DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ŞULE AVLAMAZ

KARANLIĞIN SEHRİ

indigo

Bölüm Bir

KAYIP

26 Ağustos, Cumartesi

Sisin ve kara bulutların esir aldığı gökyüzü, bir yaz gününe rağmen oldukça kasvetliydi.

Birbirine karışan gri bulutlar yağmurun habercisiydi, arada sırada gürleyen gökse bunun en büyük şahidiydi. İnsanların, doğum günlerini kutlamak için pek de tercih edecekleri hava türü değildi ama kader bu ya, bazen en özel günler şiddetli bir yağmurla lekelenir yahut fırtınayla darmadağın olurdu. Tıpkı en kötü günlerinden birinde güneşin davetkâr bir şekilde gökyüzünde ışıldaması gibi...

Ne büyük talihsizlik...

Adım seslerini duyduğumda sadece dudaklarımı hareket ettirerek saymaya başladım.

Üç...

İki...

Bir...

"İyi ki doğdun, Ef-san! İyi ki doğdun, Ef-san..."

Tam zamanında.

Annem, babam ve kız kardeşimin benim için söyledikleri doğum günü şarkısını işittiğimde önünde dikilmiş olduğum

ahşap, kemerli pencereden bir adım geriledim. Salonun kapısından dudaklarına peyda olan geniş, içten gülümsemelerle söyledikleri şarkıyla içeri giren ailemi gördüğümde dişlerimi göstermeden tebessüm ettim. Birkaç metre ötemdeki, üzerinde annemin elinden çıkan çeşit çeşit yemeğin bulunduğu masaya ilerledim. Annem, tuttuğu çikolatalı pastayı masanın ortasındaki boş sunum tepsisinin üzerine bıraktıktan sonra başını kaldırıp bana baktı, babam ve kız kardeşimle aynı anda ritim tutarak şarkıyı söylemeyi sürdürdü. "İyi ki doğdun, iyi ki doğdun, mutlu yıllar sa-na!"

Yirmi bir yıldır hiç değişmeyen doğum günü kutlaması...

Pastaya ulaştığımda avuçlarımı masaya yasladım; babam ince, krem trikonun sardığı omzumu sıvazladı, annemse ellerini önünde kavuşturarak gözlerinden taşan heyecanla beni izliyor, kız kardeşim Efser, elindeki son model telefonuyla fotoğraf çekiyordu.

Pastamı üflemeden evvel Efser'in telefonuna baktım ve dişlerimi göstermeden hafifçe tebessüm ettim. Flaş patladığında, "Mükemmel!" dedi.

İçime derin bir nefes çekip yeniden pastaya iliştirdim gözlerimi, sallanarak yanan alevleri izlerken tutacağım dileğimi düşündüm. Küçük bir tıkırtı işittiğimde bakışlarım az önce dışarıyı izlediğim pencereye odaklandı; güvercinliğe siyah bir kuş konmuş, meraklı gözlerle içeriyi izliyordu. Kuşun minik gözleri beni bulduğunda yakalanmış gibi geriledi ve arkaya sekerek bana sırt çevirdi, kanat çırparak gökyüzüne süzüldü, saniyeler içinde yok oldu.

O an neyi dileyeceğime karar verdim.

Derin bir nefes alarak önüme döndüm, yeniden pastaya eğilirken içimden, *Günün birinde pencereme konan o kuş kadar hür olabilmeyi istiyorum,* diye geçirdim. Mumları söndürmek için dudaklarımı öne doğru büzüştürdüm ve nefesimin ateşi yok etmesine izin verdim.

Birden evin içinde tok bir patlama sesiyle beraber cızırtı duyuldu, akabinde mumun ateşiyle birlikte evin tüm ışıkları söndü.

Anın şokuyla kaşlarımı gözlerime indirdiğimde Efser, "O da neydi öyle?" diye sordu.

"Şalterler attı sanırım, ben bir kontrol edeyim," dedi babam. Bozuntuya vermeden telefonunun flaşını açarak yolunu aydınlatıp evin girişinde bulunan sigorta kutusuna ilerledi.

Dileğimin gerçekleşmeyeceği daha iyi başka hiçbir şekilde anlatılamazdı.

Annem yeniden pastanın üzerindeki mumları uzun çakmakla alevlendirirken, "Hava oldukça rüzgârlı," diye seslendi. "Kablolar zarar görmüş olabilir."

Efser de telefonunun ışığını açarak el feneri işlevi görmesini sağladı. Işığı yüzüme tuttuğunda elimi yukarı kaldırarak gözlerime yayılan rahatsızlığı engelledim.

"Abla, nasıl güçlü bir dilek tuttun ki sadece mumları değil de tüm kasabanın ışıklarını söndürdün?"

Annem tebessüm etti. Bense omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Gerçekleşme ihtimali imkânsız bir dilek, görüldüğü üzere."

Efser manalı bir gülüşle, "O kadar emin olma," dediğinde bulunduğu imayı anlamayarak tek kaşımı kaldırdım. Kafasını yana eğip *bilemiyorum* işareti yaptı. Ağzında çıkmak için can atan bir bakla olduğundan adım gibi emindim, muhtemelen söylemek için yalnız kalacağımız uygun bir anı bekliyordu.

"Çok kötü," diye seslendi babam. "Bir tamirci çağırmak gerekecek."

"Kağan, daha fazla kurcalama. Başına bir şey gelecek, Allah korusun, gel hadi. Elektriğin kesilmesi bizim için sorun değil," deyip bize baktı annem. "Değil mi kızlar?"

Ben sadece yapay bir tebessümle yetindim. Efser'se, "Kesinlikle," deyip sandalyesini geriye çekerek oturdu.

Salona giren babam, "Romantik bir ortam," dedi ve yiyecek servisini yapmak için eline tabak alan annemin başının tepesini öptü, annem aşk dolu gülümsedi.

Kamerayı onlara çeviren Efser, "Mükemmel bir manzara," diyerek kıkırdadı ve babam kız kardeşime göz kırptı.

Evlatlar, anne babalarının romantikleşmelerini gözlerinden kalpler çıkarak izleyenler ve bunu rahatsız edici bulanlar olarak ikiye ayrılırdı. Sanırım ben ikinci gruptaydım, yani onları bir sevgili olarak değil de anne baba olarak bilmek daha hoşuma gidiyordu.

Babam karşımdaki sandalyeye oturur oturmaz, baktıkça ışık saçan açık kahverengi harelerini benimkilerle buluşturdu. "Ee Efsan, yirmi birinci yaşın nasıl hissettiriyor? Otuza son dokuz, yaşlanıyorsun kızım."

Annemin elinden benim için hazırlanan tabağı alırken güldüm. "Yavaş yavaş büyüdüğümün farkına varıyorsunuz, bu harika."

Sesim biraz kinayeli bir tonlama taşıyordu.

Annem, *yapma* dercesine kafasını eğdi. Yaptığım imayı anında anlamıştı. "Tatlım, lütfen." *Yine başlama.*

Ellerimi yukarı kaldırdım. "Bir şey demiyorum," diyerek tabağın solundaki çatalı barbunya salatasıyla doldurdum. Çatalı ağzıma götürdükten sonra yoğun nar ekşisi aromasıyla suratımı buruşturdum, yine de bu tadı seviyordum. Dilimle dudaklarımı temizlerken, "Harika olmuş," dedim.

Babamın tabağını uzattığı esnada annem bana bir öpücük gönderdi. Konuyu nasıl açacağımı düşünüyordum, hangi an doğru olurdu konuşmaya başlamak için... Pastayı dilimledikten sonra mı yoksa yemeğin en başında henüz herkes mutluyken mi?

Sanki karnım doydukça cesaretim de artacakmış gibi biraz beklemekte karar kıldım.

Elektrikler gelmedi.

Loş ışığın hâkim olduğu salonda yemeğimizi yerken eskilerden konuştuk; annem beni gördüğü ilk anı anlattı, kocaman kahverengi gözlerimle kendisine bakışımı, babamın beni görür görmez büyülenişini... Bilmem kaçıncı kez hayatlarında gördükleri en güzel bebek olduğumu söylediler, Efser de bilmem kaçıncı kez kıskandığını dile getirdi. Anlatılan hatıralara gülüşlerim oldukça sahteydi çünkü söylemek istediğim şey aklımı kurcalıyordu.

Bir anının daha sonuna geldiğimizde, tabağımdaki son lokmayı ağzıma götürüp yutkundum. Çatalımı tabağın kenarına bıraktım, derin bir nefes alıp verdim. Avuçlarımı masanın üzerine yasladım, göğsümü şişirip, "Ben..." diyecektim ki annem benden evvel lafa atladı.

"Ne dersin hayatım, hediyemizi çıkarmanın zamanı geldi mi?"

Babam dudaklarını birbirine bastırarak gülümserken başını *evet* dercesine eğdi. Yanımda oturan Efser, "İşte, işin en heyecanlı kısmı," diyerek sessiz bir alkış tuttu.

Pekâlâ, hediyeden sonra söylerdim.

Babam sandalyesinde hafiften kıpırdandı, doğum günüme özel giydiği –normalde hep spor giyinirdi ancak annemin ricasıyla özel günlerimizde mutlaka takım elbisesinden bir parça olurdu üzerinde– lacivert ceketinin iç cebine elini attı. Gözleri beni bulduğunda, "Merak ediyor musun?" diye sordu. "Sence ne?"

Dudaklarımı büktüm. Elini cebine attığına göre... "Yüzük?" dedim tek kaşımı yukarı kaldırarak. Başımı sağ omzuma yaklaştırdım. "Küpe? Kolye?"

"Daha geniş düşün," dedi babam, hediyemi ağır ağır çıkarırken.

Alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. "Sihirli bir kolye, küpe?"

Aynı anda gülüştüler. "O kadar da değil," dedi babam ve ceketinin cebinden çıkardığı gülkurusu rengi kurdeleyle süslenmiş beyaz zarfı bana uzattı.

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi, zarfı elime aldığımda bir yazı olup olmadığını anlamak amacıyla önünü ve arkasını kontrol ettim ancak hiçbir iz yoktu. Annem heyecan içinde gülümserken ve babam ifademi görecek olmanın beklentisiyle beni izlerken tebessüm ederek kurdeleyi çözüp zarfı açtım.

İlk gördüğüm, bir uçak şirketinin adı oldu, bilet olduğunu anladım ve tatile çıkacağımızı umdum; gerçi tatilden yeni dönmüştük. Detayları görmek için bileti tamamen çıkardım ve

Barselona yazısını seçtim. Tebessümüm büyürken tekrar aileme bakıp, "Barselona tatili?" diye sordum.

Doğrusu, doğum günüm için keseyi bu kadar açacaklarını düşünmemiştim. Yılda iki kez tatil bizim için çok da kolay elde edilmiyordu, üstelik bunlardan biri yurtdışınaysa daha zordu.

Annemin gülümsemesi hafiften silinirken, "Aslında..." dedi. "Tam olarak tatil sayılmaz."

Bileti masaya bıraktım. Çenemi biraz yukarı kaldırdım.

"Barselona'ya taşınıyoruz," dedi babam ve o an başıma bir darbe yemiş gibi sarsıldım. "Türkiye'yi yeterince dolaştık, farklı ülkeler görmenin zamanı geldi."

İfadem iyice donuklaştı, gülümsemem buruk bir hal aldı.

"Yavaş yavaş dünyaya açılıyoruz," diye ekledi annem. "Bu harika değil mi?"

Bakışlarım annemle babamın çehreleri arasında mekik dokurken dudaklarımı araladım. İlk başta hiçbir şey söyleyemedim, ağzımdan sadece cılız bir nefes döküldü.

Birkaç saniyelik donukluğun ardından, "Değil," dedim. Annemin açılan gözleri söylediğime karşılık öylece kaldı ve kirpikleri dahi kımıldamadı. Babamsa kaşlarını yukarı kaldırdı. Böyle bir cevabı beklemedikleri belli oluyordu ama...

Nasıl beklemezlerdi ki? Ben yerleşik hayata geçmeyi bu kadar istiyor ve bunun için âdeta yalvarıyorken, şehir değil bu defa *ülke* değiştireceğimizi söylemiş, hatta bu haberi doğum günümde hediye olarak vermişlerdi.

Gerçekten... *İnanamıyordum.*

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Başımı hiddetle salladım. "Bu benim için harika falan değil. Ben artık bir yere alışmak, kendimi bir yere ait hissetmek istiyorum. Şehir şehir, ülke ülke dolaşmak değil."

Annem kızar gibi iç çekerken babam, "Efsan," dedi. "Bunu daha önce defalarca konuştuk kızım."

"Konuştuk ama ikna olmadım. Bir göçebe gibi yaşamanın neresi çekici? Bunu neden zorunlu hale getiriyorsunuz? Hiç. Hiçbir sebep yok."

Annem gülümsedi fakat bu iğneleyen bir gülüştü. "Başkaları senin yerinde olmak için can atıyor; herkes eve hapsolmaktan şikâyetçi, sense sürekli gezmemizden..."

"Biz gezmiyoruz!" diye sesimi yükselterek araya girdim. "Sorun da bu. Biz bunu gezmek için yapmıyoruz, biz bilmediğim bir nedenden dolayı sürekli evimizi değiştiriyoruz. Arkadaş edinemiyoruz ya da normal insanlar gibi gezip tozamıyoruz. Yirmi bir yaşındayım, hâlâ bir kere bile sizden ayrı evden çıkmış değilim. Neden? İnsanlar bunun yerinde olmak için mi can atıyorlar?"

Annem yukarı kaldırdığı eliyle boğazını ovuştururken, "Yine başladık," dedi bıkmış gibi. "Kaç yaşına gelmiş olursan ol, bizim çocuğumuzsun. Nereye gidersek oraya geleceksin, bitti. Bu kadar. Niye sürekli aynı konuları açıp duruyorsun?"

"Çünkü bilmek istiyorum!" diye bağırdım. "Anne ve babamın, isteklerimizi neden önemsemediğini bilmek istiyorum. Şuraya geleli daha beş ay olmuş, bundan önceki şehirde sadece iki ay kalmıştık ve ben buraya yerleşeceğiz diye ümitlendim. Şimdi çıkmış, Barselona'ya taşınacağız diyorsunuz. Ben... bunu istemiyorum." Başımı olumsuz anlamda salladım. "Sizinle gelemem. Üniversite tercihi yaptım ve İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarını kazandım. Burada kalacağım."

Annem dümdüz bir ifade ve ses tonuyla, "Ne yaptın?" derken babam rengi atmış suratıyla, "Sadece kendini denemek için girdiğini söylemiştin," dedi.

"Güzel bir puan aldım," diye karşılık verdim. "Her yıl farklı şehirlerde gittiğim ilkokulda ev ile okul arasındaydım. Her sene yeni gelen olduğum için kimse benimle arkadaş olmak istemiyordu, hep dışlandım. Liseyi açıktan okudum, sırf siz öyle uygun görüyorsunuz diye. Ama... üniversiteye gitmek istiyorum.

Konservatuvar, kemanımın benimle olacağı ve benim gibi birçok insanı bulacağım bir bölüm."

"Efsan, keşke hiç denemeseydin," dedi babam umutsuzca. "Bunu maalesef yapamazsın. Üniversiteye gitmen demek, bizim Zeyhan'da dört yıl boyunca kalmamız demek. Buna vaktimiz yok."

"Neden?" diye sordum hayretle. "Okula gitme, dışarı tek başına çıkma, arkadaş edinme, onu yapma, bunu yapma, şunu hiç yapma! Neden? Neden bir kaçak gibi yaşıyoruz? Bizim bilmediğimiz bir suç mu işlediniz? Peşimizde alacaklılar mı var? Söyleyin artık, bunun bir sebebi olmalı."

"Sebebi, böyle istiyor olmamız," dedi annem bana dik dik bakarak. "Bunu sorgulamayı bırak artık. Barselona'ya taşınıyoruz, Zeyhan'ı da üniversiteyi de unut!"

Tüm tüylerim ürperdi. "Asla!" dedim. "Siz bana hakiki bir neden verene dek unutmayacağım! Benim istediğim hayat bu değil, benim istediğim hayat..."

"Senin istediğin hayat diye bir şey yok!" diye bağırdı annem. "Biz ne istiyorsak, nasıl istiyorsak öyle yaşayacaksın! Şuna bak," derken bakışlarını duvara odakladı, sinirlendiğinde hep bunu yapardı. Sık nefesler alıp verdi. "Gören de zindanda tutuyoruz sanır. Hanımefendi gezmeyi beğenmiyor!"

"Ben yirmi bir yaşındayım!" diye bağırdım ayağa kalkarak. "Barselona'ya gitmek değil, üniversite okumak istiyorum. Burada! Beni sizden ayrı bir hayat yaşamak zorunda bırakmayın."

"Öyle bir hayat yok!" dedi annem de benim gibi ayağa kalkarak. Babam elini tutarak onu sakinleştirmek istedi ancak annem elini kurtardı. "Bu özel günü nasıl mahvettiğinin farkında mısın? Doğum günün için hazırlandık, günlerdir pastanı nasıl yapmam gerektiğini düşünüyordum. Aldığımız karşılığa bak."

Alay eder gibi güldüm. Masadaki siyah şeker hamurunun üzeri beyaz zambaklarla süslenmiş pastaya baktım, gülüşüm

derinleşti. "Özel gün," dedim iğnelercesine. "Doğum günümü hâlâ üç yaşında bir çocuk gibi kutluyorum, bir viskon elbisem eksik. Sahiden, bunun neresi özel?"

Annemin açık kahverengi harelerinin bu söylediğimle birlikte buğulandığını fark ettim. "Kırıcı oluyorsun."

"Kırıcı olan sizsiniz," dedim ve derin bir nefes aldıktan sonra elimdeki zarfı masanın üzerine attım. "Beni daha fazla bu hayata sürükleyemezsiniz. Yirmi bir yaşında bir yetişkinim! Karşınızda köleniz yok!"

"Kaç yaşında olursan ol, bizim çocuğumuzsun!" diye bağırdı annem de. Gözlerindeki buğu dağılmamıştı ancak öfkesi onu gölgelemişti. "Sözümüzden çıkamazsın! Biz nereye gidiyorsak senin de oraya gelmen lazım. Üniversiteyi falan unut."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Öyle," diye onayladı.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırırken başımı *tamam* dercesine salladım. "Peki," dedim. "Bunu siz istediniz. Madem bana başka yol bırakmıyorsunuz..."

Arkamı döndüm. Babam, "Efsan," diye seslendiyse de durmadım. Telefonumun ışığıyla önümü aydınlatarak koşar adımlarla merdivenlerden çıktım, peşimden geldiklerini duyunca daha da hızlandım, onlar bana yetişemeden duvarları klasik tablolarla süslenmiş dar ve uzun koridorda soldan üçüncü kapının açtığı odama girdim, kapıyı kapatıp kilitledim. Işığı dosyalarımın ve önemli kâğıtlarımın bulunduğu çekmeceme tutup açtım, kâğıtları bir hışımla dışarı savurdum, iki elimle karıştırdım. Saniyeler içinde kapının ardında beliren babam kapıyı yumruklayıp adımı söylemeye başladığında elim ayağıma dolaştı.

"Efsan, aç şu kapıyı!"

"Kızım, bir delilik yapayım deme!"

Çekmecemi karıştırmayı sürdürdüm. Burada bir şey bulamayınca ikinci çekmeceyi açtım, orayı da aynı şekilde dağıttım.

"Efsan!" Bu annemin sesiydi. "Kapıyı aç!"

Bordo renkli pasaportum gözüme çarpınca aldım, sayfalarını gelişigüzel çevirdim. Babamın yumruklamaya devam ettiği kapıya bakarken yutkundum. Fazla düşünmemeliydim, eğer düşünürsem cayacağımı biliyordum. Böyle şeyler anlık bir cesaretle, önünü arkasını düşünmeden yapılmalıydı, yoksa aynı cesurluk bir daha uğramazdı. Yutkundum. Yere oturdum, titreyen ellerimle tuttuğum pasaportuma baktım. Şimdi olmazsa bir daha olmazdı.

Blöf yapıyordum elbette, ailemden ayrılmak istemiyordum, onları seviyorum, onlarsız yapamayacağımı biliyordum. Eğer ben gitmezsem gitmeyeceklerdi, gerçekten gitmek istemediğimi ispat edersem onlar da gitmekten temelli vazgeçebilirlerdi. Bu, elimdeki son kozumdu.

Derin bir nefes aldım.

Ardından daha fazla düşünmeden iyice kararan gözümle pasaportumun vize kısmı da dahil her bir sayfasını parça parça edene dek yırttım.

Akabinde odamın kapısı da kaba kuvvetle sertçe açıldı.

Sonrası ağır çekim gibiydi. Önce kapıyı açan babamın parlak kâkahve gözleri buldu beni, aşağı indi, kucağıma düşen yırtık kâğıtlara bakarken dudakları kendiliğinden aralandı. İçeriye girip bir adım sağa kaydı, annem arkasından odama daldı, onun da bakışları önce beni, ardından pasaportumu buldu. "O" şeklinde açılan ağzıyla birlikte omuzları hayal kırıklığı içerisinde düştü. Göğsü yavaşça inip kalkarken dudakları hareketlendi, lakin bir şey söyleyemedi. Gırtlağındaki çıkıntı hareket ettiğinde yutkunduğunu fark ettim. "Sen..." diyebildi sadece.

Soluklandım. Kararlı görünüşümü değiştirmeden ellerimle yerden destek alarak ayağa kalktım. Pantolonumda kalan kâğıt parçalarını silkeledikten sonra annemin gözlerinin ta içine bakıp omuz silktim. "Hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemiştim. Beni buna siz zorladınız."

"Hepsi senin içindi," dedi annem kendi kendine konuşur gibi. "Senin... sizin daha rahat şartlar altında yaşamanız için..."

"Burada gayet rahat yaşıyoruz."

"Ömrünün sonuna kadar burada yaşayamazdın. İspanya... Biz o vize için... ne kadar uğraştık, biliyor musun?"

"Uğraşmasaydınız," dedim sessizce. "Bunu yapmanızı ben istemedim. Siz dilediğiniz yere gidebilirsiniz ama ben burada kalacağım."

Annem hâlâ transtan çıkmış değildi. "Tüm hayatımı size bağladım. Ne çalıştım ne de sosyal aktivitelere katıldım. Hep başınızda durmak için hayatımdan vazgeçtim."

Tek omzumu kaldırıp indirdim. "Yapmasaydın. Bak, sen hayatını bizim için harcamışsın. Ama ben bunu yapmayacağım. Hayallerimi harcamanıza izin vermeyece..."

Cümlemi bir balta gibi bölen şey, annemin sağ yanağımda beliren öfke dolu tokadı oldu.

Tenime çarpan elin sesi odada yankılanırken yüzüm çarpmanın etkisiyle sağıma çevrildi. Yanaklarım acıyla yanıyor, göğsüm anın şokuyla hızlı hızlı yükselip alçalıyordu. İlk birkaç saniye hiçbirimizden çıt çıkmadı, sükût odanın her köşesini esir aldı. Ne yapacağımı, nasıl tepki vermem gerektiğini bilemedim. Annem, bana ilk kez el kaldırmış, ilk defa vurmuştu ve bu ruhuma öyle büyük bir ağırlık vermişti ki acımasız ellerin yüreğimden bir parça kopardığını hissettim, öyle sarsıldım. Hissizleştim, sağ yanağımdan süzülen damlanın dudaklarımın arasına sızıp tuzlu tadını damağıma yerleştirene dek ağladığımın farkına varamadım.

Annem sessizce, "Efsan," dediğinde yutkundum.

Gözlerim ona değdiğinde, "Senden nefret ediyorum," dedim. Anlık bir söylemdi.

Annem bana bir adım attı, elini koluma değdirecekti ki son anda sıyrıldım. Hüngür hüngür ağlama arzumu bastırmak için gözlerimi sıkıca kapattım. "Dışarı çıkın," dedim güçlükle.

Kanım, alev alev yanan ateşin üzerine konmuş bir kazanın içindeydi sanki; fokur fokur kaynıyor, tenimi yakıyordu.

Annem yeniden, "Efsan," dediğinde, "Çıkın," diye yineledim yalvarır gibi çıkan sesimle. Sol gözümden art arda iki damla süzüldü.

Annem, "Ben..." diye bir cümleye başlayacağı sıra, "Beni yalnız bırakın," dedim cılız sesimle. "Lütfen."

Daha fazla üstelemediler.

Karanlıktan korkardım. Fakat bu gece karanlığın bana zulmetmesine izin verdim. Telefonumun ışığını kapattım. Yatağıma yattım, dizlerimi kendime çektim ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Zamanla annemin tokadıyla parmaklarının izi çıkıp kabaran yanağımdaki sızı dindi; fakat yüreğimdeki kırgınlık geçmedi, yastığım gözyaşlarımla ıslandıkça her odacığı darmadağın oldu sanki. İç çeke çeke ağladım, çoğu zaman soluğum kesildi ama duramadım. Ben yaşları akıttıkça gök gürüldemeye, pencereme yağmur suları çarpmaya devam etti. Saatler bu şekilde geçti, ancak zerre uykum gelmedi.

Zamanla gözyaşlarım dindi, hıçkırıklarım yavaşladı. Artık ağlamıyor, birkaç saniyede bir iç çekerek perdesi hafiften aralık kalmış camdan dışarıyı izliyordum. Yağmurlu havalarda neredeyse imkânsız olsa da bugün bulutların arasından ışığını saçan sarı ayı görebiliyordum. Belirgin hilal şeklindeydi, arada bir önüne geçen bulutlar onu gölgelese de saniyeler içinde tekrar göze çarpıyordu. Kapkara sislerin arasında öyle güzel parlıyordu ki eğer daha iyi bir zamanda olsam fotoğrafını çekerdim muhakkak.

Burnumu çektim, yastığın altındaki sağ kolumu dışarı çıkardım, bileklerim ağrımaya başlamıştı. Sinirlendiğim ve kendimi sıktığım zamanlarda bu hep olurdu; sağ bileğimden tüm vücuduma taşan fevkalade ağrılarla cebelleşirdim, bugün de onlardan farklı değildi.

Daha iyi hissetmek istediğimden doğruldum, beni hipnoz etmek istercesine öylece tepede duran hilalden gözlerimi ayırdım, yatağımın yanındaki komodine uzanıp ağrıkesicimi aldım. İlacı paketinden çıkardım, ağzıma attım ve başucu sürahimin dibinde kalan suyu bardağa boşaltıp içerek ilacın mideme yol almasını sağladım. Başımı yeniden yastığa bıraktığımda gözlerim yeniden gökyüzüne değdi. Ay şimdi kaybolmuştu. Kaşlarımı çattım.

Dalıp gittiğimden odamın kapısı tıklatıldığında hafiften ürperdim.

"Abla, uyudun mu?"

Efser'in sesini işittiğimde annemin geldiğini düşünerek kapıldığım rahatsızlık hissi dağıldı. Aile arasında ne olursa olsun Efser'e kızamazdım, onunla aramdaki ilişki abla kardeş ilişkisinden fazlasıydı. Efser canımdan bir parçaydı, dört duvar arasını benim için yaşanabilir kılandı. Yine de ağzımı açıp *girebilirsin* demekten çok uzaktım.

Efser cevaba ihtiyaç duymadan yavaşça kapıyı aralayıp içeri girdi. Başımı çevirip ona baktığımda hafiften tebessüm etti, gülüşü ilaç gibiydi. Havanın soğukluğu nedeniyle giydiği bol kazağın bilek kısmını parmak uçlarıyla tutmuştu. Yavaşça yanıma geldi, yatağın kenarına oturduğunda sağ taraf onun ağırlığıyla hafiften çöktü.

Yaşanılanların hüzün yüklediği bakışlarıyla beni izlerken, "Nasılsın?" diye sordu.

Nefes aldım, başımı belli belirsiz salladım. "Bu bir gün gerçekleşecekti."

"Ne kadar çok şey taşımışsın içinde," dedi sessizce. "Konuşan sen değildin sanki... Seni daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim."

"Bunu istemediğimi biliyorsun Efser," dedim dümdüz bir sesle. "Bu hayatı istemediğimi... Bence bu... hayat değil. Bir kafes."

"Haklısın," diye onayladı. "Fakat... onlar anne babamız ve böyle bir yaşamı seçtilerse elimizden ne gelir?"

"Elimden gelen tek şeyi yaptım..."

"Bu onları durdurmayacaktır, pasaportunu yenileyeceklerdir."

Gözlerimi kırpıştırdım. Farkındaydım ama hiç direnmeden pes etmek de istemiyordum. En azından, onlara istediğim hayatı ilk kez bu kadar net ifade edebilmiştim.

Durgunlaştığımı gören Efser, bu konunun üzerinde fazla durmamayı seçmiş olacak ki suratında neşeli bir gülüş canlandı. "Her neyse... Hediyemi görmek ister misin?"

Kafamı hayır dercesine sallayıp gözlerimi tavana diktim. "Bugün daha fazla hediye açacak durumda değilim."

"O kadar emin olma. Bence bunu görmek sana iyi gelecek."

Ne demek istediğini çözmek isterken kaşlarım çatıldı. Kestane saçlarının rengine birebir uyan iri fakat çekik gözleriyle işaret ettiği, ince parmaklarının arasına sıkıştırdığı iki uzun kâğıda baktım. Bir çıkarımda bulunamayınca, "Ne bu?" diye sordum.

"Al birini," dedi büyük bir hevesle.

Onu kırmak, hevesini yerle bir etmek istemediğimden gönülsüzce kâğıtlardan birini hafifçe çektim, ruhuma hâkim olan merak duygusuyla kâğıdın düz tarafını kendime çevirdim, ardından üzerindeki yazıları okumaya başladım.

Pembe Bisiklet konser bileti.
26 Ağustos 2017
Saat: 23.00
Mekân: Saklı Bahçe / Zeyhan

Bakışlarım silik, siyah bir bilgisayar mürekkebiyle yazılmış kelimelerin üzerinde gidip geldi; biletteki her bilgiyi zihnim özenle kaydetti. Fakat içimde bir coşku yahut belli bir kıpırdanma henüz oluşmadı. İfadesizce durmaya devam ettim çünkü senelerdir hayranı olduğum grubun konserine gitmek için

heyecanlanmadan önce çözmem gereken büyük bir sorun olduğunu biliyordum.

O sorun ise annemle babamdı. Bir konsere, hele hele akşam vakti gerçekleşecek bir konsere izin vermeleri imkânsızın ötesindeydi, üstelik böyle bir tartışmanın ardından. Bugün yirmi bir yaşını doldurmuş olmam onlar için bir şey ifade etmiyordu, hiçbir zaman da etmeyecekti.

Gözlerimi biletlerden ayırıp tekrar kız kardeşimin masum suratına iliştirdim. "Teşekkürler Efser, güzel bir biletmiş. Hatıra olarak saklarım."

Kafasını eğerek bana inanamıyormuş gibi baktı. "Hatıra mı? Bu biletlere tam dört yüz lira bayıldım. Hatıra olarak kalması kerizlik olmaz mı?"

"Biletleri alırken bu kafesten sıyrılamayacağımızı düşünmen lazımdı. Annemle babamın izin vereceğini düşünüyor musun?"

Nefes aldı. Omzunun üzerinden arkasına, karanlık odamın kapısına baktı, bunu yaparken aynı anda benim de oraya bakmama neden oldu. Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra gözleri tekrar beni buldu. "İkisi de odalarına çıktı. Elektrikler hâlâ gelmedi..."

Bana döndüğünde tek kaşımı kaldırdım.

"Sadece birkaç saat," dedi, neredeyse kendi kendine konuştuğunu düşündüren bir edayla. "Sadece birkaç saat, yokluğumuzu anlamazlar bile. Doğum günün için... On iki olmadan eve döneriz... Külkedisi misali."

Tehlike çanları hafiften sallanıp kulaklarıma uğultusunu yayarken dilimle dudaklarımı ıslattım. Aldığım solukla göğsüm kalkıp yavaşça indi. Başımı çevirdim, komodinimin üzerindeki dijital saate baktım. On buçuğu gösteriyordu. Daha önce tek başına dışarı çıkmamış birisi için bu saat epey geç sayılırdı, ilk deneyime göre doğru bir tercih olduğunu düşünmüyordum.

Fakat içimde bir yerlerde beni bu teklifin kabulüne sürükleyen itici bir kuvvet bulunuyordu. Yine de onu

bastırmayı denedim. "Saat çok geç. İşler umduğumuz gibi gitmeyebilir."

Efser başını geriye atarak, "Hadi ama abla," dedi. "Başka zaman buna fırsat bulamayabiliriz. Bugün yaptık, yaptık. Sadece bir akşam, birkaç saatliğine... Özgür olamaz mıyız?"

Sanki konuşan Efser değil de beni bu teklifin kabulüne sürükleyen hipnoz edici bir büyücüydü. Her kelimesi beynimde bir yerlere dokunuyor, beni etkisi altına alıyordu. Elbette bu etkide, saatler önce annemle yaşadığım şiddetli tartışmanın da payı büyüktü.

Yine de düşünmeyi elden bırakmamayı denedim. "Saat çok geç, yağmur yağıyor ve fırtına çıkabilir. Kafesten çıkmak için doğru bir zaman gibi görünmüyor kardeşim."

"Bu biletlere tam dört yüz lira verdim!" diye hatırlattı. "Parasını geç, bunu alabilmek ne kadar zordu, biliyor musun? Tükenmesin diye satışa açılacağı zamandan üç saat önce oturumu açtım, hem bilgisayardan hem telefondan giriş yaptım. O kadar zordu ki... Yine de başardım. Abla... sadece bir saat, konserin sonuna dek kalacak değiliz. Dışarıda taksi bekliyor. Lütfen..."

Yavru kedi bakışlarını kullanarak bana bakmaya devam ettiğinde beni ne kadar zor bir karara sürüklediğinden bihaber görünüyordu. Anne ve babamızın ezkaza bu kaçışı öğrendiklerinde ortaya koyacakları tepkiyi düşünemiyordum bile.

Ama o akşam, ayrı bir his vardı. Ayrı bir cesaret.

Beni bu teklifin kabulüne sürükleyen bir başka kuvvet vardı.

Muhtemelen yarın bu yaptığıma pişman olacaktım ancak içimde taşıdığım sinir beni taşkınlığa, isyankârlığa sürüklemeye meyilliydi. Nasıl oldu bilmiyordum; ayaklarım buna nasıl kalkıştı, kardeşimin aklına uyarak nasıl böyle bir harekâta girdim, anlam veremiyordum.

Ama olmuştu işte, dolabımdan kısa kollu siyah bir *crop* tişörtle bele oturan açık renkli bol kesim kot pantolon çıkardım;

dakikalar içinde hazırlandım. Saçlarımı ensemden gevşek bir topuz yapıp, sadece dolgun sayılan dudaklarımı *nude* tonlarda bir rujla renklendirdim, kirpiklerime rimelin ucuyla dokundum. Ceketimi giydim ve tamamen hazır olduğumda Efser'in fazlasıyla yavaşça açtığı odamın kapısına ilerledim.

Dışarı çıkmadan önce kafasını dışarı çıkarıp koridoru inceledi, saniyeler sonra bana bakarak, "Temiz," diye fısıldadı.

Bilmem kaçıncı kez derin nefes aldım. Kendime düşünmek için fazla zaman tanımadım ve bağcıklı postallarımla Efser'in peşinden yürüdüm. Kalbim şimdiden hızlı atıyordu. Dikkat çekmemek için telefonlarımızın ışığını açmadık, birbirimize tutunarak neredeyse nefes dahi almadan yürüdük. Merdivenleri indik, dış kapıya ulaştık. Dışarı çıkmayı başarırsak eğer gerisi gelirdi çünkü muhtemelen bir gün böyle bir girişimde bulunmayacağımızı düşünen annemlerin odası arka tarafa bakıyordu.

Efser dış kapının kolunu tuttuğunda yutkundum. Kolu aşağı indirdi ve kilitli olmayan kapı açıldı. "Yaşasın!" diye fısıldadı ve kapıyı çıkabileceğimiz kadar ağır ağır araladı.

Gülümseyerek dışarı çıktı, ardından bana baktı. Elini yukarı kaldırıp kendine doğru yelpaze gibi sallayarak *gel* işareti yaptı.

O an tekrar karamsarlığa gömüldüm. Bu yaptığımız doğru değildi, başımıza bir iş gelebilirdi. Evet, ailemin biraz daha açık olmasını istiyordum fakat bu... Bu şekilde olmamalıydı.

Neredeyse vazgeçip içeriye bir adım attım. "Efser..."

O sırada taksici kornaya bastı, ses boş sokakta yankılandı. Efser gözlerini kocaman açarak taksiciye dönüp elini kaldırdı. Ardından bana döndü. "Hadi abla! Şimdi fark edecekler."

"Ben..." dedim sıkıntıyla.

Efser kolumu tutup beni hızla dışarı çekti, içeri girmeme fırsat vermeden kapıyı kapattı. "İşte bu kadar! Korkma, gerçekten bir saat sonra Külkedisi'ne dönüşeceğiz. Gece, bize anlatıldığı kadar korkunç değil."

Başımı gelişigüzel hareket ettirdim. "Bu delilik."

"Bir gece de deli oluverelim," dedi gülerek ve bileğimi bırakmadan önüne dönüp yürümeye, beni de kendisiyle birlikte yürütmeye başladı.

İçimdeki huzursuzluk dağılmasa da ona ayak uydurdum. Haklıydı, sadece bir saat. Yanağımdaki sızının geçmeyeceği kadar kısa bir süre... Yirmi bir yıllık hayatımda yapmış olduğum ilk ve tek kaçamak.

Şimdi çiseleyerek yağan yağmur nedeniyle ıslanıp çamurlaşmış bahçe yolunda yürürken rüzgârın uğultusuna eş duyulan tek ses ayaklarımızın çamura değmesiyle duyulan cıvık aksiydi. Gökyüzündeki hilâl hâlâ kara bulutların arasında akıl almaz şekilde duruyor, ışıklarını saçmayı sürdürüyordu.

Efser ıslanmış bahçe kapısını açtı, ilk önce benim çıkmamı bekledi. Bu sefer oyalanmadım, artık geri dönemezdik. Tam taksiye doğru yürüyecekken sağ tarafımdaki konteynırı karıştıran yaşlı kadının görüş alanıma girmesiyle sıçradım. Bembeyaz saçları buruşmuş yüzünün iki yanına düşen kadın ona bakmamla çöpü karıştırmaya bir son verdi. Kafasını kaldırdı, yüzünü bana çevirdi, yemyeşil gözlerini gözlerime odakladı. Bu anlık bakışma tüylerimi ürpertti. Kadının ipince dudakları aralandığında bana bir şey söyleyeceğini anlayarak gerildim.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan başını olumsuz anlamda sallayarak, "Burada olmamalıydın," dedi. Sesi fısıltı tonundaydı ancak cümle iki kulağımda oldukça gür yankılandı.

"Efendim?"

Kadın başını geriye atarak sesli bir kahkaha attı.

O sırada kolumu kavrayan elle irkildim, korkuyla başımı arkaya çevirdim.

Saçları hafiften nemlenmiş olan Efser, parlak gözlerini suratıma iliştirmiş bir vaziyette beni inceliyordu. "Neyi bekliyorsun?"

Yutkundum. "Kadının bana söylediğini duydun mu?"

Kaşlarını çattı. "Hangi kadının?"

İşaretparmağımı çaktırmadan çöp konteynırına çevirdim. "O kadının," diye fısıldadım.

Efser, "Ben orada bir kadın göremiyorum," deyince çatık kaşlarım mümkünü varmış gibi biraz daha indi gözlerimin üzerine. Başımı arkaya çevirdim, konteynıra baktığımda bulduğum şey boşluktu. "Şimdi buradaydı," dedim ve yola baktım. Kadın, elindeki siyah poşetle yürümeye başlamış, bizden metrelerce uzaklaşmıştı. "Bak, gidiyor."

"Ablacım hadi ama!" Taksicinin sesi Efser'den önce duyuldu. "Dakikalardır bekliyorum, gitmeyecekseniz söyleyin, işim gücüm var."

"Geliyoruz, geliyoruz, kusura bakmayın," diye yanıtladı Efser; adam hâlâ söylenmeye devam ederken kardeşim onu duymazlıktan gelip taksinin arka kapısını açtı. Bana çenesiyle içeriyi işaret ettiğinde, aklım hâlâ yaşlı kadının söylediklerindeydi. Başımı arkaya çevirdim, birkaç saniye daha iyice arayı açan kadına baktım, ardından taksiciyi daha fazla sinirlendirmemek amacıyla içeriye girdim.

İlginçti.

Efser de yanıma oturup kapıyı kapattıktan sonra, "Saklı Bahçe," dedi adama. Şoför arabayı sürmeye başladığında arka camdan yeniden kadını kontrol ettim. Gözden kaybolduğunda Efser'e baktım.

"Neler oluyor? Bir garipsin bugün," dedi. "Sanki ben ablayım."

Radyoda açtığı şarkıya kapılıp giden taksicinin söyleyeceğimi duymaması için sesimi kıstım. "Kadın, çöpü karıştırırken birden bana baktı ve..." derken tüylerim diken diken oldu. "*Burada olmamalıydın,* dedi."

Ürperdim. Ama Efser pek korkmuş görünmüyordu. Tek kaşını kaldırarak, "Yani?" diye sordu. "Muhtemelen bu saatte çöp karıştıran kaçığın teki. Her delinin söylediğine takılıyor musun?"

"Garipti Efser," diye fısıldadım. "Sesi kulaklarımda yankılandı. Kadının dudakları hareketlendi ama cümleyi söyleyen o değildi sanki, içinde başka bir şey var gibiydi..."

Tek kaşını kaldırdı. "Voldemort?* Yoksa yeni Potter sen misin?"

Yapma, der gibi kafamı yana eğdim. "Ben ciddiyim. Bu... Bilmiyorum. Garipti."

Gülümsedi. "Bak, ilk kez tek başımıza dışarı çıkıyoruz ve saat neredeyse gece yarısı. Korktuğunu anlayabiliyorum abla ama bu söylediklerin çok... Fantastik. Rahatla lütfen. Ortada bir gariplik yok, ilk ben çıksaydım birilerini korkutmayı meslek edinmiş o kadın muhtemelen o cümleyi bana söyleyecekti. Ve ben karşılık olarak ne yapardım, biliyor musun?"

Tek kaşım havalandı.

"Ortaparmağımı gösterirdim," diyerek güldü.

Omuzlarımı düşürdüm. "Ben de ciddi ciddi dinliyorum."

Kıkırdadı. Ardından omuz silkti ve tek eliyle tuttuğu telefonunu bana çevirdi. "Bak, seninki Instagram hesabına hikâye atmış, bak da neşen yerine gelsin." Sözlerinin ardından bakışlarım telefonuna indi. *Seninki* diye gösterdiği kişi hayranı olduğum Pembe Bisiklet rock müzik grubunun solisti Furkan Aktan'dı. Sol eliyle şeytan boynuzu işareti yapmıştı, yeşil gözlerinden birini kapatmış, bir dudağını sağa kıvırmıştı. Kumral saçlarını örten siyah beresi de yüzüne fazlasıyla yakışmıştı doğrusu, fotoğrafın üzerine, *Biz hazırız, ya siz?* yazmıştı.

Kalbimde kıvılcımlar baş gösterdi. Yıllardır hayranıydım, doğrusu konserlerini izlerken kendimi hür hisseder, bir gün gidebilmenin hayaliyle yaşardım. Efser haklıydı, bugünün tadını çıkarmalıydım, fazla pimpirikli davranıyordum. Saatler öncesinde pasaportunu yırtan ben değildim sanki.

* J. K. Rowling tarafından yazılmış *Harry Potter* serisinde yer alan bir karakter.

Yaşlı kadını ve kapıldığım yersiz telaşı bir kenara bırakmayı denedim. Furkan'ı görünce yüzümde canlanmasına hâkim olamadığım gülüşümle, "Umarım önlerden yer bulabiliriz," dedim.

"Niye?" diye sorup bana omuz attı. "Yoksa ilk görüşte kendine âşık etme planların mı var?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim, dudaklarımı büktüm. "Neden olmasın, hayranıyla evlenen ilk insan olmayacak sonuçta."

Efser kahkaha attı.

Hafiften hızlanan yağmurun eşliğinde, taksiyle yaklaşık yarım saatlik yol gittik. Girişinde uzun ve dağınık bir sıranın bulunduğu konserin yapılacağı alana geldiğimizde Efser adama parayı ödedi ve kız kardeşimle birlikte dışarı çıktık. İner inmez dikkatimi çeken ilk şey yine gökyüzünde, bulutların arasında varlığını gösteren ay oldu.

Yanıma gelen Efser, "Çok garip, değil mi?" diye sordu, ayın fotoğrafını çekti, telefonunu indirirken konuşmaya devam etti. "Yağmurlu havalarda ayı gördüğümü hatırlamıyorum hiç. Ama bugün çok belirgin. Üstelik hilal."

Başımla onayladım.

"Hilalin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başımı çevirmeden, göz ucuyla kız kardeşime baktım. "Hayır. Ne anlama geliyor?"

"Bir kitapta okudum. Hilalin değişimin, dönüşümün, doğumun ve yeniden doğuşun sembolü olduğu yazıyordu." Bilmiyordum, hayretle gözlerimi büyüttüm. Efser dudaklarını büktü. "Kim bilir, belki de bugün senin hayatının değişiminin, yeniden doğuşunun günüdür. Furkan Aktan'ın aşkıyla!"

Gözlerimi devirerek güldüm. "Deli," derken bu defa ben onu harekete geçirdim. "Hadi sıraya geçelim. Yoksa bu aşkı bulma ihtimali sadece hayal olarak kalacak. Sıraya bak..."

"Haklısın, neyse ki hızlı ilerliyor."

Sıraya geçtik, yaklaşık on beş dakikanın ardından biletlerimizi ve kimliklerimizi göstererek içeri girdik. Konserin heyecanı

şimdi daha fazlaydı. Sahne yeni hazırlanıyordu, görevliler ses sistemini ayarlamaya çalışıyor, elektro gitardan cızırtılı melodiler duyuluyordu. Birazdan o mor renkli gitarı Furkan Aktan'ın elinde görecek olmanın verdiği coşku tarif edilemezdi. Öte yandan, ilk defa böylesi bir ortama girmiştim ve garip hissediyordum. Bir yabani gibi dursam da alıştıkça bu ortamın ruhuma ne kadar iyi geleceğini tahmin edebiliyordum. Tenime çarpan rüzgâr bile farklı geliyordu.

Kabul etmek gerekirse kız kardeşim, bana sahiden iyi bir hediye vermişti.

Çehremde açan belli belirsiz gülüşle Efser'e baktığımda onun bakışlarının aksi yönde olduğunu fark ettim. Bakışlarını takip ettiğimde "sıcak şekerleme tezgâhı"nı gördüm. Grubun aynı isimle bir şarkısı vardı, çıkış şarkılarıydı, bu nedenle konser konseptlerinin vazgeçilmeziydi. Elbette bunu da sosyal medya aracılığıyla görmüştüm.

"Çok lezzetli görünüyor," dedi Efser, dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek. "Alalım mı?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Olur."

Önünde kalabalık olan şeker tezgâhı sırasına girdiğimde, satış yapan saçı sakalı ağarmış yaşlı tezgâhtarın masmavi hareleriyle göz göze geldim, adamın bakışı tüyler ürperticiydi. Bir iki saniyelik bakışmanın ardından rahatsız hissederek bakışlarımı başka yöne çevirdim. Efser'e bu konu hakkında bir şeyler söylersem iyice paranoyaklaştığımı düşüneceği korkusuyla vazgeçtim. Belki de sahiden öyleydim. Evden çıktığımız andan itibaren diken üstündeydim, kendimi korku-gerilim filmlerindeki, ilk sahneden kötü adamlara yem olacak tırsak kız gibi görüyordum. Sanki etrafımıza dizilen tüm insanların tek derdi bendim; hepsi bana bir yem olarak bakıyor, bu yemi midelerine indirmek için sabırsızlanıyorlardı.

Elbette böyle düşünmeme sebep olan kişi annemden başkası değildi. Öyle şiddetli bir baskıyla yetiştirmişti ki beni, dış dünya

hakkında doğru düzgün bilgim olmadığı gibi insanları da tanıyamıyordum. Karakter analizinden bihaberdim.

Sıra bize geldiğinde yaşlı adam gözünü kırpmadan bana bakmayı sürdürüyordu. İçimden *satın alacağın şeyi söylemeni bekliyor,* diye teskin ettim kendimi. Derin bir nefes aldım ve tahta çubuklara dizili, erimiş hatmilere bakarak, "İki tane," dedim.

Adam ortadaki iki çubuğu rasgele alıp bize uzattı, verdiğim parayı alırken dahi sadece yüzümü izledi. Efser, "Teşekkürler," deyip aldığı sıcak şekerle kalabalıktan ayrılmak için arkasını döndü. Ben de şekeri aldığımda bir an evvel bu ürkütücü bakan yaşlı adamla göz temasımı kesmek amacıyla arkamı dönmeye niyetlendim.

Fakat adamın, "Burada olmamalıydın," deyişi beni duraksattı.

"Efendim?" dediğimde göz temasımız kesildi, adam tekrar dizilen şekerlere verdi ilgisini.

"İşiniz bittiyse bir müsaade etseniz de biz de halletsek keşke!"

Yanımdaki üçlü kız grubu söylendiğinde arkadan birkaç sabırsız kişi onlara destek oldu ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kaba bir tavırla önüme geçip beni geride bıraktılar. "Abla!" Efser'in seslenişiyle transtan çıkmış gibi arkama döndüm. Kolumdan tutup beni çekiştiren kız kardeşim, "Ne bekliyorsun iki saattir orada?" diye sordu. Çenesiyle sahneyi işaret etti. "Bak, önler kapılıyor. Gidelim hadi."

"*Burada olmamalıydın,*" cümlesi aklımda dönüp duruyordu, sanki annem ayarlamıştı bu iki insanı. Beni korkutmak ve bir daha dışarı çıkmama engel olmak için.

Aklım hâlâ adamın söylediğindeydi. Çöp karıştıran yaşlı kadınla aynı şeyi söylemesi sıradan bir tesadüf müydü yoksa derin mi düşünmem gerekiyordu, bilemiyordum. İşin içinden çıkamıyordum. Deliriyor muydum acaba? Gün içinde yaşadıklarım ağır gelmişti de kaygı bozukluğu mu çıkmıştı bir gecede? Gaipten sesler mi duyuyordum yoksa? Kaygı bozukluğunda böyle bir şey var mıydı?

Nefes alıp serin havayı içime çektim.

Sakinleşmem gerekiyordu.

Bunun için beyaz, yumuşak ve sıcak şekeri ağzıma yaklaştırıp bir ısırık kopardım. Lokmamı yutarken ani ve oldukça şiddetli bir rüzgârla çubuğum elimden düştü, birkaç adım ileriye savruldum. Gözlerim rüzgârın hiddetiyle büyürken kardeşim, "Bu da neydi?!" diye sordu.

Kolundan tuttum, gök delinircesine gürledi, şimşek çaktı, yıldırımın ışıkları konser alanını bir iki saniyeliğine aydınlattı. Sahneden cızırtılar yükseldi ve sonra dev bir patlama sesi duyuldu, sahnenin ortasında kıvılcımlar yükseldi, akabinde dumanlar baş gösterdi. Bir anlık refleksle Efser'in elini daha sıkı tuttuğumda önüme fırlayan, nereden çıktığını bilmediğim yol tabelasından kurtulmak için elimi kafama koyarak başımı eğdim.

Sahneden savrulan kolonlar insanların üstüne üstüne devrilirken herkes kulak tırmalayan çığlıklarla kaçışmaya başladı. Konser alanını aydınlatan tüm ışıklar aynı alanda söndü ve Efser, "Kıyamet mi kopuyor?" diye bağırdı.

O sırada, "Hortum çıkacakmış, radyoda söylendi!" diye seslendi önümüzde koşan bir adam. "Kaçın!"

Rüzgâr tüm ihtişamıyla uğuldayıp etraftaki her şeyi yerle bir ederken, konser için meydanda bulunan tüm insanlar bu cümleyi bekliyormuş gibi kaçışmaya başladı.

Efser büyük bir telaşa kapılarak, "Ne yapacağız?" diye sorduğunda kafamla çıkışı işaret edip yüksek sesle, "Koş!" dedim.

Sanki bir maratondaydık ve herkes birinci olmak için canla başla savaşıyordu. İnsanlar ardına bakmadan meydandan çıkmaya çalışıyor, bir yandan da başlarına bir sokak lambası yahut ağaç dalı darbesi almamak için çevik hareketler sergiliyordu. Bense nefes almayı bile unutmuş halde, en kısa sürede nereye gidebilirim diye fikir yürütüyordum. Fakat bu zordu, çabuk karar vermem gerekse de telaşım buna engel oluyordu.

"Otobüs durağı," dedim, yolcuları alır almaz oradan ayrılan iki taksiye bakıp umudumu keserek. Başka da geleceğini sanmıyordum. Efser sözümü dinleyerek koşar adımlarla beni takip etti. Yağmur çoktan yağmaya başlamıştı. Fakat üşüdüğümü hissetmiyordum, koşmamız bunu engellemişti. Önümüzdeki kalabalık kuyruğun en sonunda bulunuyorduk. Her gelen otobüs ağzına kadar doluyor, boş nokta bırakmıyordu. Bize sıra gelmesi bu durumda zordu, ne zaman hareketlensek aramızdaki gözü dönmüş kişiler itekleye itekleye ilerleyip buna mâni oluyordu.

Son otobüs de bizi almadığında durakta kardeşimle tek başımıza kalmıştık. Yelin korkunç uğultusu kulaklarımı yakarken, elini tuttuğum kardeşimin soğuktan buz kestiğini gördüm. Kolumu omzuna attığımda otomatik olarak bana sarıldı.

Titreyerek, "Olaya bak," dedi Efser. Yüzüne çarpan yaprağı eliyle uzaklaştırdı. "Bence biz dışarı çıkmamak konusunda lanetlendik. Bunun başka bir açıklaması olamaz. Daha otobüs gelir mi sence?"

"Gelmezse annemleri ararız," dedim. Ölesiye korkuyordum esasen fakat kız kardeşime bunu hissettirmek istemiyordum. Güçlü görünmem gerekiyordu.

İlk pes eden Efser oldu. "Çok korkunç," dedi kısık sesle. "Çok, çok özür dilerim. Ben böyle olacağını düşünmemiştim."

"Sakin ol... Şimdi bir otobüs daha gelecektir. Sorun yok," dedim, rüzgârın uğultusu kulaklarımı doldurdu. "Biner gideriz."

Üzerindeki levhaları, dal ve yaprakları saymazsak yol hâlâ bomboştu. Neyse ki çevremizde kafamıza uçacak sert cisimler yoktu. Eh, bir ağaç devrilmezse...

"Hiç gelecek gibi değil. Bence pes edelim ve annemleri arayalım. Görev başarısız."

Hiç istemesem de katılıyordum. Bu, annemleri haklı çıkarmakla, bir daha onları dışarıya açılmaya ikna edememekle ve

hayallerime veda etmekle aynı anlama geliyordu fakat görünen oydu ki hayallerim benim için pek de hayırlı değildi.

Bir iki dakikanın ardından hâlâ boş olan yola bakarak pes ettim ve annemi aramak için elimi cebime attım. Lakin ben daha telefonumu çıkaramadan rüzgârın toplayıp savurduğu kum tanelerinden bulanık bakan gözümü alan araç farı, kirpiklerimi birbirine yaklaştırmama neden oldu. Otobüs olmasını dileyerek koca bir umutla bekledim. Araç yakınlaştıkça belirginleşiyor, büyük bir hal alıyordu.

Evet, bu bir otobüstü.

"Geldi," dedim büyük bir hevesle ve kurtulmuş olmanın verdiği rahatlamayla. Kolumu kız kardeşimin omzundan çekerek yaklaşan otobüsü işaret ettim.

"Sonunda," diye karşılık verdi Efser. Gerçekten de öyleydi.

Önümüzde duran otobüsün ön kapısı otomatik olarak iki yana açıldı, Efser'in belinden tutarak ilk önce onun binmesini bekledim. Otobüsün biniş merdivenini çıkarken hemen arkasından ilerledim; kardeşim boş koltuklardan birine geçerken ben elimde sıkı sıkıya tuttuğum cüzdanımı çıkarıp, "İki kişi ne kadar?" diye sordum.

Adam cevap vermeden kapıları kapattı ve otobüsü sürmeye başladı. Bu dengemi kaybetmeme sebep olurken düşmemek için boş koltuklardan birinin başına tutundum. Şoför bana bakmıyor, öylece yolu izliyordu. Karanlık olduğundan yüzünü seçemiyordum. Sorumu tekrar etmeye çekindim, bunun yerine cüzdanımdan on lira çıkardım ve sarı bir kutu gibi duran bölmenin üstüne bıraktım. "Kartınızı buraya okutunuz" yazıyordu, muhtemelen kredi kartı falan içindi.

Arkamı döndüğümde otobüsün içinde farklı yerlere oturmuş birkaç kişinin olduğunu gördüm. Hepsi başlarını camdan tarafa çevirmiş, sanki yüzlerini saklamışlardı. Yağmur damlaları arabanın camına vurarak tak tuk sesler çıkarıyor, ıslanan camlar korkunç bir görüntüye eşlik ediyordu. Ölesiye ürpermiştim

ancak otobüsün orta koltuklarından birinde oturan ve umut dolu bakışlarla bana bakan kız kardeşimi daha fazla tedirgin etmemek için bunu gizlemem lazımdı.

Çantamın içindeki telefonum titredi. Kontrol etmeden önce koltuk başlarından tutunarak Efser'in yanına ilerleyip kalçamı lacivert sert koltukla birleştirdim. Islanan pantolonum oturur oturmaz tenimde rahatsızlık hissi oluşturmuştu ama umursamamaya çalıştım. Siyah çantamı kurcalayıp telefonumu çıkardım.

"Kim arıyor?"

"Annem," diye karşılık verdim kısa ve öz. Gözlerinin büyümesine neden olan ikinci şey ise ekranımda yazan detaylardı:

Otuz Üç Cevapsız Çağrı, Elli Yedi Mesaj

İçimde biriken korkuyla beraber titreyen parmaklarımla gelen kutusuna tıklayıp mesajları açtım:

"Efsan, neredesiniz?"

"Aç şu telefonu."

"Delireceğim! Bugün dışarı çıkmanın zamanı değil."

"Bilmediğin şeyler var, eve dönün Efsan. Hayatınız tehlikede olabilir."

Bu ve bunun gibi birçok mesajda yazan alışageldik sözler beynimi yiyecek gibiydi. Her zamanki cümleler... "*Hayatınız tehlikede olabilir.*" Şu üç kelime, hayatımın özetini oluşturuyordu. Bunca yıl sırf bu nedenden ailem olmadan hiçbir yere gidememiştim, evimden dışarı adımımı atamamış, okulumu açıktan bitirmiştim; bir arkadaş ortamı edinmeme zerre imkânım olmamıştı.

Mesajlara biraz daha göz gezdirdim. "*Bilmediğin şeyler var, eve dönün Efsan,*" kısmı ilgimi çekti bu sefer. Merakla gözlerimi kıstım, bilmediğim şeylerden kastı neydi? Hortumun çıkacağı olabilir miydi? Yahut yeni stratejik cümlesi bu muydu? "*Bilmediğiniz şeyler var, dışarı çıkmayın. Bilmediğiniz şeyler var, yabancılarla konuşmayın. Bilmediğiniz şeyler var, kimseyle arkadaşlık kurmayın.*"

Zaten dışarı çıktığımız andan itibaren huzursuz hissetmeme neden olan şey de tam olarak aşıladığı bu düşünceler değil miydi?

Pa-ra-no-ya.

Başka bir şey değil.

Kesinlikle öyleydi. Onaylamaz bir ifadeyle kafamı salladım. Çalan telefonunu açmaya, endişeli ve kızgın ses tonunu dinlemeye gönüllü olmadığımdan parmaklarımı mesaj yazmak amacıyla tuşların üzerinde gezdirdim.

"*Merak etme, iyiyiz. Otobüse bindik, eve geliyoruz. Hayatımız tehlikede falan değil, bizi yemek için bir yaratık falan gelmedi yahut azılı bir katil peşimize takılmadı. Rahatla,*" yazdım ve telefonun kapama tuşuna basarak ekranın simsiyah bir hal almasını seyrettim. Sırtımı tahtadan daha sert olan otobüs koltuğuna yasladığımda Efser'in ince sesini işittim.

"Özür dilerim. Hepsi benim yüzümden."

"Senin yüzünden falan değil," diye karşılık verdim. "Dışarı çıkmayı istemek en doğal hakkımız. Hem ben reşit bir insanım, unutma."

"Sudan çıkmış balığa döndük, görmüyor musun? Otobüs gelmese ne halde olacaktık kim bilir."

"İllaki bir taksi bulurduk ya da bize yardım edecek birilerini. Bugün bu durumdaysak, herkes kaçışırken ne yapacağımızı bilemez bir halde şaşkına döndüysek sebebi annemle babam. Bize hayat hakkında hiçbir şey öğretmediler."

Burnunu kıvırdı. "Öyle tabii," derken nefesini dışarıya vurdu. "Çok fena bir ceza alacağız, farkındasın, değil mi?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Eve hapsolmak benim için ceza olmaktan çoktan çıktı."

Efser başıyla onaylamakla yetindi.

Otobüs karanlık yollardan geçiyordu; konser alanından uzaklaştıkça rüzgârın etkisi azalmış, yerini bardaktan boşanırcasına yağan yağmura bırakmıştı. Damlalar sertçe cama çarpıyor, hızlı

hızlı aşağı kayıyorlardı. Dışarıda olan bir insanın şemsiyeyle dahi ıslanmamasına imkân yoktu. Soğuk, bedenime için için işlenirken ellerimle kollarımı ovuşturdum. Epey yol gitmiştik.

Tavandaki monitörde ineceğimiz durağın adını görmemle koltuğun yanındaki direkte bulunan kırmızı butona bastım. *İnternet iyi bir şeydi.*

"Şimdi ineceğiz Efser," diye uyardım kolumu omzundan çekerek dikkatlice ayağa kalkarken.

Kız kardeşim, "Şükür moment,"* diyerek ceketinin fermuarını sıkıca kapattı.

Otobüs durduğunda Efser'in önüme geçip merdivenden inmesini bekledim. Seri adımlarla onu takip ederken suların gölcükler oluşturduğu zemine basıp çamurun üzerime sıçramasına neden oldum. Ancak zaten üstüm berbat bir haldeydi ve bu sorun değildi. Otobüs durağı terk ettiği an yağmur sularının etkisiyle ıslanıp yüzüme yapışan birkaç saç telini başımın arkasına attım. Ve çoğu zaman arabayla önünden geçtiğimiz durağı gözümle taradım.

Ancak burası bana hiç tanıdık gelmedi. Kaşlarımı çattım.

Su sesleri beynimde yankılanıyordu. Korkuyla kesik kesik nefes alırken etrafımda dönüp tanıdık bir yer, işaret aradım. Yol kenarını çevreleyen kuru dallı ağaçlar, ışıksız bir yol, yolun kıyısında küçük bir tabela...

Bana oldukça yabancı gelen bu yerde endişeyle başımı yana çevirerek indiğim durağın yazısını okudum. Ancak gördüğüm şey bir başka şok dalgasını bedenime istila ettirdi.

"Burası neresi?" Cümlesiyle beraber Efser'e döndüm. "Yanlış inmiş olmalıyız," dedim soğukkanlılığımı koruyarak. Benzer isimlere sahip birden fazla durak olacağını hiç düşünmemiştim. Operasyon başarısızlıkla sonuçlanmıştı, bundan sonrasını tek başımıza halledemeyeceğimizin bilincindeydim. Üzülerek

* (İng.) Şükür zamanı.

söylüyordum ki annem haklıydı. Onlara bu kadar bağlanmışken, hayata bu kadar yabancılaşmışken onlar olmadan yaşayamazdım. İçimde kendim için dolup taşan öfkemle haykıra haykıra ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Dar cebime tıkıştırdığım telefonumu almak için kendimi biraz zorladım. İşaretparmağım ve başparmağımın yardımıyla telefonumu çıkarırken kız kardeşime arkamı döndüm ve telefonumun güç tuşuna basarak açılmasını bekledim. Diğer yandan gözlerimle otobüsün devam ettiği yolu süzüyor, bir başka araba farı görünecek mi diye meraklanıyordum. Eğer bir durak varsa arabaların, en azından bir otobüsün daha geçmesi gerekiyordu. Annemin numarasını tuşladığımda Efser konuşmamızı duyup tedirgin olmasın diye onun zıttı yöne birkaç adım daha attım.

O sıra bedenimde hissettiğim dalgalanma beni afallattı. Ayaklarım vücudumda oluşan titreşimden ötürü birkaç adım geriledi, elimdeki telefon neredeyse yere düşecekti. Sol elimle alnımı sıvazlarken telefonun çalmasını bekledim. Hiçbir ses duyamayınca kulağımdan çekip ekrana baktım.

Telefon kapanmıştı.

"Pozitif düşün," diye uyardım kendimi. "Korkma, bu terslikler korktuğun için oluyor."

İç sesimle kendimi yatıştırmaya çalışıyordum fakat soğuk nedeniyle titreyişlerim dişlerimi kıracak bir vaziyete dönüşmüştü. Hareketlenen parmaklarımla güç düğmesine bastım bir kez daha. Sonra bir kez daha ve bir kez daha.

Lakin sonuç hep aynıydı. Telefon açılmıyordu.

"Hadi ama..." deyip soğuk ellerimle boğazımı kavradım ve durumu Efser'e nasıl izah edeceğimi düşündüm. Birbirine çarpan dişlerimin sızlattığı çenemi hafifçe kaldırıp omzumun üzerinden çaktırmadan ona bakmayı denedim.

Fakat gözlerimin gördüğü şey bomboş bir yoldu.

Telaşla arkamı döndüm. "Efser?" diye sordum boş yola doğru. "Efser, neredesin?" Cılız bağırışım karanlık yolda yayılan tek şeydi. Ne yapacağımı bilemeden yağmur sularının üzerinden geldiğim yere doğru koştum.

"Efser!"

Gördüklerim beni bugün bilmem kaçıncı kez dehşete düşürdü. Baktığım yer, otobüsten indiğim yer değildi. Evet, yine yol kenarını ağaçlar süslüyordu fakat hayır, burası orası değildi. İndiğimiz durak yerinde yoktu, küçük tabela yerinde yoktu, Efser yerinde yoktu. Boğazıma yerleşen yumru nefes almamı zorlaştırırken ellerimle saçlarımı kavrayıp kendi etrafımda dönmeye başladım.

Ben neredeydim?

Kız kardeşim neredeydi?

Nefes alışlarım hızlandı. Göğsüm daralmaya başladı, üzerine ruhumu alev alev kavuracak bir acı yerleştirdi. Kız kardeşimin adını kaç kere seslenmiştim bilmiyorum ama boğazımın tahriş olmasını, sesimin kısılmasını sağlayacak kadar olduğunun farkındaydım. Onu ararken bilmediğim bir ormanın içine hapsolmuş, ağlaya ağlaya dolanmaya devam etmiştim. Hıçkırıklarım boğazımı yakıcı bir alev topu gibi sarmaladı, ıssız ormanın yine hiç bilmediğim bir köşesinde bacaklarımdaki gücü kaybettim ve yere yığıldım...

☽

Gözlerimi aralamaya çalışırken başımda son derece şiddetli bir ağrı hissediyordum. Suratım yanıyor, vücudumun her yerine iğne batırılıyor gibiydi. Kulağımda tiz bir çınlama hâkimdi; soldan başlıyor, sağa gidiyor, sonra yeniden sola dönüyordu. Dudaklarım kurumuş, zihnim allak bullak olmuştu.

Nefes almaya çalıştığımda göğüs kafesim inceden sızladı; ağzımdan kısık sesli, halsiz bir inilti döküldü. Görüşüm yavaş yavaş bulanıklığını yitirirken, "Uyanıyor," diyen ince, hiç tanıdık gel-

meyen bir kız sesi kulaklarımı doldurdu. Kim olduğunu anlamak amacıyla başımı soluma çevirdiğimde, yattığım şeyin solundaki gri duvara dayanmış ahşap sandalyeye oturan genç kızı gördüm.

Bakışlarımız buluştuğunda masmavi iri gözleriyle bana bakıp hemen ayağa kalktı. "Günaydın. Nasılsın?"

O bana doğru ilerlerken ben burası neresi ve neden bu haldeyim diye düşünmeye çalışıyordum. Bunu yaparken dahi başım her tarafından çizikler açılıp çatlayacakmış gibi sızım sızım sızlıyordu.

"Ağrın sızın var mı?"

Kızın ilgili sesi başımdaki ağrının azalmasına yardım ediyordu.

"Sen... kimsin?" diye sorduğumda sesim öyle güçsüz, öyle solgun ve öyle bana ait değil gibi çıkmıştı ki bir an konuşanın kendim olduğumdan şüphe duydum.

Genç kadının küçük fakat dolgun, belirgin kıvrımlara sahip dudaklarında nahif bir tebessüm canlandı. "Mehsa ben. Dün abimle ormanda odun toplamaya gittiğimizde sağanak yağmura yakalanıp eve dönerken seni gördük, uyanmayınca son çare olarak buraya getirdik. Olacak şey değil, o saatte kara ormanda tek başına ne yapıyordun?"

Kurduğu cümleler hafızamı zorlarken gözlerimi kapatıp dünü düşünmeye çalıştım.

Ailemle beraber kutladığım doğum günüm, kız kardeşimin hediye ettiği konser bileti, konser alanına gidişimiz, hortum faciası, bindiğimiz otobüs, indiğimiz yanlış durak...

Anılarım birbiri ardına zihnimde canlandığı an bedenime bir bıçak saplanmış gibi, "Efser!" diye haykırdım, kardeşimin hayalimde beliren korku dolu kahverengi irisleriyle. Gözlerim anında doldu. "Efser nerede?!" dedim yardıma muhtaç bakışlarla, başımda bekleyen genç kadına. "Onu gördün mü? O nasıl? İyi mi?"

Alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı. "Bekle, Efser kim?"

Terden yüzüme yapışan rahatsız edici saç tellerimi ellerimle geriye attım. "Kardeşim. Onu gördün mü? Onu bulmam lazım."

Yorganı kaldırıp kalkacağım sıra omuzlarımdan tutarak beni engelledi. "Hey, dur biraz. Bu halde bir yere gidemezsin."

Dirseğimle onu engelledim. "Bırak! Onu bulmam lazım."

"Demek orman kaçkını uyanmış." Ben yatakta, omuzlarımdan tutup kalkmamı engelleyen kızla cebelleşirken, işittiğim bu sözle içeri girmeden omzunu kapı pervazına yaslayıp bana bakan kumral, yirmili yaşlarındaki genç adam sebebiyle anlık bir duraksama yaşadım.

Ardından ona bakarak bir umut sordum. "Efser'i gördünüz mü?"

Kahverengi gözleriyle beni incelerken dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı. "Efser..." Başparmağıyla dışarıyı gösterdi. "Ha şu kapının önündeki mi?"

Sözleri içimi ferahlatan adamın yanımdaki Mehsa isimli kadına gülümsemesini umursamadan, parladığına inandığım gözlerimi büyük bir sevinçle büyüttüm ve tekrar yataktan kalkmaya çalıştım. "Kapının önünde mi? Şükürler olsun." Omzumdan tutan kızın ince bileklerini umursamadan ikinci kez kalkma eylemimi gerçekleştirmeye koyuldum.

"He, kapının önünde," dedikten sonra onaylamaz bir şekilde kafasını salladı. "Manyak mısın kızım sen, Efser kim, nereden bileyim ben?"

Kumral adamın, benimle aheste bir şekilde dalga geçtiği gerçeği gülen suratımda âdeta bir tokat etkisi oluşturdu. İyiden iyiye sinirlenirken, "Bırak beni!" diye bağırıp omuzlarımdan tutan Mehsa isimli kadını tüm gücümle ittirdim. Genç kadın birkaç adım gerilerken kumral adam hızla ilerleyip onu tutarak düşmesini engelledi.

"Hey, hey!" Bana bağırdığında üzerimdeki yorganı itekleyerek bacaklarımı yataktan sarkıttım. "Bırak gitsin kızım ya. Bize mi kaldı elâlemin götünü toplamak."

Adam bu kelimeleri bana karşı sarf ediyordu ve duymam yahut duymamam konusunda bir kaygısı yoktu. Terbiyesizin tekiydi, belliydi.

Çıplak ayaklarımı yere koymadan önce o ikilinin konuşmalarına kulak asmayı çoktan bıraktım. Siyah botlarımı ayağıma geçirirken düşündüğüm tek şey kız kardeşimin nerede olduğu ve benim nerede olduğumdu. Gün aydığına göre evin yolunu daha kolay bulabilirdim. Belki Efser de eve gitmişti, belki annemler onu bulmuştu. Belki de kaybolan bendim. Eğilip bağcıklarıma küçük bir düğüm attıktan sonra tekrar doğrulup arkamı döndüm. Bacaklarımın üzerinden tır geçmiş gibi hissetsem de bu, burada yatmam için geçerli bir sebep değildi.

Bana bakan, hâlâ haklarında bilgi sahibi olmadığım kişilere dönüp az öncekinden daha nazik bir sesle, "Telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Vay canına, rica etmeyi biliyor musun?"

Ben içten bir yanıt beklerken kumral genç adamın ironi dolu yanıtı, Mehsa'nın ona hafif bir dirsek geçirmesiyle karşılandı.

"Abim biraz patavatsızdır. Tabii," dedi yanındakine göre oldukça güler yüzlü kız, ardından dar pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattı. "Kullanabilirsin."

Suratıma ufaktan bir tebessüm eklemek istesem de aklımda dönüp duranlar, ailemin şu anki durumu ve daha birçok şey beni bunda başarısızlığa itmişti. Onlara doğru bir adım atacakken bacağımda hissettiğim sızı beni duraksattı. Dudaklarımdan kısık bir inleme yayılırken düşmemek için yatağın ucuna tutundum.

"İyi misin?" Mehsa koşar adımlarla yanıma gelirken, kumral herif sadece başını bana doğru uzatmakla yetindi. Kolumdan tutan genç kız endişeli bir sesle, "İyi misin?" diye tekrarladığında hafifçe yutkundum. Galiba iyi değildim. Ama iyi olmam gerekiyordu.

"Neden bu kadar halsizsin? Güçlerini mi kaybettin?"

"Efendim?" derken kaşlarım çatıldı. Kurduğu cümleye bir anlam veremedim.

Fakat bana karşılık veren Mehsa yerine kumral adam oldu. "Bence bu hafızasını kaybetmiş." Gözlerime sinirli bir ifade

katarak ona baktığımda otuz iki diş sırıtıyor, halimden memnun gibi görünüyordu. Hani okullarda sınıfın komik ve boşboğaz çocukları olurdu ya, işte tam onlardandı ve ben boşboğaz insanlardan nefret ederdim... Sabır dileyerek gözlerimi ondan çekip bana uzatılan telefona çevirdim ve modelini daha önce hiç görmediğim siyah telefonun tuş takımını açtım. Hızla annemin numarasını tuşladıktan sonra kolumu bırakan Mehsa'dan birkaç adım uzaklaşıp onlara arkamı döndüm.

Biraz heyecan, biraz korku dolu hislerle telefonun çalmasını bekledim. Nefes alışlarım hâlâ göğüs kafesimi daraltıyordu.

Telefondan küçük hışırtılar duyulduğunda açılacağını düşünerek heyecanla dikleştim.

"Aradığınız numarayı eksik ya da yanlış tuşladınız. Böyle bir numara kullanılmamaktadır."

İşittiğim cümleyle beraber kaşlarım gözlerimin üzerine indi. "Ne?" dedim ve doğru yazdığıma emin olduğum numarayı tekrar kontrol ettim. Numarada en ufak bir hata görmeyince yine denedim. Ancak sonuç değişmemişti. Vücudum hafif hafif titremeye başlarken pes etmedim ve bu sefer babamın numarasını tuşlayıp tekrar kulağıma götürdüm. Biraz bekledikten sonra yine bir ses duyuldu.

"Aradığınız numarayı eksik ya da yanlış tuşladınız..."

Neredeyse ezberlediğim cümlenin tamamını dinlemeden kapatıp arkamı döndüm, telefonu Mehsa'ya uzatıp, "Sanırım telefonun bozuk," dedim.

Seyrek kaşları çatıldı. "Öyle mi, daha yeni almıştım. Ses mi gelmedi?"

"Aradığım numarayı yanlış tuşladığımı söylüyor. Annemle babamın numarası, doğru olduğuna eminim."

Eline aldığı telefonunun ekranını açtı ve tahminimce numarayı kontrol etmek amacıyla son arananlara baktı. "Bu nerenin numarası?"

"Ne demek nerenin numarası?" derken karman çorman olmuş beynimle olayları çözmeye çalışıyordum. Ardından ekledim: "Burası neresi?"

"Nephan," dediğinde bakışları donmuş, ifadesi karanlık bir hal almıştı. "Sen nereden geliyorsun?"

Nephan ismini ilk defa duyduğuma yemin edebilirdim; ne bir yerden çağrışım yapıyor ne de tanıdık geliyordu. Ben nereye gelmiştim, buradan Zeyhan'a nasıl gidebilirdim hiçbir fikrim yoktu... Gerçi ben burada Zeyhan'dan başka hiçbir semti doğru düzgün bilmiyordum ya...

"Zeyhan'dan geliyorum. Oraya nasıl dönebilirim?"

Mehsa'nın mavi gözleri yanındakine ilişti̇ğinde ben de otomatik olarak ona baktım. Fakat bakışlardaki aynı boşluktan onda da görmeyi beklemiyordum. Dudaklarından ufak çapta bir küfür çıktığında içgüdülerime hâkim olamayarak, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Bir saniye," diyen kumral adam, beni yanıtlamak yerine gözlerini tavana dikti ve kendi kendine konuşmaya başladı. "Allah'ım, beni yanlış anlama ama... Bir günümüz sorunsuz geçsin. Bir kere de çekmeyelim belayı başımıza."

"Neler oluyor dedim? Artık evime nasıl döneceğim hakkında bilgi verir misiniz?"

Adam bana bakarken avuçiçlerini birbirine sürttü. "Yok bilgi milgi, biz bilmiyoruz, gerçekten. Çık dışarı, başının çaresine bak. Dün seni bulduk, eve getirdik. Bundan sonrasını kendin hallet."

Bana karşı, dudaklarının arasından öldüresiye bir zehir fışkırıyormuşçasına konuştuğunda rencide hissi tüm bedenimi utanç aleviyle sarmıştı.

"Abi, ne yapıyorsun?" Mehsa, abisi olduğunu öğrendiğim adamı uyardığında gözlerimin üzerine düşerek görüşümü engelleyen saçlarımı kulağımın arkasına tıkıştırdım. "Onu bırakmayı nasıl düşünürsün?"

"Görmüyor musun?" dedi açık kahverengi irislere sahip adam beni baştan ayağa süzerken. "O buradan değil."

"Değilse ne olmuş? Onu dışarı mı atacağız?"

"Elbette öyle yapacağız, korkağım ben. Yan tarafımızda Alaz oturuyor, unuttun mu? Bizi gebertir, ölmek için fazla yakışıklıyım." Ben yanlarında yokmuşum gibi hakkımda konuşurlarken, olayları kafamda düzene sokmaya çalıştım.

Alaz kimdi ve neden ben buradayım diye onları öldürecekti?

Bir sonuca varamayınca hafifçe boğazımı temizleyerek kendimi hatırlatmayı denedim. "Bakın, merak etmeyin, benim burada kalmak gibi bir niyetim yok. Sadece evime nasıl..."

"Hâlâ ev diyor ya..." Belini yasladığı duvardan kaldırıp bana doğru gelen adam çok fazla yaklaşmadan durdu. "Unut yavrum sen evi, başka bir evrendesin, anlamıyor musun?"

"Ne?" derken suratımda tüm bu duyduklarımı saçmalık olarak gördüğüm bir gülümseme canlandı. "Sence de bu kadar şaka yetmez mi? Neden yardım etmek yerine..."

"Şaka değil." Bu sefer Mehsa'dan çıkan cümle kanımı donduracak cinsten bir sadeliğe sahipti. Bakışlarım ona ilişirken gözlerimin üzerine inen kaşlarım ruhumda oluşan karmaşıklığın âdeta dışavuruş simgesiydi. "Burası Nephan, hiç tahmin edemeyeceğin kişilerin yaşadığı; her gün, her an canını korumanı gerektiren ve çıkışın ancak ölümle olduğu, kasvetli şehir."

"Ve senin gibilerin, anında öldürüldüğü şehir."

Bölüm İki

KARANLIKLA TANIŞMA

Kumral genç adam geldiğinden beri ilk kez büründüğü ciddiyetle bu soğuk eklemeyi yaptığında ölüm konusu zihnimde zehirli bir sarmaşık gibi dolanarak büyüdü. Duyduklarımı sindirmekte zorlanıyordum.

Ölüm.

Kökü öl olan; dört harf, iki heceli kelime.

İnsanların çoğu bir gün öleceklerini bilmelerine rağmen hiç ölmeyecekmiş gibi yaşar ve ölümden olabildiğince sakınırlardı.

Issız yerlere gitme, ölebilirsin; fırtınalı havada dışarı çıkma, ölebilirsin; karşıdan karşıya geçerken dikkat et, ölebilirsin; hasta olmamaya dikkat et, ölebilirsin; yağlı yeme, erken ölebilirsin vesaire vesaire...

Sanki ölüm, bunlara dikkat edince gelmeyecek ve ölümsüzlük tedbirle sağlanabilecekmiş gibi.

Ben ölümden korkmuyordum yahut korkmadığımı sanıyordum ta ki duyanın tüylerini diken diken ettiği ürkütücü kelime, tanımadığım dudaklar tarafından bana yöneltilene kadar.

Geçen saniyelerin ardından, "Siz..." dedim şüpheli ve katiyen inanmayan ses tonumla. "Delirmişsiniz!"

Evet, öyleydiler, duyduklarım gerçek olamayacak kadar doğaüstüydü. Nereye düşmüştüm ben, bir fantastik filmin içine mi? Birazdan büyü mü yapabilecektim yahut bir cadı beni mi kaçıracaktı?

İçimden başımı salladım, bunlar masaldan başka bir şey değildi. Görünen o ki ben iki kaçığın evine düşmüştüm, daha başka bir açıklaması olamazdı. Yatağın ahşap ucuna asılı siyah çantamı aldım ve omuzlarıma geçirdim. Son kez ikisine bakarak hızla kafamı salladım ve gri duvarın ortasında bulunan siyah kapıya ilerledim. Nereye gideceğimi bilmiyordum ancak bu delilerin yanında kalmamın pek de yararıma olacağını düşünmüyordum. Yakınlarda bir polis karakolu olmalıydı.

Elimle kapı kolunu tutup aşağı çekerek aralayacağım sıra rüzgâr öyle bir esti ki kapı kendiliğinden açıldı. Sert yel evin içine dolarken birkaç adım geriledim. Dışarıda güçlü bir fırtına vardı, rüzgâr aldığını götürüyordu. Öyle ki evin içindeki birkaç eşya bile yer değiştirdi.

Hava nasıl bu kadar felaket bir hal almıştı?

O an aklımda yeniden kardeşim Efser belirdi. O neredeydi? Ne haldeydi?

"Bu havada dışarı çıkamazsın."

Mehsa evin içine dolan uğultu nedeniyle yüksek sesle konuştuğunda, "Bırak, ne hali varsa görsün," diyen abisi beni çıkmam için âdeta kamçılıyordu.

"Ne yapacağım?" diye sordum kendi kendime, Mehsa'nın güçlükle kapıyı kapatmasına mâni olmadan.

Kardeşim ne yapıyor?

Annemi dinlemeliydim.

Vicdanım eline aldığı keskin bıçakları ruhuma saplarken acısını iliklerime kadar hissediyordum. İçime doğan pişmanlık kasvetini vücuduma dolduruyor, boğazıma yerleşen sert yumru gitgide büyüyordu.

Efser'in kahverengi gözleri vardı, içerisinde öyle yumuşak bakışlar taşırdı ki onu kıskanırdım, keza ablası olarak ben onun tam zıttına, buz gibi bakışlara sahiptim, o sütlü kahverengiyse ben koyu kahverengiydim. Daha çok, siyah.

En azından insanlar böyle söylüyordu.

Kız kardeşimin hayali silueti bir bütün olarak gözlerimin önünde belirdiğinde ağlamamak için kendimi tuttum. Çıldıracaktım, onu ormanlık bir alanda yalnız bırakmış olmak, kafayı yememe neden olacaktı. Onu bulmalıydım. Ne yapardı tek başına?

Çenem seğirdi. Yalvarır gözlerle onlara baktım, insanlarla doğru düzgün bir iletişimim olmamıştı. İkna kabiliyetim yoktu, nasıl ikna edilir zerre bilmiyordum.

Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yaparak içimden gelen dürtüyle, "Benim buradan gitmem gerekiyor," dedim, titreyen sesin bana ait olup olmadığını bir kez daha anlayamadan. "Anlıyorum, size iyi bir eğlence aracı oldum ama... Gerçekten, kardeşimi bulmam lazım, bana yardım edin, lütfen. Ya da sadece... polisi arasanız da olur. Ailem çoktan onlarla iletişime geçmiştir."

Mehsa tek kaşını kaldırdı. "Polis kim?"

Aval aval ona bakarken, "Hani, şu şehir güvenliğinden sorumlu, devlet kurumunda çalışan görevliler..." dedim. Benimle açık açık dalga mı geçiyorlardı yoksa bu iki insan dışarıyla ilişkilerinde benden daha beter bir durumda mıydılar, anlaması güçtü. Ruhuma yayılan kasvet henüz dağılmış değildi, belki de annem ve babamın sürekli göçebe hayatı yaşamalarının sebebi buydu, bizi kaçırmak isteyenler vardı ve bu iki çaylak görünen insan da onların maşasıydı. Efser de başka bir odadaydı belki de.

Ürperdim.

"Sarayın güvenlik kollarından mı bahsediyorsun?" dedi genç kız. "İnan bana onlarla iletişime geçmen senin açından hiç iyi olmaz."

Beynim iyice çorbaya döndü. Kaşlarım gözlerimin üzerine düştüğünde, "Ne sarayı? Ne güvenliği?" diye sordum. "Siz neden bahsediyorsunuz Allah aşkına? Tamam, her neyse. Bir taksi çağırır mısınız? Adresimi biliyorum, gerçekten size yük olmam.

Hatta hesap numaranızı paylaşın, size burada kalmamın bedelini de öderim."

Kumral adam gülümsedi. "Zengini bizi bulmaz be güzelim," dediğinde gözlerimi kıstım. Çenesiyle yatağın yanındaki komodini işaret etti. "Eğer şu paralarla ödemeyi düşünüyorsan üzgünüm, burada geçmiyor."

Ellerimle ceplerimi kontrol ettiğimde paralarımın çıkarıldığını fark ettim.

"Telefonunu arıyorduk aslında," dedi Mehsa. "Paraların da ıslandığını fark edince çıkaralım da kurusunlar dedik. Buranın parası değil, koleksiyon falan yapıyorsun sandık."

"Nereden bilelim farklı dünyadan buraya ışınlanan lanetliyi kendi ellerimizle evimize getirdiğimizi."

Söylediklerini bir türlü mantığa oturtamıyordum. Fakat dün yaşadıklarımı net hatırlıyordum; konser alanından çıkışımı, bindiğimiz garip otobüsü, indiğimiz yanlış durağı... Ve sonrasında ne olduğunu anlamadan her şey değişmişti. İnsanlar korktuklarında bir çeşit halüsinasyon görürlerdi; aslında bu akla daha yatkın geliyordu, evren değiştirmiş olmak...

Hadi ama!

Kamera şakası olabilirdi ancak.

Mehsa abisine tekrar uyarı bakışı fırlattı. Gözleri bana ilişti-ğinde, "Biliyorum, bu kulağa biraz çılgınca geliyor ama... Burası... senin yaşadığın evren değil," dedi.

Kesinlikle iki kaçığın evine düşmüştüm.

Belki de beni tanıyorlardı, nasıl bir hayata sahip olduğumu biliyorlardı ve tek istedikleri beni kandırıp, eğlenip dalga geçmekti. Burada vakit kaybediyordum.

İkisine de ayrı ayrı bakarak, "Tamam..." dedim. "Beni evinize aldığınız için teşekkürler." Onlar beni izlerken hızlı adımlarla komodine ilerledim, üzerindeki ceketimle paramı aldım. Ceketimi omzuma geçirdikten sonra paralarımı düşmeyeceğine

emin olarak güzelce cebime sıkıştırdım. Hemen ardından yerde duran siyah botlarıma ayaklarımı daldırdım. Eğilip bağcıkları-mı düğümlerken aklımda sadece üç şey vardı: akşam olmadan buradan gitmek, kız kardeşimi bulmak ve sağ salim evime geri dönmek.

Ardından tekrar evin çıkış kapısına ilerledim. Artık havanın soğukluğu, şiddetli rüzgâr falan umurumda değildi.

Yeniden kapı koluna uzandığımda Mehsa, "Gerçekten dışarı mı çıkacaksın?" diye sordu.

"Kardeşimi bulmalıyım."

Abisi çileden çıkmış gibi, "Hâlâ kardeşim diyor," dediğinde kafamı çevirip ona baktım. "Kardeşini düşünmeyi bırak, kaybo-lan sensin. Anlasana."

"Bir gün aynısı başına gelirse sen bırakırsın," dedim ve başka hiçbir şey söylemeden kapının gümüş renkli kolunu aşağı indir-dim. Kapı tekrar aralanır aralanmaz öyle bir rüzgâr dolmuştu ki tıpkı ilk seferde olduğu gibi benim kuvvetime gerek kalmadan büyük bir hızla açıldı. Rüzgârın uğultusu anında kulaklarımı sız-lattı, soğuk şimdiden vücudumda etkisini göstermeye başlamıştı. Ancak buna katlanmam gerekiyordu. Dayanıklı olmalıydım.

Olamazsam?..

Öyle bir düşünce yoktu.

En fazla...

Donarak ölürdüm ama ölmeden önce "elinden gelen her şeyi yapmıştı" cümlesine layık olurdum.

Efser'i bulursam her şey daha kolay olacaktı. Eve döneme-sem bile onu bulmam lazımdı. Ne yani onlar, "*Onu bulman imkânsız,*" dediler diye aramaktan vaz mı geçecektim? Daha az önce tanıdığım iki insana inanıp kardeşimi düşünmeyi bırака-cak mıydım? Hem doğru söylediklerini nereden biliyordum? İçimden başımı salladım. Ablalık, yeri geldiğinde annelik-ten bile düşünceli olmayı gerektiriyordu. Kaldı ki biz, Efser'le

birbirimizin ebeveyni gibiydik. Bir sıkıntımız olduğunda anne babamızdan önce birbirimize anlatırdık. Sırdaştık, arkadaştık...

Kız kardeşimin parlak kahverengi gözleri aklıma geldiğinde ellerimi boynuma koyarak sakinleşmeye çalıştım.

Biraz düşündükten sonra kumral adamın söyledikleri geldi aklıma, belki de onun dediği gibiydi... Kaybolan ya bensem?

İki ihtimalde de buradan gitmem gerekiyordu. Ailem kesin deliye dönmüştü! Üzerime ne kadar titrediklerini düşününce... Ah, annem kim bilir şu an ne haldeydi? Peki ya babam?

En son yaşadıklarımız güzel şeyler bile değildi. Onlardan bu şekilde ayrılmış olamazdım, hayır.

Buradan çıkmalıydım.

Dövüş tekniği öğrenmiştim, pek de güçsüz sayılmazdım, başıma gelecek her türlü tehlikeyle başa çıkabilirdim.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Soğuk, yanaklarımı acıtırken beni içeriye itmeye çalışan fırtınaya karşı koyarak dışarı çıkmayı denedim, diğer yandan elimle kapı kolunu tutarak kapatmaya çalışıyordum. Arkamda bekleyen kardeşlerden Mehsa bunu yapmamam gerektiğini söylese de aldırış etmedim. Rüzgârın direncine karşı ilk hamlem başarısız olmuştu; ne kapı ne de ben ilerleyebilmiştik. Derin bir nefes alarak bir kez daha çıkmaya çalıştım ama öyle bir basınç vardı ki yine başarısız oldum. Gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalıştım, buradan çıkmam gerekiyordu, bunu yapmalıydım. Gözlerimi açmadan tekrar çıkmayı denedim.

O an dışarıya öyle bir savruldum ki kapının kapanma sesi neredeyse tüm sokakta yankılanmış, uğultu ve basınç kesilmişti. Ayaklarımın üzerinde zar zor durarak gözlerimi açtım. Fırtına kadar hiddetli olan poyraz bir anda nasıl kesilmişti? Üstelik kar da neyin nesiydi? Ağustos ayındaydık!

"Sakin ol," diye uyardım kendimi. "Mevsimsel değişiklikler, dünyanın düzeni bozuldu, bir gün güneş açarken ertesi gün kar yağabiliyor, burası anormal falan değil."

Tuttuğum nefesimi serbest bırakarak dinen poyrazın etkisiyle gözlerimi açıp etrafımı süzdüm. Burası çitlerle çevrilmiş bir alandı, sağ tarafımda karlı yoldan başka bir şey yoktu, soluma baktığımdaysa birkaç metre uzakta da olsa kendini belli eden iki katlı, siyah, kasvetli bir ev görmüştüm. Evin öyle bir duruşu vardı ki içerisinde sıcak bir aile ortamının olduğu fikri aklınızın ucundan bile geçmezdi. Kötü bir kralın şatosunu andırıyordu.

İki katlı bir şato.

Manzaranın beni korkutmasına fırsat tanımadan arkamı dönüp çıktığım eve baktım. Eh, burası normal bir yapı sayılırdı. Gri, boyasız ve çatlamış duvarlar, kırık bir pencere, pencereden dışarı sarkan isyankâr bir perde. Bu ev fazla bakımsızdı. İçerisinin de çok lüks olduğu söylenemezdi ya.

Soğuk hava tekrar tenimi ürpertirken kendime gelmem için sayıkladım, bazen fazla detaycı olabiliyordum.

"*Düşünmem gereken bu değil, düşünmem gereken bu değil.*"

Kendi kendime sayıklayıp kollarımı göğsümde birleştirdim ve önüme dönüp tekrar etkisini yitirmiş rüzgârın boşluğundan faydalanarak yerde biriken karların üzerinden bahçenin açık çıkışına doğru yürümeye başladım.

Bir kapı gıcırtısı duyduğumda irkildim, korkuyla omzumun üzerinden arkama baktım. Dışarıya çıkan Mehsa'ydı. Öylece bana bakarken kaşlarının ucu yaptığımın çok korkunç bir iş olduğunu belirtircesine havalanmıştı. "Karşına biri çıkarsa buradan olmadığını söyleme," dedi.

Gök ortadan ikiye yarılacakmış gibi gürledi. Bir iki saniyeliğine, yaptığımın gerçekten akıl kârı bir iş olmadığını düşündüm. Yine de kaybedecek bir şeyim olmadığı fikrinin arkasında durarak, gitmekte kararlıydım. Kızı sadece başımı hafifçe sallayarak onayladım ve hızla yürümeye devam ettim.

"Eğer vazgeçersen biz buradayız!" diye seslendi.

Bu defa bir şey yapmadım. Vazgeçeceğimi düşünmüyordum, evrende farklı olan bir şey yoktu, kar yağışını da garip karşılamamıştım çünkü günlerdir Zeyhan'da kışı yaşıyorduk resmen.

Etrafımı daha detaylı inceledim. Ağaçlar yemyeşil dallarından arınarak kahverengi çıplaklığına bürünmüş ve üzerlerini karın kaplamasına izin vermiş, doğa kendini beyazın sessizliğine gömmüştü. Kesilen poyrazın ardından, ortalığı derin bir sükût kaplamıştı. Her neredeysem burası... fazla kimsesiz ve kabul etmek gerekirse, fazla korkunçtu.

Yola çıktığımda önce soluma ardından sağıma baktım.

Nereden gitmeliydim?

Sağ, diye fısıldadı içimden bir ses, *her zaman güvenilirdir.*

Sol taraf karanlık şatonun olduğu taraftı ve kendimde oraya gidecek cesareti bulamamıştım. Bu nedenle iç sesimin sayıkladığı cümle aklıma yattı, yoluma sağdan devam ettim.

Buz gibi havada nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm. Korkularımı bir köşeye attım, adımlarımı her seferinde katbekat hızlandırdım. Dün akşam önünde indiğim durağın olduğu yeri bulup Efser'in adını sayıkladım boş yollarda. En ufak bir iz yoktu. Yürümeye devam ettim, karın içine gire çıka ıslanan ayaklarım uyuşmaya başlıyordu, dişlerim birbirine öyle çarpıyordu ki kırılacaklarını düşündüm.

"Efser!" diye bağırdım, ne sıra içine girdiğimi bilmediğim ormanın bir köşesinde durarak.

Burada tüm yollar ormana mı çıkıyordu?

Dün de bayılmama neden olan yer, böyle bir ormandı. Vücudum tir tir titrerken etrafıma bakındım. Sıra sıra ağaçlar, yerdeki karların üzerine düşen dal ve kozalaklardan başka bir şey göremedim. Bu şehirde sadece Mehsa ve adını bilmediğim aptal abisi yaşıyor olamazdı, değil mi?

Hadi ama bu imkânsızdı!

Peki, neredeydi bu insanlar?

Herkes senin gibi, kış mevsiminde ormana girip deli danalar gibi dolanmıyor, diyen bilinçaltımı susturmaya çalıştım. Kardeşimi bulmam lazımdı, her şey onun içindi. O evde keyfiyen uyuyup tüm bunların efsanevi bir şekilde düzelmesini bekleyemezdim.

Tekrar bir adım atacağım sıra, kulaklarımda bir ses belirdi. Tüylerim diken diken oldu, kafam hızla doğruldu. Etrafta bana doğru gelen bir hayvan olup olmadığını gözlemlerken, kalbim atışlarını göğsümü delebilecek kıvama getirdi. Kulaklarımda yayılan ses –daha çok bir ulumaya benziyordu– beynimle iştigal ederken aklımın duracağını hissettim. Sanki kafatasım açılmıştı da beynime iğneler batırılıyordu. Bu nasıl bir sesti böyle?

Nereden geldiğini anlamak amacıyla tam karşıma baktığımda dört ayaklı bir siluet gördüm ve olduğum yerde âdeta donakaldım. Birkaç metre ötemde, bir kurt mu yoksa aslan mı kavrayamadığım bir canlı, bana arkası dönük durmuş uluyordu. Çenem seğirirken, adrenalin bedenime salgısını teker teker şırıngalamaya başlamıştı. Endişe tüm bedenimi ilhak ettiğinde kaçmam gerektiğini biliyordum ancak donmuş gibiydim. Yerime çivilendim sanki, hiçbir şey yapamadım.

Göğsüm sertçe yükselip alçalırken, hırlayan hayvanın kar birikintilerinde iz bırakarak benim zıt yönümde ilerlemesiyle çok az rahatladım.

Ve beynim bana hızlıca yeni bir komut verdi: *KAÇ!*

Ayaklarımın varlığını hatırlayıp kaçmak için arkamı döndüm, iki üç adım atmıştım ki kulaklarıma nükseden acı dolu iniltiyle duraksadım. Kafamı çevirip arkamı kontrol ederken hayvanın biraz daha uzaklaştığını görüp rahatladım, dikkatimi tekrar kız sesine verdim. Tam, "Efser," diyecektim ki inildeyen kız, "Bırak beni!" diye neredeyse çığlık attı.

Bu ses Efser'e ait değildi.

Birkaç metre ötemden adım sesleri duyuluyordu. Korku tüm bedenimi ilhak ederken gözlerimi kıstım, başımı sesin geldiği tarafa çevirdim.

Bu defa konuşan, kaba sesli bir adam oldu. "Senin yaşaman bu evrene zarardan başka bir şey getirmez artık. Yürü!"

"Bırak beni!" dedi kız yeniden; boğazı kesilen bir hayvan gibi hırladı, kulak tırmalayan çığlığı ormanda yankılandı. "Pişmanım! Bırakın!"

Kızın acı feryatları kulağımı doldurduğunda ne yapacağımı bilemeden ileriye bir adım attım. Neler olduğuna, şahit olduğum bu konuşmanın neye delalet olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. İçimden bir ses, hiç uğraşmayıp gerisingeriye gitmemi ve onlardan uzaklaşmamı söylerken, diğer ses bunun için acele etmemem gerektiğini savunuyordu. Anladığıma göre, bir genç kızın başı dertteydi. Üstelik ormanın içinde tekti, yanında birden fazla adam olduğu belliydi.

Öldürülme haberlerini gördüğümde, *Keşke oradan bir geçen olsaymış, bir çığlığını duyan olsaymış,* diye düşünürdüm hep. Şimdi kardeşimi ararken *–umarım tahmin ettiğim gibi bir şey değildi–* yabancı bir genç kızın çığlığını duyuyordum ve bu sese kayıtsız kalamayacağımın bilincindeydim.

Aynı ses Efser'e ait olsaydı ne yapardım? Sonunu düşünmeden sesin kaynağına ilerler, onu kurtarmak için elimden ne geliyorsa yapardım.

Bir süper kahraman değildim fakat bir insandım ve bu can yakıcı çığlıklara kayıtsız kalamazdım.

Kızın ağlayışları arttığında daha fazla beklemeden hızlı adımlarla sesin geldiği yöne ilerledim, içimden bir yerlerden yayılan, "Takip et," sesini duyuyordum. Sanki yanımda biri belirmişti ve yapmam gereken şeyleri bana komut veriyordu.

Bileğimdeki gümüş bileklikte bir hareketlilik sezdiğimde gözlerimi oraya çevirdim. Hâlâ annemin taktığı şekilde durduğunu görünce bunun psikolojik bir his olduğunu düşünüp adım atmayı sürdürdüm.

Zihnimin derinlerinde esaslı bir gerilim filmi müziği çalıyordu, avuçlarımın terlediğini hissediyordum. Ama içimdeki ses yanlışı doğru gösterecek kadar güçlüydü.

Bu vicdan mıydı? Bilmiyordum.

Bildiğim tek şey yürürken sezgisel hareket ettiğimdi. Vücudumdaki tüm evham yok olmuştu sanki, cesaret hapı yutmuş gibiydim.

Ormanın içinde karşıya bakarak biraz ilerledim, arada sırada kafamı çevirip arkamı kontrol ediyor, hayvanın beni takip edip etmediğini anlamaya çalışıyordum. Ancak artık o siyah hayvan ortalıkta görünmüyordu. Umarım başka bir yerde belirip hiç beklemediğim bir anda üzerime atlamazdı. Birkaç metre ilerledikten sonra hiçbir şey göremeyince nerede olduklarını anlamak için kulak kesildim.

Tam o anda derin acı barındıran tiz bir çığlık esir aldı kulaklarımı, ürperdim. Sağ tarafımdan gelen bu sese karşın durmadım yahut kaçmadım. Bacaklarımdaki gücü hissederek oraya doğru koştum. Bilmiyorum, belki bir hareketimle yapılacak olan bu kötülüğü durdurabilirdim. Yardım etme dürtülerime engel olamıyordum, bedenim benden ayrı hareket ediyor gibiydi.

Bileğimdeki bileklik canımı acıtmaya başlarken dişlerimi sıktım ve on on beş ağaç ilerimde gördüğüm gölgelerle birlikte olduğum yerde durdum, köklü bir ağacın gövdesine sindim, neler olduğunu kavramak için direkt ortaya dalmadan evvel yerdeki kalın kütüklerden birini elime aldım, yavaşlayıp gizlice izlemeyi seçtim. Ellerimle önümdeki kalın ağacın kovuğuna tutunup başımı hafifçe sesin geldiği yöne uzattım.

Bana sırtı dönük olan, baştan aşağıya simsiyah giysili bir adam gördüm. Karşısında ise dizlerinin üzerine çökmüş bir kız duruyordu. Gözaltları mosmor görünen, irisleri irice açılan, sarı saçları birbirine dolanan, yırtık kıyafetli bir kız. Acı çektiği her halinden belliydi. Yüzünü göremediğim adam uzun ince parmaklı ellerini havalandırarak kıza tutup çözemediğim dilden birkaç cümle kurduğunda kızdan bir feryat daha yükseldi. Ne olduğunu anlayamıyordum, adam kıza dokunmuyordu, aralarında birkaç

adımlık mesafe vardı ama adamın söyledikleri, el hareketleri kızın canını acıtıyor gibiydi.

Birden hızlıca titreyen kız havaya yükseldi, yüzü kıpkırmızı kesildi. Ağzından ve burnundan kanlar fışkırmaya, gözleri çıkacakmış kadar açılmaya başladığında gördüğüm bu manzaraya karşın korkuyla bağırmak adına dudaklarımı açtım.

Fakat tam o anda ağzıma kapanan güçlü eller çığlığımı boğuk bir inlemeye dönüştürüp bedenimi hızla geriye çekti. Panikle sahibinin kim olduğunu bilmediğim ellerden kurtulmak amacıyla debelendiğimde vücudumu birkaç metre geriye götüren kişi sırtımı sertçe ağaç gövdelerinden birine yasladı, elini ağzımdan ayırmadı. Titreyen uzuvlarımın üzerinde endişe dolu irislerimle beni çekip alan, ne zamandır burada olduğunu bilmediğim genç adamın simsiyah gözlerine baktığımda, "Bir cadı infazının ortasına dalacak kadar aklını mı kaçırdın?" diye sertçe fısıldamasını duyduktan hemen sonra kendime hâkim olamadan bilincimi kaybettim ve karşımdaki kişinin kollarına yığılıp kaldım...

Bölüm Üç

KAPAN

Rüzgârın uğultusu doluyordu kulaklarıma. Tiz bir çığlık işitiyordum, ürperiyordu tüylerim. Sıcaktaydım ama üşüyordum. Ağrımaya başlayan dişetlerimin altındaki dişlerim sertçe birbirine çarpıyor, takırtılar çıkarıyordu. Sızlayan gözkapaklarım birbirine yapışan kirpiklerimi açma işlemine mâni olurken başımı istemdışı hafifçe soluma çevirdim. Yavaşça gerindiğimde nihayet gözlerim açıldı, loş ışık bakışlarıma bulaştı.

Bulanık bakan harelerim birkaç saniye boş boş beklememin ardından netleştiğinde karşımda gördüğüm kocaman, siyah bir gardırop oldu. Bir an neler yaşadığımı, nerede olduğumu hatırlamadım ve biraz daha hareketlenmeye çalışıp bulunduğum yeri incelemek istedim. Korku, şıringasını acımasızca tenime saplarken görüş alanıma giren ikinci şey kapkara bir perdenin örtülü olduğu pencereydi; rüzgâr pencerenin ardından bir ıslığı andıracak şekilde sessizce uğulduyor, kara perde buna karşılık öne doğru açılıp geri gidiyordu.

Son yaşadıklarımı hatırlamaya çalıştıkça beynime sivri uçlu, azılı dikenler batıyordu âdeta. Hareketlenmeye çalıştığım an sızlayan ve karıncalanan bedenim gözlerimi açtığımda hiç tanımadığım iki insanın evinde uyandığım günü anımsattı ve o an içime dolan manasız bir heyecanla kafamı önüme çevirip bu sefer nerede olduğuma bakmak istedim. Bana hiç tanıdık gelmeyen bir odadaydım ve bu defa yanımda nerede olduğumu sorabileceğim

kimse yoktu. İçine bir nefes alanın bir daha solumak isteyeceği büyüleyici bir koku sinen iki kişilik bir yatakta uzanıyordum; bedenime siyah, saten bir yorgan örtülmüştü. Bilincim biraz daha yerine geldiğinde telaşla yorganı sıyırdım ve üzerimde bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Kıyafetlerim çıkarılmış, yerine bana ait olmayan beyaz, ipek bir pijama takımı giydirilmişti.

Sızlayan başımla birlikte gözlerimi acı içerisinde kısarak elimi yüzüme götürdüm. Başparmaklarımla şakaklarımı ovuştururken gözlerimi sıkıca yumdum, neler yaşadığımı hatırlamaya çalıştım. Efser'i aramak için ikinci kez ormanın içine dalışım, gördüğüm devasa hayvan ve sarışın genç kıza yapılanlar zihnimde bir bir canlandığında başım çatlayacak raddeye geldi. Güçlü eller tarafından oradan çekildiğimi anımsadım; bana şu içinde bulunduğum odadan daha siyah gözlere sahip yabancı adam, daha fazla izleyemeden sırtımı bir ağaca yaslayarak o korkunç cümleyi söylemişti:

"Bir cadı infazının ortasına dalacak kadar aklını mı kaçırdın?"

Cadı infazı. Cadı. Büyü. Cadılar.

Kötü büyüler yapan bir medyum tarafından kaçırılmış olabilir miydim?

Korku iliklerime işlerken beynim biraz daha şiddetli zonkladı. Tüylerim ürperdi, her neredeysem buranın da pek tekin olmadığını düşünerek yattığım yerden doğruldum, tüm kemiklerim sızladı. Yataktan kalkacağım sıra bulunduğum odanın kapısı tıklatıldığında yerimden sıçradım, endişeyle etrafıma bakındım, yatağın sağ tarafında bulunan porselen gece lambasını elime aldım ve kendimi savunmak için içeri giren her kimse ona fırlatmak üzere öylece bekledim.

Kapı yavaş yavaş aralanırken kısık gözlerimle gelen kişiyi bekliyordum. Dün kollarında bayıldığım adamı görmeyi umdum, aldığım nefesi içime hapsettim. Derken odanın diğer her ayrıntısı gibi siyah olan kapısı tamamen açıldı ve içeriye elinde yiyecek

dolu tepsi olan zayıf, yirmili yaşların sonlarında bir kadın girdi. Kadının kahverengi gözleri beni bulduğunda suratında zarif bir gülümseme canlandı.

"Ah, uyanmışsınız," dedi içeriye bir iki adım attığında. Tek elini tepsiden çekip arkasındaki kapıya doğru gelişigüzel salladı ve kapı kadından komut almış gibi kendiliğinden kapandı.

Gözlerimi kırpıştırarak az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken sanki kaçacak bir yerim varmış gibi yatakta kalçamın üstünde geriledim.

Büyücü. Bu kadın her kimse bir büyücüydü. Bir medyum.

Kadın yaklaştıkça önce yüzüme, sonra bedenime, ardından iki elimle sıkı sıkıya tuttuğum abajura baktı. Özenle alınmış gibi duran incecik iki kaşı gözlerinin üzerine indi, belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Umarım rahat bir gece geçirmişsinizdir," dedi.

Korku dolu gözlerle ona bakarken, "Siz kimsiniz," diye sordum. Bir adım attığında ben de yatağın üzerinde bir adım daha geriledim. "Ne istiyorsunuz benden?"

Kadının kısılan gözleri bu tepkimi beklemediğini anlatıyordu. Abajuru alışımla birlikte boşalan komodinin üstüne elindeki tepsiyi koydu; bana bakarken, "Kahvaltınızı yapmanızı efendim," diye yanıtladı, oldukça cana yakın bir tonlamayla. "Ben, Efendim Alaz Şahzade'nin hizmetlisi Arzen. Bugün sizinle ilgileneceğim, sıhhatiniz yerindedir umarım."

Alaz ismi bana tanıdık geldiğinde nereden çağrışım yaptığını hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Birkaç saniyenin ardından dün evlerinde uyandığım iki kardeşten erkek olanının, "*Yan tarafımızda Efendimiz Alaz oturuyor, unuttun mu? Bizi gebertir,*" deyişini anımsadım ve içimdeki endişe devasa bir boyuta ulaştı. Bu Alaz denilen herif her kimse, pek tekin birisi olmadığı, özellikle de benim için büyük bir tehlike arz ettiği ortadaydı.

Ve ben şu an onun evindeydim, öyle mi?

Kalbim kriz geçirmek üzere olan bir hastanınki gibi kasıldı.

"Buraya nasıl geldim?" diye sordum, içten içe telaştan gebersem de dışarıdan sakin ve soğukkanlı görünmeye çalışıyordum. "Kıyafetlerim nerede?"

"Buraya sizi Efendim Alaz getirdi," dedi Arzen. "Ser verip sır vermez doğrusu; nerede, nasıl karşılaştığınızı bilmiyorum. Ağzından pek laf alabildiğim söylenemez ancak kıyafetlerinizdeki çamurlardan anladığım üzere ormandaydınız. Tek başınıza mıydınız? Öyleyse çok kötü, Efendim'le karşılaştığınız için şanslısınız. Sizi yaratıklara yem olmaktan kurtarmış belli ki. Ne diyordum, ah, evet, beni sizinle ilgilenmem konusunda tembihledi. Ben de kıyafetlerinizi çıkarıp yıkadım, size de rahat pijama takımlarından birini giydirdim. İyi uyudunuz umarım, öyle değil mi?"

Saniyeler içinde öyle çok cümle kurmuştu ki hangisine nasıl bir tepki vermem gerektiği konusunda afalladım. "Efendin her kimse," dedim sert bir ses tonuyla, "beni neden buraya hapsetti? Kıyafetlerimi getirin, derhal gideceğim."

Bu defa afallayan Arzen isimli kadın oldu. "Ah, ne hapsi? Efendim kimseyi bir yere hapsetmez, size sadece yardım etmiş. Kıyafetlerinizi hemen getireceğim ama ondan önce kahvaltınızı yapın lütfen, aksi halde aldığım emri yerine getirmemiş olacağım."

Her nereye düştüysem, buradaki insanlar evlerine gelen Tanrı misafirlerine karşı çok duyarlı olmalıydılar, öyle nazik konuşuyorlardı ki öfkemi nasıl dışarı savuracağımı, nasıl bir tepki vereceğimi bilemiyordum. Arzen doğrulup arkasını döneceği sıra, "Bir saniye," dedim. İçten içe hâlâ tir tir titriyordum, bu kadın az önce kapıyı değişik bir güçle kapatmıştı. Ya da kafayı yiyordum. Pencere açıktı, rüzgâr şiddetle çarpmıştı ve kadın tam elini kapıyı kapatmak için uzattığı sıra esen yel kapatmıştı, ben de büyü gördüğümü sanmıştım.

Peki ya dün ormandaki genç kadın?

Çok yorulmuştum. Bir kâbus görmüştüm hiç şüphesiz.

Arkasını dönen Arzen kafasını çevirip tekrar bana baktı. Ellerini önünde birleştirip o nazik ses tonuyla, "Buyurun efendim," diye sordu.

"Burası neresi?"

"Söylemiştim ya, Efendim Alaz'ın evi."

"Onu sormuyorum," diye atıldım. "Hangi ildeyiz?"

"İl?" derken kaşlarını çattı. "Şehrimizi mi soruyorsunuz? Nephan şehrindesiniz. Ah, dün ormanda büyük bir şok yaşamış olmalısınız. Hatırlamakta güçlük mü çekiyorsunuz?"

"Evet," derken kekeledim. Bu kadın da Nephan dediğine göre gerçekten bilmediğim bir şehirde olduğumu artık daha iyi anlamıştım. Beynim karman çorman olmuştu. Mehsa'nın ben evden çıktıktan sonra arkamdan seslendiği, *buradan olmadığını kimseyle paylaşma* nasihatini unutmamıştım, bu nedenle temkinli davranıyordum. "Hatırlamakta... güçlük çekiyorum. Ülkemizin adı neydi?"

"Ülke..." dedi, sonra, "ülke, ülke, ülke..." diye tekrarladı. "Geçmiş zamanlardan kalma bir tabir gibi. Merak ettiğiniz buysa, Varilok Büyücülük Krallığına bağlıyız biz büyücüler olarak. Ama burası Nephan, yani Kadmos Cadı ve Caris Krallığı ile Varilok Büyücülük Krallığının ortak alanı. Bunları hatırlıyorsunuzdur, umarım?"

Yüzümün kireç gibi kesildiğine emindim. Tüm bedenim buz tutmuştu, hâlâ yorganın altında olmama rağmen eksi derecelere düşen kilitli bir buzhanenin içine hapsolmuş gibi donakaldım. Ağzımda biriken tükürüğü yutmayı denedim fakat ne derece başarılı olduğumu hiç bilmiyordum.

"İyice sarardınız," dedi Arzen, bana doğru bir adım attığında korkuyla sıçradım. Ancak kadın bana değil de pencereye gitti, camı elini uzatırken, "Geldiğinizde birazcık ateşiniz var gibiydi, camı açmanın iyi olacağını düşündüm ama şimdi üşümüş gibisiniz," dedi ve camı nazikçe kapattı. Siyah perdeyi geriye sıyırıp

odaya az da olsa gün ışığının dolmasını sağladı. "Kahvaltınızı yapın lütfen, ben de kıyafetlerinizi getireyim. Sonra Efendim'e danışarak sizin için bir araba hazırlatır, evinize dönmenize yardımcı olurum." Gülümseyerek bana baktı. "Başka bir arzunuz?"

Ona karşımda zarif bir kadın değil de korkunç bir ceset varmış gibi bakıyordum. Dilim lal oldu, tek kelime edemedim, sadece kafamı olumsuz anlamda iki yanıma sallamayı denedim ancak bunda bile ne kadar başarılı olduğumu bilmiyordum. Arzen gülümseyerek, "İyisi mi ben size bir nerismus yaprağı çayı yapayım, hâlâ tam iyileşememiş gibisiniz," dedikten sonra bana sırtını dönüp bu defa beklemeden odadan çıktı.

Birkaç saniye kadının bıraktığı boşluğa öylece bakakaldım. Gözlerimi üst üste kırpıştırdım; beynim zonkluyor, içimde korku dolu alevler harlanıyordu. Dün yaşadıklarım, üst üste aldığım enteresan bilgiler zihnimin içinde dönüp duruyor, boş midemde kusma hissi oluşturuyordu. Hayal ve gerçek iç içe girmişti sanki; neyin gerçek, neyin yalan olduğuna karar veremiyordum. Bildiğim tek şey, evimden çok uzakta bir yerlerde olduğumdu. Ve her neredeysem, burasının benim için iyi bir yer olmadığı kesindi.

Tek elimi boğazıma götürüp etrafı kontrol ettim, herhangi bir elektronik alet var mı diye baktım ancak hiçbir şey görünmüyordu. Açık bırakılan pencereden dışarı bakmak için doğruldum; fakat bununla birlikte başım öyle şiddetli döndü ki kalkmakta başarısız oldum. Burnuma dolan sıcak yiyecek kokusuyla birlikte neden başarısız olduğumu hemen anladım.

Açtım.

Konser dönüşünden beri ağzıma tek lokma atmamış, koca bir ormanı üst üste iki kez dolaşarak tüm enerjimi tüketmiştim. İştahım yoktu ancak sağlam kafa sağlam vücutta bulunurdu, Arzen isimli kadın kıyafetlerimi getirene dek iki lokma bir şey atıştırmamın zararı olmayacağını düşünerek önce göz ucuyla kahvaltı tabağına baktım. Bir haşlanmış yumurta, nasıl

sevdiğimi biliyorlarmış gibi ince dilimlenmiş domates, salatalık, birkaç çeşit peynir ve kokusundan anladığım kadarıyla hindi füme bulunuyordu. Farklı görünen ve yiyip yememek konusunda beni arafta bırakan bir şey yoktu. Porselen fincanın içindeki, üzerinden dumanı tüten sıcacık çaydı. Tamamen iyi hareket edebilmek için, elimdeki savunma silahım olan abajuru yatağın sağ tarafına bıraktım, komodinin üzerindeki tepsiyi aldım ve içindeki kahvaltılıkları büyük bir acelecilikle yemeye başladım.

Damağıma değen her bir lokmada midemle birlikte tüm benimin gevşediğini hissediyordum. Yine de sıvı bir içecek oldması sebebiyle tam güvenmediğimden çayı içmedim. Her biri diğerinden lezzetli yiyeceklerle karnımı yeteri kadar doyurduktan sonra nihayet yerine gelen enerjimle yataktan kalktığımda fark ettim ki ayakkabılarım dahi çıkarılmış ve muhtemelen onlar da temizlenmeye gönderilmişti.

Dağılmayan endişemle pencereye ilerledim, nerede olduğumu anlamak adına dışarı baktım. Önce dün içinde olduğum ve bir daha girmeye cesaret edebilir miyim hiç bilmediğim ormanı gördüm. Kar yağışı gece boyu şiddetini artırmış olmalıydı ki orman bölgenin geri kalanı gibi beyaza bürünmüştü. Rüzgâr pencereyi çarpa çarpa titretiyor, bir korku filminin içine hapsolmuşum gibi hissettiriyordu. Ardından dün içinde uyandığım iki kardeşin evini seçtim ve biraz olsun rahatladım. Orada, buradan çok daha güvende hissetmiştim. Gideceğim yeri biliyordum, en azından şimdilik.

Öte yandan, Alaz kesinlikle Mehsa'nın abisinin bahsettiği adam olmalıydı ki muhtemelen buradan başka nereye gidersem gideyim, daha güvende olacaktım. Bu ev, benim için ölümden başka bir şey değildi.

Arzen yeniden içeri girdiğinde baktığı ilk şey kahvaltı tepsisi oldu, yiyeceklerin hepsini bitirdiğimi görünce suratında içten bir gülüş canlandı, ardından, "Çayınıza dokunmamışsınız," dedi.

"Çay sevmem," diye yalan söyledim. Getirmiş olduğu bitki çayını da nazik bir tavırla reddettim. Kadın boşları alıp odadan çıktığında temizlenen, ütülenen, ısınan kıyafetlerimi giyindim. Bu evde daha fazla durmamak için Alaz denilen adam her neredeyse gelmeden çıkmamın iyi olacağını düşünerek aşağıya indim.

Arzen beni çıkışa kadar takip etti. Kapıyı benim için açtığında, "Efendim'e iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?" diye sordu.

Bu soruyla birlikte yeniden o simsiyah gözlere sahip güzel yüz aklımda canlandı. İçime derin bir nefes çektim. "Teşekkürlerimi iletin," diyebildim sadece.

Genç kadın beni başıyla onayladığında daha fazla beklemeden, arkamdan atlı kovalıyormuş gibi seri adımlarla uzaklaştım. Bildiğim tek şey, bu arkamdaki iki katlı siyah şatoya bir daha asla gelmeyeceğim ve Alaz denilen adamın bir daha asla karşısına çıkmayacağımdı.

Kar taneleri öğrendiklerimin, gördüklerimin etkisiyle ısınan tenimi serinletirken, gürleyen gökten irkilmeden, ayakkabılarıma sıçrayan çamurlardan tiksinmeden Mehsaların evine koştum. Bahçe kapısından girdikten sonra hızımı düşürmeden paslanmış kapının önüne geldim ve kapıyı sertçe yumruklamaya başladım.

Çok geçmeden kapıyı açan Mehsa'nın mavi gözleri beni bulduğunda, alt ve üst kirpiklerinin arasındaki mesafeyi büyüterek, "Efsan?" diye sordu hayret ve endişe karışımı bir ses tonuyla.

Evhamın rengini attırdığına emin olduğum suratımla Mehsa'ya bakarken, "Bana her şeyi anlatın," dedim yalvarır gibi çıkan sesimle. O sırada Mehsa'nın arkasındaki kapılardan biri aralandı, abisinin, "Neler oluyor?" diyen sesi duyuldu.

Mehsa bir adım yana kaydığında abisinin bakışları bana ilişti, kaşları hayretle yukarı kalktı. Ardından dudaklarını birbirine bastırdı, açık kahverengi harelerini gözlerimden ayırmadan, "Vay canına," dedi hayretle. "Yaşıyor."

Dün şahit olduğum olaylardan sonra yaşadığıma neden şaşırdıklarını artık anlayabiliyordum.

Uçsuz bucaksız ormana dalışım, öldürülen kadın, güzel suratına zıt olarak hiç tekin gelmeyen o simsiyah gözlü genç adam ve söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Evine götürdüğüne göre ilgisini çekmiştim ancak umarım yabancılığımı sezmemişti.

Sezse... beni öylece bırakmazdı, değil mi? Bilmiyordum. Cevabım bu iki kardeşte gizliydi.

Kapı tüm yanıtları almam için aralandığında ikinci kez düşünmeden içeriye girdim.

Mehsa'nın ve adının Barın olduğunu öğrendiğim abisinin evinin ufacık salonunda oturuyordum. Verdikleri battaniyeye iyice sarınmıştım, titreyişlerim yeni yeni dinmişti. Hava bu ülkenin kutuplarda bir yerde olduğunu düşünmeme neden olacak kadar soğuktu. Parmak uçlarım dahi henüz ısınmıştı. Karşımdaki, üzerinde uzun bir çatlağı bulunan duvara sırtını yaslayıp meraklı ve rahatsız edici gözlerle beni izleyen kumral adamın bakışlarından kaçınmak için etrafı incelemeye verdim kendimi. Bu iki kardeşin maddi durumları oldukça kötü olmalıydı, pencerelerinden biri kırıktı, gazete kâğıdıyla kaplanmıştı; rüzgârın her darbesinde titriyor, yırtılacakmış gibi görünüyordu. Barın'ın içine yeni odun attığı ufak bir şömineleri vardı, oda zaten küçük olduğundan ısıtmaya yetiyordu. Oturduğum koltuğun yanındaki zigon sehpanın üzerinde bir çerçeve bulunuyordu. Gözleri tıpkı Mehsa'nınki kadar mavi olan orta boylu bir adam, kolunu yanındaki minyon kadının omzuna atmıştı. Önlerinde duran iki çocuk dizleri üzerine çökmüş bir vaziyette sırıtıyorlardı, ikisinin de kısılmış gözleri kameraya odaklıydı. O iki çocuk Barın ve Mehsa, başlarında dikilenlerse anne ve babalarıydı hiç şüphesiz.

"Aile fotoğrafımız." Mehsa'nın sesini işittiğimde bakışlarımı ahşap çerçeveden ayırıp salon kapısından giren genç kadına baktım. Elinde, içinde dumanı tüten sıcacık kahvelerin bulunduğu iki kupa vardı, Barın için kahve yapmamıştı çünkü o istememişti. Doğrusu, ben de istememiştim fakat içmemin işe yarayacağını

söylediler. Vücudumun bir buz parçasını aratmayacak şekilde soğuk olmasına bakarsak haklıydılar.

Başımla onayladım. İster istemez şu an nerede olduklarından bihaber kaldığım, geceden beri iletişimde bulunamadığım ailem canlandı gözümde, bizim de böyle sayısız fotoğrafımız vardı. Bir tanesi de benim odamda, sağ tarafımdaki komodinin üzerindeydi. Muhtemelen çılgına dönmüşlerdi, şu an kırmızı bültenle arandığıma dair şüphem yoktu.

Mehsa kol kısmında yırtıkları bulunan koltuğa oturduğunda parlak hareleri benim üzerimdeydi. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra çenesiyle beni işaret etti. "İç hadi, için ısınsın biraz."

Hâlâ bir yabaniden farksızdım. Titreyen ellerimle kupayı kaldırdım, korkumu gidermek istercesine dudaklarıma götürdüm, yumuşak aromalı kahveden bir yudum aldığımda sıcak sıvının boğazımı yatıştırdığının farkındaydım. İkisi de karşılarında bir insan değil de uzaylı varmış gibi öylece beni izlemeye devam ediyorlardı. Doğrusu, benim de onlara çok farklı baktığım söylenemezdi. Yutkunup damağımdaki tüm kahve tadının temizlenmesini sağladım. Mehsa elini omzuma yasladığında ondan da korktuğumu belli ederek istemeden geriledim.

Narin genç kızın kaşları hafiften gözlerinin üzerine indi. "Dün, sen eve dönmeyince... Doğrusu, yakalandığını düşünüp umudu kesmiştik. İşten gelirken ormandan geçtik, belki sana rastlarız diye. Ancak kimsecikler yoktu. Neredeydin? Tek başına kimseye yakalanmadan hayatta kalman bir mucize."

Yutkundum, boğazımdaki yumru hâlâ küçülmese de kahve sayesinde damağım nemlenmişti. Nasıl anlatacağımı bilemeden dudaklarımı araladım. "Ben..." Nefes aldım, başımı çok hafif oynattım. "Ormanda..." Nefesimi serbest bıraktım. "Daha önce hiç görmediğim bir şeye şahit oldum."

Mehsa anlattıklarımı kuşkuyla dinliyordu. "Neye şahit oldun?"

Barın ve Mehsa, aynı anda bu cümleyi kurduklarına şaşırmadan beni izlemeye devam ederken dudaklarım seğirdi ve gözlerim buğulandı. Kendimi tutmak adına ellerimi saçlarıma attım. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, bu kadar fantastik bir yerde olamazdım; hayat, bu kadar fantastik olamazdı. Kafayı mı yiyordum? Bilmiyordum ama her şey fazlasıyla gerçekti.

Kendimi toparlamak adına yutkundum ve derin bir nefes daha aldım. "Bir... ca..." Ürperdim. Yutkundum ve güçlükle tamamladım. "Cadı infazı." Bunu söylerken nasıl kekelemediğimi bilmiyordum, tüylerim diken diken oldu, içim şiddetle titredi.

"Cadı infazı mı?" Yine aynı anda bir koro gibi bu soruyu sorduklarında, cevap veremeden başımla onaylamakla yetindim.

"İnanamıyorum, Efsan..." dedi Mehsa kocaman açtığı gözleriyle. "Sen... sen iyi misin? Nasıl kurtuldun? Seni gördüler mi?"

"İnfazı gerçekleştirenler değil..." dediğimde genç kızın kafası iyice karışmıştı. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Çenemi sağ omzuma doğru hafifçe oynattım. "Beni kurtaran, adına Alaz denilen bir adam oldu. Uyandığımda onun evindeydim."

Söylediğimle birlikte Mehsa'nın abisi Barın'ın dudaklarından yanak kızartacak uzunlukta okkalı bir küfür döküldü. Fakat ne Mehsa ne de ben küfre kulak asıp tepki verecek durumdaydık.

"Alaz, seni serbest mi bıraktı?"

"Onu görmedim bile. Uyandığımda hizmetlisi benimle ilgilendi, gitmek istediğimde de engel olmadı."

Mehsa başını sağına çevirdiğinde abisiyle birkaç saniye konuyu değerlendirir gibi bakıştılar. Barın tek eliyle çenesini ovuştururken, "Bu hiç normal değil," diye mırıldandı.

"Neden?"

Bu defa yanıtlayan Mehsa oldu. "Alaz, Varilok Büyücülük Sarayı tarafından buraya gönderilen muhafızlardan biri. Lanetli insan iz sürücülerinin başında görevli, bu konuda uzman olduğu biliniyor. Eğer karşılaştıysanız... Senin yabancı olduğunu dakikasında anlamalı ve zindana atmalıydı."

Lanetli insan kavramı zihnimde fink atsa da bu konu hakkında şimdilik bir yorum yapmadım. "Aramızda benim yabancı olduğumu anlayabileceği bir konuşma geçmedi. Hiçbir konuşma geçmedi. Sadece cadı infazına... baktığım için azarladı. Tek bir cümle." Gözlerime ilişen simsiyah gözler tekrar zihnimde belirdiğinde ürperdim. Bu değişik bir histi. "Sonra ben bayıldım zaten, uyandığımdaysa Alaz denilen adam evde yoktu. Hizmetçisi de hoşgörüyle karşıladı."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Belki de senden etkilenmiştir," dedi Barın. Ona sorar gözlerle baktığımda tek omzunu kaldırıp indirdi. "Far görmüş tavşan bakışlarını ve ödlek titreyişlerini saymazsak güzel kızsın. Tek cümlede kollarına düşen bir kızdan etkilenmiş olabilir. Lanetli olduğunu hiç düşünmemiştir bile, kim bilir. Yani, umarım öyledir. Gerçi, bu da iyi bir şey sayılmaz. Etkilenmesi demek, dikkatini çekmiş olman demek. Alaz'ın dikkatini çekmemeliydin." Bir şey aklına yeni gelmiş gibi küfretti. "Tabii bu bizim için de kötü bir şey. Sıçtık."

İçim zaten çok aydınlıkmış gibi biraz daha karanlığa büründü. Yutkundum, ardından, "Burada çok kalmayacağım," dedim. "O adam her kimse, başınıza bela olmadan gitmeyi düşünüyorum. Bana bir yol gösterin," diye ekledim. "Çıkabilmem için, lütfen. Ben buraya ait değilim."

Barın nefesini bırakır gibi güldü. "Eminim buraya dışarıdan gelen her insan senin gibi yolu arıyordu. Tabii birkaç gün içinde krallıklardan birinin iz sürücüleri tarafından yakalanmazlarsa. Bilirsin, sonrası esir hayatı."

Tüylerim diken diken oldu. "Nasıl bir evren burası?" Aklımı kaçıracağım. Dilimle dudaklarımı temizledim. "Siz..." dedim kuşkuyla. "Siz de medyumculuk mu yapıyorsunuz?"

Mehsa suratını buruştururken, Barın yüksek sesle bir kahkaha attı. "Medyumculuk? Bu bize hakaret olur. Sakın dışarıda bu kelimeyi kullanma. Bizler büyücüleriz."

Bu kelimeyi o kadar normal bir şeymiş gibi söylüyordu ki iyiden iyiye kafayı yediğimi düşünmeye başlıyordum. Kahve kupası neredeyse elimden düşecekti, zor tutuyordum. Cümleleri zihnime yediremesem de, "Hepiniz öyle misiniz?" dedim bana ait olduğunu düşünmediğim bir ses tonuyla. "Büyücü."

Tüylerim diken diken oldu.

Hayır, der gibi kafasını salladı. "Herkes büyücü olarak doğmaz. Dört farklı sınıf var."

Bu bilgi beni rahatlatmalı mıydı yoksa daha beter mi düşünmeliydim emin olamadım. Tek kaşımı kaldırıp, "Üç farklı tür?" diye sorduğumda, "Cadılar ve carisler, büyücüler, alkanlar ve maglolar..." dedi Mehsa.

O an nasıl bir tepki vereceğimi düşündüm. Küfür mü etmeliydim, ağlamalı mıydım, yoksa gülmeli miydim? Belki de sadece deliriyordum ve bunların hepsi manyak zihnimin bir ürünüydü.

"Neden... böyle isimlere ayrıldınız?"

"Çok basit," dedi Barın sandalyesine yaslanarak. "Dört türün de özellikleri farklıdır. Büyücüler, dayatılan kurallara uygun yaşarlar, yasak olan hiçbir şeye yaklaşmazlar. Cadılar ise bunun tam tersidir. Damarlarında kötü kan aktığı efsanesi vardır; büyüden, can yakmaktan, hatta öldürmekten kaçınmazlar. O yüzden cadılardan uzak durmak herkes için en iyisidir. Alkanlarsa melez bir tür, büyücüler ve cadı birlikteliğinden oluştukları söyleniyor. Fakat sonralarda gelişen özellikleriyle beraber iki taraftan da ayrılarak kendi krallıklarını oluşturmuşlar.

Bir efsane dinliyormuşum gibi öylece dururken derin bir nefes aldıp, "Maglolar?" diye sordum, adlarını tam olarak hatırlayabildiğime emin değildim. "Onlar ne işe yarar?"

"Maglolar ise bu şehrin ezilenleri. Onların hiçbir şekilde güç kullanmalarına izin verilmez. Aksi halde hayatları son bulur..."

"Neden?" dedim hiçbir şey anlamamış gibi. Onların suçu neydi ki?

"Magloların, bu şehrin sonunu getirecek yaratıklar olduğu düşünülüyor." İçim sarsılırken, saçlarımı tekrar arkama atıp, "Peki ben..." dedim. "Ben neyim? Neden buradayım?"

"Sen sadece insansın, Efsan. Buraya dışarıdan gelen insanlardan birisin sadece. Sırrınız henüz çözülemedi... Tek bildiğimiz, burada dışarıdan gelenlerin yaşatılmadığı. Nedenini tam olarak bilmesek de lanetli görüldüğünüz konusunda herkes hemfikir."

Söylediklerine karşılık biraz durdum. Hiçbir şey söylemedim. Öylece, boş boş karşımdaki duvara baktım.

Büyücüler, cadılar, maglolar...

Zihnim annemin anlattığı fantastik masallara gitti. O benim buraya geleceğimi biliyor muydu diye düşündüm bir kez daha. Sürekli kaçışımız, bir yerde temelli durmayışımız, bilmediğimiz şeylerin olması... Hepsi bu yüzden miydi? Sırları çözmeye çalıştıkça daha dibe batıyordum.

Karşımdaki abi kardeşe baktım. Sıradan insanlardan farklı görünmüyorlardı, doğaüstü güçlere sahip olduklarına inanmak güçtü. Ancak iki gün içinde gördüklerim, yaşadıklarım ve işittiklerim aksini söylüyordu. Anlatılanları ve gördüklerimi zihnimde tarttım, tarttım, tarttım.

Nihayetinde daha fazla kendimi tutamadım ve dudaklarımdan bir kahkaha tufanının kopmasına neden oldum. Başımı oturduğum koltuğun yumuşak başlığına yasladım, üzerinde rutubet oluşan lekeli beyaz tavana bakarak yüksek sesle güldüm.

"Efsan." Mehsa'nın koluma dokunduğunu hissettim ancak durmadım. Güldüm, dakikalarca kahkaha attım. Gözlerimden yaşlar gelene kadar haykırdım.

Ve sonunda, kahkahalarım birer hıçkırığa dönüştü. Gözümdeki parıltılar yaşlara dönüştü, boğuk inlemeler esir aldı dudaklarımı. Daraldım. Yandım. Alev alev yandım. Ben bu kapana kısılmıştım, anladım.

Bölüm Dört

ŞEKER Mİ ŞAKA MI?

Başım yasladığım cama çarpıyor, her çarpışında alnımın sol tarafı az da olsa sızlıyor. Hissettiğim rahatsızlık beni tetikleyince nerede olduğumu anlamak için kirpiklerimi kırpıştırarak etrafıma bakınıyorum. Önce içinde bulunduğum otobüsün durak isimlerinin yazılı olduğu monitörünü görüyorum, gözlerimi kısıp yazıyı netlemeye çalıştığımda Zeyhan adını okuyorum ve büyük bir hevesle başımı sağıma çeviriyorum. Tıpkı benim gibi monitörü izleyen kız kardeşim Efser, kafasını çevirip bana baktığında öyle mutlu oluyorum ki dudaklarımda kocaman bir gülümseme canlanıyor.

"Efser," diyorum büyük bir sevinçle. Ardından kollarımı zayıf bedenine dolayıp, "Nihayet," diye ekliyorum. "Şükürler olsun, sadece bir rüyaymış."

Efser sarılışıma karşılık veriyor. Otobüs durduğunda kız kardeşimden ayrılıp bakışlarımı yukarı kaldırıyorum, "Zeyhan," yazısını görünce gülüşüm büyüyor. "Bu sefer doğru durak," diyorum. Efser kalkınca ben de onunla ayaklanıyorum. Hızla önden ilerliyor, peşinden gidiyorum. Otobüsün basamaklarından indiğinde, "Bekle," diye bağırıyorum. Basamakların olduğu kısma gidiyorum, inmek için hareketleniyorum ama inemiyorum.

Efser dışarıda, suratında canlanan varla yok arası gülüşüyle bana bakıyor. "Sen burada olmamalısın," diyor ve otobüsün ka-

pıları gürültüyle kapanıyor, kardeşimin güzel yüzü camların ardında kalıyor.

Deliye dönmüş bir şekilde, "Efser," diye bağırıyorum. Ancak bir adım bile atamıyorum, otobüs çalışıyor, düz yoldan devam ediyor, kardeşimin bedeni gittikçe küçülüyor, benim çaresiz bağırışlarım etrafta yankılanıyor.

"Efser!"

Gözlerimi bir çırpıda açtığımda küflenmiş tavanla karşılaştım. Kulaklarımda tiz bir çınlama hâkimdi, başım ağrıyordu ve gözlerimden yanaklarıma iri damlalar akıyordu. Ağlıyordum. Bunu dudaklarıma sızan tuzlu tattan anlamıştım. Gördüğüm rüya gerçeği aratmıyordu. Efser'e sarılmıştım, sıcaklığını hâlâ kollarımda hissediyordum. Rüya olduğunu anlayınca kollarımdaki sıcaklık yerini kutupları aratmayacak soğukluğa bıraktı. Dudaklarım seğirdi, üşüyen bedenimi yatıştırmak için kollarımı birbirine doladım, tenimi ovuşturdum.

Bugün, bilmediğim bir diyarda, yabancısı olduğum bir odada uyanışımın beşinci günüydü.

Soğukluğun sebebi, kaldığım odanın penceresinin muhtemelen rüzgârdan dolayı açılmış olmasıydı. Fakat terlemiştim, nemli saçlarım yüzüme yapışmıştı, hiç rahat hissetmiyordum. Başımı yavaşça sağıma çevirdim, açık kalan pencereden dışarıya baktım. Gün doğmuştu lakin her zamanki gibi karanlıktı, yağmur yüklü bulutlar kaşlarını çatmış, en sinirli hallerini göstermişlerdi şehre. Yağmur damlaları cama çarpıyor, su sesi içinde bulunduğum hüzne dramatik bir melodi oluşturuyordu.

Birkaç saniye dışarıyı izleyerek ağlamaya devam ettim. Ailemi özlemiştim; uyguladıkları baskılar, sık sık şehir değiştirmemiz umurumda değildi. Annemin saçlarımı okşayışını, ilgilenmese bile okuduğum kitapları büyük bir merakla dinleyişini, babamla dövüş eğitimleri yapmayı, kız kardeşimle film izlemeyi, geceleri gizli gizli konuşarak gülmeyi... özlemiştim.

Sanki tüm nankörlüklerime karşı, Yaradan bir anda almıştı onları elimden. "*İşte, istediğin hayat, yaşa bakalım onlarsız,*" demişti ve ben bocalamaktan başka bir şey yapamıyordum. Doğum günümde tuttuğum dilek kabul mü olmuştu? Öyleyse hayatım boyunca dilediğim en kötü dilekti bu.

Odanın kapısı tıklatıldığında tek elimin tersini yüzüme gördüm ve gözaltlarımı alelacele sildim. Dudaklarımda kalan damlaları dilimle temizledikten sonra burnumu çektim. "Girin."

Kapım yavaşça aralandı. Gelen, yabancısı olduğum bu evrende beni beş gün boyunca evlerinde misafir eden Mehsa'ydı. Odaya girer girmez, "Uuu," diyerek kollarını ovuşturdu. "Burası morgdan farksız olmuş. Neden camı açtın? Sıcak mıydı?"

Başımı *hayır* dercesine hareket ettirerek, "Şimdi uyandım," dedim gördüğüm rüyanın etkilerini atmak için çabalarken. "Gece rüzgârın etkisiyle açılmış olmalı."

"Her şeyimiz eski," dedi gülerek, önündeki zemine yağmur sularının biriktiği pencereyi kapattı ve güneşliği açık bırakarak ince tülü çekti. "Ev kira olunca geçinmek biraz daha zorlaşıyor. Senin durumun nasıldı? Kendi evreninde."

"Hiçbir zaman maddi sıkıntımız olmadı," diye yanıtladım. "Sık sık şehir, ülke değiştirirdik."

Bir gün o tempoyu özleyeceğimi söyleseler hayatta inanmazdım.

"Vay canına, bu harika olmalı. Ben kendimi bildim bileli şu dört duvardan başka yer görmedim. Şimdi eve dönmek için neden bu kadar can attığını daha iyi anlıyorum."

"Bununla pek alakası yok, yaşadığım yere alışamadan oradan kopmayı hiç sevmezdim."

Mehsa kaşlarını yukarıya kaldırdı. "Ne dertler var..." Güldü. "Baksana, birimiz sürekli aynı evde kalmaktan, ötekimiz bir yerde sürekli kalmamaktan şikâyetçi. Ama merak etme, burada kaldığın müddetçe pek seyahat edebileceğin söylenemez." Elini

uzattı, başparmağı ile işaretparmağının arasına sıkıştırdığı kartvizit gözümü aldı. "Bu senin."

Kartı elinden alırken, "Ne bu?" diye sordum.

"Varilok Krallığı Büyücü Vatandaşı kimliğin," diye karşılık verdi. Burada her ne kadar kalacaksam *–ki ben çok sürmeden evime dönmeyi istiyordum–* bir kimliğimin bulunmasının iyi olacağını söylemişlerdi. Mehsa'nın Nüfus Bakanlığında çalışan kuzeni sayesinde kimliğim kolayca çıkarılmıştı. Üzerinde altı haneden oluşan bir numara, doğum tarihim, adım soyadım bulunuyordu. Efsan Erez değil, Efsan Kılıç yazıyordu. Barın ve Mehsa'nın soyadı. Kuzenleri olduğum için bu gerekliydi.

"Umarım bunu kullanmama gerek kalmadan evime dönebilirim," dedim kartı komodinin üzerine bırakırken.

"Zor, ama umarım," diye karşılık verdi. "Bugün iznim bitiyor. Sen yalnız kalma diye tüm izinlerimi kullandım ancak artık işe dönmem gerekiyor. Geçinebilmemiz için çalışmak lazım."

Barın ve Mehsa bir eğlence kulübünde çalışıyorlardı. Ben ilk duyduğumda dans edip eğlenilen bir yer olduğunu sanmıştım fakat tam olarak öyle değildi. İçinde güçlerini kullanarak düello yapanların olduğu değişik bir mekândı. Aslına bakılırsa, burada benim dünyamdan çok zıt bir hayat yoktu. Telefon, televizyon, araba, internet gibi teknoloji mevcuttu. Barın'ın bilgisayarını alıp internetten kendi dünyamı araştırmıştım ancak en ufak bir bilgiyle bile karşılaşmamıştım. Günler geçtikçe nasıl bir durumun içinde olduğumu daha net anlıyordum.

Onu başımla onayladım. Ormanda gördüklerimden sonra evde tek kalma düşüncesi benim için çok da cezbedici değil, yalnızca korkutucuydu. Ancak ortalıkta dolanarak bu iki kardeşe yük olmak istemiyordum, fazla iyi niyetliydiler, yanlarında barınmam onlar için bir tehlike oluşturabileceği halde gitmeme izin vermemişlerdi. Ama... öylece evde oturarak kendi evrenime

nasıl ulaşacaktım? Elimde yola dair hiçbir bilgi yoktu ve oturarak ulaşabilmem de imkânsızdı.

Tam dudaklarımı araladığımda Mehsa benden önce davrandı. "Kasvet'e bizimle gelmeye ne dersin?"

Aklımı okuyormuş gibi konuştuğunda gözlerimi irileştirip, "Sahi mi?" diye sordum.

Kafasıyla onayladı. "Bugün Cadılar Bayramı, tek kalman sorun olabilir. Cadılar ve carisler bugün kapı kapı dolaşıp *şakalaşmaya* bayılırlar."

Kaşlarımı çattım. "Cadılar Bayramını mı kutluyorsunuz?"

"Biz değil," diye karşılık verdi. "Sadece Cadı ve Caris sarayına mensup olanlar kutlar. Nephan iki türün de ortak yaşadığı bir şehir olduğu için bugün biraz karışık geçiyor."

"Çok garip," dedim. "Müslüman olduğunuzu söylediniz ama büyü yapıyorsunuz. Cadılar Bayramını kutluyorsunuz... Büyü yapmak tüm kutsal kitaplarda yasak değil mi? Buradaki kitaplarda yazanlar farklı mı?"

"Hayır, değil. Fakat büyü bizim içimizde var, bu bir çeşit yetenek gibi. Onunla doğuyoruz. Öyle yaratılıyoruz. Elbette sınırlarımız var, büyüyle kaderi değiştiremeyiz, insanların tercihleriyle oynayamayız. Geleceğe bakamayız... Yani, bunlar büyük günah ve evrende yasak olduğu için yanaşmayız bile."

"Yaparsanız ne olur?"

"Sonsuz ve asıl hayatta... asla gün yüzü göremeyiz." Başımı ağır ağır salladım. Mehsa dişlerini göstermeden gülümsedi. "Her neyse, geliyorsun, değil mi?"

Kararsız ifademle ona bakmayı sürdürdüm. "Bu iyi bir fikir mi? Her şeyi berbat edebilirim."

"Bir yola girdik Efsan..." dedi ve dolabına ilerleyerek kapağını açıp içinden çıkardığı siyah diyafram üstü bluzu bana attı. Hemen peşinden kot pantolon da gelmişti. Gözleriyle üzerimi ölçtü. "Senden biraz daha topluyum, bir tık bol gelebilir ama çok

sorun olacağını sanmıyorum."

Hangisinin doğru, hangisinin yanlış olacağını bilmiyordum ancak içine bir anda bodoslama daldığım bu yeni hayatıma bir yerden başlamam gerektiğinin bilincindeydim. Bundan dolayı itiraz etmedim, Mehsa odamdan çıkar çıkmaz verdiği kıyafetleri giydim ve Kasvet denilen mekâna gitmek için kendime biraz çekidüzen verdim.

☽

Arabayla yaklaşık on dakikalık yolculuğun ardından mekâna geldiğimizde Barın ve Mehsa'nın peşinden dışarı çıktım ve meraklı bir turist gibi etrafımı incelemeye başladım.

Burası ormanın içinde saklı bir kulüp gibiydi. İki katlı büyük, tahtadan bina, pencerelerinden gördüğüm yansımalardan anladığım kadarıyla henüz boştu. Etrafını kar birikintilerinin çevrelediği bahçesinde ringi andıran yüksek bir platform bulunuyordu. Güç savaşı vermek isteyenlerin bu ringde kozlarını paylaştıklarını düşündüm. Temizlenen ıslak yolda mekâna ilerlerken içten içe heyecanlıydım, bunun yanı sıra korkuyordum da. Yabancısı olduğum bir evrende alışık olmadığım bir hayatın içine atılıyordum, hata yapmaktan çekiniyordum. Sanki alnımda kırmızı harflerle buraya ait olmadığım yazıyordu ve karşılaştığım tüm insanlar yazıyı görüp beni hedef göstereceklerdi.

Barın, Kasvet'in kovboy filmlerindeki sallanan kapılarını andıran tahta kapısını iki eliyle içeriye itip araladığında kenarda durdu ve ilk olarak bizim girmemizi bekledi. Mehsa'yla aynı anda içeriye girdiğimde bedenim soğuktan kurtulup içeriye hâkim olan sıcak hava buharıyla anında mayışırken meraklı bakışlarla etrafı kolaçan ettim. Gündüz olmasına rağmen mekânın içi oldukça karanlıktı. Yerden tavana kadar her yer siyaha boyanmıştı, duvar kenarlarında deri koltuklar ve önlerinde ters çevrilmiş metal sehpalar bulunuyordu. Orta alan boştu; sağ tarafımda siyah, büyükçe bir kapı vardı, içten içe nereye açıldığını merak

ettim. Sol tarafımda, birkaç metre ilerimdeki merdivenlerden anladığım kadarıyla üst katı da vardı.

"İçeriye girdiğinizde bir arkadaşınızın cesediyle karşılaşmak istemiyorsanız hemen işe koyulun. Keza yorgunluktan öleceğim!"

Sesin sahibini görmek için kafamı sağıma çevirdiğimde elindeki kirlenmiş toz beziyle masalara doğru ilerleyen genç kadını gördüm. Bir de yerleri kendi kendine silen kırmızı Vileda sopası vardı ki onu görünce bir an korkudan çığlık atacaktım. Bunun yerine bir adım geriledim ve çığlığımı son anda tuttum.

"Ölmen bu dünyada isteyeceğim son şeydir bebek!" diye yanıtlayan kişi gerçekten Barın mıydı diye şöyle bir baktım yanımdaki kumral adama. Kadının gidişini başıyla ve arsız bakışlarıyla takip etti. Etkileniyor olmalıydı, saniyelerce arkasından baktı.

Mehsa omzuna vurup, "Yine takılma moduna geçtin abi," dediğinde irkilerek kafasını salladı ve yarım ağız bir gülüş canlandı suratında.

"Ona bakınca kendimi cennette hissediyorum, yemin ederim."

"Hâlâ bekliyor musunuz?" Genç kadın bu soruyu sorduktan sonra sildiği masadan doğruldu, hafiften bize dönmüştü. O zaman Barın'ı cennette hissettiren kadının suratını inceleme fırsatı bulabildim. Kahverengi saçlarının sol kısmı küt kesilmişti, uçları gece mavisi rengindeydi, sağ tarafıysa kazınmış, kısa kısa saçları çıkmıştı. Sol kulağında birden fazla metal halka küpe takılıydı, sağ kulağındaysa sadece bir tane vardı. Burun kıkırdağında da aynı şekilde hızma mevcuttu. Üzerinde sıfır kol siyah bir bluz vardı, tek kolunun neredeyse tamamı değişik desenli dövmelerden oluşuyordu. Oldukça gotik bir tarzı vardı, marjinal duruyordu.

"Hoş bulduk Helen." Yine Barın bu cümleyi kurduğunda Helen denilen kadın bir siyahiyle yarışacak esmerlikte olan güzel suratını bize döndü.

"Laf yapma da kalan masaları çevir. Cadılar birazdan doluşmaya başlarlar. Bugün ne kadar çekilmez olduklarını bilmiyor musunuz?" *Cadılar*, tabirini ne kadar normal bir şeymiş gibi söylüyorlardı. Doğrusu, onlar için elbette normaldi. Benim ne zaman normal bulacağımsa bir muammaydı.

Ben söyledikleri hakkında düşünürken Helen'in kahverengi gözleri benim üzerimde bitti. Yanımıza ilerlerken alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaşarak, "Sen kuzenleri olmalısın," dedi, cevap vermeden önce Mehsa ve Barın'a baktım.

Mehsa çaktırmadan bana göz kırptığında yeniden Helen'e dönüp, "Evet," dedim düz bir şekilde. Kadın karşıma geçtiğinde kısık bakışlarla beni izlerken elimi uzattım. "Efsan ben, kuzenleriyim."

Helen elimi sıktı, adını duymuş olmama rağmen muhtemelen tanışma usulüne uymak için, "Helen," dedi. Elini geri çektiğinde hafiften kaşlarını çattı. "Avhan'dan Nephan'a tatile gelmeye hangi kafayla karar verdin, anlaması güç."

Barın ve Mehsa'dan öğrendiğime göre Avhan bu ülkenin Nephan'dan başka bir şehriymiş. Oranın daha sakin ve tekin bir yer olduğunu söylemişlerdi. Bu nedenle Helen'in bu cümlesinin de arkasında bir şey aramadım ve omuz silktim.

"Bazen tehlike arzulanıyor," dedim. Doğrusu, öyleydi. Evimden çıkmadan önce arzuladığım şeyin macera ve özgürlük olduğunu sanmıştım fakat büyük bir tehlikenin içinde uyanmıştım.

Helen'in koyu renkli dudak kalemiyle kenarlarını çizdiği dudaklarında aldığı yanıttan hoşnut, küçük bir gülümseme canlandı. "O zaman, iyi şanslar," dedi ve elindeki bezi Barın'ın göğsüne fırlattı, Barın çevik bir refleksle bezi tuttu. "Bu kadar çene çalmak yeter. Hadi gençler," dedikten sonra çalışanların olduğu bölüme yürüdü.

Çalışanların eğlenip oynanabilecek yer haline getirdikleri mekân, akşamüzeri dolmaya başlamış, hava iyice karardığında

neredeyse iğne atacak yer kalmamıştı. Barın ve Helen tepsilerle istenilen siparişleri dağıtıyordu, Mehsa kasayla ilgileniyordu, barbense kasanın arkasında oturup öylece etrafı inceliyordum. Partisanlar kendilerinden geçmiş bir şekilde dans ediyor, kimileriyse masalarında oturup arkadaşlarıyla neşeli muhabbetler ediyordu. Normal konsepti farklı olsa da bugün burası bir eğlence mekânını andırıyordu. Tavanda kalabalık topluluğu aydınlatan yanıp sönen siyah beyaz ışıklar vardı, ses sistemi son derece kuvvetliydi ve daha önce hiç duymadığım yabancı dilden bir şarkı çalıyordu. Latinceye benziyordu.

Bu iyi bir şeydi, en azından şarkı dinliyor, söylüyor ve dans ediyorlardı.

Tüm gün boyunca insanları gözlemlemiştim. Giyimleri normaldi; iki göz, iki kulak, iki kaş, bir burun ve bir dudakları vardı.

Tamam, garip bir kişilik gördüğüm söylenemezdi.

Zihnimdeki, *Uzaylılar tarafından kaçırılmış olabilir miyim?* sorusunun üzerini karakalemle çizdim ve bu şıkkı da eledim.

"Daha önce hiç parti görmedin mi?" Nemli ortamda enseme değen ılık nefesle birlikte irkilerek kafamı arkama çevirdiğimde Barın'ın yanıma geldiğini gördüm. Eğilmişti ve oldukça yakından bana bakıyordu.

Ağzım açık bir şekilde dans edenleri izlediğimi fark ettiğimde ağzımı kapattım, kafamı önüme çevirdim ve sahneye bakarken düz bir şekilde konuştum. "Böylesini görmedim."

"Vay canına, nerede yaşıyordun sen? Ölüler şehrinde falan mı?"

"Ölüler evi diyelim."

Göz ucuyla Barın'a baktığımda omuzlarını kaldırıp indirdi. "Pekâlâ, karşına televizyonda uygunsuz bir sahne çıkmış gibi koca gözlerinle etrafı izleyerek çömez biri gibi görünme. Unutma, buradan olmadığını çaktırmaman gerekiyor."

Ağız ucuyla kulağıma bunları mırıldandığında utandım. "Farkında değilim. Affedersiniz."

Cevap vermeden iki kez omzuma vurmakla yetindi, göz kırptıktan sonra ayağa kalktı ve Helen'in kendisine uzattığı tepsiyle yeniden kalabalığa karıştı. Oturduğum sandalyeye yaslanıp etrafı incelerken sürekli imrendiğim hayatın bu mu olduğunu tartıyordum. Hoş, içeride olmama rağmen hâlâ önümde ailemin oluşturduğu bir kalkan var gibiydi, büyülenmiş ve dış etkenlerden korunuyordum sanki.

Dans eden kalabalıkta bir hareketlenme sezdiğimde gözlerimi kıstım ve neler olduğunu çözmeyi denedim. Siyah pelerin giymiş bir erkek geriye savrulup sırtüstü düştüğünde mekân çarpmanın hiddetiyle inledi, bense içime korku dolu bir nefes çektim. Dans edenlerin bir kısmı işlerini bırakıp kavgaya bakarken, diğer kısım bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi eğlenmeye devam ediyordu.

Pelerinli genç adam dirseklerinin üzerinde doğrulup kendini geriye iten kişiye belli belirsiz gülümserken başında dikilen sıradan kıyafetli, kumral genç adam pis bir ifadeyle sırıttı. "Cadı ve Caris Bayramında erkek bir carisi alt etmek kaç büyücüye nasip olur?"

Yüzünün bir tarafı beyaza, diğer tarafıysa siyaha boyanmış olan pelerinli, soluklandıktan sonra sağına baktı. Dilini dişlerinin arasına yerleştirip iç çekti, ardından başında dikilen kumral adama bakıp, "Hiçbir büyücüye," diye cevap verdi. Sol elini kaldırdığında kumral adam arka tarafa doğru âdeta uçtu ve sırtı mekânın arka taraftaki siyah duvarına çarptı, cama yapışan bir sinek gibi duvara sürtünerek aşağıya düştü. Duvarın çatladığını ve üzerinden toz bulutunun yükseldiğini gördüğümde korkuyla çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Benden başka kimsenin korkmadığı, etraftaki herkesin yüzlerinde açan keyifli gülümsemelerden belli oluyordu. Büyücü adamın yüzündeki sırıtma silinmiş değildi fakat irislerine

yerleşen kızıllıktan öfkelendiği belli oluyordu. Barın adamın arkasına geçti. İşaretparmağıyla duvarın çatlağına dokundu, memnuniyetsiz bir şeyler söyledi. Yerdeki adam kalkıp kostümlü herife karşılık vereceği sıra önlüğünün cebinden bir zil çıkardı. İkisinin ortasındayken zili çalıp, "Tamam, tamam, kalanı cehennem odasında," diye bağırdı. Ardından iki avcunu açarak, "Bahisleri alalım," dedi. "Büyücülerden Karmen mi alır yoksa carislerden Altay mı?"

Sanırım bu fragman gibi bir şeydi. Asıl film, kapısı kapalı olan ve adına cehennem denilen odada gerçekleşiyordu.

Cehennem odasının kapısı açıldığında dövüş meraklıları Karmen ve Altay'ın peşinden içeriye doluşmaya başladılarsa da mekânın içinde hâlâ gümbür gümbür müzik vardı. Müzik yeniden duyulur raddeye geldiğinde tuttuğum nefesimi serbest bıraktım.

Dakikalar sonra hafiften bir sakinlik daha oluştuğunda yine yeni bir kavganın filizleneceğini sandım. Fakat o tarz bir kargaşa görünmüyordu. Ortamdaki garip sessizlik Helen'in elindeki bardağın yere düşüp kırılma sesini bile duyulur hale getirdiğinde, neler olduğunu anlamak için ben de tıpkı onlar gibi sol tarafıma, Kasvet'in girişine döndüm.

Müzik devam ediyordu ancak insanlar duraksamış, kelimeler bir testereyle kesilmiş, gözler sadece birine odaklanmıştı.

Ona.

Başımı çevirdiğim an, geceye meydan okuyan kara bakışlarının peykânının sivri bir ok gibi gözlerime saplandığı tanıdık adama... Beni, karşılaştığımız ilk gün cadı infazından kurtarıp evine götüren, iyi ağırlayan ve Barın'ın kati surette gözüne batmamam için uyardıkça uyardığı saray baş muhafızı Alaz'a.

"Alaz mı o?" Mehsa şaşkınlık içinde ve oldukça sessizce bu cümleyi kurduğunda Alaz denilen adamın delici bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Benden başka bir yere bakmadan

yürüyordu, bense gözlerimi ondan ayıramıyordum, buna iznim yok gibiydi. "Uzun zaman sonra ilk defa buraya geldi."

"Buraya mı bakıyor?" Helen, Mehsa kadar ürkek olmasa da daha çok meraklı bir ses tonuyla bu cümleyi kurduğunda elim ayağım birbirine dolanmış gibi hissettim ve nihayet bakışlarımı güzel yüzünde oldukça ürkütücü duran kasvetli gözlerin sahibinden çekerek derin bir nefes alıp sandalyeme yaslandım. Böylelikle ona sırtımı dönmüş oldum fakat tam o noktada bakışlarını halen üzerimde hissediyordum.

"Bakıyorsa da içeceğini neden hâlâ servis etmedik diye bakıyordur." Yanımıza ne zaman geldiğini bilmediğim Barın önündeki büyük cam bardağı kokteylle doldururken dikkatimi ona vermeye çalıştım. Kalbim deli gibi atıyordu ve nefesim sanki bana yetmiyordu.

Az önceki bakışma neydi öyle?

"Götür şunu Mehsa. Bu gece sorunsuz bitsin."

Mehsa mavi gözlerini kırpıştırıp abisini onaylayarak önündeki bardağa doldurulmuş rengârenk içeceği aldı ve yürürken yanımdan geçmeden önce yüzüme baktı, dudaklarını hareket ettirmeden konuştu: "Mümkün olduğunca kimseyle konuşmamaya bak ve buradan ayrılma."

Kafamı belli belirsiz sallayarak onu onayladım ve yanımdan geçip gidişini izledim.

Müzik tekrar çalmaya başladığında arkama dönmeye kesinlikle cesaretim yoktu çünkü sırtımda hâlâ o bakışların tesirini hissedebiliyordum.

İnsanlar dans etmeye devam ederken ben de kulağıma çalınan müzik sayesinde kafamı biraz olsun dağıtabilmiştim. Helen bardak raflarını düzeltmeye, Barın içecek servisine devam etmişti. Yaklaşık yarım saatin sonunda yüzümü hâlâ o tarafa çevirmemiş, kimseyle bir diyalog kurmamıştım. Dinlenme odasına girmem iyi olabilirdi fakat Alaz gelir gelmez bunu yapmak dikkat çekebileceği için yerimden kalkamıyordum.

"Efsan." Bir anda Barın'ın sesi kulaklarımda yayıldığında bir kenarda sessizce dikilme halim sona erdi ve bakışlarım buradaki insanlara göre daha yakın hissettiğim Barın'a ilişti. Kahverengi gözlerini yüzüme sabitledi, ardından masanın üzerindeki tepsiyi önüme itti. "Orada öylece durarak fazla dikkat çekiyorsun." Boş bakışlarımdan bir anlam çıkarmış olacak ki ince dudaklarını tekrar araladı ve pek kıpırdatmamaya özen göstererek ekledi: "Boşları toplama işini sen yapsan iyi olur."

Cümle beynimde bir yumruk etkisi oluşturdu, konuşmadan önce dudaklarımı araladım ancak ilk denememde bir ses çıkmasını sağlayamadım. Ben daha önce hiç böyle bir ortamda çalışmamıştım, *ben daha önce hiç çalışmamıştım.* Ve bu işin bile üstesinden gelip gelemeyeceğimi bilmiyordum. "Ama..." dedim önüme itilmiş tepsiye bakarak, ardından arkamı dönmeye cesaret edemeden sessizce konuşmayı denedim. "Ben, anlamam."

"Zor bir şey değil." Müzik fazla olduğu için kulağıma yaklaştı. "Gözlerinle masaları inceleyeceksin, bardağındaki içeceği azalan ya da tamamen biten kişilere, 'Tazelenmesini ister misiniz?' diye soracaksın. Bu kadar, kolay iş." Çenesiyle karşı tarafı işaret etti. "Bak, saat bir yönünde oturan kızın bardağı bitmiş. Ondan başlayabilirsin, problemsiz birisidir."

Başımı arkama çevirdim ve dediği yöne baktım. Bahsettiği kız Alaz'ın tam iki masa solunda oturuyordu. Ona bakmak isterken yine elimde olmadan Alaz'ın hâlâ üzerimde olan simsiyah harelerine yakalandım ve şimşek hızıyla bakışlarımı çevirdim. Yüreğim telaşla kasılırken Barın'a bakıp bunu yapamayacağımı söylemek için dudaklarımı araladım.

"Buraya bakmayı ne zaman düşünüyorsunuz?" Fakat Barın'ın arkasındaki yapılı, kumral adam şikâyet eden bir ses tonuyla bu cümleyi kurduğunda benim söyleyeceklerim dilimde saklı kaldı, Barın'ın ilgisi tamamen oraya odaklandı.

Her ne kadar bunu yapamayacağımı düşünsem de Barın'ın haklı olduğunun bilincindeydim. Burada benim dışımda herkes

bir işle uğraşıyordu; çalışanlar servis yapıyor, eğlenmeye gelenlerse dans ediyor ya da karşısındakiyle konuşuyor ya da... başka şeyler yapıyordu işte. Kimse boş değildi.

Yabancı olduğumun fark edilmemesinin en iyi yoluydu bu ve Barın'a uyup derin bir nefes aldıktan sonra titreyen ellerimle tepsiyi aldım. Bahsettiği sarışın kıza baktım, buradaki çoğunluğun aksine yanındaki iki kız arkadaşıyla konuşuyordu, masalarında erkek yoktu ve daha sakin duruyorlardı. Üstelik kostüm giymemişlerdi ve gerçekten zararsız gibiydiler. Belki biraz olsun normal görünürsem Alaz'ın üzerimdeki bakışları yön değiştirir diye düşünerek hızlı adımlarla dans eden insanların arasına karıştım. Onun önünden geçmeye cesaretim olmadığı için bu yolu seçmiştim. Elimdeki tepsiyle kendinden geçen bedenlere çarpıp, "Pardon," diye diye hedefim olan masaya ulaştım. Evet, zorlu bir yoldu ancak diğer türlüsünün daha beter olabileceğinin bilincindeydim.

Kızlar benim geldiğimi fark etmeden sohbetlerine devam ediyorlardı. Üçünün de bardağındaki içecek azalmıştı, Barın'ın söylediği cümleyi aklımda tutarak dikkatlerini çekmek amacıyla boğazımı temizledim. İlk olarak sarışın olan kafasını kaldırıp bana baktı. Kaşlarımla bardaklarını işaret ettim. "İçeceklerinizin tazelenmesini ister misiniz?"

"Olur," derken sırıttı ve arkadaşlarına döndü. "Bugünün hatrına, devam edelim, değil mi?"

Kalan son yudumları içmeden önce bir sevinç nidası atarak kafalarına diktiler. Bardakları masaya koymak yerine elimdeki tepsiye bırakmalarının ardından başka bir şey söylemeden doğruldum.

Geride kalan, içerisinde Drakula'ya benzer pelerinli vampir kostümü giyenlerin, başı bir baltayla ortadan ikiye kesilmiş gibi duran ve kanın gerçek olduğunu düşündüren kostümlülerin olduğu masalarla da sorunsuz bir şekilde ilgilenmiştim.

Düşündüğüm kadar zor bir iş değildi ve umursamaz davrananların haricinde kötü bir tepki aldığım söylenemezdi. Son konuştuğum masanın –ki bu Alaz'ın tam yanındaki masa oluyordu– da bardaklarını tepsiye dizdikten sonra onun önünden geçeceğimi düşünüp kasıldım. Bedenimde değişik bir his vardı; izlendiğimi biliyordum, o kara bakışların bedenimde kaldığını hissediyordum. Lazer gibi bir etkisi vardı, insan geriliyordu. Gergindim.

O koyu bakışlı, gizemli ve kendine has ayrı bir çekiciliği olan adamla konuşmak yahut bir diyalog kurmak istemiyordum, buradaki herkesin aksine yüzüme baktığında her şeyi anlayacaktı sanki. Bu yüzden ne ona ne de masasındaki bardağına baktım ve başımı tepsiye eğerek önünden geçip gitmek için ilk adımımı attım.

"Benimle ilgilenmeyecek misin?" İkinci adımımı atamadan duyduğum bu tok sesle olduğum yerde kaldım.

Öyle heyecanlandım ki neredeyse elimdeki bardak dolu tepsiyi düşürecektim. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım, gerginliğimin yok olması adına yutkundum ve ürkek bakışlarımı ona çevirdim. Aramızda önündeki küçük masa vardı, oturduğu koltuğa sırtını yaslamıştı ve kolları deri koltuğun kol kısmında duruyordu. Baştan ayağa siyah giyinmişti, muhafızdan çok kral gibiydi, başında bir tacı eksikti.

Kaşları sorusuna cevap vermek istercesine havalandığında sıkı sıkıya kapattığım dudaklarım aralandı ve önündeki yarısı tükenmiş bardağına baktım, muhtemelen tazelenmesini istiyordu. Başımı hafifçe önüme eğerek "tamam" işareti yaptım. İçerisinde bir zelzele kopuyormuş gibi sallanan ellerimle taşıdığım tepsinin üzerindeki bardaklar birbirine çarpıp tıkırdıyordu.

Bu sesten kurtulmak, hemen bardağı alıp gitmek amacıyla eğilerek tepsiyi masadaki boş yere bıraktım ve elimi bardağına uzattım. Alacağım sıra elini uzatıp bardağı tutmasıyla parmak uçlarımız birbirine değdi. Bu temasın ardından bir elektriklenme

hissederek çarpılmış gibi elimi geri çektim.

Aynı elektriklenmeyi onun da hissedip hissetmediğini anlamak amacıyla başımı kaldırdığımda dağınık kaşlarının hafifçe gözlerinin üzerine indiğini ve uzun kirpiklerini şüpheli bir tavırla birbirine yaklaştırdığını fark ettim.

Elektriklenmeyi hissetmiş miydi bilmiyordum lakin bir şeyleri çözmeye çalıştığını anlamıştım.

Kıvrımlı dudakları aralandığında bana söyleyecekleri olduğunu kavrayan kalbimin sıkıştığını hissettim. Bedenim ya da ruhum onunla konuşmaya, ona cevap vermeye kesinlikle hazır değildi. Ancak o düşündüğümü yapmadı, tuttuğu yarısı dolu bardağı havaya kaldırdı ve gözlerini benden ayırmadan fondipledi. Diliyle dudaklarında kalanları temizlediğinde hâlâ bakışıyorduk fakat ben nefes alamıyordum. Bardağı yavaşça tepsiye bıraktı. "Başka istemiyorum," dedi bir milim bile yumuşamayan pürüzsüz, erkeksi sesiyle.

Dokunuşunun etkisi kalbimi hızlandırdığı gibi dilimin de tutulmasına sebep olmuştu. "Tamam," diyemediğim gibi, bunun yerine kafamı salladığımdan bile şüpheliydim. Bu saçma tepkilerimin sebebinin neye dayandığını bilmiyordum, tek bildiğim anında buradan uzaklaşmam gerektiğiydi. Bundan dolayı tremor hastalarını aratmayan bir edayla tepsiyi elime aldım ve ona arkamı dönüp dans eden insanların arasına girmeden uzaklaşmaya çalıştım.

Çalışan masasının olduğu alana gitmek için soluma döndüğüm an dikkatsizliğim sebebiyle elimdeki tepsiyi birine çarpıp dengemi kaybettim. Neredeyse sırtım yeri boylayacaktı lakin hem benim belimi hem de tepsiyi tutan büyük eller buna mâni oldu.

"İyi misin?" İşittiğim ilgili erkek sesi bana bu soruyu sorduğunda toparlandım ve düşmemi engelleyen kişiye baktım. Koyu mavi gözlerini çevreleyen kumral, uzun kirpikleri ve ilgili

bakışlarıyla yüzümü inceliyor ve ifademi anlamaya çalışıyor gibiydi. Alnına düşen sarı saçları olan bu adamı burada daha önce görmemiştim. Suratlarımız, yaşadığımız çarpışmadan ötürü oldukça yakındı ve bu yakınlığın kötü sonuçlara mal olacağı düşüncesine kapılıp anında geriledim.

Belimdeki elini hafifçe çektiği sıra, "İyiyim," diye yanıtladım, hafiften kekeleyerek.

Tepsinin tekrar sadece benim ellerimde olmasına yardımcı oldu. Gözlerini kısarak yüzümü incelemeye devam ederken, "Sen..." dedi. Cümlesini nasıl devam ettireceğini düşünmek beni geriyordu. "Seni daha önce buralarda görmediğime eminim."

Yabancı olduğumu bu kadar belli etmemin verdiği huzursuzluk tenimde alev etkisi oluştururken hafifçe yutkundum ve tedirginliğimi göstermemeye çalışarak, "Daha önce Avhan'daydım," dedim hızla. Ardından elimde olmadan göz ucuyla az önce yanında olduğum Alaz'a baktım. Hâlâ üzerimde olan bakışlarındaki yoğunlukla kalbim tekledi, hızla önüme döndüm ve karşımdaki mavi gözlü kişiye, "Yardımın için teşekkürler," dedim.

Yüzüne, ettiğim teşekkürü garipsemiş gibi bir gülümseme ekledi. "Rica ederim."

"Aa, Efsan, sen burada mıydın?" Nihayet deli gibi atan yüreğimin dışında bir ses duyduğumda girdiğim hipnozdan kurtulurcasına başımı tanıdık sesin geldiği yöne çevirdim. Ardından Mehsa'nın mavi gözleriyle karşılaştım. "Mutfakta acil yardımın gerekiyor," diyerek elini omzuma attıktan sonra gülümsemesini derinleştirerek sarışın adama döndü. "Bir arzunuz var mı efendim?"

Sarışın adamın yüzünde naif bir tebessüm belirdi. "Şimdilik yok."

Gözleri tekrar beni bulduğunda tepki vermedim. Mehsa ise benim aksime ona sırıtarak karşılık verdi. "İyi eğlenceler!" dedi ve sonunda beni de kendisiyle beraber çalışanların bulunduğu

tarafa çevirdi, ardından kulağıma sertçe fısıldadı. "Sana Alaz'dan ve buradaki herkesten uzak durmanı söylemiştik!"

Tek elimde kulağımı kapattım. "Servis yapmamı söyleyen Barın'dı."

Mehsa şaşkın bir ifadeyle gözlerini kısarak, "Ne?" dediğinde omuz silktim.

"Hiçbir şey yapmadan durduğumda fazla dikkat çekiyormuşum."

"Emin misin?" dedi Mehsa, hâlâ inanamıyormuş gibi. "Bunları gerçekten Barın mı söyledi?"

"Evet," diye doğruladığımda başını onaylamazcasına salladı ve korkuluğun kapısını araladı.

"Çaktırmadan birkaç bardak iksir mi tüketti acaba? Bazen fazla düşüncesiz davranabiliyor."

İçten içe, *Tanıdığım kadarıyla abin olacak o kişi bazen değil, çoğu zaman düşüncesiz*, diye aklımdan geçirsem de bunu dışavurmadım ve Mehsa'dan gelecek diğer cümleyi bekledim. "Neyse, sen şimdilik çalışanların dinlenme odasına gir. İşimiz bittiğinde hep beraber eve geçeriz."

Kurduğu cümleyi onaylamaktan başka çarem yoktu, şu kısa an bile beni fazlasıyla yormuştu ve hayatımda hiç olmadığı kadar gerilmiştim. Belki de bugün, bu şehri anlamak için fazla toy ve cahildim. Bilgi toplamak için biraz daha alışmam gerekiyordu ancak nasıl alışacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bilmediğim bu esrarengiz yerde nefes aldığım sürece boğulacak gibi oluyordum.

Elini belime koyarak içeri girmemi işaret eden Mehsa sayesinde düşüncelerimi dağıttım ve söylediğini yaptım.

Çalışanların dinlenme odası açık gri duvarlara sahipti, içinde sadece sol köşedeki siyah dolap ve üç kişilik deri koltuk bulunuyordu. Koltuğun üzerinde gelişigüzel atılmış birkaç kıyafet vardı. Buraya müzik sesi fazla gelmiyordu ve insanların kafasını dinlemesi için birebirdi.

Yumuşak koltuğa sırtımı verdikten sonra bacaklarımı uzattım, kalbim hâlâ göğsümü delmek istercesine yüksek sesle atarken başımdaki ağrıyı gidermek adına gözlerimi sıkıca yumdum, aklımda canlanan ilk şey Alaz ve fazlasıyla keskin, simsiyah bakışları olduğunda silkinip gözlerimi açtım. Konuşabilirdim, beni kurtardığı için teşekkür edebilirdim ya da başka herhangi bir şey. Fakat hiçbirini yapamamış, öylece aval aval suratına bakmakla yetinmiştim. Böyle daha dikkat çekmiyor muydum?

Kesinlikle öyleydi.

Sık nefesler alıp verirken sağ elimi sol göğsüme götürdüm, fayda etmeyeceğini bilsem de atışlarını yatıştırmak için biraz baskı uyguladım. O sıra kendimi bildim bileli bileğimde duran bilekliğe takıldı bakışlarım. Üç adet halka zincirden oluşuyordu ve her halkasının içinde bir tane beyaz taş bulunuyordu. Annem ve babam bunu bana doğduğum zaman doğum hediyem olarak takmışlar, o günden beridir ki çıkarmamam konusunda tembihliyorlardı.

Bir keresinde banyo yaparken çıkarmaya yeltenmiştim ve annem beni öyle bir azarlamıştı ki bir daha aynı hareketi hayata geçirememiştim.

Acısıyla tatlısıyla yaşadığımız zamanlar zihnimde yankılanıp aklımı dağıtmayı başarırken kafamı koltuğun tepesine yasladım ve gözlerimi kapattım.

O şekilde ne kadar durduğumu bilmiyordum ama dinlenme odasının diğer kapısı tarafından gelen kırılma sesleri kaşlarımı çatıp sıçramama neden oldu. Kafamı yana eğip hafifçe doğruldum. O an bir çarpma sesi duyuldu, ardından bir kırılma sesi daha. Öyle ki neredeyse duvarlar titredi.

Bir sorun olduğunu anlayan ruhum bedenimin ayağa kalkmasını sağladığında korkusuzca sesin geldiği kapıya yürüdüm. Kulağımı kapıya dayadım, seslerin yükseldiğini işittim ve neler olduğunu anlamak için elimi kapı koluna atıp açtım. Dışarı

çıkmadan önce kafamı uzattım, burası mekânın deposuna açılan bir alandı ve duyduğum kavga sesi daha ileriden geliyordu, merakıma yenik düşerek dışarı çıktım. Rutubet kokulu yerden sese doğru yürümeye devam ettim. Kenarda ikinci bir açık kapı duruyordu ve sesler o odadan geliyordu.

Kalbim ağzımda atarken bir çakal edasıyla kapının pervazına ellerimi koydum, ardından başımı hafifçe odanın içine uzattım. Önce yerde hareketsizce yatan üç erkek bedeni gördü gözlerim, yüreğim tekledi. Ardından bakışlarım, odanın köşesinde bir başka adamı duvara yaslayarak ona tehdit dolu cümleler savuran siyah tişörtlü adama ilişti. Yalnızca yüzünün sağ tarafı görünüyordu fakat sadece sırtını bile görsem onun kim olduğunu anlayabilirdim.

Alaz'dı.

Ve içimden bir ses, onu bu şekilde yakalamış olduğum için arkama bakmadan buradan kaçıp gitmemi söylüyordu.

"Unutacaksın," diye kükredi, kaşları öyle çatılmıştı ki alnındaki kırışıklığı daha buradan seçebiliyordum. Bedeni ile duvar arasında sıkıştırdığı adamın boğazını tek eliyle sıkıca kavradığında adamdan boğuk, nefese benzer bir inilti döküldü. "Tüm gördüklerini unutacaksın. Anladın mı?"

Tehdit edilen adam elbette cevap veremedi, onun yerine can çekiştiğini gösteren keskin hırıltılar yükseldi boğazından.

Akabinde Alaz hoşnut olmuş gibi, "Güzel," dedi ve ellerini kurbanının boynundan çekerek adamın bilincini kaybedip yere düşmesine neden oldu.

Hâlâ burada ne beklediğimi bilmiyordum. Gördüğüm manzara karşısında ağzımdan ansızın çıkacak sesi engellemek amacıyla dudaklarımı sıkı sıkıya birbirine bastırdım, kaçmak için geriye bir adım attım. Fakat tam da o an bana odaklanan bir çift siyah gözle, bu hamle için çok geç kaldığımı anladım. Etrafta birileri varken onunla göz göze gelmek şimdikine nazaran daha az tüyler

ürperticiydi. Midemden kasıklarıma doğru hafif bir kasılma hissettim, kalbim sıkışmanın eşiğine geldi.

Siyah harelerini bir yelpaze gibi saran uzun alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştığında nefes almayı bıraktım. Korkuyordum ancak bunu belli etmem ne kadar iyi olurdu bilmiyordum. Burada gördüğüm bu manzara normal miydi? Nasıl davranmam lazımdı? Arkamı dönüp kaçsam kendimi çok mu ele vermiş olurdum?

Hiçbirine doğru düzgün cevabım yoktu.

İçeride de keskin bakışlarıyla arsızca beni izlemişti fakat suratı ifadesizdi, şimdi ise siyah harelerinde çakan kıvılcımları seçebiliyordum. Onu nasıl bir durumda yakaladığımı bilmesem beni gördüğüne hoşnut olduğunu düşünecektim.

Kafasını hafifçe eğdiğinde ben de onunla aynı hareketi yapmamak için kendimi zor tuttum. Ellerini indirdi. "Bakın burada kim varmış," dedi, ilk karşılaşmamızın aksine alay eder gibi çıkan tonlamayla. "Olmaması gereken yerlerde olmaya bayılan bir... Leydi?"

Ses tonu büyülü bir ezgi kadar pürüzsüzdü ve kelimeler bir o kadar tane tane dökülmüştü iki dolgun dudağının arasından. Öyle ki başta ne söylediğini anlayamamıştım.

Asabi, korkak ya da cesur bir yanıt vermeden önce bekledim ve kuracağım cümleyi tartmayı denedim. Adam, içinde bulunduğum evrenin krallıklarından birinin *baş muhafızıydı*. Buraya gelen yabancıları avlamakta ustaydı ve ağzımdan pervasızca çıkan herhangi bir sözcük beni ele verebilirdi.

Cevabımı beklemeden bana doğru adımlar atmaya başladığında artık bir şeyler söylemem gerektiğinin farkındaydım. Dudaklarımı aralayarak içime derin bir nefes çektim, elimle arka tarafı işaret edip, "Ben..." dedim belli belirsiz, "içerideydim. Uyuyakalmışım. Oradan ses gelince..."

Aramızda bir ayak mesafesi kalana dek yürüyüp tam karşıma geçtiğinde sustum. Kalbim göğsümü delecek kadar hızlı atıyordu.

Bunun tek sebebi korku muydu? Öyle olmalıydı. Üzerimdeki gövdeme yapışan bluzun kalbimin atışlarını belli etmemesini diledim içten içe. Kulakları keskin miydi yoksa işitme duyuları insanlarınki gibi miydi? Keskinse eğer, yüreğimin ritmini hissedebiliyor muydu? Öyle olmamasını diledim çünkü bu da beni ele verirdi.

Kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Gözlerim yüzüne iliştiğinde onu incelerken buldum kendimi. Yüzünün sert hatlarını gözler önüne seren soluk benizli teni, alnına değen simsiyah saçlarıyla büyük bir uyum içerisindeydi. Kemersiz burnu kusursuz bir düzlükteydi, kalın dudaklarının kıvrımları kalemle çizilmiş kadar belirgindi. Dağınık siyah kaşları hafiften gözlerinin üzerine inmişti ve gözleri... bir kömür parçasından daha siyah görünüyordu.

Hakkında söylenilenlerin aksine güzel, oldukça güzel bir adamdı.

Güçlü bir duruşu vardı; ancak aynı zamanda karanlıktı da ve karanlık kötüydü. Karanlık bilinmezlik demekti, karanlık boşluktu ve...

Ben karanlığı sevmezdim.

İçimden onu onayladım, düşünmem gereken bu değildi.

Gözleri bu yakınlıktan gözlerime saplandığında nefesimin kesildiğini hissettim, midemde oluşan kasılmaya bir isim koyamadım ve yakınlığımızın getirdiği etkiye dayanarak daha çok sustum.

"Ses duydun ve kapıyı açıp neler olduğunu kontrol etmek istedin," diye tamamladı cümlemi aynı ses tonuyla.

Dudaklarım kurumuştu ve ıslatmamak için kendimi zor tutuyordum. Daha fazla nefessiz duramayacağımın bilincinde olarak nefes alma gafletinde bulundum ve tüm ormanı içinde taşıdığını düşündüren odunsu kokuyu içime çektim. Baş döndürücüydü. *Başım yeterince dönmemiş gibi.* Akabinde yutkundum ve kafamı *evet* dercesine salladım. "Öyle oldu."

Sanki aldığı bu cevap yeterli değildi. Hâlâ bana bakıyordu, arkamı dönüp gitmeyi denesem kolumdan tutacak ve *bitmedi* diyecek gibiydi. Belki de düşündüğüm gibi olmayacaktı ama neden dönemiyordum? Büyülenmiş miydim? Bunu nasıl anlayacaktım?

Kafam allak bullak oldu.

Dudakları yeniden aralandığında içten içe *bingo* dedim. Konuşmamız bitmemişti. "Adın ne?"

Bu defa kaşlarını çatan ben oldum. "Efendim?"

İstifini bozmadı. "Adını sordum."

Çok normal bir durumdaymışız, onu az önce bir adamın boğazını sıkarak öldürdüğünü görmemişim gibi bana adımı soruşu normal miydi sahiden? Bence bunun bulunduğumuz evrenle alakası yoktu, bu kesinlikle anormal bir durumdu. Öte yandan, Barın ve Mehsa'nın söylediklerini hatırlatıp duruyordum kendime, konuşmayı bir an evvel bitirmem ve bu adamdan uzaklaşmam gerekiyordu. Samimiyet yoktu. Ad söylemek samimiyete girerdi, değil mi?

İnsanlarla ilişkiler konusunda berbattım. Görüldüğü üzere, büyücülerle de öyle.

Koyu bakışlar benden bir cevap beklerken asla gözlerimden çekilmemiş, etkisini yitirmemişti.

Hissettiğim korkuyu dışavurmamayı seçerek çenemi yukarı kaldırdım, başımı dikleştirdim ve tek kaşımı havalandırarak, "Neden size adımı söylemem gerekiyor?" diye sordum. Siz, evet, resmiyet iyiydi. Karşısında güçlü ve korkusuz görünmek de öyle.

Bir iki saniye ifadesiz bir şekilde baktı, ardından dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme canlandı. Sol yanağında hemen ufak bir oyuk belirdi, sağ yanağında da aynı oyuktan var mıydı bilmiyordum çünkü bu derin bir gülüş değildi. "Bilmem," derken dudaklarını büktü. "Ormanda canını kurtardığım için olabilir."

Mahcup görünmedim. "Ormandaki davranışınıza karşılık olarak çalışanınıza teşekkürlerimi iletmesini söylemiştim."

Rahatsız olmamış bilakis söylediklerimle eğleniyormuş gibi duruyordu. Başını hafiften geriye attı. "İletti."

"Sorun yok demektir."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yaptıklarımın karşılığını böyle almam."

Tekrar nefeslendim ve arkasındaki cansız bedenler gözlerime değdiğinde konuyu dağıtmayı seçtim.

"Adamları öldürdünüz."

Bu, bir çeşit *kendine gel* cümlesiydi. Arkada cansız üç adam vardı ve biz *benim adımı* konuşuyorduk. Saçmalıktı.

O da bunu yeni hatırlamış gibi kafasını çevirip arkasına baktı, yeniden bana döndüğünde, "Ölmediler," dedi. "Ama öldürmeye yetkim de var. Bir muhafız olarak, krallığımın güvenliğini tehdit eden kişileri yakalamak ve gerekirse canlarını almakla mükellefim."

Buz gibi hissettim. Sanki karnıma saatlerce dondurucuda bekletilmiş bir bıçak saplanmıştı. Bunun nedeni, Alaz'ın görevini söyleyişi değildi. Bunun nedeni, görevini söylerken bana bulunduğu imayı hissetmemdi. Buraya dışarıdan gelenler bir lanet, risk olarak görülüyordu ve öldürülmeleri icap ediyordu.

Soluğum tekrar kesintiye uğradı, şimdi yerde yatan adamları o kadar önemsemiyordum çünkü bu bir polisin suçluyu etkisiz hale getirmesiyle aynı şeydi. Ancak bu defa korku, kendim için dolmuştu içime.

Afalladığımı bozuntuya vermemem gerekiyordu.

Toparlanmaya çalışıp başımı eğdim. "Elbette, öylesiniz."

O da kafa hareketimi taklit etti. Ardından gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Bana adını söyle," dedi. Nezaket kurallarından oldukça uzaktı.

Nefes alışlarım göğsümü kaldırıp indirirken neden merak ettiğini çözmeye çalışıyordum. Öyle bir bakıyordu ki ona istediğini

söylemezsem hiçbir şey yapmadan sadece bakışlarıyla bile bana zarar verebilecek gibiydi. *Dövüş tekniği biliyorsun*, diye fısıldadı zihnim, her ne kadar karşımdaki bir büyücü olmasa bile yapılı vücudu karşısında bir şansım olmadığını içten içe bilse de...

Siyah gözleri aynı yakınlıktan yüzümü taradığında ifademin ardından ruhuma erişmeye çalıştığını hissettim. Öyle ki sıcak bir his tarafından sarmalanmış bir şekilde bakışlarımız arasındaki somut bağlantıyı hissedebiliyordum. Kaşlarımı çattığım anda onunkiler de eşzamanlı çatıldı.

Bakışlarımı hızla ondan kaçırarak derin bir nefes aldım ve terleyen ellerimi çaktırmadan kot pantolonuma sürdüm. Az önce ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Kalbim deli gibi atıyordu.

"Sana ismimi söylemeyeceğim." İnsanlara karşı soğuk ve ilgisiz davranmak, benim için zor ve kötü bir durum değildi keza ailem beni bu doğrultuda yetiştirmişti ve sıkıntı çekmiyorum. Ona döndüğümde, değerli bir cevher arıyormuşçasına biraz daha baktı gözlerime; öyle bir etkisi vardı ki insanın elini kaldırıp, yanacağını bildiği halde pürüzsüz yüzüne dokundurası geliyordu.

Bu ne saçma bir duygu karmaşasıydı böyle.

Gözlerimi kapatıp açtım ve bir adım geriledim. "Yakaladığınız suçlulara uygulayacağınız işlemlere daha fazla mâni olmayayım. İyi..." Adamlara baktım, sonra gözlerimi yeniden Alaz'a çevirdim. "Geceler."

Aramızdaki mesafeyi kapatmadı ama gözlerini benden ayırmadı da. O belli belirsiz gülümsemesi silinmişti, bakışlarında belirgin bir soğukluk sezdim. Cesur davranmayı abartıp abartmadığımı düşündüm sonra... Adam sırf onu tersledim diye bana takmazdı, değil mi? Diğer türlü de olayların daha iyi seyredeceğinden şüpheliydim. Bir yabancı gibi davranmamak daha iyiydi; sıradan bir insan, öldürülmek üzere olan biri... bir muhafıza kafa tutamazdı, değil mi?

Bence öyleydi. İyi yapmıştım. Galiba.

Aramızdaki o tuhaf göz bağını kesip ayaklarım birbirine dolaşmadan arkamı döndüm; gideceğim yer, mekânın içiydi. Burada kalmaktan iyi olduğunu düşünüyordum, belki gecenin sonuna dek başımı önüme eğer ve kalan tüm bakışlardan sakınarak günü bitirirdim.

Yürüdüm ama Alaz'ın yönünü değiştirmediğinin farkındaydım. Nasıl bir etkisi vardı bilmiyordum lakin bakışlarında ışın taşıyor olmalıydı. Henüz iki ya da üç adım atmıştım ki arkamdan, "İyi geceler Efsun," dedi.

Adımı yanlış söylemesiyle birlikte bir anlık refleksle arkamı döndüm, "Efsan," diye düzelttim. Hemen sonrasında kaşlarım çatıldı. "Adımı biliyor muydun?" diye sordum.

Bu defa belli belirsiz bir gülümseme yerine bir inci kadar beyaz dişlerini gözler önüne sererek sırıttı, o an sağ yanağında da soldakinden biraz küçük bir gamzesinin olduğunu fark ettim. Kalbim tekledi. Bakışlarımız birbiriyle buluşunca, "Böyle bitmedi," diye ekledi ve benden gelecek bir yanıta fırsat vermeden arkasını döndü. Adamların bulunduğu odaya girdi ve kapı kendiliğinden kapandı.

Bildiğim tek şey varsa o da sakin hayatımı şimdiden çok özlediğimdi.

Bölüm Beş

RASTLANTI

Gece rüyamda olduğu yetmiyormuş gibi, uyanır uyanmaz hem temizlenmek hem de kafamı dağıtmak için girdiğim duşta bile o boğuk ses tonuyla fısıltı gibi çıkan bu sözcük aklımda oynayıp durdu. Akşam dinlenme odasından tekrar mekânın içine girdikten sonra bir daha Alaz'ı görmemiştim ancak onu hissetmek için görmeye pek de gerek yoktu. Bakışları, ses tonu ve söyledikleri büyülü bir armoni oluşturarak aklımda dolanıp duruyordu. Gözümü kapattığımda buradaydı, açtığımda baktığım yerdeydi. Kendimi sıkmam ya da başka bir şey düşünmeye çalışmam da buna engel olmuyordu.

Bunun sebebi, benim kimliğimi anlamış ya da her an anlayacak olması mıydı? Muhtemelen öyleydi. İçten içe korkuyor olabilirdim.

İçeceğini alırken ellerimizin birbirine değmesini ve hissettiğim elektriklenmeyi hatırladığımda gözlerimi açtım ve saç derime masaj yapan sağ elimin parmaklarına baktım. Tuhaftı. Tam olarak adlandıramadığım bir his kanıma karışmıştı ve damarlarımda dolaşıp duruyordu.

Toparlanmak için başımı hızla salladım, musluğu kapattım ve saçımdaki suyu sıktıktan sonra çıplak ayaklarımla duşakabinden çıktım. Bornozumu giydikten sonra lavaboya yöneldim, buğulanan aynayı tek elimle gelişigüzel sildim, hafiften netleşen kısımdan kendimi izledim.

Bilmediğim bir evrenin bilmediğim bir şehrinde hiç tanımadığım insanlarının evinde uyandığım altıncı günümdü.

Günlerdir ne uykumda ne de uyanıkken tadım vardı. Hâlâ biri yüzüme su dökecek ya da kolumu çimdikleyecek de kendi hayatımda uyanacağım sanıyordum. Lakin apaçık bir gerçekliğin içinde olduğumun da yavaş yavaş farkına varıyordum. Gözlerimin altında yorgunluk çukurları oluşmuştu, zaten çok dolgun olmayan yanaklarım hafiften içe çökmüştü, solgun görünüyordum. Günlerdir doğru düzgün yemek yemeyip uyku uyumamanın yansımasıydı bunlar.

Ailem aklımda dönüp dururken sıkıntıyla iç çektim. Ne halde olduklarını delicesine merak ediyordum. Zaman burayla aynı mı ilerliyordu, yoksa izlediğim birkaç fantastik filmde olduğu gibi orada hâlâ otobüsten indiğimiz anda mıydık bilmiyordum. Öyle olmasını isterdim, ailemin kaybolduğumu fark etmemesini ve bunun için acı çekmemelerini dilerdim. Benim yaşadığım pişmanlıkları onların da yaşamamasını isterdim. Dolan gözlerim aynadan lavaboya döndüğünde omuzlarım düştü.

Banyonun kapısı iki kez tıklatıldığında irkildim ve kapıyı tıklatan kişi içeri girmiş gibi başımı o yöne çevirdim.

Mehsa'nın sesi kapının arkasından duyuldu: "Efsan, kahvaltı hazır."

Yine karşımdaymış gibi gözlerimi kırpıştırdım. "Geliyorum."

Adım seslerini duyup uzaklaştığını anladığımda avuçlarımı yasladığım mermerden ayırdım ve geriledim. Kaldığım odaya geri girdim, üzerimi değiştirmeden önce perdesi sıyrılmış olan pencereye ilerledim, perdeyi çekmeden evvel dışarıya baktım; doğrusu gözlerimi ilk alan o simsiyah, iki katlı, şatoyu andıran ev oldu. Alaz'ın hangi odada kaldığını bilmiyordum, şu an evde olup olmadığını da. Yine de öylesine baktım, bir hareketlilik göremeyince tülü pencerenin önüne çektim ve dikkatimi yeniden kendime topladım.

Neden böyle bir şey yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Orada olsaydı ne olacaktı?

Ürperdim. Hareketlerimi yadırgadım, kalbimin hızlanan atışlarıyla birlikte kıyafet dolabına ilerledim ve hızlıca üzerimi değiştirip saçlarımı kuruttum.

Mutfağa geçtiğimde Barın'la Mehsa çoktan kahvaltı yapmaya başlamışlardı. Barın'ın önünde yeni alınmış bir gazete bulunuyordu, her zaman yaptığı gibi spor kısmını okuduğunu artık biliyordum. Gazete kendiliğinden havada duruyordu ve sayfa bittiğinde otomatik olarak çevriliyordu, üzerindeki fotoğraflarsa hareketliydi.

"Günaydın," dedim masaya ilerlerken.

"Carisleri on ikiye sekiz yenmişiz," dedi Barın bize bir şey söylemekten çok kendi kendine konuşur gibi. Ağzındaki zeytin çekirdeğini tabağına tükürdü, zeytini çiğnerken kahverengi gözlerini bana çevirip, "Günaydın," diye karşılık verdi. "Alaz'ın gözdesi."

Sandalyemi geriye çekerken kaşlarımı çattım. "Bu nereden çıktı?"

"Kasvet'te olduğu süre boyunca yalnızca seni izlediği gözlerden kaçmadı," diye karşılık verdi kendine çay dolduran Mehsa. Suyu eklerken manidar bir gülümsemeyle bana baktı.

Herkesin dikkatini çektiğine göre, bu yalnızca benim kuruntu yaptığım bir durum değildi. Kalbim teklerken biraz gerildim. "İnsan olduğumu anlamış olabilir mi?"

Barın gözleriyle etrafı inceledi. "Bunu sakın dillendirme," dedikten sonra gazeteyi kapattı ve tezgâhın üzerine koydu. "Yerin kulağı vardır." Diliyle dudaklarını temizledi. "Ayrıca, sana lanetli insan görmüş bir muhafız gibi bakmıyordu."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne gibi bakıyordu?"

Sırıttı. "Karşısındaki kadından fazlasıyla etkilenmiş bir erkek gibi bakıyordu."

Yanaklarım ısındı. Kalbimden mideme yakıcı bir sıvı aktı. Bakışlarımı kaçırıp, "Sanmıyorum," dedim, içimden bir ses onu şiddetle onaylasa da. Çatalı elime aldım ama öylesine; hiçbir şey yiyecek halim kalmamıştı. "Onun gözünde bir yabancıyım. Dikkatini çekmiş olmam doğal."

"Emin ol hangi bakışın ne derecede bir anlam taşıdığını çok iyi bilirim," diye karşılık verdi Barın, benimle atışır gibi. "Alaz'ın dikkatini çektiğin ortada fakat bunun sebebi ne yabancılığın ne de..." Ses tonunu kıstı. "İnsan oluşun." Dikleşti.

Benim için doldurduğu çayı önüme uzatan Mehsa, "Efsan'a Alaz için servis yapmasını söylemen şart mıydı?" diye sordu. "Resmen kızı adamın gözünün içine soktuk."

Barın yüzünü buruşturdu. "Bir an bunu yapması doğru gibi geldi. Ayrıca, zaten içeri girdiği andan beri ilgisi yalnızca Efsan'daydı. Servisle ne alakası var?"

Nefesimi sesli bir şekilde dışarı savurdum. "Ormandan beni evine götürdü... Haliyle aramızda bir yakınlık oluştuğunu düşünebilir. Teşekkür edememiştim, yüzüne karşı."

Barın tatmin olmadığını belli ederek kafasını olumsuz anlamda salladı. "Boş versene, senden etkilenmiş olması güzel. Kimse etkilendiği kadının..." Tekrar fısıldadı. "Lanetli olacağına ihtimal vermez. Çünkü aklını onunla ilgili çok daha başka düşünceler oyalar."

Gözlerimi kıstım. "Nasıl düşünceler?"

Barın başparmağı ile işaretparmağını birbirine bastırarak ağzına fermuar yaptı. "Ben terbiyeli bir çocuğum."

Mehsa gülümseyerek göz devirdi. Ardından bakışları yeniden bana ilişti. "Sen ona bakma. Bir an evvel buradan gidebilmen için elimizden geleni yapıyoruz. Bu gece senin için bir buluşma bile ayarladık."

Şükürler olsun ki aklım Alaz'dan ve yersiz imalardan arınmış, göğsüm heyecanla kabarmıştı. "Buluşma? Kiminle? Dönebilecek miyim?"

"Dönmen için nasıl bir yol izleyebileceğimizi söyleyecek bir kişiyle."

Barın ekledi. "Yani, şu an Varilok Sarayında hizmetli olarak görev yapan teyzemiz Aynil'le."

Gözlerimi kocaman açtım. "Saraya mı gideceğiz?"

"Hı-hım," diye onayladı Mehsa. "Teyzemi ziyaret etmek için birkaç kez gitmişliğimiz var. Merak etme, halktan görevlilerin olduğu yerde kraliyetten bir kişi görmek zordur. Riskli bir buluşma olmayacak."

Şaka yapmış gibi güldüm. "En son böyle düşündüğümde kardeşimle gizlice konsere gitmiştim. Sonra evren değiştirdim."

İki kardeş birbirine baktılar. Onların da gülümsemesi çok geçmeden yüzlerinde yerini aldı.

Çatalımı tabağımdaki domatese batırırken onlara ailelerinin ne durumda olduğunu sormayı düşündüm. Günlerdir buradaydım fakat anne ve babalarından bir kez bile bahsetmemişlerdi. Aklıma dramatik senaryolar gelse de aksini düşünmek istedim. Bu iki kardeş oldukça neşeli görünüyorlardı. Uzaklarda bir yerlerde çalışıyor olduklarını umarak nefeslendim, çatalıma sapladığım domatesi ağzıma götürdüm ve çiğnerken, "Bu evde ikinizden başkası yaşamıyor mu?" diye sordum. Direkt anne ve babalarını sormaktan daha makul gelmişti.

"Yaklaşık on yıldır, hayır."

"Anne babanız?"

"Yaklaşık on yıldır bizden uzaktalar," dedi Mehsa. "Çok... uzaktalar."

Ses tonundaki hüznü anında kaptım ve bunun ölümle bir alakasının olduğunu sezdim. Zaten bir yanım aile hasretiyle yanıp kavrulduğundan onları anlamam zor olmadı. "Ah," dedim oldukça duygusal bir sesle. "Anlıyorum."

Detayını sormak istedim, neden öldüklerini. Ya da neden ayrı kaldıklarını. Lakin ikisinin de sessiz kalması bana bu konu hakkında pek de konuşmak istemediklerini düşündürdü. İçgüdülerime güvenerek sustum ve zamanla kendilerinin anlatmasının daha doğru olduğunu düşündüm.

☽

Bir saatten uzun zamandır yoldaydık.

Barın'ın külüstür sayılabilecek arabası içinde bulunduğumuz evrene göre uzun yol için pek de sağlıklı sayılmazdı. Tekerlekler erimeye yüz tutan karların toprakla birleşimi sonucu oluşan çamura bata çıka bir hal olmuştu. Kliması çalışmayan arabanın içi son derece soğuktu. Üzerime giydiğim şişme monta sıkıca sarınıyordum, yine de çok ısındığım söylenemezdi.

"Sarayın ihtişamlı kuleleri..."

Barın'ın sesiyle, başımı çevirdiğim camdan dışarıyı izlemeye bir son verip önüme döndüm. Öndeki şoför ve yolcu koltuğunun arasından kafamı uzatarak söylediği yere baktım. Metrelerce ötemizde olmasına rağmen sarı ışıklarının etrafını aydınlattığı siyah, taş kuleleri gördüğümde gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Masallarda, filmlerde gördüğüm sarayları andırıyordu. Kendi ülkemde böyle bir yönetim biçimi olmadığından heyecanlandım. İçeride nasıl bir havanın olduğunu merak ettim. Kralı, kraliçeyi, varsa vârislerini, giysilerini, yardımcılarını, etraflarında dört dönen hizmetkârları...

O sıra yanımızdan arka arkaya geçen siyah, tankları andıran büyük arabalar dikkatimi dağıttı. Barın kısaca küfür savurup ve oturduğu koltukta dikleşti.

Yanımızdan konvoy halinde geçip giden araçları izlerken, "Onlar ne?" diye sordum. "Kraliyet konvoyu mu?"

"Hayır, güvenlik güçleri," dedi Mehsa. Sol kolunu kaldırıp saatine baktı. "Teftişe çıkıyor olmalılar."

"Neyse ki aracı durdurmadılar," dedi Barın, yan aynadan iyice uzaklaşan arabalara göz ucuyla bakarken. "Kimlik kontrolü yapabilirlerdi."

"Kimliğim var."

"Detaylı bir araştırma da yapılabilirdi, her ihtimali düşünmek lazım."

"Yine de saraya gidiyoruz."

Kaşlarını gözlerinin üzerine indirdi. "Büyük risk. Farkındayım. Ama bir yerden başlamak gerekiyor."

"Pozitif düşünüyoruz," dedi Mehsa. İşaretparmağıyla ortaparmağını birbirine geçirdi. "Her şey güzel olacak. Kimsenin gözüne batmadan Aynil teyzemin yanına gideceğiz, konuşacağız, karnımızı doyuracağız ve döneceğiz. Bu kadar."

Barın kafasını sallayarak, "Amin," dedi, çok da inanmıyormuş gibi bir sesle.

Ben bir tepki vermedim fakat içten içe olumlu düşünceleri destekledim.

Aynil Hanım'ın içinde bulunduğu kısım sarayın esas kalesinin arka tarafında kalıyordu. Saray devasa büyüklükteydi, koca bir şehri içine alıyordu. Yolda gördüğüm denizin bir ucundan başlayarak kuzeybatıya doğru yükselip sırt çizgisine kadar tüm yamacı kaplayan bir bahçe ve koruluk içine yerleşmiş saraylar, köşkler, yönetim, koruma, servis yapıları ve parklar bütünüydü. Okuduğum romantik İskoç kitapları gelmişti aklıma, bir kalenin içinde hepsi barınıyordu. Haliyle burada kraliyet ailesiyle karşılaşmak gerçekten zor olsa gerekti.

Arka bölümü kapatan bariyerlerin önünde yüzü kapalı dört muhafız bulunuyordu. Ellerindeki mızraklar ve giydikleri gümüşten zırhlar, içinde bulunduğumuz zamanın aksine Ortaçağ havası veriyordu. Böyle giyinmelerinin nedeni, zırhların büyü geçirmez olarak tasarlanmasıymış.

Muhafızlar kimliklerimizi alıp kapalı kulübenin içinde kontrolden geçirdiler. Bu süre zarfında kalbimi tutup heyecandan

kasım kasım kasılsam da sorunsuz bir şekilde içeriye girmeyi başarabildik.

"İşte geldik..." Araba ani bir fren yaptığında hazırlıksız yakalandığımdan başımı Barın'ın koltuğunun arkasına çarptım.

Alnımın sağ tarafında hafif bir sızı baş gösterirken yüzümü buruşturdum. "Ehliyetinizi alırken denetimden geçiyor musunuz?"

"Elbette," diye karşılık verdi kemerini çıkarırken. "Sözlü imtihandan tam puan almıştım."

"Uygulama?"

Dudaklarını büktü. "Yaşlı bir öğretmendi, pek denetlediği söylenemez."

Başımla onayladım. "Belli oluyor."

Mehsa kıkırdadı. "Abim fren yapmada pek iyi değil. Araba duracağı zaman sıkıca bir yere tutunsan iyi edersin."

"Bu benim problemim değil, yollar kaygan."

"Kraliyet yolları asla buz tutmaz, kandırma kendini," dedi Mehsa ve kapısını açıp dışarı çıktı.

Barın da kemerini çıkarırken arkasından bakarak karşılık verdi: "Bunca saat direksiyon salladığım için bir teşekkür almam gerekirken eleştiriliyorum. Kedi olmalıymışsınız."

Arabadan çıkıp kapıyı kapatır kapatmaz etrafıma bakındım. Esen rüzgâr dağınık bıraktığım saçlarımı uçuştururken kısık gözlerimle karşımdaki devasa yapıyı inceledim. Haşmetli saray, yakından çok daha büyük görünüyordu. Boyu genişliğinden uzun olan koyu gri kubbelerinin ucu yıldızlardan birini hedef almış gibi gökyüzüne sivriliyordu. Onu sadece izleyerek bile içinde kaybolabileceğim hissini veriyordu. Odalarını, yollarını, nerede ne olduğunu bilmek fazlasıyla iyi bir hafıza gerektiriyor olmalıydı.

"Korkutuyor mu, hayranlık mı uyandırıyor?"

Mehsa'nın sorusuyla birlikte öylece sarayı izlemeye bir son verdim ve gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "İçinde,

hatırlamak istemeyeceğim hatıralarım varmış gibi," diye yanıtladım. Ardından omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Yani, korkutuyor."

"Bence de, saray beni hiç çekmemiştir," dedi Barın. Gök dehşetle gürledi, mor yıldırımlar karanlık alanı birkaç saniyeliğine aydınlattı.

Üç katlı sarayın arka kapısından içeri girdik; kiler ve mutfak olarak kullanılan bodrum kat hizmetkârlara ayrılmış, diğer katlar ise hükümdar ve özel misafirlere aitmiş. Oralara hizmetkârlar yalnızca görevleri süresince girebilirlermiş. Aksi halde bir giriş kati surette yasakmış.

Sarayın bodruma açılan kapısının önünde bekleyen Aynil Hanım, otuzlu yaşlarının sonlarında, kısa boylu, minyon bir kadındı. Bizi görür görmez telaşla elini sallayarak onu hemen bulabilmemizi sağladı. Yaklaştığımızda, "Şükürler olsun, yağmur başlamadan gelebildiniz," diye seslendi.

Karşısına geçtiğimizde önce yeğenlerine, ardından bana baktı Mehsa'nınkilerin kopyası gibi duran masmavi gözleriyle. Aslında sadece gözleri değil; yüz hatları, bakışları ve tez canlılığı dahi Mehsa'yı andırıyordu. Mehsa, teyzesinin klonlanmış hali gibiydi. Beni gördüğüne rahatsız olmuşa benzemiyordu, hemen sıcacık bir bakış gönderip, "Hoş geldin," diye fısıldadı.

Genel itibarıyla başka bir evrene ışınlanmayı çok hoş karşılamasam da soğuk mizacımı bir baş selamıyla alt etmeye çalışarak, "Merhaba," dedim aynı sessizlikle.

Gülümsemesi silindi, gözleriyle etrafı şöyle bir kolaçan ettikten sonra bize eliyle içeriyi işaret etti. "Çok göze batmadan içeri geçin hemen. Orada detaylı konuşuruz."

Kapıyı ardına kadar aralayınca beklemeden peşinden içeri girdik. Aynil Hanım kapıyı kapatır kapatmaz bize eliyle koridorun solundaki merdiveni işaret etti ve önden ilerlemeye başladı. Sarayın balköpüğü rengini andıran mermer zemini tabiri caizse "bal dök yala"ydı, başımı eğdiğimde kendi yansımamı

görebiliyordum. Altın rengi duvarlarına sıra sıra meşaleler asılmıştı, alçı kabartmalı kalem işi süslemeli yüksek tavandaki kristal taşlı, orta boylu sarkıt avize loş bir ışık yayıyordu, daha çok süs olarak konmuş gibiydi.

Sadece hizmetlilerin girip çıktığı bu oda bile o kadar ihtişamlıysa, hükümdarlara ait katların nasıl olduğunu düşünemiyordum. İçeride bir kapıdan daha girip dar merdivenden indik. Kimse yoktu, karşılıklı birbirine bakan sekiz on kapı vardı ve muhtemelen hepsi hizmetkârlar için ayrılmış odalardı.

Ortalarda bulunan kahverengi, cilalı kapılardan birinin önüne geldiğimizde Aynil Hanım elini kapının dış yüzeyine koydu ve açılmasını bekledi. Duyulan kilit sesiyle eşzamanlı kapı kendiliğinden aralandı, genç kadın içeri girdi ve kenarında durup bize yol verdi.

Orta büyüklükteki odanın içinde, başlığı iki küçük pencerenin arasındaki duvara yaslanmış çift kişilik bir yatak bulunuyordu. Yatağın sağında ve solunda bulunan komodinlerin üzerindeki beyaz mumların alevi, içeriyi aydınlatmaya yarayan tek şeydi. Yağmur yağmaya başlamıştı, iri damlalar sertçe pencereye vuruyordu, rüzgâr dudaklarını büzüştürmüş, ıslık çalıyordu.

Aynil Hanım kapattığı kapının yanındaki düğmeye basarak ışığı açtığında odanın içi biraz daha aydınlandı. "Oturun hemen," dedi masayı göstererek. "Enişteniz yemek getirecek. Banyo yapabiliyor musunuz? Su da sıcak."

"Uzun zamandır su kesintisi yaşamadık teyze," dedi Mehsa ceketini çıkarıp sandalyesine asarken. Odanın içi dışarıdaki yağmura nazaran ciddi anlamda sıcaktı. Ben de montumu çıkardım. Aynil Hanım montumu almak için elini uzattığında kısa bir anlığına çekimser kalsam da montumu kadına verdim.

Kapının yanında duran askılığa Barın'ın ceketiyle birlikte astıktan sonra gülümseyerek, "İşleriniz güzel gidiyor o zaman? Kasvet iyi geldi size, değil mi?" diye sordu.

Masanın kenarına dizilmiş, minderleri gümüş rengindeki sandalyelere oturduk. "Biraz yorucu ama güzel. En azından parasal anlamda."

Aynil Hanım başıyla onayladı. "Orada hiç aç kalmazsınız, nihayetinde ucu kraliyetimize dokunuyor." Biraz ilerledi, yanımıza geldiğinde elini sırtıma koydu. "Sen nasılsın tatlım?"

Kafamı eğdim. Doğrusu, nasıl olduğumu bilmiyordum. O boşluk hissi henüz geçmiş değildi. "Alışmayı deniyorum... buralara."

"Umarım daha alışamadan gitmenin bir yolunu buluruz. Gerçekten, buradan kurtulmanı çok isterim. Sadece senin değil, tüm masumların."

Başımla onayladım.

Dışarıdaki soğuk havanın aksine odanın içi sıcacıktı. Sarayın kalan her detayı gibi ısı yalıtımı da gayet iyiydi, Mehsa ve Barın'ın evinde akşamları battaniyesiz titremeden oturmak zordu. Masanın ortasında bakırdan şamdan bulunuyordu, odaya loş ışık hâkim olduğundan şamdan yanıyor ve içeriye otantik bir hava katıyordu. Ellerimi cilalı, ahşap zeminin üstüne koydum. Daha oturduğum yere, içinde bulunduğum ortama alışamadan odanın kapısı açıldı. Diğerleri gibi ben de başımı kapıdan tarafa çevirdim. Orta yaşlarda, biraz kısa boylu, balıketli bir adam elindeki metal yemek kaplarıyla içeri girdi. Gözleri hemen masaya ilişti ve kırmızı suratında tıpkı Aynil Hanım'ınki gibi içten bir gülümseme canlandı.

"Gelmişsiniz, zamanlama harika."

Adam büyük adımlarla hızlıca masaya adımlarken Aynil Hanım, "Hem de ne harika!" dedi. "Kocam diye demiyorum, eli çabuktur."

Adam, gülerek boş elini Aynil'in beline koyup onu kendine çekti, yanağına içten bir öpücük kondurdu. Bu manzara da anne ve babamı hatırlattığından yüreğim üşüdü.

Adam içinden baharatlı kokuların yayıldığı yemek kaplarını masaya bırakırken Mehsa, "Dünyanın en iyi eniştesi," diyerek ayağa kalktı.

Eniştesi Mehsa'ya kendi çocuğuymuş gibi sarılıp, "Ne haber tatlı cadı?" diye sordu.

"Onu cadı diye sevdiğini saraydan biri duymasa iyi olur," diye karşılık verdi Aynil.

Barın, "Bence çok haklı bir tabir," dedi. "Bunun büyücü olmasına imkân yok. Annemle babam hastanede karıştırmış olmalılar."

Mehsa eniştesinden ayrılıp Barın'a dil çıkardığında enişteleri, "Teyzene benzemeseydi kesinlikle hak verirdim oğlum," dedi. Ardından gülümseyerek kendisini izleyen hanımına baktı. "Gerçi, bazen onun da tatlı bir cadı olduğunu düşünmüyor değilim. Karıştırılmış olabilirler."

"Hiç de bile!" Mehsa ve teyzesi aynı anda bu karşılığı verdiklerinde ortamda bir iki saniyelik sessizlik oldu. Mehsa'yla Aynil birbirlerine bakıp kahkaha attıklarında Barın ve enişteleri de onlara eşlik etti. Benimse dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm canlanmıştı. Kahkaha atmaktan hâlâ çok uzaktım.

Gülüşler kesildiğinde yabancı adam bana bakıp, "Merhaba," dedi. "Sen, o kız olmalısın."

Neyi ima ettiğini bildiğimden uzatmadım. "Evet, tam olarak o kızım. Efsan."

"Memnun oldum kızım, ben de Noyan. Ailedeki yerimi az çok anlamışsındır."

Başımı eğerek onayladım.

"Konuşacak çok şeyimiz var. Bir an önce yemeğe başlayalım, ha?"

"Kesinlikle," diye onayladı Aynil kocasını.

Uzun müddettir sıcak anne çorbası içmiyordum. Bugün yediğim yemek, buraya ışınlandığım günden beri midemi bayram ettiren ikinci yemekti. İlki, Alaz'ın hizmetlisi Arzen'in hazırladığı

kahvaltıydı. Karnım delicesine aç olduğu için mi o kadar hoşuma gitmişti bilmiyordum ama tadı hâlâ damağımdaydı. Mehsa'nın yemekleri de kötü değildi ancak daha acemi olduğundan sürekli bir eksikle karşılaşıyorduk.

Kremalı sebze çorbasından bir kaşık alıp boğazımın rahatlamasını sağladım. O sırada Noyan bana baktı ve lokmasını yuttuktan sonra, "Çocuklar buraya nasıl geldiğinden bahsetti," dedi. Esas konuya girmek iştahımı kesmişti. Kaşığımı hemen kâsenin içine bıraktım. "Bir otobüse binmişsin, değişik bir şey hatırlamıyorsun, öyle mi?"

Hayır. Hatırlamıyordum. Beynimi ne kadar zorlarsam zorlayayım buraya gelişimi başka türlü anlatacak bir detay bulamıyordum. "Sadece... farklı bir gündü. Ağustos ortasında yaşadığımız, kıştan kalma bir gün... tepede görünen hilal. Ve... bana, 'Burada olmamalıydın,' diyen iki ihtiyar."

"Bilgin olabilirler," dedi Aynil.

Kaşlarımı çattım. "Bilgin?"

"Kalp gözü açılmış kişilere denir. Sizin dünyanızda olması fark etmez, insanların da kalp gözü açılabiliyor. Ve bazı şeyleri hissedebiliyorlar bu sayede. Senin o gece evren değiştireceğini hissetmiş olabilirler."

Masaya bakarken derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum. Bu... kulağa hâlâ kaçıkça geliyor."

"Kolay bir şey değil," dedi Aynil. "Yani, hangimiz hayatımız boyunca evren değiştirdik, değil mi? Değil evren, gözümü kapatıp açtığımda başka bir ilde olsam bile inanılmaz gelir bana."

"Gerçekten, büyü yapabiliyorsunuz ama neden ışınlanamıyorsunuz?"

Noyan gülümsedi. "İnsan dünyasında sahiden çok daha fazla güçlü gösteriliyoruz. Işınlanmak nasıl mümkün olabilir? O kadar kolay mı? Çok zahmet veriyor. İnan bana yirmi dört saat direksiyon sallamak daha az yorucu."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yani, ışınlanabiliyorsunuz."

"Pek sayılmaz. Kimse buna başvurmaz. Bunun için özel birtakım şeyler gerekli."

Anlıyorum, der gibi kafamı hareket ettirdim. Ne olduğunu sorsam da anlamayacaktım zaten, ayrıca konumuz bu değildi.

"Peki, ben nasıl ışınlanabilirim?" Güzel çevirme. "Evime yani. Gerçekten, buraya ait değilim. Bir an evvel aileme dönmek istiyorum, beni bulamadıkları zamanki hallerini düşünemiyorum bile."

Noyan, önce eşine, ardından Barın ve Mehsa'ya, sonrasında ise bana baktı. "Burada kaldığın süre boyunca yabancı görünmemen ve buradanmış gibi yaşaman için elimizden geleni yapacağımızdan şüphen olmasın. Onun haricinde..." derken bir sır verecekmiş gibi eğildi. "Yolunun nerede saklı olduğunu biliyoruz." Sesi iyice kısıldı. "*Sırlar Kitabı*. Onu almamız gerekiyor. Senin ve buraya gelip ölüm emri verilen tüm masum insanların kurtuluşu için."

Mehsa ve Barın'ın söylediğine göre lanetli olarak adlandırılan insanların atıldığı bir zindan vardı, zamanı geldiğinde hepsi gözlerinin yaşına bakılmadan tek tek öldürülüyordu.

Yürüyeceğimiz yolu belli eden bu cümle içimi biraz ferahlattı. Neyi aramamız gerektiğini biliyordum en azından. "Nerede bu kitap?"

Adamın gözleri tekrar etrafı inceledi. Ve biraz daha eğilip sesini iyice kısarak cevapladı: "Burada."

Aldığım yanıtla tüylerim diken diken oldu.

"Bu sarayın kütüphanesinde tutulduğu dillerden dillere dolaşıyor. Bizim bilmediğimiz tüm sırlar onun içinde. Ayrıca lanetlilerin çıkış bileti olduğu bilindiğinden sır gibi saklandığı söyleniyor."

Gözlerim kocaman açıldı. "Neyi bekliyoruz?" diye sordum. "Kütüphaneye gidelim."

"Halk kütüphanesinde değil elbette. Hükümdarın özel kütüphanesinde. Ve oranın nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Sarayda bir araştırma yapılması gerekiyor."

"Yapalım," diye atıldım hemen. "Ne isterseniz yapmaya hazırım. Yeter ki beni buradan gönderin."

"Siz sadece dikkatli olun, saklanabildiğin kadar saklan yeter. Sarayda kütüphaneyi bulup kitabı alma işlemini biz halledeceğiz."

"Bu... tehlikeli değil mi sizin için?"

"Birileri bu tehlikenin içine atılmalı," dedi Aynil ve şefkatle masanın üzerindeki elimi tuttu. "Birileri kendini feda edebilmeli ki bu günahsız insanlar yurtlarına dönebilsin. Böyle bir durumda susmak ve her şeye göz yummak tehlikelidir bizim için. Vicdanımızı kaybetmişiz demektir."

Yemekler gerçekten lezzetliydi, öyle ki sofrada ailemle yediğim akşam yemeklerinin tadını almıştım. Sofrayı kaldıracaklarken Noyan, Barın ve Mehsa'ya yukarıdaki hizmetlilerin de onları özlediğini ve görmek istediklerini söyledi. Ayrıca birkaç küçük görev üstlenip para kazanabileceklerdi; doğrusu odada tek kalma fikri pek hoşuma gitmese de onlara daha fazla yük olmamak için ses çıkarmadım. Odadan çıkmamak için tembihlendiğimden biraz sandalyede oturup dinlendim.

Duvarda asılı, yuvarlak, cilalı saatten tik tak sesi çıkıyordu; yine duvarda devleşen mumun gölgesi dans ediyordu. Yağmurun hiddeti iyiden iyiye artmıştı, camlar neredeyse damlaların sertliğinden çatlayacaktı. Oturmaktan sıkılınca dışarıyı izlemek için yatağın solundaki pencereye gittim. Damlalar cama değdikçe dışarısı bulanık görünüyordu, sadece bahçe yoluna dizilmiş lambaların turuncu ışıklarını seçebiliyordum. Onun haricinde her şey bulanıktı. Gök, kulakları sağır edecek derecede kükrediğinde kafamı kaldırıp karanlık semaya baktım. Ailemle aynı göğe bakıyor muydum? Bundan dahi bihaberdim. Doğum günüm aklımda

oynayıp duruyordu; yaşadığımız tartışma ve anneme söylediğim son söz.

Senden nefret ediyorum.

Aklında bu cümleyle mi kalmıştım? Bilerek kaçtığımı ya da kendimi öldürdüğümü falan düşünüyor olabilir miydi? Olabilirdi. Onu biraz tanıyorsam, ki çok iyi tanıyordum, bu kayboluştan kendini sorumlu tuttuğuna emindim. Perişan olmuştu hiç şüphesiz, olmuşlardı. Sağ elimi yukarı kaldırdım, kendimi bildim bileli taktığım bilekliğime baktım. Sol elimi uzatıp parmaklarımla taşlarına dokundum; anne ve babamı, kız kardeşimi daha iyi hissedebilmek adına. İşaretparmağımla zincirini okşadım.

O sırada gök, bir aslanın kükremesini andıracak şekilde kükredi ve kör edici ışık saçan yıldırım gökyüzünde parladı. Bu öyle kuvvetli bir enerjiydi ki odanın içindeki lambalar yanıp söndü, korkudan titredim. Yıldırım ikinci kez çaktığında bir cızırtıyla patlama sesi duyuldu, bahçedeki lambalar odanın ampulüyle eşzamanlı olarak söndü. Ürpererek arkama döndüğümde zifiri karanlık odayla karşılaştım.

Karanlıktan ölesiye korkardım, en büyük fobim buydu. Zemin kattaki bir odada olduğumun farkına varıp sanki bu koca saray şimdi üzerime çökecekmiş ya da etraftan gizemli yaratıklar çıkıp beni yutacaklarmış gibi hissettim, yüreğim kan pompalamayı bıraktı ve ellerim anında buz tuttu. Kimse yok mu, diye sormadım çünkü kimsenin olmadığını biliyordum. İlk birkaç saniye ne yapmam gerektiğini düşündüm, fazla dikkat çekmemek için odadan çıkmamam gerektiği söylenmişti. Elektrikler birazdan gelirdi, odanın içinde durmam elbette çok daha iyiydi.

Mantıklı olan bunu yapmaktı.

Ancak anında soğuk soğuk terlemeye başlamıştım ve böyle bir anda mantıklı düşünemeyeceğimin farkındaydım. Sarayın içinde alarma benzeyen bir ses yayıldığında yangın çıktığını düşünerek iyice gerildim, içimden bir ses her ne kadar odada kalmamı

söylese de daha fazla bunu yapamayacağımın bilincinde olarak nefes almayı hatırladım, ardından koşar adımlarla nerede olduğunu bellediğim kapıya ilerledim. Titreyen ellerimle kapıya dokundum, metal kolu aradım. Bulduğumda kolu çevirip hemen dışarı çıktım, şöyle bir koridora baktım. Hâlâ bir ışık göremiyordum, kafam karıştı, ne taraftan içeriye girdiğimizi unuttum.

Koşar adımlarla koridorda yürürken bir anda kafamı sertçe demire çarpıp tısladım, akabinde ürpererek geriledim. Neye çarptığımı anlamak için ellerimi ileri uzattığımda parmaklarım oyulmuş çeliğin üzerindeki işlemelere dokundu. Bir kapının önünde olduğumu düşünerek yeni bir kol aradım, yuvarlak çıkıntıyı bulduğunda kilitli olmaması için dua ederek kolu çevirdim.

Nihayetinde kapı açıldı.

Önümde yukarıya çıkan merdivenler vardı; tepede, basamakların bitiş noktasında bir ışık kaynağı vardı ve bu sayede basamaklar aydınlanıyordu. O an kurtulduğumu düşünerek derin bir nefes aldım, hâlâ sakinleşmiş sayılmazdım fakat bir şekilde aydınlık alana girebilme ihtimali iyi hissettirmişti. Yukarıya doğru bir adım attığımda arkamdan gelen gürültülü çarpma sesiyle kafamı çevirdim. Az önce girdiğim kapı kendiliğinden kapanmıştı, bu taraftaysa yeniden açmak için bir kolu yoktu. Zaten, o karanlıkta arkaya dönmeyi de düşünmüyordum. Yukarı çıktığımda bir şekilde çıkışı bulur ve kendimi dışarı atardım. Sarayda duracak değildim.

Bu benim için hiç iyi olmazdı.

Tüm vücudum gibi titreyen bacaklarımı kullanarak sarsak adımlarla basamakları çıktım. Geldiğim yer duvarlarına sıra sıra meşalelerin asıldığı, kırmızı halı serili genişçe bir koridordu; elektrik gittiğinden olacak avizeler yanmıyordu. Öylece yürüdüm, koridor bittiğinde çıkışı bulacağım sandım ama geldiğim yer yeni bir koridor oldu, sağa ya da sola dönerek yolumu sürdürmem gerekiyordu. Bu defa sağı denedim ama içimden bir ses doğru bir şey yapmadığımı söylüyordu, odadan hiç çıkmamalıydım.

Fakat o karanlıkta duramazdım, dönmeye de niyetim yoktu. Birazdan hizmetlilerden biriyle karşılaşmayı umuyordum.

Yürüdükçe bir yol daha çıktı karşıma, ne kadar merdiven çıkıp kaç koridora girdiğimi bilmiyordum fakat artık kendimi bir labirente hapsolmuş gibi hissediyordum. Saray sanki terk edilmişti, içinde benden başka kimse yoktu. Belki de elektrikler kesildiğinde bir sorun olmuş ve saray boşaltılmıştı. Bu düşünce iyiden iyiye korkmama sebep oldu. Düz yoldan ilerlerken kollarımı göğsümde kavuşturdum ve etrafımı inceledim, meşalelerden başka yakalayabileceğim ayrıntı yoktu.

Yeni girdiğim koridorun sağ duvarında iki yana açılan büyükçe kapıyı gördüğümde ilgimi tamamen oraya verdim. Yine altın yaldızlı işlemeleri olan kapının üstünde, açıldığı koridoru gösteren iki mazgal pencere bulunuyordu. Koridorun içinde sıra sıra dizilmiş kapıları görünce bunlardan birinin çıkışa açıldığını düşünerek rahatladım. Çelik kapının üzerinde bir kol göremeyince ellerimle bastırarak itmeyi denedim. Kilitli değildi, hafiften gıcırdayarak açıldı.

Kimseye yakalanmadan, hiçbir muhafızla karşılaşmadan buraya kadar gelmiş olmanın verdiği rahatlamayla soluğumu serbest bıraktım ve kapıdan içeriye ilk adımımı attım.

Ardından kulakları sağır edecek bir gürültüyle karşı karşıya kaldım.

Yüksek bir siren sesine eşlik eden çan sesi etrafta çınlamaya başlarken ilk birkaç saniye dondum, akabinde tuzağa düştüğümü anladım. Birkaç metre ötemden gelen, "Yabancı var!" sesiyle irkildim, muhafızların beni yakalayacağı ihtimaliyle birlikte tüm hayatım saniyeler içinde gözlerimin önünden akıp geçti.

Ne yapacağımı hiç bilemediğim o korkunç saliselerin içinde güçlü bir elin kolumu sıkıca kavrayıp beni geriye çekmesiyle birlikte gözlerimi sıkıca yumdum.

Oyun bitmişti.

Buraya kadardı.

Bedenim alelacele geriye çekildi, sırtım kapının yanındaki duvara sertçe yapıştı. Korkuyla yumduğum gözlerimi açamadım, canımın celladımı görmeden sessizce alınmasını bekledim.

"Senin burada ne işin var?"

Burada yaşayan diğer kişilere nazaran daha tanıdık gelen o tok sesi işittiğimde bedenim elektrik şoku yemiş gibi sarsıldı, kalbim teklerken tüylerim diken diken oldu ve gözlerim bir anda açıldı. Gecenin karanlığına meydan okuyan simsiyah hareler odağıma iliştiğinde hızla atan kalbim kasılıp durma noktasına geldi.

Karşımdaki, sarayın *baş muhafızı* olduğunu bildiğim Alaz'dan başkası değildi ve bu artık oyunun kesinlikle sonuna geldiğimi gösteriyordu.

Dilimi yutmuştum sanki, kelimeler bir yerlere kaçmış, lal olup kalmıştım. Ne nefes alıyor ne de gözlerimi kırpıştırıyordum. Ne söyleyebilirdim ki? İyi bir yalancı değildim, burada nasıl bir yalan söyleyebilirdim? Böyle bir duruma ne gibi bir yalan gidebilirdi?

Ben öylece onu izliyorken az önce girmek üzere olduğum odanın kapısı açıldı ve elinde üç mızrağı bulunan adam yanımızda bitti, kalp krizi geçireceğimi düşündüm. Koridorun sağından ve solundan gelen ayak seslerini gözlerimle takip ettiğimde iki taraftan da beşer muhafızın geldiğini gördüm ve bu gecenin yaşadığım son gece olduğunu daha iyi anladım. Muhafızlar bize çok yaklaşmadan durdular ve gözetlemeye başladılar.

Hâlâ bana bakmakta olan Alaz'a ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Yine de bir şeyler gevelemek için dudaklarımı araladım ve titreyen sesimle, "Ben..." dedim.

"Neler oluyor burada? Ne bu kargaşa?" Uzaklardan gelen tiz kız sesi, daha başında olduğum yarım yamalak cümlemi böldü. Ben de Alaz'la birlikte başımı çevirip gelen kıza baktım.

Muhafızların arasından görünen genç kadını seçti bakışlarım; kestane rengi, ışıl ışıl dalgalı saçları vardı, parlak gözleri kahverengi saçıyla uyum içindeydi. Minik burunluydu, üzerindeki fuşya rengi kaliteli kumaştan elbisesi de önemli birisi olduğunu bas bas bağırıyordu. Kızın bakışları Alaz'la benim aramda gidip geldi, hemen sonra alt ve üst kirpiklerinin arasındaki mesafe açıldı, suratı hayret dolu bir hal aldı.

"Ah sevgili abim, demek söylediğin doğruymuş..." dedi ve bize doğru birkaç adım daha attı, muhafızları arkasında bıraktı. Yüzüne yerleşen memnuniyet dolu tebessümüyle birlikte çılgın bir bakışla beni süzdü, samimiyet ve mutlulukla ekledi. "Kız arkadaşının yemeğimize katılacak olması ne büyük şeref!"

Bölüm Altı

ARAYIŞ

Genç kız kabarık elbisesinin altındaki topuklularının çıkardığı tak tak sesleriyle bize yaklaşırken ne bakışlarımı ondan çekebildim ne de başka doğru düzgün bir tepki verebildim. Sarayın baş muhafızı Alaz'la aramda hâlâ haddinden fazla yakın bir mesafe bulunuyordu, o da benim kadar afallamış olacaktı ki kız kardeşine cevap veremedi.

Tam sağımızda durarak, "Ee," dedi kız kardeşi, yüzündeki içi ısıtan gülümsemeye uyum sağlayan ışıl ışıl kahverengi gözleriyle ikimizin arasında mekik dokuyarak. "Beni kız arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Ortada büyük bir yanlış anlaşılma vardı. İşleri daha da berbat hale sokmamak için, tüm bu olayları düzeltmek amacıyla derin bir nefes aldım ve korkudan kekeleyerek, "Ben..." dedim.

Fakat Alaz bir anda araya girerek kelimeleri ağzıma tıktı. "Elbette." Boşta kalan kolunu omzuma attığında öylece kalakaldım. Büyük eli omzumdan kavrayıp beni kendine çektiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı, sol omzum gövdesine yapıştığında tüm ormanı içinde taşıdığını düşündüren ferah, odunsu kokusu kaşla göz arasında nefesime karıştı. "Efsan'ın buraya gelme sebebi de buydu zaten. Sizinle tanışmak için can atıyor." Hâlâ olayın şokunu üzerimden atamamış bir halde öylece karşımdaki kıza bakarken Alaz'ın başını bana doğru eğdiğini fark ettim. Dudakları sol kulağıma iyice yaklaştığında, "Değil mi, sevgilim?" diye fısıldadı.

Etkileyici ses tonunda öyle bir kuvvet vardı ki, "Değil," dersem bunun bedelinin çok kötü olacağını hissettiriyordu.

"Ah, öyle mi?" Kız kardeşi bir onay bekliyormuş gibi gülümseyerek bana baktığında Alaz'ın elinin omzumu hafifçe sarstığını hissettim ve o an ne yapacağımı bilemeden, "Evet," diye kekeledim, bir anlığına doğru olan bu gibi gelmişti. Sonrasında kelimelerimi desteklemek ister gibi başımı salladım. Fakat bu oyunun benim yararıma mı yoksa zararıma mı olacağına dair en ufak bir fikrim yoktu. Yine de devam ettim. "Evet, öyle."

Alaz'ın eli, rahatlamış gibi gevşese de omzumdan çekilmedi. Gözlerini ayırmadan birkaç adım daha atarak iyice yanıma yaklaşan kız elini uzattığında bakışlarım bir anlığına güzel takılarla süslenmiş bileğine ilişti, ardından tekrar yüzüne çıktı. Suratındaki tebessüm silinmeden, "Ladin," dediğinde, başta öylece durdum.

Alaz'ın omzumda hareketlendiğini hissettiğim parmakları yine bana bir şeyi işaret ettiğinde, tıpkı adının Ladin olduğunu öğrendiğim kız gibi elimi uzattım ve avuçiçlerimizin birbirine değmesini sağladım. El sıkışırken, "Efsan," dedim hafiften titreyen tok sesimle.

Bununla birlikte Ladin'in gözleri dünyanın en iyi haberini almış gibi kocaman açıldı. "Efsan!" dedi gözlerini büyüterek, ardından tuttuğu elime baktı. "Ah, çok garip... Senden harika bir elektrik aldım, bu nadiren olur."

Ne tepki vereceğimi bilemeden, "Öyle mi?" diye yapay bir yanıt vereceğim sıra, "Neden artık yemeğe geçmiyoruz?" diyen Alaz'la bir kez daha sustum. Eh, beni konuşturmaması güzel bir şeydi. Keza ne yapacağımı, nasıl tepkiler vereceğimi kesinlikle bilmiyordum.

Ladin, abisi çok kötü bir şey söylemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ, pekâlâ," diyerek elimi serbest bıraktı. "Bu taraftan..." Eliyle geldiği uzun koridoru işaret ettiğinde bakışlarım

anında oraya yöneldi. Alaz'ın eli nihayet omzumdan indi; indi inmesine ama hâlâ o kara bakışlarının etkisini üzerimde hissedebiliyordum. Şu an, durumu neden benim lehime idare ediyordu bilmiyordum ancak içimden bir ses yalnız kaldığımız ilk an beni sorguya çekeceğini söylüyordu.

O bu sarayın muhafızıydı, peki ya benim burada ne işim vardı?

Baş muhafız, sağ ve solumuzdaki muhafızlara baktı. "Siz görevinizin başına dönün. Efsan benim misafirim, yolunu karıştırmış belli ki."

Bana bu iyiliği neden yapıyordu?

Aklımda kötü kötü senaryolar fink atıyordu. Böyle söylemek için hiçbir nedeni yoktu, beni kurtarmak için de öyle. Belki de bu bir kurtarış değil, infazın ön gösterimiydi. Tüylerim yeniden diken diken oldu.

Muhafızlar onun sözünün üstüne söz söylemeden başlarını eğip, "Emredersiniz efendim," dediler ve iki ayrı yöne yürümeye başladılar.

Neyin içine düştüğüm konusunda fikrim yoktu. Ladin, gülümseyerek kafasını önündeki yola eğip yürürken, Alaz o birkaç adım uzaklaşır uzaklaşmaz bana baktı ve avcunun içiyle yolu işaret etti. Kesinlikle yanlış bir işin içindeydim fakat böyle bir anda bu adama karşı çıkarsam sonuçlarının daha ağır olacağını düşünerek uyum sağlamaktan başka yolum yoktu. Ona sorar gözlerle baktıktan sonra durumdan hoşnut olmadığımı belli ederek kafamı salladım ve memnuniyetsiz bir tavırla önüme dönüp Ladin'in arkasından ilerledim.

Yüzümün sol tarafı, attığı bakışların somut hisler barındırdığı kara hareler nedeniyle neredeyse uyuştuğundan yol boyunca kalbimin gümbürtüsünü bastırmak amacıyla onu düşünmeyi bırakıp yürüdüğüm yerleri incelemeye karar verdim. Uzun, dar bir koridordan geçiyorduk. Duvarların iki yanı da sıra sıra meşalelerle süslenmişti. Tavana yakın meşalelerde yanan alevler koridoru

aydınlatıyor, altın varaklı duvarlarda ateşin yansıması salınıyordu. Zemin boylu boyunca kırmızı halıyla döşenmişti.

Alaz'ın üstündeki, mekândaki tarzının oldukça zıttı duran jilet gibi simsiyah takımın ve kız kardeşinin kıyafetinin şıklığına bakılırsa buraya kesinlikle uyumlu değildim. Yağmur nedeniyle çamura bulanan, üzerinde kurumuş toprak kalıntıları olan botlarım, kırmızı halının üzerinde oldukça tezat duruyordu. Her adımda arkamda zor geçecek bir kir bıraktığımı düşünerek geriliyordum. Yapmam gereken en doğru hareket, arkamı dönüp buradan koşarak uzaklaşmak olacaktı ancak buna da imkânım yok gibi görünüyordu.

Görünmekten öte, öyleydi.

İnce koridoru bitirdiğimiz an karşımıza geniş, uzun bir duvar çıktı. Duvar boyunca sıralanmış kişiler gözüme ilişince duraksadım. Başlarında çelik başlık vardı ve gövdeleri de yine çelik zırhla çevriliydi. Yüzlerini göremiyordum, lacivert bir bezle örtülüydü. İki ellerinin arasındaki boylarıyla eşit duran mızrakların sivri ucunu yere değdirmiş, kımıldamadan duruyorlardı. Ve oldukça... korkutucu görünüyorlardı.

Ben içli içli ahvalimi düşünürken önümüzdeki yüzleri gizli muhafızlar kılıçlarını öne uzatıp, "EFENDİMİZ!" diye bağırdıklarında irkildim. Öyle ki göğsüm hızla kalkıp indi, nefesim kesildi ve bir adım geriledim. Ne olduğunu kavramak için muhafızlara döndüğümde, hepsinin kapalı suratlarının Alaz'a çevrildiğini gördüm. Ve ben de tıpkı muhafızlar gibi ona baktım.

Kendisine selam veren korumalara karşılık, tüm ciddiyetiyle sadece başını aşağı yukarı çok hafif sallamakla yetindi.

Pekâlâ, kabul etmek gerekirse, adamdan karizma akıyordu.

İçimden onu onayladım, adamı da karizmasını da bir kenara bırakmam lazımdı. Bu herif benim celladım olabilirdi.

Sarayın yüksek tavanının birkaç santim aşağısına kadar gelen oldukça uzun, iki kanatlı, ihtişamlı kapının önüne geldiğimizde

durduk. Üzerinde geometrik, bitki figürlü bezemelerden oluşan işlemelerin bulunduğu her kapı, ardında bir hazine saklıymış gibi gösterişliydi. Kanatlarının ikisinde de sadece görünüşünün altın rengi olmadığını düşündüğüm halka tokmak vardı.

Girişte –bu defa yüzleri açık– iki muhafız bekliyordu; biri buğday tenli diğeriyse daha soluk benizli olan, gümüş rengi, kıyafetleri çelikle kaplanmış iki iriyarı adam kapıyı açmaya koyulduklarında kalbim neredeyse ağzımda atıyordu.

İlk olarak, kristal taşlarla süslenmiş sarkıt avizelerden yansıyan parıltılı ışık dikkatimi çekti. Öyle bir yansımaydı ki bu, gözlerim güneşe yakından maruz kalmışım gibi kısıldı. Abartmıyorum, yerden metrelerce yüksek tavanda asılı duran elliden fazla avize vardı. Burası, her detayıyla yüksek bütçeli bir filmden fırlamış gibiydi. Odanın –buraya öylece oda denilmezdi, lüks bir salondu, hatta daha da ötesi– en ucunda uzun bir masa görünüyordu; masanın ortasındaki büyük şamdanlar, uçlarında tüten alev olmasa da kendini belli edecek ışıltıdaydı. Şamdanlardan daha önemli bir detay varsa o da masanın etrafında oturan, kapıda belirdiğimiz andan itibaren bize çevrilen yüzlerdi.

Kalbim, olmamam gereken bir yere girdiğim dürtüsüyle iyiden iyiye sıkıştı.

"A-ha, kraliyet ailesi toplanmış bile." Ladin neşeyle konuştuğunda masanın etrafındaki kişileri şaşkın şaşkın izlemeyi bırakıp bakışlarımı ona iliştirdim. Ailesine bakarak gülümsüyordu. "Bir biz eksiğiz, başlasın o halde çok *eğlenceli* yemeğimiz." Eğlenceli kelimesinin üstüne basmıştı.

Alaz kız kardeşinin peşinden bir iki adım atarken ben hâlâ olduğum yerde duruyordum. Başımı çevirmeden, göz ucuyla biz içeri girer girmez kapanan kapıya baktım. Hâlâ çıkmak için bir şansım olabilir miydi?

İyice göze batmak istiyorsam, evet.

Kabul etmem gerekiyordu ki, buraya girmişken artık dönüşüm yoktu.

Rahatsızca nefeslendim.

Alaz durdu, başını omzunun üzerinden çevirip bana baktı. "Çekinme, *sevgilim*," dedi altında çok daha farklı anlamlar taşıdığını düşündüğüm bir tonlamayla. Sevgilim kelimesi dudaklarından sarhoş edici, büyülü bir melodi gibi yayılıyordu. Ve zulüm verici heyecanımı katlıyordu, gerginliğimi de öyle. Onu başımı eğerek onayladım ve gecenin devamında beni nelerin beklediğini bilemeden yanına yürüdüm. Yan yana geldiğimizde yürümeye devam etti, üzerinde altın rengi değişik desenli işlemelerin olduğu ipek halının üzerinde çamur izi bırakan botlarımla yürürken içimdeki rahatsızlık hissi büyüdükçe büyüyordu.

Beni izleyen gözler kesinlikle memnuniyetsiz bakışlar taşıyordu. Ayaklarım birbirine takılıp düşmezsem iyiydi. Masaya yaklaşırken ellerimi sıkı yumruklar haline getirmemek için direniyordum. Bu kesinlikle iyi bir hareket olmazdı.

Masaya ulaştığımızda Ladin, "Afiyet olsun Efendim," diyerek çektiği sandalyesine oturdu. Sofranın en başında oturan orta yaşlardaki adam, dirseklerini üzerinde çeşit çeşit yiyeceklerin bulunduğu saten, koyu kırmızı örtülü masaya dayayıp parmaklarını iç içe geçirmiş bir vaziyette dururken, bakışlarını bir saniyeliğine benden ayırdı ve Ladin'i gözleriyle onayladı. Bu hareketi gözümde Alaz'ı canlandırmıştı. Adam ona haddinden fazla benziyordu; aralarına beyazların karıştığı, özenle geriye taranmış koyu renk saçları, yaşına rağmen pek fazla kırışıklığın bulunmadığı suratı ve sakalsız yanağıyla oldukça karizmatik göründüğünü söyleyebilirdim.

Derin bir koyuluk taşıyan, siyaha yakın koyu kahverengi gözlerini önce Alaz'a, ardından bana dikti. Dudağının bir tarafı çok hafif sola kaydı, tekrar Alaz'a döndü. "Bir misafirimizin olacağından bahsetmemiştin."

Masadaki herkesin üzerimde bulunan bakışlarının yoğunluğunun arttığını hissettim. Ama dönüp de kim bakıyor diye kontrol edemedim. Avuçiçlerim terlerken belli belirsiz yutkundum.

"Bir anda oldu," dedi Alaz ve omuzlarını kaldırıp indirdi. Haylaz bakışlar taşıyan siyah hareleri bana dokunduğunda kıyafetimi baştan ayağa şöyle bir kontrol ettikten sonra ekledi: "Buraya getirileceğinden haberi yoktu, o yüzden biraz paspal."

Buradakilere göre paspal göründüğümün zaten bilincindeydim ancak bu bir başkası tarafından söylenince daha fazla utanmıştım. İyi ki yanaklarımın kızarma gibi bir özelliği yoktu.

Orta yaşlardaki adam da tıpkı Alaz gibi beni süzdüğünde nihayet dudağında bir hareketlenme oldu. Gülümseyerek, "Bu saray, böyle doğal kişileri nadiren ağırlar," dedi. Eliyle masayı işaret etti. "Otursanıza."

Alaz, adamı başıyla onayladıktan sonra bir sandalye çekti; oturacağını ve ayakta kalacağımı düşündüm. Ancak öyle olmadı. Elini uzattı ve kendisinden önce sandalyeye oturmamı işaret etti. Şaşırdım. Bu kibarlık, görünüşüne oldukça zıt duruyordu. Tüm bunlar hayra alamet değildi, içeriğini bilmediğim bir oyun oynadığının farkındaydım ve bu oyundan zararlı çıkacak tek kişi ben olacaktım. Oturmadan evvel gözlerimiz tekrar buluştuğunda bakışlarındaki bu gösterişten ibaret kibarlığın altında cayır cayır yanan alevi hissettim; yalnız kaldığımız ilk an sorguya tutulacaktım, barizdi.

İnsan olduğumu anlama ihtimali var mıydı? Öyleyse beni neden korurdu ki, direkt muhafızlara emanet ederdi.

Aklımda yığınla soru vardı lakin hiçbirinin cevabı yoktu.

Şimdilik sorularımı bir kenara bırakarak çareyi Alaz'a uyum sağlamakta buldum. Kibarlığından faydalanarak dışı cilalı, gösterişli bir ahşapla çevrili, oturma kısmında mürdüm rengi ipek örtülü pufu olan yumuşacık minderli sandalyeye oturdum ve oturur oturmaz, çaprazımdaki bir çift yeşil gözle buluştu bakışlarım. Sert ifadesiyle beni seyreden kişi, taş çatlasa kırklı yaşlarında olan bir kadındı. Yüz hatları belirgindi, tek bir kırışıklığı dahi yoktu, üzerinde gözlerinin rengini öne çıkaran zümrüt yeşili, parlak bir

elbise vardı. Gerdanında değerli bir mücevher olduğu aşikâr bir kolye asılıydı, tavandan yansıyan ışık kolyenin taşlarına yansıyor ve göz alıyordu. Ağır makyajlı, kesinlikle güzel suratlı kadın, bana gözlerinden kar fırtınası fışkırıyormuş gibi bakıyordu, oturduğum yerde buz tutmuştum.

Bir hareketlenme olduğunda gözlerimi kadından ayırmak için bahane buldum ve tam karşımdaki sandalyede oturan Alaz'a çevirdim. Buradaki diğer kişilere nazaran daha iyi tanıdığım adama bakmak nispeten kolaydı.

"Aile yemeklerimize geç kalınmasından hoşlanmayız."

Ürkütücü bakışlı kadın bana bu sözleri söylediğinde ilgimi yeniden kendisine verdim. Ne diyeceğimi bilemeden onu izlerken, "Ben," dedim, sonra sustum. Bir oyunun içindeydim ve şu an karşımdakilere nazaran oldukça çekingen, pasif görünüyordum. Bu şekilde davranmanın iyi olmayacağı kanaatine vardım, sen kendini nasıl tanıtırsan karşındaki sana o şekilde davranırdı. Ezilecek biri gibi gösterirsen ezerlerdi, dikbaşlı görünürsen rakip görürlerdi. Kendinden emin görünmek önemliydi, madem Alaz denilen adam beni iznim olmadan böyle bir oyunun içine sokmuştu, ben de bu oyunu kendi kurallarıma göre oynardım. *Kendimden ödün vermeden.*

Çekimserliğimi bir kenara bırakıp hafiften gülümsedim. "Eğer Alaz önceden haber vermiş olsaydı daha erken gelirdim."

Söylediğime karşılık Alaz bana bakarak belli belirsiz gözlerini kıstı, böyle bir karşılık beklemediği belliydi. Kadınınsa bakışları yumuşamadı; aksine gözbebekleri genişledi, ince kaşları memnuniyetsiz bir tavırla havalandı.

O sırada masanın ucundan bir başka kadının sesi daha duyuldu. "Alaz mı, ona adıyla mı sesleniyorsun?"

Sesin geldiği yöne döndüğümde Ladin'den ve Alaz'dan birkaç yaş daha büyük görünen genç kadına ilişti bakışlarım. Tıpkı az önce bana sert sert bakan kadınınki gibi yeşil gözlere sahipti, ten

rengiyse Alaz'ı andırıyordu. Bir yanında Alaz'ınki kadar olmasa da koyu hareli, siyah saçlı bir kız; diğer yanında da kumral, yirmili yaşlarının sonunda, bu masadaki kimseye benzemeyen bir adam oturuyordu ve üçünün de bakışları benim üzerimdeydi. Diğer herkes gibi...

İçten içe, *Tamam, sakin ol,* diye komut verdim kendime. Derin bir nefes aldıktan sonra kaşlarımı kaldırdım. "Evet, diğer herkese yaptığım gibi. Ya nasıl seslenmem gerekiyordu?"

Yeşil gözlü kızın gözleri irice açılırken, yanındaki kumral adamın suratı, gülümsemesini tutmak istiyormuş gibi bir hal aldı. "İşte şimdi sana katılıyorum sevgili Ladin," dedi, bardağını kaldırıp bir yudum almadan evvel ekledi: "Bu gece yemek, gerçekten eğlenceli geçeceğe benziyor."

Orta yaşlardaki kadınla bir kez daha istemeden göz göze geldiğimde, kıpkırmızı ruj sürdüğü dudaklarını aralayıp bana bir şey söyleyeceğini düşündüm. Öyle de oldu. "Efendim ya da Prensim demelisin."

Prens kelimesi aklımda birkaç kez yankılandı, başta bir dil sürçmesi olduğunu sandım, beynim bir an dalgalandı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım.

O sırada Alaz artık annesi olduğunu düşündüğüm, yanındaki kadına baktı. "O, sevgilim."

Annesi hızla ona döndü ve taviz vermeyen bir ifadeyle yanıtladı: "Eşin değil."

"Bana adımla seslenmesinde bir sakınca görmüyorum. Siz de görmeyin."

Beni koruyordu, daha doğrusu sevgilisini, ailesine karşı. Prens... Lakabı olabilir miydi? Fakat aile, bir baş muhafızın ailesine göre oldukça resmi görünüyordu; üstelik sarayın en görkemli odalarından birinde baş muhafızın ailesiyle yemek yediği nerede görülmüştü ki? İnanamıyordum. Taşlar yerine oturdukça infazım gözümde daha net canlanmıştı. Sandığımdan fazla dibe batmıştım. Fark edilmem an meselesiydi.

Annesi olduğunu düşündüğüm kadının Alaz'a bakarken kaşları çok hafif havalandı, çenesi sol omzuna doğru yaklaştı ve aldığı nefesle göğsü yükseldi.

"Sevgili veliahdım Alaz'ın, aile yemeğimize seni neden getirdiğini şimdi anladım." Orta yaşlardaki karizmatik adamın dudaklarından bu sözler döküldüğünde başımı ona çevirdim. *Veliahdım* diyordu, adam kesinlikle Prens'ti, ben yanlış falan duymuyordum. Buna göre, oğluna benzeyen bu adam da babası, yani *Kral'dı*. İçimde yüksek alevli yangınlar çıktı, gri dumanları ruhumu sardı. Kesinlikle kapana kısılmıştım. "Cesaretin göz kamaştırıcı."

Cesaret mi? Alaz'a ismiyle seslenmek, cesaret gösterisi olarak mı kabul ediliyordu sahiden? Şaka gibiydi.

O an, bakışlarını hâlâ üzerimde hissettiğim Alaz'ın sesini işittim ve başımı ona çevirdim. Bir pinpon topu gibi hareket ediyordum, bir ona bir buna bakıyor, olanları anlamaya çalışıyordum. "Karşındaki cesur biriyse aldığın zevk daha fazla olur. Her konuda."

Göz temasını asla kesmeden söylediği bu cümlenin ardından göz kırptığında çıkardığım anlamla, bu defa gözlerini büyüten ben oldum. İfadem hoşuna gitmiş olacak ki dudağı sağa çekildi, çapkın bir gülüş takındıktan sonra dilini dudaklarının üzerinde gezdirip babasına baktı.

Kral, sandalyesine sırtını yasladı, kafasını geriye attı ve küçük bir kahkaha patlattı. Ardından başını sallayarak bana döndü: "Söyle bakalım kızım, kimlerdensin?"

Anladığıma göre, nereden geldiğimi soruyordu. Hâlâ Alaz'ın söylediği edepsiz sözlere karşı hiddet dolu olduğumdan adamın sorduğu soruyu biraz geç idrak edebildim. Ne diyeceğimi bilmiyordum, beni nedenini bilmediğim bir şekilde bu duruma sokan Alaz'dı. Ve onun yüzünden biraz daha yalan söylemek istemiyordum. Ona bakarak sessiz kaldım.

O ise tüm zamanlar boyunca bu yalanı düşünmüş gibi zerre kasılmadan babasını yanıtladı: "Avhan'da yaşayan varlıklı bir büyücü tüccarın tek evladı." Kirpiklerimi kısarak, çenemi hafifçe yana çevirip ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştım. Güzel, bugün de varlıklı bir büyücü tüccarın kızı olmuştum. Buraya geldiğim günden beri olduğum kişi sürekli değişiyordu. Mehsa ve Barın'ın uydurduğu yalana göre, ben oldukça fakir bir ailenin daha fazla para kazanabilmeleri için Avhan'dan Nephan'a yollamak zorunda kaldıkları çocuklarıydım.

Alaz'ın gözleri bu sefer benimle buluşmadı. Hâlâ babasını izliyordu.

"Ah, öyle mi?" dedi babası ve bu sefer daha memnun bir ifadeyle beni süzdü. Galiba bu yalanla beraber haneme bir on puan daha yazılmıştı. *En azından babası tarafından.* Çünkü masadaki diğer kişilerin –Ladin hariç– benden, yani Alaz'ın sevgilisi olarak tanıttığı kişiden, pek hoşlandıklarını düşünmüyordum. Bu ne kadar umurumda olacaktı ki? Birkaç gün, birkaç hafta, en kötü birkaç ay sonra bu insanları bir daha hiç görmeyecektim. Doğrusu saraydan çıktığım andan itibaren Alaz'la karşılaşmayı da pek düşünmüyordum. "Bir gün babanı da yemeğimizde görmek isteriz."

Bakışlarından çok fazla içtenlik hissetmediğim, ilgisinin yarı olduğunu düşündüğüm Kral'a, "Elbette," demekle yetindim.

"Babasını yemeğe çağırmak mı?" dedi annesi alay edercesine. Elini Alaz'ın elinin üzerine koydu. "Oğlumuzun takıldığı her kızın ailesini yemeğe çağırsaydık şu an sarayda yiyecek yemek bulamıyorduk, hiç şüphesiz."

Anlaşılan yakışıklı, karizmatik, gizemli ve ürkütücü, kendini baş muhafız olarak tanıtan ama aslında Prens olan Alaz, şu anlık formalite icabı sevgilim, bir *playboy*du. Doğrusu, pek de şaşırmamıştım. Sadece yüzüne bakarak bile kızların kalbiyle oynayan duygusuz –her açıdan kesinlikle uzak durulması gereken– bir gönülçelen olduğunu anlayabilirdiniz.

Kraliçe'nin yanındaki, isimlerini bilmediğim iki kadın dalga geçercesine kıkırdadı ve kumral, genç adam kaşlarını kaldırdı. Ladin'se rahatsız olmuş gibi ensesini kaşıdı ve çaktırmadan bana bakıp başını *boş ver,* der gibi salladı. Çok da umurumda olduğu söylenemezdi. Dalga geçilmek ve değersiz hissettirilmek tabii ki hoşuma giden bir durum değildi ancak bu kişilerin hayatımda ne gibi bir yeri olacaktı ki? Nasıl düşünürlerse düşünsünlerdi.

Kral, "Leyan," dedi uyarır bir tonla, tüm ciddiyetiyle. Kadının yüzündeki gülümseme silindi ve meydan okur gibi kocasına baktı. Benim yüzümden uyarılmak sinirine dokunmuş gibiydi. Avuçiçlerim terden sırılsıklam oldu, çok yanlış kişilerin gözüne batıyordum. Ya bu akşamdan sonra hepsi kafayı bana takıp hayatımı soruşturursalar? Büyülü evrenin imkânlarına sığınarak bu gergin ortamdan ışınlanmak istedim ya da üzerimdeki ilginin dağılması için bir şeylerin gerçekleşmesini...

O an içinde bulunduğumuz yemek salonunun gösterişli kapısı açıldı ve dileğim kabul olmuş gibi tüm gözler benden ayrılıp kapıya döndü. Bir saniyeliğine de olsa rahat bir nefes alabildim. Gelen çelik zırhlı, sarışın, genç bir muhafızdı. Belinde kılıcı asılıydı, çok kısa sayılmayacak sarı saçları kaşlarının üzerine düşmüştü. Biraz daha yaklaştığında göz renginin mavi olduğunu seçebildim. Masanın tam önüne geldiğinde başını hafifçe öne eğip, "Majesteleri," dedi. Yemek masasındaki esmer kızda, sarışın adama bakarken bir hareketlenme hissettim ancak Kral'ın konuşmasıyla pek üzerinde durmadım.

"Evet Bars," dedi Kral. "Seni dinliyorum."

Bars isimli muhafız, "Sarayda çalan alarm," dediğinde kalbim korkuyla tekledi. Bilmediğim bir kapıyı açtığımda tüm o korkunç alarm sesine neden olan kişi bendim ve bunun bilinmesinin haneme eksi yüz puan falan olarak işleyeceğinin bilincindeydim. Sorguya çekilme düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Gözlerim dehşet içerisinde büyüdü ve içimdeki esas sıkıntının

Barın ve Mehsa için endişelenmek olduğunu anladım. Buraya geldiğim günden beri beni saklıyorlardı ve düşüncesizce kendimi böyle bir olayın ortasına atmam onların da başını belaya sokacaktı. Kendimi dövmek istiyordum.

"Sarayın her tarafı büyük bir titizlikle tarandı. Yabancı hiç kimse yok." Kaşlarım kendi kendine havalanırken dudaklarımdan istemsizce rahat bir nefes vermiştim. Bars'ın mavi hareleri beni buldu. "Hanımefendiden başka."

Ve o anlık rahatlama birden dağıldı. Göğsüm kasıldı, kalbim tekledi. Kendimi aklamak için konuşmam gerektiğinin bilincindeydim, dudaklarım belli belirsiz aralandı.

"Efsan benim misafirim Bars, yabancı değil," cevabı Alaz'dan çıktığında yalnızca gözlerimi hareket ettirerek ona baktım. Bu kaçıncı korumaydı böyle? Peki sebebi neydi? "Saraya ilk kez geldiği için yolu karıştırdı. Problem yok."

"Elbette Efendim," dedi muhafız tok sesiyle.

"Pekâlâ," diye karşılık verdi Kral. "İşinin başına dönebilirsin."

Bars kafasını bir kez daha eğip, "Afiyet olsun Efendim," dedikten sonra arkasını döndü.

O çıkar çıkmaz Kral, "Eh, bu sorun da hallolduğuna göre..." deyip ekledi: "Artık yemeğe başlayabiliriz, değil mi?" Sonrasında sadece parmağını şıklattı ve bir anda odaya birden fazla hizmetli girdi.

☽

Zaten tok olduğumdan ve kalan iştahımın da ortamın gerginliğinden sömürülüp boğazımdan doğru düzgün tek lokmanın geçmediği yemeğin kalanında, üzerimdeki ilgi bir nebze olsun azalmış, benimle alakası olmayan birkaç konudan bahsedilmişti. Çok önemli bir şey konuşulmamıştı, belki de ben buradayım diye konuşacakları konuyu sınırlandırmışlardı; bu nedenle kraliyet ailesinden çok, sıradan bir aile yemeğine katılmış gibi bir izlenim edinmiştim. Alaz'ın ablaları olduğunu öğrendiğim, daha çok annesine benzeyen, kumral ve yeşil gözlü Lidya, yanındaki

kendisi gibi kumral adam yani Mirza'yla evliydi; Alaz'la babasına biraz daha benzeyen esmer ablası Şimay bekârdı, tıpkı en küçükleri Ladin gibi.

Bir süre sonra Mirza, Lidya ve Şimay izin isteyip odalarına geçmek için sofradan kalktıklarında masada sadece Ladin, Kraliçe Leyan, Kral, Alaz ve ben kalmıştık. Bu da buradan ayrılacağımıza delaletti ki içim küçük de olsa huzur bulmuştu. Bir anda içine düştüğüm bu durumdan sağ salim kurtulmuştum ve yolun sonuna çok az kalmıştı. Bir yanım gelmişken kütüphaneyi aramanın iyi olacağını düşünüyor, diğer yanım bunun aptallık olacağını söylüyordu. Şimdi bunun vakti değildi. Öyle bir fırsatımın olmayacağı da ortadaydı. Peki ya buraya kadar gelmişken buradan eli boş dönmek, ne kadar akla mantığa uygundu?

Elimden ne gelirdi ki? Sıradan bir odanın bile çeşitli alarmlarla korunduğu sarayda kütüphaneye elimi kolumu sallaya sallaya giremezdim. Zaten muhtemelen buna vaktim de olmayacaktı.

"Ee," dedi Kral, dertli dertli ahvalimi düşünürken. "Sizi bu gece burada mı misafir ediyoruz?" Kenarları çok hafif kırışmış siyah gözleri gözlerime odaklıyken sorunun bana sorulduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Hemen sonrasında Alaz'la buluştu bakışlarım. Kaşlarını *hayır*, der gibi kaldırdı ve aramızdaki iletişimi keserek babasına dönüp dudaklarını hareketlendirdi.

"Evet." Yanıtımla birlikte birden tüm bakışlar tekrar bana döndü. Bu, Alaz'dan evvel davranıp Kral'ın sorusunu onaylamamla doğrudan alakalıydı. Alaz ne yaptığımı anlamak için gözlerini kısıp kafasını eğdiğinde bakışlarımı ondan çektim. Buraya kadar gelmişken, o kütüphaneyi incelemeden yahut bulamadan gidemezdim. Bu fırsat, belki de elime bir daha hiçbir zaman geçmeyecekti. Evime, kendi evrenime dönmeyi fazlasıyla istiyordum ve bunun için başkalarının yapacaklarını bekleyemezdim, kendim harekete geçmeliydim. Elime böyle bir fırsat geçmişken bunu tepemezdim.

"Bu harika!" Ladin ışıltı saçan gözlerini büyüterek konuştuğunda hemen ona döndüm. "Hem, seninle daha yakından tanışmış oluruz; hizmetlilere söyleyeyim, hemen bir oda hazırlasınlar, gel benimle," diyerek sandalyesini itip ayağa kalktığında ona eşlik etmek için hareketlendim.

"Gerek yok." Fakat Alaz'ın katı sesi durmama neden oldu. Geri itmek için sandalyemin kenarlarına koyduğum ellerim öylece kalmışken Alaz'a döndüm. Bu sefer yüzünde anlamamış bir ifade olan kişi bendim muhakkak.

"Neden?" dedi Ladin şaşkınca. "Hazır bir oda yok bildiğim kadarıyla."

"Hayır." Alaz bakışlarını benimkilerden ayırmadan konuşmasına devam etti: "Yeni oda ayarlamana gerek yok, Efsan benimle kalacak."

Gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi açıldığında Alaz'ın suratında, dudağının tek kenarını sol yanağına çektiği gülüşü canlandı. Bakışları tekrar kız kardeşine döndü.

"Ah," dedi Ladin, elini ensesine koyup. Gülümsemesini tutmayı denedi. "Tabii canım, size iyi takılmalar." Ağzından bir kıkırtı kaçtı.

Suratım ısınırken birkaç itiraz cümlesi kurmayı istedim fakat yapamayacağımı biliyordum. İçten içe kendime sonsuz kere küfrettim, bir kapana kısılmıştım ve yaptığım her hareket o kapanın biraz daha sıkıştırılmasına neden oluyordu. Barın ve Mehsa başmuhafız sandıkları bu adamdan uzak durmam gerektiğini defalarca söylemişlerdi; deneyimliydi ve beni yakalayabilirdi. Adam muhafızlığın çok çok ötesinde, bir prensti ve bu benim esas kimliğimi tek bakışta anlayabileceğini söylüyordu. Bir gece onunla nasıl dururdum? Ya benden büyü falan yapmamı isterse? O zaman ne halt edecektim?

Kelimenin tam manasıyla batmıştım. Bir bataklığa ilk adımı atmıştım.

Prens'in yeterince ilgisini çekmemişim gibi Kraliçe'nin de iyiden iyiye gözüne sokulmuştum. Kadının beni hiç sevmediği, delici bakışlarından belliydi! Zaten yemekte aralarında olmam hoşuna gitmemişti, şimdi biricik oğluyla aynı odada kalacağımı öğrenmek bana olan nefretini katbekat artıracaktı.

Bunu doğrular gibi eliyle boynunu ovuşturduktan sonra Alaz'a döndü. Bir şey söylemek istercesine dudaklarını araladı fakat tek kelime etmeden kapattı, gelişigüzel bir, "İyi geceler," cümlesi kurarak asil adımlarla o da diğerleri gibi alanı terk etti.

Kraliçe uzaklaştığında, Kral'ın bakışları benimkilere odaklandı. "Sana özel diye düşünme," dedi karısının soğuk hareketlerine karşılık. "Oğlunu kimseyle paylaşamıyor."

"Sorun değil," diye yanıtladım öylesine, ki aklımdaki diğer sorunların yanında Kraliçe'nin bu davranışları gerçekten sorun değildi. Zaten bu kişileri bir daha ne zaman görecektim kim bilir... Bu gece burada tanıtıldığım kimliğimin avantajıyla, herkes uyuduğunda bir keşif yapıp kütüphaneyi bulabilirsem, belki de sonsuza kadar buradan uzaklaşacak ve rahatıma bakacaktım.

"Güzel..." Kral'ın sesiyle dikkatimi tekrar ona verdim. Avuçiçlerini saten örtünün serili olduğu geniş masanın üzerine koyup ayağa kalktı. "Tüm sorunlar hallolduğuna göre, herkes odasına gidebilir." Alaz'a döndü: "Yarın talimin var, erken kalkmayı ihmal etme."

Alaz gözlerini kırptı ve babası gibi ayağa kalktı. Boyu, babasına göre beş on santim daha uzundu. Çok göze çarpan bir fark değildi, babası da tıpkı onun gibi geniş omuzlu ve yapılıydı.

"Elbette." Alaz boğuk sesini duyurduğunda, babası kafasını sallayarak onu onayladı. Onu incelemeyi bırakıp Alaz'a baktığımda kaşlarını kaldırarak ayağa kalkmamı işaret etti. Alelacele dediğini yaptım. Sözümden caymayı düşündüm, bunu nasıl söyleyebileceğimi ölçüp tarttım.

Lakin caymamakta karar kıldım, kendime güvenmeliydim. Elimden ne geliyorsa yapmalıydım; tamam, belki kütüphaneyi bulamazdım ama döndüğümde Aynil'e söyleyeceklerim olabilirdi. Ufaktan bir keşif yapmış olurdum, bu fırsatı tepemezdim.

Kral, Ladin ve Alaz'la birlikte yemek salonundan çıktığımızda hiç konuşmadık. Sarayın altın varaklı duvarlarını, uzun ve dar koridorlarını, meşalelerle aydınlatılmış merdivenlerini geçtikten sonra geniş bir holün önündeki, kahverenginin üzerine altın rengi detaylı işlemelerin bulunduğu büyük bir kapının önüne geldiğimizde durduk. Kral, kolunu kızına doğru tutarak girmesini işaret etti. Ladin, hemen elini babasının kolundan geçirdi ve başını geniş omzuna yasladı. "İyi geceler."

Alaz başıyla onayladı. "İyi geceler."

Alaz'ın odasının önüne geldiğimizi o an anlamıştım. İçim korku ve heyecan karışımı bir hisle kavrulurken sessizce Kral'ın ve Ladin'in gidişini izledim. Ve birkaç saniye sonra, ne olduğunu anlayamadan kolumdan kavrayan bir güçle, önünde dikildiğimiz kapının içindeki odaya çekildim. Kapı ardımızdan sertçe kapandığında, sırtım çoktan kapının yüzeyiyle buluşmuştu. Çarpmanın etkisiyle hafifçe sızlandım; lakin bu sızlanmam, Alaz'ın ellerini başımın iki yanından kapının üzerine koyup beni gövdesi ile kapı arasında sıkıştırdığı yetmiyormuş gibi göz hapsine almasını fark etmemle son buldu.

Kapkara gözler, nihayet en uygun anı bulmuş gibi gözlerime saplanırken, alttaki üsttekine göre daha kalın olan dudakları sertçe aralandı. Dağınık kaşları kısmen çatıldı ve dişlerinin arasından, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Söyleyeceğim şeyler hazırdı, neden burada olduğumu biliyordum ve yemek masasında bu yalanları kafamın içinde birkaç kez tekrar etmiştim. Fakat böyle bir sorguya bu şekilde tutulmak aklımda yoktu, bir süre aklım hayalim durdu. Kalbim korku ve

heyecanla tekledi, ağzım açılıp kapanırken gözlerimi kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadım.

Alaz'ın, *Prens Alaz*'ın tek kaşı yukarı kalktığında konuşmadan evvel dudaklarımı ıslattım, bakışları bir anlığına gözlerimden dudaklarıma indi ancak çok oyalanmadan yeniden bakışlarımla buluştu. Çenesi sol omzuna doğru hafifçe oynadığında, "Ben..." dedim; fakat zihnim çorak bir araziden ibaretti, tüm kelimeler kilometrelerce uzaklara fırlatılmıştı, bense sözsüz kalmıştım.

Kafasını *dinliyorum* dercesine öne eğdi. "Sen?.."

Odunsu kokusu nefesime karıştığında daha çok sarhoş gibi hissettim. Toparlanmak adına gözlerimi kapatıp açtım, boğazımı temizledikten sonra, "Burada, akrabam var," dedim bir çırpıda. "Onu ziyaret etmek için gelmiştim."

Gözleri kısıldı. "Akraban kim?"

Beni öyle bir izliyordu ki bakışları söyleyeceğim yalanları sadece gözlerime bakarak dahi anlayabileceğini düşündürüyordu. Gözlerimi başka yöne çevirmek istedim fakat bu tam da söyleyeceği yalanın ortaya çıkmasını istemeyen bir mahkûma yakışır davranışlardan biri olup beni ele verirdi. Bu yüzden yapamadım. O simsiyah hareleri seyretmeyi sürdürerek, "Aynil ve Noyan," dedim. "Sarayın hizmetinden sorumlular."

Avuçları hâlâ başımın iki yanından duvara yaslıydı. Cevabım yeterli gelmemiş olacaktı ki geri çekilip bu işkenceye son vermedi. Söylediklerimi tartar gibi kaşlarını çok az çattıktan sonra kafasını hafifçe eğdi. "Hizmetçilerin katı burası değil. Belirli kişiler haricinde buraya girilmesine izin verilmiyor."

Parmak uçlarımı terleyen avuçiçlerime bastırdım. Alelacele savunmaya geçtim. "Biliyorum, biliyorum. Ben sadece..." Sessiz kaldım ve başımı gelişigüzel hareket ettirdim. Prens beni pürdikkat dinliyordu. "Yağmur yağınca bir anda elektrikler gitti. Odada tek başımaydım ve önümü aydınlatacak bir şey bulamayınca... yolları karıştırmış olmalıyım. Yolumun buraya çıkacağını sanmıyordum."

"Pek inandırıcı bir senaryo gibi durmuyor."

Gözlerimi kocaman açtım. "Senaryo değil, bu gerçek."

"Buraya girmen için güvenlikli kapılardan geçmen gerekiyor. Kimse seni görmeden içeriye girebildin, öyle mi?"

"Evet," dedim hemen. "Sarayınızın güvenlik açığının sorumlusu ben değilim. İstediğiniz kameraya bakabilirsiniz."

Birkaç saniye daha yüzümü inceledikten sonra komik bir şey söylemişim gibi gülümsedi. Öyle bir gülümsedi ki inci misali bembeyaz dişleri gözlerimi aldı, sol yanağında derin bir çukur belirdi ve adam hakkında söylenen tüm kötülükleri tek bir gülüşle gölgeledi. "Şimdi de sarayın prensine, sarayı mı kötülüyorsun?"

Ben hâlâ hayran hayran gülüşünü izlerken söylediklerileyle tekrar silkelenip kendime geldim. "Elbette hayır. Demek istediğim, gerçekten böyle oldu, kesinlikle bir güvenlik görevlisiyle karşılaşmadım."

"Güvenlik görevlileriyle bir konuşma yapsam iyi olacak."

Hiç alttan almadan başımla onayladım. "İyi olabilir." Önce sağ koluna, ardından sol koluna baktım. "Açıklamam yeterli olduysa, beni serbest bırakabilir misiniz?"

"Bir süre hayır," dedi kollarını indirmeden.

"Efendim?" derken kalp atışlarım daha da hızlandı. İnsan olduğumu anlamış mıydı?

"Seni, bir süre serbest bırakamam," der demez sustu. "Bugün birlikte bir oyuna dahil olduğumuzu fark etmedin mi?"

"Ne oyunu?"

"Seni aileme sevgilim olarak tanıttım."

"Yani?"

"Yani, bir süre birlikte hareket etmemiz gerekiyor."

Birkaç saniye alık alık durdum öylece. Söylediği kafama dank ettiğinde, "Ne?" dedim.

"Anlaşılmayacak bir şey mi söyledim?"

"Hayır," dedikten sonra hızla, "Evet," diye düzelttim. "Sizinle neden böyle bir oyun oynayacağım gayet anlaşılmayacak bir şey. Bana seçme hakkı vermediniz, beni direkt oyuna dahil ettiniz."

Kaşları yukarı kalktı. "Seni kurtardım."

"Neyden?"

"Zindana atılmaktan. Söylediğim gibi, buraya girmen yasak. Eğer oyuna dahil olmasaydın önce sorgulanacak, sonra da saraya gizlice giren bir kaçak olarak zindana hapsolacaktın."

"Saraya gizlice girmedim, her şey size anlattığım gibi. Onlara da aynısını söyleyebilirim. Ben... bir suçlu değilim." Eh, bu evrene göre aranan biri olabilirdim lakin bu da benim problemim değildi. Nasıl ışınlandığımdan bihaberdim. Suçlu sayılmamalıydım.

"Senin suçlu olmadığına inanmayı seçiyorum ama bu yalnızca benim tercihim. Sorguya çekilirsen bahanelerin inandırıcı olmayacaktır."

"Söylediklerim bahane değildi," dedim hafiften sinirlenerek. "Üstelik, siz de olayın doğrusunu anlatabilirsiniz."

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü..." deyip sustum. Evet, bunu neden yapsın? Başımı öylesine salladım. "Çünkü doğru olan bu."

"Kimse doğrularla ilgilenmez. Öyle ya da böyle sarayın yasaklı bölgesine girdin ve gereken cezayı alacaksın. Eğer yaptığım iyiliğe karşılık oyuna dahil olmamayı seçiyorsan."

Kaşlarımı çattım. "Kimseyi böyle bir şeye zorlayamazsınız. Benden daha iyi bilirsiniz ki bu, kişinin hür iradesini kısıtlamaktır. Oyununuza dahil oldum yeterince, şimdi izninizle çıkıyorum ve evime dönüyorum."

"Prens'ine karşı mı çıkıyorsun?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Üstelik seni kurtaran Prens'ine."

"Kurtarılmam gereken bir şey yapmadım. Yanlışlıkla girdim, üstelik siz..." Bir anlık hırsla, *Benim Prens'im değilsiniz,* diyecektim ki son anda vazgeçtim.

Ancak Alaz dinlemekten vazgeçmiş değildi. "Üstelik ben?.."

"Karşımdaki kim olursa olsun, beni köle gibi kullanmasına izin veremem. İzninizle..."

Yeniden *indir,* der gibi ellerine baktığımda bir şey söylemeden suratımı inceledi, ardından ellerini kapının yüzeyinden indirdi. Bir adım geriledğinde serbest olduğumu anlayarak tuttuğum nefesimi bıraktım, buradan çıkmam en iyisiydi. Kitabı başka bir şekilde arardım. Prens'le sevgilicilik oyunu oynamaya kalkarsam kimliğim en fazla üç günde deşifre olurdu. Bu büyük bir riskti.

Düşüncelerime uyarak arkamı döndüm ve hemen elimi kapı koluna attım.

"Odamdan çıktığın an, muhafızlar her şeyi öğrenir."

Kolun üzerindeki elim öylece kaldı. Hiddetle kafamı çevirip arkama baktım. "Bunu yapamazsınız."

"Bunu yapmamak için hiçbir sebebim yok. Bana ihtiyacın vardı, seni kurtardım. Sana ihtiyacım var ve bana arkanı dönüyorsun."

"Beni kurtarmanızı istemedim."

"Eminim isterdin."

Gözlerimi kapatıp açtım. "Hiç tanımadığım biriyle aynı odada kalıp sevgilicilik oynamaya hevesli değilim."

"Burada kalmaya karar veren sendin."

Cevap vermek için ağzımı açtım lakin tek kelime edemeden kapattım. Ne diyebilirdim ki, adam doğru söylüyordu. Burada kalmak fikrine balıklama atlayan benden başkası değildi. "Neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Bir anda ağzımdan çıktı."

"Bir anda ağzından çıktı, yanlışlıkla saraya girdin, tesadüfen karşıma çıktın..." İşaretparmağıyla başının sol tarafını kaşıdı. "Sence de bir tuhaflık yok mu?"

Kendimi bir şekilde ele vermeye başladığımı düşünerek geridim. Elimi yukarı kaldırıp saçımın tek tarafını kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra derin bir nefes alarak göğsümü şişirdim.

"Duymak istediğiniz ne bilmiyorum ama hepsi tam da böyle oldu."

"Ve artık sevgiliyiz." Gülümsedi. "*Şakacıktan,*" dedi bir çocuk edasıyla.

Yeniden ağzımı açtığımda, "Ya da sen çıkıyorsun ve bu geceyi zindanda geçiriyorsun," diye ekledi ciddileşerek. O an şakası olmadığını fark ettim. "İyiliğe karşı iyilik ya da nankörlük. Seçim senin."

Birkaç saniye ne yapacağımı düşündüm. Aklıma gelen bir kozla, "Bana güvenemezsiniz," dedim. Tek kaşını yukarı kaldırdı. "Bende bir sırrınız var. Herkese kendinizi muhafız olarak tanıtmışsınız ama aslında Prens'siniz."

Hiç bozuntuya vermeden kafasıyla onayladı. "Bu bir sır değil. Herkes öğrenecek." Onu bir şekilde tehdit edebileceğim umudu da ince bir cam gibi kırılıp parçalara ayrıldı. "Ee, tercihin nedir?"

Düzgünce düşünmeye çalıştım. Eğer onu kabul edersem zamanla kimliğimi öğrenip beni sahiden yakalatabilirdi. Eğer onu kabul etmezsem direkt zindana atılırdım ve muhtemelen bir saat içinde ne olduğum anlaşılırdı. Hangisinin daha kötü olabileceğini zihnimde tarttım. Nihayetinde, "Neden böyle bir oyun içine giriyorum?" diye sordum. "Neden buna ihtiyacınız var?"

"Beni sorgulayamazsın," dediğinde şoke oldum.

"Oyun arkadaşımı sorgulamak hakkım."

"Her şeyden önce Efendinim."

Kaşlarım tepki olarak saç diplerime doğru yanaştı. Küfretmek, benim efendim falan olmadığını bağıra çağıra yüzüne haykırmak istedim fakat kendimi frenlemek zorunda kaldım. Adam prensti, adamın sarayında, odasındaydım. Bunu aklımdan çıkarmamam lazımdı. Onun *evrenindeydim.*

Ellerimi kalçamın arkasında gizleyerek sıkı bir yumruk yaptım. "Pekâlâ," dedim. "Sadece iki gün."

Kaşlarını *hayır*, der gibi kaldırdı. "Ben ne kadar uygun görürsem."

"Kendinize bunun için başka bir kadın bulamaz mısınız? Bu iş için daha istekli olanından. Sonuçta Prens'siniz."

"Hiç arama girişiminde bulunmadım."

"Ben aramanızda size yardımcı olabilirim."

"Seni istiyorum."

Kaşlarım çatıldı.

"Bana vefa borcun var. Bu işi iyi götüreceğimize inanıyorum, Efsun."

"Efsan," diye düzelttim adımı hemen, tüm harflerin üstüne basa basa.

"Sana göre..." dedi umursamazca. "Hadi artık, kararını ver."

Elimde, verebileceğim bir karar kalmamıştı. Elim kolum bağlanmıştı ve tercih hakkım yoktu. Değneğin iki ucu da pisti ve benim elimi en az kirletecek ucu seçmem lazımdı. Alaz'ın teklifini kabul etmemin beni burada biraz daha yaşatacağını düşünüyordum, bu geceden itibaren bir teftiş yapabilirdim ve sırf bu yüzden kabul etmeye karar verdim.

Yeniden dudaklarımı dilimle nemlendirip, "Pekâlâ," dedim dikbaşlılığımdan ödün vermeden. "Bana başka seçenek bırakmadınız."

Zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Güzel," deyip bana son bir bakış attıktan sonra arkasını döndü. Yürümeye başladığında ne yapacağımı bilemeden onu izliyordum. "Ben duş alacağım," dedi. "Yatabilirsin." Başını hafiften çevirerek yatağı işaret etti.

Odayı incelemek anca aklıma gelmişti. Buradaki duvarlar da tıpkı uyandığım ev gibi koyu gümüş rengiyle boyanmıştı. Yatağın üzerine örtülmüş siyah yatak örtüsünün kaliteli ipek kumaştan olduğu belliydi, duvara işlenmiş dev bir deri yatak başlığı vardı, spot lambalar odayı loş bir ışıkla aydınlatıyordu.

"Birlikte uyumayacağız herhalde."

Kafasını çevirip bana baktı. "Büyüyle kendine bir yatak yapabilir misin?"

Benden dünyanın en zor işini istemiş gibi sarsıldım. Ki muhtemelen bu dünyada benden istenen en zor iş bu olmalıydı.

Komik bir hareket yaptığımı düşündüren bir ifadeyle güldü ve yeniden önüne döndü. Banyoya doğru yürürken, "Sol tarafındaki kapıda çalışma odam var. Oradaki koltukta uyuyabilirsin," dedi ve başta benimle dalga geçtiğini anlayıp rahatladım. Barın ve Mehsa'dan buradaki büyü gücüyle ilgili daha çok şey öğrenmeliydim. Mesela yoktan bir yatak var edebiliyorlar mıydı? Böyle bir durumda nasıl cevaplar vereceğimi bilmeliydim.

Baş muhafız, pardon Prens, banyoya girip kapıyı kapattığında tüm düşüncelerimle baş başa kaldım.

Varlığının vücudumda bıraktığı kasılmalar yavaş yavaş yok olmaya başlamış, ayaklarım tekrar özgürlüğüne kavuşmuşlardı. Bedenim üzerinde hâkimiyetimi kazandığımda sesli bir nefes vererek omuzlarımı düşürdüm. Ardından odayı tekrar gözlerimle taradım. Açıp karıştırabileceğim bir çekmece yahut gardırop yoktu. Sadece geniş ve parlak duvarlar; köşede tekli, karşılıklı bakan, krem renkli sultan koltuğu tarzında iki koltuk vardı. Bir duvarı boylu boyunca kaplayan pencere, yine krem renkli büyük, saten bir tülle örtülmüştü. Her duvarın tam ortasında kaliteli olduğu belli bir zigon sehpa ve sehpaların üzerinde işlemeli, el yapımı gibi duran vazoların içinde buket buket çiçekler bulunuyordu. Yatak başlığının her iki tarafındaki duvara da kare şeklinde aynalar montelenmişti. Aynaların önündeyse ahşap, yine krem renkli komodinler bulunuyordu. Komodinlerin üzerine, lambaları yanık gece lambaları konulmuştu.

Gözlerimi açtığımda kendimi bulduğum Nephan'daki eve göre burası daha iç açıcı sayılırdı.

Banyodan su sesi geldiğinde odayı incelemeyi bıraktım ve kafamı çevirip arkama baktım. Şimdi çıkıp kütüphaneyi aramaya

çalışabilirdim ancak hem daha herkes uyumamıştı hem de Alaz banyodan çok çabuk çıkıp beni bulabilirdi. Bu nedenle biraz bekleme kararı aldım ve uyumadan önce son kez onunla karşılaşmaya mahal vermemek için bana gösterdiği kapıdan son derece düzenli olan çalışma odasına girdim.

İki kişilik siyah kadife koltuğun üzerine uzandım ve saatlerin geçmesini bekledim.

Garip bir durumdaydım, gün geçtikçe daha da garipleşiyordu işler. Artık yaşadıklarımın bir rüya olduğu fikrinden oldukça uzaktaydım ve bu gerçeklik beni korkutuyordu. Burada uyandığım her gün evrenin bir şekilde beni yutacağını düşünüyor, delirecek gibi oluyordum.

Geçirdiğimiz yolculuk ve üst üste yaşadığım olaylar nedeniyle yorgundum, gözlerimi kapatıp uyumak istiyordum fakat elime bu fırsat bir daha geçmeyeceğinden direniyordum. Prens'in sevgilisi olmanın arkasına sığınarak sarayı gezebilirdim ve kimseye bir açıklama yapma ihtiyacı duymazdım. Aynil ve Noyan'ın yapmasından daha sağlıklıydı bu iş.

Dakikalar sonra banyonun kapısının tekrar açıldığını duyduğumda Alaz'ın çıktığını ve buraya gireceğini düşünüp uyuyor süsü vermek amacıyla gözlerimi kapattım. Biraz öyle bekledim fakat kapı açılmadı.

Neredeyse nefes bile almadan geçirdiğim birkaç saatin ardından çıkma vaktimin geldiğini düşünerek bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayağa kalktım. Alaz'ın yatak odasına açılan kapı kolunu tuttum, büyük bir sükûtla çevirip açtım. Etraf karanlık ve sessizdi, komodinlerin üstündeki gece lambaları şimdi sönmüş, odaya yayılan tek ışığın sahibi, bileğimdeki bilekliğimin taşları olmuştu. Tek ses ise tam yanımdaki yataktan geliyordu. Pencereden yansıyan ayışığıyla görebildiğim Alaz'dan. Düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu; muhtemelen uyuyordu.

Benim de çok fazla uykum vardı ancak bunu şimdilik bir kenara atmalıydım. Elimle ağzımı kapattım, yavaşça esnedikten

sonra büyük bir titizlikle kapıya doğru adımlar attım. Nefes bile almıyordum. Çıkışa yaklaştığımda mırıldanma sesi duydum ve ateşe basmışçasına durup kafamı çevirerek arkama baktım. Alaz uyanmamıştı. Sadece kafasını çevirmiş, uykulu bir mırıltı çıkarmıştı.

Tuttuğum nefesimi serbest bırakıp yürümeye devam ettim. Sorunsuzca koridora çıkan kapının önüne geldiğimde iki elimle kapının kolunu kavradım ve sakince çevirip açtım. Kilitli değildi, kapıdan en ufak bir gıcırtı duyulmadı. Koridordaki ışığın daha fazla içeri dolmasına izin vermeden hızla dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Önüme döndüğümde yüzü kapalı iki muhafız görünce korkuyla sıçradım.

"İyi geceler," dedim konuşup konuşmadıklarını bilmeden. "Uyku tutmadı da biraz dolaşacağım."

Beni başlarıyla onaylamakla yetindiler.

Güzel, gerçekten bir düşman olarak görünmüyordum. Muhafızlar bana karşı çıkma cesaretinde bulunamazlardı muhakkak, sonuçta ben... Prens'in misafiriydim.

Yine de korkudan titreyen bedenimle yolda yürümeye devam ettim. Bundan sonra seçeceğim yönleri kontrol ede ede ilerlemenin daha faydalı olacağını düşündüm. Bir tarafa girmeden önce muhafız olup olmadığını kontrol ettim. Meşalelerin en ufak bir azalma göstermeden yanmaya devam ettiği aydınlık koridorda dümdüz ilerledim. Geniş bir hol kapısından geçtikten sonra takip edilip edilmediğimi anlamak için arkamı kontrol ettim. Artık karşıma ne bir asker ne de yüzü kapalı muhafızlardan çıkıyordu. Umuyordum ki bir yerlerde kamera falan da yoktu. Doğrusu, sadece kütüphaneyi arayacaktım, bu nedenle cezalandırılmazdım sanırım.

İçten içe kendimi teskin ederek yürümeyi sürdürdüm. Haşmetli sarayın birkaç kapısından daha içeri girdim; fakat bir labirentin içinde gibiydim, dönüp dolaşıp aynı yere varıyordum

sanki, her bir koridor birbirine benziyordu, buraya yabancı birinin kaybolmadan yerini bulmasına imkân yoktu. Tekrar Alaz'ın odasına nasıl gireceğimi bilmiyordum, odasının nerede kaldığından dahi bihaberdim.

Duvarları altın varaklarla işlenmiş boş koridorda ilerlerken burayı da bitirdikten sonra pes etmeyi ve geldiğim yoldan geri gitmeyi düşündüm.

Fakat başımı soluma çevirdiğimde gördüğüm ihtişamlı kapı duraksamama neden oldu ve bu fikirden hemen caydım.

Kapının üzerinde hiçbir şey yazmıyordu ama yazmasına da gerek yoktu. Üzerine işlenmiş değerli pırlantalar, kristaller, parlak taşlar çok önemli bir yere açıldığını bariz bir şekilde anlatıyordu. Gözlerim aradığım şeye ulaşmış gibi açıldı, dudaklarıma heyecanlı bir gülümseme yerleşti ve adımlarım hızlandı.

Kapıya ulaşmadan önce durup bir kez daha kontrol ettim koridorun sağ ve sol tarafını. Kimsenin olmadığını teyit ettikten sonra ilerlememi sürdürdüm. Tam karşısına geçtiğim kapının üzerindeki parıltılar gözlerimi kısmama neden oldu, alt ve üst kirpiklerimi iki üç kez birbirine çarpıp açtıktan sonra görüşüm netleşti. Kapının kristal işlemeli kolunu tek elimle kavradım ve açmak için aşağı eğdim.

Ve o an yanan avuçiçlerimle beraber dudaklarımdan acı bir çığlık döküldü.

"Kim var orada!?" diye gürleyen korkutucu ses duyuldu ve ben daha ne olduğunu kavrayamadan nereden çıktığını bilmediğim bir iple ters dönüp ayak bileklerimden tavana asıldım.

Tepetaklak bir vaziyette ipten kurtulmak için çırpınırken öfkeyle bana doğru gelen adamı görünce korkuyla duraksadım.

Bu, sarayın içindeki yabancı hakkında bilgi vermek için yemek salonuna gelen sarışın muhafızdı.

Ve ben bu defa muhtemelen yolun sonuna gelmiştim.

Bölüm Yedi

KEDİ VE FARE

Muhafız elindeki gerdiği oku bana doğru tutarken sivri, demir uçlu okun peykânıyla göz göze gelmek, alt ve üst kirpiklerimin arasının daha fazla açılmasına neden oldu. Dudaklarım öleceğimin sinyalini verirken muhafız büyük adımlarla bana doğru ilerledi.

Sert bir tavırla, "Kimsin sen?" dediğinde, irileşen gözlerimle oka bakmayı bırakıp bakışlarımı yukarı kaldırdım. Ben ona tersten bakıyorken onun bakışlarının gözlerimi bulması yüzüne hayret dolu bir ifadenin yerleşmesine neden oldu. Ardından çatılan kaşlarıyla, "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu. Anlaşılan o ki o da beni hatırlamıştı. Alaz'ın sevgilisi olarak...

Buradakilere tanıtıldığım saygın unvanımı bir kez daha hatırlayarak üzerimdeki tedirginliği atmak istedim. Ardından kızgın bir şekilde, kapıya dokunduğumdan yanmış parmaklarımın acısını umursamadan dudaklarımı araladım. "Bence bunu cevaplamam için önce iki ayağımın üzerinde durmam gerekiyor."

Zira birazdan beynime kan gidecek, ben de evime ulaşamadan hayatıma veda edecektim. Acıyı umursamadan demiştim demesine lakin konuşurken hissettiğim sızıdan dolayı sesim titredi.

"Üzgünüm," dedi sarışın, masmavi gözlü muhafız. "Ancak buraya gelen kim olursa olsun, öncelikle sorguya çekmem gerekir." Bir adım daha atıp kafasını aşağı eğerek birbirine yaklaşan

sarı kirpikleriyle bana bakmaya devam etti. "Burada ne arıyordunuz?"

Duruşumdan dolayı aklım yavaş yavaş uyuşuyor, gözlerim karıncalanıyordu, yanan parmaklarımın acısıysa onlara eşlik ediyordu. Karşımdaki genç adam benden bir yanıt bekliyordu ve dilime pelesenk olmuş yalanlarımı yeniden hatırlamanın vakti gelmişti.

İşi daha fazla berbat etmemek için ağzımı açtım. "Bilmiyorum," dediğimde muhafızın kaşları biraz daha çatıldı. "Uyku tutmadı. Odada daraldım ve dolaşmak istedim, Alaz uyuyordu, uyandırmak istemedim. Ben... Sarayınız çok büyük. Kayboldum. İkinci kez."

Sarışın adamın gözleri kısıldı, birkaç saniye öylece durdu. İçimden deli gibi inanmasını istiyordum ancak inanmadığı apaçık belliydi. Bir anda kıvrımlı dudakları aralandığında yalanıma karşılık vereceği hissiyle nefesim kesildi. Ağzım açıktı fakat hiçbir şekilde soluyamıyordum. Yüreğim ağzımda atıyordu. Tedirgin halimden kurtulmak amacıyla açık kalan ağzımı kapattım ve vereceği yanıtı bekledim.

"Burada neler oluyor!?" Fakat bu sert ve öfkeli ses, kesinlikle karşımdaki sarışın muhafızdan çıkmamıştı.

Yolun sonuna geldiğim, duyduğum bu sesle iyice belli olmaya başlarken kendi kendime bir sürü, "Hayır," dedim. Hayır, uyanıp buraya gelmiş olamazdı. Hayır, yapmaya çalıştığım şeyi bu kadar elime yüzüme bulaştırmış olamazdım, olmamalıydım.

Hayır, hayır, hayır!

Arkamdaki adım sesleri iyice yaklaşırken, büyük, siyah botlarının tam yanımda durduğunu gördüm. Yüzüme baktığını hissettim fakat gözlerimi kaldırıp suratına bakacak cesaretim olmadığından daha fazlasını yapamadım.

"Onu haşmetli odanın kapısının önünde yakaladım."

Muhafız bu cümleyi kurduğunda Alaz birkaç saniye bekledi. Ardından, "Ee?" diye sordu devamını bekler gibi.

"Ve herkese uygulanan prosedürleri uyguladım. Buraya kim gelirse karşılaşacağı uygulama bu olacaktır."

"Haklısın..." dedi Alaz, gayet ciddi bir tavırla. Ardından derin bir nefes aldığını işittim, muhafıza doğru bir adım attığını gördüm. "Sence o, herkes gibi mi duruyor? Onu buraya ne sıfatla getirdiğimi duymadın mı?" dediğinde, beni bu denli savunması garibime gitmişti. Sürekli arkamı toplayıp duruyordu. Bir yandan Alaz'ın ısrarla neden beni sarayın en kuytu zindanlarına attırmayıp korumaya çalıştığını düşünüyor, diğer yandan Bars denen muhafızın yüz hareketlerini inceliyordum. Sarışın adam hafiften afallamış gibiydi. Dudakları azıcık aralandı, ardından şaşkın görüntüsünü anında toparladı.

"Neden burada olduğunu sorduğumda dolaşmaya çıktığını söyledi," dedikten sonra omuzlarını kaldırdı. "Doğru düzgün bir açıklaması yok. Bu kapıya yaklaşmanın cezası zindandır. Onu zindana götürmeliyim."

Zindan kelimesi, beynimde falsolu bir etki oluştururken gözlerimi kocaman açtım ve kendimi aklamak adına hızla araya girdim. "Buraya isteyerek gelmedim!" dedim, sesim daha çok, *Lütfen beni zindana götürmeyin,* der gibi çıkmıştı. "Kapının arkasında ne olduğunu bile bilmiyorum."

Simsiyah gözler gözlerime odaklandığında açtığım dudaklarımı geri kapattım. Alaz, bir bakışıyla tüm zerrelerime korku sinyalleri salmıştı yine. Genelde ondan korkmamaya özen göstersem de bugün o politikayı uygulayamazdım. Şu an berbat bir haldeydim.

"Zindana gitmeyecek." Cümlesiyle beraber, ondan kaçırdığım gözlerimi tıpkı şu an muhafızın da yaptığı gibi tekrar Alaz'a yönelttim. Gözlerinde oldukça kararlı ve itiraz istemeyen, sert bir ifade vardı. "Onunla ben ilgileneceğim."

Bars'ın seyrek ama düzenli buğday renkli kaşları çatıldı. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bu ifade daha nasıl anlatılırdı bilemiyordum. "Bunu yapmanız..."

"Neyi yapıp yapmamam gerektiğini iyi biliyorum. Sana rütbemi hatırlatmamı ister misin?"

Bars'ın beyaz suratı, öfkesini tuttuğundan olacak, kızardı. Yutkunduğunu boğazında belli olan âdemelmasının kalkıp inmesinden anladım. "Fakat Kral..." dediğinde Alaz bir kez daha araya girdi.

"Herhangi bir sorunda babamla muhatap olacak kişi ben olurum. Sen kimseye bir şey söylemeyeceksin, anladın mı?"

Bars sustu. Birkaç saniye bir şey söylemedi. Alaz'ın bu koruyucu tavrına anlam veremiyor gibiydi.

Alaz, "Anladın mı?" diye yinelediğinde Bars'ın mavi gözleri, kısa bir anlığına bana değip hemen yere odaklandı ve başını onaylar gibi salladı.

"Anlaşıldı, Efendim," dedi güçlükle.

"Güzel," diye karşılık verdi Alaz. "Şimdi gidebilirsin."

Bars'ın boş elinin yumruk biçimi aldığını gördüm. Öyle ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Çenesini sıktı, başını *tamam,* dercesine hareket ettirdi ve başka hiçbir şey söylemeden geniş cüssesiyle arkasını dönüp kırmızı halının serili olduğu koridorda büyük adımlarla ilerledi. Öyle öfkeli uzaklaşıyordu ki attığı her adımla yeri titretebileceğini sandım. Bunun daha önce yalnızca Alaz'da olduğunu düşünürdüm. Belki de bu saraydaki erkeklerin çoğunda vardı bu heybet. Yine de Alaz'ın esas lider olduğu belliydi.

Zihnimdeki erkek kıyaslama görüntülerini silen şey, hâlâ ters bir şekilde havada asılı olduğumdan yere yakın duran başımın önünde gördüğüm büyük, siyah botlar oldu. Alaz'ın burada olduğunu hatırlamak tükürüğümün boğazıma kaçmasına sebebiyet verdiğinde boğazımdan küçük çaplı bir öksürük tufanı koptu. Ellerini beline yerleştirdi, kafasını eğdi, sonra ayağımdan başlayıp ters duran vücudumu bütünüyle inceledi. Göz göze geldiğimizde birkaç saniye baktı. Öyle baktı ki siyah gözlerinin

vücudumu yarıp ruhuma hükmeden bir fırtına çıkarmak istediğini düşündüm ve yutkundum. Dudaklarım benden izinsiz aralandı ve ondan korkmak yerine, "Neye bakıyorsunuz?" diye sordum.

Bezgin bir şekilde nefesini bıraktı. "Düşünüyorum," dedi, pürüzsüz ses tonuyla. Ancak gözlerimdeki karmaşanın gitmediğine emindim.

"Neyi düşünüyorsun?"

"Sıradaki bahanenin ne olacağını."

"Bahane..." derken yanan elimi yanlışlıkla kot pantolonuma sürdüm ve inleyerek susmak zorunda kaldım. Derimin soyulduğunu hissediyordum. Alaz'ın bakışları elime iliştiğinde kaşları çatıldı. Bir yorum yapmasına fırsat vermeden konuşmaya devam ettim. "Değildi. Yerimi yadırgadım. Uyuyamadığım zamanlar biraz gezmem gerekiyor, uykumun gelmesi için."

"Sen de fırsattan istifade tüm sarayı gezmek istedin, öyle mi?"

Bakışlarımı yere indirdim. "Bu fırsat bir daha ne zaman elime geçerdi ki? Sarayı gezmek... her kula nasip olmaz. Kaybolacağımı düşünmemiştim."

"Burada ilk karşılaştığımızda da kaybolduğunu söylemiştin."

"Evet ama..." Yalan stokum tükeniyordu. Elim sızladığında tekrar inleyerek, "Ah," dedim acı içinde. "Gerçekten, burada rahat rahat gezileceğini hiç sanmıyorum. Her köşesinde çeşitli tuzaklar bulunuyor, cani misiniz?"

"Kapıya dokunmaya iznin olsaydı elin yanmazdı," diye karşılık verdi. "Bazen cani olabiliyoruz," diye eklediğinde tüylerim diken diken oldu.

Bakışları bir an olsun benimkilerden çekilmedi. Kurduğu cümle beynimde dönüp dolanırken yanıma yaklaştı, aramızdaki mesafe kısaldıkça yüreğimin atışları korkuyla hızlandı. Elini ipe uzattı, tek eliyle dizlerimi tutarken göremediğim bir yöntemle ipi çözdü. Düşmeme fırsat vermeden çevik bir hareketle kollarımdan

tutarak ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı oldu. Dakikalarca ters durduğumdan başım döndü, geriye sendeledim. Fakat belime dolanıp beni sıkıca kavrayan el düşmeme engel oldu.

Baş dönmemi geçirmek için gözlerimi kapatıp açtığımda karşılaştığım ilk şey Alaz Şahzade'nin kapkara hareleri oldu. Yüzü hayali bir şekilde buğulanıp netleştiğinde göğsüm heyecanla kabardı, odunsu kokusu soluğuma karıştığında kasıldım.

Bakışları gözlerimdeydi, yumuşak baktığını söyleyemezdim, ifadesi sertti. Beni çözmek, sırlarımı öğrenmek ister gibi, bana kim olduğumu anlamak istiyormuş gibi baktı. Avuçiçlerimdeki ıslaklık gerildiğimden ötürüydü. Bu bakışmayı da teması da kesmek için bir adım gerilemek istedim lakin Alaz'ın belimi kavrayan eli kımıldamama dahi izin vermedi.

"Seninle bir anlaşma yaptık," dedi buğulu sesiyle, mırıldanır gibi. "Ve bu anlaşmanın kurallarına göre davranmalısın."

Korktuğumu belli etmemeyi deneyerek cevapladım: "Aksi bir şey yaptığımı düşünmüyorum."

"Sarayda başıboş gezmemelisin," dedi hızla. "Bilmediğin yerlere girmemeli, başını belaya sokmamalısın."

Ses tonu, yanan elimin acısını bile unuttururdu. Yine de dikbaşlılığımdan ödün vermedim. "Sarayınızla uyumlu olmadığımı düşünüyorsanız beni serbest bırakabilirsiniz. Bir daha buraya adım atmayacağımdan emin olabilirsiniz."

Oldukça kısık bir sesle, "Benimle sizli bizli konuşmana gerek yok, *sevgilim,*" dediğinde tüylerim diken diken oldu. Sanki karşımdaki bu gizemli adam gerçekten sevgilimmiş ve bu kelimeyi ilk kez bana karşı kullanmış gibi kıvrandı ruhum, midemde saçma bir kasılma hissettim. "Odada anlaşmayı yaptığımızı düşünüyorum. Öte yandan..." Tehlikeli ses tonuyla kalbim güm güm atarken nefeslendiğini hissettim. Bense put gibi duruyordum. Ilık soluğu yüzümden bir yel gibi nazikçe geçtiğinde yutkunan taraf ben oldum. Tekrar konuştuğunda yine tüm dikkatim

ondaydı. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama... Sarayın belirli ve keskin kuralları vardır. Bir daha böyle bir şeye kalkışırsan ayaklarından değil, tam buradan," deyip uzun, ince ve zarif işaretparmağını yakası açık bluzumun üzerinden boynuma değdirdi. Parmağı boynumun bir ucundan diğer ucuna doğru hafifçe yol aldığında tenimdeki aptal kıvılcımları inkâr edemezdim. Ilık bir ürperti tüm bedenime yayıldı. Ve orada durdu dokunuşu. Tam ortada, soluk borumun üzerinde... Ardından yuvarlak çıkıntının üzerinde parmağıyla hayali bir daire oluşturdu. O dairenin alev aldığını hissettim, bir kez daha ürperdim. "İşte tam buradan geçirilir o urgan ip. Anladın mı?"

Tehdidi aramızda soğuk bir rüzgâr gibi eserken nutkumun tutulduğunu hissettim. Bahsedilen Alaz etkisi bu olmalıydı. Herkesin korktuğu Alaz. Şimdi onlara daha fazla hak veriyordum. Sanki, "Anlamadım," desem beni tam burada, tam da şu an arkamdaki ipten tekrar tavana asacak gibiydi. Bu sefer boyundan...

Ona anlayıp anlamadığımı söylemedim ama hâlâ boğazımın üzerinde duran parmağına binaen, "Elinizi boynumdan çekecek misiniz?" diye sordum.

"Senden istediğim cevabı duyana kadar, hayır," cevabını aldığımda, gözlerimi devirmemek adına kendimi zor tuttum. Parmağında küçük bir hareketlenme hissettiğimde, daha fazlasını yapacağı hissi içime bir ateş yaktı ve alelacele, "Tamam!" kelimesi dudaklarımdan döküldü. Ancak parmağı hâlâ olduğu yerde, bakışlarıysa hâlâ gözlerimin odağında duruyordu. Birkaç saniye daha öyle kaldığımızda, etkisiyle yine nefesimi tuttuğumu fark ettim ve hızla toparlanıp, "Zaten saray kurallarına aykırı bir şey yapmak niyetinde değilim." *Sadece kütüphanenizi bulup almam gereken bir kitap var, o kadar.* Eli hâlâ olduğu yerdeydi. "Peki, tamam dedim ya. Ne diye duruyorsunuz hâlâ?"

Gülünecek bir şey söylemişim gibi dişlerini göstererek gülümsedi ve kendi kendine başını sallayarak elini indirip bir adım

geriledi. Kafasıyla arkayı işaret ettiğinde onu takip etmemi istediğini anladım. Eh, geceyi onun odasında geçirmeye devam edecektim. Kurtulmak isterken bir şekilde daha fazla hapsolmanın verdiği öfkeyle dolu nefesimi bıraktıktan sonra peşinden ilerledim. Fakat unuttuğum yanık elim feci şekilde sızlayıp buna mâni olduğunda sızlanarak birkaç saniye daha olduğum yerde durdum. Elimi çevirip baktığımda avcumun derisinin soyulduğunu, parlak, pembe iç derimin göründüğünü fark edince midem ağzıma geldi. Sızım sızım sızlıyordu.

Ağlamak istiyordum, dolup taşan sinirimle beraber etrafımdaki kimseyi umursamadan hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Belki o zaman bir nebze olsun rahatlardı bu, kapana kısılmışçasına daralan ve acıyan ruhum.

Gözlerim dolduğunda düşüncelerimden arınıp tekrar Alaz'ın sırtını gördüğüm an derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Şimdi olmazdı, evet, içimi boşaltacağım bir gün olacaktı ama bu şimdi olmazdı, olmamalıydı. Burun kanatlarımı genişleterek tekrar soludum, el mahkûm peşinden ilerledim.

Odanın kapısını açtığında içeri girmeden önce beni bekledi, elimi elimin üstüne koyup avcumu bir yere çarpmamaya özen göstererek ona şöyle bir göz ucuyla baktıktan sonra içeri girdim. Alaz da peşimden girdi ve *şükürler olsun ki* bu defa sırtımı kapıya yaslamadı.

Kaldığım odaya doğru yürürken elimi temiz bir bezle sarmak aklımdaki ilk şeydi. Yoksa sabaha kadar uyumamın imkânı yoktu, sızı zaman geçtikçe artıyor gibiydi. Arkamı dönüp Alaz'a temiz bez bulabileceğim bir yer sormayı düşündüysem de hemen bu fikirden vazgeçtim. Daha fazla göze batmanın anlamı yoktu, gerekirse sabaha kadar uykusuz kalırdım.

Sol elimle odanın kapısını açtım ve ona hiçbir şey söylemeden içeriye girdim.

Odadaki varlığım görülür görülmez loş ışık yayan abajurlar kendiliğinden yandı. Uzandığım ikili koltuğa ilerledim yeniden,

sızlayan bacaklarımın ağrısına kulak vererek oturdum, ardından neler yapabileceğimi düşünmek amacıyla etrafı inceledim. Başka bir kapı yoktu, banyo bulma ümidim yok oldu. Elimdeki yaranın yaydığı ısı tüm vücuduma yayılıyor, beni terletiyordu. Alnımdan boncuk boncuk terlerin aktığını hissedince üzerimdeki kazağı çıkarmanın iyi olacağı fikrine kapıldım ve tek elimi kullanarak kazağımı çıkarmak için hareketlendim.

Tık. Tık. Tık.

Odanın kapısı tam üç kez tıklatılınca irkildim ve elimi hemen indirip kafamı çevirerek arkama baktım. Kapı hafifçe aralandığında kaldırdığım kazağımı geri indirdim. Önce gölgesi, ardından kendi göründü Prens'in.

Bakışlarıyla şöyle bir odayı yokladıktan hemen sonra beni buldu. Hâlâ ne söyleyebileceğini merak ediyordum keza az önceki tehdidi benim için yeterliydi. Daha fazla o tarz cümle işitemeyecek kadar canım yanıyordu.

"Elindeki yara, merhemini sürmedikçe geçmez, vaktinde sürmezsen sabaha kadar tüm vücuduna yayılır." Dehşet hissi ruhumda cirit atarken elindeki kutuya ilişti bakışlarım. "Sürmeden yatma."

Boş bakışlarla hiçbir şey söylemeden onu izledim. Bir şey daha söyleyecek gibi oldu lakin son anda vazgeçti, ilerledi ve çalışma masasının üzerine merhemi bıraktı. Ardından odadan çıkıp beni yeniden yalnız bıraktı.

Bense arkasından tek kelime etmedim.

☽

Yumuşacık yatakta, kâbus görmediğimden emin olduğum bir uykudan arındığımı hissederken, gözlerimi açmadan hafifçe kendi etrafımda döndüm. Zihnim uyansa da bedenim henüz hazır hissetmiyordu. Mahmurluğumun sebebi de buydu. Fakat bir anda kulaklarıma dolan, "Hazır!" sesiyle uyku halinde yerimden sıçradım. Gözlerim ansızın açıldı, birkaç kere kırpıştırıp neler olduğunu anlamaya çalıştım.

"Ha," sesi yükseldi bir erkek grubundan koro şeklinde. Ardından toplu halde metallerin sertçe yere konduğunu hissettim. Ve tekrar bir, "Ha," sesi, ardından tekrar metal şıngırtısı. Tıpkı bir savaşın ortasında kalmışım gibi. Neler olduğunu iyice anlamak için gözlerimi daha dirençli bir şekilde tam olarak açtım ve perdesi rüzgârla havalanan pencereden giren ışıkla alt ve üst kirpiklerimi birbirine yaklaştırdım. Gün doğmuş olmalıydı. Nerede olduğum, bilincim kendine geldiğinde aklımda yer etti:

Varilok Büyücülük Sarayı.

Gözlerim hatırladığım gerçekle büyürken yattığım koltukta hızla doğruldum. Gece elimin acısından terlemiştim ve merhemi sürdükten sonra hissettiğim sıcaklığın derecesi yükselmişti. Bunu gidermek için pencereyi açıp öyle yatmıştım.

Sağ elimi kaldırıp yaranın ne durumda olduğuna baktım.

Ve pürüzsüz avcumla karşılaştım.

Elim, dün yaşadığım her şeyin rüya olduğunu düşündürecek şekilde iyileşmişti. Tek bir iz dahi kalmamıştı, öylesi bir yanığın bu denli kısa zamanda iyileşmesi akıl kârı değildi. Sadece görünüşünün mü iyi olduğunu anlamak için elimi yumruk haline getirdim, açtım ve tekrar yumruk yaptım. Eskisinden daha iyi hissediyordum.

Bir an güler gibi oldum. Tenimde buradan bir iz kalmasını istemezdim, o acıyla birkaç gün geçirecek olmayı da öyle. İlaç her neyse kendim için biraz ayırıp döndüğümde dünyama götürmem iyi olabilirdi.

Eh, dünyama dönecek yolu bulmuştum da bir bu eksikti.

Aldığım derin nefesi burnumdan sakince verdiğimde, dışarıdan kılıç sesleriyle bir, "HA!" sesi daha duyuldu. Dün gece sarayı keşfedemeyip üstüne üstlük rezil olmanın verdiği rahatsızlık yavaş yavaş tüm bedenime yayılırken ayaklarımı hızla koltuktan sarkıttım. Siyah halının üzerindeki çamurlu botlarımı hızla eğilerek ayaklarıma geçirdim ve bağcıklarını bağlamakla uğraşmadan

ayağa kalktım. Ardından hızlı adımlarla bu gelen seslerin ne olduğunu anlamak adına tülü aralanan pencereye koştum.

Gözlerim oldukça temiz ve şeffaf duran pencereden anında sarayın bahçesine yöneldi. O an, kaslı gövdelerinde hiçbir kıyafetin olmadığı, yalnızca altlarındaki pantolonla duran yüze yakın erkek gördüm. Asker misali düzgün bir sırayla arka arkaya dizilmişlerdi. Ellerinde uzun, ucu hilali andıran kılıçları vardı ve kılıçlarını karşılarında biri varmış gibi havaya kaldırıyor, savaşıyormuş gibi çeviriyor, ardından yere çarpıyorlardı. Vücutları inanılmaz derecede güzeldi, cılız tek bir beden bile göremiyordum. Kılıçlarını her kaldırdıklarında kaslı kolları hareket ediyor, etrafa güzel bir titreşim yayılıyordu. Onlardan ayrı olarak tüm kuyruğun başında bir erkek daha bulunuyordu. O an, bu askerlerin hepsinin o adama bakarak aldıkları talimle kılıçlarını hareket ettirdiklerini gördüm. Kaslı sırtının tam ortasındaki çizginin en altındaki bel gamzesi bana göz kırpan kişiyi tanımam pek de zor olmadı:

Alaz.

Önündeki yüzlerce adama komutanlık eden ve gözümdeki güçlü imajını zirveye çıkaran adam. Vücudu, üstünde bir şey olmadan da kusursuz görünüyordu. Kasları göze batan cinsten şişik değildi, tam kararındaydı. Yüzünü göremesem bile şu an bakışlarında nasıl karanlık bir sisin hâkim olduğunu tahmin edebiliyordum.

Ben öylece onu süzerken birden başının hareketlenip bana doğru çevrilmesiyle suçüstü yakalanmış gibi olduğum yerde donup kaldım. Beline odaklanan gözlerim anında yukarı çıkıp durumu toparlamak için aramızdaki bu mesafeden bile kendini belli eden simsiyah gözleriyle buluştuğunda, metrelerce öteden dahi harelerindeki o yaramaz parlaklığı gördüm. Dudaklarının bir tarafı yukarı çekilip güzel suratında ukala bir gülüş canlandığında kaşlarımı çattım ve ısınan yanaklarımla bakışlarımı ondan ayırıp tekrar askerleri izlemeye koyuldum. Fakat bu bir saniye

bile sürmedi. Ne olduğunu anlamadığım bir anda görünmez bir güçle hızla geriye çekildim, pencere sertçe kapandı ve perde aynı sertlikle camın önüne çekildi. Dışarıyı görmem, profesyonelce engellendi. Karşımdaki pencere şimdi çelikten bir duvar görünümünü aldığında çatık kaşlarımla ne olup bittiğini anlamaya çalıştım.

Fakat bu pek de zor olmadı.

Bana dışarıyı görmemi engellemek için büyü yapılmıştı. Üstelik yapan da Alaz'ın ta kendisiydi. Adamın benimle uğraşmak hoşuna gidiyordu, bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Onu izleyişimi yakalamasının verdiği sıcaklık hâlâ yanaklarımda ve ensemde kol gezerken buz tutan ellerimi yüzüme bastırarak rahatlamaya çalıştım. Derin bir nefes alıp verdikten sonra rezil olduğum düşüncesini bir kenara atmayı denedim. Prens, dışarıda talim yapıyordu, odasında tektim. Üstelik çalışma odasında.

Bu fikirle birlikte kanıma karışan heyecanın kıpırtılarını hissettim. Harekete geçmeden evvel gözlerimle bir duvarı komple kitaplık olan çalışma odasını süzdüm. Gayet düzenli görünüyordu, gözüme çarpan tek bir fazlalık yoktu. Önce masasından başlamayı düşündüm, koyu cilalı masasına ilerledim, masanın üstünde ilk gözüme çarpan dün gece verdiği merhem kutusu oldu. Sağ elimin içini çevirip tekrar yanan avcuma baktım. Panzehrini vermeseydi şu an ne halde olacağımı bilemiyordum. Belki de adam, hakkında söylendiği kadar kötü biri değildi.

Bilincim, *insan olmadığını öğrendiği sürece*, diye düzeltti beni. Buraya ait normal birisi olsam gerçekten iyi olduğunu düşünebilirdim lakin adam evrenin prensiydi ve ben evrende aranan kaçaktım. Uzak durmam gerekiyordu, benden uzak durmasını sağlamalıydım yoksa ömrüm çok da uzun olacakmış gibi görünmüyordu.

Düşünmem gereken şeylerin bunlar olmadığını hatırlattım bir kez daha beynime. Ardından odada bir ipucu bulmak için üst üste

üç kâğıdın konulduğu masanın üzerini gözlerimle kontrol ettim. Etrafta kimse yoktu ve bu sefer daha dikkatli olmalıydım. Kâğıtlarda ne yazdığını anlamak için bu defa dokunmadan üzerine eğildim ancak yazıların Türkçe olmadığını görünce umudum söndü.

Doğruldum ve yavaş adımlarla kalın ciltli, koyu renk kitapların dizildiği kitaplığa ilerledim. Belki de aranan *Sırlar Kitabı* buradaydı, Prens okuyup incelemek için almış ve odasına koymuştu. Olamaz mıydı?

Gayet tabii olabilirdi.

Kitaplığa yanaştım, önce bakışlarımla süzdükten sonra sırtlarında hiçbir şey yazmadığı için rasgele birini alıp incelemek amacıyla elimi uzattım.

Odanın kapısının tam üç kere tıklatılmasıyla daha dokunamadan irkilerek elimi çekmek zorunda kaldım. Kendim de bir adım geriledikten sonra gelenin kim olduğunu anlamak için odanın içine yürüdüm.

"Efsan, içeride misin?"

Alaz'ın kız kardeşi Ladin'in sesini duyduğumda hissettiğim gerginlik kısmen azaldı. En azından içeri giren Prens değildi ve az önceki dikizlememin kasılmasını yaşamak durumunda kalmayacaktım.

Ses vermemeyi düşündüm. Geldikleri gibi giderlerse ben de kitapları araştırmaya devam edebilirdim. Olduğum yerde neredeyse nefes bile almadan dikildim lakin çok geçmeden adım sesleri buraya yöneldi ve saniyeler içinde kapalı kapı tıklatıldı, cevap vermemi beklemeden açıldı.

Arkasında iki hizmetlinin beklediği Ladin'in yeşil gözleri bakışlarımla buluştuğunda neşeli gözleri ışıldadı, suratında içten bir gülümseme açtı. "Ah, buradaymışsın. Seni arıyordum. Senin için kahvaltı hazırlattım. Sana sormadım ama kahvaltıyı aşağıya inmeden, burada birlikte yapamamızın daha iyi olduğunu düşündüm. Ben o masada çok sıkılıyorum da. Ne dersin?"

Üç gün aç kalsam yine de o ortama bir kez daha girmeyi istemezdim. Günün geri kalanının nasıl ilerleyeceğini bilmiyordum ama kahvaltıdan sonra da araştırmaya devam edebileceğim düşüncesi de yerleşmişti aklıma.

Bu yüzden daha fazla şüphe toplamamak için samimi görünmesini dilediğim bir gülüş gönderdim neşeli genç kadına. "Çok iyi olur," diye karşılık verdim ve hizmetlilerin masayı bizim için hazırlamasını bekledim.

Kahvaltıda Ladin'in ağzından çok laf alamamıştım çünkü daha çok kendisi konuşmuştu, kendi istediği konulardan. Alaz'la nasıl tanıştığımızı, birbirimize âşık(?) olduğumuzu nasıl anladığımızı, neler yaptığımızı sorup durmuştu; hepsi için ayrı yalan üretecek kadar profesyonel olmadığımdan kahvaltı boyunca sessiz kalmayı deneyerek bu tarz konuları konuşmaktan çok hazzetmediğimi düşündürmeye çalıştım. Kahvaltının sonuna doğru yaptığı gezi teklifini ise havada kaptım.

İhtişamlı, devasa sarayın her köşesini bir daha böyle bir yeri göremeyeceğimin bilincinde olarak inceliyordum. Aklımda esas Ladin'den kütüphane ve *Sırlar Kitabı* hakkında bilgi almak vardı fakat henüz konuyu oraya bağlayabileceğim bir konuşma geçmemişti aramızda.

Muhafızların dizili olduğu koridorlardan geçerken yaşadığım gerilim çok fazlaydı, hepsinin benim esas kimliğimi çözmek ister gibi baktığını düşünüyordum ve tek yanlış hareketimde ellerindeki mızrakları yüreğime saplayacaklarını sanıyordum. Bu koridorlarından geçsek kılıçlarını öne atıp reverans yapıyorlardı ve ben hep ilk başta bu hareketi beni tutuklamak amaçlı yaptıklarını sanıp geriliyordum.

Tüm bunlar haricinde sarayı bu şekilde, yanında kraliyet ailesinden biri varken gezmenin dün gecekinden daha eğlenceli olduğu ortadaydı. Çok farklı tablolar, anlaşılması zor resimler

neredeyse her duvarı kaplıyordu. Onları seyredip haklarında düşünmek kafa dağıtmak için iyi bir yol sayılırdı.

"Tablolar hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

Van Gogh'un *Yıldızlı Gece* tablosunu andıran, pastel mavi tonlarının ağırlıkta olduğu resmi izlerken işittiğim bu sözle Ladin'e baktım. "Evet, hepsi usta ressamların elinden çıkmış gibi."

Hafiften gülümsedi, yanaklarında iki gamze belirirken başını önüne eğerek onayladı. "Öyleler. Abim Alaz, tablolarla ilgilidir, hatta çoğunu saraya o getirtti."

Kaşlarımı kaldırdım. Pek sanata ilgili biri gibi durmuyordu, bana sorulsa ilgilendiği tek sanat dövüş sanatıdır cevabını verebilirdim. Halkının kendisinden bu denli korkup çekindiği bir hükümdarın resme ilgisi beni şaşırtmıştı. Eh, düşünüldüğünde Adolf Hitler de zamanında ressamdı. Çok da imkânsız bir şey olmasa gerekti.

Hayretimi gizlemeden, "Buna şaşırdım," dediğimde aklım hâlâ kütüphanedeydi.

"Ee," dedi Ladin. "Sanata karşı hep böyle ilgili misin, yoksa sadece tablolara mı böylesin?"

Yürürken biraz düşündüm. Zeyhan'dayken haftanın beş günü özel keman derslerim olurdu. Bu da anne ve babamın muhtemelen çok asosyal olmayalım, çok da sıkılmayalım, dünyadan ayrı hissetmeyelim diye yaptıkları bir jestti. Neyse neydi, her halükârda onları çok özlemiştim ve olmak istediğim tek yer yanlarıydı. Öte yandan keman, belki de tek eğlencemdi. Arşeyi elime aldığım, kemanımı narince omzuma koyduğum an tüm dünyadan soyutlanıyordum ve kendimi müziğin berraklığına bırakıyordum. Zihnimde çalan ezgilerle avuçiçimin karıncalandığını, parmaklarımın titrediğini hissettim.

"Keman," dedim özlem dolu bir sesle. "Keman çalmayı çok severdim."

Kaşları çatıldı, "-dim?" diye sordu. "Artık çalmıyor musun?"

"Elimde olmayan sebeplerden ötürü biraz ara verdim," diyerek geçiştirdim.

Tozpembe rujuyla renklendirdiği dudaklarıyla samimi bir tebessüm takındı. "Hım... Bir gün senden keman dinleyebilir miyim?"

"Neden olmasın?" dedim gelişigüzel. Esasen bunu istemezdim fakat saraydan biriyle –zararsız görülen biriyle– yakın olmak pek de zararıma durmuyordu. Umarım tüm bunlara gerek kalmadan bu şehirden kurtulmayı başarabilirdim. Konusu açılmışken konuşmanın mantıklı olacağını düşünerek devam ettim. "Hükümdarın özel kütüphanesi hakkında çok güzel şeyler duydum."

Umarım konuya iyi girmişimdir.

Ladin bana cevap vermek için dudaklarını araladığında kalbimin gümbürtüsü kulaklarımda yankılandı.

"Prenses Ladin." Fakat bu cümle Ladin'in söyleyeceklerini gölgeledi. Onunla aynı anda arkamızı döndüğümüzde genç, minyon tipli bir hizmetliye rastladık. Eteğinin iki ucunu eliyle tutup reverans yaptıktan sonra ekledi: "Prenses Şimay sizi görmek istediklerini bildirdi Efendim."

Ladin'in kaşları gözlerinin üzerine indi. "Neden?"

"Bilmiyorum Efendim, acil olduğunu söyledi."

Ladin derin bir nefes alıp sıkıntıyla serbest bıraktı. Gözlerini devirmesinin ardından bana baktı, ağız ucuyla konuştu. "Bahse girerim ki baloda ne giymesi gerektiğini soracak. Şimdiden başladık."

Dudaklarımı birbirine bastırıp yalandan gülümsemeyi denedim. Tam da kütüphane hakkında konuşacakken hiç de sırası değildi doğrusu.

Yeniden hizmetliye baktı. Çenesini yukarı kaldırıp, "Tamam, geliyorum," dedikten sonra bana döndü. "Çok bekletmem."

Keyfim kaçmıştı, yine de çaktırmamayı deneyip genç kadını kafamı sallayarak onayladım. Hizmetli bana tekrar reverans yaptığında ne yapacağımı bilemeden gözlerimle selamını almakla

yetindim, ikisi bana arkasını dönüp sarayın uzun holünde yürüdüklerinde arkamı dönmek için mesafenin açılmasını bekledim. Gözden kaybolduklarında hemen önüme döndüm. Karşılaştığım ilk şey koridorda bekleyen iki iriyarı muhafız oldu. Suçlu hissiyatına kapılarak gerildim, sesli bir şekilde genzimi temizledikten sonra karşıya doğru adımlar attım.

Ne yapacağımı bilmiyordum ama neler yapmayacağımı biliyordum.

Kendiliğinden açılan gizemli bir kapıdan içeri girme, mümkünse hiçbir yere dokunma, yanabilirsin.

Bu kurallara uymayı kafama koyarak yürümeyi sürdürdüm. Önünden geçtiğim tabloları inceliyordum, kimi yerlere geçmiş yıllarda bu sarayda hükümdarlık yapmış olan kişilerin portreleri asılmıştı, gencinden yaşlısına hepsinin yüzünün güzel olduğunu söyleyebilirdim. Seçilmiş gibiydiler.

Bir süre pek dikkat çekmeden sarayı gezdim, özellikle kapı gördüğüm alanlara yaklaştım ancak üzerinde bir yazı olmayan hiçbir yere dokunmadım. İçerisinde ne olduğunu bilmediğim kapıları açmayı denemedim, bende bu şans varken bu defa da Kral ve Kraliçe'nin odasına izinsiz dalardım ve sanıyordum ki bu sefer beni Alaz Şahzade de kurtaramazdı. Temkinli ilerlemeliydim, plansız adım atmamalıydım.

Yüzü görünmeyen çelik maskeli askerler beni benimsemiş olacaklardı ki ne zaman önlerinden geçsem kılıçlarını öne atıp reverans yapıyorlardı. Doğrusu bu hoşuma gitmiyor bilakis rahatsız ediyordu. Tabloların dizildiği bir duvarı daha inceledikten sonra bulunduğum salonun aralanan camından bahçe kapısını görünce nihayet dışarı çıkışın bir yolunu buldum ve adımlarımı oraya yönlendirdim.

Açık kapıdan çıkacağım an sağ tarafımdan bir, "Alaz," seslenişi duymamla duraksadım. Bu ses, artık tanıdık sayılırdı. Baş muhafız Bars'ın sesiydi. *Dün gece az daha beni zindana attıracak*

olan sarışın adamın sesi. Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde odanın içinde aralık bir kapı gördüm, Bars'ın yüzü görünüyordu, Alaz'ınsa sırtı bana dönüktü. Kasıldım, hemen bir adım yana kayıp kapıyı kendime siper ettim. "Konuşmamız lazım."

Alaz'a o da mı Alaz diyordu?

"Ne hakkında?" Alaz'ın sert ve komut istemeyen sesini duyduğumda sanki burada olduğumu biliyormuş gibi ürperdim, tüylerim diken diken oldu.

"Dün buraya getirdiğin kız hakkında." Muhafızın söylediği karşısında kirpiklerimin arasındaki mesafe açıldı. Benden bahsediyordu. Tükürüğüm boğazıma kaçtığında öksürmemek için kendimi zor tuttum ve dinlemeye devam ettim. Bir cevap alamayan Bars konuşmaya devam etti: "Onu nereden buldun?"

Alaz'dan gelen yanıt gecikmedi: "Burada hesapları ben sorarım."

Bars'ın nefes verir gibi güldüğünü duydum. "Gerçekten prenslik mi taslayacaksın?" dedi zoruna gitmiş gibi. "Bak, ben ciddiyim. Bir şeyler çevirdiğini anlayabiliyorum. Bir anda saraya daha önce hiç görmediğimiz bir kızı getiriyorsun, üstelik bu kız saraya doğal yollarla girmiş gibi değil hiç, dünkü alarma sebep olanın da o olduğuna eminim lakin takdir edersin ki yemek masasında onu görünce bunu gizlemek zorunda kaldım. Tüm bunlara sebep oluyorken onu böylesine koruyup kollamanın nedeni ne?

Yüreğim ağzımda atıyordu. Duyduklarım ve duyacaklarımın heyecanı dahi bacaklarımı zangır zangır titretiyordu.

"Sevgilim olması," dedi Alaz, dümdüz bir ses tonuyla. "Bundan âlâ sebep mi var?"

Bars kafasını eğdi ve ona *yapma* dercesine baktı. "Düzmece sevgilin."

"Bunu nereden çıkardın?"

"En yakın arkadaşınım ve o kızı ilk kez görüyorum."

"Yeni başladık."

"Ve ailenle tanıştırdın?"

"Ciddi düşünüyorum."

Bars güldü. "Sen?"

"Ne?" dedi Alaz. "Ben ciddi düşünemez miyim? Onu gördüm ve dedim ki, 'Bu kız hayatımın aşkı. Çok geçmeden ailemle tanıştırmalıyım.'"

Yalanı da Oscarlık bir oyunculukla sergiliyor.

Bars Alaz'a daha sert bakarak, "Dalga geçme," diye uyardı. "O kızda bir şeyler var gibi..." dediğinde kriz geçirmek üzereydim, şimdi düşüp bayılacaktım. Muhafızın benden zaten hazzetmediğini dün anlamıştım ama bu şüphelenişiyle, sebebinin insan olduğumu sezmesinden kaynaklı olabileceğini düşünüp sarsıldım. Ruhum korku tohumlarıyla kararırken tekrar Alaz'ın sesini duymamla dikkatimi bir kez daha onlara verdim.

"Sadece fazla meraklı ve aptal. Hepsi bu," diye geçiştirdi Alaz. Bilmeden kurduğu bu cümlesine karşın, garipliğimi *meraklı ve aptal* olmama vermesine kocaman bir teşekkür edesim geldi. Eh, beni bir aptal olarak görmesi daha sonra öfkelendirecekti ama şimdi bunu düşünecek lüksüm yoktu.

Bars bir şey daha söyleyecek oldu lakin birkaç saniye sessiz kalıp sesli olarak nefes alıp vermekle yetindi. "Öyle diyorsan..." dedi. Pek ikna olmuş gibi görünmese de en azından şimdilik bir şeylere göz yumacağı belli oluyordu. Bu saraydan, bu ortamdan acilen uzaklaşmam gerekiyordu. Gitgide göze batacaktım, sonum yaklaşıyordu.

"Öyle diyorum," dedi Alaz itiraz istemez bir tonla. "Şimdi git ve askerlerinle ilgilen."

"Emredersiniz Efendim," dedi Bars ve reverans yaptı. Adım seslerini duyduğumda Bars'ın uzaklaştığını Alaz'ınsa buraya geleceğini düşünerek arkamı döndüm ve o gelmeden odanın kapısından dışarı çıkmak için ilk adımımı attım.

"Sen, küçük fare."

Lakin tam da o anda duyduğum sesle durdum. Adımlarım olduğu yerde donup kalırken kafamı çevirip Alaz'a bakmamak için kendimi zor tuttum. En nihayetinde arkamı dönüp, "Bana mı dediniz?" diye sordum. Fakat arkamı döner dönmez bu kadar yakın mesafeyle karşılaşacağımı tahmin etmemiştim. Aramızda en fazla üç dört adımlık boşluk vardı.

Alaz kapkara gözlerini gözlerime iliştirerek bir adım attı ve üç adımlık mesafe ikiye düştü. Bir adım daha attı ve o mesafe bire indi, son adımıylaysa neredeyse ayakkabılarımızın ucu birbirine değdi. Başını biraz eğdiğinde, bu yakınlığa alışamadığımdan olacak, hemen nefesimi tuttum ve büyüleyici kokusunu almayı reddettim.

"Sana dedim," dediğinde, ağzından çıkan ferah nefesi ılık ılık suratımdan esip geçti. "Senden başka, tıpkı bir fare gibi sürekli olmaması gereken yerlerden çıkan biri var mı burada?"

Odasındaki camdan gördüğüm gibi üzerinde hâlâ pantolondan başka bir şey olmaması bakışlarımı sadece yüzünde tutmam gerektiği hakkında irademi zorlarken, "Fare mi?" dedim uyuz bir tonlamayla; az önceki *meraklı ve aptal* yakıştırması da beynimde falsolu bir şekilde yankılandığında ifademin daha da sertleştiğine emindim. Bu adam kendini ne sanıyordu da beni sürekli böyle aşağılıyordu? Aptalmış! Fareymiş! İçten içe ona gözlerimi devirirken yakınlığımıza aldırmadan tıpkı onun gibi çenemi yukarı kaldırdım ve anlık bir cesaret patlamasıyla, "O zaman ben de size 'kedi' mi demeliyim?" diye sordum. "Çünkü nereye gidersem gideyim, kokumu almış gibi beni buluyorsunuz!"

Alaz'ın bir şey düşünüyormuş gibi gözleri kısıldı, birkaç saniye öyle durduğunda istifimi bozmadım. Nihayet dudakları aralandığında bir şeyler söyleyeceğini kavradım.

"Çifte kumrular buradaymış!" sesiyle birlikte aramızdaki laf dalaşı ışık hızıyla bölündü. Bakışlarım bir kurtuluş çağrısı misali hemen ayrıldı Alaz'dan ve arkasındaki Ladin'e yöneldi. Âdeta

sevimli bir peri kızı gibi karşımızda duruyor, tatlı tebessümüyle bize bakıyordu. Kızın çocuksu bir güzelliği vardı. *Abisinin aksine!* Alaz bir adım geriledi, bakışlarının suratımdan ayrıldığını hissettim, o da hislerimi doğrulayarak kafasını çevirdi ve tam arkamızda bekleyen kız kardeşine baktı. Ben de fırsat bu fırsat hızla toparlandım ve birkaç adım geri atıp ondan daha fazla uzaklaştım. "Ben de sizi arıyordum."

"Ne oldu Ladin?" dedi Alaz, kız kardeşini incelerken. "Neden bizi arıyordun?"

"Ah, abiciğim," diye karşılık verdi sevimli kız ve ayağındaki şık, elbisesiyle aynı renk sivri burunlu topuklularla abisine doğru yürüdü. Sonrasında parmak uçlarında yükselerek Alaz'ın tıraş edilmiş yanağına küçük bir öpücük bıraktı ve parıldayan kahverengi hareleri bana ilişti. "Efsan'a bahçemizi gezdirmek istiyordum." Bir kez daha Alaz'a baktı. "Talim nedeniyle meşgul olacağını düşündüm. Ayrıca sarayın tek başına takılmak için çok eğlenceli bir yer olduğu söylenemez, gün boyu birlikteydik."

"İyi düşünmüşsün," dedi Alaz ve kafasını çevirip bana baktı. "Tek başına etrafta dolaşmasından iyidir." Göğsümde birleştirdiğim kollarım ve kısılmış gözlerimle ona bakarken yüzümdeki öfkenin her halinden okunduğuna emindim. Alaz tekrar kız kardeşine döndü. "Ona göz kulak ol."

"Elbette abiciğim, sen hiç merak etme!" diyen Ladin, çaktırmadan bana göz kırptığında gülümsemek için dudaklarımı hareketlendirdim fakat başarılı olduğumu hiç sanmıyordum. Alaz bana baktığında bir kez daha buluştu gözlerimiz. Gözlerime bir ceza vermem gerekiyordu, ne zaman yüzüyle karşı karşıya gelsem bakışlarını yakalamasının sebebi neydi sanki!? Bana doğru tekrar bir iki adım attığında parmaklarımı avuçiçime gömdüm. "Sen de kendine dikkat et, sevgilim," diye mırıldandı. Cümlenin altındaki anlamın, *gireceğin yerlere dikkat et* olduğunu kavramak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Bir şey söylemedim ve yanımdan geçip gitmesine müsaade ettim. Alaz'ın yokluğunu daha kavrayamadan, Ladin heyecan içinde, "Yeniden merhaba!" deyip koşarak yanıma geldi ve hızla koluma girdi. Kullandığı, karakterine yakışan şeker kokulu parfüm burnumda gezinirken, "Merhaba," diye karşılık verdim. Kızda insana neşe veren bir şeyler vardı.

Beni saraya yönlendirip yürümeye başladığında ben de ona eşlik ettim. Aklımda dolaşan tek şey Alaz ve Bars'ın arasında geçen gizemli konuşmaydı. Bars'ın benden şüphelendiği alenen ortadaydı, geçmişimi araştırmak isterse ne yapardım bilmiyordum. Öte yandan o bile Alaz'ın bu sevgilicilik oyununa neden başladığını ve amacının ne olduğunu bilmiyordu, bu ise beni iyice işkillendiriyordu. Bir an önce şu kitap her neredeyse bulmam ve buradan defolup gitmem lazımdı.

"Kahve saati. Harika tatlılar yapılmış, görmen lazım. Pastayı çikolatalı mı seversin, meyveli mi? Bence çikolatalı; çünkü meyveliyi seçenler daha önce hiç gerçek çikolatalı pasta yememiştir."

Başını iyice yaklaştıran Ladin'e baktığımda kaşlarımı çattım. Ne söylediğini duymadığımdan, "Ha?" diye sordum gayriihtiyari.

"Abim ve etkileri... Aklın onda kaldı, değil mi? Hülyalı hülyalı bakışlar..." Ellerini birbirine bağlayıp derince iç çekti. "Ah..."

Gözleri tekrar beni bulduğunda hızlıca toparlandım. "Hı-hı..."

Ladin bana güldü ancak ben neyi onayladığımı bile bilmiyordum.

"Kahve saati diyorum. Enfes tatlılar tadacaksın."

Kaçan tadımı hiçbir tatlının yerine getirebileceğini düşünmüyordum. Yine de Ladin'e itiraz etmeden onunla gittim.

Gerçekten çikolatalısından meyvelisine çeşit çeşit tatlının dizildiği bir kahve saatini geride bırakmıştık. Tatlılarla –özellikle annemin yaptıklarıyla– aramın iyi olmasına rağmen bozulan moralim doğru düzgün bir çatal bile alamamama neden olmuştu. Ladin bunu sarayın içinde bunaldığıma yorup yaklaşık bir

saat sonra bana bahçeye çıkmayı teklif ettiğinde bunu havada kapmıştım. Birlikte bahçede ilerliyorken hafiften bir yel esti. Kollarımı göğsümde birleştirdim, Ladin'se üstündeki ince boleroya sığındı. Önce karanlık gökyüzünü izledi, ardından kafasını derin düşüncelerde boğulan bana çevirdi.

"Ee, beğendin mi sarayımızı? İyi gezdirdim umarım."

"Güzel," dedim dikkatimi toplamaya çalışarak. "Çok beğendim. Sadece..."

"Sadece?"

"Kütüphane. Oraya da girseydik iyi olurdu. Merak ediyordum. Çok iyi olduğunu düşünmüştüm."

Dudaklarını birbirine bastırırken kafasını indirip kaldırdı. "İnanılmaz güzel, her yerde bulamayacağın türden eserler vardır. Kitap okumayı, araştırmayı seviyorsan hükümdarın kütüphanesine bayılırsın."

İşte bu. Yavaş yavaş aslanın inine giriyordum.

Kesinlikle yapay olmayan heyecanımı gizleyemeden kafamı hevesle aşağı yukarı hareket ettirdim. "Kitap okumaya bayılırım." *Bu yalan değildi.* "Kütüphanenin düşüncesi bile kalp atışımı hızlandırdı. Görmeyi çok isterim." Çok hızlı gittiğimi düşünerek boğazımı temizledim. "Tabii... Yani, buna izin verilirse."

"Neden verilmesin? Sen Prens'imizin sevgilisisin sonuçta. Abim sana her kapıyı açacaktır, ona söylemen yeterli. Eminim ki sana kütüphaneyi seve seve gezdirecektir."

Heyecanın ivmesi yavaş yavaş düşüyordu. "Abin çok yoğun, bana eşlik edebileceğini sanmıyorum."

"Eminim sana ayıracak zamanı vardır. Baksana, ok atacağı yerde gözü burada."

Kaşlarımı çatıp ne söylediğini anlamak için Ladin'e baktım. Hafiften gülümseyerek çenesiyle karşıyı işaret ettiğinde gözlerim gösterdiği yere ilişti. Sabah talim yaparken gördüğüm askerler, şimdi de geniş bir alanda ellerindeki yay ve okla karşılarındaki

hedeflere bakıyor ve muhteşem bir hızla şişeleri teker teker düşürüyorlardı. Onlardan daha çok dikkatimi çeken şeyse okunu elinde tutup başını sağına çevirerek bize, daha doğrusu bana bakan Alaz'dı. Bakışlarım kapkara hareleriyle buluştuğunda kalbimde o enteresan teklemeyi yine hissettim, ayak parmak uçlarımdan başlayan karıncalanma hissi yukarılara tırmandı. Yanaklarıma hücum eden sıcaklığı fark ettiğimde bakışlarımı çevirmenin doğru olacağını düşündüm ama o benden önce davrandı. Önüne döndü, oku kaldırıp yaya takarak geri çekip gerdirdi. Serbest bıraktığında ok şişeyi delip geçti ve şişenin içindeki partiküller havaya saçıldı.

Güzel bir atıştı.

Bakışlarının vücuduma yaydığı saçma etkiyi dağıtmak için gözlerimi kapatıp açtım, tekrar Ladin'e baktım. "Ok talimi de mi yapıyorsunuz?"

"Hı-hım," diye onayladı beni. "Saray güvenliği için sadece büyü yeterli olmuyor," dedi askerleri izleyerek. "Her türlü duruma karşı bütün savunma teknikleri bilinmeli."

"Güçlerini kaybetme durumunda?" dedim, sesim daha çok soru sorar gibi çıkmıştı.

"Aynen öyle," diye yanıtladı. "Ne dersin, biraz da biz deneyelim mi?"

Sadece kütüphaneye gitmek istiyordum. Üstelik adamların hepsi insanüstü bir yetenekle kusursuz atışlar yapıyordu, ok her yaydan çıktığında bir ateş saçılıyordu ve büyülü olduğu ortadaydı. Yine ifşalanmam için bir sebep olabilirdi ve muhtemelen uzak durmalıydım. Ladin'i süzdüm. "Harika bir elbisenin içindesin ve ayağında on santim topuklular var."

"Ah, tatlım. Biz hep böyle gezmek zorundayız," deyip koluma girdi. "Beni bu halde ok atarken görmelisin!" Bir şey söylemedim ve beni ok meydanına sürüklemesine izin verdim.

Onu izlememde bir sakınca yoktu, *sanırım.*

Askerlerin yanına ulaştığımızda Ladin birkaç adım önüme geçerek orta yaşlı bir muhafızla konuştu, adam kafasını kaldırıp *hayır* işareti yaptı, gülüştüler ve Ladin sonunda ikna etmiş olacak ki ok ve yayı eline aldı. Aynı anda ok atan askerlerin silahlarından çıkan ateşin sesi kulaklarımda yankılanırken Ladin kafasını bana çevirip, "İzle," diye seslendi.

Çok hevesli olmasam da öyle görünmeyi deneyip gözlerimi kapatıp açarak onayladım. Kollarımı göğsümde birleştirip Ladin'i izlemeye koyuldum ve tam o sırada vücuduma yayılan elektrik akımını hissettim. Onu görmesem dahi bana baktığını, hatta yaklaştığını hissedebiliyordum. Henüz yok olmayan o karıncalanma kendini biraz daha belli etti. Rüzgâr kendinden önce kokusunu getirdi, hâlâ Ladin'i izliyor gibi görünsem de gözlerim sağıma bakıp onu kontrol etmek için can atıyordu.

"Demek sarayı herhangi bir yasaklı yere girmeden de gezebiliyorsun."

Tam yanıma gelmişti, omzu neredeyse omzuma değecekti. Söyledikleri üzerine, benden en az yirmi santim daha uzun görünen, yakışıklılığı hiçbir ağız tarafından yalanlanamayacak adama göz ucuyla baktım. O da kardeşini izliyor gibi duruyordu lakin ilgisi tam olarak bendeydi.

Tekrar Ladin'e bakarak karşılık verdim: "Yanımda bilen birisi olduğu için yasaklı yerlere girmeden sarayı gezebildim, evet."

"Güzel," diye karşılık verdi. "Ladin olmasaydı muhtemelen sarayın alarmı bir kez daha çalacaktı sayende. Bu sefer seni kurtarmaya gelemezdim."

Dalga geçiyordu, rencide ederek.

"Ladin olmasaydı odanızdan dışarı çıkmayı düşünmüyordum," dedim ters ters. "İşkence sarayınızı gezmeye inanın hiç hevesli değilim."

Yüzünü görmesem de gülümsediğini hissettim. "Burayı işkence sarayı olarak adlandırman gururuma dokunuyor, sevgilim."

Dalga geçmeye devam ediyordu, elbette nasıl adlandırdığım umurunda bile değildi. Bu defa kafasını bana çevirdi. "Elin nasıl oldu?"

"İyi," diye kestirip attım.

Ladin arkasını döndü. "Gördünüz mü?" diye seslenerek araya girdi. "Tam on ikiden vurdum."

Oraya bakıyordum ama neyi, nasıl yaptığını zerrece görmemiştim, aklım tamamen Alaz'daydı. Yine de Ladin'e gülümsemeyi deneyip başparmaklarımı onay işareti yaparak havaya kaldırdım. "Çok iyiydi."

Alaz'sa kız kardeşini başını çok hafif öne eğerek onayladı.

Ladin elindeki ok ve yayı kendisini bekleyen askere teslim ettikten sonra neşeli adımlarla yanımıza geldi. Alaz'a baktı. "Efsan'a da at diyorum ama istemediğini söylüyor. Bence yapamayacağını düşündüğünden."

Alaz, muhtemelen sevgilicilik oyununa uyum sağlamak için, tek kaşını kaldırarak bana baktı.

Elbette yapamazdım. "Daha önce hiç denemedim. Yanlışlıkla birine falan saplarım, hiç almayayım."

Ladin başını arkaya attı. "Daha neler. Öyle bir riskle karşılaşmayacağına emin olabilirsin. Bana ok atmayı abim öğretti." Alaz'a baktı. "Sevgiline öğretmeyecek misin?"

"Geç," dedi Alaz çenesiyle ileriyi işaret ederek. "İlk denemeni birlikte yapalım."

Ona ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı belli ederek baktım. Suratımdaki memnuniyetsizliği silmeden sağ elimi havaya kaldırdım. "Elim, biraz acıyor."

"Yeni mi oldu?" dedi Ladin. "Kahvaltı sırasında bir problem yoktu."

"Naz yapıyor," dedi Alaz, ukala gülümsemesi güzel suratında canlanırken. "Ona bir şeyi ilk seferinde kabul ettirmek oldukça güçtür."

Ladin dudaklarını birbirine bastırıp kaşlarını yukarı kaldırırken dudakları manalı bir gülüşle şekillendi. Yanaklarıma saçma bir sıcaklık nüksettiğinde Alaz elindeki yayı bana uzattı. "Bu ok atmayı öğrenmek için ilk ve tek fırsatın olabilir."

Önce eline, sonra yüzüne, ardından ok atan muhafızlara baktım. Eğlenceli görünüyordu, çok huzursuz ve uyumsuz bir kişilik gibi görünüp elimdeki Ladin fırsatını tepmemek için bir an kabul etmenin iyi olacağını düşündüm. Onu ve içinde bulunduğumuz bu durumu hâlâ tasvip etmediğimi bakışlarımla oldukça iyi bir şekilde anlattığımı düşünerek kafamı hareket ettirip onayladım ve okların atıldığı alana yürüdüm. İşlerine odaklanan askerlerle aynı hizaya geldim. Alaz yanımda bittiğinde oku ve yayı vermesi için ellerimi uzattım.

"Nasıl tutacağını biliyor musun?"

Sorusuyla birlikte askerlere baktım. Sol elleriyle yayı tutup sağ elleriyle oku geçiriyor ve serbest bırakıyorlardı. O ateşin nasıl çıktığını bilmiyordum fakat herhangi bir sorun olursa acemiliğime bağlayacaktım. "Zor görünmüyor."

"Peki," dedi Alaz ve önce yayı verdi.

Birkaç metre ötemdeki askere bakarak onun tekniğiyle tutmaya çalıştım, elim titriyordu. Oku aldığımda önüme döndüm ve kafam karıştı. İstemeden, "Nasıl olacak?" diye sormuş bulundum.

"Önce vücut duruşunu ayarlamalısın," dedi. "Ayaklar omuz genişliği kadar açık ve vücut ağırlığı her iki ayakta sabit olmalı. Bu vücudunu sabit tutacak ve denge sağlayacaktır."

Söylediğini yaptım.

"Oku, yerleştirme işaretinin altına, kirişin okun arkasındaki çentiğe gelecek şekilde yerleştirmen gerekiyor. Okun üzerindeki tüyün sana doğru olduğuna ve çentiğin kirişe iyice oturduğuna emin olmalısın."

Bana matematik problemi okumuş kadar karışmıştı aklım. Önce oka, ardından yaya baktım. Söylediği terimlerin ne

olduğunu da bilmediğimden kafam iyice çorba oldu. Prens Alaz da anlamadığımın farkında olacak ki gülümsedi, bununla birlikte yanaklarımdaki sıcaklık seviyesinde bir artış hissettim. Birkaç adım atıp arkama geçtiğinde ne yapacağını düşündüm, tam arkamda durup çıplak kollarını iki yanımdan uzattığında kasım kasım kasıldım. Gövdesi sırtıma değdiğimde öyle heyecan yaptım ki neredeyse "*Ne yapıyorsunuz?*" diye soracak, tüm heyecanımı belli edecektim.

"Bacaklarını biraz daha arala," dediğinde söylediğini anlamak için bir iki saniyenin geçmesini bekledim. Titreyişlerimi hissetmemesi için içten içe dualar ederek söylediğini yaptım, odunsu kokusu soluğuma karıştığında nefes almak artık daha az sakinleştiriciydi.

Oku tuttuğum elimin üzerine elini koyduğunda vücudumdan bir ürperti geçti. Yayı tuttuğum elimin üzerine de diğer elini koyup açımı düzeltti. "Oku tam buraya yerleştirmelisin," dedi ama görme duyumu kaybetmiş gibiydim. "Okun üzerindeki tüyün sana doğru olduğuna ve çentiğin kirişe iyice oturduğuna emin olduktan sonra okun sapını yayın kalanına yerleştir."

Anlamış gibi yaparak başımla onayladım. "Sağ elin işaretparmağı okun çentiğinin üstüne, ortaparmak ve yüzükparmak çentiğin altına yerleştirilir," dedikten sonra sağ elimin parmaklarını söylediği doğrultuda hareket ettirmesine izin verdim. Elimden tüm ruhuma yayılan ateşin sebebini anlayamıyordum. Yersiz bir coşku içimde geziniyor, arkamdaki adamın benim celladım olabileceğini unutan kalbim nedensizce hızlanıyordu. Kolları kollarıma paralel olarak bedenimin iki yanından uzanıp yayı kavradığında nefesimi tuttum. Sağ eli, tutuğum okun üzerinden elimin üzerine konduğunda vücut sıcaklıklarımız birbirine karıştı. Benim tenim bulunduğumuz durumdan dolayı alev alev yanarken onunki buz gibi soğuktu. Parmaklarım uzun ve kemikli parmaklarının arasında kaybolurken yüreğim son nefesini verecek olan bir insanınki kadar hızlı atıyordu.

Kafamı dağıtmak için zihnimi başka bir konuyla meşgul etmenin iyi olacağını düşünerek laf arasında, "Sabah yaptığınız çok kaba bir hareketti," dedim.

"Parmaklarını içe doğru kıvır," diye yönlendirdi. Söylediğini yaptığımda, "Hangisi?" dedi sözlerime karşılık.

"Pencereyi yüzüme kapatmanız."

"Kıskanç bir adamım," diye karşılık verdi alay eder gibi. "Elini mümkün olduğu kadar düz tut. Başparmağını içeri sok ki yayı tüm gücünle çektiğinde boğazına yerleştirebil." Söylenilenleri yaptığımda tekrar konumuza döndü. "Sevgilimin yarı çıplak erkekleri izlemesine dayanamam."

Yüreğim yersiz bir şekilde tekledi. Kendime sinirlenerek gözlerimi kapatıp açtım. "Ben sizin..."

"Önüne bak," diye araya girerek çenesini başıma yaslamasıyla kelimelerim tamamen bölündü. Sırtım gövdesine, kalçam kasıklarına değiyor, kokusu başımı döndürüyordu. Yayla birlikte oku çektiğinde, elim ona uyarak hareket etti. "Şimdi, dediğimde üç parmağını da aynı anda serbest bırakacaksın," diye mırıldandı, ılık nefesi saçlarımın arasından süzülüp giderek tüylerimi diken diken ederken. "Tamam mı?"

Derin bir nefes aldım, bu heyecanın ok atışımla alakasının olmadığını biliyordum.

"Şimdi," dediğinde kontrolüm dışında ok gökyüzünü nişan aldı, parmaklarımı söylediği gibi serbest bıraktığımda bir ateş fırtınasıyla yaydan kurşun gibi fırladı ve saniyeler içinde hedefe saplanıp tok bir sesin ardından toz partikülleri havaya saçıldı.

Gökyüzünde süzülen kuşa benzer bir yaratık okun hızına yenik düştü ve peykân kuşu dağladı. Yaratığın gökyüzünden düşüşünü gördüğüm an kalbim korkuyla çarptı ve başımı hafifçe soluma çevirdim. Bu hareketim, kulağımın Alaz'ın dudaklarına değmesine vesile oldu ve çok geçmeden, titreşimlerinin tüm bedenime yayıldığı kısık, etkileyici ses tonu duyuldu.

"Ne dersin Efsun, sence okun Sayek'i kıstırdığı gibi, kedi de fareyi kıstırır mı?"

Kalbim kulaklarımda atarken, hâlâ benimle sarmaş dolaş olan Alaz'ın dudaklarının saçlarıma değdiğini hissettim ve bundan rahatsız olamadım. Aksine, anlamlandıramadığım, güzel bir duyguyla çevrildi dört bir yanım. Nefeslerim kesikleşti, dudaklarım kurudu. Bu, başka bir evrende, hiç tanımadığım bir prensle bir oyunun içinde olduğumu unutturan, kısa bir andı.

Kulağımın derinliklerine doğru yayılan nefes titreşimlerini tüm bedenime yayarken kanımda hissettiğim kaynamanın nedenine bir mana veremiyordum. Adına Sayek dediği, birlikte vurduğumuz kuşa benzer yaratığın cansız bedeninin gökyüzünden çalılara doğru hızla süzülmesini izledikten sonra nihayet soluklanıp kendime gelebildim. "Bırakın beni," deyip parmaklarımı yaydan çektim, geriye bir omuz atıp Alaz'ın güçlü kolları arasından sıyrıldım.

"Ne muhteşem bir gösteriydi ama!" İşittiğimiz bu erkek sesiyle harelerim sözlerin sahibine yöneldi ve dün gece yemek masasında gördüğüm Alaz'ın ablasının eşi olan kumral adamın kahverengi gözleriyle buluştu. Yuvarlak suratında samimiyetten daha çok alaycı bulduğum, dişlerinin görünmediği bir gülümseme hâkimdi. Birkaç asker vurulan yaratığın bulunduğu konuma koşarken o, elleriyle ağır ağır alkış tutup bize doğru ilerliyordu. "Romantik çiftimiz, birlikte öldürücü yaratık Sayek'i vurdu."

Burnunu çekip dudaklarını büktü. Avuçiçlerini, siyah tişörtünün sardığı gövdesinde birleştirdi. Çatık kaşlarımı düzeltmeden ona bakmaya devam ettiğimde burun kanatlarını genişleterek derin bir nefes aldı ve Alaz'a döndü. "Etkilendim."

Alaz, ona tersleyici bir bakış attı, ardından hiç umursamadan önüne döndü. Adamla bakışlarım buluşmak zorunda kaldığında nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim. O da zaten benimle pek ilgilenmedi ve yine Alaz'a baktı.

"Bu akşam da burada mısın?"

Alaz bu soru karşısında eniştesi konumundaki adama bakmadan hâlâ elinde tuttuğu ok ve yayı havalandırdı. Okun arka tarafını yayın ip şeklindeki kirişine yerleştirdi, işaret ve ortaparmaklarıyla kavradığı okun ucunu kirişle beraber çekti. Kiriş, neredeyse ağzına ve burnunun ucuna değiyordu. *Demek ki biraz daha yukarıdan tutmak gerekiyormuş,* diye geçirdim içimden. Üzerinde bir şey olmadığından, pozisyonundan ötürü kol kasları çok daha belirgindi, siyah gözleri iyi nişan alabilmek için kısıldı.

"Neden sordun Mirza?" dedi, adının nihayet Mirza olduğunu öğrendiğim kumral adama, gerdiği okunu atmadan hemen önce. "Yemekleri sen mi hazırlayacaksın?"

Ok fırladığında Mirza'dan bozuntuya vermediğini göstermek istediği belli olan, yapay bir kahkaha döküldü. Doğrusu, Alaz'ın cevabına karşılık neredeyse ben bile gülecektim. "Yok canım, kraliyet ailesini zehirlemek gibi bir niyetim yok." Ardından gözleri tekrar bana odaklandı. "Davete sayılı gün kaldı, o zamana kadar burada mı kalacaksınız diye merak ettim."

Alaz'ın oku, tekrar tam isabet yaparak kendiliğinden yenilenen metrelerce uzaklıktaki şişeyi vurdu. "Bugün gideceğiz," dedi, elindeki yayı arkasında bekleyen iri yapılı, sadece altındaki pantolonuyla duran adamına bıraktığında. "Davete kadar halletmem gereken işlerim var."

Zihnimin büyük bir köşesinde çınlayan, *Ne daveti?* sorusuna şimdi cevap bulamayacağımı bildiğimden bu merakımı Mehsa ve Barın'ı gördüğüm ana sakladım.

"Nephan'da her şey yolunda mı? Kulağıma birkaç haber geldi."

Alaz göz ucuyla bana baksa da hızla eniştesine dönüp, "Şimdi bunları konuşmanın vakti değil," diye yanıtladı. "Yakın zamanda geniş çaplı bir görüşme ayarlayacağım."

Mirza'nın da gözleri beni bulduğunda, bir şeyleri anlamış gibi kaşları havaya kalktı. "Pekâlâ," dedi, neyi ima ettiklerini anlamaya

çalışırken kasıldım. Benim yanımda konuşamayacaklarını anlamıştım ve her ne kadar devam etmelerini istesem de buna bir çare bulamayacağımı biliyordum. Alaz'ın her hareketini incelemeyi, şahit olabileceğim her konuşmasını gizli gizli dinlemeyi kesinlikle aklımın bir kenarına not ettim. Burada kurtuluşum hakkında tahmin ettiğimden fazla bilgi olabilirdi.

Mirza konuşmaya devam etti: "Zindana gelmen gerekiyor. Öldürülmesi için onay bekleyen bir lanetli erkek var." Mideme bir yumruk yemiş kadar oldum. "İki hafta saklanabilmiş," derken kahkaha attı. "Zavallı, güçsüz, lanetli insan evlatları. Gerçekten buradan kurtulabileceklerini düşünüyorlar, ne kadar saklanırlarsa saklansınlar evrenin onları yutacağını anlayamayacak kadar ahmaklar. Buradan olmadıklarını öyle çok belli ediyorlar ki... Bu geri zekâlı nasıl yakalanmış, biliyor musun?"

"Zindana geç Mirza," dedi Alaz, adamın lafını yarıda keserek. Muhtemelen konuşmayı bölmeseydi korkudan içim dışıma çıkacaktı. Boğazıma kadar yükselen mide asidi yemek borumu yakmıştı. Uzuvlarım evhamla titredi. "Üzerimi değiştirip geleceğim."

Mirza'nın hevesle açtığı ağzı kapandı. Ardından, "Pekâlâ," demekle yetindi.

O an aklımda olan tek şey buradan koşarak uzaklaşmak ve bir daha bu kişilerin etrafında asla olmamaktı. Ateşle oynuyordum, farkında değildim. Bu işin şakası yoktu, kimliğimi anladıkları an işim biterdi. Soğuk soğuk terliyordum, Alaz'ın bugün döneceğimizi söylemesiyle kendimi rahatlatmak istiyordum fakat nafileydi.

Alaz yeniden bana baktığında harelerim odağını bulmuş gibi onunla buluştu. Düşüncelerimi ve ifademe yansıyan korkuyu gizlemeye çalışmam gerektiğinin farkına vardım. Kaşlarıyla sarayı işaret ettiğinde peşinden gitmem gerektiğini anladım. Bir süre uyum sağlamalı ve ardından bir daha bu adamın hiçbir şekilde etrafında olmamalıydım. Çim yol bitip sarayın görkemli demir

kapısı gözler önüne serildiğinde yüzleri kapalı iki muhafız ellerindeki mızrakları öne uzatıp Alaz'a selam verdiler. O ise yine askerlerinin bu hareketine karşı en ufak bir tepki vermedi ve öylece yürümeye devam etti.

İçten içe kendilerine karşı ürkek duran bakışlarımı kısa bir anlığına onların üzerinde gezdirdim, kimsenin gözünün yaşına bakmayacak gibi duruyorlardı. Nasıl gizleneceğimi bilemiyordum, en ufak yanlış hareketim ellerinde tuttuğu kılıçların boynumu kesmesine neden olabilirdi. Aklımdaki kâbus senaryolarını bir kenara atmayı deneyerek gözlerimi yeniden Alaz'ın yürüdükçe bel gamzesinin kendini daha çok belli ettiği sırtına çevirdim.

Odaya girdiğimizde duş alacağını, ardından zindana gittikten sonra dönüp beni alacağını ve Nephan'a bırakacağını söyledi. Onayladıktan sonra yine çalışma odasına girip kapıyı kapattım, aklım ve kalbim allak bullak olmuştu. Karman çorman yığınla duyguyu birlikte yaşıyordum ve neye nasıl davranmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Tek bildiğim bir an önce bu saraydan gitmem, bir daha buraya adımımı atmamam ve daha görünmez olmam gerektiğiydi.

Öyle de yapacaktım.

Bölüm Sekiz

TEMASH UÇURUMU

Farklı noktalarda art arda beş tane şimşek çaktı ve içinde bulunduğumuz dayanıksız evin her odası çakan şimşeklerle aydınlandı. Birazdan şiddetli yağmur yağacağını bilecek kadar tanıyordum bu şehri. Duvarda asılı duran antika saatin sarkacı bir sağa bir sola gidiyor, odanın içinde tik tak seslerinin duyulmasına neden oluyordu. Oturduğum yumuşak koltukta dışarıyı izliyor gibi görünüyordum; yapraksız, kuru ağaçlar rüzgârın şiddetine dayanamıyor gibi bir o yana bir bu yana sallanıp duruyorlardı, her an kökünden ayrılacak ve evrenin bilinmeyen bir taraflarına fırlatılacaklar gibi görünüyorlardı. Birkaç saniye bu görüntü dikkatimi dağıtsa da esas düşündüklerim, sarayda yaşadıklarımdan başka bir şey değildi. Alaz'ı ve yüreğimde oluşturduğu manasız etkileri düşünüyordum, burada pek sorun yoktu. Fakat Mirza denilen adamın son anda söyledikleri beynimde depremlere yol açıyordu.

Tıpkı benim gibi lanetli gördükleri bir erkek yakalanmıştı, zindandaydı ve hiç acımadan öldürüleceğini söylemişlerdi. Fark edilip aynı şeyleri yaşamam an meselesiydi ve ölmeyi, bilmediğim bir yerde, sevdiklerimin mezarımı dahi bulamayacağı bir şekilde ölmeyi istemediğimi biliyordum. Korku iliklerime işlemişti, boğazımda koca bir düğüm vardı ve ben artık gerçekten lanetlendiğimi düşünüyordum. Bu lanete sebep olarak da son gece ailemi haksız yere üzüşümü sunuyordum. Onları özlüyordum, çok özlüyordum ve oldukça savunmasız hissediyordum.

"Al bakalım." Mehsa hazırladığı sütlü filtre kahveyi bana uzattığında düşüncelerimden arındım ve elimi uzatarak kahveyi aldım. Buz tutan parmaklarım sıcak kupanın etrafına sarıldığında içmeden önce kokusunu içime çektim. Burada şükredebileceğim şeyler de vardı elbette, insan eti yiyen bir evrene de ışınlanabilirdim. Neyse ki yemek kültürlerimiz birbirine benziyordu.

Karşımdaki koltuğa oturduğunda mutfak kapısından çıkar çıkmaz elindeki sandviçten bir ısırık alan Barın lokmasını yutmadan konuştu: "Yani şimdi sen, Alaz Şahzade'nin –*bizim baş muhafız sandığımız ama aslında prens olan Alaz Şahzade'nin*– sevgilisi misin?"

Tam kahvemi yutacakken işittiğim bu sözler sebebiyle yudum genzime kaçtı. Öksürmeyi denerken gözlerim doldu. Birkaç kez üst üste boğazımı temizledim, ardından, "Sarayın içinde öyleydim," dedim, tekrar öksürdüm. "Sürdürmeye niyetim yok."

"Tabii ki olmasın," dedi, lokmasını bitirmeden yeni bir ısırık alıp Mehsa'nın yanına âdeta devrildi. Ayaklarını önündeki sehpaya uzattı. "Kızım, sen bir lanetlisin. Kişisel algılama, burada öyle deniyor sizlere. O adam lanetlileri arayıp öldürme görevi veren Prens. Öğrendiği an uçurtur kelleni. Tabii, bizim de."

Mehsa da aynılarını düşünüyor olmalıydı ki sessiz kaldı.

Kupayı daha sıkı tutarken dudaklarımı birbirine bastırıp yüzümü buruşturdum. "Olaylar nasıl bu raddeye geldi bilmiyorum."

"Odadan çıkmaman gerektiğini söylemiştik."

"Elektrikler gitti. Ben... karanlıktan korkarım."

"Karanlık seni öldürmezdi ama Prens öldürür."

Tüylerim diken diken oldu. Mehsa göz ucuyla abisine bakıp, "Abi..." diye uyardı. "Kız zaten yeterince zor şeyler yaşamış. Bir de sen korkutmasana. Prens'in dikkatini daha önce de çekmişti, saraya girdiğimizde bizi görmediği ne malum? Belki de başından beri bunu ayarlıyordu. Öyle ya da böyle, Efsan'ın Alaz'ın ilgisini

çektiğini zaten biliyoruz. Sarayda karşılaşmasalar ne olur, adam yan tarafımızda oturuyor."

"Bir de o var..." dedi Barın, kafasının arkasını koltuğun tepesine yaslayıp rutubetli tavana bakarak. "Hay bahtımı si..." Mehsa boğazını temizlediğinde Barın bakışlarını bize indirip, "Kusura bakmayın ama küfretmekte haklıyım," dedi. "Koskoca Prens, bula bula bizim harabenin yanında mı ev bulmuş. Koca şehirde istediği düzeyde harika evler bulabilirdi. Ki bulmuştur da muhtemelen."

"Karanlık ormana yakın olduğu için burayı seçmiş olabilir. Sürekli ormanda teftiş yapıyorlar."

Barın kız kardeşini kafasıyla onayladı. Yağmur yavaştan yağmaya başlamıştı. Gök bir kez daha gürlediğinde yutkunup, "Ne yapacağım?" diye sordum. İrkiliyordum.

"Elinden geldiğince Alaz'dan uzak duracaksın," dedi Barın. "Kötü davran, tersle, kendinden tiksindir. Ne bileyim. Ama bu oyunu devam ettirmesine izin verme. Saklanamazsın Efsan, büyü yapman gereken durumlar olacaktır. İllaki birilerinin gözüne batarsın."

"Beni öylece bırakacağını sanmıyorum. Sarayın yasaklı bölgelerine girdiğim için beni kurtardı. Haliyle boyunduruğu altına girmiş oldum."

"İşine yaramazsan bu boyunduruğu sürdürmeyi istemez," diye akıllıca bir öneride bulundu. "Teyzem ve eniştem, tarif ettiğin yoldan saraya girmenin bir çaresini bulacaklar. Kütüphaneye girdiklerinde iş tamamdır. Birkaç ay dişini sıkman lazım, yaşamak istiyorsan."

"Pek dışarı çıkmasam iyi olur."

Barın da Mehsa da başlarıyla onayladılar.

O sırada dış kapının biri vuruyormuş gibi ses çıkarıp titremesiyle irkildim. Bakışlarım kapıya iliştiğinde ince bir zarfın alttan girdiğini gördüm, zarf yanımıza doğru uçtuğunda kalbim hâlâ alışamadığım bu görüntüyle çarpmaya başladı. "O da ne?"

"Bir posta," deyip elini havaya kaldırdı Mehsa. Bununla birlikte zarf genç kadının elinde yerini aldı. Zarfın ön yüzünü çevirirken, "Yine faturaları yatırmayı mı unuttun?" diye sordu abisine.

"Hayır, unutsam postadan önce elektrikler giderdi."

Mehsa'nın kaşları çatıldı, alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı. "Büyücülük Eğitim Kurulundan gelmiş."

"Pazartesi eğitimler başlıyor, ondandır, aç bakalım."

Mehsa zarfı çevirip açtı. Kâğıt kendiliğinden yükselip göz hizasında dururken yazılar gönderen kişinin sesiyle okundu.

Değerli öğrencimiz Efsan Kılıç,

Değiştirdiğiniz ikametgâhınızla kaydınızı aldırmış olduğunuz Nephan Büyücülük Eğitimleri derslerine başlamanız için belgelerinizi iki gün içinde kurumumuza teslim etmeniz gerekmektedir.

Aksi halde derslere giremeyeceksiniz.

Gereğinin yapılmasını arz ederim.

Duyduklarımızla birlikte üçümüz de öylece birbirimize baktık. Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken yaşadığım anlam karmaşasıyla birlikte gözlerimi kırpıştırıp, "Bu..." dedim. "Bu ne demek oluyor? Benim için eğitimlere kayıt mı yaptırdınız? Ben orada ne yapacağım?"

"Biz yapmadık," dedi Barın. "Kayıtlar yaşa göre otomatik oluşturulur. Nüfusa gizli kaydın olduğundan... eğitimlere çağırılıyorsun. Hay..." Yeniden kafasının arkasını koltuğuna yasladı. "Bunu nasıl düşünemedik? Yaşını yirmi altı falan göstermeliydik. Ama küfür ya!"

"Evren yakalanmam için çaba gösteriyor gibi," dedim az çok anlayarak. "Ne halt edeceğim? Büyü falan yapıyor musunuz?"

"Aslında son senemiz." Mehsa'nın sesi daha sakindi. "Büyü eğitimlerini falan geride bıraktık. Fantastik canavarlara karşı savunma dersleri –ki bunlar da hançerlerle yapılıyor– ve birkaç sözel dersimiz kaldı geriye. İdare edilmeyecek bir şey yok."

"Profesörlerden biri sana takıp büyü yapmanı istemediği müddetçe," dedi fazlasıyla karamsar olan Barın. "Bok çukuruna baştan ayağa battık. Yok anasını satayım, bundan sonrası pek aydınlık görünmüyor. Gidip teslim olalım, ne zaman yakalanacağız korkusuyla yaşamaktan iyidir. Kaderde genç bedenimle Helen'ime kavuşamadan ölmek de varmış."

"Abart abi," diye alay etti Mehsa. "Bence eğitimlere katılması da iyi olacaktır, artık hiç şüphe çekmez. Hem savunma derslerinde eşi sen olursan çok daha kolay olacaktır. Kalan derslerimizde sıkıntı çıkaracak bir durum yok."

"Ya biri araştırırsa Efsan'ın önceki okulunu. Mesela Alaz Şahzade? Ya hiçbir eğitim almadığı ortaya çıkarsa?"

"Kimsenin o kadar işsiz olacağını sanmıyorum. Artık nüfusa kayıtlı göründüğüne göre bir sıkıntı yok demektir. Sonuçta çağırıldı, bundan önce araştırmaları gerekirdi."

İki kardeş öylece tartışırlarken derin bir nefes alıp serbest bıraktım. "Her şeyi elime yüzüme bulaştıracakmışım gibi hissediyorum."

Mehsa kupayı kavrayan elimi tutup dostane tavrıyla sıvazladı. "Ne olursa olsun sonuna kadar mücadele edeceğiz. İyi düşünelim. Sakın korkma, her şey yolunda gidecek."

Bakışlarım pencereye ulaştı, yeniden dışarıyı izlerken, "Umarım," dedim. Ama içimden bir ses hiç de öyle olmayacağını söylüyordu.

☽

Saat sabahın sekiz buçuğuna yaklaşıyordu.

Hafta sonu eğitim kaydı için okula gitmenin dışında evden hiç çıkmamıştım. Bu vesileyle karanlık Prens Alaz Şahzade'yi de hiç görmemiştim, doğrusu görmek de istemiyordum. Evet, istemiyordum. Kesinlikle öyle.

Büyücülükle ilgili derslerin verildiği okul oldukça büyük ve eski yapısı olan, yıllar önceden kalma, şato tarzı bir binaydı.

Benim dünyamdan örnek verecek olursam İngiltere'deki köklü üniversite binalarını andırıyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse görünüşü daha önce hiç okula gitme şansı bulamayan ve son zamanlarda bununla ilgili ailesiyle sık sık mücadele eden beni heyecanlandırmıştı. Ders binasının içindeki koridorları, tıpkı saraydaki gibi meşaleler aydınlatıyordu. Tek fark, burada her adım attığınızda yüzü kapalı muhafızlar görmüyordunuz. Kocaman, geometrik şekillerle işlemelerin yapıldığı giriş kapısının üzerinde el yazısıyla *Büyücüler Dersliği* yazıyordu.

Koridorlarda kızlı erkekli birçok grup vardı ve hepsiyle aynı yönde ilerliyorduk. Önümüzdeki altı kişilik genç bir grup, koridorun sağdan üçüncü, kenarında beşinci salon yazan demir kapısını gıcırdatarak açtığında biz de peşlerinden ilerledik.

Burası geniş bir konferans salonunu andırıyordu. Salonun dört duvarında da yukarıdan başlayıp aşağıya doğru inen koltuklar vardı. Aşağıda bir kürsü bulunuyordu ancak henüz başında kimse yoktu ve bu yüzdendir ki herkes yanındaki arkadaş gruplarıyla ilgileniyordu.

"İşte, Helen orada." Mehsa'nın sözü üzerine başımı kaldırıp işaret ettiği yere baktığımda Helen'i gördüm. Bir tarafı kısa bir tarafı uzun olan saçlarına yine bir şekil vermemişti, asi tarzı her zamanki gibi kendini belli ediyordu. El sallayıp yanına gelmemizi işaret ettiğinde, "İşte gönlümün sultanı," dedi Barın ve önümüze geçip bizden önce Helen'in yanına ulaştı.

Bu sırada Mehsa kulağıma yaklaşıp, "Helen yine onu tersleyecek," diye fısıldadı. Barın, Helen'in yanındaki boş sandalyeye kurulduğunda elini omzuna atmak istedi fakat Helen anında tiksinir gibi geri çekilip, "Bir santim daha yaklaşırsan ertesi gün atacak bir kol bulamazsın," dedi her zamanki öfkeli ifadesiyle.

Mehsa'nın yanındaki sandalyeye oturduğumda Barın kafasını bize çevirip kısık bir ses tonuyla sordu: "Neden herkes bana hayranken Helen ters tepki veriyor?"

Abisini yanıtlayan Mehsa oldu: "O kadar hayranı varken antisini seven bir ünlü ancak aptaldır."

Barın gözlerini kısıp önündeki kâğıt parçasını kardeşinin yüzüne attı. Mehsa gülerek geri çekildiğinde Helen bize bakıp, "Sessiz olun, profesör geldi," dedi.

Hepimiz aynı anda önümüze döndüğümüzde, ortadaki kahverengi ahşap kürsünün arkasına geçen, siyah pelerinli, lacivert elbiseli kadını gördüm. Elbisesinin altı kabarıktı ve üzerindeki siyah işlemeleri seçebiliyordum. Simsiyah saçlarını enseden topuz yapmıştı, bir teli bile dışarıda değildi. Yaşlı ama fit duran kadın, konuşmadan önce ellerini kürsünün iki yanına koydu ve yavaşça salondakileri süzdü. O an konuşan tek tük kişi varsa da bu bakışla susmuştu. Sessizliği onaylayan kadın, konuşmak için ince dudaklarını araladı.

Fakat daha konuşamamıştı ki salonun kapısı gıcırtıyla açıldı. Tüm öğrencilerle birlikte ben de kafamı çevirip içeriye giren kişiye baktım. Gözlerim, artık zihnimde bir tanıdık etkisi oluşturan simsiyah gözlerle buluşunca bedenim nedenine anlam veremediğim bir titremeye tabi tutuldu. Salondaki herkes ona bakarken etraftan değişik fısıldamalar yükseliyordu. Onunsa bakışları tek kişide sabitlenmişti:

Bende.

"Yok artık, Alaz'ın burada ne işi var?" Benim içten içe düşündüğüm şeyi Mehsa kıstığı sesiyle dile getirdiğinde, bunun garip bir şey olduğunu anladım ve daha fazla ona bakmayarak başımı önüme eğdim.

"Normalde gelmez mi?"

"Hayır. Onun gelmesine gerek yok ki," diye fısıldadı Mehsa. "Zaten prens olduğundan özel olarak tüm eğitimleri almıştır." Kaşlarımı kaldırarak şaşırdığımı belli ettiğimde Mehsa'nın dudakları o şeklini aldı. Sesli olarak yutkunduğunu duydum. "Arkasındaki sarışın fıstık kim?" dedi. Bir kez daha başımı

çevirdiğimde salonun içine ilerleyen Alaz'ın arkasında ona eşlik eden Bars'ı gördüm. İçerdeki tüm kızlar, bu iki heybetli bedene ağızlarının suyu akarcasına bakarken ben yine bakışlarımı kaçırdım ve Mehsa'yı yanıtladım.

"Bars, sarayın esas baş muhafızı."

"Vay canına, onunla da mı tanıştın?"

"Ayaklarımdan tavana asan ta kendisi."

Mehsa'nın gözleri hayranlıkla parladı. "Ya! Sert erkek, severiz!"

Yüzüm önüme dönük olduğu halde Alaz'ın büyük adımlarıyla bizim olduğumuz tarafa geldiğini hissettiğimde kalp atışlarım ister istemez hızlandı. Günlerdir onu görmemek için evden dışarı çıkmayıp ezkaza göz göze gelmeyeyim diye pencereye bile yaklaşmazken şimdi içine hapsolduğum bu heyecan neyin nesiydi bilmiyordum. Tüm bu yaşadığım duygu değişimlerini hissettiğim korku ve fark edilme fobisine bağladım. Derin bir nefes alıp verdim.

Göz ucuyla yanımdaki boş koltuğa baktığımda uzun bacakları görüş alanıma girdi ve bu tarafa geldiğini fark ederek iyiden iyiye kasıldım. Derin bir nefes alıp verdim, çenemi yukarı kaldırdım ve içimden geçenlerin beden dilime yansımaması için umursamaz görünmeye çalıştım.

Alaz hemen sağımdaki koltuğa, Bars'sa tam arkamızdaki sandalyeye oturduğunda profesörün konuşmaya başlayacak olmasını umursamadan başımı sağıma çevirdim ve çatık kaşlarımla rahatça sandalyeye yayılan Alaz'a, "Neden buradasınız?" diye fısıldadım. Herkes kendi grubuyla ilgilenirken bu sorumun pek de dikkat çekmeyeceğini düşünüyordum. Gözlerini Alaz'a diken birkaç kız ve Bars dışında tabii.

"-nız?" dedi sorar gibi. "Hâlâ çok resmisin sevgilim," diye mırıldandı, sadece benim duyacağım şekilde. Tüylerim diken diken oldu. Kollarını göğsünde birleştirip oturduğu sandalyeye sırtını verdi. "Bugün buranın eğlenceli olabileceğini düşündüm."

Sevgilim kelimesinin yaydığı saçma elektriği bir kenara attım. "Eğlence anlayışınız hep, başkalarını huzursuz etmekten mi doğuyor?"

Tek kaşını kaldırıp etrafına bakındı. "Ben huzursuz olan birini göremiyorum."

Memnuniyetsiz surat ifademle ona bir cevap daha vereceğim sıra profesör, "Sessizlik!" diye bağırdığında yüreğimden kurşun yemiş gibi sustum ve anında dudaklarımı kapatıp önüme döndüm. Salona tekrar sükût hâkim olduğunda yaşlı kadın ekledi: "Yerleşmeler bittiğine göre derse başlayacağız."

Hâlâ haddinden fazla hızlı atan kalbimin sesi kulaklarımda yer ederken, ilk birkaç saniye profesöre dikkatimi veremedim. Kadın tekrar konuşmaya başlayacağı zaman hafifçe boğazımı temizledim ve dinlemeye koyuldum.

"Kim olduğumuzun farkında mıyız?" diye konuya giriş yaptı yaşlı kadın, kendinden emin ses tonuyla. "Ne zamandan beri varlığımızı sürdüyoruz?" Salonun sağ tarafına baktı. "Kimlerle beraber olduk?" Sonra kafasını sola çevirdi. "Kimlerden eziyet gördük ve kimler bizi yok etmek istedi?"

Salondakilerden birkaç memnuniyetsiz, "Yine aynı konu," serzenişleri yükseldiğinde Barın kafasını eğdi ve dalga geçer gibi profesörle aynı anda konuşmaya başladı. "Şu zamandaki halimize baktığımızda çoğu büyücü bunları unutmuş gibi görünüyor. Çıkabilecek herhangi bir savaşa hazır mıyız? Bu maneviyatı almadan zor, çok zor..."

Salondakiler seslerini kesmeyince yaşlı kadın eliyle kürsüye vurdu. Bu yavaş vuruş öyle yüksek bir ses çıkarmıştı ki yüzümü buruşturmuştum. Kadın bu sayede tekrar sessizliği sağladığında konuşmaya devam etti. "Büyücülerin ilk olarak on dört ila on beşinci yüzyılda insanlar arasında çıktığı söylenir." Barın kafasını sıraya koyup uykuya dalarken, ben uzun zaman sonra *insan* kelimesini duymanın anlık hayretini yaşamakla meşguldüm. Esas

şaşkınlığım ise, bir zamanlar beraber yaşanıldığını öğrenmem olmuştu. Cümle dikkatimi çekince oturduğum yerde dikleştim ve devamını daha da merakla dinlemeye koyuldum. "Temash uçurumu..." dedikten sonra kadının arkasında büyük bir fotoğraf belirdi.

Üstü buz bağlamış yüksek bir dağdı burası. Dağın altındaki su ise yine tepesindekiler gibi buz tutmuştu. Kadın elindeki uzun ince sopayla dağın yüzeyini gösterdi.

"Bu uçurum, antik Roma'nın en yüksek ve en soğuk tepesiydi. Büyüyle uğraştığı düşünülen kim varsa, tam bu tepeye çıkarılır ve kutsal bir ayinle uçurumdan aşağı atılırdı. Kadın, erkek, çocuk, yaşlı fark etmiyordu onlar için. Hatta ve hatta, hastaları iyileştirmek için şifalı ot yapanlar bile niyetlerine bakılmadan vahşice katlediliyorlardı, işte böyle..." dedi ve o an ışıklar söndü, kadının arkasındaki uçurum fotoğrafı videoya dönüştü.

Çırılçıplak bir adam, bir kadın ve küçük bir çocuk çığlıklarla ağlayarak ellerinde kılıçları olan muhafızlar tarafından sürüklendiler ve gözlerinin yaşına bakmadan aşağı atıldılar. Yere düşen bedenler, buz kütlesinin içinde parçalandı ve bembeyaz yüzey kıpkırmızı kanla kaplanmaya başladı. Bedenlerinden ayrılan kollar bacaklar görüş alanıma girdiğinde, midemdeki safra boğazıma kadar yükseldi.

Ardından zihnimde delici bir sızı hissettim. Beynimin içine, tıpkı o uçurumdan atlamışım gibi bir acı yerleşti ve kafam değişik bir şekilde zonklamaya başladı. Gördüğüm, bir korku filminde bile izlemeye cesaret edemeyeceğim görüntüler beni rahatsız etmişti. Gözümün önünde süzülen kana bakmaya devam edersem bilincimi kaybedeceğimi hissettim. Soluk borum tıkanmış gibiydi, nefes alamıyordum.

"İyi misin?" Mehsa bana dönüp elini elimin üzerine koyduğunda başımı olumsuz anlamda salladım. İyi değildim, nefes alamıyordum. Ciğerlerim oksijen için deliriyordu.

"Kalk." Alaz'ın sesini duyduğumda kafamı hafifçe ona çevirdim. Başım önümdeki sıraya düşeceği an kollarıyla bedenimi kavradığını ve buna mâni olduğunu hissettim. Kendimde değildim, tek istediğim buradan kurtulmak ve temiz hava almaktı. Bu yüzden bana yardım edenin kim olduğuna aldıramayıp itiraz etmeden onunla ayağa kalktım. Belimden tutup, yığılmak üzere olan bedenime destek olarak yürümemi sağladığında başım omzuna düştü. Soluklanmaya çalışıyordum ancak mekân öyle havasızdı ki bu çabamda başarısız oluyordum.

Dersliğin kapısını araladığında arkamızdan bakan gözleri hissettim fakat buna aldırış etmeye mecalim yoktu.

Bana oldukça uzun gelen saniyelerin ardından ders binasından çıktığımızı fark edip temiz havayı güzelce soluduğumda zihnim bunu istiyormuş gibi rahatladı ve kapanmaya yüz tutan gözlerim bir çırpıda açıldı. Ellerimi dizlerime koydum ve eğilerek çölde su bulan bir bedevi gibi oksijeni âdeta içtim. Ciğerlerim rahatlamaya başladığında nihayet etrafımdakileri umursayacak hale geldim ve görüş alanıma giren büyük, siyah botların sahibine bakmak için kafamı kaldırdım. Gözünü kırpmadan beni izleyen Alaz'la bakışlarım buluştuğunda beni kurtardığını hatırlayarak, "Teşekkür ederim," dedim. Sesim kesik kesik çıkmıştı.

Başını eğmekle yetindi ve rica cümlesi yerine, "Şimdi iyi misin?" diye sordu.

Gözlerimi kısmak istedim çünkü gerçekten merak edip etmediğini anlayamamıştım. Yine de üstelemedim ve sakin bir sesle, "Evet, daha iyiyim," dedim, sonrasında ekleme ihtiyacı hissettim. "Çok fazla... kan vardı."

Tekrar kafasını salladığında, ilk kez böyle sakin bir konuşma yaptığımızı fark ettim ve nedensizce gerildim. Kalbimde o küçük çaplı hızlanmaları hissederken hafifçe boğazımı temizledim. "Derse döneyim," diyerek arkamı döndüm. Evet, öyle

yapmalıydım, çok güçsüz göründüğümün farkındaydım ve daha fazla dikkat çekmemem gerekiyordu. Kötü görünmeye, zayıflığa hakkım yoktu. Bir şüphelerine bakardı.

Öte yandan büyücülerle insanların birlikte yaşadıkları bir zaman olduğunu öğrenmiştim. Bunun detaylarını derhal Mehsa ve Barın'a sormalıydım. Bunun haricinde, oradan öğreneceğim daha çok şey olabilirdi. Acilen geri dönmeliydim.

"Geri dönmeyebilirsin."

Kaşlarımı çattım.

"Benden izinli sayılırsın. Sorun yok."

"Teşekkür ediyorum ama kalsın," dedim zamanla daha iyi hissederek kararlı bir ifadeyle. "Kim bilir bu iyiliğinizin karşılığında ne isteyeceksiniz? Bir daha sizin tarafınızdan böyle bir zorunluluğa tutulma arzum yok. Kesinlikle."

Gülümsemedi. Gözleriyle karşısında dünyanın en ilginç manzarası varmış gibi suratımı incelemekle yetindi. "Bir şey istemeyeceğim."

Doğru söylüyor gibi duruyordu. Buraya geldiğim günden beri ne zaman başım sıkışsa kafamı çevirdiğim an onu görüyordum ve bu iş iyice garip olmaya başlamıştı. Neden sürekli doğrudan ya da dolaylı olarak benim için bir şey yaptığını anlamlandıramıyordum, henüz. Sadece... aklımda iyi senaryolar canlanmıyordu. Beni yanında tutup tuzağına düşürecekti sanki, Barın ve Mehsa'nın Alaz hakkında söylediklerinden de böyle düşünüyor olabilirdim.

Derin bir nefes aldım. Ardından başımı olumsuz anlamda sallayarak arkamı döndüm. Görüş alanımda olmamasına rağmen sırtımdaki bakışlarını hissedebiliyordum, kalbim olduğundan hızlı atıyordu. Çok geçmeden tekrar sesini duydum. "Saraydaki anlaşmamızı unutmuş gibisin."

Kafamı çevirip ona baktım. "Sarayda değiliz."

"Sadece sarayda geçerlidir diye konuşmamıştık."

Evet, öyleydi. Bu beladan nasıl kurtulacağım konusunda da hiçbir fikrim yoktu. Yutkundum, nefes alıp verdim ve ardından, "Dersliğe geri döneceğim," dedim. Bu mantıklı geliyordu.

"Anlaşmayı unutma," diye seslendi arkamdan. "Ona göre davran."

Cevap vermedim çünkü öyle yapmak niyetinde değildim. Bir şekilde bu anlaşmayı bozmanın yollarını bulmalıydım yoksa işim işti.

Alaz peşimden dersliğe gelmedi. Bense kadının anlattıklarına daha fazla kafa yoramadım çünkü bu defa büyü tarihinden bahsetmeye başlamıştı ve hiç aşina olmadığım bu bilgiler kafamda doğru düzgün bir bütünlük sağlayamıyordu. Kadın dersi bitirir bitirmez Mehsa'ya baktım ve o defterini çantasına koyup arka taraftaki Bars'a kaçamak bakışlar atarken, "Biraz bahçeye çıkalım mı?" diye sordum. Barın çoktan uyuklamaya başlamıştı.

Mehsa'nın büyük mavi gözleri arkaya bakmak ister gibi hareketlendi. Ardından masum bir tebessümle, "Burası iyiydi ya, neden ki?" dedi. Büyük ihtimalle Bars'ı beğendiğinden görüş alanından çıkmak istemiyordu. Fakat şu an bunu önemseyemezdim.

"Bir şey konuşmamız lazım." Mehsa'ya kaşlarımla *itiraz etme* dercesine dışarıyı işaret ettiğimde durumun ciddiyetini anlamış gibi, "Tamam," diye mırıldandı ve masum bir tebessümle öylesine arkasına baktı.

Bars ciddi ifadesiyle yüzünde tek bir mimik oynamadan Mehsa'yı süzdü. Ciddiyetini fark eden Mehsa'nın yüzündeki gülümseme anında soldu ve ona arkasını dönüp koluma girerken konuştu: "Aman Allah'ım! Yakışıklı olduğu kadar ürkütücü. Tüylerim ürperdi."

Koridora çıktığımızda, "Manyağın biri de o," dedim.

Mehsa'nın yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Diğeri kim?" dedi işveli bir sesle. "Alaz mı, hı?"

"Sessiz ol, kendisinden konuştuğumuzu sanmasın. Nereden çıkacağı hiç belli olmuyor."

"Sanmaz, baksana, bugünkü avını bulmuş."

Mehsa'nın söylediğini anlamadığım için kaşlarımı çattım, çenesiyle sağımı işaret ettiğinde kafamı gösterdiği yöne çevirdim. Bakışlarıma ilişen ilk kişi Alaz'dı, sırtını gotik pencerenin yanındaki duvara yaslamıştı; yanında ne ara geldiğini bilmediğim esmer, güzel fizikli bir kız dikiliyordu. Kız, Alaz'ın içine girmek ister gibi başını yaklaştırmış bir şeyler söylüyor, Alaz da pek rahatsız oluyormuş gibi görünmüyordu. Bir anlığına bu manzaranın beni kötü etkilediğini hissettim.

Sonra bu hisse karşı çıkarak, "İyi bari," dedim, sesime eklenen huzursuzluğu gizlemeyi deneyip.

"Moralin mi bozuldu senin?"

Bakışlarımı karşıya odaklayarak yürürken espri yapmış gibi güldüm. "Saçmalama."

Omuz silkti. "Ne bileyim, birden yüzün asıldı sanki."

"Profesörün söylediklerine takıldım."

Kaşları gözlerinin üzerine indi. "Ne söylemişti ki?"

"Dinlemedin mi?"

"Kimse dinlemez."

Kaşlarımı kaldırdım. Anlıyordum, yıllarca bu bilgileri duyduklarından alışmış olmalıydılar. Öylece konuya girmemek için sustum, eğitimlerin verildiği binanın tenha koridorunda bulunan deri, yumuşak minderli oturaklara oturduk. Koltuğun iki yanından duvara meşaleler montelenmişti fakat yanan meşalelerin dumanı yahut sıcaklığı bizi rahatsız etmiyordu. Bunda da büyünün bir parmağı olduğunu düşünüp takılmadım.

Mehsa'nın seyrek kaşları gözlerinin üzerine indi. Kafasını yana eğip, "Ne konuşacağız?" diye sordu.

"Derste anlatılanlarla alakalı," deyip konuşmadan önce koridordan gelip geçen var mı diye etrafı inceledim. Birini göremeyince yine Mehsa'ya baktım. "Profesörün söylediklerini hatırlıyor musun?"

Mavi gözlerini saran uzun kirpikleri birbirine yaklaştı. "Şey... hayır."

Sakin olmaya çalışır gibi gözlerimi kapatıp açtım. Ardından nefeslenip cümlelerimi toparladım. "Profesör büyücüler ve insanların bir zamanlar bir arada yaşadığını söyledi. Bu ne kadar sürdü biliyor musun? Yani, bu beraberlik."

Kendinden emin bir sesle, "Biliyorum," der demez suratında *neden sordun* ifadesi canlandı. "Yüzyıllar öncesinde dünyalarımız birbirinden ayrılmış. Yeni olan bir şey değil."

Bu yanıt karşısında şüpheci bir tavırla, "Emin misin?" diye sordum.

"Eminim, bu tüm tarih kitaplarında yazar."

O an, açmaya çalıştığım bir yolun daha tıkandığını gördüm ve tükenmiş bir şekilde omuzlarımı düşürdüm. Bilmediğim bir evrene gireli haftalar olmuştu ve ben hâlâ burayla olan bağlantımı çözüp ait olduğum yere dönmenin çıkış kapısını bulamamıştım, bulmaya yaklaşamamıştım bile.

"Burada anlatılanlar bir işimize yaramaz Efsan, daha fazlasına ihtiyacımız var," dedi Mehsa. "Bilinmeyenlere ihtiyacımız var."

Dirseklerimi dizime koyup yüzümü ellerimin arasına aldım. Hâlâ bir arpa boyu yol katedememiş olmam gerçeği beni geriyor ve içimdeki tüm temiz havayı kirletiyordu. "O bilinmeyenlere nasıl ulaşacağız peki?"

Eliyle sırtımı sıvazladı. "Aynil teyzem ve eniştem, kitaba gidecek yolu bulacaklardır. Biraz zaman. Sabır..."

Elimde olmadan gözlerim sızladı. Ailemi düşündükçe üzülüyor, bunalıyordum. İki dakika gözden kaybolsam delirirlerdi, şimdi ne haldeydiler kim bilir. Nefes almak istedim lakin düğümlenen boğazım, aldığım soluğun ciğerlerime ulaşmasına engel oldu. Kasvetli göğü gösteren gökyüzünde mor bir yıldırım parıldadı, gürleyen gök içsel haykırışlarımın sesini bastırdı.

☽

Akşama doğru kendimi biraz olsun toparlayabilmiştim. Görüntüler zihnimde canlandıkça midem bulansa da en azından artık baş ağrım yoktu ya da safra sıvısı boğazıma kadar yükselip durmuyor, ellerim karıncalanmıyordu. Buraya *güya* para kazanmak için geldiğimden Kasvet isimli mekânda oluşan kadro açığından faydalanıp getir götür işleri yapıyordum. Bu bile benim için zor bir işti. Artık Barın ve Mehsa'nın neden, "Buradan olmadığını kimseye çaktırmaman gerekiyor," dediğini daha iyi anlıyordum. En ufak hareketimde güçsüz birisi olduğum anlaşılır ve ölüme uğurlanabilirdim; bu yüzden garip ve şüpheci davranmayı bırakmalıydım. Halsiz olmama rağmen mekâna gelmemin sebeplerinden biri de buydu. Sabahki tavırlarımdan sonra özellikle Alaz'ın şüphelerini üzerimde toplamış olabilirdim ve bunu bir şekilde düzeltmem gerekiyordu.

"Yirmi üç numaralı oyun masasına üç kivili *shangai*."

Burada içecek olarak enerji veren meyveli iksirler vardı ve en çok onlar tüketiliyordu. İçecek servisiyle Helen uğraşıyordu ve benim tek derdim şurada kimseye yüzümü dönmeden bardakları yerleştirip sakince işimi halletmekti.

Helen raftan çıkardığı, içinde yeşil sıvı bulunan cam şişenin tıpasını açıp içeceği bardaklara doldurdu. Yanımdan ayrıldığında kuruladığım iki porselen tabağı rafa dizdim. Alaz bugün buralarda görünmüyordu, hâlâ gelmediğine emindim çünkü onu görmesem bile varlığını bir şekilde mutlaka hissettiriyordu.

"Efsan." Yanıma gelen Helen'e baktım. "İçecek servisleriyle ilgilenir misin biraz? İşimi halledip geleceğim."

Anında kasılıp raflara baktım. "Ben... hangi şişede ne var bilmiyorum."

"Şişelerin kıçlarında iksirlerin adı yazıyor bebek, ben de annemin karnında öğrenmedim." Omzuma vurdu. "Halledersin."

Omzundaki havluyu tezgâhın üzerine bıraktı ve daha fazla diretmeme imkân vermeden çoktan adımlarını lavaboya doğru

atıp çalışanların alanından çıktı. Birkaç saniye özgüvensizliğim ve açık kalan ağzımla arkasından baktım.

Fakat, "Bir soda alabilir miyim?" sesiyle irkildim. Dakika bir gol bir gelen müşteriye içten içe küfredip elimdeki son bardağı sertçe rafa koydum ve başımı içeceklerin dizildiği rafa kaldırdım. Hepsi birbirinin aynı olan rengârenk sıvılarla dolu cam şişeleri tek tek inceledim. İçinde şeffaf renkli içecek bulunan üç ayrı şişe vardı, hangisinin soda olduğunu bilmediğimden kararsızlığa düştüm.

Nihayet kararımı verip en sağdakine uzandığımda, "Eğer yerleri değişmediyse soda en soldaki olmalı," dedi müşteri.

Gözlerimi büyüterek adamın önerisine uydum ve en soldaki şişeyi elime alıp çaktırmadan altına baktım. Kimseyle bir diyalog kurmamamın benim için daha iyi olacağını düşünerek adama dönüp bir cevap vermeden bardağı sodayla doldurdum. Şişenin tıpasını kapatıp yerine koyduktan sonra bardağı elime alıp arkamı döndüm. "Kusura bakmayın, burada yeniyim," dedim bakışlarımı bardaktan ayırmadan büyük bir dikkatle ilerlerken.

Bardağı adama uzattığımda elimden hemen aldı.

"Belli oluyor," dedi güler gibi, samimi ses tonuyla. Bardağı güvenle teslim eder etmez başka bir isteğinin olup olmadığını sormak için başımı kaldırdım. O an karşı karşıya kaldığım masmavi gözler suratımı gördüğü an büyüdü, bebeksi bir ifadeye sahip yüzüne afallayan bir gülümseme yerleşti. "Sen..." dediğinde kaşlarımı çattım. "O kızsın."

Alaz'ın yanında, sarayda vesaire görmüş olacağını düşünerek elimi kaldırıp alnımın sol köşesini kaşıdım. "Tanışıyor muyuz?"

Sarışın adamın pasparlak hareleri, loş ortamda bir güneş gibi ışıldıyordu.

Gülümsemesi genişlerken kafasını olumlu anlamda hareket ettirdi. "Cadılar Bayramı partisinde seni takılıp düşmekten kurtarmıştım. Fakat bir ismini bile alamadım."

Bir anda koyu mavi gözler bana tanıdık geldiğinde aklım hemen burada çalıştığım ilk güne gitti. Alaz Şahzade'nin üzerimdeki kara bakışlarının tesiriyle titreyen bedenimin kazası olarak tepsimi neredeyse düşüreyazmıştım. Çarptığım beden ise en ufak bir hasar almamı engelleyerek beni tutmayı başarmıştı.

O kişi, şimdi karşımda duran bu adamla aynıydı, doğru. Şimdi bu tanıdık simanın kim olduğu aklımda daha net yer etti.

Hafızam yerine oturduğunda kaşlarımı kaldırıp tezgâhı silerek, "İsmimi almanızı gerektirecek bir durum yoktu," diyerek soğuk yaptım. Bu iletişimi pek fazla uzatmak niyetinde değildim. Buradan hiç kimseyle iletişimimi çok fazla uzatmak niyetinde değildim ama görünen o ki herkes arkadaş edinmeye epey hevesliydi. Kendi dünyamda olsam hayal dahi edemeyeceğim imkânlara sahiptim fakat hiçbiri çekici gelmiyordu, yanlış yerdi.

"Belki de vardı." Hemen yanıtladığında tozlanan bezi bir kenara koydum ve bir tebessümün esir aldığı kumrala yakın sarışın suratına bakıp gözlerimi kıstım.

"Başka bir isteğiniz var mı?"

Başını *evet* dercesine salladı. "İsmin. Avhan'da işler nasıl gidiyor bilmiyorum ama burada güzel bir kız gördüğümüzde ismini öğrenmemiz gerekir."

Muhtemelen kendi dünyamda olsam böyle bir iltifat duymaya alışık olmayan kalbim eriyip gider, kulaklarım saatlerce başka bir şey duymazdı. Fakat burada odaklamam gereken şey kesinlikle bu değildi. Buraya Avhan'dan geldiğimi söylediğim için aslında daha önce hiç görmediğim o şehri araya kattığında şehirle ilgilenmek yerine söylediğine yoğunlaşmayı seçtim. Çünkü bana Avhan'la ilgili herhangi bir şey sorarsa çuvallardım.

"Sıraç ben," diyerek elini uzattığında bir eline bir de yüzüne baktım. Biriyle tanışmak, arkadaşlığın başlangıcıydı. Burada iletişimi kesersem keserdim, sonrası ziyandı.

"Buradaki kızlar nasıl bir tepki veriyor bilmiyorum ama ben ismimi söylemeyeceğim," diye yanıtlayıp başımı eğerek tezgâhı silmeye devam ettim.

Gülümsediğini hissettim ancak bakmadım. "Öğrenmenin bir yolunu bulurum," dediğinde başımı kaldırmadan duraksadım. Neredeyse gülümseyecektim ama kendimi frenlemesini bildim.

"İyi şanslar."

Adının Sıraç olduğunu öğrendiğim genç adam başka bir şey söylemeden bardağını bana doğru şerefe dercesine kaldırıp yanımdan uzaklaştığında omuzlarımdan koca bir yük kalkmış gibi rahatladım. İçime çektiğim nefesimi kat kat merdiven çıkmış yaşlı teyzeler edasıyla sesli bir şekilde bıraktım, başımı arkaya eğip tavana baktım. Karşılaştığım her olay dünyanın en güç parkurlarından geçiyormuşum gibi hissettiriyordu ve gücüm en ufak olaylarda bu kadar tükenirken karşılaşacağım daha güç vakalarda ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bölüm Dokuz

KURBAN

Ardıma bakmadan koşuyorum.

Sık ağaçların arasından giriyorum; hava karanlık, geceyi bir sis bölüyor. Dumanların arasından geçiyorum sanki. Bastığım yerler çamur; attığım her sert adımda botlarımdan yüzüme kadar sıçrıyor. Ciğerlerim delinecek gibi, her nefes alışımda kuvvetli bir öksürük arzusuyla doluyorum ancak bunu yapmamam gerektiği konusunda tembihlenmişim.

Koşuyorum, koşuyorum.

Hissettiğim acıların, çektiğim sıkıntıların beni durdurmasına imkân vermeden ilerliyorum. Vardığım yer neresi olacak bilmiyorum ama sonunun beni mutlu edeceği kanaatindeyim. Evime dönüyordum. Evet. Durmamalıydım.

Gözüme yaklaşık yirmi metre uzağımdaki bir ağacı kestirdim, oraya ulaştığımda sırtımı gövdesine yaslayacak ve birkaç saniye dinlenecektim. Ormanın içinde bir kurt uluması duyuluyor, keskin rüzgâr nefesimi buza çeviriyor, kalbimin atışı kulaklarımda yankılanıyordu. Tam yirmi beş adım attım, ağacın yanına ulaştığım gibi sırtımın sol tarafına batan acı dolu bir hisle duraksadım.

İlk olarak nefesim kesildi, olduğum yerde birkaç saniye soluk alışverişi yapamadan ne olduğumu şaşırarak kalakaldım. Sol göğsümde yakıcı bir sancı baş verdiğinde kafamı güç bela aşağı indirdim ve peykânı göğsümü yarıp geçen oku gördüm. Üzerimdeki siyah bluz

koyu kırmızı kanımla ıslanmaya başlamıştı. Ellerim titredi, vücudum karıncalanmaya başladı. Bir çare olacakmış gibi elimi kaldırdım ve okun kanımla boyanan ucunu tuttum. Kırmızı, sıcak sıvı parmaklarımın arasından akıp giderken bacaklarım dermanını yitirdi, saniyeler içinde dizlerimin üstüne kapaklandım.

Kafamı sol omzumun üzerinden arkama çevirdim ve beni yaralayan kişiyi görmek istedim. Ormanın arkamda kalan tarafı şimdi kapkaranlık sisle çevrilmişti. O karanlığın arasından siyah giysili, heybetli bir adam bana doğru yürüyordu lakin yüzünü göremiyordum.

Derken vücudumda hissettiğim karıncalanmalar gözlerime ulaştı, görüşüm eski bir televizyon misali griye büründü, kirpiklerimin zoruyla gözkapaklarım harelerimi örttü.

Omzumun üstünde yere düştüm.

Ölüyordum.

Öldürülüyordum, karanlıklar içinden gelen, karanlık bir katil tarafından.

Hızla gözlerimi açtığımda gözbebeklerim yuvalarından fırlayacakmış gibi acı çektim. Rutubetli beyaz tavanla bakışırken göğsüm aldığım sık nefeslerle saniyede bir yükselip alçalıyordu. Kâbustaki okun acısı sol göğsümün üzerinde psikolojik olarak yer ettiğinden gördüğüm şeyin gerçek mi hayal mi olduğunu anlamak amacıyla başımı önüme eğdim ve hemen kendimi kontrol ettim. Elbette bir ok falan yoktu. Yine de rahat etmedim ve sırılsıklam olan v yaka tişörtümün yakasını aşağıya çekip göğsümün üzerinde herhangi bir iz olup olmadığını kontrol ettim. Değil iz, bir çizik, en ufak bir kızarıklık dahi yoktu. Omuzlarım sakince aşağıya düştüğünde daha yavaş nefes alıp vermeye başladım, gerçekten koşmuşum gibi yanan boğazımı yatıştırmak adına art arda öksürdüm. Saçlarım terden alnıma yapışmıştı, sırtımdaki terin çarşafı ıslattığını da düşünüyordum.

Birkaç dakika öylece durduktan sonra hafiften doğruldum. Başımı iki avcumun arasına aldım ve gördüğüm rüyayı –*kâbusu*–

detaylıca düşündüm. Kalbime yediğim ok ve karanlık dumanların arasındaki siyah giysili adam aklımda tek kişiyi canlandırdı. Sarayın bahçesinde birlikte ok attığım ve şu güne kadar kendisini siyahtan başka hiçbir renkle görmediğim, üç gündür ortalıkta gözükmeyen Alaz Şahzade'yi.

Baştan ayağa ürperdim, içimdeki kasvet gitgide büyüdü.

Öyle korkuyla doldum ki kafamı çevirip pencereye dahi bakamadım.

Kaldığım odanın kapısının tıklatılıp Barın'ın, "Kahvaltı hazır, eğitime az kaldı, acele et," deyişiyle kendime geldim. Gözlerimi kapatıp açarak silkelendim ve hazırlanmadan önce bir duş almanın iyi olacağı kanaatine kapılarak banyoya yürüdüm.

Bugün yapılacak eğitimin ilk dersi savunma sanatlarıyla alakalıydı. Büyü kullanmayı çoktan öğrendikleri için şimdiki tek savunma dersi büyünün işlemediği yaratıklara karşı efsunlu hançerlerle yapılıyordu. En azından, bana öyle söylenmişti.

Üzerimizdeki fazlalıkları dolaplarımıza bırakıp eğitimin yapılacağı alana ilerlerken kalbim hızlı atıyordu. Hâlâ gördüğüm kâbusun etkisindeydim ve hiç beklemediğim bir anda yüreğimin ta ortasına ok yiyecekmiş gibi hissediyordum.

Eğitimin yapılacağı alana yaklaştığımızda Barın, "Sakın unutma," dedi bin birinci kez. "Ben seni seçeceğim, seninle eş olmak isteyen biri çıkarsa ilgilenme bile."

"Hâlâ aklımı yitirmiş değilim," diye karşılık verdim. "Başka biriyle eş olmayı onaylamam."

Gökyüzüne bakarak, "Tamam," dedi ve nefesini sesli bir şekilde bıraktı. "Her şey yolunda gidecek. Bir sorun olmayacak."

"Abi," diyerek Barın'ın omzunu yumrukladı Mehsa. "Ne kadar korkaksın. Amma da tatlı canın varmış."

Barın'ın bakışları kız kardeşine değdi. "Korkak demeyelim de temkinli diyelim. Hem ben kendim için değil, sizin için endişeleniyorum canım."

Mehsa kafasını *hı hı* dercesine hareket ettirdi. "Eminim öyledir."

Barın kız kardeşine cevap vermek için tekrar dudaklarını araladı fakat tam o an sağ tarafımızdan esen sert rüzgâr buna mâni oldu. Üçümüz birlikte kafalarımızı rüzgârın yönüne çevirdiğimizde üzerine giyindikleri siyah sıfır kolluların iyice belirginleştirdiği kaslarıyla yanımızdan geçip giden Alaz Şahzade ve sarayın esas baş muhafızı Bars'ı gördüğümde adımlarım tıpkı yanımdaki Barın ve Mehsa gibi durdu. Alaz başını çevirip simsiyah gözlerini gözlerime iliştirdiğinde yüreğim kasıldı, ruhum bedenimin içinde kıvrandı. Gördüğüm kâbusun yansımaları zihnimde parıldarken ürperdim. Kafasını önüne çevirip yürümeye devam ettiğinde kanımın yeniden aktığını hissettim.

Ve tam yanımda yüksek bir yutkunma sesi işittim. Hâlâ arkalarından bakan Mehsa gözlerini kırpıştırarak, "Ne şaheserler yaratılıyor..." diye gevelendi ağız ucuyla.

"Ne diyorsun kızım sen?"

Barın eliyle kız kardeşinin kafasının arkasını sarstığında Mehsa başını sallayarak kendine geldi. "Hiç..." deyip omuz silkti. "Hadi gidelim, bakın Profesör Tibet geliyor."

Hâlâ Alaz'ın arkasından baktığımı fark eder etmez silkindim ve Mehsa'yı gözlerimle onaylayarak eğitimin yapılacağı alana ilerledim.

Herkes orta yaşlardaki profesörün çevresinde toplanmış, adamın ağzından çıkan lafları dinliyordu. Başta ders ile ilgili genel bilgiler verdikten sonra eş seçimi yapmak için harekete geçti ve gözleri ilk olarak işaretlenmiş gibi beni buldu.

Profesör gözlerini kısarak, "Adın neydi senin?" dediğinde, "Benim mi?" diye sormuş bulundum. Adam kafasıyla onayladığında, "Efsan," dedim kekeleyerek. "Efsan Er..." Mehsa koluma dirsek atarak lafımı böldü ve araya girdi.

"Kılıç. Efsan Kılıç. Kuzenimiz olur."

Az kalsın bir çuval inciri berbat edecektim. Eğitim alanında bulunan kişilerin bakışları bana iliştiğinde gerildim. Dilimle çöle dönen dudaklarımı ıslattım ve bir araba süsü gibi kafamı salladım.

"Efsan," dedi savunma sanatları profesörü. Ardından çenesiyle solumu işaret etti. "Bugün, Prensimiz Alaz Şahzade'yle eşleşeceksin." Kaşlarım anında gözlerimin üzerine indi, algılamam biraz geç olsa da itiraz etmek için hemen dudaklarımı araladım. Lakin adam Alaz'a bakarak tekrar konuştu. "Efendim, eğer siz de uygun görürseniz. Zaten bu derslere gereğinden fazla hâkim olduğunuzdan dişli bir rakibiniz olsun istemedim."

Adam beni âdeta aşağılayıp kolay lokma olarak Prens'in önüne sürmüş, üstüne üstlük benden bir yanıt beklemeden Alaz'ın cevabıyla ilgilenmişti. Bakışlarım Alaz'a iliştiğinde kafasını hafiften öne eğerek onayladığını gördüm. Sözlü bir cevap verme gereği duymadı.

Barın ağzının içinde, "Hay si..." dedi ve cümlesinin sonunu öksürükle tamamladı. Kulağıma yaklaştı. "Kızım, bacağım ağrıyor falan de. Sakat ol."

"Saçmalama," diye karşılık verdikten sonra Alaz'a döndüm. O sırada profesör, "Kalan herkes eş seçimini kendi yapabilir," dedi.

Alaz'la birbirimize doğru adımlar attık. Kalbim muhtemelen gördüğüm kâbustan ötürü aramızdaki mesafe azaldıkça enteresan bir şekilde gümbürdüyordu. Birkaç adım kala durduk, ilk konuşan o oldu. "Selam."

"Selam," diye karşılık verdim yüzümdeki rahatsız olmuş ifadeyi söndürmeden. Ardından hemen etrafıma bakındım. "Nerede yapacağız?"

"Her yerde yapabiliriz. Benim için bir sınır yok."

"Üç gündür eğitime gelmeyişiniz de bununla doğrudan orantılı olmalı."

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Günleri saydığına göre hasretimden yataklara düşmüş olmalısın."

Başımı hafifçe arkaya atıp kaşlarımı kaldırdım. "*Sevgilimin* habersizce ortadan kaybolması elbette beni endişelendirdi."

Güleceğini ya da dalga geçeceğini düşünüyordum fakat karanlık Prens'in bu söylediğime karşılık tek yaptığı daha yoğun bakışlarla beni seyretmek olunca kasıldım.

Gözlerimi anında ondan ayırdım, karşıdaki boş ringe bakıp, "Şurası nasıl?" diye sorarak konuyu değiştirdim. Tekrar ona baktığımda *uygun* dercesine başını hareket ettirdi. Prenslere yakışır bir zarafetle elini açıp önden ilerlememi işaret ettiğinde cesaretlenerek derin nefes aldım ve ringe doğru yürüdüm. İçten içe her şeyin yolunda gitmesini diliyordum, yıllar evvel beden eğitimi öğretmenliği yapmış olan ve dövüş sanatlarına aşırı ilgi duyan babamla kendimi savunabilmem için hemen her gün, evimizin bahçesinde bu eğitimleri yapardık. Elbette böyle bir an için ihtiyaç duyacağımı düşünmemiştim lakin şimdi sırıtmayacağımı biliyordum.

Bizden evvel ringe gitmek için hareketlenen iki erkek Alaz'ı gördüklerinde reverans yaptı ve hemen yönlerini değiştirdi. Basamakları çıktım, ringin ortasına geçtim. Alaz da birkaç saniye sonra karşıma geçtiğinde kâbusun etkileri zihnimde fink atmaya devam ediyordu. Kendi tarafımdaki ringin iplerine yaslı ahşaptan kılıcı elime aldım, Alaz bunu büyüyle halletti.

Başımızla usulen birbirimizi selamladık.

"Sen başla," dedi centilmen bir tavırla.

Hiç üstelemeden, bir an evvel bu dersi bitirip köşeme çekilmek amacıyla söylediğini yaptım ve ona doğru koşar adımlarla yürüdüm. Elimdeki sopayı kaldırıp vurmak için hareketlendiğimde oldukça hızlı bir refleksle yerini değiştirip bir anda arkama geçti. Kolu boynuma dolanıp beni kendine çektiğinde sırtım gövdesine sertçe yapıştı. Elinde tuttuğu ahşap kılıcı boynuma değdirdiğinde soluksuz kaldım.

"Dakika bir gol bir," dedi. "Daha önce eline hiç kılıç almamış gibisin."

Tabii ki almamıştım fakat Barın'la evin içinde oklavayla birkaç deneme yapmıştık. Başımı ona çevirdiğimde gözlerimiz oldukça yakından birbirine ilişti, hafiften önüme döndüm. "Kraliyet ailesinde doğup büyümedim sonuçta," diye karşılık verdim. "Size göre öyle olması kaçınılmaz."

"Hâlâ siz diyorsun," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Olması gerektiği gibi." Kollarının arasından ayrılmak için omuzlarımı hareket ettirdiğimde beni serbest bıraktı.

Aramızdaki mesafe tekrar açıldığında birbirimize bakarak ringin etrafında zıt yönlere ağır ağır adımlar attık. Yeniden ona yaklaştığımda bu defa direkt saldırmamayı seçerek kılıcımı öne uzattım, sırtüstü eğilerek kılıcın ucunun yüzüne değmesini engelledi. Kılıcını bana doğru tuttuğunda ahşaplar birbirine çarptı, bu defa kılıçlarımızla çatıştık. Düşürmemek için sıkı sıkıya kavradığım kılıçla hem ona yönelik hamleler yapıyor hem de çevik hareketlerle onun yapacağı hamlelerden kaçıyordum. Yaptığı yeni bir vuruşa atlayıp dönerek engel oldum ve kılıcımı tekrar üzerine doğru indirdim ancak o benden çok daha hızlı hareket ediyordu.

Göz açıp kapamaktan daha kısa süren bir anda yeniden arkama geçip benden uzaklaştığında, "Güçlerini neden kullanmıyorsun?" diye sordu. Soruyla birlikte ağzımda biriken tükürük boğazıma kaçtı. Neredeyse öksürecektim. Güç bela kendimi tuttum ve bir anda neden bunu sorduğunu anlamak için kafamı ona çevirdim. Gözlerini kısarak kafasını eğdi. "Hareket ederken güçlerinden destek alabilirsin. Bu sayede kaçışın daha hızlı ve etkili olacaktır."

Karşısındaki kızı yere seren Mehsa'yla bakışlarımız buluştu. Bir terslik olacağını anlamış gibi bizi izliyorken kaşlarını çatıp kafasını *ne oluyor* dercesine salladı. Fakat o an rakibi olan kız

arkadan boynunu tutup Mehsa'yı tek hamlede yere serdi. Yardım alamayacaktım.

Tekrar Alaz'a baktım, omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Güçlerimi kullanmadan neler yapabileceğimi merak ediyorum," diye bir yalan attım ortaya. Sağa adımlar attığımda o da sola hareketlendi. "Peki ya siz, *Efendimiz Alaz*," diye ekledim kinayeli bir tonlamayla. "Güçlerinizi kullanmadan beni alt edebileceğinizi düşünmediğiniz için mi her hamleme karşı ilk olarak güçlerinize başvuruyorsunuz?"

Şaka mı yapıyorsun dercesine güldüğünde omuzları da kalkıp indi. Adamda böyle bir korkunun olmadığının farkındaydım elbette. Bu defa o bana doğru hızlı adımlarla gelip kılıcını kaldırdığında uyarıldım ve kılıcımı daha sıkı kavrayıp havaya kaldırdım. Ahşaplar birbirine çarpıp tok sesler çıkardı ve saniyeler geçtikçe hareketlerimiz hızlandı. Bu defa güç kullanmıyordu lakin yine de benden hızlıydı. Beni sırtüstü yere yatırıp üzerime atlamasını beklemeden ona çelme taktım, babamdan öğrendiğim bu taktik sendelemesine sebep olduğunda fırsattan istifade ayağa sıçradım.

"Güzel hareketti," deyip beni onurlandırdığında iyi idare ettiğimi fark ederek içten içe sevindim. Bu defa dışarıdaki Barın'la göz göze geldim, bana göz kırpıp parmağını çaktırmadan onay işareti yapar gibi havaya kaldırdı. Hemen gardımı alıp savunmaya geçtim, birkaç çarpışmanın ardından ahşap kılıca aldığım sert bir darbeyle ne olduğunu anlamadan kılıç ellerimin arasından düştü. Ben yere eğilip alamadan Alaz kolumdan tutup bileğimi sırtıma sabitledi. Sırtım yeniden gövdesine yapıştığında kapana kısılmış gibi hissettim. Alnımdan ter damlaları süzülürken kapanından kurtulmaya çalıştım fakat doğru düzgün hareket edemiyordum bile. Alaz dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Ama yeterli değil," diye mırıldandığında nefesinin hassas noktama değmesiyle tüylerim diken diken oldu.

Çok beklemeden beni kendinden ayırıp bitirici hamlesini yaparak tekrar sırtüstü düşmeme neden oldu. Ayaklarını belimin iki yanına koyup kaçmamı engellerken yapay kılıcının ucunu iki göğsümün arasına nişan aldı.

Saçlarından akan ter damlaları yüzüne düşerken sık nefeslerim, yükselip alçalan göğsümle onu izliyordum. Beni kapana kıstırışı, gördüğüm kâbusta vurulduğum yere nişan alışı ve baştan ayağa simsiyah giyinmiş olması kâbusta beni öldüren kişinin o olduğunu bağırıyordu. Kapkara gözlerine bakarken az sonra öldürüleceğimi düşünerek kasıldım. Kusursuz görünümlü bir katildi. Onunla oynamak ateşle oynamakla eşdeğerdi. Katilime bu kadar yakın olmak akıl kârı değildi. Kâbus ve hissettiğim acı aklımda yer ettikçe yüreğimin atışları hızlandı, gözlerim neredeyse kararacaktı.

Boğazıma takılan yumruyu gidermeye çalışırken, "Kazandınız," dedim güçlükle. Ardından kalbime nişan alınan kılıca baktım, akabinde yeniden gözlerine ilişti bakışlarım.

O anda kulakları sağır edecek derecede tiz bir çığlık duyuldu. Alaz kılıcını geriye çekip omzunun üzerinden arkasına baktı. Kötü bir şeye şahit olmuş gibi ayaklarını anında çekti ve ringin üzerinde sesin geldiği yöne adımlar attı. Az önceki ürkütücü dakikaların etkisinden çıkmak için silkinerek kafamı salladım ve dirseklerimden destek alarak ayağa kalktım. Herkesin dövüşü bırakıp sesin geldiği yöne baktığını gördüğümde kötü giden bir şeyler olduğunu fark edip içime dolan merakla tam Alaz'ın yanında durdum ve herkesin baktığı yöne döndüm.

Ormanın sık ağaçlarla çevrili tarafından ağzı yüzü kan olan, üstü başı parçalanmış bir kızın halsizce koşar adımlarıyla buraya doğru geldiğini görünce içime çektiğim nefes soluk borumda bir yerlerde tıkalı kaldı. "Ruhlupus!" diye bağırdı sesi titreyen kız. "Yard..." diye ekledi ardından ve başka bir şey söyleyemeden dizlerinin üzerine düştü, sonra yüzüstü yere kapaklandı.

Nereden çıktığını bilmediğim profesörler kıza doğru koşarken bir anda durup birbirlerine baktılar. Daha sonra, aralarındaki uzun, siyah saçlı ve diğerlerinden daha genç görüneni kalabalığa doğru dönüp, "Tüm öğrenciler, derhal eğitim binasına!" diye bağırdı. Bir kadın avuçiçlerini ağaçların olduğu tarafa tutarken iki profesör yaralı kıza koştu.

Boş bulunarak Alaz'a bakıp içime yerleşen evhamla, "Neler oluyor?" diye sordum.

Hiç sakin görünmüyordu, yüzündeki tüm alaycılık yerle bir olmuş, öfke kaşlarının üzerine binmiş ve onları çökertmişti. Başını bana çevirip, "Profesörleri duymadın mı?" diye sordu. Ben ona bakmaya devam ettiğimde, "Eğitim binasına git," diye uyardı. Ardından yeniden önüne döndü ve tek hamlede ringin iplerinden aşağıya atladı. Beni arkasında bırakıp son kez bana bakmadan profesörlerin yanına koştu.

"Efsan." Öylece onu izliyorken işittiğim sesle arkamı döndüm. Barın ve Mehsa ringin merdivenlerinin önünde durmuş bana el işaretiyle yanlarına gelmemi söylüyordu. "Acele et. Bir an evvel içeri girmemiz lazım!"

Tüm öğrencilerin ardına bakmadan kaçıştıklarını görünce daha fazla irdelemeden hızla yanlarına gittim. Birlikte eğitim binasının içine koşarken, "Neler oluyor?" diye sordum telaşla. Her şey birbirine girmişti. Bu an bana Efser'le konser alanından kaçışımızı hatırlattı. İrkildim.

"Ruhlupus saldırısı," dedi Mehsa. İkisini de ilk kez bu kadar endişeli görüyordum.

"O ne?"

"Öldürücü bir yaratık!" dedi Mehsa.

"En çok da buraya dışarıdan gelen lanetli insanları severler," diye karşılık verince Barın, tüylerim diken diken oldu. "Hızlanın!"

Daha fazla konuşacak mecalim kalmayınca denileni yaptım. Eğitim binasının devasa giriş kapısının önündeki karışık kuyruğa

girdikten birkaç dakika sonra içerideydik. Herkes girdikten sonra kapılar gürültüyle kapandı. Gök gürültüsü duyuldu ve tavanda asılı kristal taşlı sarkıt avizenin ampulleri cızırdayarak yanıp söndü. Herkes şaşkın şaşkın birbirine bakıyorken genç bir kızın ağlayışı duyuldu.

"Bırakın beni!" diye bağırıyordu. Herkes gibi ben de sesin geldiği yöne döndüğümde kalabalık geri çekilerek genç kızın önünü açtı. İki iriyarı adam kızın kollarından tutarak gitmesini engelliyorlardı. Kız dizlerinin üzerine çöktü, kollarını kurtarmak için çırpındı. "Oradaki benim ablam! Bırakın. Hayır!"

Bu yakarışlarına karşılık bastığım zemin ayaklarımın altından kayıyor gibi hissettim. Kalbimde şiddetli bir acı baş gösterdi. "Bırakın!" diye çığlık attı kız, ağzından akan salyalar bluzunun açık bıraktığı gerdanına bulaştı. "Ablam o benim! Ab..."

Sağındaki adam avcunu kıza doğru tuttuğunda kızdan ufak çapta bir inleme döküldü, saniyeler içinde gözleri kapandı, başı arkasına düştü. Adamlar bilincini kaybeden kızı geriye sürüklediler ve biraz sonra tamamen gözden kayboldular.

"Çok yazık," dedi tanıdık olmayan bir erkek sesi. "Ablası artık bir yaratık."

"Aşk neler yaptırıyor," dedi adamın yanındaki esmer kız. "Aptal. Kendini yem etti." Kirli bir kahkaha attı ve birkaç kişi onun gülüşüne eşlik etti.

Benim aklım hâlâ kızın yakarışlarındayken Mehsa kollarını göğsünde birleştirdi ve alay edip gülüşen gruba bakarak, "Bu kadar iğrenç olamazsınız!" dedi.

Barın kız kardeşinin kolundan tuttuysa da Mehsa kolunu kurtardı.

Esmer kız küçümser bir tavırla Mehsa'ya baktı. "Bize mi dedin, tatlım?"

Mehsa başıyla onayladı. "Tam olarak." Eliyle kapıyı işaret etti. "Bahçeye bir arkadaşımız kanlar içinde geliyor. Sizin yaptığınız bununla bile alay etmek!"

Herkes susuyor, çıkacak bir kavganın hevesiyle konuşanları izliyordu.

"Ee?" dedi kız kafasını hafifçe sağa yatırarak. "Onu sırf kucak uğruna Taylan'ın peşinden gitmeden önce düşünecekti. Aptal. Hepimizi tehlikeye attı. Ya fark edilmeden ruhlupuslar gelse de bir katliama yol açsalardı?"

Arkasındakiler destek verircesine kafalarını salladılar. Bahsettikleri hiçbir şeye anlam veremiyordum.

"Tek derdiniz kendiniz!" dedi Mehsa tiksinir gibi. "Dua edin de bir gün o yaratıkların yemi siz olmayın."

Esmer kız birkaç saniye Mehsa'ya baktı. Ardından önemsiz bir şey demiş gibi arkasını döndü, elini yukarı kaldırıp yanındaki yapılı erkeğe parmaklarını gösterdi. "Hayatım, şuna bak. Eğitim sırasında tırnağımı kırdım. Uzatmak için çok zahmet çekmiştim."

Yanındaki eğilip kızın parmağına bir öpücük kondurdu.

Mehsa nefesini *hah* sesi çıkarıp serbest bırakırken başını inanamıyor gibi salladı. Barın'sa kolunu kız kardeşinin boynuna attı. "Buradan biraz uzaklaşsak iyi olacak," dedi ve başıyla bana gidecekleri yönü işaret etti.

Onların adımlarına eşlik ederken aklım hâlâ kanlar içinde gelen kız ve onun için çıldıran kardeşindeydi. Ben kaybolduktan sonra o ıssız durakta Efser'in ne halde olduğunu düşünürken zihnim yine kapkara bir sisle çevrildi. Bu kızdan farklı olduğunu sanmıyordum. Kafamı çevirip arkamı kontrol ettim lakin gözden kaybolmuşlardı.

Eğitim binasının nispeten daha sakin bir bölümüne geçip kimsenin olmadığı pencere kenarına yaslandığımızda Barın Mehsa'ya, "İyi misin?" diye sordu.

Mehsa hıncını alabilmiş gibi durmuyordu. "Böyleleri karşısında nasıl iyi olabilirim ki?"

"Ne takıyorsun? Laftan anlayan türden kişiler sanki."

"Ne bileyim..." dedi Mehsa. "Böyle kişiler sizin dünyanızda da var mı?" Koluma değen elle irkildim ve başımı kaldırıp Mehsa'ya baktım. "Efsan... Sen iyi misin?"

Değildim. İyiyim diyecek halim de yoktu. Burada o kadar yalan dolanın içine batmıştım ki en azından hislerim konusunda sahici olmak istiyordum. "O kıza ne oldu?"

"Söyledik ya, ruhlupuslar saldırmış olmalı."

"O ne?"

"Evrenimizde var olan, büyü güçlerini kötüye kullanan, karanlık güçlere hizmet eden yaratıklar. Karşısında... pek çaremiz olmaz."

Bunu söylerken sesinin titrediğini duydum.

"Kızı öldürdüler mi?"

Mehsa suratını astı. "Bilmiyorum. Yaraladıkları ortada."

"Ne olacak ona?"

"Eğer ısırıldıysa muhtemelen tükenip ölecektir. Ruhlupuslar, güç yönünden zayıfladıklarını hissettiklerinde... bizden beslenirler."

"Gücünüzü almak için?"

Başlarıyla onayladılar.

Sessiz kaldım ve başka bir şey sormadan duvara sırtımı yasladım.

Uzunca bir süre okulun içinde bekledik. Kimileri yerlere oturdu, kimileri ayakta bekledi. Kriz geçirip fenalaşan birkaç kişi daha oldu. En nihayetinde dış kapı açılıp profesörler içeri geldiğinde heyecanla onlara baktım.

Alaz aralarında yoktu.

"Kraliyetimiz ormandaki ruhlupusları kontrol altına almak için asker gönderdi," dedi büyücülük tarihi hakkında ders veren Bayan Enisa. "Güvendesiniz. Herkes evine dönebilir. Pazartesiye kadar eğitime ara verildi."

Arkasında bekleyen profesörlerle birlikte odalarına gitmek için hareketlendiklerinde, "Ya Ferya?" diye sordu Mehsa. "Durumu nasıl?"

Bayan Enisa Mehsa'ya baktı. Biraz ne söyleyeceğini tartar gibi durdu. Ardından, "Gerekli bilgilendirmeler yapılacaktır. İyi tatiller," diyerek önüne döndü ve başlarıyla öğrencileri selamlayan diğer profesörlerle birlikte yürümeye başladı.

Bölüm On

AYKIRI

Pazar gününün sonlarına yaklaşmış olmamıza rağmen eğitim alanında şahit olduklarımın etkisinden tam anlamıyla çıkabilmiş değildim. Kafamda hâlâ ablasının kanlı bedenini gören kız kardeşin bitik hali canlanıyor, aynı konumda Efser'le kendimi düşündükçe midemdeki sıvı boğazıma kadar yükseliyordu. Mekânın içinde kaldıkça ateşimin çıktığını hissettim, oradaki basık hava bugün bana hiç iyi gelmemişti; bu yüzden arka kapıdan dışarıya çıkmış, kimsenin uğramadığı küçük bahçede kulaklarımı gürültüden, gözlerimi de görüntü kirliliğinden biraz olsun arındırmak istemiştim. Ahşap kamelyada oturuyor, tenime değen soğuk rüzgârla irkilirken yerde küçük gölcükler oluşturan yağmur damlalarının zemine değişini izliyordum. Ya da izliyor görünüyordum, aklımda canlananların gördüklerimle alakası yoktu.

"Demek buradaydın."

Birden kulaklarıma dolan erkek sesiyle hafiften sıçradım. Kafamı arkama çevirdiğimde onu gördüm. Sarıya dönük saçlarının buğday tenli yüzüne çok yakıştığı inkâr edilemez olan, fazlasıyla derin bakan mavi gözlü adamı. Neydi adı...

Saraç mı?

Bana doğru ilerlediğini fark ettiğimde onu incelemeye bir son verdim ve oturduğum yerde dikleşerek, "Bana mı dediniz?" diye sordum cansız bir sesle. Doğrusu etrafta başka kimse olmadığına emindim.

Kaşlarını gözlerinin üzerine indirip etrafı şöyle bir kolaçan etti. "Burada başka biri... sanırım yok."

Öyleydi. Bu yüzden, "Yok," diye destekledim. Bu defa kaşlarını çatan ben oldum. "Neden beni arıyordunuz?"

Bir açıklama yapmak üzere ağzını açarak, "Ben..." dedi, ardından yüzünü buruşturdu. Ellerini omuz hizasına kaldırdıktan sonra ekledi: "İtiraf edeyim... Yalnız kalacağın bir an kollamaya çalışıyordum."

Yeni bir dostluk kuracak ve yeni yalanlar söyleyecek halim olmadığından bu ilişkiyi ilerletmeden sonlandırmanın iyi olacağı kanaatine vardım.

"Ben de yalnız kalmaya çalışıyordum," diyerek ona baktım, *buradan git* demeyi ima etmiştim. Fakat o pek de oralı olmadı.

Bana doğru adımlar atmaya devam etti. Kamelyaya yaklaştığında korkuluklara avcunu yasladı. "Belki de yalnız olduğunu düşünüyorsun."

Ne demek istediğini anlamadan gözlerimi kıstığımda suratında samimi bir tebessüm canlandı. "Demek istediğim, gözlerinde ıssız bir ifade var. Nephan'a alışamamış gibisin."

Yine boş boş gözlerine baktım. O kadar belli ediyor muydum buraya yabancı olduğumu? Beni hiç tanımayan birisinin bile dikkatini çekecek kadar mıydı? Oysa ben her zaman hislerini gizleyebilen birisi olmuştum.

Gerildim.

"Yanlış anlama, hislerini gizleyebiliyorsun. Sadece ben kişilerin ruh halini çözmek konusunda iyiyim."

Gözlerimi kısıp kafamı hafifçe eğdim. "Aklımı mı okuyorsun?"

Dudaklarından şuh bir kahkaha yükseldi. Gülüşü sıcaktı ve ahenkle etrafa yayılıyordu. "Öyle güçlerim yok," diyen, adını şu an net olarak hatırladığım Sıraç yanıma gelip çekinmeden yamacıma oturduğunda ne yapacağımı bilemedim.

Kafamı sallayarak kendime gelmeyi denediğimde konuşmaya devam etti. "Sadece, senin yaşadıklarını yaşadığım için seni kendime yakın hissediyorum."

Kurduğu cümle beynimde büyük bir yankı oluştururken ne demek istediğini anlamaya çalışır gibi sağıma döndüm ve açık tenli suratına baktım. "Benim yaşadıklarım?.."

"Birtakım sorunlar yüzünden Avhan'dan Nephan'a gelmek..." O an rahat bir nefes verdim. Tabii ya, buradakiler benim bu şehre Avhan'dan geldiğimi sanıyorlardı. Yani Sıraç'ın esas geldiğim yeri bildiği falan yoktu. "Ben de buraya yeni taşındım." Karşıya bakıp etrafı kontrol etti öylesine. "Zor uyum sağlıyorum."

Keşke benim yaşadıklarım da gerçekten bununla sınırlı kalsaydı. Başımı aşağı yukarı hareket ettirdim. "Değişim... zor."

Kullandığım bu kelimeyle aklım yeniden buraya ışınlanmadan hemen önce gittiğimiz konsere uzandı. Şu an yağmur yüklü bulutlarıyla sislerin sardığı gökyüzünde beliren canlı hilal ve Efser'in benimle paylaştığı *değişim* bilgisi. Doğum günümdeki dileğim yer etti aklımda, güvercinliğe konan kuş ve kayboluş.

Tüm bu yaşadıklarımın tuttuğum dilekle bir alakası olabilir miydi?

Öyleyse dileğimin tam aksini istiyordum tam da şimdi. Eğer bana sunulan özgürlük buysa, istemiyordum hiçbirini.

"Büyücülük eğitim binasına ruhlupus saldırısı gerçekleştiğini duydum." Aramızdaki sessizliği bölen tekrar Sıraç olduğunda ona baktım. "İki öğrenci... Çok yazık."

Gözlerim ıslak zemini izlerken başımla onayladım. "Sen okulda değil miydin?"

"Orada değildim."

"Şanslıymışsın."

"Kötü etkilenmiş gibisin."

"Pek iyi etkilenilebilecek bir manzara değildi."

"Tahmin etmesi güç değil," dedikten sonra, "Baksana, kafanı dağıtmak istersen..." diye ekledi. Fakat onun söyleyeceklerini gür

bir hırlama sesi kesti, bununla birlikte Sıraç'ın gözleri üzerimden ayrılıp kamelyanın dışına ilişti.

"O neydi?" diyecektim ki Sıraç gözlerini baktığı yönden ayırmadan elini kaldırdı, işaretparmağını dudaklarımın üzerine bastırıp, "Şş," diye fısıldadı. "Sessiz ol ve ayağa kalk." Kaşlarımı çattığımda, "Üç dediğimde," diye ekledi.

"Ne?"

"Üç." Bir anda bileğimden tutup beni ayağa kaldırdı ve koşmaya başladı. Bedenimi çektiğinden ben de ona uyum sağlamak zorunda kaldım. Yağmur sularının gölcükler oluşturduğu yere sertçe basarak mekâna doğru ilerliyorduk.

"Neden kaçıyoruz?"

"Avhan'da hiç bir kaslanla karşılaşmadın mı?" dediğinde, "Ka? Ne!?" diye sordum.

"Boş ver," dedikten sonra beni dışına çıktığımız mekânın içine soktu tekrar. Kapıyı arkamızdan kapattığında kaçtığım kalabalığın sesi bir kez daha kulaklarımı doldururken ekşi ter kokuları burnumu yaktı. Sıraç mekânın giriş kapısının önünde durdu ve saçlarıyla aynı tonda olan kaşlarıyla, "İçeri gir," deyip ekledi: "Ve bir daha gece vakti tek başına dışarı çıkmayı deneme. Avhan, Nephan'ın yanında hiçbir şey."

Nefes nefese bir halde, "Sen?" dediğimde, yarım ağız gülümsedi. O pek yorulmuş gibi değildi. Hatta hiç değildi.

"Beni merak etmeni başarabildim. Bu iyi bir şey sanırım, değil mi?"

Afalladım. Kalp atışlarım henüz düzene girememişken omuz silktim. "Seni değil, nereye gittiğini merak ettim."

"Bir yerden başlıyoruz, bu da bir şeydir," diyerek göz kırptığında kaşlarımı çattım. Başka bir şey söylemeden kulaklıklarını takarak arkasını döndü, gri kapüşonunu başına geçirip hızla ilerledi. Omuzlarımı düşürerek arkasından baktığımda dudaklarımda belli belirsiz bir gülüş peyda oldu.

Önünde dikildiğim mekânın kapısı açıldığında irkilerek sesin geldiği yöne döndüm.

Mehsa'nın kocaman açılan mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda rahatlamış gibi kısıldı ve hemen "Şükürler olsun," dedi. "İçeride didik didik seni arıyorum." Sesini kıstı. "Yakalandın sandım!"

"Hava almak istemiştim," diye açıkladım bir kez daha. "İçerisi boğdu biraz."

"Haber verseydin iyiydi. Tek başına mıydın?" deyip gözleriyle etrafı inceledi. Baktığı yöne döndüğümde birkaç metre uzaklaşan Sıraç hissetmiş gibi bize bakıp ardından gözlerini üzerimde kenetledi ve dudağının sağ kenarını yukarı çekerek gülümseyip yürümeye devam etti. Mekânın buradaki çıkış kapısından içeri girdi.

"Vay. Canına." Mehsa'nın yutkunduğunu duydum. "Bununla mıydın? Çok hızlısın kızım. Ve haber vermemekte haklısın!"

Adamın duyacağından korkarak çalışanların bölümüne ilerledim. "Hayır. Bahçede karşılaştık."

"Karşılaştınız mı, seni görmeye mi geldi?"

Kapıyı arkamdan kapatan Mehsa'ya baktım. "Ne fark eder?"

"Ne mi fark eder? Çok şey fark eder. Mesela... Baksana, iyi birine benziyor. Bununla takılarak Alaz'ın yaptığı anlaşmayı feshetmesini sağlayabilirsin."

"Sadece iki saniye gördüğün birinin iyi olduğu kanaatine nereden vardın?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Ayrıca adamı kullanmamı mı istiyorsun yoksa ben mi yanlış anladım?"

"Ne iki saniyesi? Günlerdir mekândan çıkmıyor. Seni görmek için geldiğine bahse girerim," dediğinde etkilenmedim. Bilakis birinin daha ilgisini çekme ihtimalini düşünüp rahatsızlık hissine kapıldım. "Ayrıca adamı değil, aklını kullanmanı istiyorum. Alaz Şahzade'yle takılamazsın. Bir şekilde bu birlikteliğe son vermeniz lazım. Senin başka bir erkekle yakınlığın kraliyet tarafından iyi

karşılanmaz, harika bir yol. Savunma sanatları dersinde senden büyü yapmanı isteyecek diye ödüm koptu. Genç yaşta kalp krizinden gitmek istemem."

Dudaklarımı büktüm. Doğru söylüyordu, benim güçsüz dövüşme meydan okumam olmasaydı anlayacaktı belki de. Ateşle oynanmazdı. Bunu kendime sürekli hatırlatmalıydım.

☽

Eğitim alanındaki o kasvet benim için henüz dağılmasa da diğer herkes yaşanılanları unutmuş gibiydi. Hayat normal akışına dönerken, beni kendi evimden ayrı bir sabaha daha uyanmanın hüznü sarmıştı. Aynil ve Noyan'dan hâlâ bir haber yoktu ve işin doğrusu, istemsizce aslında hiç çaba göstermediklerini düşünüyordum. Kendimi kurtarmam gerekiyordu fakat elimden hiçbir şey gelmiyordu. Kâbuslarım dinmiyor, içim hiç rahat etmiyordu.

Bugünkü ders programı, cuma günküne göre daha sakindi. Burada yaşayanların istedikleri gibi büyü kullanamadıklarını, bunun yasak olduğunu Mehsa-Barın kardeşlerden öğrenmiştim. Bugünse zor durumda kalındığı zaman kendilerini savunabilecekleri birkaç taktik öğretilmişti. Kürsüdeki profesör diğer derslerde gördüklerim arasında en genç duran, uzun boylu, zayıf ve fit görünümlü bir adamdı. Omuzlarına değen saçlarını muhtemelen sprey yardımıyla geriye atmıştı ve kendine has bir tarzı vardı. İşime yarayacağından değil ya, aklımdaki kötü düşüncelerden arınmak için adamın söylediklerine kulak asmayı denedim. Bu ders, diğerlerine nazaran ilgimi çekmişti.

"Düşmesin ama yolunuz bir gün karanlık ormana düşerse, bitkilerle haşır neşir olmaktan uzak durun," dedi ve elini oynattığı an önünde bir bitki simülasyonu oluştu. Ben okuluna illüzyonist gelen bir ilkokul çocuğu gibi bu görsel şöleni ürpererek izlerken Barın ve onun gibi onlarca kişi kafalarını sıralarına koyup anlatılanları dinlemek yerine uyumayı tercih etmişlerdi. "Bu bitkinin ne olduğu hakkında bir fikri olan var mı?"

Salona birkaç saniye sessizlik hâkim oldu. Ardından ön sıralardan, yüzünü göremediğim bir kız elini kaldırdı. Profesör çenesini kaldırarak onu dinlemek için işaret verince kız konuştu. "O bir semer otu."

Profesör avuçiçlerini birbirine bastırdı. "Güzel. Peki semer otuyla karşı karşıya kaldığımızda ne yapmak gerekir?"

"Varlığımızı hissettirmeden uzaklaşmalıyız. Semer otu bizi fark ederse uyanır ve tüm bedenimizi yutar."

Ben gözlerimi irileştirirken profesör, kızı başıyla onayladı. O sırada dirseğimde bir baskı hissettim ve irkilerek Mehsa'ya döndüm. Kulağıma yaklaşıp, "Bu kadar heyecanlı dinleme," diye fısıldadı. *Neden?* der gibi gözlerimi kıstığımda ekledi: "Hiçbirimiz bu dersleri önemsemeyiz. Dikkat çekersin."

"Bence önemli bilgiler, neden dinlemiyorsunuz ki?"

Gülümsedi. "Hayatımız boyunca bir semer otuyla karşılaşmayacağımız kesin de ondan."

Mehsa'nın bu cümlesinin ardından oluşan karmaşayla derse ara verildiğini anlamıştım. Sıraya başlarını koyanların çoğu bu anı bekliyorlarmış gibi uykulu hallerini anında üzerlerinden atarak oldukları yerden sıçradılar ve kendilerini bir an önce salondan dışarı atmaya baktılar. Gözüm ister istemez dünkü gibi arka sıramda oturan Alaz'a kaydığında sandalyesinde rahat bir şekilde yayıldığını gördüm. Bakışımı bekliyormuş gibi gözlerime baktığında yanaklarıma manasız bir ısının nüksettiğini hissettim ve tekrar önüme dönüp Mehsa'ya baktım.

"Hadi çıkalım."

Mehsa'nın büyük mavi gözleri arkaya bakmak ister gibi hareketlendi. Ardından masum bir tebessümle, "Ara kısa zaten... Sınıfta beklesek mi?" diye sordu.

Büyük ihtimalle Bars'ı beğendiğinden görüş alanından çıkmak istemiyordu. Fakat şu an bunu önemseyemezdim. Hava almak istiyordum. Alaz'ın çevresinde olduğumda hareketlerime

ekstra özen göstermem gerekiyordu, kalbim de tuhaf tuhaf hareketlenip duruyordu ve bu nedenle daha sık soluklanma ihtiyacı duyuyordum.

"Hava almak istiyorum," dediğimde Alaz'ın gözlerinin bizi incelediğini hissedebiliyordum.

Pek hoşuna gitmese de, "Peki," diye mırıldandı ve ayağa kalkarken Bars'a pek tesadüf eseri sayılmayacak şekilde baktı. Bars'ın yüzünde mimik dahi oynamadı. Hiç şaşırmamıştım. Merdivenlerden inerken o koyu bakışları sırtımda hissedebiliyordum ve yüreğimin o bakışlara tepkisinin hızlanma olmasını anlamlandıramıyordum. Artık sadece yanaklarım değil, tüm vücudum sıcacıktı.

Aklıma yer eden kara bakışlarla merdivenlerden inerken Mehsa'nın geçebilmesi için yol verdiği kişi dikkatimi dağıttı. Bu yüzü ilk kez görmediğimi biliyordum, birkaç gün önce pencere kenarında Alaz'la fazla yakından bir muhabbet içinde olan kızın ta kendisiydi. Mehsa da düşüncelerimi doğruladı.

"Bade yeniden Alaz'ın yanına gidiyor," diye fısıldadı. "Güzel."

Güzel, *olmalıydı.* Lakin bu, beni çok rahat hissettirmedi. Sol göğsümde bir kasılma hissettiğimde gözlerimi kıstım. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Derslikten çıkmadan evvel bir içgüdüyle başımı Alaz'ın olduğu yere çevirip baktığımda Bade denilen kızın gerçekten onun yanına gittiğini gördüm. Alaz da artık bana bakmıyordu, oturduğu yerde toparlandı ve kendine selam veren kızla konuşmaya başladı. İçimdeki rahatsızlık gitgide büyürken önüme döndüm ve derin bir nefes aldım. Bu güzel bir şeydi. Kesinlikle. Evet, öyle.

Çıktığımızda Mehsa'ya baktım ve kendimi tutamayıp, "O kız kim oluyor?" diye sordum.

"Bade mi?" dedi. Başımla onayladım. "Dersine girdiğimiz Profesör Lefter'in kardeşi. Havasından geçilmez."

"Alaz'la bu yüzden mi tanışıyorlar?"

Dudaklarını büktü. "Hiç bilmiyorum." Bana bakarken mavi gözlerinde şimşekler çaktı. "Niye merak ediyorsun? Yoksa yapma sevgilini kıskanmaya mı başladın hı?"

Uyarısıyla birlikte gözlerimi kaçırdım. "Daha neler!" dedim ama içten içe kapıldığım rahatsızlığın nedeninin bu mu olduğunu düşündüm. İyi ama neden kıskanaydım ki? Bu benim için iyi bir şeydi. En azından... Öyle olması gerekiyordu. Farkında olmadan kendimi fazla kaptırmış olmalıydım. "Sadece... Bana anlaşmaya uymamı söyleyip duruyor ama kendisi pek uyuyor gibi görünmüyor."

"Seni ailesine sevgilisi olarak tanıtması, evlilik baskısından kurtulmak içindir. Herkes Veliaht Prens'in artık evlilik çağına geldiğini söyleyip duruyordu." Kaşlarımı kaldırdım, mantıklı bir bahaneydi esasen. "Eh, sevgilisi ailesinin pek onaylamadığı birisi olunca bu konuda diretemezler. Burada sevgilin gibi davranmasına gerek yoktur çünkü, bilirsin. O bir Prens ve tam da her çiçekten bal alma çağları..."

Çapkın birisi olduğu iması midemi çalkarken burnumu kırıştırdım. "Sürekli kızlarla takılan birisi mi?"

"Bilmem, sonuçta onu biz de yeni görüyoruz. Ama bence öyledir. Açamayacağı kapı yok. Baksana, eğitimdeki tüm kızların ilgisi sadece onda. Sence boş çeviriyor mudur? Üstelik Bade de çok güzel. Kayıtsız kalacağını sanmam."

Kaşlarımı kaldırıp, "İyi," dedim. "Bir an evvel gerçek sevgili yapar da beni salar umarım."

"Umarım."

Bahçeye çıktığımızda esen, buradaki soğukluk seviyesine göre ılık sayılabilecek rüzgâr saçlarımızı uçuşturdu. Uçuşan saçlarımı omzumun üzerinde birleştirdim. Üniversite kampüslerini andıran bahçenin hemen her yanı doluydu. Geçen günkü olayda Mehsa'yla küçük bir tartışma yaşayan grup sol köşedeydi, onları fark etmemin sebebi de hepsinin açık açık meydan okuyan bir

tavırla bize bakmalarıydı. Mehsa kollarını göğsünde birleştirdi, çenesini yukarı kaldırdı ve o kıza kendisinden aşağı kalmayan bir bakış fırlatarak tek kaşını kaldırdı. Kız tek omzunu silkerek küçümseyici bir bakışla karşılık verip grubuna döndüğünde Mehsa da karşıya baktı.

"Herkesi ezebileceğini sanan aptallar sürüsü."

Boş bir köşeye ilerlerken, "Her yerde var," diye karşılık verdim. Lise ve üniversiteye gidemesem de ilkokul hayatım boyunca çocuklarda bile bu tarz gruplaşmalara şahit olmuştum. Şaşırdığım bir durum değildi.

Mehsa sessizce onaylamakla yetindi. Bakışları bir anlığına sağına kaydığında koluma attığı dirsekle benim de ilgi odağım değişti ve direkt işaret ettiği yere baktım. "Seninki geliyor," dediğinde aklıma gelen, kendisini en son derslikte bıraktığım Alaz Şahzade oldu. Refleksle kafamı çevirdiğimde görmeyi umduğum kişi oydu.

Ancak gördüğüm adam, beni buradaki vahşi hayvanlardan olduğunu öğrendiğim kaslandan kurtaran yeni tanıdık Sıraç'tı. Evet, bu defa adını doğru hatırladığıma emindim.

Görmemiş gibi yapmak için çok geçti çünkü bakışlarımız çok geçmeden buluşmuştu. Gülümsediğinde, ne yapacağımı bilemeden belli belirsiz bir tebessümle karşılık verdim. Yanımıza ulaştığında, "Selam," dedi.

"Selam," diye karşılık verdiğimde Mehsa'nın hayran hayran nefes alıp verdiğini duydum.

"Selam ve güle güle," dedi ikimize bakarak. Anında ona dönüp kaşlarımı çattım. "Ben sınıfa geri dönsem iyi olacak. Bitkiler, önemli şeyler sonuçta. Hazır bekleyeyim." Kulağıma yaklaşıp ağzının içinden konuştu. "Alaz çıkıyor. Söylediklerimi unutma."

Bir hata edip kafamı eğitim binasının çıkış tarafına çevirdiğimde Alaz'ı gördüm. Evrenin tüm karanlığını harelerinde taşıyan bakışları gözlerime ilişti, kalbim teklerken onun alt ve üst

kirpikleri birbirine yaklaştı. Sıraç'a baktı ve kaşları çatıldı. Bir anlığına ne yapacağım konusunda kararsızlığa düşsem de hemen toparlandım, Sıraç'a döndüm ve Mehsa'nın tavsiyesine uymayı seçtim.

"Merhaba."

"Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. Ardından yüzümü buruşturdum. "Yani... Biraz yorgun. Erken kalktık, dün Kasvet de fazla kalabalıktı."

Başını aşağı yukarı hareket ettirdi. "Fazlasıyla hareketli bir mekân. Dinlenmek için fazla vaktiniz kalmıyor sanırım."

"Öyle..." Aramızda oluşan sessizlikte mavi bakışları gözlerimde durmaya devam etti. "Hava da ne kadar güzel," diye geveledim. Gerçekten böyle durumlarda tam bir fiyaskoydum. "Tam yürüyüş havası."

Sıraç dediğimi onaylamak amacıyla başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Dudaklarını birbirine bastırıp ellerini cebine atarak kafasını ağır ağır hareket ettirdi. Bir an sonra aklına bir şey gelmiş gibi gülümseyerek, "Bana yürüyüş mü teklif ettin az önce?" diye sordu.

Bir an ablak ablak suratına baktım. Yanaklarımın ısındığını hissettim ve hemen, "Ben..." dedim.

"Dalga geçiyorum," dedi gülümseyerek. "Doğrusu, bu benim isteğim. Ne dersin, bu *tam da yürüyüş havası*nda biraz yürüyelim mi?"

Alaz'ın bakışlarını hâlâ bu tarafta hissediyordum, Mehsa'nın öğütleri aklımda yankılanıp duruyordu ve bundan destek alarak çok da doğru gelmeyen bir şey yapıp kabul etmiş bulundum. "Olur, tabii."

Yaptığım harika bir şeymiş gibi kocaman gülümsedi, o zaman iki yanağında da oldukça derin gamzelerin eşili olduğunu fark ettim. Güzel bir yüze sahipti. Çok... İyimser duruyordu, kalbinde hiç kötülük yoktu sanki. Bazı insanlar öyle görünürdü.

Nemli bahçe yolunda ilerledik biraz sessizce, hâlâ izlendiğime emindim. Başımı hafiften çevirsem Alaz'ı görebileceğimi biliyordum fakat o kapkara bakışlarla karşılaşmaya cesaretim olmadığından bunu yapamıyordum. Keza etkisiyle ayaklarım birbirine dolanır, ben de yeri boylayabilirdim.

"Kaslan maceramızdan sonra nasıl olduğunu merak ettim," dedi yürürken. "Eve sağ salim dönmüş olabilmene sevindim. Öyle korkmuştun ki hayvanın adını bile unuttun."

"Avhan'da tek başıma bir kamelyada oturuyorken kaslanla karşılaşma ihtimalim yok denilecek kadar az," diye karşılık verdim. Bu tabii ki Barın ve Mehsa'dan öğrenmiş olduğum bilgilerdendi.

"Neyse ki tek başına değildin," dedi gülümsemesini silmeden. İşin garip kısmı, ben de içinde bulunduğun gerginliği bir anlığına unutup gülüşüne karşılık vermiştim. "Seni âdeta bir süper kahraman gibi oradan kurtardım."

"Belki de duyduğumuz ses hiç de kaslana ait değildi ama sen bana öyle söyleyerek bir süper kahraman rolünü üstlendin?"

Sıraç'ın suratındaki ifade donuklaştı, gülüşü duraksadı. Kaşlarını çok az gözlerinin üzerine indirip başını geriye atarak, "Ah, hayır," dedi. Gülümsemesi bu defa sırıtmaya döndü. "Tamam, etkileyici bir karşılaşmamız olsun istedim. Fakat bu... kesinlikle plansızdı!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle diyorsan," diye takıldım.

"Öyle diyorum, çok da ciddiyim fakat..." dediğinde bakışlarımız yeniden buluştu. "Tüm bu kurtarma çabalarıma rağmen hâlâ ismini öğrenebilmiş değilim. Bence tanışmamızı en baştan alabiliriz, hiç sorun değil." Durdu ve elini uzattı. "Sıraç."

Tüm bedenimle ona döndüğümde hâlâ Alaz'ın görüş açısından çıkmadığımızı biliyordum çünkü sadece düz ilerlemiş, başka bir yöne sapmamıştık. Önce bana uzattığı eline, sonra yüzüne baktım. Kısa bir tanışmanın büyük sorunlara yol açmayacağını

hatta beni başıma aldığım bir beladan kurtaracağını düşünerek elini sıktım. "Efsan."

Sıcak parmakları elimin dış yüzeyini kavradığında kalın dudaklarında belli belirsiz bir gülüş canlandı. "Değişik bir isim," dedi. "İlk defa duyuyorum."

Elimi yavaşça indirdim. "Benim de Sıraç ismiyle pek karşılaştığım söylenemez."

"Nadir bulunan kişileriz. Belki de bu, birbirimiz için yaratıldığımıza dair bir işarettir?"

Pek arkadaşvari olmayan bu sözlerine karşılık susma hakkımı kullandım. Hepi topu üç kez gördüğüm bir adamdı ve her ne olursa olsun bu kadar erkenden söylediklerine balıklama atlayacak değildim. Sıraç da rahatsızlığımı anlamış olmalıydı ki hemen boğazını temizleyip konuyu değiştirdi. "Ee... Alıştın mı buralara? Yoksa kendini hâlâ yalnız mı hissediyorsun?"

Bunu her şeyimi bilen bir adamın normal sorusu gibi kabul ettim ve hiç yalansız yanıtladım. "Hiç alışamadım," dedim dürüstçe. "Burası bana çok... karışık, kalabalık ve... tehlikeli geliyor."

Durgunlaştığımı fark ettiğinde o da artık gülümsemiyordu. "Çok da değil..." Ona baktım, mavi hareleri yolun kalanına çevrilmişti. "İnan bana, burada yaşamaya devam ettikçe sakinliği garipsiyorsun. Alışması zordur lakin alıştıktan sonra da başka yerde yapamazsın."

Öyle olacağını düşünmüyordum. Bu yüzden, "Hiç sanmıyorum," dedim çabucak.

"Daha önce hiç özgür hissettin mi?"

Beklemediğim bu soruya karşılık kaşlarım gözlerimin üzerine indi. "Efendim?"

"Özgür," dedi ve omuzlarını kaldırıp indirdi. "Özgürlük. Kendi ayaklarının üzerinde duran birisi miydin yoksa bunu Nephan'da mı yapmaya başladın?"

Bir zamanlar kanayan yaram olan, şimdiyse pek umursamadığım konuya parmak bastığında ağzımı açıp kapattım. Buradaki hikâyeme göre cevap vermem gerekiyordu, çok fazla yalan söyleyip söylediklerimi unutmak zorunda kalmamak için kendi hayatımla ilişkilendirerek bir yanıt vermekte karar kıldım. "Daha önce çok özgür olduğum söylenemez. Hayatımın iplerini elime yeni aldım diyebilirim."

Evet, öyleydi. İlk kez ailemden ayrıydım, farklı ortamlarda bulunuyordum ve kendim için mücadele ediyordum. Doğrusu, işleri umduğumdan iyi idare ediyordum; bunda karakterimin ve ne istediğimi bilmemin de payı vardı fakat yirmi bir yıldır onlardan ayrı bir adım bile atmadığım ailem gözümde tütüyordu.

"O zaman Nephan harika bir seçim," diye yanıtladı kocaman gülümseyerek. "Ciddiyim. Burada kendi ayakların üzerinde durmaktan başka bir çaren olmayacağı için çok iyi yapmışsın. Üstelik alıştığında kendini inanılmaz özgür hissettiğin bir yer."

"Tavsiyelerin için teşekkür ederim ama... alışabileceğimi sanmıyorum."

"Bunun için yardımcı olabilirim."

Kafamı yana eğdim. "Nasıl?"

"Sana burayı gezdirebilirim. Gerçekten eğlenceli ve alışmaya değer bir yer olduğunu kanıtlayabilirim."

"Bunu neden yapacaksın peki?"

Dudaklarını *bilmem* dercesine büktü. "Bana bu konuda kimse yardımcı olmamıştı."

Gerçekten güldüm. "Teşekkür ederim."

"Ben ciddiyim. Yarın bir festivale gideceğim. Bahse girerim hayatında katıldığın en iyi festival olacaktır. Dilersen seni de alabilirim."

Kararsızlığım ve şüpheci bakışlarımı fark etmiş olmalıydı ki hemen ekledi. "Hiçbir şey için zorunlu değilsin. Tercih senin, ben sadece... gelmeni isterim tabii ki."

İkimiz de durmuştuk, bedenlerimiz de çehrelerimiz gibi birbirine bakıyordu artık. Emrivaki yapmaması hoşuma gitti. Bu hissiyatın getirisiyle omuzlarımı düşürdüm.

"Öyle bir ortama girmek için ne kadar hazırım bilmiyorum. Yine de teklifin için teşekkürler."

"Hemen karar vermek zorunda değilsin," dedi ve elini yakası kürklü kot ceketinin iç cebine attı. Çıkardığı küçük beyaz kâğıdı bana uzattı. "Burada numaram yazıyor. Kararını yarın akşama kadar bana telefonla bildirebilirsin."

Kâğıdı elinden alırken belli belirsiz tebessüm ettim. "Cebinde, içinde numaranın yazılı olduğu bir kâğıt mı taşıyorsun sahiden?"

"Seni gördüğüm günden beri. Çünkü numaranı istesem vermeyecekmiş gibi görünüyorsun." Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Haksız mıyım?"

Yanaklarım ısındı, az çok utandım ve numaraya gelişigüzel baktıktan sonra kafamı *evet* dercesine hareket ettirdim. "Haklısın."

Gülüşü büyüdü. "Biliyordum."

Kâğıdı katlayıp avcumda sakladığımda Sıraç da ellerini pantolonunun iki cebine sokarak omuzlarını kaldırdı. "O zaman... haberleşiriz. Eğer... olumlu olursa."

Etrafımızdakiler adımlarını eğitim binasına doğru atmaya başladıklarında ara vaktinin bittiğini ve Sıraç'ın da bu yüzden konuşmayı sonlandırdığını anladım. Dikkatimi tekrar ona verdiğimde boğazımı temizledim, kafamı hafifçe önüme eğdim. "Haberleşiriz," diye karşılık verdim. Lakin bundan emin değildim.

Sıraç'ın dersi farklı binadaydı, yabancı görünmemek için detaylarını sorarak irdelemedim. Ayrıldığımızda Alaz'ı bahçede görmedim ve bir ara bizi izlemeyi bıraktığını düşünerek rahatladım. Azalan kalabalıkla birlikte eğitim binasının kapısından içeri girdiğimde hangi taraftan ilerleyeceğimi hatırlamak için sağıma ve soluma baktım. Sol taraf tanıdık gelince merdivenlere doğru yürüdüm. İlk basamağa adımımı attım.

"O adamla ne işin var?"

Arkamdan işittiğim sesin sahibi bir anda yanımda belirdiğinde irkilerek omuzlarımı kaldırdım. Başımı anında sağıma çevirdim ve karanlıklar içindeki Alaz Şahzade'yi gördüm. O an yüreğim küçük bir serçeninki kadar hızlı ve sık attı.

Kaşlarının çatık olduğunu fark ettiğimde az önceki sorusunu anımsadım, onun gibi kaşlarımı çatıp, "Pardon?" diye sordum.

Başını önüne çevirdi, basamakları çıkmaya başladığında ona eşlik ettim. Havadan sudan konuşuyormuşuz gibi sakince karşılık verdi. "İçinde olduğumuz oyunu unutuyormuş gibi davranıyorsun."

Mehsa'nın söyledikleri aklıma gelirken doğru yolda olduğumu fark ettim. Elbette bunu belli etmeye niyetim olmadığından istifimi bozmadım. "Yanlış bir şey yaptığımı sanmıyorum. Hangi davranışım size oyunu unuttuğumu düşündürdü?"

Simsiyah gözleri, bilmezlikten geldiğimi anlamış gibi iki amansız oku andırırcasına saplandı harelerime. "Bir adamla yalnız başına okul bahçesinde gözden uzaklaşman etik bir davranış değil."

Bingo, diye geçirdim içimden. Yürümeye başladığımız andan itibaren bizi izlediğini hissetmiştim, görünen o ki hislerimde yanılmamıştım. Ve yine görünen oydu ki Mehsa da doğru söylüyordu.

Şaka yapmış gibi güldüm. "Oyunun kurallarını konuşurken yalnız başıma arkadaşlarımla gezmemem hakkında bir şey söylememiştik."

Tek kaşını kaldırdı. "Arkadaş mısınız?"

Cevap vermeden evvel kısa bir süreliğine durmayı seçtim. Dudaklarımı açıp kapattım, evet ya da hayır, hangisini söylemem gerektiği konusunda küçük bir kararsızlığa düştüm. Ardından, "Ne fark eder?" dedim. "Evet, sizinle *sizin için* bir anlaşma yaptık. Ama bu küçük oyunun beni köleleştirmesine izin verecek

değilim. Kiminle yürüdüğümü, kiminle konuştuğumu ya da nerede ne yaptığımı sorgulayamaz, kısıtlayamazsınız. Üstelik, siz kendinizi oyuna kaptırmayıp hareketlerinizi hiçbir şekilde kısıtlamamışken."

Sorar gibi, "Ben," dediğinde başımla onayladım.

"Evet, siz. Bilmenizi isterim ki okul Bay Lefter'in kız kardeşiyle aranızda bir şeyler olduğu konusunda çalkalanıyor. Bence etik olup olmama konusunda kendinizi bir sorgulamalısınız. Benden önce." Söylediklerim biter bitmez kafamı sallayarak topladığım saçımdan ayrılıp yüzümü rahatsız eden haylaz bir tutamı geriye atmayı denedim.

Çok komik bir şaka yapmışım gibi gülümsedi ve sol yanağındaki belirgin gamze gülümseme çizgisinin arkasında yerini aldı. Elini kaldırıp sağ yanağımın üzerinde oynayıp duran saç tellerimi geriye alarak kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmağının ucunun değdiği yer yandı sanki, kalbim kasım kasım kasıldı.

"Demek beni kıskandın, sevgilim," diye mırıldandığında boğazıma bir mıh yerleşti, yutkunamadım. Başını biraz eğdi, daha kısık bir sesle, "Ama bilmeni istediğim bir şey var," diye ekledi. Kalın dudakları kulağıma yaklaştığında son basamağı çıkıyorduk. "Bana borçlu olan sensin."

Yakınlığı, ses tonu, fısıltısıyla birlikte tenime çarpan sıcak nefesiyle tabiri yerindeyse aklım başımdan uçtu. Anlık bir afallama yaşadım. Cümlelerime lazım olan kelimeler birkaç saniyeliğine beynimi terk etti. Bir süre sonra ancak kendime gelebildim, gözlerimi kapatıp açarak silkelendim ve ilk iş olarak ondan bir adım uzaklaştım. Dilimle dudaklarımı ıslattıktan sonra, "Size hiçbir şey borçlu değilim," dedim. Tamam, belki borçlu olabilirdim ama... olmadığımı düşünüp söylemek daha iyi hissettiriyordu. "Oyununuza ayak uyduracağım ama beni sınırlandırmanıza izin vermem."

Kokusunu içime çekmemeye özen göstererek nefes aldım ve onu arkamda bırakıp dersliğe doğru hızlı adımlar attım. Fazla

mı oluyordum? Sonuçta konuştuğum kişi bu ülkenin prensiydi. Ona karşı çıkıyorum diye kellemi falan uçurtmazdı, değil mi? Kellemi uçurtmasa bile, zindana attıracak olması kuvvetle muhtemeldi.

Bunu doğrulamak istercesine, "Sen yine de dikkat et, Efsun," diye seslendi arkamdan. "Her konuda bu kadar nazik değilimdir."

İçten içe *Adım Efsan! Ayrıca, bu nazik halin miydi?* diye bağıra bağıra karşılık versem de dıştan hiçbir şekilde cevap vermeden yürümeye devam ettim, peşimden gelecek olmasını umursamadan dersliğe girdim ve kalan zamanlar boyunca oturduğum yerden hiç kalkmadım.

☽

Alaz'ın dikkatini çekmesiyle akla iyice caydırıcı bir yüz olarak kazınan Sıraç'la buluşmayı Mehsa ve Barın'ın ısrarlarıyla kabul etmiş, dün gece ona festivale giderken beni alması için mesaj atmıştım. Elbette bunu tek yapmayacaktım. Mehsa çalışıyordu fakat Barın peşimizden gelip buluşmanın her anında bizi izlemek için gönüllü olmuştu. Planlı bir buluşmaydı, Sıraç konusunda kendimi rahatsız hissetmeli miydim bilmiyordum, tanımadığım bir adamı kullandığımı düşünmek berbattı ama... Onunla flört etmeyecektim. Bu, durumu ne kadar kurtarıyordu bilmiyordum ama... Sonuçta arkadaş da olabilirdik, değil mi? İnsanlar sadece sevgili olmak istedikleri kişilerle buluşmaya çıkmıyorlardı. Hem olağanüstü bir haldeydim, ne yapsam mubahtı. Açlık oyunlarında sayılırdım!

Aynanın karşısında bilmem kaçıncı kez kendimi sakinleştirmeye ve yaptığımın normal bir şey olduğunu bilincime yerleştirmeye çalıştıktan sonra derince nefes alıp verdim. Ön tarafında birkaç yırtığı bulunan bol kesim yüksel bel pantolonumun –tamam, Mehsa'nın pantolonunun– belini iki elimle tutup şöyle bir düzelttim. İyiden iyiye zayıflıyordum, başlarda çok bol gelmeyen kıyafetler şimdi belimden düşecekti neredeyse, bundandır ki siyah bir deri kemer takmıştım. Üzerime giydiğim diyafram üstü

trikonun rengi de kemerle aynıydı. Kalın tabanlı ve tabii ki Mehsa'nın olan botlar da ayağımda bir şey yokmuş gibi hissettiriyordu. Boy aynasının yanındaki askılıktan içi kürklü deri ceketi alıp giydim, saçlarımı ceketten çıkardım ve bileğimdeki ince siyah lastikle ense hizamdan toplayıverdim.

Bir araba sesi duyduğumda heyecanlandım ve saate baktım. Dokuza yalnızca birkaç dakika vardı. Dokuzda buluşmak için anlaşmıştık. Akabinde kapı tam üç kere tıklatılınca gelenin Sıraç olduğundan artık emindim.

Odadan çıkmak için kapıyı açtığımda neredeyse Barın'la çarpışacaktım, son anda kendimizi frenledik. Barın bir adım geriledi ve eliyle arkayı işaret etti. "Seninki geldi diyecektim," diye fısıldadı.

"Duydum, hazırım."

Geçebilmem için yol açtığında beni baştan ayağa süzdü. "Güzel olmuşsun," dedi öylesine. Başımı eğerek onu onayladığımda, "Hançerini aldın, değil mi?" diye sordu.

Bahsettiği efsunlu hançerlerden biriydi. Evet, büyü yapamıyordum ama neyse ki hançer kullanabiliyordum. Bu da bir şeydi. Kendimi daha güçlü hissedebileceğim bir şeydi.

Ceketimi geriye sıyırdım ve pantolonumun arka kemer tutacağına sıkıştırdığım hançeri görmesini sağladım. Başparmağını kaldırarak onay işareti yaptı. Sıraç bir kez daha kapıyı çaldığında daha fazla oyalanmamın iyi olmayacağını düşünerek ilerledim. Kapıyı açtığımda son derece bakımlı görünen Sıraç'la karşılaştım ve dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme canlandı.

"Selam," dediğimde, "Selam," diye karşılık verdi.

"Doğrusu, son anda cayacağını bile düşünmüştüm." Üzerime şöyle bir bakış attı. "Ama gözlerim beni yanıltmıyorsa hazırlanmışsın."

Kafamı salladım. "Sözüme sağdık bir ins..." dediğimde Barın'ın arkadan yüksek sesle öksürdüğünü duydum. "Birisiyim," diye düzelttim çarçabuk.

Sıraç alt ve üst kirpiklerini birbirine yaklaştırdı. "İçeride birisi mi var?"

"Hı-hım," diye onayladım hemen. "Kuzenim Barın. Biraz hasta da öksürüp duruyor." Yapay bir şekilde güldüm ve kafamı geriye atıp içeriye seslendim. "Tamam, Barın. Ben gelene kadar ölmezsin, merak etme." Harika bir espri yapmışım gibi yapay bir kahkaha attım.

"Ah... Buna emin değilim. İyi eğlenceler!" dedi Barın sesini gerçekten halsiz yaparak.

Sıraç dudaklarını birbirine bastırarak bana yol açtı. "Yalnız yaşamamana sevindim."

Gözlerimi kırpıştırdım. Kapıyı yavaşça çekip kapattım ve Sıraç'la yol kenarına park ettiği gümüş rengi spor arabasına doğru ilerledik. Bahçe yolunu yarıladığımızda içsel bir dürtüyle arkama döndüm ve solumda kalan o simsiyah eve baktım. Üstüne, bunu bekliyormuş gibi gotik penceresinin arkasından tam da bu noktayı izleyen Alaz Şahzade'yle buluştu bakışlarım. Yaptığım kesinlikle yanlış bir şey değildi fakat bu bakışma bana doğru yolda olmadığımı hissettirmişti. Tüylerim diken diken olurken etkilendiğimi yahut tırstığımı belli etmemek için çenemi yukarı kaldırıp başım dik bir şekilde önüme dönerek Sıraç'la birlikte ilerlemeye devam ettim. Sıraç arabasının yolcu kapısını benim için açtı, deri koltuğa dikkatle oturdum. Arabasından anladığıma göre maddi durumu, en azından Barın ve Mehsa'ya göre iyi sayılırdı. Aracın ön tarafından koşar adımlarla dolandı, şoför koltuğuna geçti ve ellerini direksiyona yerleştirdi. Dikiz aynasından Alaz'ın evine baktığımda hâlâ olduğu yerde durduğunu gördüm. Artık beni göremezdi fakat yine de gözlerimi kaçırdım telaşla.

Onu arkamda bırakarak titreyen ellerimle emniyet kemerini takmak için hareketlendiğimde Sıraç'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Biraz sonra sessizliğini bölerek, "Buna hâlâ

inanamıyorum," dediğinde emniyet kemerini takmayı başardım ve kafamı eğip ona baktım.

"İnanamadığın nedir?" diye sordum yapay bir merakla dolup taşan sesimle.

Beyaz tenli suratındaki dolgun, kıvrımlı dudakları arasında gizlenen inci gibi dişlerini gözler önüne serdi. "Bu arabaya, ilk defa bu kadar güzel bir kız atıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Kurduğun cümleyi bir iltifat olarak mı kabul etmeliyim yoksa 'atmak' deyimine mi takılayım?"

Nefes vererek güldü. "Ah, kesinlikle iltifat." Ardından kötü bir şey söylemiş gibi kafasını salladı. Büyük ihtimalle *atmak* kelimesini söylediğine pişman olmuştu, ki olmalıydı da. Hiç hoş değildi. Arabayı çalıştırdığında konuyu değiştirmek istercesine başını bana çevirip, "Bu şehri benimle tanımaya hazır mısınız majesteleri?" diye sordu.

Barın'ın birazdan arabayla peşimizden geleceğini bildiğimden hazırdım.

Öte yandan Sıraç, kötü biri gibi görünmüyordu, en azından Mehsa ve Barın onu az da olsa tanıyorlardı, Alaz'ın aksine Sıraç hakkında hiç kötü bir şey söylemiyorlar ve ondan korkmuyorlardı.

En azından, şimdilik...

Bölüm On Bir

MECRUH

Sıraç'ın arabası açık klimanın etkisiyle oldukça sıcaktı; öyle ki üzerimdeki ceketi sırf bu yüzden çıkarasım bile gelmişti ama sabrederek yapmadım. Sıcağı soğuktan daha çok sevdiğim kesindi. Arabada daha önce hiç dinlemediğim, kulağa hoş gelen orta ritimde bir caz şarkısı çalıyordu. Yol boyunca belli aralıklarla Barın'ın aracını gördüğüm için rahattım, peşimizdeydi, konuştuğumuz gibi.

Başımı cama yaslamış, kenarları karla çevrilmiş yolu seyrediyordum. Hava hiçbir zaman sıcak olmadığı için böyle kimsenin ayak basmadığı alanlardaki kar birikintileri eriyemiyordu muhtemelen. Her ne kadar düşünmek istemesem de aklımın bir kenarında Alaz vardı. Kesin ikazlarına rağmen göz göre göre Sıraç'la gitmeme karşı vereceği tepki ne olacaktı bilmiyordum ama bana boyun eğdiremeyeceğini anlamalıydı. İstediği taşın ben olmadığımı anlayınca bu oyun hakkında çok da üstelemezdi, sanırım.

"Daldın gittin." Sıraç'ın sesi kulaklarımda yankılandığında aklımdaki düşünceler rüzgâra yakalanmış kum taneleri gibi savruldu. Gözlerimi ormandan ayırıp buğday tenli suratına baktım.

"Bu kadar kar görmeye alışık değilim," dedim; Mehsa ve Barın'dan öğrendiğim kadarıyla Avhan'ın iklimi daha çok yağmurluydu bu yüzden geçiştirmek için apar topar bu cümleyi kurmam iyi olmuştu. Hoş, yalan da sayılmazdı, geldiğim yerde havalar soğuk da olsa pek kar olmazdı.

"Seni Nephan'a getiren ne oldu?"

Daha yavaş ritimli, kulağa romantik gelen bir caz şarkısı çalıyordu artık.

Gözlerimi yoldan ayırıp üzerime sabitlediği mavi harelerine iliştirdim. "Neden sorguya çekilmiş gibi hissediyorum?"

Doğrusu, artık bu soruları cevaplamaktan sıkılmıştım. Herkes âdeta bir Sherlock edasıyla esas kimliğimi bulmaya çalışıyordu sanki.

Sıraç böyle bir tepki beklemiyormuş gibi nefesini dışarı vererek gülümsedi, ardından kafasını sallayarak önüne döndü. "Üzgünüm," dedi hafiften utanmış gibi yolu izleyerek. "Sadece... seni tanımaya çalışıyorum. Böyle konularda pek iyi değilim sanırım."

Başımla onayladım. Üstelemeye niyetim yoktu. Ancak o konuşmaya devam etti. "Buralarda yaşamayı ben istemedim. Bana kalsa daha sıcak yerlerde yaşamayı isterdim fakat ailem... Galiba karakterlerini en iyi yansıtan bölge burası."

Konuyu kendi üzerine çevirmesi işime gelmişti. "Bir ailen var yani, öyle mi?"

Hafifçe gülümsedi fakat bu güzel bir gülümseme miydi, zoraki bir dudak hareketlenmesi miydi çözemedim. "Elbette. Yani, burada yaşayanların çoğunun aksine, oldukça sıkı bir aileye sahibim."

"Biraz daha konuşsan, aileni sevmediğini düşüneceğim?" dediğimde tebessümünü düşürmedi.

"Öyle demeyelim de..." dedikten sonra derince soludu. "Fazla baskıcı ve kuralları olan bir aile. Bazen sıkıldığım oluyor. Bilirsin, evin en küçük çocuğu olmak..."

Aile... baskıcı ve kuralları olan bir aile... kendi ailem. Yanlarındayken sıkıldığım, bunaldığım, bazen kızdığım lakin şimdi deli gibi özlediğim ailem. Bakışlarımı, direksiyonu sola çeviren Sıraç'tan ayırıp dizlerimin üzerinde birleştirdiğim parmaklarıma sabitledim.

"Kuralları da olsa, baskıcı da olsalar, aile, sahip olunabilecek en güzel şey." Sesimin titremesine mâni olmaya çalıştım ancak bunda ne kadar başarılı olduğumu bilemiyordum. Birkaç saniye sonra Sıraç'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

"Hım, yanımda bir süt çocuğu mu oturuyor yoksa? *Takılmak için* yanlış kızı mı seçtim?"

Sözlerinden sonra aklımdaki dağılan aile figürüyle beraber anında irademi toparlayıp başımı kaldırarak Sıraç'a baktım. "Süt çocuğu tabirine katılmasam da takılmak için doğru kızı seçmediğin konusunda hemfikirim," dedim.

Gülümsemesi genişlerken, başını *hayır* anlamında sallayıp önüne döndü ve tekrar yola baktı. Akabinde ben de yolu izlemeyi seçtiğimde tahta bir bariyerden geçeceğimizi anladım. Bariyer yükselip araba altından geçeceği sıra yukarıda yüksek sesli bir ateş patlaması oldu. Bir anda gördüğüm bu olaya karşın sıçradığımda Sıraç'ın kahkahasını duydum ve neye güldüğünü anlamak için tekrar ona döndüm. İçinde bulunduğumuz araba biraz önce üzerinden ateş çıkan bariyerin altından geçerken, "Daha önce hiç cadı karnavalına katılmadın mı?" dedi.

Karnaval... Anlaşılan o ki yükselen ateş bir karnaval karşılama ateşiydi. İçimde bir heyecan kıpırtısı oluşurken tek kaşını havalandırıp bana bakan Sıraç'a vereceğim cevabı düşündüm. Arabayı durdurduğunda ise düz bir, "Hayır,"la geçiştirdim ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı açıp dışarı çıktım.

Karlı yolların aksine geldiğimiz geniş alanın zemini tertemizdi, hafif bir ıslaklık belirtisi olsa da kara dair en ufak bir iz yoktu. "Karnaval alanı için yerler büyülenir, gelecek kişiler daha rahat etsin diye."

Sıraç'tan gelen bu açıklama karşısında çok ilginç bir olaya şahitlik ediyormuşum gibi yere bakmayı bıraktım ve bir kez daha ona döndüm. "Karla kaplı olmayan bir zemin görmeyi özlemişim."

Tebessüm etti.

O sıra kulağıma kalabalığın sesinin yanı sıra bir müzik sesi ilişti; sanki birisi tef çalıyor ve kaval da ona eşlik ediyor gibiydi. Egzotik bir müzikti, biraz da... ürkütücü.

"Festival alanı boyunca ayağın kara değmeyecek," dedi yanıma gelip müziğin sesini bastıran Sıraç. "Gidelim mi?" diye sorduğunda öylece kabul ettim. Açıkçası alanı ve içindekileri oldukça merak etmiştim ve Barın da birazdan burada olurdu.

Birkaç adım atmıştık ki yukarıdan tekrar bir ateş rüzgârının yükselmesiyle irkildim ve kendimi kontrol edemeden Sıraç'ın koluna yapıştım. Yine kıkırdadı. Ardından masmavi gözleriyle kolunu sıkıca saran ellerime baktı. "Anlaşılan seni ilk buluşma için oldukça doğru bir yere getirmişim."

"Bu bir ilk buluşma sayılmaz," dedim ellerimi kolundan çekerken, sonrasında onunla yürümeye devam ettim. Müzik sesi gittikçe daha yakından geliyordu fakat benim aklım hâlâ bir anda yükselen, bir geçidi andıran ateşlerdeydi. "Etrafımı kontrol etmeli miyim?" diye sordum bu yüzden. "Yani, bu ateşler sürekli yükselecek mi birden?"

Birkaç insan silueti –düzeltiyorum, cadı olmalıydılar– göründüğü sıra, ileride yanıp sönen ateşleri gösterdi. "Bunlar karşılama ateşleri, giriş yolu bitene kadar yanıp sönerler." Bana baktı. "Sevmedin mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Aniden çıkmaları biraz... ürkütücü. Saçlarımı kaybetmek istemem."

"Merak etme," dedikten sonra mavi irisleri saçlarımın üzerine değdi. "O güzel tellere zarar gelmesine müsaade etmem."

Aniden aldığım iltifata karşılık kalbimden mideme doğru akan ılıklığın sebebini bilmiyordum ya da ısınan yanaklarımın neden bir anda beni baymaya başladığını. Şu an bildiğim bir şey varsa o da Sıraç'a daha fazla bakarsam kırmızı pancara dönüşeceğimdi, bu yüzden kafamı soluma çevirmek istedim. Fakat

tam da o an kulağıma dayanan bir aletten çıkan yüksek, kötü sesle irkildim. Yerimde sıçrayıp neler olduğunu anlamak için soluma baktığımda, elinde vuvuzelaya benzeyen büyük bir müzik aleti tutan, suratı siyah beyaz boyalarla boyanmış, siyah pelerinli bir adamı –tahminimce bir erkek cadıyı– gördüm. Sarı dişlerini göstererek sırıtırken, "Bin Sekseninci Cadılar Karnavalına hoş geldiniz!" diye bağırdı. Anladığım kadarıyla, o da karşılamayla görevliydi. Bir tür maskot gibi. Fakat kesinlikle sevimli durmuyordu, buradaki her detay gibi korku vericiydi.

Bozuntuya vermeden önüme döndüğümde kalabalığa girdiğimizi fark ettim. Şimdi girişte duyduğum tef ve kaval sesleri iyice netleşmişti; müzik, kalabalıktan çıkan konuşma seslerinin arasında güzel bir ezgi olarak yayılıyor, karların yağdığı fakat yerde bir etki gösteremediği gökyüzüne yükseliyordu. Yere oturan gruplar, ellerindeki bardaklarla bir şeyler içip muhabbet ediyor, gülüşüyorlardı. Bir kenarda, dans eden kızlı erkekli gruplar; daha uzakta, köşede kaval çalan bir yaşlı adam vardı. O an, müziğin bir parçasının nereden geldiğini anladım. Siyah giysili, uzun beyaz sakallarının ucunu lastik bir tokayla bağladığını görebildiğim adam, çaldığı kavalla birkaç yılanı dans ettirebiliyordu. Tıpkı Hintliler gibi; fakat tek fark yılanların fazlasıyla büyük olmasıydı. Kobra gibi, belki daha büyüğü. Ortam beni biraz ürkütmüştü; bir tanıdık görüp rahatlamak hissiyatı duyduğumdan başımı çevirip arkamı yokladım. Kalabalığın arasından Barın'ın yüzünü seçmeye çalıştım lakin göremedim, iyi kamufle oluyordu.

"Yılan keşişini izlemek ister misin, yoksa panayır alanına mı girelim?"

Sıraç'ın söylediğiyle önüme döndüm ve başımı *hayır* anlamında salladım. Vaktim varken burayı keşfetmek iyi olabilirdi, yılan keşişi denilen korkunç adamı izlemenin bana pek faydası olacağını düşünmüyordum. "Festival... alanına gidelim," dedim görmeye alışık olmadığım ortamın etkisinin sesime yansımasını önlemeye çalışarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi, çenesiyle karşıyı gösterirken. Anında işaret ettiği yere baktım, geniş bir pazar çadırı bulunuyordu, onlarca kişi çadıra girerken bir o kadarı da dışarı çıkıyordu. "Yılanlardan pek hoşlanmış gibi görünmüyordun."

Anında cevap verdim. "Hangi in..." *-san* yılanlardan hoşlanır ki? Bugün ikinci defa gaf yapacağımı anlar anlamaz sustum ve cümlemi toparladım. "Kim yılanlardan hoşlanır ki?"

Dudaklarını büktü. "Ben severim."

"Ciddi olamazsın."

Sırıttı. "Ciddiyim, bir dönem keşişlik yapmışlığım da var hatta."

Kaşlarımı çattım. "Neden beni kandırmaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum?"

Kahkaha attı. "Gözünde daha etkileyici durmak istedim."

Suratımı buruşturup kafamı salladım. "Sanırım yılan oynatabilen bir erkekten etkilenmezdim."

"Pekâlâ, pek de oynatabildiğim söylenemez."

Pazar alanına giriş yaptığımızda yapay bir şekilde, "Rahatladım," dedim. Gülüşü büyürken önüne döndü. Ailem, çoğu şeye yasak koyduğu gibi, böyle kalabalık ortamlara girmeme de izin vermezdi. Anlayacağınız, daha önce hiçbir pazarı rahat rahat tek başıma gezememiştim. Gittiğim pazarların aksine burada, yüksek sesle meyvelerini almamız için bağıran satıcılar yoktu. Meyve de yoktu zaten, satılan şeyler daha çok incik boncuk tarzındaydı.

Birkaç tezgâhı gezdik. Daha önce hiç bu kadar güzel takılar gördüğümü hatırlamıyordum. Hepsinin oldukça efsunkâr bir havası vardı, büyüleyiciydiler. Elimdeki gümüş, içinde saklı taşı parıldayan kolyeye bakarken, bir anda zihnimde beliren *efsun* kelimesine karşın silkinip kendime gelmeyi denedim. Aklımı nasıl bu kadar hâkimiyeti altına almıştı, hiçbir fikrim yoktu.

"Baktığın kolyeyi sevmiş görünüyorsun." Oldukça ince çıkan kadın sesiyle, aklımdaki Alaz figürü bir anda yok oldu ve gözlerim tezgâhın diğer tarafından bana bakan, en az bir ölününki kadar

soluk benizli kadını incelemeye odaklandı. Elleri, her parmağında beşer tane, rengârenk taşlı yüzüklerle çevriliydi; ince, buruşuk bileğinden dirseğine kadar bileklik takmıştı. Boynunda yine kocaman taşlarla çevrili iri bir kolye vardı ve aralarına akların karıştığı simsiyah saçlarının her telinin üzerine inci boncuklar geçirilmişti. Yani kadın büyük ihtimalle kafayı takılarla bozmuştu.

Tek kaşını sorusunu destekler şekilde kaldırdığında onu süzmeyi bırakıp tekrar elimdeki bilekliğe baktım. Gümüş parmaklıklara hapsolmuş mavi taş parıldıyor, güzel bir görüntü oluşturuyordu. Evet, hoşuma gitmişti.

Başımı sallayarak satıcı kadını, "Evet," diye onayladığımda önce bedenimi baştan ayağa süzdü ve ince dudaklarını araladı. "O çok pahalı bir kolye... herkes alamaz; ama," dedikten sonra, ellerini tezgâhın üzerine koyup başını bana doğru eğdi. İrkildiysem de geri çekilmedim. Kadının iri, beyazı kan toplamış kara gözleri elime doğru indi. "Onu verirsen güzel bir anlaşma sağlayabiliriz."

Neyi kastettiğini anlamak için başımı baktığı yöne çevirdim ve annemin hediyesi olan, taşları yanıp sönmeye başlayan bilekliğimle karşılaştım. Ardından benden çok değerli bir şeyimi istiyormuş gibi bir telaşa kapılarak –gibisi fazlaydı, öyleydi– elimi arkama sakladım. "Ah, hayır, teşekkürler," deyip varlığını unuttuğum Sıraç'a bakmak ve buradan uzaklaşmak istedim. Lakin onu göremedim. Bu kendisine oldukça yabancı olduğum alanın içinde tanıyıp güvenebildiğim tek kişiyi kaybetmenin korkusuyla arkamı döndüm ve o an bir bedenle neredeyse çarpışacak raddeye geldim.

Gözlerim rotasını bulmuş gibi mavi gözlerle buluştuğunda Sıraç gülümseyerek, "Bu senin için," dedi. Kaşlarıyla işaret ettiği yere bakmak için bakışlarımı hafifçe aşağı eğdiğimde iki eliyle bir gülü kavradığını gördüm ve o an ağzımın açılmasına müsaade ettim. Bu normal bir gül değildi çünkü. En azından, rengi

normal değildi. Tek renkli bir gül değildi, her yaprağı ayrı bir renge sahipti; sarı, mavi, mor, pembe... Rengârenk ve capcanlıydı.

Ben hayretle gülü incelerken, "Kokla," dedi Sıraç, elini oynatıp gülü almamı işaret ederek. Yüzümdeki şaşkın ifadeyle uzattığı gülü ellerimin arasına aldım ve dediğini yapıp rengârenk, parıldayan gülü burnuma doğru kaldırdım, gözlerimi kapatarak kokladım. Aldığım nefese karışan koku öyle ferah, öyle rahatlatıcı, öyle müthişti ki kaç saniye bu şekilde kaldım bilmiyordum. Nephan'a geldiğim günden beri, ilk defa düzgün bir nefes almıştım sanki; bir an bulunduğum ortamı unutturmuştu bu gül bana. İstemeyerek de olsa gülü burnuma çektikten sonra tekrar Sıraç'ın parıldayan, okyanus mavisi gözlerine baktım. Nazik tebessümünü düşürmeden dolgun dudaklarını araladı. "Nefesveren gülü. Ona ihtiyacın olduğunu düşündüm. Çok... boğulmuş görünüyordun."

"Herkes içine sıkışıp kaldığı hayattan biraz olsun sıyrılıp nefes alabilmek ister."

Halimi bilmeden tüm çıkmazlarımı biliyormuş gibi kurduğu cümleye karşılık dudaklarımda bir kıpırdanma hissettim ancak gülümsemeyi başarıp başaramadığım konusunda emin değildim. Belli belirsiz, "Teşekkür ederim," dediğimde, *Sorun değil,* der gibi kafasını salladı ve sarı saçlı başıyla arka tarafı işaret etti. "Pazar alanının sonu panayıra çıkıyor, devam edelim mi?"

"Hayır," diyecek halde değildim, devam etmek istiyordum. Doğrusu, bu işten keyif almaya başlamıştım.

Pazar yolunu bitirmemize ramak kala ansızın işittiğim tiz bir çığlığın ardından zayıf bir kız bedeninin ayakkabılarımın ucuna doğru yere kapaklanması bir oldu. Korkuyla bir adım geriledğimde Sıraç koruma içgüdüsüyle elini belime attı. Üstü başı yırtılmış genç kız yerden kalkmaya çalıştı, o gücü bulamayınca kafasını kaldırdı ve tozla kaplı yüzünü bana çevirip, "Yardım..."

dedi tükenmiş sesiyle. "Lütfen bana yardım..." Öksürdü genç kız. Ela gözlerinden, yüzündeki tozları çamurlaştıran yaşlar aktı. "Yardım edin."

Ne yapacağımı bilemeden elini tutup onu kaldırmak istedim fakat bileğimi tutan güçlü bir el buna engel oldu. "Sakın."

Kaşlarımı çatıp neden böyle yaptığını anlamak için Sıraç'a baktım. "Lanetli bir magloya asla yardım edilmeyeceğini biliyorsun, değil mi?" dediğinde ağzım açık kaldı. Mehsa ve Barın'ın anlattıkları hikâyeden, maglo türünün bu evrende lanetli olarak kabul edildiklerini ve kimsenin onlara yardım edemeyeceğini öğrenmiştim. Bu evrene uyumlu davranmak istiyorsam tam da şimdi bana elini uzatan çaresiz kızı görmezden gelip hiçbir şey olmamış gibi yaparak Sıraç'la yoluma devam etmeliydim.

Gözlerimin buğulu, kirli gözleriyle buluştuğu zayıf genç kız, "Lütfen," dedi titreyen, ağlamaklı ses tonuyla. "Yemeğinizi istemiyorum, bir yudum su. Lütfen, sadece bir yudum. Yalvarırım..."

Hayret dolu ifadem, sızlayan yüreğimle zavallı kıza bakarken dönüp arkadan su almak istedim ama, "Hadi," dedi Sıraç. "Daha fazla onunla ilgilendiğimizi görmeleri hoş karşılanmaz." Ardından belimdeki eliyle beni ileriye yürümem konusunda uyardı. Keskin bir acı kalbimin tam üzerine yerleşirken yapmak istemesem de Sıraç'a uydum ve genç kızın yardım için kalkan elini havada bırakıp yanından geçip gittim. Buranın yabancısı olarak yapmam gereken en doğru hareket bu olurdu. Tek yanlış hareketim her şeyi ele verirdi. Ben kendimi gizliyorken ona nasıl yardım edebilirdim ki? Ben de yardıma muhtaçtım. Mantıklı düşünmeliydim, rahatsız olacağım bir konu yoktu, ona yardımcı olamazdım. Buradaki türlerin yanında ben o kızdan bile zayıf kalırdım; yardım edemezdim, istesem de yapamazdım.

Sıraç'la yürüdüm, yürüdüm yürümesine ama aklım tamamen o kızdaydı. O kızda ve çaresiz bakışlarında. Bilmiyorum, belki onda kardeşim Efser'den bir parça görmüştüm, belki de sadece

insaniyetim kabarmıştı. Ancak onu öyle bırakmamalıydım. Bırakmamalıydık, bu yanlıştı. Evrenin her neresinde olursam olayım, doğru değildi.

İçimdeki rahatsızlığı gidermek için duraksadım. *Sıraç*, demek istedim. Fakat aynı kelime benden değil, birkaç metre ötemizdeki bir adamdan çıkmıştı. Sesin geldiği yöne baktığımızda üç kişilik bir erkek grubu gördük. Sıraç'ın yüzünde oluşan samimi gülümsemeden seslenen kişileri tanıdığını anladım. Onlara el salladıktan bir saniye sonra bana döndü. "Şu an en son istediğim şey, üç adamın gözlerinin senin üzerinde olması. Bu yüzden..." dedikten sonra kaşlarıyla arkadaşlarını işaret etti. "Ben onlarla konuşurken beni burada bekleyebilir misin?"

Kelimelerimin boğazıma dizilmesiyle, sakince nefesimi verdim ve *olur* der gibi gözlerimi kırpıştırdım.

Sıraç arkadaşlarının yanına gittiğinde bakışlarım tekrar maglo kıza takıldı. Hâlâ yerdeydi. Kalkmak istedi, hafiften toparlanır gibi oldu hatta toparlandı. Dizlerinin üzerinde doğruldu, kalkacağını düşünerek sevindim ve tekrar önüme dönmek için hareketlendim fakat o an koşarak koluma çarpan bir erkek bedeni yüzünden acıyla geriye sendeledim. "Seni küçük sıçan!" diye bağırdı adam. "Kaçacağını mı düşünüyorsun, lanetli sürtük!"

Kız, duyduğu bu sesle korku dolu bakışlarla arkasına döndü ve döner dönmez, karşısına çıkan adamdan sert bir tokat yedi. Bir kez daha yere savruldu. Dehşet içerisinde çığlık atmak istedim fakat buradaki herkesin normal karşıladığı bu olay karşısında çığlık atarsam dikkat çekerdim, yapamadım. Adam bir kez daha tokat attığı yırtık pırtık kıyafetli kızı kolundan tutup kaldırdığında, "Seni bu gece infaz edeceğim!" diye bağırdı. "Cadı atalarımızın soylu kanına ant olsun ki, seni bu gece geberteceğim!" Bir tokat daha attıktan sonra çığlık atarak ağlayan kızı kolundan tutup sürükledi.

Buna izin veremezdim. Buna izin veremezdim.

Hayır...

Buna izin veremezdim!

Yardım etmenin bir yolu olmalıydı... Bir yolu olmalıydı.

Kafamı çevirip Sıraç'a baktım. Kendisini çağıran arkadaşlarıyla muhabbet ediyor, buradaki diğer herkes gibi genç kızın çığlıklarını önemsemiyordu. Sonra Barın'ı bulmak için dolaştı etrafta bakışlarım, her neredeyse hâlâ göremiyordum. Fakat beni izlediğini biliyordum.

İçimdeki vicdan duygusu kabardı, kabardı, kabardı... Kızın çığlıkları kulaklarımda yankılandıkça kendimi rahatsız hissettim.

Aklımda peşinden gitmemi ve gitmememi söyleyen iki ses azılı bir rekabete tutuştu. Bu iki cümle, sanki yanı başıma iki insan gelmiş gibi tekrarlayıp durdu. Nihayetinde peşinden gitmemi söyleyen taraf baskın çıktı. Sanki içimde artık beni yöneten bir başka ben vardı. Bir anda çenem dikleşti, damarlarımda akan kan kaynadı. Kolumdaki, zümrüt yeşili taşları yanıp sönen aile yadigârı bilekliğime baktım. "Bana yardım et," diye fısıldadım ve daha fazla düşünmeden kalabalığı arkamda bırakarak hızlı adımlarla maglo kızı sürükleyen iriyarı adamın peşinden ilerledim. Onları gözden kaybetmemek için hızlandım, bu süre zarfında birkaç bedene çarpıp, arkamdan kötü bağırışlar duydum ancak umursamadım. Adam kızı ne kadar hızlı götürüyorsa ben de o kadar hızlandım.

Ara sokağa girdiğinde onlara sessizce eşlik ettim. İşin garip yanı, üzerimde en ufak bir korkunun olmayışıydı. Kenarları taş duvarla çevrili dar yoldan girdiğimde adamın kızı öne doğru savurduğunu gördüm. Benim tarafıma bakacağını anladığımda sırtımı yosun tutmuş duvara yasladım ve nefesimi tutarak kamufle oldum. Gözlerim karşımda kalan taş duvardaki cemiyet sembolü gibi görünen işaretlere takıldı. Sembol, çarmıha gerilmiş bir insanı içine alan daireden oluşuyordu, kenarlarında ise üç tane mızrak vardı.

Şeytan mızrağı.

İşaret tüylerimi diken diken ederken kızı zorla götüren adamın sesini duydum. "Şimdi seni güzelce yok edeceğim. Çığlıkların, Nephan'ın arazilerinde yankılanacak. Senden geriye bir kül bile kalmayacak."

"Beni bağışlayın," dedi kız, neredeyse ağlıyordu. "Efendim, ya-yalvarırım beni bağışlayın."

"Demek efendin olduğumu hatırladın." Pis bir kahkaha attı. "Seni bağışlamak, yaşadığım evrene yapılacak en büyük suç olur! Bir gün hepiniz öleceksiniz, hepiniz!"

Bir defa daha, "Beni bağışlayın," dedi kız çaresizce. "Yalvarırım beni bağışlayın. Kardeşlerim..." Kızın sesini yine kendisinden yükselen bir inleme durdurmuştu. Anlaşılan, adam ona gelişigüzel bir tekme daha savurmuştu. "Senden sonra, sıra o pis kan taşıyan kardeşlerine de gelecek, merak etme!"

"Hayır, lütfen..." Şiddetli tokat sesiyle kızın yeniden haykırırcasına inlemesi bir oldu. Hıçkırdığında ağladığını anladım.

"Şimdi seni geberteceğim," cümlesiyle birlikte hiçbir şey yapmadan öylece beklemeye takatım kalmadı. Önce önüme ve arkama bakıp yardım isteyebileceğim biri olup olmadığını kontrol ettim. Değil insan, hayvan bile yoktu. İş başa düşmüştü. Kayıtsız kalamazdım. Dövüş tekniği biliyordum, cebimdeyse efsunlu bir hançer bulunuyordu. Ceketimi geriye sıyırdım, sağ elimle hançerin kabzasını kavrayıp çıkarabilecek hale getirdim. Önünü ardını düşünmeden –düşünürsem cayardım– arasına sıkıştığım iki duvarı geçip dar yolu bitirerek hızla yanlarına gittim ve daha doğru düzgün görüş alanıma girmemişlerken, "Hey!" diye bağırdım.

Direkt saldırmaktansa önce dikkat dağıtmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm. Keza ben yanlarına gidene kadar kızın boğazına bıçak dayamış olan gözü dönmüş adam tek hamlede kellesini bedeninden uçurabilirdi. Düşüncesi bile korkunçtu.

Seslenişimle birlikte elindeki benimkine nazaran bir kılıç kadar uzun ve keskin görünen hançeri havaya kaldıran adam durdu. Kız, titreyen bedeniyle bana bakarken adam da ağır hareketlerle başını çevirip iri yüzündeki çekik yeşil gözlerini bana iliştirdi. Tam sol yanağının üzerinde büyük bir faça izi vardı, kirli sakalı tıpkı yılan keşişininki gibi uzundu ve ucu bağlanmıştı. Elindeki kılıçla –buna hançer demek çok masum kaçardı– bana doğru gelirken artık kesinlikle var olduğunu bildiğim korkumu belli etmemeye çalışmak adına öylece durdum, gerilemedim. Nihayetinde ben bir maglo değildim, beni öldürmezdi.

Evet, maglo değilsin. Sen sıradan bir insansın, salak! diye haykırdı zihnim.

Gözlerim aramızda bir adımlık mesafe kala duran adamın elindeki, kabzasındaki taşları yanıp sönen kılıcına takıldı. Böyle bir şeyi hesaba katmamıştım!

Biraz daha kılıca bakarsam bayılacağımı düşünüp gözlerimi tekrar adamın yüzüne iliştirdim. Çehresinde bir Uzakdoğulu siması vardı ancak bu sempatik Korelilerden değildi bahsettiğim; sumo güreşçilerinden hallice, onların biraz daha zayıf versiyonu gibiydi. Adam çekik gözlerini kısıp beni inceledi, ardından, "Sen de kimsin?" diye sordu.

Hemen cevap vermek yerine birkaç saniye mantıklıca düşünmeyi seçtim. Cadı festivalinde olduğumuza göre bu adamlar cadıydı. Bana ancak kendi türlerinden olduğumu düşünürlerse zarar vermezler fikrinden yola çıkarak nefeslenip, "Cadılar festivaline katılan hevesli bir cadı," dedim tek solukta.

Adam başını aşağı yukarı salladı, sonra sakalını sıvazladı. "Neden buradasın?"

"Festival alanında gezerken..." Gözlerim tekrar çaresiz, yarı baygın bakışlarla beni izleyen maglo kıza ilişti. Ardından hızla toparlandım. "Yolumu kaybettim ve kendimi birden burada buldum. Bana yardım edebilir misiniz, lütfen?"

Adamın suratında yarım bir gülümseme oluştu. Bana inanmış mıydı? Daha bunu çözemeden, kafasını arkaya atıp, "Alek, Denis!" diye seslendi gür sesiyle, pis kokan nefesi burnumu sızlattı. Nefesimi tuttum ve ne yaptığını çözmeye çalıştım. Bir iki saniye sonra, nereden çıktıklarını anlamadığım biri sağdan, diğeri soldan gelmek üzere olan iki uzun boylu sarışın adam gördüm. İkisinin de suratı aynıydı, oldukça zayıf ve uzun boyluydular, üzerlerinde sıfır kol sweatshirt ve altlarında kot pantolon vardı. Saçları uzundu, sakalları ise tıpkı önümdeki adamınki gibi uzun ve önden bağlanmıştı. "Siz bu nankör magloyla ilgilenin," dedi önümdeki adam. Çekik gözlerini benimle buluşturdu. "Ben de bu yalancı sürtüğün icabına bakayım."

Elindeki kılıcı yere savurduğunda, Sıraç'ın elime tutuşturduğu nefesveren gülünü öyle sıkmıştım ki dikenleri tenime batıp canımı acıtmıştı. "Ne dersin küçük yalancı, seni buraya getiren şey eğlenmek isteyişin olmasın?"

Adam bana bir adım attığında bu sefer bir adım geriledim. "Sakın," dedim. Hançerimi hafiften çıkardım, tek adamı alt edebilirdim ama arkasındakiler... Kalbim göğsümü tekmeledi. "Bana dokunmayı denemeyin."

"Bir cadı erkek ve büyücü kadının ilişkiye girmesinin, cadı erkeğe bulaştırdığı güçlerden haberin var mı, yalancı kız."

Bilekliğimin takılı olduğu bileğimde bir yanma hissettiğimde acıyla tısladım, birkaç adım daha geriledim. "Ben..." dedim soluk soluğa. "Ben büyücü değilim. Sizdenim. Bir cadı..."

Sapsarı dişlerini göstererek gülümsedi. "Bence tam da şu an, yalan söylemeyi bırakmalısın. Çünkü ben yalan kokusu almakta uzmanım."

Adamın eli yanağıma değecekken başımı sağ omzuma doğru eğdim ve dokunuşundan kaçındım. O sırada maglo kızdan gelen çığlık üzerine gözlerim tekrar ona ilişti; ikiz adamlar, ellerindeki palalarla kızı korkutuyorlardı. "Ona dokunmayın!" diye bağırdım

bu kez de. Sonra üzerime abanan adama baktım tekrar; "Benden uzak dur," dedim ve bildiğim dövüş tekniklerini uygulamak için adamın tam bacak arasına tekme atmak üzere dizimi kaldırdım. Fakat yapacağımı anlamış gibi, müthiş bir refleksle bacağımı tutması hamlemi başarısız kılmıştı. Dizkapağımı parmaklarıyla sıkıştırdığında, canımın yanmasıyla dudaklarımdan boğuk bir çığlık yükseldi. "Güzel hamle," dedi adam, ardından sapsarı dişleriyle bir kez daha güldü. "Şimdi benimkini izle," dedi ve ben tam hançeri çıkarıp sırtına saplayacakken üzerimden bir hışımla çekilmesi bir oldu. İnip kalkan göğsümle neler olduğunu kavramak amacıyla karşıma baktığımda sumo güreşçilerine benzeyen iğrenç nefesli herifi üzerimden çekenin bir başka adam olduğunu gördüm.

Adamın yüzünü gördüğümde kalbim bu defa korkudan değil, büyük bir rahatlama hissiyle tekledi.

Eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa Alaz'dı. Alaz Şahzade buradaydı.

Göğsüm kurtulmanın vermiş olduğu heyecanla sıkıştığında Alaz'ın çekik gözlü herifi kolunu bükerek yere çöktürdüğünü gördüm. Adamın bükülen kolundan gelen çatırtılarla Alaz'ın adamın kolunu kırdığını anlamıştım. "Söyle bakalım, sen benim hamlemi nasıl buldun?" diye sorduğunda adamdan boğuk inlemeler geldi. Alaz yarım ağız gülümseyip büktüğü kolu biraz daha çevirdi, ardından bir prensten duymayı hiç beklemediğim o eklemeyi yaptı: "Piç kurusu."

Tam o anda ikiz adamların Alaz'ın arkasından geldiğini görünce bağırıp onu uyarmak istedim. Fakat o, buna gerek kalmadan arkasını döndü ve önce birinin, ardından diğerinin pala tutan ellerini bileklerinden kavrayıp, burnundan soluyarak yüzlerine baktı. Güçlüydü, öyle güçlüydü ki bileklerini sıktığı iki adamın da tuttukları palalar ellerinin arasından kayıp gitmişti, görünmez bir güç yaydığının farkındaydım. Büyü yapıyor olmalıydı, aksi halde böyle bir güç gösterisi akla hayale sığmazdı.

O, adamlarla ilgilenirken, ben koşar adımlarla yerde sayıklayan genç kızın yanına gittim; hemen dizlerimin üzerinde çöktüm ve suratındaki tozları, kanı umursamadan ellerimi yanaklarına koydum. Kanların yüzüne yapıştırdığı saç tellerini hafifçe çekip, "İyi misin?" diye sordum.

Kız öksürdü, çatlayan dudaklarındaki kanlar çenesine süzüldü. Kafasını salladı. "S..." Öksürdü. "Su..."

Su getirmem gerekiyordu, bir yerden su bulmalıydım. Meydan... Alaz buradayken meydana çıkıp su alıp gelebilirdim. "Tamam," dedim kıza ve hızla ayaklanıp arkamı dönmek için hareketlendim. Ancak kaslarla örülmüş, güçlü bir erkek bedeninin karşıma çıkmasıyla bir adım bile atamadan duraksamak zorunda kaldım. Başımı kaldırdığımda Alaz'ın simsiyah gözleriyle karşılaştım.

Tek kaşını kaldırıp, "Nereye?" diye sorduğunda bedenini süzdüm. Büyük ellerinin üzerine hafif kan lekeleri bulaşmış olsa da yüzünde kavga ettiğine dair en ufak bir iz yoktu. Gözlerim birkaç saniye odağını değiştirdi ve diğer üç adamı görmeyi bekledim. Üçü de hareketsiz bir şekilde yerde yatıyorlardı. Tekrar Alaz'a baktığımda cevap beklediğini anlayıp, "Meydana gitmeliyim," dedim ve başımla arkadaki kızı işaret ettim. "Su istiyor."

Bir kez daha yürümek için hareketlendiğimde, Alaz'ın simsiyah irisleri tekrar beni buldu ve tek kolumu kavrayıp adımlarımı durdurdu. "Bunu yapamazsın."

Anlaşılan o ki onun da diğerleri gibi kıza yardım etmeye niyeti yoktu. Sırf türü için. Derin bir nefes aldım ve kolumu ellerinin arasından çekmeyi denedim. "Buraya kadar o kız için geldim. Ona yardım edeceğim, bırakın beni."

Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra kara bakışlarını havaya dikti ve başını olumsuz anlamda salladı. Ardından tekrar bana döndü. "Meydana gitmeyeceksin," dediğinde, kaşlarımı mümkünü varmış gibi daha fazla çattım ve karşıt bir yanıt vermek için

hareketlendim. Alaz gözleriyle etrafı kolaçan etti. Kulübenin açık balkonuna bakıp duraksadığında ben de bakışlarımla onu takip ettim.Boşta kalan elinin havalanmasıyla ne yapmaya çalıştığını anlamak için duraksadım. Birbirine yaklaşan kirpiklerimle avuçiçine baktığımda, bir saniye içinde kulübenin balkonundaki o an fark ettiğim mataranın elinde belirmesiyle kapalı olan dudaklarım hafifçe aralandı.

"Ne bakıyorsun, al bunu," dediğinde şaşırmamış gibi görünmem gerektiğini biliyordum. Hemen toparlandım ve kafamı *tamam* dercesine sallayıp mataraya uzandım. Tenine değen tenimle birlikte anlık bir elektriklenme hissederek matarayı neredeyse düşürecektim ancak son anda toparlandım ve düzgünce ellerimle kavradım. Bu sefer kirpikleri birbirine yaklaşan taraf Alaz oldu. Gözlerinde yine o sert ifade vardı. Beni nasıl bulduğunu bilmiyordum, belki daha sonra sorgulardım fakat öfkeli olduğuna adım gibi emindim. Bakışlarının etkisini yitirmek için arkamı döndüm ama sırtıma bir ok gibi saplanan irisleri ne yazık ki hâlâ etkisini sürdürüyordu.

Derin bir nefes alıp yerde halsizce yatan maglo kıza baktım. Nefes alıp vermesi yavaşlamış, titreyişleri daha ağır bir hal almıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm bir kez daha ve omuzlarının arkasından tutup suyu içebilmesi için zayıf bedenini hafifçe kaldırdım. Matara, üzerine kuruyan kanların bulaştığı dudaklarına değer değmez kız can bulmuş gibi birkaç yudum içti. Sonrasında öksürdü ve gözlerini kırpıştırdı. Uyanacağını düşünerek, "İyi misin?" diye sordum.

Aksine gözleri sıkıca kapandı ve kızın başı ölü bir insanınki gibi halsizce göğsüme düştü. Telaşla Alaz'a baktım. "Bilincini kaybetti, ne yapacağız?"

Alaz, göğsünde birleştirdiği elleriyle önce bana, ardından yerde yatan kıza baktı. Gözlerini kapatıp açtıktan sonra, "Çekil," dedi. Dediğini yaparak kenara geçtiğimde benim gibi dizlerinin

üzerine çöktü ve avuçiçini kızın üzerine tuttu. Bedenine değmiyordu eli, birkaç santim üzerinde duruyordu. Başından başlayarak, yavaşça omuzlarına doğru yol alan elinin geçtiği her yer iyileşiyordu. Gözlerim gücü karşısında kocaman açılırken, bunların nasıl gerçekleştiğini çözmeye çalıştım.

Avuçiçi, kızın ayak ucuna değdiğinde kıyafetleri temizlenmiş, yüzündeki kan izleri silinmiş, yırtık kıyafeti bütünleşmişti. Ancak hâlâ uyanmamıştı. Bu yine de inanılmaz bir olaydı. Gördüğüm tüm bu şeylere şaşırmamış gibi yapmak çok zordu, *gerçekten.*

Dakikalar sonra kız, artık ölü gibi değil de uyuyan sağlıklı bir insan görünümünü aldığında, "Kalk hadi," dedi Alaz ayaklanarak. "Buradan gitmemiz gerekiyor."

Çenemi soluma çevirdim ve ona dönüp gözlerimi yukarı diktim. "Onu burada mı bırakacağız?" Kalbim henüz sakinleşmiş değildi.

"Yaklaşık yarım saat içinde kendine gelecek, sonra ayaklanır ve evine gider."

Arkasındaki adamlara bakıp tekrar Alaz'a döndüm. "Ya bu pislikler uyanırsa?"

"Uyanmayacaklar," dedi. "Bir günden aşağı toparlanamazlar." Bezgin bir nefes verip elini bana uzattı. "Kalk hadi."

"Ama..." deyip tekrar kıza baktım.

"Bak, o kızla görülmen senin için de benim için de iyi olmaz. Bunu bilmen lazım. Gereken yardımı yaptık, kalan kısmını kendisi halledecektir." Uzattığı elini salladı. "Hadi, zorla kaldırmak istemiyorum."

Maglo kıza baktım. Gerçekten de sağlıklı görünüyordu, soluklanışı düzene girmişti. Huzur içinde uyuyor gibiydi. Ne olur ne olmaz diye düşünerek elimdeki matarayı yanına bıraktım. Sonrasında yerden destek alarak ayağa kalktım. Hayır, Alaz'ın elini tutmadım.

Boşta kalan eline bakıp belli belirsiz kafasını salladı. "Isırmam."

Ona dik dik baktım. Pek de öyle durmuyordu doğrusu. Tek kaşımı kaldırdığımda gülümseyerek omuz silkti. "Eh, en azından sen istemediğin müddetçe."

Bulunduğu ima beynimde fokur fokur kaynarken sadece bir anlığına Alaz'ın bembeyaz dişlerini tenimde hissettim ve... İçten içe kafamı sallayıp hemen bu düşünceden sıyrıldım. Ciddi ifademi takındım. Hiçbir şey söylemeden yanından geçecekken güzel yüzünün esmer teninde parıldayan bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı –beni kızdırmak pek hoşuna gidiyor olmalıydı– ve kolumdan kavrayıp beni tuttu. Kaşlarıyla karşı tarafı işaret etti. "Yol bu tarafta."

İşaret ettiği tarafa baktığımda tahta ev ile duvar arasında kalan dar yolu gördüm. Yaşadıklarım nedeniyle yer yön duygumu yitirmediysem gösterdiği yönün festival alanına çıkmadığına emindim. Göz ucuyla yeniden yerde yatan adamlara baktım ve her ne kadar festivale dönmek istesem de bunun şu an benim için iyi olmayacağının bilincindeydim. Orada kim bilir daha nasıl tehlikelerle karşılaşacaktım, bu riskliydi. Üstelik Barın hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Kolumu ellerinin arasından çekip, "Yola çıkmıyorum," dedim ve çenemin ucuyla arkasını işaret ettim. "Orada bir şeyimi unuttum."

Emanet hançerim, çıkarayım derken yere düşmüştü. Sıraç'ın bana hediye ettiği rengârenk gülse hemen onun yanında, gecenin karanlığında bile düştüğü yerde parıl parıl parıldıyordu. Alaz neyi gösterdiğimi anlamak için kafasını çevirip arkasını döndü. Bakışları önce hançerle ardından gülle buluştuğunda bir şey söylemeden ikisini de almak için yanından geçtim. Eğilip hançeri aldım, ona dönmeden ceketimi yukarı sıyırıp pantolonumun belindeki kabzasına sıkıştırdım.

Ben ceketimi düzeltip gülü alırken, "Anlaşılan kaçak buluşman iyi geçti," diye söylendi arkamdan. Doğrulurken ona baktım, kafasını yana hafiften omuzuna yatırmıştı, kısılan gözleriyle gülü inceliyordu.

"Bu bir kaçak buluşma değildi," dedim dik dik. Sonrasında, "Gayet iyiydi," dedim ve cebime sıkıştırdığım telefonu dışarı çıkardım. Barın'ı aramalı ve her neredeyse beni buradan almasını söylemeliydim. Planın hiçbir tarafında ortalıkta görünmüyordu, beni bu şekilde mi koruyacaktı? Ölebilirdim. Ölecektim.

Alaz'a sırtımı dönüp bir iki adım ilerledim. Telefonu kulağıma götürdüğümde, "Ne yapıyorsun?" dedi.

Telefonun çalmasını beklerken kafamı çevirip ona baktım. "Barın'ı arıyorum," dedim yalan söyleme girişiminde bulunmadan.

"Buraya gelmesi bir saati bulur. O kadar vaktimiz yok."

Tam bir şey söyleyecekken Barın telefonu açtı. "Efsan, her şey yolunda mı?"

Biraz daha uzaklaşıp, "Değil," diye fısıldadım sertçe. "Neredesin? Bu kadar iyi gizlenmene gerek yoktu."

"Arabam bozuldu, yolda kaldım!"

"Ne?"

"Ciddiyim; kaputu açtım, bekliyorum öylece. Yoldan araba geçtiği yok. Bak, Sıraç'a karnının ağrıdığını falan söyle, seni eve getirsin. Plan iptal."

Beynimden aşağı kaynar sular aktı. Barın'a güvenerek buraya gelmiştim, onun arkamda olduğunu düşünerek bu kıza yardım etme cüretinde bulunmuştum ve eğer Alaz gelmeseydi şimdi... Nasıl bir halde olabileceğimi düşünmek dahi istemiyordum.

Konuşmayı uzatmadan hâlâ titreyen ellerimle telefonu kapattığımda ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Ne oldu?" diye sorduğunda derin bir nefes aldım.

"Barın müsait değilmiş."

"Zaten onun gelmesini bekleyemezdik," dedi. Ona döndüğümde eliyle yolu işaret etti. "Hadi."

Onunla planlar yapmak, arabasına binmek, hepsi burada yaşadığım yaşayacağım şeylerden katbekat tehlikeli geliyordu. Benim gözümde o bir katildi, bense maktul olması gerekendim.

Aramıza koymam gereken çizgileri ne olursa olsun silemezdim, silmemeliydim. Bu yüzden Sıraç'ı arayıp festival alanına dönmek daha makul gelmişti.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim ama Sıraç'ı arayıp onunla döneceğim. Nihayetinde buraya onunla geldim."

Kaşlarını çatarken dalga geçer gibi güldü. "Farkında olmanı isterim ki yanında buluştuğun herif yok, ben varım."

"Yani?"

"Bana ikinci kez borçlandın. Hayatını kurtardım."

Alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. "Gerçekten... Burada ne arıyordunuz? Bu kız başını belaya soksa da onu kurtarsam diye an kollayıp beni mi takip ediyorsunuz? Söyleyin de bileyim."

"Burada her ne arıyorduysam iyi ki yapmışım ama değil mi? Gelmesem ne durumda olacaktın kim bilir."

"Gelmeseydiniz hançerimi adamın sırtına saplayacaktım."

Bu defa gözlerini kısan o oldu. "Yere düşürdüğün hançerini mi?" Sesli bir nefes alıp serbest bıraktı. "Sevgilim, dövüş eğitimlerini aksatmamalısın."

Ansızın çıkan sevgilim kelimesi yüreğimi kasarken ağzımdan hissettiklerime öfkelenen bir cümle çıktı. "Bana sevgilim deyip durmayın. Burada oyun oynayacağımız kimse yok."

"Dilimi alıştırıyorum, sen de yapsan iyi olur. Nedense bu sözü birbirimize karşı çok sık kullanacakmışız gibi hissediyorum." Ağzından çıkan her sözcüğün altından bir ima çıkarmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ürperdim fakat bakışlarımı yüzünden ayırmadım. "Festivale dönmenin iyi olmayacağını biliyorsun. Sana yol açıyorum ve imkânın varken benimle gelmelisin. Cadılar karnavalına gelmek bir büyücü için her zaman iyi sonuçlanmaz. Ayrıca sen yarın için bana lazımsın, *canlı bir şekilde.*"

Tek kaşımı kaldırdım. "Yarın?"

Başıyla onayladı. "Detayları buradan ayrıldıktan sonra konuşalım." Arkasını döndü. "Daha fazla üstelemeden beni takip et."

Yerdeki iki adam da ölü gibi yatıyorlardı, maglo kızsa deliksiz bir uykuda gibi görünüyordu. Kabul etmem gerekirdi ki şu an en güvenli yer Alaz'ın yanıydı. Sıraç'ın yanına tek başıma dönemezdim, onu buraya da çağıramazdım. Bir kısa mesajla durumu bildirmem en iyisiydi.

İki türlü de başımın belaya gireceğini düşünerek en yakın belayı seçtim ve Alaz'ın peşinden ilerledim. Başta emir kipiyle konuşmaması konusunda uyaracak olsam da adamın prens olduğunu hatırlattım kendime ve en azından şimdilik buna göz yumdum. Ayrıyeten kabul etmeliydim ki adam beni kurtarmıştı. Nereden çıkmıştı, nasıl olmuştu bilmiyordum ama buradaydı işte.

İşleri zora sokmamak adına daha fazla öylece dikilmeden peşinden ilerledim. Yanına ulaşmamı beklemeden seri adımlarla yürüdü. Mat siyah, oldukça pahalı duran spor arabası görüş alanımıza girdiğinde deri ceketinin cebindeki anahtarı çıkarıp tek bir tuşa basmasıyla arabanın gümüş rengi farları yanıp söndü, kapılarıysa her an canlanacak bir robot gibi kendiliğinden yukarı açıldı. Kar hâlâ yağmaya devam ediyordu ve muhtemelen burası festival alanının dışında kaldığından yolun karlanması engellenememişti. Zaten bu arabanın da çok sorun çıkaracağını düşünmüyordum.

Adımları biraz yavaşlayınca ona yetiştim ve arabaya aynı anda bindik. Kapılar kapandığında o ellerini direksiyona yerleştirdi, bense emniyet kemerini taktım. Araba çalıştığında sırtımı deri koltuğa yasladım ve o an rahatladığımı hissettim. Bedenimi kasmıştım, oturur oturmaz gevşedim ve tüm vücudumun sızladığını fark ettim. Özellikle bilekliğimin takılı olduğu bileğimde keskin bir acı vardı. Neden olduğunu anlamak için ceketimin kolunu geriye sıyırdım ve koluma baktım. Bilekliği yukarı çıkarınca zincirinin tenime değmesiyle tısladım ve sonra derimin soyulup kızarıp kanlandığını gördüm. Kaşlarımı çattım. Kesinlikle dar gelmiyordu ama bileğimi sıkmış gibiydi. Karmaşa esnasında yanlış bir refleksle bileğime dolandığını düşündüm.

Direksiyonu sola çeviren Alaz'ın göz ucuyla bana baktığını anladığımda ceketimin kolunu aşağıya indirdim ve bilekliği görmesini engelledim. Korkutucu olayları düşünmenin beni geriye püskürtmekten başka bir işe yaramayacağını düşünerek kafamı dağıtmanın iyi olacağı kanaatine vardım. Başımı kaldırıp Alaz'a baktığımda o çoktan yolu izlemeye koyulmuştu. "Beni nasıl buldunuz?"

Bakışlarını yoldan ayırmadı. "Seni takip ettim."

Kaşlarım gözlerimin üzerine indi. "Ciddiyim."

"Ben de," diye karşılık verdi. Sonra gözlerini bir anlığına yoldan ayırıp bana baktı. "Nedense yine bir şekilde başını belaya sokacağını hissettim."

Tekrar yolu kontrol ettiğinde, "Bu neden umurunuzda?" diye sordum.

"Çok güzelsin, seni kaybetmek istemem."

Ona dik dik baktım. "Prens olarak aldığınız derslerde şaka eğitimleri de var mı? Çok şakacısınız."

Dudaklarının bir tarafı sola doğru çekildi, emindim ki sol yanağındaki daha derin gamzesi şimdi oldukça belirginleşmişti. Yeniden bana baktığında, "Efsun," dedi. "Ne duymak istiyorsun?"

"Gerçeği."

Başını aşağı eğdi. "Gerçek şu ki," dedi ve bir anda ciddileşti. "Sana, çok değil, daha dün sabah bir anlaşmamız olduğunu ve buna uygun davranmanı söylemiştim."

"Aykırı bir şey yapmadım."

"Sevgilin varken bir başkasıyla buluşmaya çıkamazsın. Bu aldatmak olur."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana ne yapıp ne yapmayacağım, kiminle görüşüp kiminle görüşemeyeceğim konusunda bir liste de verecek misiniz?"

"Güzel fikir," dediğinde ağzım açık kaldı.

"Beni takip edemezsiniz."

Kaşlarını çattı. "Öyle bir kural mı var? Bu ülkede kuralları ailem koyuyor sanıyordum."

"Kişisel kurallar," dedim. "Ülkenin prensi olabilirsiniz ama..."

"Güvenliğinden emin olmadığım *sevgilimi* sessizce takip edemem, öyle mi?"

Birkaç saniye öylece durdum, ardından başımla onayladım. "Öyle."

"Peki, aklımda bulunsun," diyerek sakince kabullendiğinde şaşırdım ve ciddi olup olmadığını anlamak için göz ucuyla ona baktım.

Öylece yolu izliyordu, konuyu daha fazla üstelemek niyetinde değil gibiydi. Ben de zaten çok konuşacak halde olmadığımdan bir şey söylemedim. Onun yerine elimdeki güle verdim dikkatimi, kokladığımda rahatladığımı hatırlayarak başımı eğip yeniden kokladım, derin nefes aldım ve bunu yaparken Alaz'ın beni izlemesine aldırış etmeden gözlerimi kapatıp aldığım soluğun beni yatıştırmasına izin verdim. Oksijen maskesi takan bir astım hastası olsaydım ancak bu kadar rahatlardım. Biraz daha iyi hissettiğimde sırtımı koltuğa yasladım, başımı pencereye çevirdim ve kalan süre boyunca yalnızca yolu seyrettim.

Alaz arabayı kaldığım evin önünde durdurduğunda uyku ile uyanıklık arasındaydım. Evdeki hiçbir ışık yanmıyordu ve bu benim için iyi bir şey değildi. Belki de mekâna gitmeyi istemeliydim. Fakat bunun için artık çok geçti.

Emniyet kemerini çözdükten sonra Alaz'a baktım. Bu defa bakışlarımız anlaşmış gibi hemen birbiriyle buluştu. Konuşmadan evvel sessizce boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

"Yaptıklarımın karşılığını böyle almam," dediğinde kaşlarımı çattım. Bu cümleyi daha önce de kurmuştu.

"Dizlerimin üzerine çöküp '*Efendimiz çok yaşa,*' dememi mi bekliyorsunuz?"

Gülümsedi. "Yarın sabah sekizde birlikte şehir dışına çıkacağız. Vaktinde hazır ol."

"Ne?"

"Bazen algılama sorunu mu çekiyorsun?"

Gözlerimi birkaç kez kapatıp açarak kendime geldim. "Sizinle bir yere gidemem." *Bu benim sonum olur!*

"Efsun, bana borçlusun, benimle anlaşman var ve buna uygun davranmalısın."

"Ben... benim işlerim var."

"Halledilir."

"Ama..." dedim ve o an gürültülü bir çarpma sesi söyleyeceklerimi böldü. Bir anlık refleksle sesin geldiği yöne baktığımda Alaz'ın bahçe kapısının açıldığını ve ileri geri sallandığını gördüm. Muhtemelen şiddetli rüzgâr buna sebep olmuştu.

Dikkatimi toplayıp yeniden Alaz'a dönüp karşı çıkmayı sürdürecektim ki Alaz'ın kaşlarını çatarak, "Liva," dediğini duydum. Ellerini direksiyondan çektiğinde araba çalışmayı bıraktı, aceleyle kapısını açtı ve dışarı çıktı. Koşar adımlarla bahçesine ilerlediğinde ne gördüğünü anlamak için ben de oraya baktım ve ancak o zaman yerde yatan siyahlar içindeki bedeni gördüm. Kalbim korkuyla sıkıştığında ben de daha fazla beklemeden kapımı açtım ve kar fırtınasına, şiddetli rüzgâra meydan okuyarak Alaz'ın arkasından hızla ilerledim.

Yerde yatan kızın siyah bluzu ve aynı renk kot pantolonu yer yer yırtılmış, kana ve çamura bulanmıştı. Koyu kahverengi saç tellerinin yapıştığı suratı tıpkı kıyafetleri ve vücudunun diğer bölgeleri gibi çamurla kirlenmişti. Bir ya da birkaç kişi tarafından darp edilmiş gibi duruyordu. Kesik kesik nefesler aldıktan hemen sonra kapalı gözlerinden birini açtı, dizlerinin üzerine çökerek kızın sırtını yukarı kaldıran Alaz'a bakıp, "Alaz," diye fısıldadı. Başka bir şey söyleyemeden başı can veren bir insanı andıran şekilde Alaz'ın göğsüne düştü.

Alaz'ın yüzündeki tüm o alaylı, ukala tavır silindi ve ilk kez ifadesine endişenin eklendiğini sezdim. Bununla birlikte aklımda birden çok soru yer etti.

Kimdi bu kız ve burada neler oluyordu?

Bölüm On İki

BOZUK KALP RİTMİ

Alaz gövdesine düşen kızı tek hamlede kucağına aldığında kızın vücudunun diğer bölgeleri gibi çamura bulanan cansız kolu aşağı sallandı. Bir ölü kadar solgun ve halsiz duruyordu. Kucağındaki kızla birlikte aceleci adımlarla evine yürüdüğünde ne yapmam gerektiğini düşündüm. Adam, ne olursa olsun beni büyük bir felaketten kurtarmıştı, kendi menfaatleri için olabilirdi ama o maglo kızın da iyileşmesine yardımcı olmuştu. Üstelik hiçbirini yapmak zorunda değildi. Şimdiyse onun başı dertte görünüyordu ve hiçbir şey olmamış gibi bırakıp eve dönmek etik gelmiyordu. Üstelik Barın ve Mehsa da evde değillerdi, orada yalnız kalmaktan da korkuyordum. Sanki, Veliaht Prens Alaz Şahzade'nin evi korkacağım bir yer değilmiş gibi yapacağım en doğru şeyin bu olduğunu düşünerek çok kafa yormadan peşinden gittim.

Eve girdiğinde peşinden geleceğimi bekliyor olmalıydı ki kapıyı açık bıraktı, ben de içeriye girdiğimde kapı kendiliğinden kapandı. Hızlı adımlarla daha önce bir kez indiğim siyah merdivenlerden çıkarken arkasındaydım. Son basamağı bitirdiğinde çıktığımız koridorda sola döndü. Bu evin sarayla benzer tek yanı duvarlarında tabloların asılı olmasıydı fakat sarayın şaşaalı odalarına göre oldukça sade, kasvetliydi. Bir prense ait gibi hiç durmuyordu.

İçimden bir ses iğneleyici bir şekilde, *Düşünmen gereken bu mu?* diye sorduğunda ona hak verdim ve kendimi toparladım.

Derince soluyarak dikleştim ve aynı tempoda yürümeyi sürdürdüm.

Alaz, önüne geldiği siyah kapılı odayı açıp kızı içeriye götürdüğünde hemen arkalarındaydım. İçerisinde açık tek bir renk olmayan odadaki çift kişilik yatağa kızı yatırdı. Kız her kimse Veliaht Prens Alaz Şahzade tarafından önemli olduğu aşikârdı ve onun birine önem verdiği düşüncesi bende değişik bir hissiyat oluşturmuştu.

Kızın başının altındaki yastığı düzelttiğinde kendimi daha fazla tutamadan, "Neyi var?" diye sordum.

Bana yanıt vermek yerine ellerini kızın yırtık pırtık kazağının yakasına koydu ve tek hareketle yırttı. Gayriihtiyari kızın sol göğsüne baktığımda gördüğüm manzarayla gözlerim haddinden fazla açıldı. Kızın gövdesi, teninin her yanı kanla kaplıydı. Sol göğsünün derisi etten ayrılmış, kocaman bir yarığa dönüşmüştü. Kanlar süzülmeye devam ediyor, et parçası bedeninden ayrılmaya can atıyormuş gibi duruyordu. Midem çalkalandı, başım döndü, gözlerimi oradan ayırırken neredeyse öğürecektim, kendimi zor tuttum.

Alaz'ın dudaklarından küçük çapta bir küfür çıktığında onun da böyle bir manzarayla karşılaşmayı düşünmediğini anladım. Tehditkâr bakışları benimkilerle buluştuğunda, "Çık buradan," dedi emir içeren ses tonuyla.

Çıkmak yerine hâlâ olduğum yerde durdum, gözlerimi kızın feci halde yara almış göğsüne kaydırmamaya dikkat ederek, "Onun neyi var?" diyerek sorumu yineledim.

Sertçe tekrar, "Çık..." diyecekti ki kızdan gelen acı dolu inilti buna mâni oldu. Birbirimizle uğraşmayı bırakıp tekrar kıza döndüğümüzde, kızın oval dudakları içindeki sızıyı belli edercesine açıldı ve göğsü yukarı kalkarken bir inleme daha yükseldi ağzından semaya doğru.

Maglo kıza yaptığı iyileştirme büyüsünü hatırlıyordum. Aynısını bu kıza neden yapmıyordu? Kızın kıvrandığını görmüyor muydu? Yoksa ölmesini istediği biri miydi? Beynim soru

dalgalarıyla savrulurken, "Neden iyileştirmiyorsunuz?" diye sordum telaşla. "Görmüyor musunuz, kız kıvranıyor."

Gözleri hâlâ yaranın üzerindeyken, "Bu benim işim değil," dedi sakince. Ben cümlesindeki anlamı henüz kavrayamadan, o ellerini dizlerine koyarak ayağa kalktı. Ardından, "Burada kal," diyerek siyah kot pantolonun sardığı uzun bacaklarıyla bana, daha doğrusu kapıya doğru yürümeye başladı.

Bir anda fikir değiştirerek kalmamı söylediğinde hiçbir şey anlamamış gibi kaşlarımı çattım ve tam yanımdan geçtiğinde arkama dönüp, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı ve odasının açık kapısından çıkmadan hemen önce sorumu yanıtladı. "Şifacıyı getireceğim." Ardından bir şey unutmuş gibi duraksadı ve çevik bir hareketle bana döndü. Sert ifadeye sahip kapkara gözleri gözlerimle buluştu. "Evden, hatta odadan dışarı çıkma." Çenesiyle yatağın üzerindeki kızı işaret etti. "Ben gelene kadar yanında dur ve ölmesine izin verme."

İçimden, *keşke emretmek yerine rica edebilsen*, diye geçirsem de bugün yaptıklarına karşılık olarak göz yumdum. Biraz sonra, "Ölmesine izin verme," cümlesi kulaklarımda birden fazla kez yankılandı. Korku ve endişe karışımı bir sesle, "Ben mi?" diye seslendiğimde omzunun üzerinden kısa bir an baktı, ardından hiçbir şey söylemeden önüne dönüp beni yanıtsız bırakarak seri adımlarla gözden kayboldu.

Çok geçmeden bahçeden gelen araba sesini duyduğumda uzaklaştığını anladım ve bir anda içime dolan korkuyla yaralı kıza döndüm. Kesik kesik nefesler alıyordu, kanla kaplı gövdesi hâlâ açık ve bakamayacağım şekildeydi. Kırmızı kan yaradan akıp siyah nevresime bulaşırken gözlerimi oradan ayırıp derince soludum. Kanla aramın pek iyi olduğu söylenemezdi. Zaten kimin iyi olurdu ki?

Kızdan dökülen inlemeler kulaklarımı fazlasıyla tırmalıyordu. "Sakin ol," diye uyardım kendimi. "Sakin ol, yaralı biri var. Güçlü olmalısın."

Odada bulunan oksijeni kuvvetle içime çektikten sonra göz ucuyla kıza baktım. Küçük ve düzgün burnunun kanatları hareketleniyordu, nefes almak istiyordu fakat bu konuda başarılı olup olmadığına emin değildim. Her soluğu, kıza ayrı bir acı veriyor gibiydi. Her tarafı çamura bulanmış olsa da güzel görünüyordu. Toz, kir ve kan kızı çirkinleştirmeye yetmemiş gibiydi. Küçük fakat dolgun dudakları aralandığında bir şey söyleyeceğini anladım ve gözlerimi ona dikerek söyleyeceğini anlayıp, yardımcı olmayı denedim.

Çok kısık çıkan sesini böyle duyamayacağımı fark ettiğimde ona doğru birkaç adım attım. Ardından daha net anlamak için başımı eğdim. Hafifçe aralanan dudaklarının arkasındaki beyaz dişleri açılmadan mırıldanıyordu. Kulağımı dudaklarına yaklaştırdıysam da ne söylediğini anlamam mümkün olmadı. Terliyordu ve ona iyi gelecek ne yapabilirim diye düşündüm. Nihayetinde yatağın solundaki komodinin çekmecesini açtım. İçeride kat kat temiz kıyafetlerin olduğu çekmeceden siyah bir tişört çıkardım. Muhtemelen Prens'in değerli tişörtlerinden biriydi lakin yaralı kız için kullanmama kızacak biri gibi durmuyordu. Kızamazdı da, ona göz kulak olmamı kendisi söylemişti. Çıkardığım tişörte komodinin üstündeki sürahiden biraz su akıttıktan sonra ıslak bezi kızın boncuk boncuk terleyen alnına bastırdım. Ben terlerini sildikçe onun biraz olsun rahatladığını hissettim.

Kalan yarım saatimse kızın terini silmek ve yarasını sarıp sarmamak arasında kalarak geçmişti. Kanaması kendi dünyamda durdurulması gereken bir eylemdi fakat burada hangisinin daha iyi olacağını bilmiyordum. Üstelik Alaz da yarayı sarmamıştı, demek ki böylesi daha iyiydi. Ellememem en sağlıklısı olacaktı.

Elimdeki bezi kızın alnına bastırırken duyduğum kapı gıcırtısıyla kafamı sesin geldiği yöne çevirdim. Görüş alanıma ilk önce Alaz girmişti. Bakışlarımız birbiriyle buluşur buluşmaz arkasından gelen, *şifacı* diye bahsettiği kişiye merakla baktım. Altmışlı yaşların sonlarında, ak saçlı bir adamdı. Saçı kadar beyaz, uzun

sakallara sahipti. Kahverengi gözlerinin altındaki çukurlar hafifften derinleşmeye, alnının ortası kırışmaya yüz tutmuştu.

"Burada," dedi Alaz, kaşlarıyla üzerinde oturduğum yatağı işaret ederken. Göstermek istediği yaralı kızdı bu yüzden hızla yataktan kalktım ve şifacının hastayı daha iyi görmesini sağladım.

Yaşlı adam, göğsünde büyük bir yarığın bulunduğu kıza doğru ilerlerken yardımımın dokunması amacıyla heyecanla konuştum. "Rahat soluyamıyor, kanaması durmadı ve durmadan terliyor. Çok kan kaybetti."

Söylediklerime karşın gözlerini yaradan ayırmadan başını sallayıp, "Kaslan yarası," dedi. Kızın başucuna geldiğinde işaretparmağını yaranın üzerine koydu. Kaslan kelimesini ilk olarak Sıraç'tan duymuştum. Büyük ve yırtıcı bir hayvan olduğundan başka hiçbir şey bilmiyordum.

Eli kan içinde kalan adam bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. Bakışlarını yaradan ayırmadan konuştu. "Derin pençe darbesi almış lakin zehir henüz tüm vücuda yayılmamış."

"Toparlayabilir misin?" diye sordu Alaz, omzunu kapının pervazına yaslamış vaziyette adamı izlerken.

"Vücudunun direncine bağlı," dedi ve ardından tekrar bana döndü. "Yaradan siyah bir sıvı aktı mı?"

Aldığım bu soruya karşılık başımı olumsuz anlamda sallayıp, "Hayır," dedim hemen.

"Peki müdahale ettin mi? Yarayı suyla temizlemek gibi?"

"Hayır, sadece terliyordu bu yüzden alnındaki terleri," kaşlarımla komodinin üzerinde duran ıslak bezi gösterdim, "o bezle sildim."

"Güzel," dedi şifacı ve krem renkli ceketinin içine attı kana bulaşmayan elini. Sonrasında arkasına dönüp bize baktı. "Tedavi sırasında burada olmamanız şifanın işe yaraması bakımından önemli."

Refleksle Alaz'a baktığımda kaşlarıyla dışarıyı işaret etti. Benim çıkmamı bekledi, sonra peşimden geldi. Merdivene yürürken biraz yavaşladım, yanıma ulaştığında göz ucuyla ona baktım. "Ne maceralı bir gün ama..." dedim ağız ucuyla. Gördüklerim, yaşadıklarım dolayısıyla neredeyse beynim patlayacaktı.

Beni sessizce onayladı, artık suratına o alaylı ifade hâkim değildi. Onu kuşkulandıran bir şeyler vardı ve bu olayın benimle alakasının olmadığına emindim. Kızı öyle gördükten sonra tüm neşesi çekilmiş gibiydi.

Işıkların yanmasına rağmen karanlık havasından bir şey kaybetmeyen salona indiğimde perdesi açık pencereden kaldığım eve baktım. Işıklar yanmıyordu ve Barın'ın arabası kapının önünde görünmüyordu, işi uzamış olmalıydı. Mehsa'nın da bugün gececi olduğunu biliyordum. Anahtarım vardı ama o evde tek olma fikri şu an için hoşuma giden bir durum değildi. Lakin burada da kalamazdım.

Kapıya yürüdüm ve tam ortada durup Alaz'a döndüm, bir kez daha boyunun uzunluğuyla karşı karşıya kaldım. Başımın omuzlarına değdiğinden şüpheleniyordum. Gözlerimiz birbirine iliştiğinde boğazımı temizledim. "Ben gideyim."

Bakışları yukarıya tırmandı, o da benim gibi pencereden dışarıyı izliyordu. "Arkadaşların evde görünmüyor. Onlar gelene kadar durabilirsin."

"Gelirler birazdan. Sorun yok."

"Dur, Efsun," dedi itiraz istemeyen ses tonuyla. "Bu gece daha fazla sorun yaşamak istemiyorum. Üstelik sana ihtiyacım olabilir, Arzen evde değil."

Zaten pek de gitme taraftarı olmadığımdan üstelemedim. "Peki," dedim istekli değilmişim gibi bir tonlamayla. "Barın gelene kadar durayım."

Alaz sessizce onayladı, ardından çenesiyle sol arka tarafı işaret etti. "Banyo o tarafta. Temizlenmek istersen."

Gösterdiği yöne baktığımda kapalı kapıyı gördüm. Ellerimin bazı kısımları kurumuş çamurla kaplıydı, duş alacak değildim fakat tenime su değsin istiyordum. Kirli hissediyordum. Bedenen de ruhen de.

Banyoya girdiğimde rengi hiç şaşırtıcı olmayan siyah musluğa elimi uzattım, ellerimi ıslattıktan sonra sabun sıktım ve köpürterek bileklerime kadar yıkamaya başladım. Yaşadıklarım, beynimin algılamada güçlük çekeceği kadar ürkütücüydü. Bir kızı ölümden döndürmüştüm, başka bir kızınsa göğsünün vahşi hayvanlar tarafından eşildiğine şahitlik etmiştim. Doğrusu, nasıl ayakta kalabildiğimi bilmiyordum. Tüm bu yaşadıklarım benim için çok fazlaydı. Gün geçtikçe hayatta kalma olasılığım da aileme kavuşma olasılığım da düşüyordu, bunu hissediyordum. Belimdeki hançerden başka kendimi savunabileceğim bir mekanizma yoktu, bildiğim dövüş teknikleri buradakilere karşı hiçbir işe yaramazdı.

Maglo kızın ne halde olduğunu düşündüm; Alaz uyanıp gidebileceğini söylemişti ve ona inanmaktan başka çarem yoktu. Tüm iyi dileklerim o kızlaydı.

Bilekliğimin tenimde oluşturduğu izlere su deyince acıyla tıslադım. Bilekliğin kilidini açtım ve kolumdan çıkardım, lavabonun kuru kısmına koyduktan sonra bileğimi yıkadım, kızarıklık hâlâ dursa da kırmızı lekeler silinmişti. Bilekliğimi de sudan geçirip yeniden koluma taktım. Yaptığım makyajın bozulacak olmasını umursamadan yüzümü de yıkadım, saçlarımı suyla geriye attım, ensemi ıslattım. Avuçlarımı tezgâha yaslayıp temiz aynada yorgun ve zayıflamış görünen çehremi seyrettim, derin derin nefesler alıp verdim. *Her şey yoluna girecekti. Her şey düzelecekti. Şimdi güçlü görünmem gerekiyordu, ne yaşarsam yaşayayım kendimi bırakmamalıydım.*

Sepetin içindeki sarılmış yüz havlularından birini alıp kurulandıktan sonra dışarı çıktım.

Açık kapıdan yansıyan ışığı takip ettiğimde evin geniş mutfağına girmiş bulundum. Alaz Şahzade buradaydı, içinde ıhlamura benzeyen dalların olduğu, yeşil bir sıvının bulunduğu cam demlikteki içeceği porselen fincana boşaltıyordu. İki adım attıktan sonra geldiğimi anlaması için boğazımı temizledim. Fincanı eline alıp bana döndü, sırtını tezgâha yaslayıp elini kaldırdı. "Nerismus çayı. İçebilirsin."

"İstemiyorum, teşekkür ederim," diye yanıtlayıp masaya baktım. Sandalyelerden birini geriye çekmeden evvel, "Oturabilir miyim?" dedim.

Çayından bir yudum alırken başını eğerek beni onayladı. Eh, ayakta kal demezdi herhalde. Elime yük olan gülü masanın üzerine bıraktım, çektiğim sandalyeye oturdum. Tam o sırada evin içinde Liva isimli yaralı kadının tiz çığlığı kulak tırmalayıcı, iç acıtıcı şekilde çınladı. Başım hemen sesin geldiği yöne, merdivenlerin olduğu tarafa döndü. "Ne oluyor?" dedim endişeyle. Tekrar Alaz'a baktım. "Bu çığlık normal mi?"

Benim aksime o daha sakin görünüyordu. "Kaslan yarası. Her bünyenin kaldıramayacağı türden bir yaralanma. Bundan fazlası bile normal sayılır."

Kızın çığlığı hafif hafif yok olurken Alaz'ın verdiği yanıta karşın gözlerimi biraz daha açtım. Demek ki güçlü biriydi. Kızın kim olduğunu bilmediğimden, "Onunla tanışıyor musunuz?" diye sordum kendimi tutamayıp.

"Belli olmuyor mu?" dediğinde kafamı *doğru* dercesine hareket ettirdim, yanlış bir soruydu.

"Nereden tanışıyorsunuz?"

Kirpiklerini birbirine yaklaştırdı. "Sen bugün çok fazla soru sormadın mı?"

Bir an haddinden fazla meraklı davranıyormuş gibi hissettim, yanaklarıma bariz bir sıcaklık nüksetti. Hemen sonra hangi konumda olduğumu hatırlayıp, kendisinin hayatıma daha fazla

karıştığını da düşünüp durumu toparladım. "Sonuçta sevgilim hakkında bilgi almak hakkım."

Gözlerime birkaç saniye daha derin baktı. Ardından dudaklarına bulaşan çayı diliyle temizleyip, "Karşılıksız bir şeyler yapmayı sevmem," dedi. Bardağını tezgâha bıraktı. "Yanıtlarıma karşılık senin de bana verebileceğin bir şeyler olmalı, *sevgilim*."

Alnımın kırışmasına vesile olarak kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

Düşünceli bir ifadeyle, "Hımm..." dedikten sonra siyah gözleri beni baştan ayağa süzdü. Vücudum yaydığı etkileşimle hafiften titrerken, dudaklarının açılmasıyla tüm dikkatimi duyacağım yanıta verdim. "Ceketinden başlayabiliriz."

Beklemediğim bu cümle, gözlerimin yuvalarından çıkacakmış gibi açılmasına vesile oldu. Kollarımı itiraz edercesine göğsümde birleştirdim ve çatık kaşlarımla, "Sizden düzgün bir karşılık beklemek büyük bir hata olurdu," dedim öfkeyle. Yüzünde ciddi olmadığını, alay ettiğini belli eden bir gülümseme canlandı. "Doğru düzgün konuşulacak birisi değilsiniz."

Ciddi ifadesi yüzünde tekrar can buldu. "Konuşmayı sevmem."

"Sevdiğiniz bir şeyin var olduğu konusunda şüpheliyim."

Başını hafifçe geriye atıp, "Var," dedi, bakışlarındaki yoğunlukla birlikte gözlerini asla gözlerimden ayırmadan. "Kesinlikle var."

Konuyu açarsam içinden dehşet şeylerin çıkacağını düşündüğümden, "İçeriğini sormayacağım," diye karşılık verdim.

Dudağının sol tarafı yukarı doğru çekildi. "Sorabilirsin."

Gözlerimi birkaç saniye *ciddi misin* der gibi üzerinde tuttum. Elbette bunu yapmayacaktım, sonucunun beni ne kadar utandıracağını ya da öfkelendireceğini tahmin edebiliyordum, bu kadar rahat *sorabilirsin* dediğine göre yanıttan sonra oluşacak yüz ifademden haz alacaktı. Bu yüzden kaşlarımı *hayır* der gibi kaldırdım. "Sizde kalsın, bu hakkımı başka zaman kullanırım."

"Çoğu zaman ikinci hak vermem," derken ellerini yasladığı tezgâh mermerinden çekti ama hâlâ bana bakmaya devam ediyordu. "Bugün neden o kızın peşinden gittin?"

Bu defa ben ona dik dik baktım. "Konuşmayı sevmem."

"Ben senin Prens'inim, Efsun. Sorularımı yanıtsız bırakmamalısın."

Kollarımı masanın üzerine koydum. "İşinize geldiğinde sevgilim, işinize geldiğinizde birden Prensim oluveriyorsunuz."

Etrafına baktı. "Sevgilicilik oyunu oynayabileceğimiz kimse yok etrafta. Şu an prensinim," dedi. Kollarını göğsünde birleştirerek ciddileşti. "Ve sorgu mahiyetinde soruyorum. Neden bir maglonun peşinden gittin?"

Yaptığım şeyin yasak olduğunu biliyordum, Barın ve Mehsa beni bu konuda uyarmışlardı lakin böyle bir cesaret gösterisinde bulunmayacağımı düşündüklerinden olacak, çok da üstelememişlerdi. Yine ona suçüstü yakalandığım gerçeğiyle yüzleşerek kasıldım. Masaya gözlerimi çevirerek, "Yardıma ihtiyacı vardı," dedim dümdüz bir ses tonuyla. Ona baktım. "Hayatı tehlikedeydi ve kimse çığlıklarını duymuyordu."

"Kendi hayatını tehlikeye atarak onu kurtaramazdın."

"En azından denemiş olacaktım."

"Fevri davranıyorsun," dedi yaptıklarımı onaylamayan ses tonuyla. "Evreni bu şekilde düzeltemezsin."

"Doğru, evreni düzeltmek için savunmasız bir kızın çığlıklarına kulaklarımı tıkamalıyım. Öyle değil mi?"

"Hayır," dedi. "Eğer faydalı olabilmek istiyorsan güçlenmelisin. Panik anında güçlerini ortaya çıkarabilmeli, hançeri nasıl kullanacağını bilmelisin en azından. Hiç değilse mantıklı bir plan yapabilmelisin. Saniyeler içinde."

Gözlerimi kıstım. "Bana bir sonraki seferde bir magloyu daha kurtarmam için taktik mi veriyorsunuz?"

"Sana, bir daha hayatını tehlikeye atacak olursan nasıl davranman gerektiği konusunda taktik veriyorum. Ayrıca, hayır. Bir

daha böyle bir şeye kalkışmanı istemiyorum, en azından benimle sevgili olduğun süre boyunca."

"Sevgilinizin bir magloya yardım etmesi unvanınızı mı zedeler?"

"Kuralları biliyorsun."

"Siz de yardım ettiniz."

"Ben seni kurtardım."

"Kızı da iyileştirdiniz."

Afallamış gibi sessiz kaldı. Ardından, "Ne olursa olsun, o heriflerin yanında kalmamalıydı," dedi. "Ayrıca senin o kızı o halde bırakıp gitmeyeceğini biliyordum ve bizim bir an evvel oradan ayrılmamız gerekiyordu."

Kaşlarım yukarı kalktı, açıklamalarına karşılık ne söyleyeceğimi bilemedim ve sessiz kaldım.

Alaz çayını bitirdikten sonra mutfaktan çıkarken bana burada bekleyebileceğimi ya da salona geçebileceğimi söylemişti. O banyoya girdiğinde ben hâlâ mutfaktaydım, bir süre öylece dikildikten sonra günün yorgunluğuna yenik düşerek sadece gözlerimi dinlendirmek için başımı masanın üzerine koydum. Ancak saniyeler içinde hayattan koptum.

☽

Derin ve kâbussuz bir uykudan uyanıp gözlerimi açtığımda karşılaştığım ilk şey koyu gümüş rengindeki tavan oldu. Telefonum yastığın altında titriyordu, sanki her titreyişinde beynimin içine karıncalar giriyor ve her köşesinde geziniyorlardı. Uyandığım ilk birkaç saniye hiçbir şey düşünmedim, öylece boş tavanı izledim. Beynim, düşüncelerim, yer yön bilgilerim ve son yaşadıklarım aklımda yer ettiğindeyse dün gece hiç tanımadığım bir adamla uygunsuz şeyler yapmışım gibi sıçrayarak doğruldum. Bu oda bana pek yabancı gelmediğinden nerede olduğumu hemen anladım. Nihayetinde gece yaşadıklarım bir bir aklımda yer etti.

En son, masaya başımı koyduğumu hatırlıyordum ve şimdi oldukça rahat bir yataktaydım. Üstelik bu, bu yatakta ilk kez uyanışım değildi.

Hâlâ Alaz Şahzade'nin evinde, beni ormanda cadı infazından kurtardığı gün de getirdiği odalarından birindeydim. Ayakkabılarım çıkarılmıştı lakin kıyafetlerim hâlâ üzerimdeydi. Bir rahatlama hissettim.

Kapanıp yeniden çalmaya başlayan telefonum dikkatimi dağıtırken elimi yastığın altına soktum ve arayan kişiye baktım. Mehsa'nın adını görünce hemen açtım. Ben daha alo diyemeden onun sesi duyuldu.

"Efsan? Neredesin? Güvende misin? Sana bir şey yaptılar mı? Alaz'ın evinden sağ çıkabildin mi!?"

Boşta kalan elimle ağrıyan başımı sıvazlarken, "Günaydın Mehsa," dedim ve arkadan Barın'ın da, "Oh," deyişini duydum. Mehsa rahat bir nefes verdi.

"Şükürler olsun, şükürler olsun, şükürler olsun! Eve gel, çabuk!"

Tiz sesiyle kulağım çınlarken gözlerimi kıstım. "Geleceğim." Dudağımın kenarına bulaşan tükürüğü başparmağımla temizledim. "Uyuyakalmışım. Gece dönecektim."

"Kaplanın ininde uyuyakaldığının bilincinde misin?"

"Onunla sabahlamadım Mehsa. Uyuyakaldım. Her şey yolunda, geliyorum."

"Lütfen, bir an önce," dedi ve telefonları kapattık.

Nasıl boş bulunup burada uyuyakalmıştım hiçbir fikrim yoktu. Bu odaya nasıl geldiğimi de bilmiyordum ve Alaz'ın beni taşımış olabileceği düşüncesiyle gerilmiştim. Buna sadece gerginlik denilmezdi doğrusu, midemde hafif bir kasılma da hissetmiş ve ürpermiştim.

Telefon bir kez daha titrediğinde aklım yeniden dağıldı ve gelen bildirime baktım.

Gönderen: Sıraç

"Günaydın. Sorunlar halloldu mu?"

Adamı dün doğru dürüst bir açıklama yapmadan üstünkörü bir mesajla yüzüstü bırakmıştım. Ayıp olmuştu ve buluşma amacım her ne olursa olsun bu düzeltilmesi gereken bir davranıştı. Uygun bir vakitte iyi bir cevap yazardım ama şu an yapmam gereken ilk iş toparlanıp derhal buradan gitmek olacaktı. Telefonumu kilitleyip yataktan kalktım, banyonun nerede olduğunu bildiğimden çıkmadan önce ilk oraya girip işlerimi hallettim ve komodinin üzerine bırakılan gülümü de alıp sessiz olmaya özen göstererek odadan çıktım.

Kulağıma dolan mırıltıya benzer sesin kaynağını bulmak istedim ve yaralı kızın odasının kapısının hafiften aralık olduğunu gördüm. Dikkatimi oraya verince içeride konuşmalar döndüğünü anladım, merak duyguma hâkim olamadan kapının bulunduğu duvara doğru yürüdüm. Ellerimi boyalı duvarın pürüzsüz yüzeyine dayayıp konuşmaları dinlemeye çalıştım.

"Şehre inmek istiyorlar." Duyduğum, fısıltı şeklinde çıkan halsiz ses bir kıza aitti. Gece tedavisi yapılan Liva'nın uyandığını düşündüm.

"Kalabalık mıydılar?" diye sordu Alaz.

"Bilmiyorum," dedi kız. Sesi can çekişiyor gibi çıkıyordu. "Hiçbir şeyi net hatırlamıyorum. Sadece... bizim görmediğimiz bir işaret... bulmuş olabilirler."

"Bununla alakalı olduğunu düşünmüyorum," dedi Alaz. "Onlardan önce biz hissederdik. Güçleri azalıyor ve tamamen yok olmamak için sürekli avlanmak istiyorlar. İyi sıyrılmışsın Liva."

"Ruhlupuslardan kaçarken... kaslan saldırısına yakalanarak..." Kesik kesik soluklandı. "Pek de... iyi sıyrıldığım... söylenemez." Tısladı.

"Kaslanla nasıl karşılaştın?"

"Onlardan kaçarken... bir anda... önüme çıktı... Göz göze... gelmeye... engel olamadım. Çok az kalmıştı, tam sınırda..."

"Anladım," dedi Alaz. "Kendini fazla yorma, dinlen. Bu işi halledeceğim."

"Onlar serbest olmamalı, bu iyi değil," dedi Liva. Ardından boğazından küçük bir hıçkırık yükseldiğini duydum. "Tehlike, geliyor Alaz."

İşittiğim hiçbir bilgiyi birbiriyle bağdaştıramadım fakat hepsini aklıma not ettim. Buraya doğru yaklaşan adım seslerini duyduğum an dışarı çıkacağını anladım ve hemen çıkmamın iyi olacağını düşünerek önüme dönüp sessiz ama hızlı adımlarla aşağı indim. Çıkış kapısına ilerlerken duyduklarımla beraber aklımda bin bir türlü soru dönüyordu.

Konuşulanları düşündükçe, anahtar bulmak yerine bilinmezliğe bir kapı daha açıldı zihnimin derinliklerinde. İşittiklerimi bir an evvel Mehsa ve Barın'la paylaşmalıydım.

Gitmeden önce çıktığımı Alaz'a söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldım. Sabahın ilk saatlerinde onunla bir diyalog kuracak kadar dinç hissetmiyordum kendimi; çünkü her konuşmamızda gözlerime öyle derin bakıyordu ki zihnimi okuyup gerçeklere ulaşacak diye korkuyordum. Sessiz sedasız çıkmak en iyisiydi. En azından, şimdilik.

Kendi kendime başımı sallayıp düşüncelerimi onayladıktan sonra kapı kolunu indirip kapıyı araladım. Tam çıkacaktım ki karşımda dikilen ızbandut gibi bir adamla olduğum yerde kalakaldım, ürkek bir ifadeyle yerimde sıçradım. Dışarının soğuk havası eve hafif hafif dolarken gözlerimi daha önce hiç görmediğime emin olduğum adamın yeşil harelerine sabitledim. Buğday rengindeki saçları ya havadan ya da –soluk soluğa kalmasına bakılırsa– terden sırılsıklamdı. Avuçiçinin birini kapının pervazına yaslamıştı ve hızla nefes alıp veriyordu. Başındaki lacivert kapüşonlusu saçlarının ancak yarısını örtüyordu.

Düzgün bir burnu, dolgun, yuvarlak dudakları vardı. Beyaz teninde parlayan yeşil gözleri beni bulduğunda, içerisinde hafiften bir soru ifadesi belirdi. Fakat bu ifade çok sürmeden dolgun dudakları aralandı.

"Selam fıstık." Beni garipsemeden rahatça söylediği fıstık tabiri kaşlarımı hafifçe çatmama vesile olsa da üzerinde durmadım ve cümlesinin devamını beklemeye koyuldum. Gözleri arkamdan evin içini incelerken, "Liva iyi mi?" diye sordu.

Bu sefer kirpiklerimi birbirine yaklaştırdım. "Kim?"

"Liva, onu tanımıyor musun? Hani böyle siyah saçlara, kireç kadar beyaz bir tene sahip, pasparlak yeşil gözleri olan hırçın kız."

"Ne?"

Bu sefer, konuşmadan önce bedenimi süzdü. Ardından tek kaşı havalandı. "Ah, anlaşıldı. Tek geceliklerdensin." Dudakları hayretle büküldü. "Alaz da açıldı desene. Burada yabancı bir kadın gördüğüm söylenemez. Tercihi doğal kızlardan yanaydı demek. Eh, bu devirde bulmak zor."

Tek gecelik tamlamasıyla ne kastettiğini nihayet anlayıp, "Ne diyorsun sen be hödük!" diye bağırdım.

"Hödük mü?" dedi yüzünde geniş bir sırıtma canlanırken. "Bu sözcüğü ilk defa duyduğuma yemin edebilirim. Neden kelime dağarcığının beni etkileyeceğini hissediyorum?"

"Kelime dağarcığım etkiler mi bilmiyorum ama etkileyebilecek daha başka yöntemlerim var," dedim kaşlarımı çatarak.

Ona doğru sert bir hamle yapacağımı anladığı sıra ellerini iki yanından havaya kaldırıp, "Hop hop hop," dedi durdurmak istermiş gibi. "Seninle bir derdim yok fıstık, arkadaşımı görmeye geldim."

"Fıstık demeyi kes," diye uyardım onu. Ardından kollarımı göğsümde birleştirdim. "Arkadaşın kim?"

"Liva dedim ya. Geçen gün buraya gelen yaralı kız. Onu gördün mü?"

Birkaç saniye ne söyleyeceğim hakkında düşündüm. Karşımdaki iyi tavırlarının altında kötülük yatan art niyetli biri olabilirdi. Alaz'la Liva'nın birtakım kötü kişiler hakkında konuştuklarını duymuştum, Liva da onlardan kaçarken yaralanmıştı. Bu genç adam da onlardan biri olabilirdi. Bu yüzden direkt *evet* demek yerine temkinli davranmayı seçerek, "Neden sana onun hakkında bilgi vereyim?" diye sordum.

Ve karşılığında verilebilecek en doğal yanıtı aldım. "Çünkü arkadaşım."

Kaşlarımı havalandırıp, çenemi sol omzuma doğru kaldırdım. "Arkadaşın olduğunu nereden bileceğim?"

"Ah cidden!" dedi yeşil gözlü genç adam başını yukarı kaldırarak. Ardından gözlerini tekrar benimkilerle birleştirdi. "Alaz seni buraya güzelliğiyle insanın aklını başından aldıracak kafa dağıtıcı bir güvenlik olarak mı dikti?"

Dişlerimi birbirine kenetleyip bana sulanmasını göz ardı etmeyi deneyerek, "Arkadaşın olduğunu nereden bileceğim?" diye tekrarladım.

"Pekâlâ, hırçın kız," dedi ve doğruldu. Ardından, "Al, işte sana kanıt," diyerek sağ elini havaya kaldırdı. Başta büyü yapacağını düşünüp hafiften irkilsem de sonrasında avuçiçinden yansıyan görüntülerle duraksadım. Birden fazla fotoğraf mavi ışıklarla hızlı hızlı ellerinin arasından geçip gidiyordu. En sonunda birinde durdu. "İşte," dedi genç adam. Ve kaşlarıyla avuçiçinde beliren fotoğrafı işaret etti. Gözlerim anında fotoğrafı inceledi.

Fotoğrafta üç erkeğin arasında, onların omuzlarına kollarını atan bir kız duruyordu. O kız, yukarıdaki yaralı, yani Liva'ydı. Kolunu omzuna attığı erkeklerden genişçe sırıtarak içtenlikle gülümseyeni, tam karşımdaki yeşil rengi gözlere sahip adamdı. Diğeri, sarayda ve eğitimde gördüğüm ürkütücü muhafız Bars'tı. Lakin benim dikkatimi çeken, bu iki adamdan çok bir başkası olmuştu. Elindeki, ucunu çimenlerin üzerine bastırdığı büyük

kılıcının kabzasından tutan, sert ifadeye, delip geçici siyah gözlere sahip genç adam... Veliaht Prens Alaz Şahzade.

Liva'yla olan bağı şimdi daha çok meraklandırmışken işittiğim, "Ee?" sesiyle kendime gelip kafamı fotoğraftan kaldırdım ve tekrar yeşil gözlerle buluştum. "Artık tüm kontroller tamamsa içeri girebilir miyim?" Bir anda aklına yeni bir şey gelmiş gibi ellerini iki yana açtı. "Ah, ya da son olarak bedenimi de aramak istersin belki fıstık, ne dersin?"

"Efsan'ı rahat bırak, Kuray."

Adımı doğru söyledi!

Alaz'ın geldiğini anlayıp başımı arkama çevirdiğimde kapının sağ pervazına omzunu yasladığını gördüm. Gövdesinin sol kısmı neredeyse sırtıma değiyordu.

"Efsan..." Kuray'ın sesiyle birlikte yeniden ona baktığımda yeşil gözlü adamın sırıttığını gördüm. "Yoksa herkese sevgilim diye tanıttığın Efsan mı? Haberler doğru, ha?"

"Evet," derken elini sahiplenici bir tavırla omzuma koydu Alaz ve bakışlarım ister istemez eline kaydı. "Ta kendisi."

Bir adım sola kayarak omzumu Alaz'ın elinden kurtardım. Kuray'ın oluşturduğu boşluktan çıkışa doğru adım atıp iki adama baktım. "Olaylar çözüldüğüne göre ben gidebilirim."

Kuray dilini dudaklarının üzerinde gezdirip karşısında çok farklı bir şey varmış gibi beni inceledi. "Ben kalmanı isterim. Alaz'ın zincirlere vurulmuş kalbini etkileyen bu esrarengiz kızı tanımak isterim doğrusu." Alaz'a baktı. "Ne anasının gözüymüş, beni ayaküstü sorguya tuttu resmen. İçeri bir adım atmama izin vermedi."

Alaz kaşlarını kaldırarak bana baktığında kendimi açıkladım. "Her öyle elini kolunu sallaya sallaya kapınıza geleni içeri almayacağınızı düşünüyordum."

Kuray kaşlarını çattı. "-nızı? Onunla bir prens gibi mi konuşuyorsun?"

Alaz kollarını göğsünde birleştirip omuz silkti. "Bir türlü alışamadı." Siyah hareleri yeniden beni buldu. "Bahçenin kapısı bana özel bir kalkanla korunuyor sevgilim. Tehlikeli kimse giriş yapamaz, endişelenmene gerek yok."

Gözlerim irice açıldı. Ne bekliyordum ki, dışarıda koruma yoktu fakat burası bir prensin yaşadığı alandı. Elbette savunmasız bırakmayacaktı. Kendimi salak gibi hissettim. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Alaz öylesine gülümsedi. Ardından, "Bugünkü plan iptal oldu, Alkandros'a yarın gideceğiz. Sabah uyanır uyanmaz bana gel," dedi.

Dün akşam bahsettiği planı hatırladım. Sözlü bir onay yerine başımı eğmekle yetindim.

"Kıyafet almana gerek yok, Arzen senin için bir şeyler hazırlayacak. Şimdi git ve dinlen, dün gece çok yoruldun."

Her nereye gidiyorsak orada kalacak olmalıydık ve bu benim için kesinlikle kabul edilemez bir durumdu. Tehlike çanları kulaklarımda çınlayıp duruyordu. Ayaküstü bu muhabbeti uzatmak istemediğimden gözlerimi kapatıp açarak onayladım. "Görüşmek üzere."

"Hoşça kal, seviye atlayan kız," dedi Kuray ve kaşlarımı çattım. Gülüşü hâlâ canlıydı.

Bir cevap vermeden arkamı döndüm, elimle alnımı kaşıyarak yürümeyi sürdürdüm. O sırada Kuray'ın içeri girmeden önce kurduğu son cümleyi de duymuş bulundum. "Tüm olayların dışında kalıyorum," diye hayıflandı. "Beni niye kuzeye attınız ki?"

Alaz'ın vereceği yanıtı duyamadan evin kapısı kapandı.

☽

Alkanların, cadı ve büyücü ırklarının birlikteliğinden oluşan melez türün zaman içinde kendini soyutlayıp aldıkları isim olduğunu Barın ve Mehsa'dan öğrenmiştim. Alkandros Krallığında

Alkanlar yaşıyordu ve ben Alaz'la oraya gidecek olmanın şaşkınlığı içindeydim. Aslında bir bahane bulup gitmemeyi tercih edebilirdim lakin sürekli kaçmanın da çok fazla göze battığı gerçeğiyle yüz yüzeydim. Ben saklanmaya çalıştıkça hayat karşıma kimliğimi ortaya çıkarabilecek olaylar sunuyordu sürekli.

Alaz'ın kıyafet konusundaki uyarısını unutmadığımdan üzerime sıradan bir kot ve tişört alıp kapısına dayanmıştım. Kapıyı tamı tamına üç kez yumrukladım ve üçüncüsünde henüz elimi çekmeden kapı veliaht prensin bu evdeki yardımcısı Arzen tarafından açıldı. Genç kadın beni görür görmez gülümsedi. "Hoş geldiniz Efendim," diyerek kapıyı geçebilmem için açtı.

Benden birkaç yaş büyük bir kadının bana *Efendim* diye hitap etmesi hoşuma giden bir durum değildi lakin onun gözünde prensinin sevgilisiydim ve bunu ilginç karşılamamam gerekiyordu. Selamını alarak içeriye geçtiğimde bana elbisemin ve kıyafetlerimin daha önce kaldığım odada hazır olduğunu söyledi. Her an Alaz Şahzade'yle karşılaşabilecek olmanın verdiği heyecanla kasılırken derin derin nefesler alıyordum. Yanında olduğum süre boyunca gözümü de kulağımı da dört açmalıydım, dün ne hakkında konuştuklarından emin değildim, Barın ve Mehsa da bir çıkarımda bulunamamışlardı ama taşların yerine oturabilmesi için onları bu şekilde biraz daha dinlemem iyi olabilirdi.

Giyindiğim elbise siyah saten kumaştan yapılmıştı, üst kısmı uzun kolluydu, yakası kapalıydı ve gövdeme yapışarak hatlarımı belli ediyordu. Kalçamı saran kumaşı ayak bileklerime doğru çan şeklinde iniyordu. Dizlerimin on santim üzerine kadar derin bir yırtmacı vardı ve yürürken bacağımın açılmasına sebep olarak beni rahat ettirmeyeceği ortadaydı. Elbise oldukça pahalı duruyordu ancak özel günlerde giyilebilecek türdendi. Ayağımdaki, elbiseyle aynı renk üçgen burunlu topuklu ayakkabılarlaysa burada kaymadan üç adım atabileceğimden şüpheliydim.

Hazırlandığım odanın kapısı tıklatıldığında kendimi izlemeye bir son verdim ve içeriye giren Arzen'e baktım. Beni görür görmez gülümsedi, ince topuklularının çıkardığı tak tak sesleriyle yanıma gelirken, "Elbiseyi muhteşem taşımışsınız, Efendim," dedi.

Ellerimle belimde toplanan kumaşı düzeltirken, "Alaz benimle detayları paylaşmadı," dedim. Göz ucuyla bu evdeki diğerlerine nazaran çok daha masum görünen kadına baktım. "Bir düğüne falan mı katılacağız? Elbise fazla iddialı da."

Kadın ellerini saçlarıma attığında irkilerek bir adım geriledim. "Saçınızı toplayacağım," dediğinde gevşedim ve ona izin verdim. Keza benim bu konuda çok iyi olduğum söylenemezdi. Makyajı bir şekilde halletmiştim. Saçlarımı örmeye başladığında, "Saraya gidiyorsunuz, bir etkinliğe katılmasanız dahi güzel giyinmeniz gerekir. Alkandros'un kralı sizi ağırlayacak. Sanırım bu ilk resmi çift randevunuz," dedi ve gülümsedi.

"Evet," dedim şaşkınca. Ne yapmaya çalıştığını çözemiyordum fakat Alaz'ın bu çift oyununu öyle küçük bir şey olarak planlamadığının farkındaydım artık. Adam beni bir krallığa götürüyordu, üstelik sevgilisi olarak. Bunun için pahalı kıyafetlerle dolu bir bavul bile hazırlatmıştı. Amacı neydi?

Arzen inanılmaz bir el çabukluğuyla saçımı örüp ensemde sepet şeklinde birleştirerek güzel bir topuz yaptığında odadan çıkmak için hazırdım. Bilekliğimin elbiseme uymadığını, çıkarabileceğimi söylemişti ama bunu kabul edemezdim. Onu çıkarmak, ailemle olan bağımı koparıp atmakla eşdeğerdi. Öyle bir şeyi asla yapmayacaktım.

Odadan çıktığımda aralık kapıdan konuşma seslerinin geldiği Liva'nın odasında olduklarını anladım ama bu defa dinleyemedim çünkü Arzen yanımdaydı. Onun yerine sessizce içeri girdim lakin her ne kadar sessiz olursam olayım girişim Alaz Şahzade'nin dikkatinden kaçmadı ve bana arkası dönük olarak Liva'ya doğru

yürüyen Kuray'ın aksine bakışları hemen beni buldu. Gözleriyle beni baştan ayağa taradığında ürperdim ve soluğum sekteye uğradı.

"Ah, benim savaşçı Vahşirellam, nihayet uyandın!" diyen Kuray'la birlikte bahane bulmuş gibi bakışlarımı Alaz'dan kaçırdım. Yeşil gözlü adamın kaba botuyla attığı adımlar odada gürültülü sesler çıkarıyordu. Yatağında oturur vaziyette durup sırtını deri başlığa yaslayan Liva'nın başucuna geldiğinde, "Nasılsın, iyi misin?" diye sordu.

"Kaslan pençesi aldım ama iyi sayılırım," diye karşılık verdi Liva, düne nazaran daha iyi çıkan fakat hâlâ hasta olduğunu belli eden sesiyle. "Sen bir de kaslanı gör, söktüğüm dişlerinden kolye yapacağım."

Komodinin üzerindeki boş tepsiyi kaldıran Arzen bana hafif bir tebessüm bırakıp yanımdan geçtiğinde odada bu üçlü arkadaş grubuyla yalnız kaldım. Kuray kıza sarıldığında, "Yavaş ol," dedi Liva hafiften inleyerek. Israrla kapı eşiğinde duruyor ve asla Alaz Şahzade'ye bakmıyordum. "Hâlâ pek iyi sayılmam."

Kuray geri çekilip kızın gövdesine baktı. Gözleri bol atletinin üzerinden göğüs kısmına iliştiğinde, "Yarana bakayım ne kadar ağırmış," dedi.

"Nah bakarsın," diye de sert bir karşılık aldı.

"Kızım senin göğüslerin bana haz vermez, merak etme," diyerek kafasını biraz daha eğip yarayı incelemeye çalışan Kuray, hafifçe doğrulan Liva'dan sert bir kafa yedi ve geri çekilerek elini başına koydu, ufak çapta bir küfür savurarak inledi.

"Pislik herif," diyen Liva'ya bakarken yüzünde hoşnut bir gülümseme canlandı.

"Attığın kafanın hacmine bakılırsa gerçekten iyisin, sevindim."

Liva doğrular gibi hafiften gülümsediğinde beyaz teninde bir kedininki kadar belli olan yeşil gözleri benimle buluştu. Ardından tek kaşı soru sorar gibi havalandı. "O da kim?"

Kuray, "Kim?" derken arkasını döndü ve bana baktı. Ardından sempatik çehresinde çapkın edalı bir gülüş canlandı. "He, bu fıstık mı?" deyip tekrar Liva'ya döndü. Alaz'a baktı, yeniden Liva'ya yöneldi. "Seviye atlayan kız. Alaz'ın sevgilisi."

Liva'nın kısılan gözleri benimle buluştuğunda heyecan yaptım. "Merhaba," dedim, artık içeriye girmem gerektiğinin bilincinde olarak. "İyi olmana sevindim."

Liva geçmiş olsun dileklerimi gözleriyle onayladı. Sorar gözlerle Alaz'a baktıktan sonra onda çok fazla oyalanmadan Kuray'a verdi ilgisini. "Ne zaman geldin?"

Ellerini başının arkasında birleştirip Liva'nın yatağındaki boş kısma kendini bıraktı ve çamurlu botların giyili olduğu ayaklarını rahatsız olmadan nevresimin üzerinden üst üste attı. "Dün sabah."

"Benim için mi?"

"Aslında değil. Alaz çağırdı, görev için. Senin yaralandığını yolda öğrendim."

Liva'nın gözlerinde oluşan belli belirsiz parıltıların aldığı yanıtla birlikte pirüpak olduğunu gördüm. Nefes aldı, yutkundu ve gözlerini Kuray'dan kaçırıp bana ve Alaz'a baktı. "Bir yere mi gidiyorsunuz?"

Alaz onu başıyla onayladı. "Alkandros'a gideceğiz. Karan'ı sarayda düzenlenecek baloya çağırmak için. Merak etme, Arzen burada olacak ve seninle ilgilenecek."

"Ben de eşlik edebilirim artık."

Alaz, "Edebilirsin," dedi ve çenesiyle yarasının bulunduğu kısmı işaret etti. "Tamamen iyileştikten sonra."

Liva gözlerini büyüttü. "Yapma, böyle yatmak benlik değil. Avuçiçlerim kaşınıyor."

"Bir sevgili edinmelisin," diyen Kuray, yattığı yerden kafasını yanında uzanan Liva'ya çevirdi. "O tüm bu hırçın kaşıntını alır, benden söylemesi."

Liva, "İğrençsin!" diyerek yanındakine sert bir dirsek attı, öyle ki Kuray gözlerini kısıp dişlerini sıkarak inledi.

Ardından, "Bu kızın hasta olduğuna emin miyiz?" diye söylendi.

Alaz gözlerini kapatıp sabır diler gibi başını salladıktan sonra, "Zevzekleşme de kalk hadi," dedi. "Vakit kaybetmeden yola çıkalım."

Kuray keyifsizce ayaklarını yataktan sarkıtırken Alaz'ın bakışları tekrar beni buldu. Elini öne doğru tutarak yürümemi işaret ettiğinde söylediğini yaptım ve ona arkamı dönerek aşağı indim.

Alkandros denilen saray, Nephan'ın yaklaşık üç saat uzağındaydı. Belki bu mesafe daha fazlaydı ve Alaz'ın arabası benim bildiğim arabalardan daha hızlıydı –gerçekten öyleydi– ve bu uzun yol üç saatte bitmişti. Havası Nephan'ın soğuk ve kasvetli halinden farklı olmayan şehirdeki, etrafı dağlarla çevrili bir alanda bulunan büyük siyah şatoyu görünce içerisinde dehşet dolu bir merak barındıran gözlerim kocaman açıldı. Ben arabada şoför koltuğunun, yani Alaz'ın yanında oturuyordum ve Kuray ise arka koltuğa uzanıp tabiri yerindeyse horul horul uyuyordu. Yol boyunca bir iki cümle dışında konuşmamıştık.

Aval aval şatoyu kontrol ederken, "Alkanlara büyücü deme gafletinde bulunma," diye uyardı Alaz, arabayla muhafızlarla çevrili bahçe kapısından girmeden hemen önce.

Bu bilgiyi hemen aklıma kazıdım ve zaten önceden biliyormuşum gibi, "Elbette demem," diye yanıtladım. Alaz gözlerini yoldan bir saniyeliğine çekip bana değdirdi, ardından tekrar önüne döndü. Muhafızlar onu görür görmez büyüyle kuşandığına emin olduğum mızraklarını geri çekip yolu açtılar.

Bahçe yolunun etrafı kocaman, bol yapraklı çınarları andıran ağaçlarla çevriliydi. Fakat ağaçlara yeşil diyemezdim; öyle kasvetli bir hava vardı ki yapraklar bile siyah görünüyordu neredeyse. Şatoya giriş kapısının hemen önünde dizilen, yüzleri siyah

örtüyle kapalı, deri kıyafetli muhafızların önünde uzun boylu, geniş omuzlu, esmerce bir adam duruyordu. Alaz arabayı kavruk tenli adamın birkaç adım ilerisinde durdurdu.

O sırada, "Geldik mi?" diyen Kuray doğruldu ve dudaklarından akan salyaları koluna sildi.

Alaz ona bir karşılık vermeden bizden önce kapısını açıp dışarı çıktı. Kuray'la aynı anda arabadan indik. Gözlerim, araba içeri girdiğinden beri bizi seyreden kavruk tenli genç adama ilişti. Boyu Alaz'ınkiyle hemen hemen aynıydı, ondan ne kısaydı ne de uzun. Kaslarını ortaya çıkaran siyah, dar kesim bir takım elbise giyinmiş ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Bu sayede kasılan göğüs kasları kendini daha çok belli ediyordu. Sporla fazla ilgili olmalıydı.

Göz rengi kahverenginin çok da koyu olmayan bir tonundaydı ve bakışlarında büyük bir kendinden eminlik, cesurluk vardı.

Adam derin bir nefes aldı ve suratında tehlikeli bir gülümseme yeşerdi. "Varilok Veliahdı Alaz Şahzade, seni Alkandros topraklarında görmek ne kadar güzel."

Alaz o gülümsemeye tepkisiz kalarak, ciddi ifadesinden ödün vermedi. "Merhaba, Karan."

Karan'ın kahverengi gözleri Alaz'dan ayrılıp bana değdiğinde soğuk esen bir rüzgârın tüm bedenimi titrettiğini hissettim. Yüzümün her zerresini aklına kazımak istercesine beni süzdüğünde bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorladım. Kendime hâkim olamadan tek kaşımı kaldırdığımda, tebessümü çarpık bir hal aldı. Ardından kısa bir an Kuray'a bakıp tekrar Alaz'a döndü. "Arkadaşlarınla gelmişsin."

"Alkandros'un güzelliklerinden mahrum kalsınlar istemedim," diye karşılık verdi Alaz. *Güzellik* kelimesinin üzerine basmıştı, sanki altında başka anlam yatıyormuş gibi.

Karan aldığı cevapla birlikte kaşlarını kaldırdı. Koyu kahverengi bakışları tekrar beni bulduğunda yüzünde memnun

bir gülüş vardı. Gözlerini kıstı, çenesi sol omzuna doğru hareketlendi. "Sizi daha önce görmediğime eminim," dedi hafiften kısık ama pürüzsüz bir ses tonuyla. "İsminizi bana lütfeder misiniz?"

Heyecanımı geride bırakarak tebessüm edip adımı söyleyeceğim sıra, "Adı Efsan," diye araya girdi Alaz ve beklemediğim bir anda sağ elimi tuttu. Soğuk tenim sıcak parmaklarına sığınmak ister gibi kendini bırakırken şaşkın gözlerimle ne yaptığını anlamaya çalıştım. Elimi hafifçe yukarı kaldırdı ve nasıl yani, öpecek miydi? Bunu anladığım gibi elimi parmaklarının arasından çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi ve parmak boğumlarımı keskin kıvrımlara sahip dudaklarına götürdü. Yumuşacık dudakları büyük bir zarafetle tenime dokunduğunda içim titredi, ürperdim. Yutmak üzere olduğum tükürüğüm boğazıma takıldı ve kalbimden mideme doğru ılık bir sıvı aktı.

Alaz elimi indirdi, kalbim göğsümü delmek istercesine güçlü atarken elimi bırakmadan konuşmasına devam etti. "Beraberliğimiz çok yeni."

Yüreğim kesinlikle tasvip etmeyeceğim bir hızda, yüksek sesle atıyordu. Öyle ki kulaklarıma dolan sesini yanımdaki herkesin duyabileceğinden şüpheliydim.

Bakışlarında çakan kıvılcımları görmemenin imkânsız olduğu Karan, "Yeni olduğunu fark edebiliyorum," dedi. "Böyle bir güzelliği daha önce görmüş olsaydım, emin ol kaptırmazdım."

Sözleriyle birlikte Alaz'ın elimi tutan elinin sıkılaştığını, sağ koluma değen bedeninin kasıldığını hissettim. İşittikleri onu sinirlendirmiş miydi?

Hayal âleminde olmayı bırak Efsan, diye uyardı zihnim ve ona itaat ettim. Adamla gerçekten sevgili değildik, neden başkasının söyledikleriyle sinirlensin ki?

"Tanıştığıma memnun oldum, Efsan," dedi Karan. Tehlikeli gülümsemesini kaybetmeden dudaklarını kapatıp başını eğdi.

Ardından elini kaldırarak arkasındaki siyah şatonun demirden, büyük kapısını işaret etti. "O halde, buyurun."

Ve kara şövalyelerin bir barikat gibi kapının önünde tuttukları mızraklar çelik sesiyle geri çekildi ve büyük kapı gıcırdayarak kendiliğinden iki yana açıldı. Alkandros Sarayı tüm ihtişamını bize sundu.

Önden yürüyen Karan'ın arkasından Alaz bana baktı ve kaşlarını *hadi* der gibi kaldırdı. Hâlâ elimi tuttuğundan adımlarına eşlik ettim, Kuray da hemen arkamızdan ilerliyordu.

Şatonun içi de dışı gibi kasvet doluydu. Karanlık uzun koridorun aydınlatılması için avize yerine duvarlara belli mesafelerle asılmış meşaleler kullanılmıştı. Yanından geçtiğimiz an yüzümüze ışığı vuruyor, anlık olarak yüzümüzün daha aydınlık görünmesini sağlıyordu.

Koridoru bitirip önünde muhafızların bulunduğu bir başka kapıya geldiğimizde kapı yine kendiliğinden açıldı ve bu sefer nihayet gözlerim –ışığı oldukça loş da olsa– avizeyle buluştu.

Açılan kapıdan ilk Karan içeri girdi. Zemini siyah halıyla döşenmiş, duvarları kül renginde olan bu büyük salon, tam ortasında duran, üzeri şamdanlarla süslenmiş, saten örtü serili masadan anladığım kadarıyla yemek salonuydu.

İşittiğim tıkırtıyla gözlerimi masadan çektiğimde sandalyelerin birinde oturan genç kadını fark ettim. İçeri girdiğimiz için olacak, sandalyesini nazikçe geri çekti ve ipek gibi görünen mor kumaştan dikilmiş ve oldukça derin göğüs dekoltesine sahip, dizlere kadar uzanan kabarık etekli elbisesinin tüm ihtişamıyla gözler önüne serilmesini sağladı.

Bize doğru yaklaşırken kızıla çalan kahverengi saçlarını ve ona eş güzellikte aynı renk gözlerini gördüm. Burnu oldukça küçük ve ucu hafiften kalkıktı. Dudakları ise küçük fakat dolgundu. Oldukça güzeldi.

"Bu kız beni öldürüyor." Kuray kulağıma eğilip bu cümleyi kurduğunda, erkeklerin de benimle hemfikir olduğunu varsaydım. Alaz'ın da böyle düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Ne düşünüyorsa düşünebilirdi. Bundan bana neydi?

Gözlerimi kapatıp açarak düşüncelerimden uzaklaşıp tekrar kadına odaklandım. Bakışları bizi sadece sıyırıp geçti ve Alaz'ın güzel yüzünde sabitlendi.

"Ah, sizinle tekrar karşılaşmak çok güzel," dedi kız ve kabarık eteklerinden tutup hafifçe eğilerek reverans yaptı.

Alaz'ın etkileyici bakışları kızın üzerinde gezindi. Ardından başını hafifçe eğdi ve tok sesini duyurdu. "Aynı fikirler içerisindeyim."

Demek ki o da Kuray'la aynı şeyi düşünüyordu. Kendimi rolüme fazla kaptırmış olmalıydım ki yüreğimde kuvvetli bir yangının belirdiğini hissettim. Benim hissettiğim yangının tersine, alevli bir parlamaysa genç kadının kızıla çalan gözlerinde belirdi.

"Aramızda birbirleriyle tanışmayanlar var," dedi Karan ve kahverengi gözlerini benim üzerime iliştirdi. Ardından kavisli kaşlarını havaya kaldırdı. "Kız kardeşim Arya," dedi Karan, eliyle bana o güzel kadını işaret ederken. Arya'nın gözleri beni bulduğunda dudakları oldukça yapay bir gülümsemeyle hareketlendi. "Arya, bu güzel hanımefendi de Efsan. Varilok Veliaht Prensi Alaz Şahzade'nin sevgilisi Efsan."

Kadının gülümseyişi yüzünde olduğu gibi kaldı ve bu sözlerden sonra güzel çehresinde tek bir mimik dahi oynamadı. İçsel bir dürtüyle, kadının aldığı ifade hoşuma gitmişti. Çenemi hafiften yukarı kaldırdım ve bu defa daha belirgin gülümsedim. "Memnun oldum."

Arya'nın alt ve üst kirpikleri birkaç kez birbirine değdi. "Ben de memnun oldum," dedi tekdüze bir ses tonuyla. Ardından sağ eliyle yemek masasını gösterdi. "Buyurun lütfen."

Yemek sofrasına oturulduğunda garip ve gergin hava hâkimiyetini sürdürmeye devam ediyordu. Ben önümdeki biftekten –itiraf etmeliydim ki uzun zamandır yediğim en iyi etti– bir

dilim daha kesip ağzıma atacağım sıra, "Ee Alaz," dedi Karan. "Nephan'dan buralara kadar gelişinin esas sebebini öğrenebilir miyim?"

Elindeki çatal kaşığı tabağının üzerine bırakan Alaz başını *elbette* der gibi eğdi. Peçeteyle dudağının kenarını sildikten sonra konuştu. "Az çok tahmin edebiliyorsundur."

"Eh, bir şeyler var aklımda."

Alaz oturduğu sandalyesine sırtını yasladı. "Varilok kraliyet ailesinin bu yılki yıldönümü davetine icabet etmenizi istiyoruz," dedi eveleyip gevelemeden.

Arya, duyduğu bu cümleyle sevincini içinde tutamayacakmış gibi göğsünü kabarttı ve iki yana açılmak için can atan dudaklarını zor zapt etti. Katılma arzusuyla dolu gözlerle abisine baktı.

"Tahminlerim de bu yöndeydi," diyen Karan, altındaki tehlikeyi açık seçik sezebildiğim gözlerini Alaz'dan çekti ve bana döndü. "Siz de orada olacak mısınız, Bayan Efsan?"

Ben dudaklarımı araladığım an, Alaz başını sağına çevirdi, dudakları saçlarımın üstüne değdi ve kokum çok hoşuna gidiyormuş gibi soluklanıp, saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu. *Kalbim. Artık. Yerinde. Değildi.* "Elbette o gece de yanımda olacak."

"Harika," dedi Karan ve kadehini kaldırdı. "Bu gelmek için güzel bir sebep olabilir." Kahkaha attı.

Arya hevesle araya girdi. "Bu, gidiyoruz demek mi oluyor?"

Karan ipek peçeteyle dudaklarını temizledikten sonra sandalyesinde geriye yaslandı. İki avcunu tabağın iki kenarına yerleştirdi. "Planlarımı kontrol etmem gerekiyor. Ona göre yarın kararımı bildiririm."

"Güzel," dedi Alaz. "O halde odalarımıza dağılmak için izninizi isteyebiliriz."

"Tatlı yemediniz," diye atıldı Arya. "Sizin için dağ çilekli pasta yaptırdım. Kesinlikle tatmalısınız."

"Eminim harikadır," dedi Alaz zarafetini yitirmeden. "Ancak oldukça uzun bir yolculuk geçirdik. Yarın için bir an evvel dinlensek iyi olacak."

Arya dudaklarını kapatarak tebessüm edip başını sağ omzuna yatırdı. "Peki..."

"Buyurun, size odalarınızı bizzat ben takdim edeceğim," diyerek ayağa kalktı ve eliyle bir kez daha kapıyı gösterdi Karan.

Şatonun her koridoru bir diğerinden kesinlikle aydınlık olmayan bölmelerinden geçip üçüncü kata çıktığımızda Karan'ın, "Burası senin odan," diyerek üzerinde demir halkalar olan siyah kapıyı gösterdiği kişi Kuray'dı.

"Pekâlâ, ben kaçar. İyi geceler hepinize," dedi Kuray ve daha fazla beklemeden odasına girdi.

Kuray gider gitmez Karan bize döndü, gözlerini gözlerime kenetledikten sonra, "Ve Bayan Efsan," dedi. "Siz de burada..." der demez başına bir ağrı girmiş gibi elini başının üzerine koydu. Kısık bir, "Ah," sesi çıkardıktan sonra kendini topladı. "Siz de burada Alaz'la kalacaksınız."

Bu cümleye benden çok şaşıran biri varsa, o da Arya'ydı. Kızın kızılca gözleri büyük bir hasetle büyüdü, çenesi ise hafifçe kasıldı.

Alaz'la ayrı odalarda kalmamı benden çok isteyemezdi. O yüzden hızla araya girdim. "Ben..."

Fakat Alaz'ın omzuma attığı koluyla gövdemi kendine çekerek beni bastıran sesiyle cümlem yarılanamadan bölündü. "Teşekkür ederiz Karan, bu iyiliğini unutmayacağız."

Karan işittiği teşekkür karşısında gözlerini kıstı. Suratı verdiği oda bilgisinden memnun olmamış gibi bir ifade aldı ve sadece, "Rica ederim," diyebildi.

Bozguna uğramış gibi arkasını döndüğünde kız kardeşinin, yanından geçerken Alaz'ın omzunu parmak uçlarıyla hafifçe okşadığını gördüm. Gördüm, evet. Çaktırmadan yapacaktı güya

ama onu yakalamıştım! "İyi geceler," dedi davetkâr bir gülümsemeyle, sonrasında bana bakmaya tenezzül etmeden Alaz'dan kaptığı gülümsemenin verdiği cesaretle arkasını dönüp kıvırtarak yürüdü.

Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum! Yanında sevgilisi olan bir adama nasıl sulanıyordu? Alaz ona nasıl gülümsüyordu? Buralarda etik kurallar yok muydu!?

Kız gözden uzaklaştığında aklım başıma yeni gelmiş gibi geri çekildim ve sertçe Alaz'ın kolunun altından çıktım. Öfkeli bakışlarım gözlerinin içine ilişirken dişlerimi sıktım. "Bir daha sakın bedenime izinsizce dokunma!"

Uzun ve sık kirpiklerini birbirine yaklaştırdı. "Rahatsız mı oluyorsun?"

"Elbette," dedim dalga geçiyormuş gibi. Fakat... bunun doğru olduğunu söyleyemezdim.

"Peki," diye onayladı. Ellerini cebine koyup geniş omuzlarını kaldırıp indirirken, "Ama çok garip," dedi. Ardından bana doğru bir adım attı ve kafasını biraz aşağı eğdi. "Sana dokunduğumda hissettiğim kalp atışların, tam tersini söylüyor."

"Ne?" *Kalp atışımı hissedebilme gibi bir gücü var mıydı?* Yaklaşmasıyla kendini belli eden odunsu kokusu beni serseme uğratacaktı. Hayır kalbim, hızlanma, hızlanma! Bedenimi etkisi altına almadan hemen önce, hiçbir şey anlamamışım gibi "Nasıl yani?" dedim.

"İşte, tam da şimdi olduğu gibi," diye yanıtlayıp ukala gülümsemesi güzel çehresinde can bulduğunda kendime gelip geri çekildim.

"Size özel sanmayın," dedim bağırır gibi. "Erkeklerle yakın olmaya alışkın olmadığımdan o. Sıraç'ta da aynısını hissediyorum. Belki daha fazlasını."

Külliyen yalan.

Adama karşı cephe almam gerektiğini biliyordum, kimliğimi öğrendiği an benim burada tek nefes daha almama izin vermeden

bir hamlede canımı alacağını biliyordum. Onun ve krallığının benim gibi birçok insanın celladı olduğunu biliyordum ancak... Yine de kabul etmeliydim ki yakınlığı beni kesinlikle onaylamadığım bir şekilde serseme çeviriyordu. Ve hayır, aynılarını Sıraç'ta yaşamamıştım.

Cümlem sonlanır sonlanmaz yalan söylediğim anlaşılmasın diye tepkisine bile bakmadan yanından geçip Karan'ın kalmamız için ayarladığı odaya ilerledim. Şükür, büyülü falan değildi de havalı bir şekilde kapıyı açıp odaya girebilmiştim.

Oda, misafir odası olduğundan herhalde, siyahla değil de kırmızının en koyu tonuyla döşenmişti. Yerde halı yoktu fakat koyu zemin soğuk değildi.

Gözlerim büyük yatağa iliştiğinde, arkamdan geldiğini bildiğim Alaz'a, "Burada bir tane yatak var," dedim büyük bir sorunmuş gibi.

"Çift odası," diye yanıtladı beni, daha ifadesiz çıkan sesiyle. "Haliyle bir yatak olmalı."

"İyi, ben yerde yatmam. Sonuçta siz istediniz diye buradayım."

"Beni ilgilendirmez," dediğinde bakışlarımı yatağa doğru yürüdüğünden bana göz kırpan sırtına âdeta bir ok gibi sapladım.

"Beraber yatmamamız için, birinin başka yerde yatması gerekiyor."

Söylediğime aldırmadan kendini yatağa sırtüstü bıraktı ve ellerini başının altında birleştirdi. "Ben beraber yatmayı sorun etmiyorum."

"Ben ediyorum!" diye bağırdığımda başını çevirmeden gözlerini bana değdirdi.

Kaşlarını hafiften çatarak, "Çok bağırıyorsun," dedi. "Karşında Prens'in duruyor."

Ağzımın ucuyla, "Ne zorba bir prens," diye geveledeğimde tek kaşını kaldırdı.

"Efendim?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Beni neden buraya getirdiniz?"

"Tek başıma olmak sıkıcı olacaktı."

"Kuray yanınızda."

"Kuray'la çift odasında kalamazdım."

Gözlerimi kıstım. "Beni birlikte kalmak için mi buraya getirdiniz?"

"Kulağa kötü gelmiyor."

Kaşlarımı iyice çattım. "Ben ciddiyim."

"Ben de çoğunlukla ciddiyimdir."

Hırsla yatağa doğru yürüyüp işaretparmağımla onu işaret ederek, "Bakın, siz benimle..." diyecektim ki gün boyu ayağımda duran sivri topukluların gazabına uğradım. Dengemi kaybettim ve attığım tiz çığlıkla boylu boyunca Alaz Şahzade'nin üzerine düştüm. Ya da üstüne düştüğünü sandım çünkü adam öyle çevik bir hareketle beni tutmuştu ki bedenine çarpmadan vücudumu döndürdü ve sırtımın yatağa değmesini sağladı. Kalbim bu sefer, kesinlikle adrenalinden hızlanmıştı!

Üzerimde duran Alaz, avuçiçlerini başımın iki yanından yastığa yasladı. Kara bakışları gözlerimle buluştuğunda yakınlığımıza aldırış etmeden öylece suratımın her bir noktasını inceledi. Burunlarımızın ucu neredeyse birbirine değecekti ve bu kesinlikle olması gereken bir yakınlık değildi.

"Üzerime bu kadar hızlı atlayacağını düşünmemiştim," diye mırıldandığında dudaklarından yayılan ılık nefes suratımda gezindi.

"Ben..." derken kekeledim. Gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum ve yutkunup, "Ayağım... takıldı," dedim.

"Hı-hım," diye onayladı. Ancak üzerimden pek doğrulacak gibi görünmüyordu. "Evet, ne söylüyordun. Ben seninle?.."

Daha fazla dayanamadım ve gözlerimi kapatıp açtım. "Üzerimden kalkar mısınız?"

"Nedense, böyle daha sağlıklı konuşabileceğimizi düşünüyorum, Efsun," dedi tane tane. Ses tonu oldukça alçak seviyedeydi. "En son ne söylüyordun?"

Soluğuma karışan odunsu kokuyla tüylerim diken diken olurken, "Adım Efsan," diye düzelttim bilmem kaçıncı kez. "Ve gerçekten... beni neden buraya getirdiniz? Bu da bir çeşit işkence yönteminiz mi?"

"Cevaba karşılık, cevap," dediğinde tekrar ona baktım ve kaşlarımı *hadi canım* dercesine kaldırdım. Ne yani, beni bu saraya getirmesinin altında başka nedenler mi vardı cidden?

"Oyun mu oynayacağız?" diye sordum güler gibi. "Tam da bu konumdayken."

"Neden olmasın? Bence oyun konusunda iyiyiz."

Fevri davranarak, "Pekâlâ," dedim. Ardından derin bir nefes aldım. Tamam, belki biraz da kokusunu içime çekmiş olabilirdim. Güzel kokuyordu. "Beni buraya neden getirdiniz?"

Çok rahat bir tavırla yanıtladı. "Tek başıma çok sıkıcı olacaktı."

Gözlerimi devirdim. "Bunun gerçek cevap olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Bu sefer derin nefes alan o oldu. "Karan'ın o davete katılması için güzel bir sebep oluşturmam lazımdı. Aklıma sen geldin."

"Nasıl yani?"

"Güzel kızlar onun için her zaman önde olmuştur. Seni beğeneceğini biliyordum."

Bir yanım beni güzel bulduğu gerçeğini seçerken, akıllı olan yanım beni böyle bir şey için kullanmış olmasının unvanı ne olursa olsun haysiyetsizlikten başka bir şey olmadığını savunuyordu. Öte yandan, beni öfkelendirmekten zevk duyduğunu düşünerek bu cevabı vermiş olma ihtimaline odaklandım. Beni buraya getirmişti fakat Karan'a sevgilisi olarak tanıtmıştı. Bu işte bir terslik yok muydu?

"Madem beni Karan'ın dikkatini çekmem için buraya getirdiniz, o zaman neden sevgiliniz olarak tanıtıp adamın yoluna taş koydunuz? Boş olduğumu sanması daha iyi olmaz mıydı?"

Beklemeden yanıtladı. "Karan rekabeti sever. Benim olduğunu bilmek işi daha cazip hale getirecektir."

Bamtelime basıldı. Hemen kaşlarımı gözlerimin üzerine indirip, "Kesin şunu, ben sizin falan değilim!" diye bağırdım. Yutkundum, nefes alıp, "Siz..." dedim. "Siz... gerçekten nefret edilesi birisiniz!" diyerek onu üzerimden itip kalkmak istedim. Şaşırtıcı bir şekilde onu üzerimden itmeme izin verdi, kendini yatağın sol tarafına sırtüstü bıraktı. Beni izlemesine aldırış etmeden derin yırtmaçlı elbisemin eteğini düzelterek bir hışımla yataktan kalktım, odanın içindeki banyo kapısı olduğunu düşündüğüm yere doğru bir adım attım. Sonra hırsımı böyle alamayacağımı düşünerek durdum ve kafamı ona çevirdim.

"Ben sizin değilim. Ayrıca madem böyle bir planınız vardı, keşke baştan söyleseydiniz. Size yardımcı olmak benim için büyük bir zevk olacaktır çünkü adam dehşet üstü yakışıklı."

Bu defa alaylı ifadesi silindi ve kaşlarını çatan taraf Veliaht Prens oldu. "Sakın ona yaklaşayım bile deme Efsun."

"Neden? Planınıza destek olmak istiyorum. Benim için onca şey yaptınız sonuçta."

"Desteğine ihtiyacım olmadığı ortada. Karan'a yaklaşmayacaksın."

"Emin olun, buna siz karar veremezsiniz," dedim ve belli belirsiz gülümseyerek önüme dönüp hızlı adımlarla banyoya girip kapıyı kilitledim.

☽

Ertesi sabah, kâbusların yoklayıp durduğu lakin beni tam olarak o korkunç, kasvetli diyara sürüklemeyi başaramayan bir uykunun ardından güne gözlerimi açmıştım. Uyandığımda, beni buraya getiriş amacının güzelliğimle Karan'ı etkilemem olduğunu

söyleyerek kalbimin üzerine matkapla delik açılmış gibi hissettiren Alaz Şahzade odanın hiçbir köşesinde yoktu. O banyodan çıkmadan ben çoktan uyumuştum dolayısıyla nerede yattığı hakkında da bir fikrim yoktu, birlikte yattığımızı düşünmüyordum çünkü eğer öyle olsaydı hissederdim. *Sanırım.*

Belki de banyodan çıkıp üzerini değiştirdikten sonra kendine daha rahat edeceği bir oda bulmuştu. Koskoca prens de benimle uyumaya çok meraklı olmasa gerekti. Üstelik beni buraya getiriş amacını düşününce...

Söylediklerini anımsamamla içime öfke dolu bir nefes çekip çenemi yukarı kaldırdım. Beni bu kadar aşağılık emeller için kullanamazdı, onu buna pişman etmem gerekiyordu.

Karşımdaki altın işlemelerle bezeli bakır rengi çerçeveli boy aynasından kendimi inceledim. Üstümdeki siyah elbisenin kolları prenses modeldi ve sadece o kısmı satendi. Yakası kare şeklindeydi, göğüslerimin başlangıç noktasında bitiyordu. Boyuysa dizlerimin bir karış üstündeydi.

Jilet gibi ütülenmiş siyah elbisenin eteğini iki elimle düzeltim, düne nazaran daha rahat ve kısa topuklu ayakkabılarla kahvaltı için kaldığım odadan dışarı çıktım.

Sarayın kasvetli odalarından, yüzleri gizli askerlerinin önlerinden geçerek akşamki yemek yediğimiz odaya girdiğimde, beş kişi için fazlasıyla büyük olan uzunlamasına dikdörtgen masada kahvaltı yapan tek kişinin Kuray olmasını elbette beklemiyordum. Alaz burada da değildi. Karan ve pek de uslu bakışlara sahip olmayan kız kardeşi Arya da öyle.

Alnına düşen dalgalı buklelerinden rahatsız olmadan tabağındaki yiyeceklere yumulan Kuray'a, dikkatini bana verebilmesi amacıyla, "Günaydın," dedim.

Lokmalarıyla şişen iki yanağına aldırmadan kafasını kaldırıp yeşil gözlerini benimkilerle buluşturduktan sonra, "Gonoydon,"

diye karşılık verdi. Konuşurken ağzından birkaç parça yiyecek dışarı fırladı.

Buna takılmamaya çalışarak bir leydi edasıyla çaprazındaki sandalyeye oturup, "Herkes nerede?" diye sordum. İçten içe sormak istediğim kişi bu sefer kabul ediyorum ki Alaz'dı. Yani sabahın bu saatinde yerinden su çıkmamıştı ya.

Kuray konuşmadan önce lokmalarını yutmayı denedi. *Gerçekten sarayda mı yetişmişti? Hareketleri bir saray beyefendisiyle hiç mi hiç uyuşmuyordu.* Ardından önündeki portakal suyunu bir dikişte bitirdi. O sırada ben, Kuray'ın ağzından fışkıran parçaların bulaşmadığı kahvaltılıkları özenle tabağıma atmakla meşguldüm.

"Sormak istediğin Alaz'sa," dedi koluyla ağzını silerken. Merakımı çaktırmamak adına çatalımı taktığım bir dilim peyniri ağzıma attım. Ben damağıma değen yoğun süt tadıyla lokmamı çiğnerken Kuray konuşmaya devam etti. "Onu sabah Arya'yla gördüm, şatonun dışına çıkıyorlardı. Kim bilir, belki kahvaltıdan evvel ormanda *sabah sporu* –bu kelimeleri değişik bir vurguyla söyledi– yapmak istemişlerdir."

Ucuna salam taktığım çatalım, işittiklerimle dudaklarıma ulaşamadan olduğu yerde kaldı. Kaşlarım kendiliğinden havalanırken boğazıma büyük bir yumrunun oturduğunu hissettim.

Kuray kesinlikle yersiz rahatsızlığımı anlamış gibi yeşil gözlerini üzerimde gezdirdi. Sonra o da tıpkı benim gibi çatalını masaya bıraktı ve bakışlarını gözlerimden çekmeden, "Hey," dedi. Ardından dudaklarını bir tebessüme esir kıldı. "Şaka yapıyorum. Tamam, onları birlikte gördüm ama dışarı falan çıktıkları yoktu. Yolda karşılaşmış bile olabilirler."

Bir söylediği ruh halimi diğerinden daha beter hale getiren Kuray'a karşı, *hah*larcasına nefesimi verdim. "İstediğiyle istediği gibi takılabilir. Benim için bir problem yok."

Yoktu elbette, kendine bir an evvel yeni bir sevgili yapmalı ve beni serbest bırakmalıydı. Bu benim oldukça işime gelirdi. *Kesinlikle öyleydi.*

Kuray'ın çenesi hafiften sağ omzuna doğru kaydı. "Alaz'ı umursamadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Sevgilini?"

"Dışarıdan nasıl göründüğünü bilmiyorum fakat ikimizin de birbirini umursadığı söylenemez."

Oyuna biraz da benim el atmam gerektiğinin farkına varmıştım. Ayrılık dedikodularının yolunu şimdiden yapmalıydım, muhtemelen Alaz da bunun için çalışıyordu. Arya'yı gözüne kestirmiş olmalıydı, buralara kadar gelmesinin tek sebebi Karan olacak değildi ya.

Kendi kendime kafamı sallayarak çatalıma bir domates taktım ve çiğnemeye başladım. Fakat yutabilmek tahmin ettiğimden daha uzun ve zor oldu.

"Senin cephende işler nasıl yürüyor bilmiyorum sevgili seviye atlayan kız ama," diyen Kuray ilgimi yeniden kendisinde topladı. Kafasını biraz bana doğru eğdi. "Alaz önemsemediği, umursamadığı kimseyi yanında tutmaz, sebebi her ne olursa olsun." Söylediklerini noktalamak amacıyla sempatik bir şekilde göz kırptığında yeşil harelerinin parlayıp söndüğünü hissettim.

"Merhabalar." Bu gür ses ortamda yankılandığında Kuray'ın söylediklerinden anlık olarak ayrılarak arkama baktım. Üzerine koyu lacivert, gümüş çizgileri olan dar kesim ceketli takım giyinerek yine kaslarını belli etmeyi ihmal etmeyen Karan'ın kahverengi gözleri gözlerimle buluştuğunda suratında etkileyici bir gülüş canlandı. "Bayan Efsan, demek uyandınız."

Başımı hafifçe eğip, "Günaydın," diye karşılık verdim.

Karan'ın gözleri kısıldı ve bana bu sefer halimi çözmek istiyormuş gibi baktı. "Sıkılmış görünüyorsunuz. Yoksa sizinle yeterince ilgilenmediler mi?"

Gözlerim Karan'a baksa da zihnim dün gece Alaz'la olan konuşmamızdaydı. Beni resmen bu adama bir pazarlık malı gibi sunmak amacıyla getirmişti. Ne önemsemesinden bahsediyorduk? Şerefsizin önde gideniydi.

İçim öfkeyle dolup taşarken sinirimi dışavurmamaya kararlıydım. Hafiften gülümsedim. "Aslına bakarsanız sıkıldım," diye yanıtladım Karan'ı. "Uyandığımdan beri doğru düzgün konuşabileceğim tek kişiyle karşılaşmadım." Kuray'ın far görmüş tavşan gibi bana baktığını hissettim. Onu *doğru düzgün* kategorisine sokmamam zoruna gitmiş olabilirdi.

Karan'ın da gözleri Kuray'a gittikten sonra yüzündeki gülümsemenin çapı genişledi ve tekrar bana yöneldi. "Sabahın ilk saatlerinde vekillerimle önemli bir toplantım vardı. Gelecek yılın vergileri hakkında konuşmamız gerekiyordu ve yeterince erteledim. Toplantı biter bitmez geldim, lütfen mazur görün." Hafifçe eğilerek sağ elini uzattı. "Şimdi, izniniz olursa size şatonun eğlenceli taraflarını göstermek isterim."

Büyük eli bana yönelttiği teklife eş olarak istekli bir şekilde önümde dururken Kuray'ın öksürdüğünü duydum. Nefes aldığında toparlandığını anladım. "Gitmeseniz daha sağlıklı olur. Birazdan Alaz burada olur ve onu yanında görmek ister."

"Bırakın da bu yanıtı kendisinden duyalım, değil mi?" dedi Karan benim yerime.

Kuray, "Kendisi de aynı fikirde..." derken ona bakmadan, "Sizinle olmaktan keyif alırım," diye araya girerek Karan'ın elini tuttum.

O sırada Kuray'ın hayretle kaşlarını çatarak sandalyesinde geriye yaslanırken, "Al başına belayı," diye hayıflandığını duydum ancak bunu Karan'ın duyup duymadığından şüpheliydim.

Ayağa kalktım ve Karan'la yürümeye başladık.

"Şatoyu beğendiğini umuyorum." Yemek salonundan çıktığımız gibi konuştuğunda gözlerimi her tarafı siyahla döşenmiş büyük yapının içinde gezdirdim. Siyahı severdim fakat kasveti sevmezdim, bu nedenle şatoyu beğendiğim söylenemezdi. Bunu Karan'a belli etmeye niyetim yoktu.

"Bayıldım," dedim hayran olmuş bir ses tonuyla. "Her köşesi ayrı güzel."

Başını öne eğerek gülümsediğinde sağ yanağındaki gamzesi kendini belli etti. Kabul etmek gerekirse adam, dizilerde başrol oynayabilecek kadar yakışıklı ve yapılıydı.

"Karanlığın yakışmadığı tek yer tanımadım. Baktıkça huzur buluyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. Karanlığı seven bir insan değildim, hatta belki de tek korkumdu.

"Belli oluyor," dediğimde Karan'ın gözleri bana ilişti. "Kendiniz de şatonuz gibi karanlıksınız."

Alt ve üst kirpikleri birbirine yanaştı. "Bunu iltifat olarak mı söylüyorsun?"

"Nasıl kabul ederseniz."

Sırıttı. Öyle ki kavruk teninde parıldayan beyaz dişleri gözler önüne serildi.

O an tam karşıdan gelen kırılma sesleriyle bakışlarımı Karan'dan çekip birkaç metre ilerimizdeki tarafa yönelttim. Siyahlar giyinmiş genç bir erkek çocuğu, önündeki kırılan porselen takımlarıyla beraber yere düşmüştü. Avuçiçleri kesiklere değdiğinden kanıyordu ve zemin, çocuğun ellerinden akan kanla boyanıyordu.

Arkadan bir hışımla gelen bir başka adam yerdeki on beş on altı yaşlarındaki çocuğun sırtına sert bir tekme attığında, gözlerim dehşet içinde büyüdü. Genç çocuğun yüzü de kesiklerin üzerine yapıştı.

"Seni beceriksiz pis kan!" diye bağırdı ona tekme atan kişi. "Yaşamayı değil, ölmeyi hak ediyorsunuz siz! Hepiniz!"

Genç çocuk doğrulmak isterken, arkasındaki adamdan bir tekme daha yedi. "Sizin tek işiniz, bizim önümüze paspas olmak olmalı!"

Hayretle bu korkunç manzarayı izlerken, "Orada neler oluyor?" dedim endişeli ses tonumla. Karan'ın da bakışları benim

baktığım yere değdi, sonrasında çok önemsiz bir şeymiş gibi bana döndü.

"Magloları çalıştırmamam gerektiğini söyleyenler haklılar sanırım, hiçbir işi doğru düzgün beceremiyorlar. Böyle kötü bir manzarayla karşılaşmanı istemezdim."

Koridorun soluna döneceğimiz sıra, yerdeki çocuk ayağa kalkmaya çalışırken arkasındaki adam ise onu ağza alınmayacak sözlerle azarlamaya devam ediyordu. Maglo türünü hatırlıyordum. Bu ülkenin zulme uğrayan soyu. Maglo kız gözlerimin önünde zulme uğrayıp öldürülecekken canım pahasına araya girmiş ve onu kurtarmıştım.

Alaz'ın da payını es geçme, diye uyardı zihnim. Haklıydı da, belki Alaz gelmese o iki pisliğin zulmüne ben de uğrayacaktım ve Nephan'daki maceram acı bir şekilde son bulacaktı. Kendi dünyamda kendimi savunurdum, baş edebileceğimi biliyordum orada lakin burada... Elimde olmayan sebeplerden ötürü güçsüzdüm. Adamların elleri büyü saçıyordu!

Aklımda yer eden korkunç hatıralardan bir çırpıda sıyrılıp koridor boyunca yürürken Karan'a baktım. "Sırf soyu yüzünden onlara bu kadar acımasız davranmamalısınız."

Öyle ya, ne yapmıştı maglolar buradakilere? Hepsi birbirinden masum görünüyordu. Açıklaması neydi? Neden lanetli görülüyorlardı? Gerçi dünyamda da yok muydu aynı şeyler? Sırf ten renkleri yüzünden zulme uğrayanlar, doğdukları coğrafya yüzünden şiddet görenler, ezilenler, öldürülenler yok muydu? Evrenin her yerinde ırkçılık olduğu düşüncesi beni derinden sarstı.

"Acımasız mı?" dedi Karan alay eder gibi. "Ülkede maglolara uygulanan kanunları bilmiyormuş gibi konuşuyorsun. Ben olmasam onları yanlarında tutacak kimse yok. En azından sayemde yiyecekleri lokmaları kazanıyorlar. Eh, biraz eziyetleri de olmalı."

"Madem bir iş yapıyorsun, bunu tadında bırak," demek

istedim fakat diyemedim. Buradaki herkes maglolara tepkiliydi, ben böyle ılımlı yaklaşırsam çok garip karşılanabilirdi. Bu nedenle susmak zorunda kaldım. Ne kadar da benimsemiştim bir şeylere karşı susmayı... Üstelik yeni yeni açılıyorken.

Ne kadar ilerlediysek de o çocuğu düşünmekten geri duramamıştım, zaten kaçan keyfim iyice kayıplara karışmıştı. Şatoda dalgın ve hüzünlü yürümeyi sürdürürken gözüme ilişen orkestra çalgılarıyla serap görüyormuş gibi gözlerimi açtım. Koridorun sağ tarafında müzik aletleri bulunuyordu. Piyano, çello, yan flüt ve... Buraya geldiğimden beri kendisine büyük bir hasret duyduğum enstrüman...

Keman!

"Onları... kim çalıyor?" dediğimde Karan'ın da yüzü benimki gibi müzik aletlerine döndü. Ben yürümeyi durdurduğumda o da durdu.

"Hepsini ayrı ayrı çalmayı sevsem de tek başıma bir orkestra oluşturamıyorum. Bu yüzden davetlerde gelen misafirler için kendiliğinden çalınan bir orkestra oluşturdum."

"Kendiliğinden?"

Büyüyen gözlerimle Karan'a baktığımda kalın dudaklarını kendinden emin gülümseme esir aldı. "Elbette, bunu görmek ister misin?"

İçim kıpır kıpır oldu. Müzikle uğraşmak kendi dünyamda sıkıntılarımdan kaçış yöntemimdi, kemanımı omzuma yüklediğim an tüm sıkıntılarım perde arkasında kalır ve dünyada yalnız iki şey var olurdu: ben ve ezgilerim.

Çölde su gören bedeviyi aratmayan bir hevesle, "Tabii," dediğimde Karan ortaparmağı ile başparmağını birbirine sürttü ve bir anda müzik aletleri ünlü bir orkestrayı aratmayacak şekilde hareketlenip uyumlu sesler çıkarmaya başladılar. Kemana eşlik eden yan flüt sesleri, araya eklenen piyanonun nazik dokunuşları...

Büyüleyici bir müzikti bu.

Kusursuz çalıyorlardı; çok orkestra izlemiştim, hepsinde bir hata, en profesyonellerinde bile gözden kaçan detaylar oluyordu. Ama bunda yoktu. Ayaklarım bir zamanlar evde eğitimini aldığım bale için can atıyor, parmak uçlarım ritimle beraber hareketleniyordu. O kadar özlemiştim ki kemana dokunmak, onu kendim çalmak için can atıyordum.

Bir süre sonra içimde çağlayan coşkun sulara dayanamayıp, "Ben de çalabilir miyim?" diyerek gözlerimi orkestradan zar zor ayırıp Karan'a baktığımda dudaklarını kapatarak başını eğdiğini gördüm.

"Hangisini istersen."

Gözlerimin parladığını hissediyordum çünkü kalbim tam da şu an ışıl ışıldı. "Keman!" dedim büyük bir arzuyla.

"Emrine amade," diye karşılık verdi Karan ve bir anda keman, çalmayı durdurdu. "İşte, seni bekliyor."

Yüzüme uzun zaman sonra ilk kez içten bir gülümseme kattım ve hızlı adımlarla üzerinde tek bir çizik, soyuk bulunmayan cilalı, son derece pahalı duran kemana ilerledim. Ve kemanı, yıllardır maşukun hasretiyle yanıp tutuşan âşığın vuslata erişi gibi şevkle elime aldım. Nazik bir şekilde omzuma yerleştirdikten sonra arkadaki aletlerin çaldığı müziğe uygun olarak yayı tellerin üzerinde hareket ettirdim.

Ben çaldıkça orkestranın ritmi biraz daha artıyordu ve ona uymak daha zorlaşıyordu. Müzik iyice hızlandığında Karan'a baktım, bu işte onun parmağının olduğunu düşünüyordum. Fark ettiğimi anlayıp gülümsediğinde, kahkaha atmaktan kendimi alıkoyamayıp, "Pes etmem!" diye bağırdım. Yine her şeyden soyutlanmıştım, tüm sıkıntılarım yok olmuştu ve son derece iyi hissediyordum.

"Emin misin?" deyip gülümsemesini düşürmeden müziğin hızını biraz daha artırdığında ben de hızlandım. Halime karşılık Karan'ın şuh bir kahkaha attığını duydum.

Artık orkestra insani gücümün yetmeyeceği bir seviyeye geldiğinde ritmi kaçırıp, "Aman Allah'ım," dedim nefes nefese. "Bu inanılmazdı!"

Karan yüzündeki içten gülümsemeyi diri tuttu. Gözlerindeki arsız ifade beni bulduğunda, bakışlarını kaçırmadı ve etkileyici ses tonunu duyurdu. "İnanılmaz olan sensin, Efsan."

İltifata kaçan bu cümleyle beraber kaşlarımı havaya kaldırdım ve manasız bakışmamızı yarıda bölüp kemanı omzumdan indirerek, "Çok yoruldum," dedim.

"Enstrümanlara meydan okudun, üstelik gücünü kullanmadan. Yorulmak hakkın."

Gülümsememin solmasına imkân yoktu çünkü buraya düştüğümden beri ilk kez yapmaktan zevk aldığım bir şeyi ellerimin arasında tutmuştum. Birkaç dakikalığına tüm dertlerimi unutmuş, zamana meydan okumuştum.

"Gerçekten, çok teşekkür ederim," diyerek kemanı ona uzatmak için yeniden arkama döndüğümde karşılaşmak istediğim tek surat Karan'ınkiydi. Fakat birkaç adım arkasındaki bedenin kara irisleri Karan'dan daha çok ilgimi çekmişti.

Alaz'ı görür görmez yüzümdeki içten tebessüm yerini somurtkan bir ifadeye bıraktı. Bu ani ruh değişimimin, yanındaki Arya'yla da bir alakası var mıydı yoksa sadece dün gece söyledikleri miydi emin değildim. Sanırım, ortaya karışıktı.

"Orkestrayı çaldıran siz miydiniz?" Arya içerisine sahte bir parıltı eklediği gözleriyle bize bakarak bu soruyu sorduğunda Karan da onları yeni fark etmiş gibi arkaya döndü.

"Evet, Efsan'la keman provası yapıyorduk." Alaz'ın gözleri, Karan'ın söylediklerinin ardından tekrar bana döndü ve sorar gibi baktı. Bu sırada Karan konuşmayı sürdürdü. "Sevgilinin muhteşem bir yeteneği olduğundan haberin var mıydı?"

Simsiyah bakışlar Karan'ı buldu ve istifini bozmadan, "Elbette," deyip ciddiyetini kaybetmeden ekledi. "Birlikte beste

yaptığımız bile olmuştur. Kaliteli zaman geçirmeye bayılırız." *Yalanı da anadili gibi konuşuyordu.* Sonrasında odağı tekrar ben oldum. "Değil mi, güzelim?"

Kendimi sıktım. Karşılaştığım manzaranın beni bozuntuya uğrattığını çaktırmamaya özen göstererek tıpkı Alaz gibi tebessüm ettim. "Öyle," dedim ben de dik dik bakarak. Dudaklarımı birbirine bastırıp derince soluklandım. "Öyle fakat hiçbirinden bu kadar keyif almamıştım."

Aferin kızıma!

Karan'ın dar ceketinin sardığı kolunun pazı kısmına dokunduğumda Alaz'ın gözlerinin bir kurşun gibi oraya değdiğini hissettim. Umursamadım ve tebessümümü genişlettim. "Çok teşekkür ederim, sayende uzun zaman sonra gerçekten eğlendim."

Sayenizde, değil *sayende.* Çokluk eki yok.

Karan'ın gözlerinde muzafferane bir ifade oluştu. "Bence bu kadar kısa sürmemeli, vaktiniz varken ormanı da gezdireyim diyordum, ne dersin?"

Yanıt vermek için dudaklarımı araladım.

"Vaktimiz yok, Nephan'a dönmemiz gerekiyor." Lakin Alaz'dan çıkan sözler, benim söyleyeceklerimin önüne geçti.

"İki gün daha burada kalacağınızı söylemiştin?" Arya mızmızlanarak bu soruyu sorduğunda kısılan gözlerim kızın üzerine gitti. Güzel yürüyordu, *sevgilime. Sahte sevgilime.*

"Varilok'ta halletmem gereken acil işler var."

Karan, Alaz komik bir şey söylemiş gibi kahkaha atıp, "Hadi ama Alaz Şahzade," dedi. "Birkaç gün daha kalırsanız sevgilini elinden alacağımdan mı korktun yoksa?"

"O, elimden alacağın bir eşya değil," dedi Alaz resmi bir şekilde. Dün söylediklerine oldukça zıt kaçan cümlesi beni de en az Karan kadar şaşırtmıştı. Fakat kesinlikle ciddi olduğunu düşünmüyordum, formalite laflardı işte. Bu sefer gülme sırası Alaz'daydı. Dudaklarının bir tarafı sağına doğru kıvrıldı ve o gözlerine

asla ulaşmayan tehlikeli gülümsemelerinden birini yüzünde canlandırdı. Bakışları yeniden beni buldu. "Kendisini elden alınacak bir eşya gibi gören kişilere ilgi duymayacak kadar da akıllı." Bana göz kırptı.

Karan kesinlikle yıkıma uğramıştı. Az önceki zafer gülümsemesinden eser yoktu şimdi, gelişigüzel bir tebessüm canlandı yüzünde ve hemen bana baktı. "Sadece bir deyim," diye açıklamak istedi kendini. "Öyle düşünmediğimi bilmenizi isterim."

"Neyse ki benim sevgilim," dedi Alaz bana fırsat vermeden. *Yine.* "Senin düşüncelerinle ilgilenmesi gerekmiyor."

Arya isimli zavallı kız da abisi gibi şaşkın şaşkın olanları izliyordu. Az önce kendisiyle dolaşan Alaz'ın bir anda sevgilisi olduğunu hatırlayıp onu görmezden gelmesi gururunu kırmış gibiydi.

Karan boğazını temizleyip yapay bir ifadeyle gülümsedi.

Ben bunları düşünürken Alaz, kelimeleri biter bitmez Karan'ın hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden bana döndü. Tutmam için elini uzattı. "Hadi, gidiyoruz."

Kaşlarıyla dışarıyı işaret ettiğinde, "Hemen mi?" diye sordum.

"Acil bir iş diyorum, neresini anlamadın?"

Ses tonundaki azarlamayı fark ettiğimde az önceki centilmenliğinin aslında bir oyun olduğunu hatırlattım kendime. Gerçek Alaz Şahzade karşımdaydı işte, dün söylediklerini ne çabuk unutmuştum.

Öfkemi hatırlayarak çenemi yukarı kaldırdım. "Ellerim terledi," deyip tutma isteğini reddettim.

Kaşları havaya kalktı ama bozuntuya vermeden elini indirdi. Ne durumda olduğuyla ilgilenmeden tekrar Karan'a döndüm. Bakışlarımız buluştuğunda, "Her şey için teşekkürler. Hoşça kal," dedim. Arya'nın da burada olduğunu hatırlayarak isteksizce, "...ın" diye ekledim.

Karan ve Arya, bizi arabaya kadar uğurlamıştı. Alaz arabayı çalıştırdığında içeri girmişlerdi ve geriye sadece Kuray'ın

gelmesini beklemek kalmıştı. Lüks aracın içinde derin bir sükût hâkimdi, duyulan tek şey nefes alış verişlerimizdi. İkimiz de birbirimize bakmamak için yeminli gibiydik. Ben konuşmamak için de aynı kanıdaydım doğrusu. Kafamı onunla meşgul etmektense ilgimi başka yöne çevirmek için dizlerimin üzerinde duran ellerime baktım, avcumu açtım ve boğumları kızarmış parmaklarımı izledim. Ne güzel de kavramıştım kemanı, notalar ve ezgileriyle âdeta huzur bulmuştum.

Bunu bir kez daha gerçekleştirebilir miydim? Burada keman temin edebileceğim bir yer var mıydı bilmiyordum.

"Eğlenmiş görünüyorsun."

Alaz'ın muhataralı sesi beni keman hayalimden alıkoyarken kafamı kaldırıp ona baktım. Gözleri üzerimdeydi ve kesinlikle yumuşak bakmıyordu.

Umursamadan başımla onayladım. "Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar eğlendim."

Kavisli kaşları hafiften gözlerinin üzerine indiğinde ne yapmaya çalıştığımı anlayamamış gibiydi. Hoş, amacımın ne olduğunu ben de bilmiyordum. Kıskandırmak mı? Onu kıskandırınca elime ne geçecekti ki? Kaldı ki onun u-mu-run-da de-ğil-dim!

Bunu kavrayabilmem için daha ne yapması gerekiyordu acaba?

"Sana dün gece bir şey söyledim, değil mi?" dediğinde aklım ışık hızıyla geceye gitti. Aynı anda hem şaşırtıp hem korkutup hem de üzmüştü.

"Evet," diye onayladım onu. "Beni buraya getirme sebebinin Karan'ı etkilemem olduğunu söylemiştin. Ben de destek oluyorum işte."

Karan'a yaklaşmamamı da söylemişti ama konumuz o değildi.

Bana göre.

Kötü bir şey söylemişim gibi gözlerini kapatıp açtı. Sonrasında kısılan gözlerini tekrar üzerimde tuttu. "Sabrımı taşırma, Efsun," dedi uyarır bir tonla kafasını bana doğru eğip suratını yüzüme yaklaştırdığında. "O adama yaklaşmayacaksın."

"Bana emir vermekten vazgeçin, Alaz," dedikten sonra ben de korkusuzca başımı ona yaklaştırdım. Burunlarımızın ucu neredeyse birbirine değecekti. Fakat önemsememeye çalışıp dikbaşlılığımı korudum. "Kiminle yakın olup olmayacağıma sen karar veremezsin."

Kiminle aşık attığımın farkında değildim. Aslında farkındaydım ancak bu şu an umurumda değildi. Dün söyledikleri yenilir yutulur cinsten şeyler değildi. Ne yapsam hakkımdı! Prens olması bana istediği gibi davranma hakkını vermiyordu. Ayrıca sırf bu yüzden zindana attırılıp öleceksem de öleyim, kendimi kullandırarak yaşamaktan daha iyi bir tercih olduğu ortadaydı.

Alaz'ın gözleri, gözlerimden bir anlığına çekilip kendininkilere çok yakın olan dudaklarıma indi. Öyle bir bakış attı ki kalbim yerinden fırlayacak sandım. Tekrar gözlerime çıktığında, başını biraz daha eğdi ve bu sefer burunlarımızın ucu birbirine değdi. Ardından âdeta dudaklarımın üzerine fısıldadı. "Tehlikeli sularda yüzüyorsun."

Yutkunmamak için büyük bir çaba sarf edip, ondan geri çekilmeden irademi sağlamlaştırdım. Yakınlığının aklımı allak bullak etmesine fırsat vermeden, "Ama su nasıl güzel," diye karşılık verdim.

Siyah gözleri biraz daha kısıldı ve dudakları bu sefer aralandığında, yapacağı şeyin konuşmaktan başka bir şey olduğunu kavrayabilmiştim.

Eğer arabanın arka kapısı bir hışımla açılmasaydı...

"Dostum bilmeni isterim ki bu sarayın hizmetlileri çok... vo vo vov!" Kuray'ın sesi, bizim arada mıknatıs varmış gibi birbirine yaklaşan suratlarımızı ve birkaç santim sonrasında birbirlerine yapışacak olan dudaklarımızı güzel bir şekilde uzaklaştırmamıza neden olduğunda, önüme nasıl döndüğümü bilmiyordum. Gözlerim arabanın ön camına bakıyordu fakat baktığı yeri gördüğümden emin değildim.

Az önce ne olmuştu öyle?

Kuray, "Birbirinizi yalnız bulduğunuz her an böyle yapışıyor musunuz siz?" dediğinde kalbim gümbür gümbürdü, göğsümden fırlayacak diye endişe duyuyordum. Anlık bir şekilde tüm kontrollerim elimden alınmıştı sanki, hipnotize olmuştum ve Kuray gelmeseydi ona teslim olacağıma emindim. Beni buna iten sarsıcı bir kuvvet vardı. O da neydi öyle?

En az benim kadar sersemlemiş görünen Alaz, "Kapa çeneni," diye tersledi onu ve arabayı çalıştırdı. Motorun sesi ortamdaki garip sessizliği gölgeledi fakat yüreğimin atışlarını kesinlikle bastıramadı.

"Dünkü, odamda gürültünüzden uyuyamadığım hareketli gecenizden sonra biraz dizginlenirsiniz diye düşünmüştüm fakat siz sandığımdan da fena çıktınız. Gelmeseydim bu araç kim bilir nelere şahit olacaktı," dedikten sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi uzandığı koltuktan ayağa fırlayıp başını ikimizin arasından uzattı. "Yoksa oldu mu!?"

Ben kızardığına emin olduğum suratımla ceset görmüş gibi Kuray'a bakarken, gözleri yolda olan Alaz alev saçan kara haleleriyle dikiz aynasından baktı arkadaşına. "Biraz daha saçmalarsan bu araç kanlı bir cinayete şahit olacak."

Kılıçtan daha keskin olan ses tonuyla bu sözleri söylediğinde Kuray teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Aman canım, benim zaten uykum var. *Geceden.*"

Alaz ona ters bir bakış atar atmaz Kuray kendini koltuğa bıraktı. Gündüz olmasına rağmen, "İyi *geceler,*" dedi yine son kelimesini vurgulayarak. Sonra bu konu hakkında gerçekten başka bir şey söylemeden uyudu ve bizi arabanın içindeki sessizlikle baş başa bıraktı.

☽

Gözümü kırpmadan ve başımı kendi tarafımdaki penceremden ayırmadan geçirdiğim üç saatlik yolculuğu Alaz'la tek bir

diyaloğa daha girmemeyi başararak bitirmiş olmanın verdiği rahatlama hissiyle sağ salim arabadan inmiş, topuklu botlarımla kaymamak için dikkat ederek bahçede ilerlemiştim. Soğuk havanın aksine yanaklarım alev alevdi, aklımda hâlâ Kuray gelmeden önce karşı karşıya kaldığımız o sahne canlanıyor ve engel olamayışım aklımı kurcalıyordu. Sanki... o an bir şekilde bunu istemiştim. Bu düşünceye inanamıyordum, kendimden soğutuyordu beni. Nasıl o kadar zayıf olduğumu bilmiyordum.

Yüzümü buruşturdum, hatırladıkça hızlı atan kalbimi sakinleştirmek için art arda üç kez derin nefes aldım ve soğuk havanın ciğerlerimi yakmasına izin verdim. Nihayetinde üşüyen ellerimi kaldırıp kapıyı yumrukladım.

Saniyeler sonra açılan kapının arkasında beliren kişi Mehsa'ydı. Beni görünce her zamanki içtenliği ve tez canlılığıyla bin tane cümle sıralayacağını, boynuma atlayıp hayatta olduğum için şükredeceğini düşündüm fakat o bunların hiçbirini yapmadı. Yalnızca buruk bir gülümsemeyle, "Hoş geldin," dedi.

İçime dolan endişeyle kaşlarımı çattım. "Hoş buldum?.." dedim sorar gibi. "Ama aslında bulmayacağım gibi."

Mehsa söylediklerimi onaylarcasına dudaklarını büktü ve kapıyı biraz daha aralayıp eliyle içeriyi işaret etti.

Tereddüt etsem de söylediğine katılarak içeriye girdim. Barın her zamanki tekli koltuğunda oturuyordu ve onun da Mehsa'dan farklı olduğu söylenemezdi. Odada çıkan tek ses duvarda asılı, antika duran sarkaçlı saatten yayılan tik-tak yansımalarıydı. Buz tutan parmaklarımı avcuma gömdüm, kalbim korkuyla kasılırken alacağım cevaptan korkarak, "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Aynil teyzem ve eniştem Noyan..." dedi yanıma gelen Mehsa. Tekrar ona baktım.

"Ne? Kitabı mı buldular? İçinde çıkışıma dair bir şey mi yazmıyor?"

"Hayır," diye yanıtlayan Barın oldu. Yeniden ona baktım. Bu defa umutlarımı acımasızca ellerimin arasından alacak o cümleyi hiç beklemeden kurdu. "Dün gece görev yerleri değişti. Artık Sayhubat'ta çalışacaklar."

Bölüm On Üç

DAVET

Gök, burada kalan günlerimin geçen günlerimden daha zorlu olacağını bağıra bağıra söylercesine gürledi.

Nephan'ı tam beş gündür şiddetli sağanak yağış esir almıştı. Geceye doğru fırtınalar çıkıyor, dayanıksız evin pencereleri hiddetle titriyordu. Çoğu günler kalktığımızda bahçeye savurulan ağaç dallarına, çöp poşetlerine ve tabelalara şahit olmuştuk. Fakat hayat bir duraksamaya tabi tutulmuş değildi, her şey aynı akışıyla devam ediyordu.

Alkandros Sarayından döneli bir hafta kadar olmuştu, bu süre zarfında Alaz Şahzade evine pek uğramamıştı lakin Kuray'ı ve Liva denilen kızı birkaç kez bahçesinde, pencerede görmüştüm.

Noyan ve Aynil'in saraydan gönderildiğini öğrendiğim günden beri son kalan enerjim de sönüp gitmişti, kendimi buraya daha fazla hapsolmuş hissediyordum ve âdeta depresyondaydım. Zorunda kalmadıkça kimseyle konuşmuyor, günlerimin çoğunu sadece ve sadece ailemi düşünmekle geçiriyordum.

Nihayetinde bunun benim için bir tercih olamayacağının, kendim için kendimin bir şeyler yapması gerektiğinin bilincine varmıştım. Depresyon işime yaramazdı ve kurtulmak istiyorsam harekete geçmem gerekiyordu çünkü başka çarem yoktu. Bunun yolunun da zaten kolumda altın bir bilezik gibi takılı olan kraliyet ailesinin değerli üyesi Prens'le yakınlığımı kullanmaktan geçtiğini anladım. Bana gönderilen balo davetiyesine bakarken

bir karar vermem gerekiyordu ve ben bugün kendim için o ilk adımı attım.

Mehsa, saçlarımı yanlardan iki tutam alıp arkada birleştirdi. Ortasında uçları yukarı bakan hilal şeklinin bulunduğu ince tacı başıma yerleştirirken "İşte..." dedi. "Bu kadar. Bitti."

Sesiyle birlikte düşüncelerimden arındım, gözlerimi yağmur damlalarıyla buğulanan, rüzgâr dolayısıyla titreyip duran camdan ayırdım ve üstünde küçük bir çatlağı bulunan boy aynasına baktım.

Burada çalıştığım günlerde kazandığım tüm parayı yatırdığım elbise koyu buz mavisi rengindeydi. Omuzlarımdan aşağıya doğru kollarımı dahi saran uzunca bir pelerine sahipti. Gökyüzündeki tüm yıldızlar incecik tül kumaşında toplanmış gibi ışıl ışıl parlıyordu. Straplez gibi görünen kalp yakaydı ve bu nedenle iki göğsümün arasında, sol tarafa biraz daha yakın duran, doğum lekesini andıran ufak ben de ortada kalmıştı. Belden oturtmalıydı. Uzun, tül kloş eteği topuklarıma kadar uzanıyordu.

Verilen parayı hak ettiği doğruydu, Prens'in sevgilisinin giyeceği türden bir elbiseydi.

Sevgilisi(!)nin baloya katılacağından haberi olmayan bir prensin...

Neler olacağını çok düşünmemeye çalışıyordum çünkü sadece aklımda kurgulamak bile kalbimin yerinden çıkmasına neden olacak kadar hızlı atmasına sebebiyet veriyordu.

Mat, nude tonlarda bir rujla renklenen dudaklarımı birbirine bastırdım. Makyajım daha çok gözlerimde yoğunlaşmıştı, dumanlı bir göz makyajı yapmıştı Mehsa ve hiçbir şey yapmasam bile bakışlarım bir kedininki kadar keskin ve etkileyici görünüyordu.

Derin bir nefes alıp aldığım nefesi serbest bıraktıktan sonra göğsüm yavaş yavaş inerken aynadan Mehsa'ya bakıp, "Eline sağlık," dedim.

Avuçlarını koyu renk dar kot pantolonunun iki yanına yerleştirip omuz silkti. "Ne demek..." dedi dümdüz bir ses tonuyla. "Çok güzel görünüyorsun. Ama..."

"Ama?" diye sordum.

"Bilmiyorum. İyi bir hamle mi yapıyoruz?"

"Yapmam gerekiyor," diye karşılık verdim. "Uzun zamandır kendimi ait hissetmediğim bu topraklardayım. Benim için deli olduğuna emin olduğum ailem benden sonsuz kilometrelerce ötede. Bu... ölümden pek de farklı değil, anlıyor musun?"

Başını ağır ağır hareket ettirdi. "Elbette. Elbette anlıyorum."

"Yine de... bana eşlik etme zorunluluğunuz yok," dedim, her ne kadar desteklerine ihtiyacım olsa da benim yüzümden hayatlarını tehlikeye atmak istemiyorlarsa onlara karışamazdım.

"Saçmalama!" diye bağırdı ona küfretmişim gibi. "Anca beraber, kanca beraber! Ben sadece başka bir yol bulamaz mıyız diye düşünmek istemiştim ama... Kitabın sarayda olduğu düşünülünce, en doğrusu bu sanırım. Senin bir şekilde saraya girmen gerekiyor."

Öyleydi. Hiçbir şey yapmadan beklemek bu hayata alışmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Onu ufak bir tebessümle onayladım. Üzerimdeki rahatsızlığı atmak için derince soluklandım ve elbisemin eteklerinden tutup hafifçe kaldırarak odadan çıktım.

Ellerini kot pantolonunun cebine atarak gergin bir ifadeyle pencereden dışarıyı izleyen Barın, kapıyı açtığımı duyunca silkelenip kendine geldi ve bize döndü. Farklı bir şey görmüş gibi başını tekrar pencereye çevirdi, ardından yeniden bana baktı. Bakışlarımız buluştuğunda gözbebekleri anında büyüdü. "Vay. Canına," dedi hayret dolu sesiyle. Ardından cümlesini destekleyen, o bilindik tonda ıslığı çaldı. "Prens'in seni neden sevgilisi olarak tanıttığını şimdi daha iyi anlayabiliyorum..." derken mırıldanır gibiydi.

Arkamdan gelen Mehsa'nın kıkırdadığını duydum. "Abiciğim, Efsan'ı biraz daha bu ifadeyle izlersen evimize gelen Tanrı misafirine âşık olduğunu düşüneceğim."

Barın gözlerini kırpıştırarak yutkundu ve kafasını gelişigüzel salladı. "Hayır, sana böyle bakmamalıyım. Sana böyle bakmamalıyım."

Yanaklarım ısınırken bakışlarını gerçekten dağıtmak adına, "Bakmasan iyi edersin," dedim. "Zira gecenin sonunda kendini Varilok zindanlarında bulabilirsin."

Barın nihayet kendi kimliğine bürünmüş gibi sırıttı. "Güzel bir uyarıydı." Kapının yanındaki askılıktan siyah şemsiyeyi aldı, çıkmadan evvel önce onu, ardından kapıyı açtı. Yanına ulaştığımda elimi atmam için kolunu uzattı. "Seni prensine teslim edene kadar, sana eşlik etmeme izin ver."

Dediğini yapıp koluna girdim ve yerinden çıkmak istercesine atan yüreğimle, eteklerimin ıslanmasına engel olarak dışarı çıktım. Ulaşım ağı şirketinden ayarladığımız lüks araca binmiştik. Kendimi Külkedisi masalından fırlamış gibi hissediyordum; üzerimdeki elbise, saç ve makyajım, olduğum kişi, bindiğim lüks araç, hiçbiri bana ait değildi. Sadece bu defa gece on ikinin ne zaman gelip çatacağı bilinmiyordu. Benim saatim, buradan kurtulduğum gün çalacaktı ve ayakkabımı ancak o gün düşürecektim.

Barın'ın kullandığı lüks otomobil sarayın yoğun önlemlerle korunduğu girişine ulaştığında penceremi açtım ve elimde hazır tuttuğum davetiyeyi uzattım. Girişteki muhafız davetiyeyi kontrol eder etmez yüzümü teyit etmek için bana baktı. Sonrasında tatmin olup davetiyemi tekrar bana uzatarak, "Hoş geldiniz efendim," deyip aracın girebilmesi için eliyle içeriyi işaret etti.

Araba sarayın açık otoparkında durduğunda Barın ve Mehsa bana şans diledi. Hiçbir şeyi riske atmadan, güzel bir gece geçirip sarayı biraz olsun keşfedebilmeyi dileyerek Barın'ın açtığı kapıdan dışarı çıktım. Varilok civarında yağmur yağmıyordu, bu nedenle yerler kuruydu. İçeriye girdiğimde neler olabileceğini

düşünmemeye çalışarak attım adımlarımı. Kırmızı halının serili olduğu merdivenlerden çıkarken yüreğim ağzımdaydı. Bu heyecanın neye bağlı olduğunu düşündüm.

Bir haftadır Alaz Şahzade'yi ne görüyordum ne de konuşmuşluğum olmuştu. Az sonra kendisiyle karşılaşacak olma fikrinin de kalp atışlarımın hızlanışında etkisi var mıydı yoksa tamamen dönüş biletim olan kitapla aynı ortamda bulunacağım diye miydi bu heyecan yine? İkinci seçenek bana daha yakın geldi bu yüzden sadece onunla alakalı olduğu konusunda ikna ettim kendimi.

Sarayın meşalelerle çevrili koridorlarından klasik müziğin duyulduğu alana ilerlediğimde altın varaklı, taş işlemelerle süslü devasa kapının önünde ellerinde mızraklarıyla bekleyen iki muhafızı görünce doğru yere geldiğimi anladım. Epey geç gelmiş olmalıydım çünkü benim haricimde koridorlarda sinek dahi yoktu.

Muhafızların arasından geçip kapıdan girmeden hemen önce eteklerimi serbest bıraktım. Derin bir nefes alarak ciğerlerimin temiz havayla dolmasını sağladım, omuzlarımı dikleştirip kamburumu yok ettim ve yere bakarak bir bakara avizenin altından geçip saltanat merdiveninin ilk basamağına adımımı attım. Merdiveni çevreleyen kristal tırabzanların ışıltısı gözlerimi aldı ve nihayetinde başımı kaldırıp karşıya bakabilme cesareti gösterdim. Masalarındaki altın rengi kristal şamdanların ateşinin çehrelerine yansıdığı onlarca kişinin bakışlarının, balo salonunda başka kimse yokmuş gibi sadece benim üzerime iliştiğini görünce sanki çok sakinmişim gibi daha fazla kasıldım ve takılıp düşmemek için içten içe dua ettim.

İndiğim her bir basamakta heyecanım azalmak yerine çoğalıyordu.

Nefes aldım, göğsüm aldığım nefesle birlikte şiştiği sırada bakışlarım soluklarımı kesintiye uğratan simsiyah harelerle buluştu

ve aldığım nefes soluk borumda bir yerlerde takılı kaldı. Alaz Şahzade oradaydı, ihtişamlı konuşma kürsüsünün hemen yanındaki masada, diğer herkes gibi ayaktaydı. Etrafı kalabalıktı lakin gözüm yalnız onu görüyordu. Vatkalı, keskin hatları olan simsiyah bir smokin giyiyordu. Kat kat dökülen gümüş işlemeli kumaşlarla ceket kısmı daha çok trençkotu andırıyordu. Geleneksel prens takımlarına benziyordu lakin modern geçişlerle harmanlanmıştı. Siyah saçları yukarı kaldırılmış, hafiften sola yatırılmıştı. Yanakları her zamanki gibi sakalsızdı ve yüzündeki tüm keskin hatları buradan dahi belli oluyordu. Kaşları hafiften gözlerinin üzerine inmişti, dudaklarıysa sıkı sıkıya kapalıydı. Hislerini güzel perdeliyordu, beni gördüğünde ne düşündüğünü bilemeyeceğim kadar iyiydi. Belki gülümsemem gerekiyordu ancak kalbim onu gördüğümde daha beter bir ritme tabi tutulmuştu; değil gülümsemek, daha fazla bakamadım bile ve akabinde kafamı yeniden eğerek yürümeye devam ettim.

Nefes al, nefes ver. Evet. Rahatla. Aynen öyle.

"Gözlerim yollarda kalmıştı."

Zemine ulaşmama üç basamak kalmışken işittiğim bu sözlerle şaşkınca başımı kaldırdım ve tok sesin sahibine baktım. Aşağıda inmemi bekleyen kişi Alkandros Sarayının kralı Karan Alkan'dan başkası değildi. Elini beline koyarak hafif bir reverans yaptı ve tutmak için olacak, elini uzattı.

Bir anlığına ne yapacağımı bilemeden afalladım, bakışlarım elimde olmadan Alaz Şahzade'ye ilişti ve gözünü kırpmadan bizi seyrettiğini görünce gerginliğim katbekat arttı. Hemen tekrar Karan'a döndüm, bana elini uzatan bir kralı karşılıksız bırakmanın haneme iyi yazılmayacağını düşünerek suratımda oldukça yapmacık ve kasıntı durduğuna emin olduğum bir tebessüm gönderip elimi tutmasına izin verdim.

Üzerinde siyah bir smokin olan Karan Alkan, elimin dış yüzeyini dudaklarına götürüp minik bir buse kondurduktan sonra, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Elimi serbest bıraktığında yüzümdeki gerginlik silinmeden yutkundum. "Merhaba."

"Merhaba," dedi ve kolunu elimi atmam için uzattı. Çok fazla dönem dizisi izlediğim için kendimi tebrik ettim, neredeyse tüm bu usulleri biliyordum ve sırıtacak bir hareket yapmaktan bu sayede geri duruyordum. Elimi Karan'ın koluna geçirdim ve onunla parlak zeminde Alazların bulunduğu kokteyl masasına ilerledik. Meraklı tüm gözler hâlâ üzerimizdeydi.

Karan başını bana çevirdi. "Seni karşılama şerefine nail olmak beni çok mutlu etti."

Gülümsememi silmemeye çalıştım. "Teşekkür ederim, çok zarifsiniz."

"Zarafet için söylemedim, hislerimde çok samimiyim."

Çello sesinin baskın olduğu müzik kulaklarımı doldururken yere bakarak tebessüm etmekle yetindim. Alaz'ın dediği doğruydu muhtemelen, adam beni Alaz'ın sevgilisi bildiğinden büyük ihtimalle bir rekabet unsuru olarak görüyordu, yoksa bu yaptığı akıl kârı değildi. Bu konu hakkında bilgilendiğimden olacak, hiç samimi gelmiyordu.

Kokteyl masasına yaklaştığımızda Alaz'ın yanındakileri nihayet seçebildim. İlk olarak Karan'ın kız kardeşi Arya dikkatimi çekti, Alaz muhtemelen bir süredir beni izlemek yerine yanında kendisine ilgiyle bakan ve ağzından çıkan sözleri havada kapan o güzel kadınla ilgileniyordu. Alaz her ne söylediyse genç kadın dişlerini göstermeden gülümsedi, gözlerinde belirgin parıltılar oluştu.

Masada Kuray ve Bars da vardı ancak kraliyet ailesinden başka kimseyi görebilmiş değildim.

Henüz.

Yanlarına ulaştığımızda Alaz hâlâ Arya'yla konuşmasını bitirip bana dönmüş değildi. Saraydaki orman gezisini hatırlayınca muhtemelen buraya gelişimle bir çuval inciri berbat ettiğimi

düşünüyordu. Kendisine uygun sevgili adayı yanındaki Arya'ydı ve ben burada bir fazlalıktım.

Umurumda değildi.

Umurumda olmamalıydı.

Zaten benim de buraya geliş amacım Alaz Şahzade'yle güzel anılar biriktirip sevgilicik oynamak falan değildi. Ben buraya sadece ve sadece kitap için gelmiştim.

Evet, tabii ki öyleydi.

"Efsan, hoş geldin!" Bu ince ve tatlı genç kadın sesi, Alaz'ın kız kardeşi Ladin'e aitti. Omuzlarımdan tutarak ilgimi anında kendisine çeken Ladin füme rengi, üzerinde gri yıldız desenleri olan, kabarık şifon eteği dizlerinde biten bir elbise giymişti. Elbise doğal güzelliğine güzellik katmıştı. Saçlarını topuz yapmış, bebeksi suratını açıkta bırakmıştı.

"Merhaba Ladin," dediğimde üzerimizdeki abiyeleri umursamadan bana tüm samimiyetle sıkıca sarıldı.

Ayrılmadan evvel kulağıma kısık sesle konuştu. "Sayende balo şenlendi. Sırada Arya denen şu kızı abimden uzaklaştırmak var. Gelmeyeceksin de abim tüm geceyi onunla geçirecek diye ödüm koptu!"

Göz ucuyla Arya ve Alaz ikilisine baktım, koyu muhabbetlerine devam ediyorlardı. Hemen bakışlarımı onlardan ayırdım ve Ladin'e oldukça yapay bir gülümseme gönderdim.

"Selam, seviye atlayan kız." Kuray bu söylediğiyle birlikte bana göz kırptığında ona da tebessüm etmeyi denedim. "Güzel görünüyorsun." Alaz'ın sırtına dokundu. "Değil mi dostum?"

Bununla birlikte Alaz Şahzade ve yanındaki Arya'nın konuşması bölündü. Veliaht Prens'in bakışları benimle buluştuğunda kaşları biraz yukarı kalktı. Gözleri beni baştan ayağa süzdükten sonra, "Güzelden öte," dedi, sanki gerçek hisleri bunlarmış gibi kusursuz bir oyunculukla. "Büyüleyici görünüyor."

İçimden, *O yüzden mi içeri girdiğim andan beri bana bakmak yerine yıllardır görmüyormuş gibi yanındaki kadınla konuşuyorsun* diye geçirsem de düşüncelerimi dışavurmamaya özen gösterdim.

"Teşekkür ederim, sevgilim," dedim takındığım en iyi oyunculukla. "Sadece senin için hazırlandım. Beğenmen beni çok mutlu etti..."

Batıyor muydum?

Galiba batıyordum.

Beğenmen beni çok mutlu etti de neydi öyle?

Ya "sadece senin için hazırlandım"?

Bu konuşmaları hatırlayınca gece gözüme uyku girmesi için bir evren değiştirmek yeterli olmazdı, hafızamın da sıfırlanması gerekiyordu.

"Ne tatlı bir çift ama!" dedi Ladin ve elini sırtımdan çekip bana Alaz'ı işaret etti. "Geç, hemen abimin yanında yerini al. Sizi balo boyunca yan yana görmek istiyorum."

Söylediğini yaparak göğsümü döven kalbimin atışlarıyla Alaz'ın yanına yürürken Arya'yla göz göze geldik. Bana yapay bir gülümseme daha doğrusu belli belirsiz bir dudak hareketlenmesi gönderdi, ona aynı şekilde karşılık verdim ve bu hakkımmış gibi Alaz'la ikisinin tam arasına girdim. O sırada Karan yanına gelen iki tanımadığım adamla konuşuyordu.

Alaz'ın beni izlediğini hissedebiliyordum. Bakışlarından yaydığı o sıcaklık tüm bedenimdeydi. Bundan dolayı kafamı çevirip de ona dönemiyordum. "Anlaşılan, davet için çok istekliymişsin."

Dağınık saçlarımın arasından kulağıma değen nefesi içimi gıdıklarken ona bakmamayı sürdürdüm. "Evet, görmeyi arzuladığım kişiler vardı."

Yumuşak davranmam gerekiyordu ama içeriye girdiğim ilk andan itibaren ona karşı tekrar öfkeyle dolmuştum. Buna Arya'yla ilgilenmesinin sebep olmasından korktum. Ama hayır, geçen hafta beni kullanmıştı ve ben bu adama o zamandan

beri öfkeliydim. Ona karşı iyi olmak sevgili rolü yapmaktan daha zordu.

Dudakları neredeyse saçlarıma dokundu. "Görmeyi arzuladığın kişiler kimdi?"

Tüylerim diken diken oldu. Kalbimde ılık bir akıntı baş gösterdi ve damarlarımda gezinen kanın derecesi yükseldi. *Siz,* demem gerekiyordu. Eğer sarayın gizli köşelerine sızmak istiyorsam yapmam gereken buydu fakat... Bir an bunun beni küçük düşüreceğini düşündüm, gerek zindana atılan, öldürülen *lanetli* olarak adlandırdıkları insanlar, gerek geçen hafta söyledikleri aklıma gelince bunu kendime yapamadım ve dikine giderek, "Karan Alkan," dedim.

İyi nane yedim!

Göz ucuyla Alaz Şahzade'ye baktığımda zaten siyah olan gözbebeklerinin iyice kardığını fark ettim. Dudaklarını kulağımdan bir milim dahi geri çekmedi. "Bir daha o adamdan uzak durman gerektiğini söylemeyeceğim, Efsun."

Bakışlarımız birbirine iliştiğinde, "Bunu neden istiyorsunuz?" diye sordum cesurca. "Beni onunla tam da bu sebepten tanıştıran siz değil misiniz zaten?"

"Farkında olmanı isterim ki bu davete kız arkadaşım olarak katıldın ve ben sevgilimin başka erkeklerle yakınlaşmasına müsamaha gösterecek bir adam değilim."

"Ben de sevgilimin beni yönetmesine izin verecek bir kadın değilim. Üstelik siz de bir sevgiliniz varmış gibi davranmıyorsunuz," dedim Arya'yla olan yakınlığına atıfta bulunarak.

Alaz'ın kaşları ilginç bir şey söylemişim gibi havalandı. Ardından elini belime koyarak, "Haklısın," dedi ve başını biraz eğerek gizli bir şey söyleyecekmiş gibi kulağıma yaklaştı. "Birbirimizden çok uzak duruyoruz. Daha fazla yakınlaşmamı istiyorsan, söyle."

"Ne?" dedim küfretmiş gibi. O an Arya, Kuray, Bars, Liva ve karşımızdaki birkaç masada duranlar bize döndü. Utançla

nefeslenip bakışlarımı kaçırdım ve tekrar Alaz'ın kara gözlerine baktım. "Demek istediğim o değildi."

"Peki, neydi?" dediğinde bakışlarımı kaçırıp, "Boş ver," dedim. Ardından başka bir şey söylemek için tekrar ona baktım. "Hem sen..." dedikten sonra gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu fark edip nereye baktığını anlamaya çalıştım. Baktığı yer göğüs dekoltemin olduğu kısımdı. Bunu fark eder etmez kaşlarımı çatıp, "Gözlerine mukayyet ol," diye azarladım.

Gözlerini kırpıştırarak yukarı kaldırıp, "Çoğul ekleri attın, şaşkınım," diye karşılık verdi.

"Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Bilmem," diyerek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Güzelliğin aklımı başımdan alıyor. Konumuz neydi?"

Kalbim tepetaklak olurken, "Siz..." dedim. "Hiç ciddi olmaz mısınız?"

"Çoğu zaman ciddiyimdir."

"Çözülmesi zor bir adamsın."

"Biliyorum," dedi ve gülümsedi.

O sıra kulakları dolduran alkış sesi kurtarıcım oldu ve bakışlarımı Alaz'ın üzerinden ayırmamı sağladı. Kırmızı halının üzerinde yürüyen heybetli adam Alaz Şahzade'nin babası, Kral'dı. Konuşma yapacağı kürsüye doğru ilerliyordu ve bu herkesin neden bir anda suspus olduğunu güzelce açıklıyordu.

Kral platforma çıktığında esaslı bakışları sarayda onlar için toplanan davetlilerin üzerinde gezindi. Ellerini kürsünün iki yanına koydu, hafiften öne eğilerek, "Değerli konuklarım, bugün sarayımıza teşrif ederek kuruluş yıldönümümüzde bizi onore ettiğiniz için hepinize sonsuz şükranlarımı sunarım," dedi.

Bakışları veliahdı Alaz'la buluştuğunda, Alaz masanın üzerindeki kristal bardağı kaldırdı ve babasına doğru tuttu. Kral, oğlunun bu hareketine karşılık ona içten bir gülümseme bahşetti.

Seçimleri kazanmak için can atan siyasetçilerin söylediği tarzda içi boş ama süslü kelimelerle kurulan sayısız cümle dinledim. Sarayın ne zaman oluştuğu, bugünlere nasıl geldiği, büyücü soyları için neler yapıldığı ve daha neler yapılması gerektiği hakkında konuştu genellikle Kral. Evrenin akışını bozan tehlikelerden ve bunlara karşı her türlü önlemin alınacağından bahsettiği sıra bir ürperti hissettim çünkü söylemek istediğinin yabancı insanlar olduğunun farkındaydım. O an yine alnımda *lanetli* kelimesinin yazıp beni kabak gibi ortaya çıkardığını sandım. Elbette öyle bir şey olduğu yoktu.

Konuşma yeniden gelenlere teşekkür ve iyi eğlence dilekleriyle sonlandığında daha az rahatsız hissetmeye başladım. Herkes gibi ben de alkış tuttum ve etrafımdakilere büyük bir kusursuzlukla uyum sağladım.

Piyano dokunuşlarıyla başlayan, ardından keman sesinin ona eşlik ettiği müzik sesi ortama hâkim olduğunda, "İlk dans müziği duyuldu," dedi Kuray. "Birini dansa kaldırmalıyım." Cümlesine karşılık daha iyi görünen ve işinin başına dönen Liva hareketlendi fakat Kuray onu fark etmeden salonun karşısındaki masayı gözlerine kıstırdı. "Kimi kaldıracağımı biliyorum," diyerek gülümsedi ve Liva'nın hafifçe omzuna dokunup yol istedi. Kuray yanından geçip gittiğinde Liva ellerini kokteyl masasının üzerine koydu.

Alaz bana baktığında gözlerimi Liva'dan ayırıp ona döndüm, belirgin kıvrımlara sahip dudakları bir şey söylemek ister gibi aralandığında bana dans teklifi edeceğini düşünerek kasıldım. Ancak omzuna değen el onu durdurdu.

"İlk dansı birlikte edersek beni çok mutlu edersiniz."

Arya'nın ince sesine karşılık Alaz birkaç saniye duraksadı, ardından içine derin bir nefes çekip başını *tamam* dercesine eğdi. Genç kızın elini tuttu ve bana kısa bir bakış atıp önümden Arya'yla birlikte geçip dans pistine ilerledi.

"Hayır ama ya!" diye haykırdı o an Ladin. "İlk dansı sizin etmeniz gerekmiyor muydu? Ne yapıyor bu kız?"

"Önemli değil," dedim Ladin'e dönüp. Ama dışım ne kadar böyle söylerse söylesin, içimin önemsediğinin farkındaydım. Neden böyle hissettiğim hakkında yemin ederim ki hiçbir fikrim yoktu; bozulmuştum, evet. Üstüne, hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. *Bu saçmalıktı.*

Gözlerimi Alaz ve Arya'dan ayırdığımda masaya gelen bir başkasını fark ettim. Alaz'ın bekâr ablasıydı. Üzerine gözleriyle aynı renk olan yeşil kadife bir elbise giymiş, uzun siyah saçlarını güzel bukleler halinde salmıştı. Bakışlarının hedefi Bars'tı. Biraz sonra elini de Bars'a uzattı.

"Bu dansı bana lütfeder misin?"

Bars nihayet dalgın mavi gözlerini önünden çekip kendisine uzatılan ele baktı. "Dans etmeyi sevmediğimi biliyorsun, Şimay."

Şimay aldığı bu yanıt karşısında bozulmuş gibi durmadı. "Sen de bizim her sözümüzün bir emir yerine geçtiğini biliyorsun, değil mi?"

Bars gözlerini kapatıp açtı. Bunu yapmak istemediği çok belliydi. Şimay'ın prenses olmasının verdiği yetkilerle ona böyle bir şey dayatması çok yanlıştı. Alaz'la kardeş olmasına şaşmamalıydı, taktikler genetikti demek ki. Unvanlarını hayatın her alanında kullanabiliyorlardı.

Bars ağzında biriken soluğu bezgin bir şekilde dışarı bırakarak Şimay'ın elini tuttu.

"Bars onu hiçbir zaman sevmeyecek," dedi Ladin, ablası ve sarayın baş muhafızı yanımızdan dans için uzaklaşırlarken. "Böyle yaparak kendinden soğutuyor. Ablalarımın bu itibar egosundan nefret ediyorum. Abim ve ben onlardan çok farklıyız."

"Sen farklısın, Ladin," dedim. Ama Alaz'ın farklı olup olmadığından şüpheliydim. Keza neredeyse tanıştığımız günden beri ne kadar iyilik yaptıysa karşılığını yaptığı dayatmalarla fazlasıyla almıştı. Hiçbir şeyi karşılıksız yapmamıştı.

Göz ucuyla onları izledim. Alaz'ın büyük eli Arya'nın belinin bitiş noktasında açılmıştı, serçeparmağı genç kadının kalçalarının birkaç santim üstündeydi. Diğer elleri birbirini tutuyordu ve büyük bir ahenk içinde öne, arkaya, sağa ve sola doğru adımlıyorlar, kendi etraflarında dönüyorlardı. Dans eden birçok kişi vardı fakat her nedense ben yalnızca o ikisini izliyor, başka kimseye dikkat kesilemiyordum.

Dansı izlerken Alaz'a biraz daha sinirlendim. Bir de durup durup sevgilicilikten, oyuna uygun davranmaktan bahsediyordu. Anlaşılan koyduğu kurallar yalnızca benim için geçerliydi.

Eğer Alaz gerçekten sevgilim olsaydı ve böyle bir baloda ilk dansı hiç alakasız bir kişiyle etseydi kırılırdım, kalbim binlerce parçaya bölünürdü, onu affetmezdim. Belki de rolümün bana verdiği yetkiye dayanarak bu kadar rahatsız olmuştum.

Lakin gözüme çarpan, Alaz'ın annesi, oğlunun Arya'yla ettiği danstan hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Çenesi yukarı kalkmıştı, dudaklarında memnuniyet dolu bir tebessüm vardı, oğlunu dans eşi olan kızla yakıştırdığı her halinden belli oluyordu. Beni gözlemiyordu bile. Sanırım bu saraydaki tahtım düşündüğümden fazla şiddetli sallantıdaydı.

Alaz ellerini ayırmadan Arya'yı serbest bıraktığında genç kız gülümseyerek uzaklaştı ve saniyeler içinde üzerlerinde koca bir mıknatıs varmış gibi Alaz'a yapıştı.

"Gözlerim kanayacak," dedi Ladin ve bakışlarımı bir anlığına dans pistinden ayırıp ona baktım. Her an kusabilirmiş gibi izliyordu Alaz ve Arya'yı. "Abimin içine girecek neredeyse. Böyle bir yapmacıklık olamaz. Abimin seni hayal ettiğine bahse girerim."

Gözlerim oraya bakmak için dirense de bir şekilde toparlanmam gerektiğini fark ettim. Benim buraya geliş amacım Alaz Şahzade'yi izlemek ve onun başkalarına olan ilgisini yerli yersiz kıskanıp yalancı aşk acısı çekmek değildi. Ben buraya kütüphaneyi ve *Sırlar Kitabı*'nı, en azından nerede olduğuna dair ufak bir

ipucu bulmak için gelmiştim. Sarayın bir şekilde krokisini çizmek ve bir daha geleceğim zaman nereden nereye girebileceğimi aklıma yerleştirmem lazımdı.

Şu an balo salonundan ayrılmak için güzel bir zamanlamaydı. Alaz Şahzade Arya'yla dans ediyor, tüm konuklar dans eden çiftleri izliyordu. Buradan sızdığımı anlayacak ve nereye gittiğime dair sorguya çekecek biri etrafımda bulunmuyordu. Daha iyi bir zamanlama olamazdı.

Derin bir nefes alarak etrafıma bakındım. Hizmetli kızlar ellerindeki gümüş tepsilerle etrafta dört dönüyorlar, bardağı boşalanların içeceğini tazeliyorlardı. Birkaç grup kendi aralarında bol kahkahalı muhabbete tutulmuş olsa da çoğunluk dansı izleyip çiftleri yorumluyordu.

Bir anda hiçbir bahanem olmadan tam dans sırasında salondan ayrılmam tuhaf karşılanırdı. Hemen aklımı çalıştırdım ve tekrar dans eden çiftlere bakarken tek elimi kokteyl masasının üzerine koydum. Sol elimle çenemin altını kaşırken sağ elimle içi dolu bardağımı tuttum ve tam kaldıracakken düşürmüş gibi yaptım.

"Ah," diye kısık sesle inledim. Bardak yere düşse de kırılmadı, müziğin sesi de düşme sesini bastırdı. "Olamaz."

"A-ah!" dedi Ladin, eğilerek kırmızı içecekle ıslanan elbisemi inceledi. "Ne büyük aksilik! İyi misin?" Başını kaldırıp yakınımızdaki hizmetlilere baktı, eliyle gelmelerini işaret etti. "Kızlar!"

Kokteyl masasının üzerindeki peçetelerden biriyle elbisemi kuruluyor gibi yapıyordum.

O sırada çoktan hizmetliler yanımızda bitti. "Efendim, iyi misiniz?"

"Elbette iyi değil, elbisesi mahvoldu!" dedi Ladin. "Onu hemen giyinme odama götürün. En güzel elbiselerimden birini ayarlayın."

Silme işine bir son vererek Ladin'e baktım. "Hayır, hiç gerek yok. Elbisemi değiştirmek niyetinde değilim. Sadece... tuvalet ne tarafta?"

"Tuvalette halledebilecek misin?"

Bacaklarıma baktım, elbisenin pullu yüzeyinde ıslaklık çizgisi hariç hiçbir leke görünmüyordu. O çizgiler de kuruyunca geçecekti. "Kir tutmayan bir kumaş. Ama bacaklarım için aynı şeyi söyleyemem. Hemen gelirim. Ne taraftaydı?"

Ladin çenesiyle sağ taraftaki kapıyı işaret etti. "Kapıdan çıkınca koridorun sağındaki ikinci kapı. İlki erkeklere ait. Ama sen... emin misin? Kıyafet zevkime güvenebilirsin."

"Hiç gerek yok, çok teşekkür ederim," dedim ve konuyu daha fazla uzatmasına imkân vermeden masanın üzerindeki çantamı aldım, elindeki peçetelerle bana bakmayı sürdüren iki hizmetli kıza gülümseme bahşettim ve elbisemin eteklerini tutarak Ladin'in gösterdiği kapıya yürüdüm. Kalbim elbisemin açık yakasından fırlayacaktı sanki, deli gibi atıyordu. Arkama bakmamak için kendimi zor tutuyordum, bunu yapmak şüphe çekmeme neden olurdu.

İki iriyarı muhafız çıkmam için kapıyı açtıklarında son bir cesaret soluğu aldım ve önünü ardını düşünmeden kendimi koridora attım. Balo salonunun kapıları kapandığında kendimi gözlerden uzak, nispeten daha rahat hissettim. Bu defa arkama baktım, koridorun bu tarafı boştu, balodaki müzik çok uzaklaşmasam da boğuk geliyordu.

Çenemi yukarı kaldırdım, omuzlarımı dikleştirdim ve temkinli adımlarla ilerledim. Yakalanırsam bahanem basitti. Üzerime kokteyl dökülmüştü, tuvaleti arıyordum ancak bulamamıştım. Hem, artık Alaz Şahzade'nin sevgilisi olduğum saraydaki herkes tarafından biliniyordu; kimse bana zor kullanamaz, beni zindana atmaya cüret edemezdi. Ederse de yapacak bir şey yoktu. Görünüşe göre birkaç güne sevgililik makamından defedilecektim, sarayda bu kadar rahat gezme fırsatı bulamayacaktım. Şimdi elimden geleni yapmakla mükelleftim.

Koridorda hiç askere rastlamadan ilerlemiş, sola dönmüş ve sarayın kırmızı halı döşeli merdivenlerinden çıkmıştım.

Hepsinin üzerinde ihtişamlı işlemeler olan, koridora dekoratif tablolar gibi yerleştirilmiş kapıların önünden geçtim; o kadar önemli bir kitabı böyle yol üstü girilen kapılardaki bir odaya saklamadıklarının bilincinde olarak buralarda vakit kaybetmedim.

Kırmızının yanı sıra, imparatorluğun gücünü vurgulamak ve zenginliğe dikkat çekmek için altın renginin, altın varakların sık sık kullanıldığı koridorda ilerlerken bu defa ileride sağ tarafa açılan bir başka yol olduğunu fark ettim. Eteklerimi topladım, önümü arkamı sağımı solumu kontrol ettim ve kimsenin beni takip etmediğine emin olduktan sonra sarayın derinliklerine girmek için ilerledim. Büyük bir hevesle sağa döndüm.

Bir adım daha atamadan etten bir duvarla karşılaştım.

Sağa geçiş bölümünde bekleyen, yüzleri kapalı iki muhafız yolu kapatmışlardı. Ben daha ağzımı açıp bir şey söyleyemeden, "Buraya giriş izni yoktur, efendim," dedi kaba sesli muhafız.

Kalbim ağzımda atarken, "Ben..." diye geveledim nefes nefese. "Tuvalet... arıyordum."

"Balo katında bulabilirsiniz."

"Bulamadım..."

"Buraya giriş izniniz yoktur, efendim," dedi tekrar aynı cümleye komutlanmış bir robot gibi. Daha fazla itiraz edip göze batmanın âlemi yoktu. Gözlerimle arkalarında ne olduğunu inceledim lakin tek gördüğüm, buraya benzer bir koridordan başka şey değildi.

Balo salonunun üstündeki ikinci kat, sağdaki koridor. Muhafızlar tarafından korunuyor ve geçiş izni yok. Değerli bir kitabı saklamak için uygun alan başlangıcı.

"Teşekkürler," dedim ve aldığım nefesle şişirdiğim göğsümü indirdim.

Askerlere arkamı dönüp biraz uzaklaştıktan sonra çantamın içinden telefonumu çıkardım, notlar kısmına girip bu bilgileri hızlıca kaydettim. Tam telefonumu kapatacağım an merdivenlerden

gelen adım seslerini işittim ve anlık bir içgüdüyle önünde bulunduğum kapıya sırtımı yaslayıp duvara kamufle oldum. Merdivenlerden çıkan kişiyi görmek için başımı hafiften uzattığımda üniformalı muhafızlardan birini yakaladı bakışlarım. Bu tarafa bakmadı bile, merdivenin etrafında döndü ve üst kata çıktı.

Kafamda şimşekler çaktı, izleyeceğim yeni yolun bu olması fikrinde sabit kaldım. Telefonumu çantama bırakıp kilidini sakince kapattım, asker beni göremeyecek mesafeye geldiğinde saklandığım yerden çıktım ve topuklarımın ses çıkarmasına imkân vermeden muhafızın çıktığı merdivene ilerledim. Büyük titizlikle basamakları bitirdiğimde yeniden sırtımı sondan ikinci basamağın hizasındaki duvara yasladım, başımı hafiften ileri attım ve çıktığım koridoru izledim.

Muhafız geldiğimi hissetmiş gibi başını buraya çevirecekti ki ben ondan önce davranıp kafamı geriye attım. Nefesimi dahi tutarak bekledim.

Bir süre sonra neler olup bittiğini anlamak için yeniden başımı uzatıp koridora baktım.

Muhafız bomboş bir duvarın tam karşısında durmuştu. Duvarda benim göremediğim bir şeyin olup olmadığını anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

Adam yumruk yaptığı sağ elini havaya kaldırdı. Duvar sanki kapıymış gibi üç kez tıklattı. Alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. Muhafız bir adım geri çekildi, ellerini açtı ve duvarın yüzeyine yasladı. Yüzü gerildi, kaşları çatıldı. Ellerini duvardan ayırmadan sürgülü bir camı açıyormuş gibi birbirine zıt yöne doğru çekti. Duvarı serbest bırakıp geri çekildiğinde duvar çelikten kapıya dönüştü, iki yana açıldı. Muhafız geçitten girdi ve saniyeler içinde çelik kapı kapandı, tekrar duvar örüldü.

Az önce gördüklerim bir halüsinasyondu sanki, birkaç saniye hiç kıpırdayamadan olduğum yerde durdum. Gözlerimi kırpıştırdım, açtım ve büyülü bir evrende olduğumu kendime

hatırlatarak heyecanımı sonraya sakladım, bu defa sessiz olmaya çabalamadan çıktım ve az önce muhafızın içinden geçtiği duvara ilerledim. Karşısına geçtiğimde dokunacaktım ki daha önceki tatsız deneyimim aklıma geldi. Fevri değil temkinli davranmalıydım.

Dokunmadan önce çantamı uzatıp duvarı yokladım. Çanta herhangi bir zarar görmedi. Yine de erken davranmayıp eteğimi geriye sıyırdım, ayakkabımın ucuyla dokundum. Ayakkabım da zarar görmediğinde göğsümü delip geçmeye niyetli olan kalbimin titrettiği elimi uzattım, adamın ilk ne yaptığını anımsadım ve bir umut işe yarayacağını düşünerek duvarı tam üç kere sessizce yumrukladım. Ardından avuçlarımı duvara yasladım ve camı açıyormuş gibi yaptım.

Elbette hiçbir şey olmadı.

Adamın büyü yaptığı ortadaydı, bense safi insandım. Aksi olsaydım bile, sarayın böyle gizli bir bölmesi her önüne gelen tarafından açılacak değildi. Yine de denenmeden bilinemezdi. Barın ve Mehsa'ya bu gizli bölmeden bahsetmeden evvel burayı bulabileceğim şekilde işaret bırakmalıydım. Çünkü duvarda en ufak iz yoktu, ayırt edici bir özelliği yoktu ve rasgele bulmam imkânsızdı. Biraz düşünüp taşındım, işlemeli duvarın her noktasına baktım. Ufak da olsa bir işaret bulabilmeyi umdum. Lakin duvara işlenen şekiller öyle alacalıydı ki bir işaret varsa bile bunun bulunmasını zorlaştırıyordu.

Olur da telefonumun başına bir şey gelirse diye yanıma aldığım çantamdaki ufak kalem aklıma geldiğinde dünyanın en önemli buluşunu yapmışım gibi hissettim. Dilimle dudaklarımı ıslatırken titreyen ellerimle çantamdan kalemi aldım, iç içe girmiş dal şekillerinden ikisinin arasına yalnızca benim görebileceğim ufak bir nokta koydum.

"Demek buradaydın."

Daha kalemimi duvardan çekmeden işittiğim bu sesle olduğum yerde sıçradım. Kalem neredeyse elimden düşecekti, son

anda tuttum. Hemen duvardan bir adım geriledim ve kalemi çantamla kamufle ederken kuruyan dudaklarımı ıslatamadan yanıma gelen tanıdık adama baktım.

Karan Alkan'a.

Göğsüm haddinden fazla hızlı yükselip alçalırken, "Ah," dedim, gelen kişinin Alaz Şahzade veyahut da saray görevlilerinden birinin olmamasının verdiği rahatlamayla. "Beni korkuttunuz."

Neredeyse kekeliyordum.

Düşmek üzereydim, ayakta güçlükle duruyordum. Yaptığım şeyi görmüş müydü? Beni ne zamandır izliyordu?

Telaşlandım, tedirginlikten ellerim tir tir titriyor, soluklarım ciğerlerime ulaşmıyordu.

"Siz de beni korkuttunuz, Bayan Efsan," diyerek bana doğru adımlar attığında ne yapacağımı bilemedim. Avuçlarım ellerimin içinde terledi. "Tam sizi dansa kaldırmak için hareketlendiğim sıra ortadan kaybolduğunuzu görmek endişelenmeme sebep oldu."

Yutkundum. Bozuntuya vermemeyi denedim. "Elbiseme kokteyl döküldü." Bakışları kıyafetimi inceledi. İçeceğin döküldüğü yere baktığımda sıvının kuruduğunu ve hiçbir leke kalmadığını gördüm. Durumu toparlamak için ekledim. "Biraz da bunaldım. Hava almak istiyordum fakat çıkışı da bulamadım. En azından bir balkon... Saray çok büyük."

"Benimki kadar olmasa da," dedi ve kahkaha attı. Komikmiş gibi gülümsedim ama ruh halim gülmekten çok uzaktaydı. Kalbim hâlâ normal ritmine kavuşmuş değildi. Sivri burunlu rugan kundurasıyla attığı zarif adımlarla bana doğru ilerlediğinde kasıldım. Koluna girmem için kolunu hafifçe açtı. "Saray mimarisinden ve nerede neyin olacağından iyi anlarım. Seni balkonlardan birine götüreyim." Bakışları büyük bir dikkatle yüzümü inceliyordu. "Benim de hava almaya ihtiyacım var."

Aklım hâlâ duvardaydı ama Karan'ı tek başına yollayıp burada kalmakta ısrar edersem foyamı ortaya çıkarabilirdim. Göz

ucuyla koyduğum küçük noktaya bakıp yeri aklıma kazıdım, hemen sonra sol elimi Karan Alkan'ın koluna attım ve onunla yürüdüm. Merdivenlere gelene kadar attığım adımları saydım, tam otuz beş adım atmıştık. Yeri bulmak konusunda bu sayı da bana yardımcı olacaktı.

Karan'la bir kat aşağıya indik. Koridorun solundan ilerledik ve sağ taraftaki kapıyı açıp bir balkona çıktık. Soğuk rüzgâr tenime çarptığında gerginliğin gerçekten beni ısıttığını hissettim ve aldığım nefes uzun zaman sonra ilk kez ciğerlerime ulaşabildi.

Sarayın avlularından birine bakan balkonda korkuluklara doğru ilerlerken, "Havalar iyice dengesizleşmeye başladı," dedi Karan. "Evet, önceden de yaz pek görülmezdi buralarda fakat en azından kar yağmaya başladıysa bir iki hafta yalnızca kar yağardı. Şimdiyse sabah kar yağıyorken akşamları yağmur çiseleyebiliyor."

Öncesinde nasıldı şahitlik etmemiştim ancak ben bu topraklara ayak bastığım günden beri hava tıpkı bahsettiği gibiydi. Aklımı içinden kapı çıkan duvardan kurtarmaya çalıştım, Karan'ın anlattıkları beni çok ilgilendiriyormuş gibi kafamı salladım. "Haklısınız. Sabah giyindiğimiz kıyafetle akşam etmek zor."

Sert bir yel estiğinde titredim. Dişlerim birbirine çarpıp tıkırdadı, ellerimi birbirine sürtmemek için kendimi zor tuttum.

"Üşüyor musun?"

Gülümsemeyi denedim. "Sanırım elbisem hava almak için pek müsait değil."

Söylediğimle birlikte büyük bir ilgiyle beni bugün bir kez daha baştan ayağa inceledi. "Benim gibi yalnız yaşayan bir Kral'ı etkilemek içinse fazlasıyla müsait."

Kaşlarımı çatınca boğazını temizleyerek önüne döndü, kolunu elimden çekip, "Seni ısıtmama izin ver," dedi. Ne yapacak diye düşünürken smokininin kül rengi ceketini omuzlarından sıyırdı. Bana döndü ve itiraz etmeme fırsat vermeden ceketi çıplak omuzlarıma yerleştirdi. Vücut ısısı saniyeler içinde benimkine

karışırken sıcağı özleyen tenim yumuşadı. Ceketin düğmelerini diyaframımın üzerinden birleştirdi lakin geri çekilmek yerine elleri ceketin üzerinde, tehlikeli bir yakınlıkta öylece durdu.

Bitter çikolatayı anımsatan fakat kesinlikle bir çikolata kadar yumuşak bakmayan hareleri o yakınlıktan suratımı inceledi; alnıma, burnuma, yanaklarıma ve dudaklarıma baktığında kasıldım. Bir adım geri çekilmeyi planladım fakat Karan'ın konuşmaya başlaması beni durdurdu.

"Çok güzel göründüğünü söylemiş miydim," diye mırıldandı, güçlükle konuşuyormuş gibi.

Bulunduğumuz pozisyon beni rahatsız ediyordu ancak gerginliğimi ona çok da yansıtmak istemiyordum. Şakaya vurmanın iyi olacağını düşünerek gülümsedim ve alaylı bir edayla karşılık verdim. "Sanırım bu üç oldu."

Karan da kalın dudaklarını birbirine bastırarak tebessüm etti. "Bir tanesini bile laf olsun diye söylemedim," dedi aynı kısık ses tonuyla. Nefes aldı, aldığı nefesini serbest bıraktığında havadan sigara dumanı gibi çıkan sıcak nefesi suratımda gezindi. "Aslına bakarsan..." dedi, başparmakları üzerimdeki ceketinin kumaşını okşuyordu. "Baloya gelmeyi düşünmüyordum, Efsan. Fakat kemanla olan güzel rekabetinden beri aklımdan çıkmayan tek şey var..." Yutkundu. Başını birkaç santim yaklaştırıp ses tonunu biraz daha kıstı. "Sen, sen ve sen."

Kesinlikle etkilenmiyordum. En azından olumlu anlamda. Hissettiğim tek duygu korkuydu, Karan'ın bana yaklaşmasını istemiyordum. Onunla yalancıktan dahi olsa bir sevgililik oyununa girmezdim. Heyecana kapıldığımdan nasıl bir tutum sergilemem konusunda hızlı karar veremedim. Onun yerine dudaklarımı araladım ve zarafetimden ödün vermeden, "İyi bir ev sahibisiniz. Sarayınıza gelen her misafirinizden böyle bahsediyor olmalısınız," dedim.

Ailemin yadigârı olan bilekliğimin ısındığını hissettim. Kendi vücut ısım öyle sanmamı sağlıyor da olabilirdi.

Bir kez daha yüzümü, her zerresini hafızasına kazımak istermiş gibi süzdüğünde gerildim. Başını olumsuz anlamda sallayarak, "Kesinlikle öyle değil," dedi. "Büyüleyici bir auran var, Efsan."

Yutkundum, nane gibi ferah kokusu burnuma çalındığında sessizce, "Bay Karan," dedim. "Ben, Alaz Şahzade'nin..."

Söylediklerimle ilgilenmeden ceketi kavrayan ellerinden birini yukarı çıkarıp yanağıma dokunduğunda gözlerim hemen oraya kaydı. Yanağım, büyük avcunun içinde neredeyse kaybolmuştu. "Uzun zaman sonra beni kendine çekmeyi başarabilen ilk kadınsın. Hislerimde samimiyim. Başka hiçbir şey önemli değil."

Öyle afallamıştım ki nasıl tepki vereceğimden bihaber kaldım. Suratı hafiften yüzüme yaklaştığında gerçekliği nihayet algılayabildim ve Karan'ı uzaklaştırmak için ellerimi göğsüne koymaya yeltendim, aynı zamanda sözlü olarak onu reddetmek için dudaklarımı araladım.

Ben daha faaliyete geçemeden birdenbire Karan'ın elleri beni bıraktı, gözbebekleri yukarı çıktı, ortada sadece beyazı kaldı, ardından kapandı ve iri bedeni gözlerimin önünde sırtüstü yere devrildi. Korkulu bir şekilde, "Karan!" dediğimde henüz ne olduğunu kavrayamadan arkamdan gelen başka bir ses işittim.

"Söylesene Efsun," sesiyle ateşe basmışım gibi başımı arkaya çevirdim ve omzunu balkon kapısının pervazına yaslayarak kollarını göğsünde kenetleyip keskin bakışlarıyla beni izleyen Alaz Şahzade'yle karşılaştım. "Sence de sıradan bir *insana göre*, fazla cesur davranmıyor musun?"

Bölüm On Dört

KAÇIŞ

Karan'ın kendinden geçip bilincini kaybederek yere yığılmasının ardından Alaz'ın benim için söylediği *insan* kelimesiyle, büyük bir şaşkınlık içinde kalakalmıştım. Karan'ı kaldırmak için hareketlenen ellerim de tüm bedenim gibi usta bir heykeltıraş tarafından yapılmış bir heykelinkini aratmayacak şekilde dondu.

Alaz'ın siyah gözleri gözlerime oklar yağdırıyordu, dudağındaki buz gibi gülüşü irislerinde saklanan yakıcı ateş gölgeliyordu.

Benim insan olduğumu biliyor muydu?

Bu muhataralı düşünce zihnimde fink atıyor fakat aklım inanmak istemiyordu. Sadece *insan* demişti, bunu mecazi olarak da kullanmış olabilirdi. Belki de yanlış duymuştum. *Doğru duyduğuma emindim.* Yine de sakin kalmalıydım, tedirginliğimi belli etmemem gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp gözlerimi ondan kaçırdım ve tekrar yerde yatan Karan'a bakmadan önce, "Ne saçmalıyorsunuz?" dedim sanki hiçbir şey anlamamışım gibi. "Ona ne yaptınız?"

"Nabzını yavaşlatıp bilincini kaybetmesini sağladım," diye cevapladığında bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu biliyordum. "Fakat önemli olan, Karan'a ne yaptığım değil." Korku bedenime usul usul yayılırken metalik sesini bir kez daha işittim. "Önemli olan, sana ne yapacağım."

Tüylerim diken diken oldu, daha fazla Karan'a bakamadım ve başımı Alaz'a çevirdim. Dudaklarındaki o soğuk gülümseme silinmiş, suratı şimdi tamamen ciddi bir hal almıştı. "Ne demek istiyorsunuz?" dedim, içimdeki bir şeyleri öğrendiği düşüncesinin sebep olduğu korkuyu sesime yansıtmamaya çalışarak. "Onu uyandırın."

Konuyu hâlâ Karan'a çekmeye çalışma çabam tamamen üzerimdeki ilgiyi dağıtmak amaçlıydı.

Alaz'ın simsiyah gözleri yine üzerimden çekilmedi, istifini asla bozmadı. "Bunu sen yapabilirsin," dedi gayet rahat bir tavırla.

İçimden bir ses, beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığını söylüyordu. Eğer onu biraz tanıdıysam, o ses haklıydı. Kalbim göğüs kafesimin içinde sıkışıp kalmıştı, ne diyeceğimi de ne yapacağımı da bilmiyordum.

"Büyü haklarımız sınırlı," derken bu sefer sesimin titremesine mâni olamadım.

"Bu topraklarda kuralları ben koyarım Efsun," dedi suratındaki ciddi ifadeyle. Kaşları yukarı kalktı. "Ve tam da şimdi, senden güçlerini kullanmanı istiyorum."

Elbisenin açıklığına, havanın soğukluğuna ve balkonda olmama rağmen terleyen avuçlerimi çaktırmadan elbiseme sürmeyi istedim. Ancak öyle bir andaydık ki en ufak hareketim yanlış anlaşılabilirdi. Onun yerine bir kez daha yutkundum ve aklımı eski haline getirmeye çalıştım.

Burun kanatlarımı genişleterek aldığım nefes boğazımı yaktı. Kendimi bir gerilim filminin tam ortasında hissediyordum.

Alaz'ın tek kaşı *hadi* dercesine yukarı kalktığında, nihayet verecek mantıklı bir cevap buldum. "Ben sizin eğlence aracınız değilim. Size hiçbir şeyi ispat etme zorunluluğum yok."

Kendimce mantıklı bir tavırdı. Genelde de dikbaşlı olduğum için tavrımı yadırgamayacağını düşündüm ve konuyu daha fazla uzatmaması için hızlı adımlarla balkonun çıkış kapısına, *maalesef ki Alaz'ın omzunu yasladığı kapıya*, doğru yürüdüm.

Bir hışımla kapıdan çıkmak için arada kalan boşluktan bir adım attım.

Fakat adımımı atar atmaz Alaz'ın güçlü eli kolumu tutup buna engel oldu. Dilini üst dişlerine bastırıp çekerek tam üç kere, "Cık, cık, cık..." sesi çıkardı. Korku dolu gözlerle Alaz'a baktığımda beni hızla içeri çekip balkonun demir kapısını kapattı. Ardından sırtımı sertçe kapıya yasladı.

Bu sert bir hareketti. Öyle ki dudaklarımdan acı bir, "Ah," feryadı yankılandı.

"Bu sefer kaçış yok Efsun," dedi Alaz, gözlerime kilitlediği bakışına eş olarak dudaklarından yayılan ılık nefesi yüzümde süzülürken.

"Siz..." dedikten sonra tekrar nefeslendim. "Ne dediğinizi bilmiyorsunuz."

Tekrar ondan uzaklaşmak için hareketlendiğimde kapıdan ayrılan omuzlarıma eliyle baskı uyguladı ve sırtımın tekrar kapıya yapışmasını sağladı. "Ben ne dediğimi gayet iyi biliyorum."

Sırtımda hissettiğim acı, ortaya çıkan gerçeğimin yanında hiçbir şeydi. Alaz'ın beni bilmesi mümkün değildi. Barın ve Mehsa onun kesinlikle öğrenmemesi gerektiğini söylemişlerdi. Ruhum büyük bir baskı altında kıvranıyordu.

Böyle olmamalıydı, hayır. Yolum bu kadar çabuk bitemezdi. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Ağlamak için sızlanan gözlerimi yok saydım. "Sizi anlayamıyorum. Ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum ama ben..."

"Hadi ama Efsun," dedi, cümlemi tamamlamama imkân vermeden dümdüz bir ses tonuyla. "Aptal bir kız olmadığını biliyoruz."

Kaşlarım çatıldı. Dişlerim birbirine kenetlendi. Yumruk yaptığım ellerimi omzuna koydum ve onu sertçe ittirdim. "Bırak beni!"

Hafifçe tökezlese de kendini hemen toparladı ve göğsünde duran ellerimi sertçe tutup başımın üzerinden duvara yasladı.

Güçlüydü, bileklerime dar gelen bir metal kelepçe takılmış gibiydi. Parmaklarımı bile hareket ettiremiyordum. "Seni bırakamam!"

Ellerinin arasından, ondan kaçışım olmadığı o kadar belliydi ki bu manzara karşısında zihnim donup kalmıştı. Sol gözümden usul usul süzülen damlayla ağladığımı fark ettim. Tüm âcizliğimle beraber capcanlı karşısında duruyordum.

"Beni bırak," dedim. Sesim yavru bir kedininki kadar cılız ve muhtaç çıkmıştı. "Yalvarırım. İzin ver, yoluma devam edeyim. Amacım burada kalmak değil, lütfen, bana zarar verme."

Sağ gözümden de bir damla yaş aktığını hissettiğimde Alaz'ın bakışlarının orayı takip ettiğini gördüm. "Zarar vermek mi?" dedi, yaşla beraber çeneme doğru inen bakışlarını tekrar gözlerime kaldırarak. "Seni öldürmem gerekiyor."

Ruhum acıyı iliklerine kadar hissetti.

Ölümden korkum yoktu, bir gün öleceğimi zaten biliyordum, kaç yaşımdayken olacağı önemli değildi. Bana verilmiş bu can, bir gün son nefesini bırakacaktı. Her canlı gibi...

Fakat burada değildi, bu şekilde değildi benim kabul edeceğim ölüm. Kendi topraklarıma dönmeden, ailemi son kez görmeden, anneme söylediklerim için özür dilemeden, babamla son kez sarılmadan, kız kardeşimin kokusunu son kez içime çekmeden ölmek istemiyordum. Hayır, bunu kabul edemezdim.

"Yapma," dedim çaresizce. "Kimse bir şeyi öğrenmeden bırak gideyim. Ortalıklarda görünmem, kimseye buradan olmadığımı belli etmem, yemin ederim."

Gözyaşımı izledi ama hâlâ sözünden dönmüş gibi görünmüyordu. En nihayetinde dolgun dudakları, söyleyeceği bir başka şey için aralandı.

O sırada tiz bir çığlık yükseldi sarayın içinden. Bir kız çığlığıydı. Alaz, işittiğimiz bu sesle beraber aralanan dudaklarını bir başka kelime söyleyemeden kapattı. Kavisli gür kaşları sanki sesi

daha net duymak istiyormuş gibi dikkatlice çatıldı. O an, bulunduğumuz balkonun ışıkları elektrik sesiyle beraber yanıp sönmeye başladı ve saraydaki çığlığın yerini birden fazla kişinin –daha çok kadınların– korku dolu feryatları aldı.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ifadesini asla dışarı vurmayan Alaz'ın kısılan gözlerine bakılırsa onun da bir fikrinin olduğu söylenemezdi.

Bir yanıp bir sönen ışığın altında belirip silinen esmer yüzü tekrar bana odaklandığında, "Burada kal," dedi. Sızlayan gözlerimle ona bakmaya devam ediyordum. "Eğer bir yere ayrılırsan," derken sesi bir balta kadar keskindi. "Eğer döndüğümde seni burada bulamazsam," diye değiştirdi cümlesini. Bileklerimdeki ellerini hafifçe sıkarak kendini daha çok belli ettiğinde inlememek için kendimi tuttum. "Yapacaklarım çok daha sert bir hal alır. Anladın mı?"

Bedenim titriyor, çenem seğiriyordu. Konuşacak güçte olmadığımı biliyordum bu nedenle sadece *anladım* der gibi başımı sallamakla yetindim. Alaz'ın gözleri tekrar ıslanan yanaklarımı, kızaran gözlerimi bulduğunda dudakları bir şey söylemek ister gibi aralandı. Yalnız, bir kez daha yükselen tiz çığlık, söyleyeceklerini bastırdı.

Çığlıkla beraber bileklerimi nihayet serbest bıraktı ve kan dolaşımım tekrar hareketlendi. Kapıdan geçebilmesi için duvardan sırtımı çekmeden kenara çekildim. Kara irislerini son kez üzerime değdirip demir kapıyı açarak uzun ve sert adımlarla dışarı çıktı.

O gider gitmez dermanı kalmayan dizlerim beni daha fazla taşıyamadı ve yere çöktüm. Balkonun ışığı hâlâ yanıp sönüyordu. Korkunç bir ambiyans vardı lakin benim korkum bunların çok ötesindeydi. Elbisemin açılmasını önemsemeden çıplak dizlerimi kendime çektim ve kızaran bileklerimi üzerine koydum. Bulanık bakışlarım anında ailemin hediye ettiği bilekliğe takılı

kaldı. Üzerinde taşlar olan gümüş bileklik tüm yaşantımı gözlerimin önüne getirmeye başladığında gözlerimden süzülen damlalar bileklerime aktı. Yanan bedenim daha çok yandı.

"Bitti," diye mırıldandım kendi kendime. "Her şey bitti."

Dişlerim şiddetli bir biçimde titriyor, sesim kendini kaybetme raddesine geliyordu.

Alaz beni affetmezdi. Affedilecek bir şey yapmamıştım ama onların gözünde öldürülmesi gerekendim, lanetliydim ve bu evrene iyi gelmiyordum. Bundan dolayı, gözlerime baka baka, hiç acımadan, "*Seni öldürmem gerekiyor,*" demişti. Yolun sonuna gelmiştim, şimdi bu karanlık şehir gerçekten karanlık olmuştu. Ne bir ışık ne de çıkabileceğim bir yol vardı.

Peki nasıl ölecektim?

Boynuma bir ip mi geçireceklerdi, idam mı edilecektim? Bu düşünceyle parmaklarım boynuma gitti, Alaz Şahzade'yle aramızda geçen bir diyalog zihnimde oynadı.

"Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama... Sarayın belirli ve keskin kuralları vardır. Bir daha böyle bir şeye kalkışırsan ayaklarından değil, tam buradan," deyip uzun, ince ve zarif işaretparmağını yakası açık bluzumun üzerinden boynuma değdirdi. Parmağı boynumun bir ucundan diğer ucuna doğru hafifçe yol aldığında tenimdeki aptal kıvılcımları inkâr edemezdim. Ilık bir ürperti tüm bedenime yayıldı. Ve orada durdu dokunuşu. Tam ortada, soluk borumun üzerinde... Ardından yuvarlak çıkıntının üzerinde parmağıyla hayali bir daire oluşturdu. O dairenin alev aldığını hissettim, bir kez daha ürperdim. "İşte tam buradan geçirilir o hasır ip. Anladın mı?"

Zihnimde yankılanan tehlikeli ses tonuyla kalbim güm güm atarken daha çok titredim, boğazımdan cılız bir mırıltı yükseldi. Bu, hayvanları bile ölümcül tehlikeli olan evrenin getireceği ölüm, bu kadar basit olabilir miydi?

Zihnim bu düşünceyle beraber daha da geriye gitti. Bu evrenin gerçek yüzüne ilk defa tanık olduğum, bir cadı infazına şahit

olduğum zamana... Kızcağızın kızaran yüzü, ağzından, burnundan, kulaklarından fışkıran kanları ve pörtleyecekmiş gibi açılan gözleri beynimde rahatsız edici flaşlar gibi patladığında midem dehşetle bir kez daha çalkalandı. Asitli sıvı boğazıma kadar yükseldi, kusmamak için avuçiçimi ağzıma bastırdım.

Ölmek istemiyordum.

Burnumu çektim.

Burada, bu şekilde ölmek istemiyordum.

"Bir çıkış yolu," diye dua ettim kendi kendime. "Lütfen, kaçabileceğim bir yol olsun."

Duamla beraber gözlerim Karan'ın yerde yatan bedeninin arkasındaki küçük kapıya yöneldi.

Alaz yanımdaki demir kapıdan çıkmıştı. Peki bu küçük kapı nereye açılıyordu?

Tehdidi kulaklarımda yayılırken kalkıp çıkmamak için sadece bir iki saniye düşündüm. Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı, hayatım kumar gibiydi. Dışarı çıkmayı denersem de ölecektim, olduğum yerde kalırsam da.

Durum madem böyleydi, o zaman elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Burada durursam beni bekleyen sonuç belliydi. Kaçmayı denersem ölebilirdim evet. Bu sarayın ne kadar karmaşık bir mimarisi olduğunu biliyordum. Ama kaçmayı denersem, düşük de olsa, bir ihtimalim daha vardı.

Saklanmak ve kurtulmak.

*"Ölümden korkmayan ölmez, ölüm kendine koşanları hiçbir zaman vurmaz,"** diye bir söz okumuştum kendi evrenimdeyken ve o sayede, ölümden korkmamayı seçmiştim hep. Şimdi bu korkak tavrım, yirmi bir yıllık hayatımda sahip olduğum benliğime oldukça zıt kalıyordu. Bunu kendime yapamazdım. Son nefesime kadar, elimden gelen her şeyi yapmalıydım.

* Osman Pamukoğlu, *Unutulanlar Dışında Yeni Bir Şey Yok,* (İstanbul: İnkılap Kitabevi, 2004).

Kendi kendimi güçlendirdikten hemen sonra bu anı bekliyormuşum gibi ayağa kalktım. Gücümü hemen toplayamadım, ayaklarımdaki topuklularla yürümek zor olacaktı fakat onları burada bir iz gibi bırakamazdım. Yine de eğilerek elbisemle aynı renkteki üçgen burunlu topukluları ayaklarımdan çıkardım ve ellerime aldım. Uzun süre o yüksek topukların üzerinde duran ayaklarım ayakkabıları çıkarmamla rahatladı.

Kendimi daha iyi hissedip derin bir nefes aldım. Saraydan hâlâ çığlık sesleri geliyordu ve şimdi ona eşlik eden bir de alarm işitiliyordu.

Alaz'ın her an burada olabileceğini düşünüp hazır ondan başka kimse burayı ziyaret etmemişken çıkmam gerektiğini aklıma koydum ve küçük kapıya doğru yürüdüm. Karan'ın yerde yatan bedenine gözüm takıldıysa da bir şey yapamadım. Alaz sadece bayılttığını ima etmişti o yüzden önemsemedim ve yoluma devam ettim.

Küçük kapının önüne geldiğimde koluna elimi attım ve kilitli olmaması için dua ederek çevirdim. Kapı şansıma açıldı ve içten içe rahatladım. Son kez arkama baktığımda demir kapının hâlâ kapalı olduğunu ve içeri kimsenin girmediğini görüp sakin bir nefes aldım. Tekrar önüme döndüm ve karanlık bir koridora açılan kapıdan dışarı çıktım.

Sola dönüp koşmaya hareketlendim lakin bir anda çarptığım sert beden buna mâni oldu.

Alaz'ın beni bulduğunu anlayıp korku dolu bir çığlık atacağım sıra elini ağzıma koydu ve çığlığımı bastırarak sırtımı yavaşça duvara yasladı.

"Sakin ol Efsan, benim."

Duyduğum ses beni şaşırtırken, açık kalan balkon kapısından bulunduğumuz yere yansıyan, yanıp sönen ışık sayesinde suratını gördüm. Sakinleştiğimi düşünerek elini ağzımdan çektiğinde, "Barın?" diye sordum şaşkın bir vaziyette nefes nefese.

"Evet, benim," dedi ve aralık kalan balkon kapısını kapattı.

"Sen, nereden çıktın?" diye sorduğumda sesim hayret doluydu.

"Sürpriz yumurtadan," dedi güler gibi. Fakat şu an bu esprisine takılacak halde değildim. Yaşadıklarımı anlatmam lazımdı, belki Barın bana yardım edebilirdi. Onunla buradan uzaklaşmam daha kolay olabilirdi.

Bu fikirlere güvenerek hızla dudaklarımı açtım. "Barın, Alaz her şeyi biliyor."

"Biliyorum, biliyorum. Seni kaçırmak için buradayım."

"Nasıl biliyorsun?"

"Uzun hikâye, gittiğimiz yerde konuşuruz," dedi ve bir anda elimi kavradı. "Mehsa aşağıda. Hızlı olmamız lazım, hazır kargaşa varken fark edilmeden çıkmalıyız."

"Çok zor," diye yanıtladım ona eş olan hızlı adımlarımla yürürken. "Sarayda bir şeyler oluyor, her tarafı çevirmişlerdir."

"Sarayı boşaltıyorlar."

"Ne?" dedim, yine hiçbir şey anlayamadan. Onlar nasıl buraya gelmişti, Alaz'ın her şeyi öğrendiğini nasıl öğrenmişlerdi ve saray neden boşaltılıyordu? Sorularımın hiçbirinin doğru düzgün bir cevabı yoktu. "Bunlar, siz... Nasıl?"

"Neymiş, nasılmış bırak şimdi Efsan. Tek istediğim şuradan canlı kurtulmak, hayatımın baharında ölmek istemiyorum. O yüzden sessiz ol ve beni takip et."

Dediğini yapıp ona cevap vermesem de içimden sayısız kere, "Şükürler olsun," dedim.

Karanlık koridor boyunca yürüdükten sonra, "Merdiven ineceğiz," diye fısıldadı Barın. "Basamaklar çok dar, dikkat et."

Dediğini yaparak, elini bırakmadan hızlı ama dikkatli adımlarla basamakları indim. Yaklaşık elli basamak indikten sonra durduk, hâlâ aydınlık bir yere gelememiştik. Bir kilit sesi duyduğumda Barın'ın bir kapıyı açtığını anladım.

Kapı aralanır aralanmaz nihayet içeriye hafif de olsa bir ışık huzmesi girebilmişti. "Bekle," dedi dışarıya çıkmadan hemen önce ve kafasını dışarı çıkarıp etrafı kolaçan etti.

"Temiz," dedikten sonra yine bana döndü ve başıyla dışarıyı işaret etti. Yerde yatan bir kale muhafızı vardı, yüzleri örtülü muhafızlardandı bu. Onu nasıl etkisiz hale getirebilmişti?

"Onu nasıl bayılttın?" diye fısıldadım, Barın'la saray bahçesinin nemli çimenleri üzerinde koşarken.

"Çok da kolay olmadı," diye yanıtladı beni. Aklımda bir soru dizisi daha oluşsa da üstelemedim ve tüm soruları buradan kurtulduktan sonra sormayı seçtim. "Ama bir ara saray muhafızı olmak için çalışıyordum."

Adamın üzerinden geçtikten sonra, "Koş," dedi Barın ve bir anda koşmaya başladı. Sarayın alarmı hâlâ çalmaya devam ediyor, kadınların bağırtıları boş arazide yankılanıyordu. Patlama sesleri ve bir hayvanın boğuk iniltisini andıran bağırışlar da duyuluyordu.

Barın'ın arabasını gördüğümde rahatladım. "Mehsa bizi orada bekliyor," dediğinde koşma hızımızı artırdık. Nihayet Barın arabanın ön koltuğuna geçtiğinde ben arkaya bindim.

"Hoş geldin!" dedi Mehsa heyecanla.

"Arkada siyah bir örtü var, muhafız kapısından çıkana kadar onu üzerine örtüp yat. Senin bu arabada olduğunu bilmesinler."

Hızla dediklerini yaptım fakat aklım hâlâ olayları nasıl öğrendiklerindeydi. Siyah örtüyü yüzüme çektikten sonra arabanın tekrar harekete geçtiğini hissettim. Taşlı yollardan geçtiğimizi, duyduğum tıkırtılardan anlıyordum.

Kalbim hâlâ hızlı atıyordu, saraydan çıkana kadar Alaz'ın elinden kurtulmuş olabileceğimi düşünmüyordum. Ülke onun sayılırdı, izimi kaybettirebilir miydim onu da bilmiyordum fakat yaşamam gerekiyordu. Beni bulmaması için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Araba biraz yavaşladığında muhafız kapısından çıkmakta olduğumuzu anladım ve yüreğim daha hızlı kan pompaladı.

Kontrol etmesinler, diye geçirdim içimden. *Lütfen, kontrol etmesinler.*

Sol elimle, sağ bileğimde takılı olan bilekliği kavradım ve ellerimi kalbimin üzerine koyup dua etmeye devam ettim.

Bana ölüm kadar yavaş geçen bir süre sonra, "Görev tamamlandı!" diye bağırdı Mehsa tiz bir sesle ve arabanın gazının biraz daha köklendiğini işittim. "Kalkabilirsin!"

Siyah örtüyü üzerimden hızla itip yattığım yerde doğruldum. Örtüyü kenara koyup Barın ve Mehsa'yla konuşmadan hemen önce, nefes nefese bir halde omzumun üzerinden arabanın arka camına baktım. Saray sahiden arkada kalmıştı ve gitgide küçülüyordu. Bu tarafa doğru gelen bir araba yahut herhangi bir kişi görünmüyordu.

Rüya gibiydi; bir gecede bu kadar aksiyon yaşamam, yolun sonuna geldiğimi düşünürken kurtulmam, sahiden rüya gibiydi. O balkonun içinde sıkışıp kalmışken Barın ve Mehsa'yla karşılaşacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Hâlâ da gerçek olduğundan şüpheliydim. Ama gerçekti; gözyaşlarımın kuruttuğu yanaklarım, taşlı yolun üzerinde giden külüstür arabanın içinde sallanan bedenim, hepsi gerçekti.

Barın'ın açtığı pencereden gelen serin havayla beraber derince nefes alıp, "Siz..." dedim. Sonrasında biraz daha kendime gelebilmek için gözlerimi kapatıp açtım. Hâlâ arabada, Barın ve Mehsa'yla olduğumu görünce iyice rahatladım. "Her şeyden nasıl haberdar oldunuz? Beni otoparkta beklediğinizi sanıyordum."

"Arabada oturmaktan kıçım uyuşmuştu ve çok sıkışmıştım. Tuvaletimi yapmak için tenha bir yer bulmam gerekiyordu çünkü bilirsin, saraya girmemiz yasak." Barın dikiz aynasından bana bakarak konuştuğunda yutkundum ve devamını dinlemek istercesine başımı eğdim. "Dışarı çıktığımda beni ve değerlimi görebilecek herhangi biri var mı diye önlem amaçlı kafamı kaldırdığımda balkonlardan birinde seni gördüm, yabancı bir adamla dans ediyordun. O an bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım

çünkü adam üstüne geliyordu ve pek iyi görünmüyordun. Ben de neler olup bittiğini anlamak amacıyla sizi dinledim."

"Üç kat aşağıdan?"

Dudaklarını birbirine bastırarak yüzünü buruşturdu. "Kulakları o kadar iyi çalışan bir fantastik yaratık olmayı isterdim ama hayır," dedi ve elini cebine attı. Kahverengi taşı andıran biçimsiz, ufak bir şey çıkardı. "Dinleyici taş. Böyle zamanlarda işe yarar. Bir tanesini balkona attım."

Şimdi taşlar yerine oturuyordu.

Mehsa direksiyonu sola çevirdi, yolun solundan devam etti.

"Çok geçmeden Alaz içeriye girdi ve Alaz'ın her şeyi öğrendiğini, seninle aynı anda duymuş oldum."

"Peki, sonra?" dedim. O çığlık, saraydaki kargaşanın sebebi neydi?

"Birkaç gündür sarayın etrafında ruhlupusların dolaştığı söyleniyordu. Bugün saray yakınlarında bir kadına saldırmışlar ve saraya girmeye çalışmışlar."

Henüz kendisini görmeden korktuğum, eğitim alanında bir kızın ve erkeğin ölümüne sebep olan o korkunç yaratıklardan bahsedildiğinde korkuyla kasıldım.

Bir gün ben öyle bir varlıkla karşılaşsam ne olur diye düşünmeden, düşüncelerimin dağılmasına ve ürkmeme fırsat tanımadan tekrar sordum. "Ee?"

"Abim gelip bana her şeyi anlattı," derken dikiz aynasından bana baktı Mehsa. "Tam bir plan yapmak üzereyken saray bizim bir şey yapmamıza fırsat kalmadan karıştı. Biz de bundan faydalandık."

Tüm sorularım, cevabını bulmuş gibi yavaş yavaş sindiğinde beynimin kıvrımlarına sıkışan bir soru patlak verdi.

"Bunu neden yaptınız?" Sesim oldukça alçak çıkmıştı. Öyleydi ya, ben onların yedi kat yabancısıydım. Hayatlarına çok sonradan dahil olan bir kaçaktım, onlara yarardan çok zararım

dokunmuştu ve şimdi beni, kendi canları pahasına savunmuşlardı. Alaz'ın öğrendiğini duyduğu an Barın'ın beni kurtarmak yerine kız kardeşiyle birlikte arkasına bakmadan kaçması gerekiyordu. Söyledikleri gibi, araba altlarındaydı.

Barın omzunun üzerinden başını çevirip bana bakarken Mehsa dikiz aynasından bakmayı tercih etti. Bir anda ikisi de, "Arkadaşlık," dediler. O an içim titredi, hiçbir zaman bu duyguyu tatmamıştım ve şimdi kalbimde dostluğun sıcaklığı fokurduyordu.

Bu ne güzel bir histi.

Yine de, "Sadece arkadaşınızım diye mi?" sorusunu yöneltmekten geri duramadım.

"Kısmen," diye yanıtladı beni Mehsa. "Ayrıca biz, bu şehre dışarıdan gelen insanların öldürülmesine karşı olduğumuzu söylemiştik, anne ve babamız da karşıydı. En azından, hatırladığımız kadarıyla..."

Anne ve babalarından bahsetmeleri, onların akıbetini sorma isteğimi artırmıştı fakat böyle bir şey nasıl sorulurdu bilmiyordum. Sanki bu konuyla ilgili bir şey diyecek olsam elime sivri bir bıçak alıp onları kalplerinin tam ortasından delecekmişim gibi hissediyordum. Elbette başka bir zaman konusu açılırdı lakin şimdi böyle yıpratıcı bir meseleyi konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı.

Bir kez daha arkamı döndüm ve yoldan kimsenin gelip gelmediğini kontrol ettim.

Kapkaranlık ve boştu, ne bir araba ne de bir gölge vardı. Kalbim hâlâ deli gibi çarparken sırtımı Barın'a ait olmayan arabanın yumuşak deri koltuğuna yasladım. "Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum," dedi Barın. "Önce altımızdaki kiralık arabadan kurtulmamız gerekiyor. Ortadan kaybolduğunu fark ettiklerinde yapacakları ilk şey arabayı bulmak olacaktır."

Doğru ya, araba da bize ait değildi. Bu, yolda da yarım kaldığımızı gösteriyordu, arabasız ne yapacağımızı bilemiyordum.

Suratımı asıp, "Hiçbir planımız yok," dedim, sesimden korku akıyordu. "Kaçtığımız kişi evrenin prensi. Saraydaki adamlarıyla bizi anında bulur. Yol yakınken dönelim, sizin de başınıza bela olmayayım."

Öyleydi de. Bulmaması imkânsızdı. Kime kafa tutuyorduk ki? Her yerde eli vardı, burada gördüğüm en güçlü kişiydi. Belki de boş bir maceraya atılıyorduk. Boş ve sonu felaket dolu bir maceraya.

"Alaz senin insan olduğunu henüz kimseye söylemedi," diyen Barın'a bakmaya devam ediyordum. "Söylemiş olsaydı bizi saraydan öylece çıkarmazlardı. Senin bu araçla geldiğini biliyorlar. Bulana kadar da söylemez, elinden kaçırdığını kimsenin bilmesini istemez çünkü."

Eh, bu iyi bir şey sayılabilirdi. En azından yüzü kapalı ya da elleri mızraklı askerler peşimde değildi. Fakat Alaz'ın tek başına da çok kuvvetli, hatta onların hepsinden daha kuvvetli olduğunu biliyordum. İki iriyarı adamı nasıl etkisiz hale getirdiğini kendi gözlerimle görmüştüm. Tek olması bir şeyi değiştirmiyordu. Bu düşüncelerime sığınarak, "Ama yine de..." dedim.

"Yine de'si yok Efsan," diye yanıtladı Barın. Kafasını çevirip gözlerimin içine baktı. "Bok çukuruna çoktan girdik, sadece çıkmak bizi temizlemez. Şimdi elimizden gelenin en iyisini yapıp senin eve dönüş yolunu bulana kadar güzelce saklanmalıyız. Bu sadece seni kurtarış değil. Bu, düzene bir başkaldırış."

Dudaklarım seğirirken ıslak kirpiklerimden bir damla yaş daha süzüldü. İlk kez ailemden başka birilerinin benim için bir şeyler yaptığına şahit oluyordum ve bu duygu garipti. Kalbimin içine sakladığım çocuk, dişlerini kocaman açıp gülümsedi. O gün, uzun zaman sonra ilk kez onu hissetmiştim.

Bir defa daha arka camdan geride bıraktığımız yolu kontrol ettim. Hareketlilik göremeyince yatıştım ve kafamı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Negatifliğe yer yoktu. Her şey iyi olacaktı, buradan kurtulacaktım.

Anne, baba, Efser... Size yemin ederim, size kavuşacağım. Her ne pahasına olursa olsun.

Mehsa arabayı yol kenarında ahşap bir kulübeye benzeyen, gelip geçen yolcuların ihtiyaçlarını gidermek için ilk tercihleri olabilecek ıssız bir kafenin ufak otoparkına çekmişti. Buradaki amacımız arabayı park etmekti, sonrasında otostop çekebilirdik, bir gara gidip alenen toplu taşıma aracına binmekten daha iyi bir seçenek gibi geliyordu. Bir şekilde buralardan uzaklaşıp kimliğimiz açığa çıkmadan yaşamanın yollarına bakmalıydık.

Kafamdaki düşünceleri dağıtıp tuvaletten çıktığımda ellerini yıkamakta olan Mehsa aynadan bana baktı. "Uzun süredir bu kadar saat direksiyon sallamamıştım," dedi ve boynunu kıtlattı. "Kollarım yüz kilo kaldırmışım gibi ağrıyor." Esnedi. "Ve çok uykum var."

Ellerime sabun sıkmış yıkarken suratım yine asıktı. Üzerimde hâlâ zaman geçtikçe daha da ağırlaşan balo elbisem vardı ve bununla nasıl dikkat çekmeden kaçabileceğimi bilmiyordum, saatten ve geçtiğimiz yolların ıssızlığından dolayı yeni kıyafet alabileceğim bir yere rastlayamamıştık. Bu elbiseyle gittiğim her yerde sessiz olsam dahi *ben balodan kaçan o kızım* diye bağırırdım.

Olumsuz düşünmeyi bırakarak musluğu kapattım, ıslak ellerimi enseme ve yanaklarıma değdirdim. Saraya giderkenki kusursuzluğumdan eser yoktu; ağlamaktan makyajım akmış, dudaklarımla gözlerim balon gibi şişmişti.

Mehsa, "Çıkalım mı?" diye sorduğunda derince soluklanarak kendime geldim ve başımla onaylayıp tuvaletin kapısına yürüdüm.

Tam kapıyı açmak için elimi kapı koluna attığım sıra kapı bir başkası tarafından hızla aralandığında korkuyla geriledim. Neredeyse yüzüme çarpacaktı. Kapının ardında sadece bir elin tuttuğu, ucuz parfüm kokan birkaç parça kıyafet vardı.

"Müsait misiniz?"

Gözlerimi kısarak, "Evet," dediğimde Barın kendini de gösterdi. "Sana kıyafet getirdim. Biliyorum, çok mükemmelim."

"Bunları nereden buldun?" diye soran kişi arkamdan gelen Mehsa'ydı. Elini uzattı ve iki parça kıyafeti şöyle bir yokladı. "İçerideki kadınlardan birinden rica ettim."

"Ve kadın sırf sen rica ettin diye kıyafetlerini verdi?"

"O kadar yüksek bir cazibem olduğunu söylerler, evet ama tam olarak öyle olmadı. Kadından kıyafetlerini satın aldım."

"Buna nasıl ikna oldu?"

"Neden ikna olmasın ki? Çalışarak kazanacağı parayı hiç yorulmadan kıyafetleriyle kazanması işine geldi."

Kıyafetleri elime aldım. Oldukça dar görünen kahverengi bir deri etek ile simsiyah, sıfır kollu bir trikoydu. Buram buram parfüm, tütün ve yabancı bir ten kokuyordu. Yeni giyilmiş değildi.

Çenesiyle içeriyi işaret etti. "Bir an önce giyin de çıkalım. Acele etmemiz gerekiyor."

Başkasının tenine dokunan, kullanılmış giysileri giymek normal şartlarda asla yapacağım bir şey değildi; lakin kaçıyorduk ve savaşta her şey mubahtır mantığıyla hareket etmem gerekiyordu. İçten içe kendime ağlayarak Barın'ın elinden kıyafetleri aldım, abi kardeş dışarı çıktıklarında üzerimi değiştirdim.

Kalçamdan dizlerimin üstüne kadar yapışık inen eteği elimde tutmaya devam ettiğim elbisemle kamufle ederek dışarı çıktıktan sonra Barın ve Mehsa'yla birlikte burada daha fazla oyalanmadan kafenin içine girdik. Cam kenarındaki masalardan birinde oturan şuh giyimli –kıyafetleri benim şu an üstümdekileri andıran– bir kadın vardı; kafenin sahibi kasa bölümünde oturuyor ve başını arkaya atmış bir vaziyette horlaya horlaya uyukluyordu. Dudaklarını oldukça koyu bir rujla renklendirmiş kızıl saçlı kadın, oturduğu yerden tırnaklarını törpüleme işine bir son vererek hemen Barın'a baktı, ağzındaki sakızı çiğneye çiğneye ona davetkâr bir gülümseme yolladı.

"Yine bekleriz," dedi sadece ona bakarak. "Bu defa yalnız gelebilirsin."

Göz kırptığında Barın hafiften kızaran yanaklarıyla boğazını temizleyip, "Seni tatlı kadın," diye mırıldandı. "Ama üzgünüm, ben âşığım."

"Hangimiz değiliz ki," diye karşılık verdi kadın ve başını arkaya yaslayarak kahkaha attı.

Cam kapı bizden önce bir başkası tarafından aralandığında içeriye giren adama yol vermek için kenara çekildik. Seyrek saçları ve üzeri yağmur sularıyla ıslanmış kırklı yaşların ortalarında, minyon tipli, sivri burunlu adam içeriye girdiğinde yanımızdan geçerken esen yelle birlikte yoğun ter kokusunu solumamıza neden oldu. Girer girmez, "Yola devam etmek için sadece on beş dakikam var," dedi. "Sabaha kadar direksiyon sallayacağım için biraz yatışmam gerekiyor."

Az önce Barın'a ilgili gözlerle bakan kadın, arkadaşıma göz kırptıktan sonra adama döndü ve eliyle masalardan birini işaret etti. "Buyurun."

Barın kadına bakarak başıyla son kez selamladıktan sonra kapıyı bizim için araladı. "Burada daha fazla kalmasak iyi olur," diye mırıldandı ağız ucuyla. Onunla hemfikirdik, hiç ikiletmeden çıktık ve ne yapacağımızı bilemeden kafenin dışında öylece bekledik.

Soğuk hava beni anında üşüttüğünde sıkı sıkıya tuttuğum elbiseme biraz daha sıkı sarıldım. Yağmur çiseliyordu, çıplak tenime değen her bir damla tüylerimi diken diken ediyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Sorumla birlikte Barın bana cevap vermeden evvel omzunun üzerinden cam kapısından içerisi görünen kafeye baktı. Yeni çıkmış olduğumuzdan kapıya asılı *açık* yazan tabela sallanıyordu. Az önce içeriye giren adam, kadınla kapalı bir kapıdan girerek gözden kayboldu.. Bunun üzerine Barın tekrar kafasını bize çevirdi.

"Bir planım var. Soru sormayın ve sessizce beni takip edin."

Başıyla sağ tarafını işaret ettiğinde Mehsa'yla kararsızca birbirimize baktık. Nihayetinde Barın'ı dinlemekten başka çaremiz olmadığını anlayıp onu takip ettik. Yağmur sularının yerde oluşturduğu küçük gölcüklere basarak kafenin duvarlarına yaslana yaslana yürüdük.

Barın, "Burada bekleyin ve etrafı kolaçan edin," dediğinde durduk.

Mehsa, "Planın ne?" diye sorduğunda Barın, "Güvenli bir yolculuk gerçekleştirmek," diye karşılık verdi. Başka bir şey sormamıza izin vermeden ceketini başına siper etti ve hızlı adımlarla kiralık arabanın arkasına park edilmiş nakliyat kamyonetine doğru ilerledi. Kafeye geldiğimizde o araç burada yoktu, muhtemelen sonradan gelen adama aitti.

Barın kamyonetin dorsesine avcunu yasladı ve tek eliyle altını çekti, gürültülü bir ses çıkınca nefesimi tuttum. O da endişelenmiş olacak ki çevresine bakındı, kimsenin olmadığını görünce bize baktı ve eliyle gelmemizi işaret etti. Ardından dorseyi hafiften aralayarak kamyonetin kapalı kasasına atladı. Bize başıyla yanına gelmemizi işaret ettiğinde Mehsa, "Akıllı bir abiye sahibim," dedi.

"Bu güvenli mi?"

"Saraydan kaçmamız ne kadar güvenliydi?" diye sordu. Haklıydı. Şu an zaten güvende değildik ve en kötü ihtimal sarayın güvenlik kuvvetleri tarafından bulunmaktı. Onunla da burun buruna olduğumuza göre, sorun yok demekti. Daha fazla detayları düşünmeden Mehsa'yla koşarak Barın'ın yanına ilerledik. Elini uzatarak önce Mehsa'yı, ardından elbisemi ve beni içeriye çekip büyü gücüyle kapıyı kapattı.

Avcuyla ışık yayıp etrafı aydınlatan Mehsa sayesinde içeride üstü kapalı kasaların olduğunu gördük; bitki, çim gibi kokuyorlardı ama içinde ne olduğu pek umurumuzda değildi. Kasaların

üzerine oturduğunda Barın da gürültülü bir şekilde yığılıp *huh-*ladı.

Dakikalar sonra kamyonetin şoförü sürücü koltuğuna yerleşip aracı çalıştırdı. Kamyonet göremediğimiz yönde ilerlediğinde Barın, "Esas kaçış maceramız şimdi başlıyor," deyip sırıttı.

☽

Alaz Şahzade elindeki kristal bardağı öyle sıkı tutuyordu ki bardak neredeyse gücüne yenik düşecek ve iri ellerinin arasında un ufak olacaktı. Yüzü, çalışma odasının penceresine dönüktü; aldığı her hızlı nefesle göğsü yükselip alçalıyor, gökyüzünde çakan yıldırımların ışığı arada sırada keskin hatlara sahip çehresine yansıyor ve sinirli ifadesini birkaç saniyeliğine aydınlatıyordu. Bardağı tutan elinin dış yüzeyinde bugün gerçekleşen ruhlupus saldırısından kalma ufak bir yanık vardı, iyileştirmek için merhem sürmemişti. Acısını hissetmek istiyordu.

"O bir insan ve sen onu elinden kaçırdın, öyle mi?"

Bars'ın damarına basan sesiyle birlikte alev saçan bakışlarını pencereden ayırdı; arkadaşına, aynı zamanda sarayın baş muhafızına baktı. Nabzının atışlarını kulaklarında duyuyordu. Gergindi, kendini sakin tutmaya çalışıyordu ama patlamaya hazır bir bombadan farksızdı. Kaçabileceğini düşünmüyordu; kapıyı büyülemişti, diğer kapının dışında bekleyen bir muhafız vardı ve bu kız *insandı.* Her ne kadar dikbaşlı davranırsa davransın güç kullanamıyordu ve yapabileceği kaçış hamleleri sınırlıydı. Alaz Şahzade onun kaçabileceğini hesaba katmamıştı. Doğrusu, ruhlupus saldırısı onu hazırlıksız yakalamıştı. Aksi halde değil elinden kaçırmak, onun haberi olmadan tek bir adım atmasına dahi izin vermezdi.

Yine de bu kaçışın çok uzun süremeyeceğinin bilincindeydi. Bunun verdiği özgüvenle konuştu. "Ne zamana kadar saklanabileceğini düşünüyorsun? Sadece birkaç gün daha kendi başına yaşama hakkı kazandı."

"Birkaç gün?" diye sordu Bars. Alaz'a doğru bir adım attı. "Ne birkaç gününden bahsediyorsun? Onu anladığın ilk gün öldürmeliydin."

"İnsan olduğunu bilmiyordum."

Bars, Alaz'a *seni yıllardır tanıyorum* dercesine baktı. "Sen insanı nefesinden tanırsın. Onunla o kadar zaman birlikte olup insan olmadığını anlamaman imkânsız. Aklın nerede senin?"

Alaz derin bir nefes aldı. Bars'a yanıt vermek üzereyken çalışma odasının kapısı açıldı, yanına çağırdığı arkadaşları Kuray ve Liva içeriye girdi. "Neler oluyor," diye atıldı Liva hemen. "Bizi bu kadar acil çağırmanın sebebi ne?"

Kuray bir şey sormak yerine sorgulayıcı gözlerle arkadaşlarına bakmakla yetindi.

"Evrende kaçak bir insan var," dedi Alaz, sıkı sıkıya birbirine kenetlenen dişlerini ayırmadan. Odaya yeni giren iki arkadaşının anlaşmış gibi gözleri büyüdü. "Dolayısıyla yeni bir görev edindiniz." Derin bir nefes aldı, elindeki bardağı biraz daha sıkıp, "Onu bulacaksınız," diye ekledi, ağzından çıkan her bir sözcükten âdeta alev saçılıyordu. "Sağ bir şekilde. Kılına zarar gelmeden. Bana teslim edeceksiniz."

Bölüm On Beş

KENJE

"Efsan, Mehsa!"

Gözlerimi açmama neden olan şey, fısıltı şeklindeki bu sesle birlikte kolumun dürtülmesi oldu. Ne zaman uyuduğumu bilmiyordum fakat uyumadan önce ne halde olduğumu net hatırlıyordum. Bundan dolayı sıçrayarak kalkmaya yeltendim, üzerindeki rimelin gözyaşlarımla birleşmesi sebebiyle uyuduğumda kapattığım kirpiklerim birbirlerine yapışmıştı ve bu yüzden hafif sancılı uyandım. Görüşümse pek net sayılamazdı.

Tutulan belim ağrırken gözlerimi kırpıştırarak Barın'a baktım.

Ben daha bir şey soramadan o bilgilendirmeyi yaptı. "Kamyonet birazdan duracak." Dorsenin kapısına yaklaşıp başını yasladı. "Uyanın, kaçacağız."

Mehsa elini ağzına koyarak esnedi. "Yol hiç bitmeyecek sandım."

İkimiz birlikte ayağa kalktık. Geceden beri içinde olduğumuz kamyonetin gürültülü motor sesi kesildiğinde yerdeki taşların etkisiyle sallanan araç durdu. Kaçacağımızı hesaba katarak topuklularımı elbisemle birlikte elime aldım. Sırtımı kamyonete yaslayarak Barın'ı izledim. Saniyeler içinde dorsenin kapağından kilit açılma sesi geldi, kapı aralanır aralanmaz Barın aşağıya atlayarak adamın kendisini savunmasına imkân vermeden elini boynuna

attı, sıktı ve saniyeler içinde adamcağız ne olduğunu anlayamadan gözlerini kaparak sırtüstü yere devrildi.

Barın anında bize baktığında bekletmeden dorseden aşağıya atladık. "Şimdi," dediğinde ona ayak uydurarak tenha sokakta arkamıza bakmadan koşarak gözden kaybolduk.

Bir müddet sonra içinde yeni kurulmuş bir çarşının bulunduğu sokağa girdik. Dikkat çekmemek için pazar boyunca koşmak yerine yürümeyi kararlaştırdık. Yerler ıslaktı fakat yağmur yağmıyordu, nerede olduğumuzu bilmiyorduk lakin her neredeysek kasabada bir hareketlilik görünmüyordu, herkes uyanmış ve gözlerini açtıkları yeni günde normal yaşantılarına devam ediyorlarmış gibiydi.

Tezgâhtar yaşlı kadının önünden geçerken kadının, "O elindeki satılık mı?" deyişiyle duraksadım. Barın ve Mehsa da soluk soluğa bir vaziyette kadına dönmüştü. "Sabahın bu saatinde pazarın ilk ziyaretçileri olmanızın başka bir nedeni yoktur tabii," dedi mercan gözleriyle elbiseyi incelerken. "Beş yüz Varilok vrankı veririm."

Barın ve Mehsa'yla birbirimize baktık. Bir anda gelen bu teklife hiçbirimizin açık olmadığı suratlarımızdan okunuyordu, şaşırmıştık.

"Hım... Beş yüz elli," diye üsteledi iyice yanıma yaklaşan kadın, gözlüğünün büyüteç camını elbiseye tutarak. "O da işlemelerinin hatırına."

Mehsa elini beline koyup tek kaşını kaldırdı. "Beş yüz elli mi?" dedi alay eder gibi. "Sen bizi cahil cühela sınıfından sandın galiba." Sinsi bir tavırla gülümsedi. "Altı yüz vrank. Yanında birkaç parça kıyafetle."

Yaşlı kadın anında moda giren Mehsa'ya yaptığı pazarlıktan hiç memnun olmadığını gösteren bir yüz ifadesiyle sertçe baktı. "Meh..." dedi *git işine* dercesine. "Evimin tapusunu da üzerine yapmamı ister misin, kızım?"

Mehsa elbiseyi elimden aldı. "İşine gelirse. Ötedeki tezgâhtaki satıcı çoktan yedi yüz vrank teklif etmişti bile."

Barın'la tepki vermeden bu çekişmeli pazarlığı izliyorduk.

Yaşlı kadın biraz düşünür gibi oldu. Ardından omuz silkti ve kafasını tezgâhına çevirdi. Eliyle *gidin* işareti yaptı.

Barın Mehsa'nın kulağına yaklaştı, "Verseydin ya kızım," dedi, kadına arkamızı dönüp yürümeye başladığımızda kızar gibi.

Ağız ucuyla, "Bekleyin..." diye karşılık verdi Mehsa, son hecesini uzatarak.

Dört ya da beşinci adımı atmıştık ki yaşlı kadın arkamızdan, "Beş yüz doksan vrank," diye seslendi. "Yanına da üç parça kıyafet."

Barın ve ben aynı anda kaşlarımızı kaldırdığımızda Mehsa tatminkâr bir ifadeyle gülümsedi. Hiç beklemeden kadına dönüp, "Kabul," dedi.

Tezgâhtar kadından başımıza sarıp gizlenebilmek için üç adet koyu renk, yünlü şal almıştık. Elbiseyi satmak hiç aklımda yoktu lakin bize şimdilik iyi bir gelir kaynağı olmuştu. Ayağıma giyebileceğim ucuz ama rahat bir çift spor ayakkabıyla üzerimdeki kokmuş kıyafetleri değiştirmek için çıldırdığımdan rahat edebileceğim tayt ve tişört de almıştım. Varilok Sarayına yaklaşık on dört saat uzaklıkta olan Kenje isimli bir sınır kasabasındaydık. Kasaba; bitmemiş evleri, yıkık dökük binaları ve eski yapıları nedeniyle eksik görünüyordu. İnşa edilmeye başlanmış da sonradan vazgeçilmiş gibiydi. Burada yaşayan halkın refah düzeyi çok da iyi görünmüyordu; kıyafetleri daha eski püsküydü, evlerin çatılarının çoğunda üzerinde dumanların tüttüğü bacalar vardı.

Birkaç kilometre daha yürüdükten sonra kalacak, en azından bugünü geçirecek bir yer aradık. Enerji depolamamız gerekiyordu, bir yere sinmemiz ve biraz orada zaman geçirmemiz. Bunun için Barın, alt katında çeşitli şans oyunlarının oynandığı, harabeye benzer bir motel bulmuştu. Geceliği üç kişi için elli vrankı

ve bu şimdilik pisliğini, yatak altlarında gezip duran böcekleri görmezden gelmemizi sağlıyordu.

Gece boyunca çok üşümüştüm, motele geldiğimiz an bir kova sıcak suyla aldığım duş ve altına sığındığım kahverengi battaniyeyle vücut ısım biraz olsun normale ulaşmıştı fakat hâlâ gözüme uyku girmiş değildi. Mehsa yanımda soluksuz uyuyordu, bense tek elimle ailemin hediyesi olan bilekliği okşarken rutubetli, nemden küflenmiş tavanı izliyordum. Kaçtığımıza göre içimin rahat etmesi gerekiyordu ancak doğrucu yanım hiç de rahatlamamam gerektiğini söylüyordu. Nereye kadar kaçacaktık? Ben neysem neydim, bu iki kardeş ne yapacaklardı? Akıbetleri pek parlak görünmüyordu.

Odanın kapısı gıcırdayarak açıldığında bakışlarımı tavandan ayırdım. Kendini kötü enerjilerden korumak isteyen büyücü veya cadıların giydiği pelerini bir gizlenme aracı olarak kullanan Barın'dı gelen. Üstü başı sırılsıklam olmuştu, elindeki ıslanmış kesekâğıdının içindeki eşyaları yatağına bıraktı, başına sardığı şalı çıkarıp, "Çok soğuk," dedi sırılsıklam olmuş bir vaziyette. Pelerininin bağcığını çözüp onu da çıkardı. "Ama güzel havadisler var. Hiçbir haber dosyasında senden bahsedilmiyor." Elini pantolonunun kemerine attıktan sonra, "Uykularını bölecek muhteşem bir manzarayla karşılaşmak istemiyorsan başını çevir," diye uyardı. Üzerini değiştireceğini anlayıp kafamı hemen soluma döndürdüm.

Kemerinin şıngırtısı duyuldu, ardından fermuarını indirdi. "Neden uyumadın?"

"Uyuyamıyorum," diye fısıldadım ruhsuz bir ses tonuyla. "Gözümü kapattığımda beni uyumaktan alıkoyan görüntüler beliriyor zihnimde."

Pantolonunu indirişinin hışırtısı duyuldu. "O görüntüleri yok sayman lazım," diye karşılık verdi. "Bir yola baş koyduk Efsan ve güçlü kalmamız lazım. Bu güç için de şarj olmamız

gerekiyor. Elimizde fırsatımız varken uyumak, yemek yemek gibi temel ihtiyaçlarımızı halletmeliyiz; bu artık bizim için bir şans, tercih değil."

"Ben bu kaçışı kendim için gerçekleştirdiğim halde bu denli korkuyorken, siz hiç telaş yapmıyor musunuz? Bu yapmak zorunda olduğunuz bir şey değil."

"Bu senin için bir kaçış, bizim içinse bir direniş. Düzene, haksız ölümlere, geçmişten günümüze kadar olan binlerce cinayete karşılık. Ve tam da yapmak zorunda olduğumuz bir şey." Son bir hışırtıdan sonra nefes alıp verdi. "Dönebilirsin."

Dediğini yapıp ona baktığımda altına lacivert bir eşofman giymiş olduğunu gördüm, üstündeyse sadece gri sporcu atleti vardı. Çıplak ayaklarını yatağından iki yana sarkıtmıştı, ıslak saçları alnına yapışmıştı ve damlaları yanaklarına doğru akıyordu. Getirdiği paketleri karıştırdı, rulo gibi görünen bir tanesini eline alıp açtı. O an aldığı üç hançerin parıldayan yüzeyi dikkatimi çekti. Bir tanesini kaldırdı, suratına tutup incelediğinde ben de kendi yansımamı bu taraftaki yüzeyinde gördüm.

"Epey keskin görünüyorlar ama umarım efsunlu olduğu konusunda beni kandırmamışlardır. Keserek deneyecek bir şey bulamamış olmam üzücü. Neyse, şansa artık, hiç yoktan iyidir," deyip bana baktı. "Tut bakalım."

Atacağını sanarak korkuyla geriledim. Barın bu hareketime karşılık gülüp, "Şaka yapıyorum," diyerek hançeri uzattı. "Bu senin. Her an yanında olsun. Silah da alacaktım ancak param yetmedi. İdareli kullanmak gerekiyor."

"Silah da kullanıyor musunuz?"

"Pek tercih edilmez, iyi etkisi olmadığından. Ama uzun mesafelerde işe yaramıyor değil, en azından bir müddet uyuşturabilir."

"Planımız ne?"

"Şimdilik sadece kaçmak ve saklanmak. Daha sonra senin ve bizim gibileri bulup küçük bir isyan ordusu oluşturabiliriz ve o

zaman işlerimiz daha kolay olur. Bunun için öncelikle teyzeme ve enişteme ulaşmam lazım ama şimdi olmaz, Alaz Şahzade'nin gözleri onların üzerindedir."

Heyecanlanmıştım. Kendim gibi olanlar... Onlarla karşılaşabilme umudu en az aileme ulaşma ihtimali kadar heveslendirmişti beni.

Hançeri elime aldım, keskin yüzeyinde parmağımı nazikçe gezdirirken, "İyi bir şeye benziyor," dedim. "Umarım kullanmamıza gerek kalmaz."

"Ben de öyle tozpembe düşünebilmeyi isterdim," dedi Barın, hançerini yastığının altına yerleştirdikten sonra. "Ama içgüdülerim çok geçmeden bu hançerin kanla lekeleneceğini söylüyor." Dolu keseleri yere bıraktı ve başını yastığına koyup ellerini başının altında birleştirerek tavanı izledi. "Yarın bugünden daha yorucu olabilir. Vaktin varken uyu, insan kızı."

Sözlerindeki haklılık payını düşünerek, bana bakmasa dahi onu başımla onayladım. Ondan gördüğümü yaparak hançerimi yastığımın altına yerleştirdim ve gözlerimi yummadan önce kendime hatırlattım. Yarın bugünden daha yorucu olabilirdi ve evime dönmek istiyorsam fırsat bulmuşken uyumalı, enerji depolamalıydım. Kâbuslardan ne kadar vaktim kalırsa...

☽

İçinde yaşamaya alıştığım motelde bu üçüncü günümüzdü.

Barın gündüzlerinin çoğunu uyumakla geçirse de hava kararınca ortalıktan kayboluyordu. Motelin giriş katındaki kart oyunlarına kapılmıştı, iyi de para getiriyordu. Mehsa banyodaydı, bense kaldığımız odada tavanı bir süre izledikten sonra odanın içinde volta atmaya başlamıştım. Belirsizlik kötüydü, büyük bir bilinmezliğin içindeydik ve bu iyi hissetmemi sağlamıyordu. Bebek çığlıklarının, kanlı öksürüklerin ve korkunç yaratıkların zihnimi esir aldığı rüyalar uykumu almama engel oluyor, gün boyu başım çatlıyordu. Bu evrende kaldığım süre boyunca bu kapana sıkışmışlıktan hiç kurtulamayacaktım sanki.

Motel odasının kırık camının dışından duyulan ufak bir hareketlilikle kaşlarımı çattım. Burada sürekli bir olay yaşanıyordu; ya biri hırsızlık yapmış ve yakalanmış ya da iki ayyaş kavgaya tutuşmuş oluyordu. Küfürler, kavgalar, bağırış çağırışlar neredeyse hiç eksik değildi.

Yırtık, kalitesiz bir tülün asılı olduğu pencereye ilerledim. Attığım her adımda bastığım tahta zemin gıcırdıyor, bu da ben yürüdükçe binanın çökeceği hissini veriyordu. Pencere kenarına ulaştığımda kendimi belli etmeden tülün arkasından hareketli ara sokağı izledim. Yağmur çiselemekteydi, ıslak yerlere basa basa yürüyen birkaç adam ve onlara zıt yönden gelen kadınları gördüm. Sırtında meyve sepeti bulunan bir çocuk da bağıra bağıra ilerliyordu. Bu yıkık dökük kasaba modern zamanın biraz daha gerisinden geliyordu sanki.

Başımı aşağıya indirdiğimde esas hareketliliğin motelin giriş kapısında olduğunu görünce gözlerim kocaman açıldı. Sırtlarında efsunlu kılıçları asılı, yüzleri kapalı, göğüslerinde Varilok sembolünün işli olduğu siyah giysili adamları hemen tanıdım. Bunlar, sarayın güvenlik kuvvetleriydi. Kalbim göğsümü korkuyla tekmeledi. Adamlardan biri başını yukarı kaldıracağı esnada hemen yana kaydım, sırtımı duvara yasladım.

Beni almaya gelmişlerdi.

Beynim birkaç saniyeliğine durdu. Barın aşağıdaydı, yanımızda olsaydı bize bir kaçış yolu gösterirdi. Ancak Barın'a bir şey danışma fırsatım yoktu, korkuyla nefes alıp verirken neler yapabileceğimi düşündüm, sonrasında sırtımı yasladığım yerden hemen kaldırdım, etrafta kapının arkasına saklayabileceğim bir koltuk, masa gibi eşya yoktu. Ayrıca onu oraya götürerek vakit de kaybedemezdim. Hemen yatağa ilerledim, yastığımın altına sıkıştırdığım hançeri elime aldım ve tişörtümü sıyırarak pantolonumun arkasına sabitledim. Pelerinimi giymek üzere elime alıp hâlâ duş almakta olan Mehsa'yı uyarmak için su sesi kesilen banyo kapısına koştum. Kapıyı sertçe yumrukladım.

"Mehsa, saray güvenlik kuvvetleri burada!"

"Ne?" diye bağırdı kapının arkasından.

"Acele et," dedim.

Saniyeler içinde Mehsa yarım yamalak giyinmiş bir şekilde, ıpıslak saçlarıyla dışarı çıktı. Pelerinini ve hançerini alırken nefes nefese, "Abim?" diye sordu.

"Bilmiyorum," deyip yutkundum. "Hâlâ dönmedi."

Mehsa pelerinini giyip şapkasını başına taktıktan sonra, "O bir yolunu bulur," diye karşılık verdi.

"Tek yolumuz cam," dediğimde çok yüksek olmadığını bildiği için beni başıyla onayladı ve ikimiz aynı anda pencereye ilerledik. Titreyen ellerimle camı açıp atlamak için dışarıya baktığımda olduğum yerde kaldım. Güvenlik kuvvetlerinden ikisi tam giriş kapısında bekliyorlardı.

"Ne oldu?" dedi Mehsa ve kenara çekildiğimde aşağıya baktı. Ardından dudaklarından ufak bir küfür döküldü ve Mehsa daha bu tarafa dönemeden kaldığımız odanın kapısı gürültüyle açıldı.

Sırtlarında kılıçları asılı, yüzü kapalı iki askeri gördüğümüzde nefesimi tuttum. "Bir yere mi gidiyordunuz hanımlar?" diye sordu öndeki kişi. Yüreğim ağzımda atıyordu.

Mehsa'yla bakıştık. Konuşan o oldu. "Evet. Çarşıyı gezecektik."

"Pencereden çıkarak mı?"

Mehsa tedirginliğini şahane bir şekilde gizleyerek gülümsedi. "Elbette hayır. Dışarıda bir hareketlilik duyunca çıkmadan bir kontrol edelim dedik. Biliyorsunuz, kasabamız şu sıra bizim gibi genç kızlar için yeterince güvenli değil."

"Biz de bu güvenliği sağlamak için buradayız," dedi yüzü kapalı adam. Ardından bize doğru iki adım attı. "Kayıp bir kişiyi arıyoruz."

Kalp ritmim yarışı birincilikle tamamlamış bir koşucununki kadar hızlıydı artık. Başımı yerden kaldırmamaya çalışıyordum, adamın bana dikkat kesilmemesi için dualar ediyordum.

"Size yardımcı olmaktan zevk duyarım," dedi Mehsa, "Aradığınız kim?"

"Haydut, Emanuel Lisar," cümlesini işittiğimde afalladım, tuttuğum nefesim öylece ağzımda asılı kaldı. "Bu adı daha önce duydun mu?"

Mehsa da benim kadar beklemiyor olacaktı ki adama sadece, "Ha?" diyebildi.

"Adı duydun. Yalan söylememeni öneririm, yoksa sonuçlarını bu narin beden kaldıramaz."

Mehsa nefes verir gibi güldü. "Hayır, hayır, kesinlikle tanımıyorum. İlk defa sizden duydum."

"Doğru söylemeni yeğlerim," dedi ve arkasındaki askerlerine başıyla işaret verdi. "Arayın."

Askerler odanın içine girdi; yatak altlarını, yıkık dökük dolapları ve banyoyu talan ettiler. Üstleri, iki elini de belinde birleştirip onları izledi. Adamlar zaten ufak olan odayı saniyeler içinde arayıp bitirdiklerinde Mehsa'yla konuşan, üstlerine dönüp, "Temiz," dedi.

Daha rütbeli olduğunu düşündüğüm asker, adamları başıyla onayladı ve Mehsa'ya baktı. "Bizi yanıltmadığınız için teşekkürler." Ardından başıyla askerlere kapıyı işaret etti. "Diğer odalara!"

Güvenlik kuvvetleri dışarıya çıktıklarında atlattığımız tehlikeyle birlikte bacaklarımdaki tüm gücü kaybedip neredeyse yere yığılacaktım. Nefes alış verişlerim kesik kesikti, suratım da cayır cayır yanıyordu.

"Öleceğim sandım," dedi yanımdaki Mehsa, kendini serbest bırakıp sırtını duvara yaslarken. Ben de ondan farksız değildim, hâlâ nasıl ayakta durabildiğimi bilmiyordum.

"Oh mio Dio..." Bu yabancı sesle birlikte aynı anda başımızı tekrar odanın kapısına çevirdik. Elinde süpürge ve faraş olan zayıf, genççe bir kadın başını askerlerin olduğu kısma çevirmiş, öylece kapının ağzında duruyordu. "Yüzleri kapalı olmasına rağmen ne kadar karizmatik görünüyorlar, öyle değil mi?"

Mehsa'yla sadece ikimiz büyük bir savaştan sağ çıkmışız gibi tepkisiz bir şekilde karşıya bakmaya devam ediyorduk. Genç kadın odaya girdi, kapıyı kapattı ve nihayet bize döndü. "Bu haliniz ne? Üzerine basılmış hamamböcekleri gibi görünüyorsunuz, bir sıkımlık canınız kalmış gibi."

Aynı anda doğrulduk Mehsa'yla. İlk konuşan arkadaşım oldu. "Sen de kimsin?"

"Ah, ben mi? Haftada iki gün odaları temizlemekle görevliyim, ismim Elçin."

Kızın kısa, kestane rengi, küt saçları vardı. Ten rengi çikolatayı andırıyordu ve gözlerini çevreleyen kalın, siyah çerçeveli gözlük takıyordu. Gözleri kahverengiydi, kirpikleri sık ve uzundu, gülümserken bembeyaz dişleri parlıyor, hafiften dişetleri görünüyordu. Melezleri andırıyordu.

İkimiz de kızla daha fazla ilgilenmedik ve altında terden sırılsıklam olduğumuz pelerinlerimizi çıkardık. Kız iki yatağın arasını süpürürken, ben bizim yattığımız yatağın kenarına oturdum. Mehsa'ysa hâlâ ıslak olan saçlarını kurutmak için tekrar banyoya yöneldi.

O sırada Elçin isimli kız, "Ah," dedi. Ne olduğunu anlamak için göz ucuyla ona baktığımda komodinin üzerine eğildiğini gördüm. "Çok güzel bir bileklik." Başparmağıyla işaretparmağı arasına sıkıştırdığı *bilekliğimi* tavana doğru tutup ona bakarak konuşmaya devam etti. "Okuduğum bir kitapta görmüştüm sanki."

Mehsa da o an banyoya girmekten vazgeçip durdu ve kızı izlemeye başladı.

"Benim bilekliğim," diye atıldım hemen. Dün gece bileğimde biraz yanma hissettiğim için çıkarıp kenara koymuştum. Kalkar kalkmaz takacaktım, az daha unutup gidiyordum!

Genç kız, "Merak etme, çalacak olsam hakkında sesli sesli konuşmazdım," diyerek bilekliğimi bana uzattı. "Sen yine de böyle bir şeyi pek ortalıkta bırakma. Değerli görünüyor."

Onu başımla onayladım ve az önceki gerginliği unutmayı kafama koyarak bilekliğimi alıp bileğime taktım. Alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. "Nasıl bir kitapta?"

Kız kaşlarını çattı. "Efendim?"

"Bilekliği gördüğünü söyledin."

Kaşları yukarı kalktı ve alnı kırıştı. Bilekliğime bakarken hafızasını zorladığını belli ederek gözlerini kıstı. "Mücevherlerle ilgili ansiklopedilerden birinde olabilir. Çok sık kitap okurum," dedi ve başparmağının ucuyla bilekliği okşadı. "Seni nereden hatırlıyorum ben?"

"Aman canım; pazar çadırlarının birinden aldığımız sıradan, çakma bir bileklik işte," dedi Mehsa, varlığını hatırlatıp araya girerek. Elçin'e bakarken elini beline koydu. "Etrafı temizlemeye ne zaman başlamayı düşünüyorsun? Hayır, böcek kalıntılarıyla bir gün daha yaşarsam kurtlanacağım."

"Gerçek gibi duruyor," dedi kız ve ben kolumu çektiğimde bilekliği incelemeyi bıraktı. "Her neyse. Sadece süpürüyorum, şahane bir temizlik beklemeyin," diye ekledi. Mehsa kızın arkasından bana bakarak kafasını salladı. Bense konunun değişmesini fırsat bilerek kendimi yatağa attım ve nefesimi serbest bıraktım. Saray askerleri kayıp olduğumuzdan bihaberlerdi ve bu bir nebze de olsa iyi hissetmemi sağlamıştı.

Atlatmıştım.

Atlatmıştık.

Şimdilik.

Haberleri olmasa da kraliyet muhafızları tarafından görüldüğümüz için kaldığımız moteli değiştirmiştik. Noyan ve Aynil'den haber alana dek bulunduğumuz kasabayı değiştirmememiz gerektiğinden hâlâ Kenje'de fakat kaldığımız yere yaklaşık üç kilometre uzaklıktaki farklı bir moteldeydik. Mimari yapısı ilk kaldığımız yere benziyordu ve motellerin giriş katının tavernaya benzer şekilde işletilmesinin buraya özgü bir şey olduğunu

anlamıştık. Odada yemek yemek yasaktı, buranın diğer işletmeciden en büyük farkı da buydu, adam epey titizdi. Yine de böceklere engel olamıyorlardı.

Saat akşamın onuna yaklaşıyordu, Mehsa'yla baş başaydık Barın'sa günün parasını kazanmak için kart oyunları kısmında şansını deniyordu. Kendini bu oyunlara iyice kaptırmıştı. Doğrusu her gün bir şekilde kazanıyordu ve bize bunu nasıl yaptığıyla ilgili ser verip sır vermiyordu.

İçinde yumurta, soğan, maydanoz ve haşlanmış patatesin bulunduğu dürümden bir ısırık daha aldım, çok acıkmıştım ve kabul etmem gerekirse buranın yemekleri diğerine kıyasla daha iyiydi. Gün geçtikçe bu kasabada –bir kaçak olsam bile– yaşamaya alışmıştım. Kendimi daha güvende hissettiğim kesindi; eh, bazen arkamda hissettiğim en ufak kıpırtıda Alaz Şahzade'nin geldiğini düşünmüyor değildim ama gün geçtikçe bu korkuyu biraz örselemiştim.

Mehsa önündeki pancar turşusunun son kalıntısını da alıp ağzına attıktan sonra bana kâseyi çenesiyle işaret edip, "İçecek misin?" diye sordu.

Aslında istiyordum lakin onun daha çok sevdiğini düşünerek başımı olumsuz anlamda hareket ettirdim. "Sen iç."

İtiraz etmeden bakır kâseyi eline aldı, turşu suyunu sek bir şekilde içti ve kâseyi masaya bırakırken, "Oh," deyip diliyle dudaklarını temizledi. "Bu işi gerçekten iyi yapıyorlar."

Onu gözlerimle onaylayıp dürümümün son lokmasını da yedim ve suyumu içip etrafı gözetledim. Artık Varilok askerlerini görmek beni korkutmuyordu, buradaki suç oranından ötürü devriye gezen muhakkak oluyordu. Fakat bu gece onlar da yoktu ve bu daha rahat hissettiriyordu. Alaz Şahzade, beni kaçırdığını egosu yüzünden henüz kimseyle paylaşmamıştı ve egosu hayatta kalmamı, belki de evime dönmemi sağlayacaktı. Kırk yıl düşünsem, adama egosu için teşekkür etmeyi isteyeceğim aklıma gelmezdi.

Ortada taşlarla çevrili alanda bir meydan ateşi yakılmıştı. Ateşin arkasındaki sahnede bir kadın udla eski zamanları hatırlatan müzikler çalıyor, ateşin etrafındaki kloş etekli cazibeli kadınlar dans ederek adamları neşelendiriyorlardı. Garson kızlar omuzlarında taşıdıkları tepsilerle içecekleri yeniliyorlardı, adamların çoğu sarhoş olmuştu ama sızan kimseyi göremiyordum. Annem böyle bir ortamda olduğumu görse kalp krizinden giderdi, ben de nasıl sapasağlam ayaktaydım bilmiyordum doğrusu ya.

"İçeceklerinizi yenilememi ister misiniz?"

Garson kızlardan biri masamıza geldiğinde Mehsa bana baktı, bense hafiften tebessüm ederek başımı olumsuz anlamda hareket ettirdim. "Teşekkürler."

Ve cebimde kalan beş vrankı servis yapan kıza bıraktım.

"Burada teşekkür duymak ne büyük lütuf," dedi kız ve kalın kupalarımızı koyduğu tepsiyi omzuna alarak bize arkasını dönüp uzaklaştı. Zor şartlar, kaba sözler ve pis bakışlar altında çalışıyorlardı. Onları bu ortama iten gücü merak ettim, hoşnut değillerdi ancak ellerinde başka da bir seçenekleri yoktu sanırım, aksi halde çekilecek gibi değildi.

Bariz bir biçimde kıvırtarak diğer masaya giden kızı ve ona ağzındaki salyaları aka aka bakan orta yaşlı adamı izledim. Aralarında geçen diyaloğa tam dikkat kesilememiştim ki sol taraftan gelen küfürle başımı oraya çevirdim. Çok geçmeden hareketliliğin Barın'ın oturduğu oyun masasında olduğunu gördüm.

"Bu sıçan hile yapıyor," dedi dazlak kafalı bir adam ayağa kalkarak. İşaretparmağıyla gösterdiği yere bakınca Barın'ı gördüm. "Diğer motelde de hep kendisi kazanıyordu. Burada da günlerdir birinciliği kimseye kaptırmadı! Elini gördüm, büyü yapıyor!"

Masanın etrafındaki diğer adamlar birbirlerine baktılar. Barın'sa hiç oralı olmadan gülümsüyordu. "Dostum, hadi ama..." dedi kafasını geriye atarak. Ardından ayağa kalktı. "Yani günlerdir birinci olamıyorsun diye..."

"Kes sesini," diye gürledi adam. Birkaç kişi onları izlemeye dalsa da çoğunluk keyfini bozmamıştı. "Ceplerini boşalt."

"Böyle bir zorunluluğum yok."

Dazlak kafalı adam diğerlerine döndü. "Kart çalıyor. Eminim."

Daha heybetli görünen adam da ayağa kalkıp, "Ceplerini göster, delikanlı," dedi.

Barın yutkundu, nefes alıp nefes verdi, ardından, "Pekâlâ," dedi. Elini pelerininin arka cebine attı. Biz öylece onları izlerken elini hançeriyle birlikte geri çıkardı ve tüm gücüyle masayı adamların üzerine itip, "Kaçın!" diye bağırdı. Bağırdığı kişi bizlerdik. Barın ansızın büyük bir arbede başlatmıştı ve biz de tam içine atılmıştık. Bir saniyeliğine Mehsa'yla birbirimize baktık ve ikimiz de aynı şeyi düşünüyormuşuz gibi pelerinlerimizi başımıza örterek ayağa kalktık.

Barın bir adamı yere serip öbürünü elinden bıçakladı. Diğerleri sarhoştu ve ayık kafada olması Barın'ın en büyük avantajıydı. O, elinden bıçakladığı adamı yere sermek için uğraşırken biz kapıya doğru yol almak üzereydik ki adamlardan birinin hançeriyle Barın'a nişan aldığını gördük. Mehsa kendini tutamayıp, "Abi!" diye bağırdı ve elinde hazır bulunan hançeri tek hamlede Barın'ı öldürmek üzere olan adamın sırtına fırlattı. Hançer adama saplandığında boğazından canının çıktığını belli eden hırıltılar döküldü. Barın arkasındaki adamın da etkisiz hale getirilmesinin verdiği rahatlamayla hemen doğruldu ve bize doğru koşmaya başladı.

"Ne duruyorsunuz, yakalayın onları!" diye bağırdı gür sesli bir adam.

Barın koşarak yanımıza ulaştığında mekânın ışıklarıyla birlikte meydan ateşi bize yardım etmek istercesine söndü. Kalabalıktan buna karşılık korku dolu bir uğultu yükseldi.

"Beş vrank hatırına," diye seslendi garson kız arkadan. Bu ışık olayını onun yaptığını hemen kavradım ama teşekkür edecek

zamanı bulamadan arkadaşlarımla soluk soluğa mekânın dışına, sicim gibi yağan yağmurun yollarını ıslattığı sokağa çıktım. Barın hemen, "Sağ," dedi. Onu ikiletmeden sağa doğru koştuk. Barın en öndeydi, koşarken bir hamala çarpıp sırtındaki meyve sepetini yere düşürdü. Hamal arkasından ona ve bize küfrederken hiçbir şey söylemedik. Islak zeminin kayganlığı ve düz taban ayakkabılarım nedeniyle tam üç kez kayma tehlikesi atlattım. Ara sokaklara girdik fakat hâlâ peşlerimizde olduklarını biliyorduk. Nereye girersek peşimizden, "Bu taraftan!" diye bağırışlarını duyuyorduk.

Ormana doğru ilerlerken, "Kumardan hayır gelmeyeceğini söylemiştim," diye bağırdı Mehsa.

"Kumar oynamıyordum, hile yapıyordum," diye seslendi Barın. "Emin ol, o adamların ceplerinden paralarını almam o paraları kullanmalarından iyidir. Herifler köle ticareti yapıyor!"

"Güzel, abi. Sana bir haberim var. Yakalanırsak ticareti yapılan biz olacağız!"

Barın onu dinlemeden girdiğimiz ara sokakta kafasıyla solu işaret edip, "Şuradan," dedi. Duvarın içindeki çelik kapıya elini attı, itmesiyle kapı gıcırdayarak açıldı ve önce kendi girdi, biz de girdiğimizde kapıyı sessizce kapatıp kilidin sürgüsünü çekti. İçerisi karanlık ve dardı, nereye girdiğimizi bilmiyorduk ancak burası her nereyse izimizi kaybettirmek için iyi bir seçenekti.

Ayak seslerini duyduğumuzda fısıltıyla, "Nefesinizi tutun," diye emir verdi Barın.

Başka seçeneğimiz olmadığından söylediğini yaptık. Adım sesleri kapının önüne yaklaştıklarında durdu. Birkaç saniye sonra, "Nereye kaçtılar?" diye sordu biri.

"Önünde sonunda buluruz," dedi diğeri. "Dağılın."

Hem soluklanmak hem de izimizi iyice kaybettirmek için bir süre daha orada bekledik. Dışarı çıktığımızda Barın, geceyi ormanda geçirmemizin güvenli olacağını söylemişti. Ona itiraz

etme seçeneğimiz olmadığından söylediğini yaptık, ormanın derinliklerine girdik ve taşların oluşturduğu, mağarayı andıran sığınağı bulduğumuzda içine girip ateş yaktık. Bu bizi bir süre idare ederdi.

Kıyafetlerimiz kuruduktan sonra sırtımı taş duvara yasladım. Mehsa elindeki çubukla ateşi karıştırıyor, Barın'sa çıkardığı tişörtünün ardından yara aldığı omzuna bakıyordu. "Neredeyse kemiğim görünüyor." Pelerinin ucundan bir parça kopardı, ateşe tutup dezenfekte etti ve sonra yarasına bastırıp acıyla tısladı.

"Umarım akıllanmanı sağlar bu yara."

"Kardeşim, benim için ne kadar da endişelisin," diye karşılık verdi Barın dişlerinin arasından. Canı acıyordu.

"İstersen ben yapayım," dediğimde elini bezin üzerinden çekmeden bana baktı.

"Yok ya, kendim yapınca daha az acı çekiyorum."

Mehsa seslice nefes alıp verdi. "Kalacağımız yerden de olduk. Kraliyet askerleri Efsan için aramasa da bugünkü olaydan sonra peşimize düşerler. Şimdi ne yapacağız?"

Barın yutkundu, bez parçasını sol koluna sarıp düğümledi ve ateşten biraz uzaklaştı. "Teyzemlerle konuştum."

Yanıtıyla birlikte uykulu moddan anında sıyrıldım ve ben de doğruldum. Barın'ın söyleyeceklerini pürdikkat dinledim. "Bize yardım edecek birileri olduğunu söylediler," dediğinde oturduğum yerde heyecanla kıpırdandım.

"Kim?"

"Savran kıyısında yaşayan, bizim tarafımızda olan bir büyücü topluluğu varmış. Oraya gidip durumu izah edersek bize hem güvenli kalacak bir yer ayarlar hem de yeni bir kimlikle yaşamımıza devam etmemizi sağlarlarmış."

Tek kaşımı kaldırdım. "Orası nerede?"

"Buradan on saatlik uzaklıkta. Yalnızca deniz ulaşımıyla gidilebiliyor."

"Nasıl gideceğiz?"

"Öbür gün öğlen on ikide bir yük gemisi kalkacak. Gitmek istediğimiz yeri söyleyip bir miktar para verirsek bize yardımcı olurlarmış."

"Ne kadar para?"

"Kazandıklarımın yeterli olabileceği bir miktar. Evet, bugün kendimi de sizi de epey yordum ama bu paralara ihtiyacımız vardı."

"Biz yine de hayatımızı riske atacak şeylerden uzak durmaya bakalım, olur mu abi?" diye sordu Mehsa abisine bakarak. Barın da ona baktığında Mehsa, "Çünkü benim bir kayıp daha kaldıracak halim yok," diye ekledi. Ardından koluna değmemeye özen göstererek Barın'a sarıldı. "Seni çok seviyorum, sana bir şey olacak diye çok korktum."

Barın başta afallasa da kız kardeşinin sarılma hareketini karşılıksız bırakmadı, eliyle sırtını sıvazlarken saçlarının tepesini öptü. "Ben de seni seviyorum küçük cadı," dedi hafiften gülümseyerek. "Birken iki oldunuz. Sizi bırakmaya niyetim yok, merak etmeyin," diye ekledi. Bana bakarak göz kırptığında uzun zaman sonra ilk kez gerçekten gülümsedim.

"Teşekkürler," dedim ikisine de.

Buraya düştüğüm ilk gün onlarla değil de bir başkasıyla karşılaşsaydım hayatım nasıl ilerlerdi bilmiyordum. Barın ve Mehsa'yla karşılaşmamın şükür sebebi olduğununsa bilincindeydim artık.

☽

Alaz Şahzade'nin görevlendirdiği üç arkadaşı aynı zamanda en deneyimli üç askeri Bars Arslan, Kuray Arslan ve Liva Gök; farklı yerlere dağılmış, günlerdir kimsenin haberi olmadan bu topraklarda yaşayan Efsan'ı arıyorlardı. Günler geçtikçe ve kız bulunamadıkça Alaz Şahzade'nin sinirleri gerilmiş, sağa sola öfke saçan bir adam haline gelmişti. Doğrusu bu üç asker de sıradan bir insan kızını günlerdir nasıl bulamamış olmalarına

şaşıyorlardı. Arabayı bıraktıkları kafenin otoparkı bulunmuştu, işletme sahibi ve çalışanlarına sorgu yapılmış –işin içine elbette büyü de katılmıştı– ve oralara ayak bastıkları söylenmişti ancak oradan nasıl kaybolduklarına dair kimsenin bir fikri yoktu. Sarayın iz sürücüleri görevlendirilse kızı bulmak çok daha kolay olacaktı lakin Alaz Şahzade kızın kaybolduğunu her nedense hiç kimseyle paylaşmamakta ısrarcıydı.

Çıktığı bilmem kaçıncı işletmeden de eli boş dönen Bars Arslan aracının sol koltuğundaki listeden Otrar kasabasını da sildi. Çok fazla suçlu yakalamışlardı, kaçakların nereye sığınabileceklerini biliyor, ona göre hareket ediyorlardı ama liste hâlâ kalabalıktı, bakmadığı en az on beş şehir daha vardı, bu iş samanlıkta iğne aramakla eşdeğerdi. Fakat kızı yakalamaya ant içmişti, buralarda tek insana dahi nefes aldırmazdı, bir kişinin dahi yaşamasına göz yumamazdı. Hepsi ölmeliydi. Onlar tehlikeliydi, lanet saçıyorlardı.

Arabasını çalıştırdı, manevra yaparak park ettiği yerden çıkardı. Pek iyi işlerde çalışmadığı belli olan işletmeci kadının kapı pervazına yaslayarak kendisini izlediğini yan aynadan gördü. Bakışları buluştuğunda, dalgalı kızıl saçları omuzlarına düşen işveli kadın, kollarını göğsünde birleştirmiş vaziyette gülümsedi. "Yine bekleriz, efendim."

Bars kadına bir tepki vermeden gaza basıp yoluna devam etti. Bir kasabadan daha eli boş dönmesinin verdiği öfkeyle doluydu. Soldaki sokağa saptı. Yol boyunca bir şeyleri gözden kaçırma ihtimaline karşılık kaldırımlarda yürüyen kişilere bakmayı da ihmal etmiyordu; fakat değil o kız ve yanındakiler, onlara benzer birilerini bile görmüş değildi. Normal hızla seyir halindeyken bir çocuğun yola atlamasıyla hemen önüne döndü ve kornaya basarak çabucak durdu. Neredeyse çocuğu ezecekti.

Arkasındaki annesi düşmek üzere olan çocuğunu kolundan tuttu, elini sol göğsüne götürüp *affedersiniz* anlamı taşıyan

bakışlarla Bars'a baktı. Baş muhafız çocuğunu kontrol edemeyişine her ne kadar sinirlense de *–ki sokak arasında böyle bir kaza işini kaybetmesine bile neden olabilirdi–* sinirini hak eden daha başka önemli konular olduğundan kadına sadece bir baş hareketi yapmakla yetindi.

Kadın ve çocuğunun yoldan geçmesini bekledi, gayriihtiyari onları izledi. Kadın, bir butiğin önünde durdu, hayran bakışlarla vitrini izledi, içeri girecek gibi oldu ama çocuğu buna izin vermedi. Annesini yandaki şekerleme dükkânına çekmek için çığlıklar atan çocuk galip geldi, annesi butiğe girmekten vazgeçti ve ağlayan çocuğunun peşinden gitti.

Bars arabayı tekrar hareket ettirdi, önünden geçerken vitrininde tek bir gece elbisesinin asılı olduğu butiğe baktı ve önüne dönüp yoluna devam etti.

Daha on metre gidememişti ki durdu. Beyninde şimşekler çaktı, o elbiseyi nerede gördüğünü hatırladı. Aklı balo gecesine gitti, hatıralar yoğun ışıklarla zihninde oynadı, görsel hafızası kendini belli etti ve çabucak bir U dönüşüyle gerisingeriye butiğin önüne gitti. Arabasını kaldırımın kenarına park edip hemen indi, kapısını dahi kapatmadan tozpembe motiflerle süslenmiş butiğe girdi. Askıları parlak gece elbiseleri ve gelinliklerle dolu butiğin içinde otuzlu yaşlarının sonunda, boynunda gözlüğü asılı, minyon, sarışın kadından başka kimse yoktu.

Boyu dizlerinin üstünde biten, daracık kalem elbise giymiş olan kadın, oturduğu koltuktan kalkıp Bars'a bakarak gülümsedi. "Hoş geldiniz, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bars konuşmadan önce ceketinin sol iç cebindeki kimlik kartını çıkardı ve yanına gelen kadına gösterdi. Kadının mavi gözleri karta iliştiğinde Bars, "Saray Baş Muhafızı Bars Arslan," dedi tok sesiyle. "Şu andan itibaren resmi olarak sorgu altındasınız, size sorduğum her soruya doğru yanıt vermezseniz dükkânınız kapatılır, kalan ömrünüz Varilok zindanlarında heba olur."

Kadının gözlerinden korku ve şaşkınlık akıyordu. Nefes almayı unutmuş bir vaziyette Bars'a bakarak gözlerini kırpıştırdı ve kekeleyerek, "Buyurun," dedi.

Bars sağ elini kaldırdı, işaretparmağıyla vitrini gösterdi. "Oradaki elbiseyi nereden aldınız?"

"Ben..." Kadın elbiseye bakarak yutkundu, biraz hafızasını zorlar gibi oldu ve yeniden Bars'a döndü. "Tanman Yula," dedi tek nefeste. "Elbise taciri. Böyle ender parçaları o bulur getirir."

"Adresini biliyor musun?"

"Evet," dedi kadın. "Ama bir şey mi oldu?"

"Sizinle detayları paylaşamam. Bana Tanman Yula'nın adresini verin," dedi Bars, yavaş yavaş rahatladığını ve bir iz bulduğunu hissediyordu. Tanman Yula denilen adamla karşılaştığında bu rahatlık artacaktı.

Kadın ikiletmeden üzerinde adamın adının soyadının, adresinin ve numarasının yazdığı ufak bir kâğıt çıkarıp Bars'a verdi.

Tanman Yula, Otrar kasabasının güneyinde oturuyordu. Bars Arslan adamın evine gittiğinde ellili yaşlardaki tüccar işini ve parasını kaybetmeyi hiç göze almadığı için tıpkı butik sahibi kadın gibi Bars'ın getirdiği elbiseyle ilgili tüm bilgileri genç adama aktarmıştı. Elbise, Kenje isimli, halkının geneli düşük gelirli olan kasabanın ikinci el tezgâhlarından birinden satın alınmıştı ve bu, paraya ihtiyacı olan, balo elbisesiyle ortalıktan kaybolan genç kadının orada olduğundan başka bir anlama gelmiyordu. Senaryo basitti, bir şekilde gizlice Kenje'ye kaçmışlardı, elbiseyi satıp para kazanmışlardı ve oralarda bir yerlerde hayatlarını devam ettiriyorlardı. Yerlerini değiştirdilerse bile –ki bu sürekli kaldıkları yeri değiştirip dikkat çekmek istemezlerdi– illa ki onları gören, bilen olmuştu. Kenje, gezdiği kasabalara nispeten daha küçüktü, mutlaka birkaç gören olmalıydı; oradaki insanlar para için her şeyi yaparlardı, dillerini çözmek amacıyla onlara kesenin ağzını göstermek yeterliydi.

Bars Arslan bu defa sürücü koltuğuna daha yatışmış bir şekilde oturdu. Artık aldığı nefeslerin ciğerine ulaştığını hissedebiliyordu. Arabasını çalıştırdı, sürmeden önce telefonunu eline aldı ve Alaz Şahzade'nin numarasını tuşladı. Telefon açıldığında hemen konuştu:

"Kızın izini buldum."

Bölüm On Altı

GİTMEK YA DA KALMAK

Kaçış günü geldiğinde her yer bembeyazdı.

Kenje'ye dün gece kar yağmaya başlamıştı ve mağarada kalmak bizi epey yormuştu. Bir ara fırtına çıkacak yahut uluma sesleri gelen aç ve üşümüş hayvanların saldırısına uğrayacağız diye çok korkmuştum. Fakat Barın'ın söylediğine göre burası karanlık orman sınırları içerisinde değildi, dolayısıyla korkulacak bir şey yoktu. Fırtına hariç tabii... Gece boyu duyulan rüzgârın uğultuları nedeniyle gözüme uyku girmedi desem yeriydi, ateş çoğu zaman güçlü esintilere kapılıp sönmüştü, rüzgâr ateşi bile bastırarak bizi ısıtmasına engel olmuştu.

Şimdi kar birikintilerine bata çıka yürürken de üşüyordum ama çektiğimiz bunca sıkıntının ardından güvenli bir yere ulaşabilme düşüncesiyle hepsine göğüs germeyi deniyordum. Pelerinime iyice sokuldum, parmaklarım ince kumaşı sıkıca kavrıyordu. Dişlerim takırdıyor, tak tuk sesler çıkarıyordu, bir an önce gemiye yani sıcağa kavuşmak istiyordum.

Kaç saattir yoldaydık? Bir? İki?

Bilmiyordum.

Belki daha azdı ama kar birikintileriyle ıslanan ayaklarımla yürümek işkence gibi geldiğinden zaman daha ağır çekimde ilerliyordu sanki. Barın yola inmememiz gerektiğini söylemişti, bir araca binemezdik. Orman limana bağlanıyordu ve bunun için

kilometrelerce yürümemiz gerekiyordu, en dikkat çekmeyen yöntem buydu. Tabii, hipotermi geçirerek soğuktan ölme ihtimalini hiç göz önünde bulundurmamıştık.

"Abi, küçükken tıpkı böyle kar yağdığı bir zamanda ormanda kaybolduğumuz günü hatırlıyor musun?"

"Nasıl unuturum? Sabaha çıkacağımızdan ümidim yoktu."

Mehsa titreyişlerinin arasında gülümsemeyi deneyerek bana baktı. "Kâbus gibi bir geceydi. İki çocuk karın uğramadığı tümseğe sığınmış ve bizi kurtaracak kişilerin gelmesini beklemiştik." Akan burnunu çekti, ağzından çıkan nefes beyaz bir sis bulutu olarak dışarı yayıldı.

"Çocuk başınıza ormana girme cesaretini kimden buldunuz?"

"Abimden," dedi Mehsa, burun kıvırarak Barın'a bakarken. "Neymiş, ormanda kar daha çok olurmuş. Orada kardan adam daha iyi yapılırmış."

"Yalan mı? Devasa bir kardan adam yapmıştık."

"O geceyi ailemden ayrı geçirmek yerine ömür boyu kardan adam yapmamayı yeğlerdim," dedi Mehsa, artık durgunlaşmıştı. "Annemin kollarında uyuyacak sayılı günüm vardı ve bir günüm bu şekilde heba oldu... Ne acı."

Barın'ın da adımları yavaşladı. "Nereden bilebilirdim?" diye sordu kız kardeşine.

"Elbette bilemezdin," diye fısıldadı Mehsa. "Ama yine de... keşke onunla daha çok vakit geçirebilip..." Diliyle dudaklarını ıslattı. "Sevgisini daha çok tadabilseydim."

Barın bir cevap veremeden yürümeye devam etti. Birkaç saniye sessiz kaldım, titreyişlerim beni yeniden ele geçirdi. Anne ve babalarının başına ne geldiğini merak ediyordum, yanlarında olmadıklarını biliyordum fakat nedeni konusunda bihaberdim. Bu iki kişiyle fazla yakın olmuştum, onlar artık bu evrende hayatıma dahil olan iki kişiden fazlasıydılar, nereye gidersem gideyim kendilerini unutmam mümkün değildi. Haklarında bilmem

gereken şeylerin olduğunu düşünerek, biraz da kafamı dağıtmak için ağzımı açtım ve günlerdir beni merakta bırakan soruyu daha fazla içimde tutamadım.

"Onlar nerede?"

Mehsa moraran ve çatlayan dudaklarını birbirine bastırıp gülümsedi. "Cennetin en güzel köşelerinden birinde."

Almayı beklediğim fakat öyle olmasını istemediğim cevabı işittiğimde sarsıldım. Bu defa titreyişimin sebebi soğuk değildi. Dudaklarımdan yayılan hüzün dolu, "Ah!" sesine engel olamadım. Omuzlarım düştü, yutkundum ancak tükürüğüm boğazıma yerleşen mıha takıldı. "Çok üzgünüm."

Anne ve babalarının böyle pırıl pırıl iki çocuk yetiştirmesinden dahi anlayabilirdi herkes ne kadar iyi olduklarını.

"Üzülecek bir şey yok ki," diyerek omuz silkti Mehsa. "Bu evren bize sonsuz bir hayat vaat etmiyor. Onlarla temelli ayrılmadık, onlar bizi sonsuza kadar birlikte yaşamak için sözleştiğimiz yerde bekliyorlar. Vakti geldiğinde biz de yanlarına gideceğiz, hepsi bu. Bunun, senin anne ve babanı aramandan, onlara ulaşmaya çalışmandan farkı yok aslında. Tek farkı, biz nasıl gideceğimizi biliyoruz yanlarına. Ölerek. Tek bilmediğimiz, bu vuslatın ne zaman gerçekleşeceği."

Barın gülümseyerek Mehsa'nın sırtını sıvazladığında ben de duygusal bir tebessüm ettim. Ama ağlamak istiyordum.

Merakıma yenik düşerek, "Kaza mı?" diye sordum. Elimi gelişigüzel salladım. "Anlatmak zorunda değilsiniz, amacım yaranızı deşmek değil."

"Yaramızı deşmiyorsun, onların hikâyesini anlatmak bizim için bir gururdur," dedi Mehsa. Barın'sa başıyla onayladı.

Pürdikkat dinledim.

"Ben henüz yedi yaşındaydım, abimse on," diye anlatmaya başladı, iki yapraksız ağacın arasından geçerken. "Henüz çocuktuk, hiçbir şeyin farkında değildik. Evimize bir yabancı gelmişti,

tıpkı senin geldiğin günkü halin gibi. Savunmasız, güçsüz ve masum. Bir kadındı. İçten, iyi niyetli bir kadın. Bizimle yaşamaya başladı, öyle cana yakındı ki kanımız hemen kaynadı. Bize farklı oyunlar öğretti, güzel yemekler yaptı. Annem gibiydi... Annem ve babam ne olursa olsun ona karşı, insanlara karşı hep saygılı, sevgili olmamızı tembihledi. Biz bu doğrultuda yetiştirildik. Fakat bu mutlu günler uzun sürmedi." Derin bir nefes aldı. Bunu dinlemeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum, yutkundum ve bu defa ben dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir gün üçü birlikte dışarı çıktılar ve bir daha geri dönemediler. Nasıl oldu bilmiyoruz ama öldüklerini öğrendik. Muhtemelen insan kokusu alan ruhlupuslar onlara saldırdı, söylenilene göre... Geriye sadece kemikleri ve birkaç parça etleri kalmıştı."

Tüylerim ürperdi. Gözlerim doldu, konuşamadım, tek cümlelik cevap dahi veremedim. Ne denirdi? Nasıl teselli ederdim? Boğazıma yerleşen yumruyu nasıl yok edebilirdim? Düşündüm, aynısı benim başıma gelseydi... Benim ailem burada olsaydı ve bir insan yüzünden öldürülseydi... Ben Mehsa ya da Barın gibi sağduyulu olabilir miydim?

Yaşamadan bilemezdim.

"Ben..." derken sesim bir fısıltıdan öteye gidemedi. "Gerçekten. Çok... çok üzgünüm."

"Üzül diye anlatmadım," derken yavaşladı ve yanına ulaştığımda elini omzuma koydu Mehsa. "Ailemizin bize bıraktığı düşünceyi, Feray ablanın anısını çiğnemeyeceğimizi bil istedim. Biz iyiyiz Efsan, herkese karşı ve bunu kaybetmeye niyetim yok. İyilik bize bahşedilen en güzel şey, işe yaramaz büyü gücünden bile."

Bunları söylerken öyle samimiydi ki ona sarılmak istedim. Hava bir anda ısındı sanki, yüreğimde sevginin ateşi alev aldı. Öyle güzel düşünüyordu ki bir an kendimi, kişiliğimi ve iyilik derecemi sorguladım. Dışarıdan soğuk durduğumun farkındaydım

fakat kimsenin zarar görmesini istemezdim, bana en ufak yardımı dokunan birinin bile başına kötü bir şey gelmesini istemezdim, unutmazdım.

"İnan bana bundan hiç şüphem yok. Elbet bir gün bu yaptıklarınızın mükâfatını alacaksınız, hep öyle olur."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Biz karşılık beklemiyoruz, karşılık bekleyerek yapılan şey iyilik olmaz, çıkar olur." Kıkırdadı. "Bu da babamın lafıydı. Ne kadar uyabiliyorum muamma tabii."

"Kesinlikle uyuyorsun," dediğimde eliyle teşekkür edercesine sırtımı pışpışladı.

Kalan yol boyunca konuşacak dermanımız pek kalmamıştı. Her attığımız adımda arkamızda ayak izimizi bırakıyorduk fakat lapa lapa yağan karın çok geçmeden izlerimizi yok ettiğini biliyordum. Donma kıvamına geldiğimiz sıralarda denizi ve yük gemisinin geldiği limanı görünce neredeyse sevinç çığlığı atacaktım. Son kalan dermanımızı ormanın tepe kısmından limana inerken kullandık. Kaymadan inmek zordu, ayağımı yan basa basa yavaşça düz yola ulaştık. Ellerim kıpkırmızı, ayaklarım ıslaktı. Ama karşımda o koca gemiyi görmüş olmak, tüm bunları yok saymamı sağlıyordu.

"Biraz daha uzakta olsaydı... götürebileceğiniz tek şey cesedim olacaktı," dedi Mehsa, oldukça kırık çıkan sesiyle.

"Ne mızmızlık ettiniz ama... Aranızda yaralı olan tek kişi benim," diye karşılık verdi Barın kalabalığın arasına karıştığımızda. Altı kahverengi, üstü beyaz olan bir gemi koli koli yükleri indiriyor, diğerineyse yeni koliler taşınıyordu. Kolilerden birkaçı insani yetilerle taşınırken bazıları havada onu kaldıran biri olmadan gemiye doğru hareket ediyordu. Havanın soğukluğuna rağmen mürettebat yaz aylarında çalışıyorlarmış gibi ince giyinmişti, iş başında olduklarından üşümüyorlardı herhalde. Tahtadan kulübenin önünde uzun bir kuyruk vardı; paltolarını sıkı sıkıya

giymiş, erkeklerin çoğunlukta olduğu kişiler sıranın kendilerine gelmesini bekliyordu. Bilet kuyruğu olmalıydı.

"Yük için iki gemi var," dedim sessizce. "Hangisine bineceğiz?"

"Üzerinde Navekat yazana."

Mehsa abisine baktı. "Bilet alacak mıyız?"

"Bizim biletimiz paramız," dedi Barın. "Sencer Yabgu isimli adam bizi gemiye alacak. Uzun boylu, iri yapılı, soluk benizli ve kumral bir adammış."

Biraz daha ilerleyince Navekat yazılı gemiyi bulduk. Gemiye ilerlerken gözlerimizle yük taşıyan adamları tarıyor ve Sencer'in hangisi olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Hemen hepsi iri yapılı ve soluk benizliydi; ancak çoğunluk ya sarışın ya da keldi. Kumral birine rastlamamıştık. Bakışlarımla etrafı kolaçan ederek anlatılan Sencer'e benzeyen bir adam bulmayı denedim. Gemilere binecek ya da yeni inmiş yolcuların karnını doyurmaları için iyi bir alternatif görünen tütsülenmiş balık satıcısının tezgâhının önü kalabalıktı. İki gündür doğru düzgün bir şey yiyemediğimiz aklıma geldi, karnım guruldadı. Gemiye binince yemek yiyecektik. Biraz daha dayanmam lazımdı.

Kafamı yemek tezgâhının zıt yönüne çevirdim ve yolcu gemilerinden birine baktım. O sırada bizden metrelerce uzaklıktaki bir gemiden inmekte olan, deri kıyafetli, sarışın adamla bakışlarım buluştu. Zaman benim için durdu, mideme azılı bir tekme yemiş gibi sarsıldım ve soluklanamadım. Aldığım nefes soluk boruma takıldı. Gördüğüm kişi, Saray Baş Muhafızı Bars'tan başkası değildi. Adımlarım durdu, onun da durdu.

Barın ve Mehsa da neden durduğumu sorgulamak için yürümeye bir son verdiler. İlk konuşan Barın oldu. "Gücünün tükenmesi için yanlış bir zaman. Gemiye neredeyse ulaştık."

Bars hızlı adımlarla kalabalığı aşarak buraya doğru gelirken, ben durduğum yerden tek adım dahi ilerleyemiyorum.

Barın elini gözlerimin önünde sallayıp durdu. "Dondun mu kızım?"

Gözlerimi birkaç kez hızla kapatıp açtım, Bars bize yaklaşmaya devam ederken Barın'a döndüm, "Saray Baş Muhafızı..." dedim nefes nefese.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Burada. Bize doğru geliyor."

Barın söylediğimle birlikte az önce baktığım yöne baktı. Akabinde dudaklarından hiç de küçük sayılmayacak türde bir küfür döküldü, yutkundu ve Bars bize ulaşmadan önce, "Kaçın!" diye uyardı.

Barın'ın uyarısıyla birlikte sudan çıkmış balığın son çırpınışları gibi önünde sonunda yakalanacağım hissiyle koştum. Arkamızdan koşan Bars, "Durun!" diye bağırdığında bize doğru gelen güç dalgasını hissettim. Lakin güç bize değil de arkamızdaki kalabalıktan birkaç kişiye saplanmış olmalıydı, acı dolu iniltilerini işittim.

"Caddeye," dedi Barın arkasına bakmadan. Nasıl bir güç yüklenmesi yapılmıştı bilmiyordum ama ne açlığımı ne ıslak ayaklarımı ne de düşen vücut ısımı dikkate alabiliyordum. Yoldan karşıya geçerken neredeyse bir arabanın altında kalacaktım, son anda frene basan araç sahibi arkamızdan yüksek sesle hakaret etti. Duymazdan geldim.

Üç ayrı yolun olduğu bir sokağa girdiğimizde, "Ayrılmamız gerekiyor," dedi Barın. "Yön şaşırtmalıyız. Ormanda saklandığımız mağara. Buluşma noktamız olsun," diye ekledi ve o ilk yol ayrımından saptı.

Mehsa bana bakarken kafasını aşağı yukarı hareket ettirip, "Dikkatli ol," demekle yetindi, bense düz koştum. Bundan sonra kendi başımın çaresine bakacaktım, yolumun kalan kısmını tamamlayacak ve akşam Barın ve Mehsa'yla tekrar sağ salim buluşmak için elimden ne geliyorsa yapacaktım. Korkularımı bir kenara atıp nefessiz kalana dek koşmayı sürdürdüm, yaklaşık yedi gündür onların haberi olmadan buralarda sığınmayı başarabilmiştik. Demek ki imkânı vardı, olabilirdi.

Ardıma bakmadan koştuğum bir sürenin ardından ara sokaklardan birine girecekken ayağım kaydı, yağan karla birlikte çamurlaşan su birikintisine yüzüstü düştüm. Avuçlarım zemine sertçe çarptı, dizlerim sızladı, altdudağımı sıkarak inledim. Soğuktan kızaran, kireç kesilen ellerimi güç bela hareket ettirdim. Kalkmam gerekiyordu, burada pes edemezdim. Büyük bir gayretle destek aldım zeminden, ayağa kalktım. Koşmayı denedim ama başaramadım, tükeniyordum. Beni tüketen bir şey vardı. Bilekliğimin takılı olduğu kolum diğer tüm uzuvlarımın aksine yanıyordu sanki. Derin bir nefes aldım, aldığım nefes dışarıya duman gibi çıktı. "Devam et Efsan," diye körükledim kendimi. "Yapabilirsin. Devam et."

Aldığım her solukta ciğerlerim kasılıyor, bana yüklü miktarda acı bahşediyordu. Yorulduğumdan ötürü kalbim çok hızlı atıyor ve bacaklarım tir tir titriyordu. İki kırık dökük binanın arasında kalan kısa bir dar sokağı kendime sığınak ilan ettim. Biraz yürüyüp omzumu solumdaki taş duvara yasladım, arkamı kontrol ettim, kimse yoktu. Titreyen elimle pelerinimi açıp belime sakladığım hançerimi çıkardım, tehlikelere karşı kendimi savunabileceğim tek silahım oydu. Bir süre o şekilde durup soluklandım, dalağımdaki ağrının geçmesini bekledim. Hançerin çelik kabzasını sıkıca kavradıktan sonra bu açık alanda daha fazla bekleyemeyeceğimden yaslandığım duvardan ayrılıp bir adım attım.

Ansızın sol kolumdan kavrayan bir elle sıçradım, elimdeki hançeri kendimi savunmak için yukarı kaldırıp arkamı döndüğümde hançerin keskin ucu beni yakalayan Alaz Şahzade'nin boynuna paralel uzandı. Hançerden korkmadan beni geriye itip sırtımın az önce omzumu yasladığım duvara çarpmasına sebep olduktan sonra keskin bakışlar taşıyan gözlerini gözlerimden ayırmadan, tonunda ölüm taşıyan sesiyle konuştu.

"Bu topraklarda benden kaçışın olmayacağını hâlâ anlamadın mı, Efsun?"

Devasa bir şaşkınlık dalgası beni esir almıştı. Hançeri tutan elim titriyordu, şoka girmiştim. Ağzımı açıp bir şey söyleyemeyecek durumdaydım, öylece ona bakmakla yetiniyordum. Göğsüm hızla yükselip alçalırken hançerin keskin ucu boğazına temas edip geri çekiliyordu fakat bu durum onu hiç de geriyor gibi değildi. Ortada hayatı tehlikede olan biri varsa o da bendim. Elim bir güç akımına tabi tutularak kasıldığında tek sığınağım olan hançer parmaklarımın arasından yere düşüp tok bir ses çıkardı. Göz ucuyla savunma silahımın yerdeki haline baktım, şimdi sadece insandım. Ellerimin ikisi de onun hâkimiyeti altındaydı, uyuşan bacaklarımınsa bana deva olmayacağının bilincindeydim.

Tüm gücümün, ihtimallerimin elimden alındığını fark ettiğimde umutlarım da tükendi. Şu andan itibaren anlamıştım. Belliydi, nereye gidersem gideyim, tüm yollarım en nihayetinde Alaz Şahzade'ye çıkacaktı. Hayatım tamamen onun insafına kalmıştı. Bu nedenle, "Yapma," dedim tüm çaresizliğimle. "Bırak beni."

Kafasını *hayır* dercesine salladı. "Seni bırakamayacağımı söyledim."

"Neden?" dedim sert bir tavırla. Sesim titriyordu, güç bela konuşuyordum. "Ben buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Hiçbir zararım olmaz, yemin ederim. Sadece evime dönmek istiyorum. Sadece *aileme...* Dönmek istiyorum. Bırak beni."

Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyordum, yanaklarımı ıslatan damlalar henüz kurumadan üzerine yenileri ekleniyordu. Bir tanesi soğuktan çatlayıp kanayan dudaklarımın arasına süzüldüğünde dudağımı yakan tuzlu tadıyla tısladım. Alaz'ın bakışları birbirine bastırdığım dudaklarıma yöneldi, çok geçmeden tekrar gözlerime tırmandı.

"Seni koşulsuz şartsız bırakmamı istiyorsun, öyle mi?"

Böyle söyleyince çok büyük bir istek gibi durmuştu lakin tek istediğim yaşamaktı. *Burada değil.* Ait olduğum evrende. Benim dünyamda. Son kalan şansımı deneyerek gözlerimle onayladım.

Bu sefer tehlikeyle gülümsedi ve başını tekrar *hayır* dercesine hareket ettirdi. "Yaşamana sadece bir şekilde izin verebilirim."

Burnumu çekerken tek kaşım bir şansım olduğunu öğrenmenin hevesiyle *nedir?* der gibi havalandı. Kalbim tekledi.

Dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini kısıp kusursuz bir görünüm aldı. Nihayetinde şartını söylemek için konuştu. "Benimle kalacaksın ve ben de seni geldiğin yere göndermek için yardımcı olacağım."

Ona far görmüş tavşan misali bakakaldım. Söylediklerini doğru mu duymuştum, anlayamadım. Ağzından çıkan her bir sözcük beni dumura uğratmıştı.

Bana yardım etmekten mi bahsediyordu? Alaz Şahzade? Barın ve Mehsa'nın kendisinden bir cellat gibi bahsettikleri adam. Kendisi zaten benim ve benim gibilerin celladı olan adam.

Şaka yapıyor olmalıydı.

Bu şart ve sonrasındaki söyledikleri beni rahatlatmak yerine bir şüphe kuyusuna atmıştı. Islak kirpiklerimi birbirine yaklaştırıp, "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum.

Yüz ifadesinde şaka yaptığını ima eden tek bir mimik yoktu. "Son derece ciddiyim."

"Bana niye yardım edeceksin?"

Cevap için beklemedi. "Elbette senden istediklerim olacak ancak bunu her şey sona erdiğinde isteyeceğim."

Şüpheci bir tavırla onu izlemeye devam ediyordum. "Sonunun nasıl olacağını bilmediğim bir anlaşmayı neden kabul edeyim?"

Omuz silkti. "Nedenler sende saklı. İstersen kabul edip benimle kalarak buradan çıkmak ve aileni bulmak yolunda düzgün adımlarla ilerlersin. İstersen cesedinin Varilok topraklarında kalmasını sağlar ve ailene kavuşmayı gökyüzüne bırakırsın," deyip başını biraz daha eğerek gözlerini gözlerimden ayırmadan, büyük bir ciddiyetle cümlesini tamamladı. "Seçim senin."

Bölüm On Yedi

KARAR

Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ne yapmam, nasıl davranmam, nasıl düşünmem gerektiğini de aynı şekilde. Tek bildiğim yaşamak zorunda olduğumdu. Bedenimin, bana yabancı olan bu topraklarda kalmasını istemiyordum, geride kalacak et ya da kemik parçalarımı sahiplenip mezar yapabilecek birinin bile olmadığı bu evrende sonsuza dek yitip kalmak istemiyordum. Annemle son kez konuşmadan, babamla son kez sarılmadan ve kız kardeşimle son kez gülüşmeden ölüp gitmek istemiyordum. Burada mezarımın başına gelip toprağımı seven bir kişi bile olmazdı. Düşüncesi dahi korkunçtu. Ölümün olmasa bile, sonradan olacakların...

Tüylerim diken diken oldu.

Alaz'ın tek kaşı *cevabın nedir?* der gibi havalandığında yutkundum ve kabul etmeden önce, "Yaşamak için başka ihtimalim yok mu?" diye sordum. Hâlâ bana yardım edeceğini söylemesi garibime gidiyordu. Bunu neden istediği hakkında mantıklı bir çıkarımda bulunamıyordum, olayda eksik parçalar vardı.

"Sana güzel bir teklif sundum, fikrimi değiştirmeden cevabını versen iyi edersin."

Bir kez daha yutkundum. Ardından kaybedecek bir şeyim olmadığının farkına vararak, "Seninle kalırım," dedim. "Ama..." Nefeslendim. Söyleyeceklerimi nasıl toparlayacağımı

bilemiyordum. "Ama seninle bir anlaşma yapmak istemiyorum. Bana yardım etmeni istemiyorum yani."

Gözlerini kıstı. "Neden?"

"Sonucunda ne isteyeceğini bilemediğim bir anlaşmaya girecek kadar güvenmiyorum çünkü sana."

Dalga geçer gibi gülümsedi. Başını biraz daha eğip yüzümü daha yakından inceledi. "Birine güvenmemesi gereken sen değilsin, Efsun."

Haklıydı ama haklı olması söylediklerini kabul etmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Yutkundum ve irademi toparladım. "Sonucunda ölmek isteyebileceğim bir şeye sığınarak yaşamayı istemem. *Sana güvenmiyorum,*" dedim gözlerinin içine baka baka. Kapkara bakışlarında anlık bir duygu değişimi sezdim. Fakat hemen gizlenen ifadesiyle bu değişim üstünde kafa yoramadım ve söyleyeceklerime devam ettim. "Bu yüzden, anlaşmayı kabul etmek istemiyorum. Beni öldür." Sesim bu sefer titremedi.

Saçlarına konan kar tanelerinin eriyip damla olarak güzel yüzünde süzüldüğü Alaz'ın çenesi kasıldı, dişlerini sıktığını fark ettim. Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra uzun ve sık kirpikleri birbirine yaklaştı. "Ölmeye çok meraklısın," dedi sakince. "Ve ben, seni öldürmeye bir o kadar meraklı değilim." Kafasını yana yatırdı. "Arkadaşların içinse aynı şeyi söyleyemem. Ortada sadece senin canın yok."

Suratım çıplak ayakla alev alev yanan ateşe basmışım gibi bir hal aldığında kaşlarımı çattım. Dudağım seğirdi. Anında bir açıklama yapma gereği duydum. "Onların bir suçu yok!"

"Sence suçlu ya da suçsuzu umursuyor muyum?"

Boğazıma koca bir yumru oturdu. Yutkunmama engel olan bir barikat vardı soluk borumda. Derin sayılmayan bir nefes aldım. "Bu kadar cani olamazsın."

Yarım ağız gülümsedi. "Bana güvenmiyorsun," dedi tekdüze bir sesle. "Canilik sınırıma nasıl karar verebiliyorsun?"

Bir kez daha haklıydı. Ne kadar canileşebileceğini bilemezdim. Kurallarını kabul etmediğim müddetçe bundan zarar gören tek kişi ben olmayacaktım, Barın ve Mehsa da bana yardım ve yataklık etmişlerdi. Bunu bilen Alaz Şahzade, şimdi de onları ortaya atıyordu.

Çığlık atmak istiyordum. Deli gibi bağırmak ve kimsenin beni bulamayacağı yerlere kaçmak. Evet, istediğim şey kesinlikle bunlardı.

Saniyelerce cevapsız kaldıktan sonra, "Pekâlâ, yine de sen bilirsin," diyerek kolunu duvardan indirdi, beni serbest bıraktı. Bir adım gerileyip bana sırtını döndüğünde Barın ve Mehsa'yı düşündüm. Karar vermek için zamanım azdı fakat benim yüzümden başka birilerinin ölmesini istemiyordum. Bu yüzden Alaz bana arkasını dönüp yürümeye başladığı gibi onu kolundan tutup alelacele, "Bekle," dedim.

Durdu, önce kolunu tutan elime baktı ve kaldırdığı tek kaşıyla beraber bana döndü. Dudaklarımı birbirine bastırıp burnumdan derin bir nefes aldım. Barın ve Mehsa'nın hayatını tehlikeye atamazdım. Benim için girdikleri bunca zahmetten sonra onları yüzüstü bırakamazdım. Bu nedenle hızla, "Kabul," dedim. Nasıl bir yola girdiğimi, kendimi nasıl bir ateşe attığımı bilmiyordum. Ama doğru olanı yaptığımı düşünüyordum.

Dudağının sol tarafını yukarı kaldırarak gülümsedi; önce kolunu tutan elime, sonra çehreme baktı. "Kararlılık seviyene hayranım."

"Kendi canım umurumda değil," dedim gayet keskin bir ses tonuyla. "Ama benim yüzümden başkalarına zarar vermene müsaade edemem."

Kafasını ağır ağır salladı. "Akıllıca bir hareket olur."

Üzerimde kurduğu hükümler beni daha fazla boğmadan gözlerimi kapatıp açtım. "Barın ve Mehsa... zindana atılmayacaklar, değil mi? Eski hayatlarına devam edecekler."

"Kurallarıma uyduğun sürece," diye yanıtladı ve kafasıyla ara sokağın çıkışını işaret etti. "Benimle gel."

Başka bir yolum yoktu. Soğuktu, üşüyordum ve bu kaçışı daha fazla ne kadar sürdürebileceğim de belli değildi. Gücüm tükenmişti. Tek yolum oydu ve ona uymaktan başka seçeneğim kalmamıştı. Dolayısıyla sözünü ikiletmedim ve o yürümeye başlar başlamaz takip ettim. Hayatımın bundan sonrası nasıl seyredecekti, hiçbir fikrim yoktu. Akış hepten değişmişti, sadece hiçbir şeyin düşündüğüm gibi ilerlemeyeceğini biliyordum.

☽

Alaz Şahzade'nin köşkü andıran evinde benim için geniş ve oldukça konforlu bir oda temin edilmişti. Dikdörtgen başlığı kadifeden yapılmış iki kişilik bir yatakta yatıyordum. Deniz kokusunu andıran bir yumuşatıcıyla yıkanılmış gümüş renkli bir nevresim seriliydi. Sağımda, üstüne yapay çiçekler konmuş siyah renkli bir vazonun durduğu komodin bulunuyordu, Sıraç'ın verdiği nefesveren gülü de komodinin üzerindeydi. Burada unutmuştum ve görünen o ki çöpe atılmamıştı. Yerler siyah fayansla döşenmişti, sağ tarafında aynası olan, dikdörtgen işlemeli siyah, içi kıyafet dolu bir gardırop da vardı. İstediğim zaman dışarıdaki kar fırtınasını görebileceğim bir penceresi ve kimseye görünmeden duş alabileceğim banyosu da bulunuyordu. Oldukça konforlu ve sıcaktı.

Kenje'den dönünce güç bela ısınabilmiştim. Sıcacık bir duş alarak soğuktan etkisiz hale gelmek üzere olan bedenimi yatıştırmış, Arzen'in getirdiği yemekleri dibine kadar sıyırmış ve yorgunluğun verdiği etkiyle giyindiğim yumuşacık pijamalarla yatağa uzanmıştım. Artık kimliğimi öğrenen Alaz Şahzade'yle o ara sokaktaki konuşmamız haricinde hiçbir diyalog geçmemişti aramızda. Barın ve Mehsa da yakalanmış ve Alaz'ın bana verdiği söz tutularak serbest bırakılmışlardı. Üstelik işlerine de son verilmemişti.

Alaz'ın insan olduğumu öğrenişi, ondan kaçmak isterken yakalanışım ve tekrar buraya dönüşüm her şeyi başa almışım gibi hissettirmişti. İçim sıkılıyordu, gözlerimi kapatıyordum fakat onca yorgunluğa rağmen uyuyamıyordum. Üstelik bu gerçeği bilen sadece Alaz değildi, onun arkadaş grubu, aynı zamanda da askeri olan üç kişi de her şeyi biliyordu ve bu daha detaylı düşünmeme sebep oluyordu. Bu kadar kişinin beni, kimliğimi ifşa edemeyeceğini nereden bilebilirdim ki?

Cevabı belliydi: Bilemezdim.

Derinden bir iç çektim ve rüzgârın, camını titrettiği pencereye baktım. Vakit geçtikçe oda daha sıcak ve bunaltıcı gelmeye başlamıştı. Neredeyse alnımdan terler boşanacaktı. Bu durum ruh halim için pek iyi değildi. Aldığım solukların yeterli geldiğini hissedemiyordum.

Daha fazla dayanamayıp ayaklarımı yataktan sarkıttım ve beklemeden ayağa kalktım. Dizlerim tüm gün yük taşımışım gibi sızlıyordu. Eh, kaçma kovalamaca işleri pek de kolay sayılmazdı, belki yük taşımış olsam daha az yorulurdum.

Derin ve yakıcı bir nefes aldım, benim için dizilen gardıroptan yün hırka alıp üstümdeki siyah pijama takımının üzerine geçirdim, ellerimi hırkanın cebine atarak yürüdüm. Kimse çıktığımı anlamasın diye kapıyı oldukça ağır hareketle açıp uzun, karanlık ve sessiz koridorda yine kimseyi uyandırmamaya çalışarak bir hayalet gibi ilerledim. Hiçbir odanın kapısı açık değildi bu yüzden beni bırakır bırakmaz eve girmeyip yoluna devam eden Alaz'ın gelip gelmediğinden emin olamadım. Artık karşısında bir insan olduğunu biliyordu. O yüzden ona eskisi gibi davranabilir miydim muammaydı.

Karanlıkta merdivenleri ağır ağır indikten sonra çelik dış kapıyla göz göze geldiğimde ellerimle kolunu yokladım. Kilitli olmamasını dileyerek kolu indirdiğimde ufak bir *klik* sesiyle kapı açıldı. Serin rüzgâr anında tenimi yokladı.

Sadece bunun bile iyi geldiğini hissettim, daha fazlasını istediğime kanaat getirerek tamamen dışarı çıktım. Kapıyı da kapanmaması için tekrar içeri gireceğimi düşünerek hafiften aralık bıraktım.

Kenarları çimenlerle çevrili taş bahçe yolundan ilerlerken esintiyle hırkayı bedenime daha sıkı sardım. Başımı arkaya atıp gökyüzüne baktım, lapa lapa kar yağıyordu ancak rüzgâr gücünü yitirmişti. Saçlarım esintiyle birlikte süzülürken suratıma değen kar taneleri eşliğinde gözlerimi kapattım. Derin nefesler alıp vererek biraz öyle bekledim, ardından yürüyüş isteğiyle başımı eğdim.

Bakışlarımı gökten indirip tekrar yola çevirdiğimde yolun sol tarafındaki çimenliklerde uzanan bir erkek bedeni gördüm ve irkilerek anlık bir duraksama yaşadım. Adımlarım durur durmaz gözlerimi kıstım ve ellerini başının altında birleştirmiş bir halde gökyüzünü izleyen o kişinin kim olduğunu çözmeye çalıştım. Uzun boyu, boğazlı siyah kazağı ve aynı renk pantolonu, üzerindekilerden daha siyah saçlarıyla o kişinin Alaz Şahzade olduğunu anlamam pek gecikmedi ve bu, bir anda tekrar gerilmeme sebebiyet verdi. Onunla burada, bu şekilde karşılaşacağımı düşünmüyordum. Tahminlerim eve gelmemiştir, geldiyse de uyumuştur, yönündeydi.

Peki o, şu an burada ne yapıyordu? Tek başına öylece uzanıp göğü izlemesi oldukça ilginç geldi. Bu... Alaz Şahzade'ye göre fazla romantik kaçıyordu.

Neyse ne, sana ne Efsan? diye uyardı iç sesim. Öyle ya, bana neydi? Tek başına buradaysa yalnız kalmak istiyor demekti. Tıpkı benim gibi. Alaz'la karşılaşmak ve onunla konuşmak istemiyordum. Bu düşünceme hak vererek daha fazla burada kalıp beni fark etmesini kuvvetli bir ihtimale dönüştürmemek adına ağır ağır arkamı döndüm ve hayalet rolüme bürünüp sessizce uzaklaşmak için ilk adımımı attım.

"Kaçma."

İşittiğim tok ses ayaklarımın toprağa mıhlanmasını sağladı. Beni nasıl fark etmişti? Çok sessizdim, nefesimi dahi tutmuştum.

Başımı ona çevirdiğimde hâlâ gökyüzüne baktığını gördüm. Kalmakla odama gitmek arasında arafta kaldım. Onunla konuşmaya hazır olmadığımı düşündüm ve duymamış gibi yaparak sırtımı dönüp bir adım daha attım.

"Sana diyorum, kaçak."

Kaçak kelimesi buradaki tek kaçak olduğum gerçeğiyle yüzüme çarptı. Yeniden ona baktığımda artık gökyüzünü seyretmiyordu, gözlerini bana dikmişti.

Simsiyah harelerine bakarken şüpheyle kaşlarımı çattım. "Nasıl fark ettin? Nefes bile almamıştım."

Yarım ağız gülümsedi. Ufaktan bir iç çekişin ardından, "Kokun," dedi. Gülümseyişi durağanlaştı. "Fark edilmeyecek gibi değil."

Ansızın gelen iltifatımsı sözleriyle kalbim tekledi. Bir an sonra gözlerimi kırpıştırarak bu tepkime kızdım ve hemen sağlıklı düşündüm. Aramızda az bir mesafe yoktu; tamam, özel güçlere sahipti ama kokusuyla birini tanıyacak kadar ileri olduğunu düşünmüyordum.

İfademi değiştirmeden unuttuğum nefesi aldım ve hafiften boğazımı temizleyerek başımı çevirdim. "Eve gireceğim."

Kafasını olumsuz anlamda hareket ettirdi, yattığı yerden doğrulup oturdu. "Buraya gel. Rica değil, emirdir."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Konuşmamız gereken şeyler olmalı, değil mi?"

"Konuşacak ne kaldı?"

"Çok şey..."

Doğrusu onunla konuşmaktan kaçabildiğim kadar kaçmayı düşünüyordum lakin ilk dakikadan ağına takılmıştım. Derince soluklandım. Bunca olaydan sonra hayatıma hiçbir şey olmamış

gibi normal bir şekilde devam etmeyi beklemiyordum. Bugün kaçsam yarın, yarın kaçsam öbür gün bir konuşma yapacağımız gayet olasıydı. *Adamın evinde yaşıyordum.*

Aralık kalan dudaklarımı kapatıp tamamen ona döndüm ve yanına ilerleyip dediğini yaparak sağına oturdum. Çimler kar tanelerinin tutmasına karşı korunuyordu lakin soğuk ve nemliydi.

Gözlerimi korkusuzca gözlerine iliştirdim. "Sorguya çekileceğim, değil mi?"

"Kısmen," dedi. "Buraya nasıl geldiğini merak ediyorum."

Sesli bir nefes alıp vererek kafamı göğe doğru kaldırdım, o hâlâ bana bakıyordu. Kar taneleri yüzüme düşerken, "Bunu ben de merak ediyorum," dedim. Dudaklarımın arasına yerleşen bir kar zerresi ağzımın içinde eridi.

"Hatırlamıyor musun?"

Ona neyi söyleyip neyi söylememem gerektiği konusunda kararsızdım. Ama yalan söylediğim an anlayacağına adım gibi emindim. Konuşmadan önce genzimi temizledim. "Hatırlamıyor değilim, anlayamıyorum. Her şey bir anda oldu. Kardeşimle beraberdim, konserden eve dönüyorduk. Birileri bana orada olmamam gerektiğini söyleyip duruyordu. Yanlış durakta indik, ailemi aramak için telefonumu elime aldım, bir adım attım ve bam!" deyip ellerimi iki yana açtım. "Başka bir evrendeyim."

Tek kaşını kaldırarak, "Bu kadar mı?" diye sorduğunda başımla onayladım. Tatmin olmamış gibiydi. "Zihnini zorlamalısın. Kaçırdığın bir detay olmalı."

"İnan bana, geldiğim günden beri o anları defalarca kafamda kurdum. Doğru düzgün, *'Şunu yaptım, şöyle oldu da o yüzden buradayım,'* diyebileceğim hiçbir olay yok."

Gözlerini kısarak, "Ailen," dedi. Bakışları sağ bileğime kaydı, yeniden yüzüme tırmandı. "Sana olacaklar konusunda hiç bilgi vermedi mi?"

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Kesinlikle hayır. Sadece... son gün," deyip sustum.

"Son gün ne oldu?"

"Konserden dönerken bana mesaj attı. Eve dönmem gerektiğini ve anlatacakları olduğunu söyledi. Yine de bununla ilgili olduğunu sanmıyorum."

Gözleri birkaç saniye daha üzerimde durdu. Başka hiçbir şey sormadan tekrar göğe baktı. Bu sefer konuşan ben oldum. "Peki sen?" Başını bana çevirmese de göz ucuyla baktı. "Bunu ne zaman fark ettin? Yani insan olduğumu."

"Zor olmadı," dedi sadece.

Büyük ihtimalle onunla karşılaştığım ilk andan beri bunu biliyordu. Ben bildiğini anlayamayacak kadar saf olmalıydım. Peki, madem biliyordu, bunu bana neden belli etmemişti? Beni yakalamak, zindana atmak, hatta direkt öldürmek için birçok fırsatı olmuştu. Yapbozda eksik parçalar vardı.

Rüzgâr saç tellerimi yavaş yavaş hareketlendirirken içimdekileri sakince dışavurdum. "Beni neden öldürmedin? Karşılaştığımız ilk gün, bunu neden yapmadın?"

"Ölüm, ölüm, ölüm," dedi melodik bir şekilde. "Ölümden bu kadar korkuyor musun gerçekten? İki lafından biri o."

"Ölümden korktuğum yok," diye çıkıştım. "Ölmek istemiyorum çünkü aileme kavuşabilmem için yaşamam gerekiyor."

"Anlaşılan normal hayatında buradakinin aksine bir ana kuzusuydun."

Beni sinirlendirmek amacıyla kurduğuna emin olduğum bu cümleye karşılık önce sadece nefeslendim. Sonra oturduğum yerden dirseğimi dizime koyarak yanağımı elime yasladım. Gözlerim ailemi düşünmemle beraber tekrar yıldızlara ulaşmıştı. "Öyleydim fakat bu benim seçimim değildi."

"Baskıcı bir aile?"

Sorusuna karşılık ona bakarak, "Hakkımda bilgi mi toplamaya çalışıyorsun?" dedim.

Onun bakışlarının gözünü kırpmadan yüzümde sabitlenmesini beklemiyordum. Bu beni biraz germişti. Lakin bunun

korku dolu bir gerginlik olduğunu söyleyemezdim. Midem kasılmıştı.

Dudakları hareketlendiğinde bakışlarından etkilenmeyi bırakıp söylediklerine odaklandım. "Sana daha iyi yardımcı olabilmem için hakkında bir şeyler öğrenmem gerekiyor."

"Bu çok saçma."

"Saçma olan ne?"

"Bana yardım etmen. Hâlâ bana neden yardım etmek istediğini bilmiyorum." İç çekip dudaklarımı ıslattım. "Hâlâ beni neden yaşattığını bilmiyorum. Beni yanında tutmanı, koruyup kollamanı... Tüm bunların hepsini düşünüyorum ama hiçbir sonuca varamıyorum."

"Kim bilir," dedi Alaz, bu sefer onun gözleri benim arka tarafıma doğru yükseldi. Ardından bir ok gibi tekrar bakışlarımla buluştu ve kafasını biraz eğip daha yakın olmamızı sağladı. "Belki de sana âşık olmuşumdur."

Yanaklarıma nahif bir pembelik hücum ederken, kirpiklerim birkaç kez kendiliğinden kapanıp açıldı. Söylediği şeyin doğru olmadığını biliyordum fakat yine de ilk birkaç saniye öyle durmuştum. Kendimi toparladığımda bakışlarının etkisinden kurtulmak amacıyla hızla kafamı salladım ve bakışlarımı başka yöne çevirdim. "İşiniz gücünüz ya dalga geçmek ya da tehdit etmek."

"Yeniden çoğul konuşmaya mı başladın?"

Kimliğimi öğrendiği andan itibaren artık benim prensim olmadığı için otomatik olarak siz diye hitap etmeyi bırakmıştım. Şimdi de heyecandan olacak, öyle çıkmıştı ağzımdan. Ona bakmadım, bir cevap da vermedim. Genişçe güldüğünü görmesem de iliklerime kadar hissettim. Şu an sırıttığına emindim. "Hiç sevgilin olmadı, değil mi?" dediğinde göz ucuyla ona baktım. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Tek kaşımı kaldırdım. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Üzerinde çok çabuk hâkimiyet kurabiliyorum. Böyle şeylere alışık olmadığın belli."

Alt ve üst kirpiklerim birbirinden uzaklaştı. Yanaklarımdaki pembelik kendini iyiden iyiye kırmızıya dönüştürürken kaşlarımın hırçın bir çocuğunki gibi çatıldığını hissedebiliyordum. "Hah!" dedim güler gibi. "Üzerimde hâkimiyet kurduğun falan yok." Derin bir nefes alarak devam ettim. "Sürekli çanta değiştirir gibi sevgili yapan bir kız değildim. Ama kendi evrenimde çok sevdiğim ve beni sevdiğine emin olduğum bir adam vardı."

Hayranı olduğum Pembe Bisiklet isimli rock müzik grubunun gitaristi ve geri vokali Furkan Aktan. Eh, elbette adamın benden haberi yoktu fakat her röportajında hayranlarını koşulsuz şartsız çok sevdiğini söylüyordu. Bu yüzden yalan söylemiş sayılmazdım. *Belki biraz.*

Alaz'ın çenesi hafifçe soluna yaklaşırken beni izlemeye devam ediyordu. Sanki yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor gibiydi. Biraz sonra, "Dönmeyi çok istemenin bir sebebi de o mu?" diye sordu.

Burada kaldığım günler boyunca Furkan Aktan bir kere bile aklıma gelmemişti. Tabii ki onu görmek için dönmeyi istemiyordum. Tek düşündüğüm ailem ve kendi hayatımdı. Ama yine de gözlerinin tam içine bakarak, "Evet," dedim. Madem bir yalana başlamıştım, devamını getirmeliydim.

"İşte şimdi, seni kendi dünyana göndermek konusunda biraz daha isteksizleştim."

Kaşlarım hiçbir şey anlamamış gibi çatılırken dudaklarımdan hayret dolu bir, "Ne?" sesi yükseldi.

Bana cevap vermeden önce ayağa kalktığında bakışlarım onu takip ederek yukarı çıktı. Öyle uzundu ki sadece bakışlarımı kaldırmam yetmemiş, başımı da aynı şekilde yukarı doğrultmam gerekmişti.

Siyah irisleri benimkilere ilişti̇ğinde, "Her söylediğimi ciddiye alma," dedi büyük bir ciddiyetle. "Hava soğuk, artık içeri girmelisin."

Elini uzattığında yaşattığı duygu değişimleriyle aval aval ona bakmayı sürdürüyordum. "Kalkabilecek misin?" diye sorduğunda önce büyük eline ardından tekrar gözlerine baktım.

Nihayetinde yine aklıma bir çelişki tohumu bırakan Alaz'ın bana uzattığı elini tutmadan kendi gücümle ayağa kalktım ve tepkisine bile bakmadan ona arkamı döndüm. Bir an heyecanlandırıp bir an hevesimi kırarak, bir an güvenimi kazanıp bir an bozguna uğratarak ne yapmaya çalıştığını çözemiyordum. Çözebildiğim tek şey, kalbimin ve aklımın ayarlarıyla oynadığıydı.

☽

Ertesi sabah daha dinç bir şekilde uyanıp giyinerek kaldığım odadan çıktığımda gördüğüm ilk yüz Liva'nınki oldu. Düz kahverengi saçlarını en tepeden bağlamıştı ve suratında onu gördüğüm ilk andan beri hiç eksilmeyen o ciddiyeti vardı. Bakışlarımız birbiriyle buluştuğunda ne yapacağımı bilemedim. Nihayetinde bu grup artık insan olduğumu tam olarak biliyordu ve hepsinin tepkisinin Alaz'ınkiyle eş olacağını düşünemezdim.

Yine de ilk, "Günaydın," diyen Liva oldu. Ne kadar sert dursa dursun benimle konuşmaktan çekinmiyordu. İşin aslı, onu biraz kendime benzetiyordum.

"Günaydın," diye karşılık verdim ve son yaralı halinden büyük ölçüde kurtulduğunu fark ettim. Balo günü iyileştiği belliydi fakat bugün daha dinç duruyordu. "Nasılsın?"

"Ben mi?" dedi soruma şaşırmış gibi. Sonra ifadesi neden bunu sorduğumu algılamış gibi yerine oturdu. "Kaslan yarasından bahsediyorsan etkisi çoktan geçti. Vücudum böyle saldırılar için dirençli. Daha beterlerini görmüştüm."

Kadın olması konuşurken kendimi yanında daha rahat hissettiriyordu. Birlikte salona yürürken, "Sürekli böyle şeylerle iç içe olmak zor değil mi? Vahşi hayvanlarla hep karşılaşır mısın?" diye sordum.

Merdiven basamağından aşağı bir adım attığımızda Liva buruk bir şekilde gülümsedi. "Yedi yaşından beri bu amaç

doğrultusunda yetiştiriliyorum, pek kolay şeylerle karşılaştığım söylenemez. O yüzden yaşadıklarım bana zor gelmiyor." Başını aşağı yukarı hareket ettirdi. "İyi ki de böyle."

"Senin gibi olmak isterdim," dedim, bu bana çok uzak bir hayalmiş gibi. Öyleydi de. Evime döner dönmez hapis hayatıma devam edeceğim kaçınılmazdı. Yine filmlerdeki o cesur kız karakterlere hayran olmakla kalacaktım. Dizginleri elime almayı hep istemiştim.

"Aslına bakarsan, bir insana göre pek de korkak sayılmazsın," diye karşılık verdi Liva. "Eğer Alaz o kadar kesin konuşmasaydı senin sıradan bir insan olduğuna asla inanmazdım."

Tüm basamaklar bittiğinde gözlerimi büyüttüm. Dışarıdan güçlü görünüyor muydum sahiden? Eh, koskoca büyücülük sarayı veliahdından kaçmıştım. Bu büyük bir cesaret örneğiydi. Kendime de haksızlık ediyordum.

Liva'yla mutfağa girdiğimde bakışlarım ilk önce mutfak tezgâhına yaslanmış olan Alaz'ı buldu. Elinde bir kupa, son derece ciddi ifadesiyle karşısındaki masanın sandalyesinde oturan Kuray'a ve tüm heybetiyle sırtını duvara yaslayan Bars'a bakıyordu. Bir şey konuştukları belliydi fakat biz geldiğimizden olacak, daha doğrusu ben geldiğimden olacak, ne konuşuyorlarsa sustular.

"Ben hazırım," dedi Liva, önümden geçip onlara doğru yürürken. "Ne zaman çıkarız?"

"Çıkmayacaksınız," diye yanıtladı Alaz dümdüz bir sesle.

Liva, Kuray'ın önündeki tabaktan bir dilim salamı ağzına atacakken Kuray'ın bakışları haylaz bir çocuğunki gibi onu takip etti. Fakat savaşçı kız buna aldırmadan Alaz'a baktı. "Ne demek bu? Görevlerimizi aksattık epeydir."

"Şimdilik görevlerinizin yerine başkası bakacak," derken oldukça ciddiydi Alaz. "Kitabı bulup Efsan'ı evine gönderme aşamasında siz de bana yardımcı olacaksınız. Yeni göreviniz bu."

"Ne?" diye bağırdı Liva. "Ama Kral ne der? Açıklamamız ne olacak?"

"Babamla konuştum. Bu bölgede artış gösteren ruhlupusları etkisiz hale getirmek için yanımdasınız."

Tek kaşımı kaldırdım. Gerçekten bu işi önemsiyordu. Babasından ortaya bir yalan atarak izin aldığına göre kitabı bulmak Alaz Şahzade için de önemli olmalıydı. Sadece benim için bunca yükün altına gireceğini sanmıyordum. Öte yandan işin ucunda başka her ne varsa benim hiç de yararıma olmayacakmış gibi duruyordu.

"Sen hallettiysen sorun yok, her zaman yanındayız," dedi Liva, tuttuğu salamı nihayet ağzına attığında.

O sırada Bars'ın güldüğünü gördüm. Lakin bu kesinlikle sıcak ve samimi bir gülüş değildi. Bir şeylerden rahatsız olduğunu belli eden buz gibi bir tebessümdü. "Bir lanetli insan koruyuculuğumuz eksikti," dedi ve sırtını koyu renkli duvardan çekip mutfağın çıkışına doğru yürümeye başladı. Önümden geçerken bana o mavi gözleriyle öyle iğneleyici bir bakış atmıştı ki ürperdim, tüylerim diken diken oldu.

Bars çıktığı an odada kısa bir sessizlik oldu. Alaz birkaç saniye arkadaşının arkasından baktı, ardından çatık kaşlarıyla Kuray ve Liva'ya döndü. "Bir daha hiçbirinizin ağzından Efsan'a insan dendiğini duymayacağım. Anladınız mı?"

"Sakin ol kardeşim, biz demedik zaten. Diyen Bars'tı," diye tepki veren Kuray hâlâ yemeğini yemeye devam ediyordu. Renkli gözleri benimkileri buldu. "Hem ben ona zaten insanlığı yakıştıramıyorum. Gerçek bir büyücü çekiciliği var kendisinde."

Kuray bana göz kırptığında Alaz'ın ifadesi daha sert bir hal aldı. "Yemeğini bitirip ayağa kalkacak mısın yoksa ben mi sokayım tüm yiyecekleri midenden içeri?"

"Neden hep sinirlenilen taraf ben oluyorum," diyen Kuray, bir yanağı tıkındığı lokmalarla şişmiş şekilde ayağa kalktı. Elini *her neyse* der gibi gelişigüzel sallayıp kolunu Liva'nın omzuna attı. "Eğitime benim arabamla gitmeye ne dersin vahşirella?"

"Kendimi gözüm kapalı tren raylarının önüne atarım, daha iyi," diye yanıtladı Liva ve seri bir hareketle kolunun altından çıkıp onun önünden yürümeye başladı.

Mutfakta yalnızca Alaz'la ben kaldığımızda, birbirimizden başka bakacağımız kimse olmadığı için göz göze gelmiştik. Ne gece farklıydı irislerinin tonu ne de gündüz. Her zaman simsiyahtı ve bu etkisini hiç yitirmiyordu.

"Bars benden pek hoşlanmıyor," dedim, az önce yaşananlardan sonra biriyle dertleşme isteğiyle.

Elindeki kahve içtiği kupayı dudaklarına götürmeden önce, "Hoşlanmasın zaten," dedi böylesi daha iyiymiş gibi. Ardından kalın dudaklarını aralayıp kahvesinden bir yudum aldı.

Yine umursamaz ve alaylı bir tavır takındığında aldığım nefesle göğsümü şişirdim. "Benim yüzümden arkadaşlarınla kötü olmana gerek yok, biliyorsun, değil mi?"

Bu sefer beyaz kupasını tezgâhın üzerine koyup, "Onları sadece arkadaşım olarak düşünme," diye yanıtladı. "Ben aynı zamanda onların efendisiyim, tüm halkımın olduğu gibi. Söylediklerimi yapmak zorundalar."

"Böyle arkadaşlık mı olur?" diyerek iğneledim. "Onların fikirlerini önemsemiyorsun ve köle gibi kullanıyorsun yani."

Kafasını olumsuz anlamında salladı. "Arkadaşım oldukları için bana itiraz edebiliyorlar Efsun. Kölem olsalardı kesinlikle karşı çıkma hakları olamazdı."

Gözlerim kısıldı. "Peki ben senin neyinim?" diye sordum. Yanında tutuyordu, arkadaşlarıyla bana destek olmaları için konuşuyordu. Herkese beni sevgilisi olarak tanıtmıştı ama bu da düpedüz bir oyundan ibaretti. "Kölen mi, arkadaşın mı?"

Alaz sustu. Ellerini tezgâhtan çekti ve hafifçe doğruldu. Gözleri hâlâ benimkilere odaklıyken, siyah postallarıyla büyük bir adım attı. Attığı adımla kalbim tekledi. Bir adım daha attı. Kuruyan boğazımla yutkunmama sebep oldu. Son adımıyla beraberse

tam karşıma geçti. Gözbebeklerinin kenarındaki harelerin kusursuz çizgilerini seçebileceğim yakınlıktaydı.

"Sense Efsun," dedi odunsu kokusunu hissettiğimde. Eli havaya yükselirken bakışlarım ne yapacağını anlamak için elini takip etti. Yüzüme dokunacağını anladığımda başta dokunuşundan kaçmayı düşündüm ama sonra bunu istemediğime karar verdim. Parmakları yanağıma değdiğinde içimde bir yerlerde bir kıvılcımın çaktığını hissettim. Hafif dokunuşlarla yanağımda yükselen işaretparmağı alnıma kadar çıktı ve gözümün önüne düşen birkaç saç telini geriye attı. Sonrasında gözlerimiz tekrar çarpıştı. "Kölem olamayacak kadar cesur, arkadaşım olamayacak kadar güzelsin."

Bunu beklemiyordum. Bunu, böyle bir yanıtı kesinlikle beklemiyordum ve böyle bir yanıt karşısında mideme bir avuç kelebek istilası olacakmış gibi hissedeceğimi de tahmin edemezdim. Hatta yakıştıramazdım bile. Bundandır ki gözlerimi birkaç kez üst üste kırpıştırarak olduğum yerde put gibi kaldım. Alaz'ın eli hâlâ yanağımdaydı ve dokunduğu kısım sıcaklığını tüm vücuduma yayıyordu. Sanki dilim yerinden kopmuştu ya da aklım beynimden uçup gitmişti. Konuşmayı bilmeyi bırak, henüz öğrenemeyen üç yaşındaki çocuklar gibiydim.

Biraz daha bu şekilde kalırsak akımına daha fazla kapılacağıma emindim bu yüzden yapabileceğim en mantıklı şeyi söyledim: "Eğitim." Sonrasında geriye bir adım atıp yüzümün Alaz'ın elinden ayrılmasını sağladım. "Ders, başlayacak. Öğrenmem gerekenler var." *Kekeledim.* Elimi enseme koydum ve serinlemeye çalışarak arkamı döndüm. Lakin elimin sıcaklığının da ensemden hiçbir farkı yoktu. Bir adım attığımda, ayaklarım neredeyse birbirine dolaşacaktı. Son anda toparlandım. Alaz'ınsa o alaylı gülümsemesiyle sırıtarak arkamdan geldiğini hissedebiliyordum.

"Salak Efsun!" dedim kendi kendime. Sonra ismimi yanlış söylediğimi fark ederek kendime sinirlendim. "Efsan, Efsan, Efsan," diye fısıldadım. Efsun değildi adım, Efsan'dı!

İşte, bir yakınlığı ve cümlesi daha aklımı allak bullak etmişti. Bu adam bana ne yapıyordu da bu hale gelebiliyordum, bilmiyordum.

Yemin ederim bilmiyordum.

☽

Duvarlarında çeşitli heykellerin, resimlerin ve işlemelerin bulunduğu karanlık koridorlardan geçtikten sonra tuvaletin ahşap kapısını gördüm. O sırada yan taraftaki erkeklere ait yerin kapısı açıldı. İçinden tanımadığım, kısa boylu, kahverengi kıvırcık saçlı bir çocuk çıktı. Onu umursamadan kızlar tuvaletinin kapısını açtım ve hızla içeri geçtim. Hâlâ aklımın yeterince başıma geldiğini düşünmüyordum, eğitim başlamadan kendimi sakinleştirmem iyi olacaktı, bu yüzden buradaydım. Lavabonun aynası tertemizdi, kenarları bakır oymalarıyla süslenmişti. Musluğu ise aynı şekilde bakırdandı. Suyu açmadan önce suratımı süzdüm. Hava buz gibi olmasına rağmen tenim alev alevdi ve kızarmıştım. Bunun Alaz'ın etkisi olduğundan hiçbir şüphem yoktu. Başta ona tamamen sinir olurken zamanla değişen bu hallerim garipti.

Kendime gelmeliydim.

Bu düşünceyle bakır musluğu açıp ellerimi soğuk suyla birleştirdim ve ardından suları yüzüme çarptım.

Kendime gelmeliydim. Alaz'la oluşan yakınlaşmalarımız beni etkilememeliydi.

Yüzümü birkaç kez daha yıkadım, neredeyse soluksuz kaldığımda derin bir nefes alarak musluğu kapattım ve ıslak yüzümü yukarı kaldırdım. Ellerimi mermer tezgâha koyduktan sonra bir kez daha aynadan kendime bakmak istedim.

Fakat henüz kendimi seçemeden, ayna sayesinde gördüğüm, tam arkamda duran sarışın kızla beraber irkildim. Hafiften yerimde sıçramış olabilirdim. Kız irkilmemi umursamadı ve çevresini saran kirpiklere rimel boca ettiği belli olan yeşil gözlerini

aynadan benimkilerle sabitledi. Ardından bordo rujla çevrili kalın dudaklarını araladı. "Ben de bu anı bekliyordum."

Çenem hafifçe sol omzuma doğru hareket ederken, "Tanışıyor muyuz?" diye sordum. Bu kızı daha önce gördüğümü sanmıyordum.

Yüzüne oldukça soğuk bir tebessüm kattıktan sonra, "Hayır," dedi. "Ama tanışmak isteyeceğini düşündüm."

Aynadan bakmak yerine kenardan bir kâğıt havlu alıp yüzümü kuruladım ve ıslak peçeteyi çöpe atıp bedenimi tamamen kıza döndüm. Uzun boyluydu; düzgün, küçük bir burnu vardı. Buğday tenliydi ve bacak boyunun uzunluğu giydiği kot pantolondan belli oluyordu. Model gibiydi. Kollarımı göğsümde birleştirip, "Neden seninle tanışmak isteyeyim?" diye sordum. "Kimsin sen?"

Bana doğru bir adım attığında topuklusundan bir *tak* sesi yükseldi. Beklemeden konuştu. "Ben, Büyücü Kraliyet Sarayının Başvekili Lodos Halya'nın kızı, aynı zamanda sevgili Veliaht Prensimiz Alaz'ın müstakbel prensesi Sara," dedikten sonra tıpkı benim gibi kollarını göğsünde birleştirip bir kedininki kadar yeşil gözlerini daha fazla kıstı. "Sara Halya."

Sara Halya.

Çimen yeşili gözlere, o gözlerde taşıdığı sinsi bakışlara, küçük fakat dolgun, oval dudaklara sahip tam karşımdaki sarışın kız. Ve şu an muhtemelen benden, saydığı onca rütbeye karşılık bir cevap vermemi bekleyen kız. Söylediklerinin hiçbirinin en ufak bir parçası bile beni ilgilendirmiyordu. Ne büyücü kraliyet ailesinin başvekilinin kızı olması ne ismi ne de Alaz'ın müstakbel prensesi olması umurumdaydı. Bu nedenle birkaç saniye dik dik yüzüne baktım, ardından tek kaşımı havalandırdım. "Yani?"

Sara isimli kız nefes verir gibi gülümsedi fakat sıcak bir şekilde değildi. Sanki benimle olmak ona acı veriyormuş gibi, karşısında beni görmek istemiyormuş gibi, umursamazlığım sinirlerine dokunmuş gibi.

Sağ gözü seğirdi. "Yanisi şu ki, Alaz'ın etrafında dolaşman hoşuma gitmiyor."

Bu sefer meydan okur gibi gülümseyen ben oldum. Sırtımı lavabonun tezgâhına dayayıp ellerimle mermerden tutundum. "Galiba sana haberler yanlış gelmiş," dedim gayet rahat bir tavırla. "Ben Alaz'ın yanında dolaşmıyorum fakat kendisi etrafımdan bir santim bile ayrılmamayı tercih ediyor."

Kız bu dediğime bozulmadı. Belki de bozulmamış gibi rol yaptı, emin olamadım. Gülümsemesi düşmek yerine daha da derinleşti. "Bilmeni isterim," derken üzerime doğru bir adım daha attı. Kedi gibi gözlerini bir kez daha kıstı, başını sağ omzuna eğdi. "Gecelik eğlencelere malzeme olarak, kendini önemli sanan bir zavallıdan başka bir şey değilsin. Alaz senden hevesini aldığında karşısında yine beni bulacak, tıpkı senden öncekiler gibi. Onun sonsuzu benim."

Kurduğu cümleler karşısında ellerim sinirden titremeye başladı. Çenem kasıldı. Beni sinir etmek için cümleleri özenle seçtiğini anlamak zor değildi. Kuruyan boğazıma karşı yutkundum. Kızın üzerine saldırıp yüzünü yumruklamamak için kendimi zor tutuyordum. Ama o an, bir zaafım çarpmıştı yüzüme yine: insanlığım. Karşımdakinin nasıl güçleri olduğunu, üzerine yürüdüğümde bana nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. Temkinli davranmalı ve sinirimi içimde tutmalıydım.

Cevap veremediğimi gören Sara, "Umarım bu sessizliğin, bir şeyleri anladığının göstergesidir," dedi. Cevap vermesem de sustum, dişlerimi sıkıp öylece ona bakmakla yetindim. Ben konuşmasam bile gözlerimin ona gereken cevabı verdiğini biliyordum.

Sara iğneleyici bakışlarıyla beni tekrar şöyle bir süzdü ve başka hiçbir şey söylemeden, hiçbir zaman giymek istemediğim uzun, sivri topuklarından çıkan *tak-tak* sesleriyle tuvaletten ayrıldı.

Sara Halya denilen, adı bana Sarelle'yi hatırlatan kızla saçma diyaloğumuzdan sonra ilkine nazaran daha boş olan eğitim

alanının koridorlarında dersliğe doğru yürümeye başladım. İçim, o kıza ağzının payını veremediğim için öyle büyük bir öfkeyle doluydu ki çatacak yer arıyordum. Buraya geldiğimden beri bir şeylere hep susmuştum, bir şeyleri hep içime atmıştım ve sabrım yavaş yavaş tükeniyordu, bunu hissedebiliyordum.

Sınıfa girmeme birkaç adım kala karşılaştığım bedenle duraksadığımda büyülü bitkiler konusunda uzman Profesör Bay Lefter'i gördüm. Siyah saçlarını her zamanki gibi bir jöle yardımıyla arkaya atmıştı ve saçlarıyla aynı renk pelerini yine omuzlarındaydı. İnce dudakları benimle göz göze gelince güler gibi açıldı. Şaşkınlığımı gizleyemeden, "Bay Lefter?" diye sordum. Profesörlerden, buradaki diğer herkesten daha çok çekiniyordum çünkü gayet bilgililerdi ve her an bir açığımı yakalamaları mümkündü.

Bay Lefter benim hayret dolu bakışlarımın aksine gayet rahattı. "Bayan Efsan?" dedi tıpkı benim cümlem gibi ve ardından ekledi: "Ne zamandır ortalıkta görünmüyorsunuz. Kötü bir şey yok umarım." Bu cümlenin kelimeleri ağzından daha çok soru sorar gibi dökülmüştü.

Elimi enseme atıp, "Şey... Hastaydım," diye bir yalan attım ortaya.

Bay Lefter *anlıyorum* der gibi başını salladı ve eliyle dersliğin kapısını işaret etti. Dediğini hemen anlayıp sınıfa doğru yürümeye devam ettim. O da tam yanımdaydı. İki kenarına meşale konmuş büyük ahşap kapının kolunu benden önce kavrayıp bir öğretmen edasıyla araladı. Sınıftaki kimsenin ilgisini çekmemiş olması beni şaşırtmadı. Burada öğretmene saygı pek azdı.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp en arka sıralardaki yerime doğru çıkacağım sıra Bay Lefter'in sesini duydum tekrar. "İyileşmene sevindim. Dersi ilgiyle dinliyordun, gözlerim seni aradı. Senin gibi öğrenciler en arkada oturmaya devam ettikleri sürece derse ilgileri azalıyor. Önde oturmanı öneririm."

Galiba Mehsa haklıydı, burada dersi dinlersem haddinden fazla dikkat çekerdim. Öyle de olmuştu, Bay Lefter şimdiden zihnine beni sınıfın "en"lerinden biri olarak kazımıştı ve bu iyi değildi. Hiç iyi değildi. Bu imajımı düzeltmem gerekiyordu, bu ders uyuma numarası yapsam iyi olacaktı.

Bir cevap vermek için Bay Lefter'e baktığımda o bunu istemiyormuş gibi ince dudaklarını birbirine bastırıp tebessüm etti. Ardından bana arkasını dönüp kürsüsüne yol aldı. Bense üzerime dikilen bakışlara aldırmadan amfinin en arkasına çıktım. Mehsa her zamanki gibi beni görür görmez elini kaldırıp *ben buradayım* işareti yaptığında rotamı bulmuş gibi ona doğru yürüdüm. Hemen arkasında Alaz, Bars, Kuray ve Liva oturuyordu. Alaz'ın yanındaki sandalye de boştu ancak oraya gitmek gibi bir hata yapmayacaktım. Ona yakın olduğumda nedenini bilmeden geriliyordum. Üstelik tuvalette beni sıkıştıran kızı da unutmuş değildim. Madem hayatında biri vardı, benden istediği neydi?

Yine üzerime diktiğini bildiğim koyu bakışlarına karşılık vermeden, artış gösteren kalp ritimlerimle Mehsa'nın yanına gitmek için hareketlendim. Tam onların bulunduğu sandalye sırasına gireceğim an, bedenim hafifçe geriye itildi ve daha önce hiç görmediğim bir kız koşar adımlarla benim oturacağım yere gidip oturdu.

Mehsa'nın mavi gözleri de en az benimkiler kadar şaşırmıştı bu duruma, Barın ise yine uyuklamakla meşguldü. Mehsa, kız yanına oturduğunda çaktırmadan ellerini havaya kaldırıp *yapacak bir şey yok* işareti yaptı.

Alaz'ın olduğu tarafa baktığımda bakışlarının bende olduğunu gördüm ve iyice gerildim. Kanımda akmaya başlayan sıcaklığın sebebi neydi bilmiyordum ya da bedenime bir anda nükseden öfkeli gerginliğin nedenini kavrayamıyordum. Bildiğim tek şey, Bay Lefter'le bir daha göz göze gelişim ve artık yerime oturmam gerektiğiydi.

"Herkes yerleştiğinde anlatmaya başlayacağım." Bay Lefter'in sesi bir kez daha duyulurken, daha fazla bu şekilde duramayacağımı bildiğimden el mahkûm Alaz'ın yanındaki sandalyeye yürüdüm. Önünden geçtiğim kız ve erkeklerin attığım her adımda çevreye saçtığım öfke dolu negatif enerjimi hissetmemeleri imkânsızdı. Kuray önünden geçtiğim sıra bana göz kırptı. Liva şöyle bir baktı, Bars'sa hiçbir şey yapmadı. Alaz'ın yanında oturmak istemiyordum, adama karşı bir anda öfkeyle dolup taşmıştım ve bunun tuvalette beni sıkıştıran kızla alakasının olduğunu bilmek beni daha da sinirlendiriyordu. Durup başka bir boş yer bulabilmek için biraz daha etrafı inceledim.

"Bayan Efsan, sizi bekliyorum." Lakin sadece denedim çünkü Bay Lefter'in sesi benden önce davranıp itirazlarıma engel olmuştu. Çaresizce Alaz'ın yanına ilerledim ve önünden geçip tam yanındaki sandalyeye oturdum.

"Bugün, bitkilerle yapabileceğiniz iksirlere değineceğim." Bay Lefter'in boğuk sesi ortama hâkim olduğunda kafamı dağıtmak için onu dinlemeye koyuldum. Evet, dersi dinlemiyor havası verecektim ancak şu an bu oldukça zordu, dikkatimi vermem gereken bir şey olmalıydı. Ben de dersi seçtim.

Bay Lefter avuçiçini yukarı doğru tuttuğunda elinin üzerinde yine bir çiçek belirdi. Çiçeğin büyüklüğü avcu kadardı, yaprakları turuncu renkliydi ve kendiliğinden açılıp kapanıyordu. "Bunun ne olduğu hakkında bir bilginiz var mı?" diye sordu her zamanki gibi. Gözleri benimkilere odaklandığında oturduğum yerde kasıldım, burada fikri olabilecek son kişi bile değildim belki de.

Bay Lefter ağzını açıp bana bir şey söyleyeceği sıra, "Süsen çiçeği," diye araya girdi kurtarıcım olan ses. Bu ses Alaz'a aitti. Benim gözlerim ona odaklandığında o profesöre bakıyordu. "Ölümcül yaralanmalara, hatta ölüme karşı etkili bir bitkidir, kolay kolay bulunmaz. Çıkanın indiğinin görülmediği Nifrit Dağında rastlanır ve yılda sadece bir kez açar."

Bu bilgi, derslikteki herkesi benim kadar etkilemiş olacaktı ki neredeyse herkesten, "Vay canına," gibi cümleler, korku ve hayranlık dolu uğultular yükselmişti. Bay Lefter'in gözlerinde bir parıltı seçtim, bununla beraber dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. "Engin bilgileriniz için teşekkürler, efendim," dedi ve çiçek hakkında kalan bilgileri vermeye başladı.

Bay Lefter'i dinlemeye koyulduğumda, sıramın üzerine itilen kâğıtla beraber odak noktam tamamen değişti. Bir kâğıda, bir Alaz'a baktım. Sonrasında tekrar kâğıda bakıp, tek kat katlanmış kâğıdı açtım. Üzerinde Alaz'ın el yazısı vardı. Okumak için tüm dikkatimi cümleye verdim.

"*Profesörle dersten önce ne konuşuyordunuz?*"

Sınıfa girdiğim an bana gözü takılmış olacaktı ki Bay Lefter'le konuştuğumu, içeri beraber girdiğimizi görmüştü. Ancak neden konuştuklarımızı öğrenmek istediğini merak ettim ve ona dönüp dudaklarımı araladım. Konuşmama fırsat vermeden kaşlarıyla kâğıdı işaret etti. Bu, *yaz* demek oluyordu. Dediğini yapıp hafifçe uzanarak önündeki kalemi aldığımda dirseğim gövdesine değdi. Bundan rahatsız olmuş görünmüyordu.

Başımı hafifçe eğip cevap yazmaya başlarken, saçlarım eğilmemi bekliyormuşçasına iki yanımdan aşağı salındı. Alaz'ın eli sağ tarafıma düşen saç tutamını kavrayıp nazikçe geriye attığında göz ucuyla ona baktım. Saçıma bile dokunsa vücudumda oluşan titreşimlerin bir adı olmalıydı.

Derin bir nefes alarak elimdeki kalemi kâğıda değdirdim. Kalemin ucunun kâğıda değmesiyle Alaz'ın yazdığı yazı yok oldu. Bu da büyülü bir özellikti, artık böyle şeylere şaşırmamış gibi davranacaktım. Bu nedenle ellerimin titremesini önemsemeden yazdım.

"*Anlattıklarını dinlemem hoşuna gidiyormuş. Bundan sonra beni önlerde görmek istediğini söyledi.*"

Kâğıdı önüne bıraktığımda, beklemeden açıp sadece gözleriyle okudu. Okurken kirpikleri birbirine yaklaştı, kaşları çatıldı.

Sonra tekrar yazmaya başladı. Kâğıdı önüme koyduğunda hızla okudum.

"*Yanlış şekilde dikkat çekiyorsun.*"

Ben daha kâğıtta yazan notu doğru düzgün idrak edemeden yazı kaybolup gitti. Ardından Alaz'ın büyük eli tekrar sağıma düşen saçlarımı geriye attı. Bu sefer parmak uçları hafifçe boynuma temas etmişti. Ona bakmamaya gayret ediyordum. Saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına iliştirdi. Dudakları açıkta kalan boynuma yaklaştığı sıra, ne yapacağını anlayamayıp ürkek bir ceylan gibi geri çekildim. Bu tepkim hoşuna gitmiş gibiydi, gülümsedi. Fakat geri çekilmeden dudaklarını kulaklarıma yaklaştırıp sessizce mırıldandı. "Bana izin verir misin, sevgilim?"

Ona karşı koymadım.

Yaklaşmakla kalmayıp dudağını çenemin biraz kenarına bastırdığında, kalbimde yanıp sönen yıldırımları hissettim. Bu sancılı bir histi. Sanki dünyada almam gereken bütün oksijeni solumuştum da şimdi nefeslerim tükenmişti. Sınıftaki birkaç gözün bize çaktırmadan bakması, hakkımızda çıkan dedikoduları tescilleme niyeti taşıyordu. Kasılan bedenimle ne yapacağımı bilemez bir şekilde elimi sıraya koyduğumda, az önce birbirimizle iletişim kurmamızı sağlayan kalem sessiz salonda takırdayarak yere düştü. Ardından sınıftaki tüm gözler, bu anı bekliyormuş gibi bize döndü. Bakışlarımı onlardan kaçırıp yere eğdiğimde, Alaz'ın artık geri çekilmesini söylemek amacıyla çaktırmadan dizine vurmak istedim. Lakin buna gerek kalmadan dudaklarını yanağımdan çekip doğruldu. Sonrasında gözlerini dersliktekilere dikti. Hiçbir şey söylemese bile, herkes onun tek bakışıyla tekrar önüne döndü ve anlatılanları dinlemeye devam etti.

Bense, kuruyan ve tenim kadar ısınan boğazımı temizleyerek, saçlarımı tekrar az önce baskısını hissettiğim yanağımın üzerine bıraktım. Artık anlatılanların hiçbirini duyamıyordum. Duyabildiğim tek şey, yüksek sesli kalp atışlarımdı.

İlk arayla birlikte Mehsa'yla dışarı çıkmış, kalabalıktan uzaklaşmıştık. Barın işe gelmediği günleri telafi etmek amacıyla o gün Kasvet'te olduğundan eğitime gelememişti. Mehsa'yla baş başa yaşadıklarımızı değerlendiriyorduk. Aklına yatmayan çok şey vardı, işaretparmağı çenesindeydi, gözleri kısılmış bir vaziyette düşünüyordu.

"Alaz Şahzade kolay kolay kimseyi yanında tutmaz. Seni gördüğü gibi lanetli insan zindanına kapatıp, ölüm emrini vermesi gerekiyordu. Neden koruyor, neden hiçbir karşılık beklemeden seni yanında tutuyor? Bu sorular benim aklımı kurcalıyor Efsan, içim rahat değil."

Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirdim. "Tam olarak karşılık beklemiyor diyemeyiz."

Kıstığı mavi gözleri kocaman açıldı ve sanki boğazına bir şey kaçmış da nefes alamıyormuş gibi göründü. "Ne? Bu ne demek? Karşılık istedi mi? Ne istedi?"

Bağırarak art arda sıraladığı sorulara karşın, "Şşt!" yaparak uyardım. "Birazdan herkesi başımıza toplayacaksın."

Burun kanatları iki yana açılarak derince soludu. Ardından aldığı oksijenleri serbest bırakıp gökyüzüne baktı. "Tamam, sakinim." Bakışları tekrar bana ulaştı. "Erken yaşta selülitlenmeme neden olacaksın! Söylesene istediği karşılık ne? Kötü bir şey mi?"

Dirseklerimi dizlerime koyarak başımı avuçlarımın arasına aldım. Çamurlaşmış toprak zemini izlerken, "Bilmiyorum," dedim.

"Ne demek bilmiyorum?"

Bakışlarım tekrar Mehsa'yı buldu. Yeminli gibi hâlâ ayaktaydı. Bir polis memuru edasıyla başımda dikiliyor, ellerini beline koymuş bir vaziyette cevabımı bekliyordu.

"Her şey bittiğinde, yolumu bulduğumuzda isteyecek karşılığını."

"Ne?" diye bağırdı bir kez daha. "Bu... bu... bu..." Nefeslendi. "Efsan, bu daha beter. Her şeyi isteyebilir, nasıl kabul ettin?"

"Ortada sizin canınız vardı," diyecek olsam da böyle bir şeyden kendilerini sorumlu tutmalarını istemediğim için söylemedim. Önemsiz bir şeymiş gibi omuz silktim. "Yapacak bir şey yok, bana ondan başka kimse yardım edemez. Hem kabul etmesem ölecektim."

"Çok garip," dedi nihayet yanıma oturduğunda. Sonrasında elini dostça omzuma koydu, gözleri bir şey bulmuş gibi parladı. "Neyse, sıkma canını. Biz yine de kitabı aramaktan vazgeçmeyelim. Ondan önce bulursak isteyeceği şey her neyse yapmana gerek kalmadan buradan gidersin."

Ondan önce bulma ihtimaline olan inancımı yitirmiştim. Barın ve Mehsa'nın da kendilerini daha fazla riske atmalarını istemiyordum. Bundan dolayı geçiştirdim. "Eğer yolumu gerçekten bulacaksa istediği şey sorun olmayacaktır."

Biraz susup dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemeye çalıştı. "Yine de buna gerek kalmaması için çabalarız." Manalı bir ifadeyle gülümsedi. "Şey, aslına bakarsan derste sizi öyle görünce şey oldum..." Kirpiklerini birbirine yaklaştırdı. "Ne yalan söyleyeyim, yakıştırdım." İki elinin işaret ve başparmağını kaldırarak arasındaki mesafeyi açtı ve hayali bir ekran görüntüsü oluşturdu. "Karanlığın veliahdı ile şehrin gizemli güzel kızı! Ayrıca bu kız bizim kuzenimiz," diyerek dil çıkardı.

Kızar gibi kaşlarımı çattım ve hafifçe omzuna vurdum. "Saçmalama."

"Ne?" dedi başını sallayarak. "Ne derler bilirsin, zıt kutuplar deli gibi çekermiş birbirlerini. Sizin de epey zıt olduğunuz belli."

"Ne derler bilirsin," diye yanıtladım onu. "Farklı kutuplar birbirlerine tahammül edemezmiş." Pekâlâ, böyle bir söz yoktu. Bunu tam da şu an, ben uydurmuştum. "Ayrıca sevgili Karanlık veliahdınızın müstakbel prensesi tarafından daha bu sabah tuvalette uyarıldım."

Mehsa'dan bir, "Neeeeee?" sesi daha çıktı. "Ne prensesi? Kim?"

"Sara mıydı, Sarelle miydi öyle bir şey."

"Sara Halya!" Elleriyle ağzını kapattı. "Lodos Halya'nın kızı Sara Halya. Saray başvekilinin kızı!"

Mehsa, ben daha ismini doğru düzgün söyleyemeden tahmin edip şeceresini çıkardığına göre, bu kız gerçekten söylediği gibi burada meşhurdu. Umursamamaya çabaladım. "Evet, aynı zamanda Alaz'ın da müstakbel prensesiymiş."

Beni onaylar gibi başını salladı. "Bir ara evlenecekleri dedikodusu her yerdeydi. Alaz'a ondan daha uygun biri yok."

Bu cümlenin içimde oluşturduğu kasvetin sebebini bilmiyordum. Alaz'ı ve o kedi gibi bakan kızı yan yana düşününce itiraf etmeliyim ki içimde bir yerlerde hafif bir kıskançlık kıpırtısı hissetmiştim. Bu saçma hissiyatı hemen dağıtmak adına nefeslendim. "Neyse ne, gelip beni sıkıştırması âcizlik."

"Kolay kolay birini sıkıştıracağını sanmıyorum," derken tek kaşı havalandı. "Seni güçlü bir rakip olarak görmesin sakın?"

"Ne rakibi Mehsa, yarış mı yapıyoruz burada? Alaz'ını alıp dilediği gibi kullanabilir. Yaptığı saçmalıktan öte bir şey değil."

"Aman canım..." dedi beni yatıştırmak için. "Seni yanında tutan, Alaz Şahzade'nin bizzat kendisi. Hiç takılma."

"Ne takılacağım," dedim umursamaz bir tavırla. Başımda bunca şey varken bir de bu kendini beğenmiş Sara belasıyla uğraşamazdım.

Mehsa'nın cebindeki telefon titrediğinde sustuk. Uzun bacaklarını saran dar kotuna sıkıştırdığı eski model siyah telefonunu büyük bir zorlukla cebinden çıkarıp ekranda yazanı okudu. "Leila," diye mırıldandı gözleri ekrandayken. Sınıftaki kızlardan biriydi. "Bir sonraki eğitim yeraltında olacakmış, onu haber veriyor. Hava soğuk, sınıfa geçelim mi?"

Sessizce onayladığımda Mehsa benden önce ayaklanıp bir şey varmış gibi pantolonunun arkasını silkeledi. Ben de ona eşlik ederek kalktığımda eğitim binasına doğru yürüyecektim ki ormanın içinden adımın seslenildiğini duydum: "Efsan!"

Çıkaramadığım bir erkekten yükselen bu sesle ismimin son hecesi birkaç kez yankılandı. Tedirgin bir şekilde başımı arkaya çevirdim ve doğru duyup duymadığıma emin olmaya çalıştım. Orman; dalları kurumuş ağaçları, karlı zemini ve tüm kasvetiyle karşımda duruyordu. Fakat ne seslenen ne de görünen biri vardı. Boştu, bomboştu.

"Neyi bekliyorsun?"

Mehsa bana döndüğünde ormanın içinden birkaç karga gaklayarak gökyüzüne kanat çırptı. Bu sahne beni ürpertirken kara bulutlara yükselen karakargaları izledim.

"Efsan?"

Mehsa'nın sesi kulaklarımda çınladığında ona doğru dönüp, "Sen de duydun mu?" diye sordum.

İnce, içini kalemle doldurduğunu bildiğim seyrek, kavisli kaşları hafiften çatıldı. "Neyi?"

"Sanki... biri Efsan diye seslendi."

Dudakları *bilmem* dercesine büküldü. "Ben bir şey duymadım." Gözleriyle tıpkı benim gibi ormanı inceledi. Telefonu tekrar titreyince söylediğim önemsiz bir şeymiş gibi bana baktı. "Ama biraz daha burada durursak sen benim ölmeden önceki son nefeslerimi duyacaksın. Donuyorum kızım, Kenje'den geldiğimizden beri doğru düzgün ısınamadım. Vücut ısımın hâlâ sıfırın altında olduğundan eminim. Bir de sürekli çişe çıkıyorum, idrar yollarımı üşütmüşüm." Yüzünü buruşturdu. "Tamam, bunu bilmesen de olurdu."

Kolumdan tutup beni çekiştirdiğinde onunla yürüsem de başım hâlâ ormana dönükken, aklım hâlâ işittiğim o sesteydi. Orman boş görünüyordu, dikkatimi çeken bir şey yoktu ama adımı işittiğime emindim. *Ya da değildim.* Bilmiyordum, burada hiçbir şeyden emin olamıyordum ve bu berbat bir histi. Bir rüzgâr esti, ağaçların kuru dalları sallanırken bir tanesi gözlerimin önünde yere düştü.

Başka dikkatimi çeken bir şey fark etmeyince kafamı gelişigüzel salladım. Önüme döndüm ve Mehsa'yla birlikte yürümeye devam ettim.

"Nerede bu yeraltı?" dedim isyan bayraklarını çeker gibi. "Daha ne kadar yürüyeceğiz?"

Mehsa'yla yaklaşık on dakikadır yeraltı denilen yeri arıyorduk. Bu arama süresi, uzun koridorlardan geçme, birçok büyük kapıdan girme ve onlarca kişiyle göz göze gelme meselelerinden ibaretti. Fakat sonuca bir türlü ulaşamamıştık. Yürüyorduk, yürüyorduk ancak sürekli aynı yere çıkıyorduk sanki.

Mehsa'nın yüzü mahcup bir ifade aldı ve kafasını hafifçe bana çevirdi. "Şey... aslında..."

"Vay, vay, vay..." Kaba bir erkek sesi Mehsa'nın cümlesini böldüğünde hemen sesin geldiği yöne, tam karşımıza baktık. Yan yana dizilmiş üç erkek yolumuzu kesmişti. Ortada, diğer ikisinden bir adım önde olanın açık kahverengi bukleli saçları, saçlarıyla aynı tonda gözleri, kendinden emin bir duruşu vardı. Kollarını kot ceketinin üzerinden birleştirmişti ve suratındaki ukala gülümsemeyle gözlerini Mehsa ve benim üzerimde gezdiriyordu. Sağında ve solunda bulunan, yine onun gibi kot ceket giymiş, tahminen bizden iki üç yaş büyük olan iki erkeğin de bakışlarında farklı bir duygu gördüğüm söylenemezdi. "Kimleri görüyorum," dedi ortadaki Mehsa'ya bakarak. "Cadı ve caris binasında, iki küçük büyücü."

"Çekil yolumuzdan, Arkın," dedi Mehsa çenesini dik tutarak. "Yoksa gördüğün son büyücüler biz olacağız."

İsminin Arkın olduğunu öğrendiğim genç adamdan kısık bir kahkaha yükseldi. Yanındaki iki arkadaşı da aynı şekilde güldü. Arkın bize doğru bir adım atarken gözlerini Mehsa'dan çekmedi. "Söylesene küçük sıçan, bana nasıl bir zarar verebilirsin?"

Elini kaldırıp Mehsa'nın yüzüne dokunacağını anladığımda tıpkı Arkın gibi bir adım atıp, "Dokunma ona," diye tısladım.

Kıvırcık saçlı adamın ilgi odağı tekrar ben oldum. Açık kahverengi gözleri beni daha yakından seçtiğinde havadaki eli öylece durdu. Birkaç saniye gözlerimin ta içine baktı, sonra kirpikleri birbirine yanaştı. "Sen... şu kız değil misin..."

"O benim kuzenim," diye atladı Mehsa. "Buraya yeni geldi."

Arkın irislerini yine de benden çekmedi. Bu sefer sırıtışı daha derin bir hal aldı. "Onu kesinlikle senin kuzenin olduğu için tanımıyorum küçük sıçan," derken sesi tehlikeli geliyordu. "Sen... Alaz Şahzade'nin yanındaki kızsın."

Gözlerimi ona dikerek, "Benim bir adım var," dedim ters ters. "Efsan diye söyleniyor."

Gülümsedi. "Memnun oldum, Efsancık," dedi samimiyetsiz tavrıyla. "Fakat Alaz Şahzade'nin küçük sevgilisinin caris topraklarında gezmesinden çok memnun olacağını sanmam." Arkadaşlarına pis sırıtmasıyla baktı. "Eğlenceye de bakın ama."

Ağzımı açıp bana kesinlikle samimi gelmeyen adama cevap vereceğim sıra arkamdan gelen, "Arkın," sesi buna mâni oldu. Kaşlarım sesin tanıdıklığıyla çatıldı ve başım anında sahibini görmek için arkaya döndü. Döner dönmez mavi gözler gözlerime saplandı. En son cadı karnavalında gördüğüm Sıraç'la karşılaşmayı hiç beklemediğimden ağzım kendiliğinden açıldı. Birkaç adım arkamızda, koridorun en ucunda duruyordu. Her zamanki yumuşak tavırlarının aksine, lacivert kazağına zıt olan beyaz suratında bir ciddiyet hâkimdi. Bakışlarını tekrar Arkın'a yöneltti. "Kızları rahat bırak."

"Hadi ama," dedi Arkın, ben bir adım gerilediğimde. "Ne güzel eğleniyoruz."

"Eğlencene Lucian'da devam etmeye ne dersin?" diye karşılık verdi Sıraç. "Zira sizi bekleyenler var."

Gözlerim tekrar Arkın'ı bulduğunda gülüşünün silindiğini gördüm. Bakışlarındaki alaylı ifade anında yok oldu, dudakları aralık kaldı. Sol tarafındaki arkadaşı yükselerek Arkın'ın kulağına

bir şeyler söylediğinde yüzü beyaz bir hal aldı ve boynundaki damar hafiften belirginleşti. Derken boğazını temizledi ve son kez bize baktı. Bozuntuya vermemeye çalışarak, "Sizinle sonra görüşeceğiz," dedi, toparlanmak amacıyla derin bir nefes aldı ve arkadaşlarıyla yanımızdan çekip gitti.

Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Sıraç bize doğru birkaç adım daha atıp, "İyi misiniz?" diye sordu. Sesindeki endişe hissediliyordu.

"Sayende daha iyi olduk," diyen Mehsa, neredeyse ses tonuyla Sıraç'a yazılmış gibiydi. Bakışlarında hayranlık dolu bir parıltı vardı.

Sıraç'ın mavi irisleri benimkilere dokunduğunda, "Neden buraya geldiniz?" diye sordu.

Elimi enseme atıp, "Yolumuzu kaybettik," dediğimde, benimle aynı anda konuşan Mehsa, "Efsan seni görmek istedi," dedi. Ondan çıkan bu cümleye karşılık gözlerimi fal taşı gibi açtım.

Dudakları nihayet ona yakışan sempatik, gülümser bir hal aldı. Adamın yüzünde melek gibi bir ifade vardı ve doğrusu bu insanı rahatlatıyordu.

"Demek, isteklerim karşılıklıymış."

Nefes verir gibi gülümsedim. "Gerçekten yolumuzu kaybettik."

Sıraç'ın gülümsemesi yok olmadı. "Yine de iyi olmuş. Elbette yolunu kaybetmen değil," diye toparladı. "Karnavaldan döndüğümden beri sana yazıyorum, bir süredir ortalıkta yoktun. Merak ettim."

Haklıydı. Buluştuğumuz karnavalda bir anda ortalıktan kaybolmuş, sonra da onunla doğru düzgün konuşamamıştım. Attığı mesajlara cevap verecek zamanım yoktu; eh, bir haftadan fazladır da buralarda değildim. Merak etmesi doğaldı.

"Ben gideyim, siz rahat rahat konuşun," dedi Mehsa ve ilgileri yeniden kendisine çekti, ardından Sıraç'a bakarak kafasını eğdi. "Bizi kurtardığın için tekrar tekrar çok teşekkürler."

Sıraç dişlerini göstermeden tebessüm ederek karşılık verdi. Mehsa bana bakıp, "Yeraltında görüşürüz," dedikten sonra el salladı ve arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Tatlı bir arkadaş," dedi Sıraç, arkasından bakarken.

Başımla onayladım. "Öyledir."

Sesli bir şekilde nefes alıp verdi. Etraftaki kalabalığa baktıktan sonra başparmağıyla arkayı işaret etti. "Dışarıda konuşalım mı?"

İçeri daha yeni girsem de itiraz etmedim ve Sıraç'la tekrar bahçeye çıktık. Kalabalığı arkamızda bırakırken, "Birkaç gün ortalıkta görünmüyorsun ve sonra seni yine nefesi tükenmiş bir şekilde buluyorum," dedi.

"Gerçekten belli ediyor muyum?"

Kafasıyla onayladı. "O yüzden dışarı çıkmayı teklif ettim aslında."

Yaşadıklarım aklıma geldiğinde suratımı astım. "Sıkıntılı birkaç gün geçirdim."

"Anlatmak ister misin?"

"Özel bir durum," diyerek yanıtlayıverdim hemen. "Ama gerçekten ne aramalara ne de mesajlarına cevap verecek vaktim oldu."

"Sanırım hattını da kapattırdın. Yani, beni engellemediysen. Artık sana ulaşılamıyor."

Telefonlarımızı da içindeki kartları da kırıp atmıştık. "Yeni bir hat alacağım," diye toparladım hemen. "Hayır, seni engellemedim."

"Karnavalda bir anda ortadan kaybolmanın sebebi neydi?"

"Kuzenim biraz rahatsızlanmış, onunla ilgilenmem gerekiyordu."

Sıraç'ın sarı kaşları yukarı kalktı. "Anlıyorum," dedi fakat pek de ikna olmuş gibi değildi. Yine de uzatmadı. "Telafisini yaparız o halde."

"Olabilir," dedim ancak olacağına pek ihtimal vermiyordum. Artık Alaz Şahzade'yi kendimden uzaklaştırmama gerek yoktu çünkü zaten insan olduğumu biliyordu ve öğrenmemesi gereken başka bir sırrım yoktu. Yine de Sıraç'la iletişimi bir anda kesmem etik olmazdı. Bir konuşmayı da telafiyi de hak ediyordu. Ağaçların arasından geçip bir tümseğe geldiğimizde aşağı ineceğimizi anlayarak kaşlarımı çatıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Kendi atladı ve tümseği indi. "Sana göstermek istediğim güzel bir yer var. Daraldığını hissettiğinde kaçıp sığınarak kendini bulabileceğin." Bana yardımcı olmak için elini uzattı.

Bir anlığına tutmayıp geri dönmek istediğimi söylemeyi düşündüm. Fakat hâlâ eğitim alanının sınırları içerisindeydik, bir sorun olmayacağını düşünerek elini tuttum ve yardımıyla tümsekten indim. Ellerimiz beklemeden birbirinden ayrıldı. Çamurlaşan toprak yol dar olduğundan Sıraç önde, ben arkada yürüyordum.

"Bir şeyi merak ediyorum," dediğimde başını *dinliyorum* dercesine eğdi.

"Seni eğitim salonunda görüyorum fakat derslerde görmüyorum, neden?"

Güldüğünü duydum. "Aynı bölümde değiliz."

Gözlerimi kıstım. "Nasıl yani?"

"Ben büyücü değilim."

Alt ve üst kirpiklerimin arasındaki mesafe açıldı. "Ne?" dedim şaşkınlığımı gizleyemeden. Maglo olamazdı, maglo kıza yardım etmemişti. Hem maglo olsa bu kadar rahat takılamazdı. Peki neydi? Cadı mı? Bunu düşünmek yerine sormanın daha doğru olacağına karar verdim ve aralanan dudaklarımı hareketlendirdim. "Peki, nesin sen?"

"Ben bir carisim."

"Caris mi?"

"Caris, hani erkek cadılar," dedikten sonra durup arkasını döndüğünde ben de durmak zorunda kaldım. Carisin ne demek olduğunu biliyordum, sadece Sıraç'ın onlardan olduğunu düşünmüyordum. Barın ve Mehsa, cadı ve carisler hakkında pek de iyi konuşmuyorlardı. Gerildim.

Okyanus mavisi gözleri gözlerime iliştiğinde, "Hiç duymamış gibi kaldın öyle," dedi gülümseyerek. "Sen de mi genelleme yapıp kötü düşünenlerdensin yoksa?"

"Ben..." diye eveleyip geveledim. "Hayır... Sadece şaşırdım."

"Eh, aslında ilk bakışta anlaman lazımdı. Bu evrendeki en yakışıklı erkekler bizim soyumuzdan gelir."

Yapay bir şekilde gözlerimi devirdim. "Burada yaşayanların en belirgin özelliği kendilerini beğenmiş olmaları sanırım." *Hâlâ Sıraç'ın cadı olmasının yaşattığı şoktan çıkamamıştım.*

Yüzündeki gülümsemesi solarken masmavi bakışları derinlik kazandı. "Şu sıralar kendimden daha çok beğendiğim biri var."

Kurduğu cümlenin altında yatan manayı hissettiğimde yanaklarım üzerinde ateş yakılmış gibi ısındı, boğazımı temizledim ve gerilmemek için başımı sola çevirip bakışlarından uzaklaştım. Bununla birlikte gördüğüm manzarayla ağzım açık kaldı, gözbeklerim irileşti. Karşımda, Nephan'ın kasvetli havasına zıt olarak güneşli bir alanın altında, şırıl şırıl akan bir şelale duruyordu. Şelalenin kenarını yemyeşil çimler kuşatmış, çimlerin üzerinde rengârenk çiçekler açmıştı.

"Orası..." dedim, hayranlık ve şaşkınlık dolu bir sesle. Ardından bulunduğum çamurla karışık kar birikintili yere, sisli havaya baktım. Tekrar yaz mevsiminden bir kartpostal kadar kusursuz duran şelale tarafına döndüm. "Orası yaz gibi. Nasıl?"

"Özel bir yer," dediğinde (artık) şaşırmadım ve adımlarımı çamursuz, çimen yola attım. O sırada arkamdan geldiğini fark ettiğim Sıraç sözlerine devam etti. "Eğitim alanının en sevdiğim, herkesin bilmediği ortak kısımlarından biri burası."

"Çok güzel," diye onayladım onu. Şelalenin altındaki göle doğru yürüdükçe kulaklarıma bir melodi daha yakından gelmeye başladı. Sanki suyun içinde birileri vardı ve şarkı söylemeye başlamışlardı. Ardından başımı Sıraç'a çevirdim ve bu kısımda bir anda değişen havanın oluşturduğu güneş ışınları nedeniyle kısılan gözlerimle, "Orada birileri mi var?" diye sordum.

"Su perileri," dediğinde kaşlarımı kaldırdım ve önüme dönerek sesi takip etmeyi sürdürdüm. "Onları görebilir miyim?"

"Gündüzleri kendilerini göstermezler. Ancak yaydığın elektriği severlerse gece vakti ışıklarını sana yaymaktan çekinmeyeceklerdir."

Tatlı müzik hâlâ kulaklarımda yayılırken göle girmemek için kendimi zor tutuyordum. Sıcak hava beni suya dalmam için çağırıyordu âdeta. Suya ayak basmama bir adım kalmışken, "Şelalelin altına gidebilir miyim?" diye sordum. Onun için gölden yürümem gerekiyordu fakat göl pek derin değildi, en fazla dizlerim ıslanırdı ve sadece kartpostallarda görebileceğim güzellikte olan bu yerin keyfini çıkarmak istiyordum.

"Hava soğuk, buradan çıktığımız an üşütürsün."

"Bir şey olmaz," deyip eğilerek siyah botlarımı ayaklarımdan çıkardım ve dar kot pantolonumun paçalarını kavrayarak önce ayak parmak uçlarımı masmavi suyun yüzeyine değdirdim. Su öyle ılık ve güzeldi ki biraz daha cesaretim olsa tüm bedenimi ıslatmaktan çekinmezdim. Suya girdiğimde ayaklarımın altındaki yuvarlak taşları hissettim ancak bu taşlar ayaklarımı incitmiyor, aksine yumuşak bir zemine basıyormuşum hissi veriyordu.

"Dikkat et, taşlar kaygandır."

Benim gibi suya girerek arkamdan gelen Sıraç'ın uyarı cümlesini dinlemek yerine tekrar önüme dönüp, "Şelalenin altına gireceğim," dedim.

"İstediğini yapmakta serbestsin, yalnızca dikkatli ol." Uzun zaman sonra duyduğum *serbestsin* kelimesi, beni ayak bastığım

suda daha fazla rahatlatırken güzelce soluklanıp yürümeye devam ettim. Şelaleden dökülen sular saçlarıma sıçrıyor, bu da huylanmama, direkt suyun altına girmek için can atmama neden oluyordu. Şelalenin altına girdiğimde saçlarım çoktan ıslanmıştı. Genzimden çocuk gülümsemesi gibi bir ses yayıldı. Bu his çok güzeldi.

Ellerimi iki yana açıp avuçiçlerime soğuk suyun akmasını sağladıktan sonra sevinçli bir ifadeyle arkamda gölgesini hissettiğim Sıraç'a döndüm. "Burası çok güzel!" cümlemi henüz tamamlamıştım ki daha kaygan bir taşa basan ayağımın azizliğine uğradım. Düşeceğimi hissetmemle çığlık atmama ramak kalmıştı ki çevik bir hareketle bana doğru atılan Sıraç, anında eliyle belimden kavrayıp düşmemi önledi.

Belim koluna yaslı, başım geriye doğru eğik bir şekilde kollarının arasında durduğumda gözlerimiz oldukça yakın bir mesafeden birbirine odaklandı. Sıraç'ın bakışlarındaki masum arzuyu yakaladığımda ister istemez gerildim. Kalbim hızlı atmaya başlamıştı fakat bu kesinlikle heyecandan değildi. Sadece aramızdaki mesafenin bu kadar yakın olmaması gerektiğini biliyordum. Sıraç'ın mavi irisleri bir saniyeliğine dudaklarıma inip sonrasında tekrar gözlerime çıktığında, "Yüzündeki sevincin sana ne kadar yakıştığını bilemezsin," dedi. Ardından âdemelmasındaki hareketlenmeyle yutkunduğunu sezdim. "Bu manzara hepsinden güzel."

Nefes alış verişlerimiz birbirine çarparken, birkaç saniye hiçbir şey düşünemeden tutulmuş gibi kaldım. Boşluğumla beraber, Sıraç'ın gözlerine baktığımda bir anda masmavi gözler karardı. Buğday ten esmerleşti ve sarı saçlar siyaha döndü. Karşımdaki adam bir anda zihnimde Alaz'a dönüştü.

Ansızın olduğum zamana ve gerçeğe döndüğümde kendimi sıktım ve gözlerimi kapatıp başımı geriye atarak Sıraç'ın daha fazla yakınlaşmasını engelledim. Az önce ne olduğuna dair hiçbir

fikrim yoktu. Nefeslendim. "Sanırım üşüdüm," diye konuştum hemen. "Çıksak iyi olacak."

Kollarının arasından ayrılmak istediğimi fark eden Sıraç buna engel olmadan beni serbest bıraktı. Aramızdaki sihir bozulduğunda daha fazla bozuntuya vermedim ve deli gibi çarpan yüreğimle ona arkamı dönüp eğitimin verildiği binaya doğru yürümeye başladım.

Sıraç'la aramızda geri dönüş yolu boyunca başka hiçbir diyalog geçmedi. Eğitim alanına geldiğimizde vedalaşıp kendi binalarımıza girmek üzere ayrılmıştık. Daha doğrusu ben ayrılmıştım çünkü Sıraç'ın hâlâ beni izlediğini tahmin edebiliyordum. Binanın yüksek, şaşaalı dış kapısından içeri gireceğim an bir başkasının dışarı çıkma hamlesiyle duraksamak zorunda kaldım. Dışarı çıkmak isteyen heybetli bedenin sahibi kafasını kaldırıp bana baktığında az önce kısa süreliğine hayal ettiğim siyah gözleri bu sefer gerçekten gördüm. Gözleri beni seçtiği zaman Alaz'ın dağınık siyah kaşları hafiften çatıldı, "Neredesin sen?" diye sordu. Sonrasında gözleri ıslak saçlarıma, ardından aynı ıslaklıkla bedenime yapışan kot ceketimin içindeki tişörtüme çevrildi ve yine gözlerime baktı. "Bu halin ne?"

Gözlerim dakikalar öncesinde zihnimde canlanan hayalinin etkisiyle dudaklarına kilitlendiğinde, "Sana diyorum," dedi Alaz.

O an bakışlarım tekrar gözlerine odaklandı ve bilmem kaçıncı hipnozdan çıkmış gibi başımı hızla salladım. "Arkadaşımla beraberdim."

"Arkadaşın?" dedi Alaz, tek kaşı havalandığında. En son arkamda olan Sıraç'ın gidip gitmediğini anlamak amacıyla başımı çevirdiğimde bahçenin karşısındaki bedenini gördüm. Göz göze geldiğimizde işaretparmağı ile ortaparmağını birleştirip yukarı kaldırarak alnına koydu ve küçük bir selam verdi. Ardından arkasını dönüp büyük ihtimalle cadılık binasına doğru yürümeye başladı. O giderken ben tekrar Alaz'a bakıp bir şey söylemek istedim.

Simsiyah gözleriyle Sıraç'ın gidişini takip ederken dişlerini birbirine bastırdı, dudakları sıkı sıkıya kapandı. İğneleyici bir tavırla beni inceleyip, "Bu havada suya mı girdin?" dedi. Ardından küçümser gibi başını salladı. Yanıtlamak için ağzımı açtım ancak buna fırsat vermeden öfkeli bakışları tekrar beni buldu. "Bir daha bana haber vermeden bir yere ayrılma," dedi ve bedenimi son kez süzdükten sonra yanımdan geçip merdivenleri inmeye başladı.

O basamakları hızlıca inerken arkasından baktım. "Nereye gidiyorsun?"

Bana dönmedi. "Halletmem gereken işlerim var, seni eve Bars götürecek."

Arabasının sürücü koltuğuna oturmadan hemen önce, "Ne işi?" demek istedim ama Alaz buna fırsat vermeden arabasının ön camından bana son bir bakış attı ve tekerlere tiz bir çığlık attırıp aracı döndürerek uzaklaştı.

☽

Kapkaranlık bir odadayım.

Talan edilen evleri görüyor, nefesime karışan is dolu dumanları çekiyor ve ritmik bir şekilde alıp verilen nefes seslerini işitiyorum. Bir bebek, annesinin kucağında sallanıyor, gözü yaşlı kadının dudağında cılız sesiyle söylediği bir ninni var. Fırtına kadının söylediği ninninin sözlerini bastırıyor ama ezgisini duyabiliyorum. Ve sonra bir karartı, içinde bulunduğum eve çöken karanlık varlıklar var. Biliyorum. Onları ilk görüşüm değil. Sırtımı yasladığım duvara iyice siniyor, cenin pozisyonu alıyorum. Karanlık yaratıklar, tiz çığlıklarla tepemde geziniyor. Kafamı dizlerime gömüyorum. Onları görmemem lazım, biliyorum. Bakmamam, duymamam lazım.

Fakat ben başımı eğip gözlerimi kapattıkça onların çığlıkları yükseliyor, beşik daha hızlı sallanıyor, gıcırdıyor. Annenin ezgisi uzaklaşıyor, sesi titriyor. Çığlıklar büyüyor. Kulaklarımı kapatmak istiyorum, ellerimi kaldıramıyorum.

Nihayetinde bu işkencenin sonlanması için kafamı dizlerimden kaldırıp ne olursa olsun edasıyla tam karşıma bakıyorum. O karanlık yaratıklardan biri bunu fırsat bilerek tiz çığlıyla üzerime geliyor ve ben kendimi koruyamadan, "Neredesin!" diye sorarak bedenime giriyor.

Hızla gözlerimi açtığımda yüreğim ağzımda atıyordu. Sık nefesler alıp veriyordum, göğsüm saniyede bir yükselip alçalıyor, başım her bir noktasına iğneler batırılıyormuş gibi sızım sızım sızlıyordu. Alnımdan boncuk boncuk terler akarken elimi sağıma attım ve karanlıktan kurtulmak için komodinin üzerindeki gece lambasının ışığını yaktım. Turuncu ışık kaldığım odayı aydınlatırken boş bakışlarla tavanı izledim. Boğazım kurumuştu. Su içme arzusuyla dolup taştım, komodinin üzerindeki boş cam sürahiye elimi attım. Dibinde bir damla su bile kalmadığını görünce hayal kırıklığıyla sürahiyi yerine bıraktım ve yataktan kalktım.

Sessiz adımlarla mutfağa indim. Herkes uyuyordu ancak evin tüm ışıkları yanıyordu. Dolaptan çıkardığım cam sürahideki suyu bardağa boşalttım ve gördüğüm kâbusu düşünmemeyi deneyerek suyu içtim. Boğazım anında yatıştı. Tezgâha yaslandım, bardağı bırakmadan gözlerimi kapatıp biraz sakinleşmeyi bekledim. O şekilde bir yudum daha alacaktım ki birinin bana, "Efsan," diye seslendiğini duydum. Anında gözlerimi açtım ve kimin uyandığını görmek için mutfağın kapısına baktım.

Ortalıkta kimse yoktu.

Yine de, "Kim var orada?" diye seslendim.

Bir cevap alamayınca gerildim ve daha fazla burada oyalanmanın yararıma olmayacağını düşünerek bardağımı tezgâha bıraktım. Odama bir adım atmıştım ki yeniden, "Efsan," diye seslenildiğini duydum ve bu defa omzumun üzerinden mutfak penceresine baktım. Tül aralık kaldığından dışarısı görünüyordu. Bir siluet gördüğümü fark ettiğimde pencereye ilerledim. Zayıf bir genç kadın bedeni gördüğümde gözlerim kocaman açıldı. "Efser!" diye bağırdım.

Bununla birlikte gözleri beni buldu. Ardından hiçbir şey söylemedi ve dizlerinin üzerinde yere yığıldı.

"Efser!" dedim beni duyabilirmiş gibi.

Buradan seslenmekle bir yere varamayacağımı anlayarak hemen arkamı döndüm. Fazlasıyla heyecana kapılmıştım, aynı zamanda yere düşüşünü gördüğümden dolayı korkuyordum. Kapıya koştum, kilitleri çevirdim ve kapıyı açarak dışarı çıkıp arkamdan kapattım. Demir parmaklıklı dış kapının aralığından yola baktığımda Efser'i göremedim. Başka bir yere gitmiş olacağını düşünerek adını seslendim, cevap gelmeyince kilidi açıp dışarıya çıktım. Yolun ortasına geldiğimde sağımı solumu kontrol ettim fakat kız kardeşimi yine göremiyordum.

"Efser?" diye seslendim, sesim yankılandı ama cevap gelmedi.

Gök gürledi ve günlerdir yağan karın aksine yağmur çiselemeye başladı. Mevsimsel olayları bile anormal olan bu evren varlığına inanmamı iyice zorlaştırırken yol boyunca koştum. Bir karanlıktan kaçıp öbür karanlığa doğru korkusuzca ilerledim. Yağmur suları pijama takımımı ıslattı, ıslak saç tellerim gözkapaklarıma yapıştı, ben ilerledim.

Bir su gölcüğünün üzerine basmamla pijama altım sıçrayan sularla ıslandı. Üşüyordum ama bu aramama engel değildi. Aldığım her nefes ciğerlerimi alev alev yakıyor, canımı haddinden fazla acıtıyordu, umurumda değildi. Gücünü yitirmiş bacaklarımla ilerlemeye devam edeceğimde, karşıma çıkan yolla duraksadım.

Önce kenarda rüzgârla sallanan kırık tabela ilişti gözüme, bir adım attım. Sonra sadece ahşaptan iki kişilik oturağı olan eski durağa odaklandı gözlerim, bir adım daha attım. Birden bu bilmediğim yerde belirişim zihnimde canlanırken kolumu kaldırıp ıslak kumaşla gözlerimi silerek görüşümü netleştirmeye çalıştım. Durağa yaklaştığımda boğazımdan yükselen firari bir hıçkırıktan sonra yeniden silueti beliren kız kardeşime seslenmeyi istedim.

"Efser..." dedim cılız bir sesle, çaresizce. Boş alandan ses gelmeyince bir daha bağırdım. "Efser, kardeşim..." Boğazıma dizilen hıçkırıklarım konuşmamı zorlaştırırken burnumu çektim. "Neredesin?"

Ailemi özlemiştim.

Baskılarından şikâyetçi olduğum annemi, annemden gizli gizli beni dışarı çıkaran babamı, her türlü dedikoduyu yapabildiğim, yanında rahat olabildiğim tek kişiyi, kız kardeşim Efser'i deli gibi özlemiştim. Islak kirpiklerimin arasından süzülen yaşları bu sefer silmeden durağa doğru yürümeye devam ettim. Beynimdeki gösteri merkezinde oynayan ailemin ses ve görüntülerini olduğum yerde, yolun ortasında durarak dinlemek istedim.

"Efsan..." Çamurlu yoldan durağa yürüyecekken ormanın derinliklerinde duyduğum bu sesle irkildim. Doğru mu duyuyordum, yoksa zihnimin bir uydurması mıydı diye anlamak için başımı sola çevirdim ve arkamdaki ormanın derinliklerine baktım; sesin oradan geldiğine emindim. Birkaç saniye bekledim, ses, aklımda yankılanırken titreyen çenemle bir kez daha duymayı bekledim. Parmaklarım kımıldarken hayal olduğunu düşünerek önüme dönmeye karar verdim.

"Efsan."

Aklımı mı kaybediyordum, yoksa bana seslenen kişi gerçekten o muydu? Dişlerim titrerken yavaşça tüm bedenimle ormana döndüm ve bunu tescillemek için, "Anne?" diye bağırdım. Sesim pek güçlü çıkmadı. Onun sesiyse aynı mesafeden bir kez daha yayıldı. "Efsan, buradayız kızım." Sesi ormanın içine girmek için beni cesaretlendirirken, "Anne!" diye bağırdım bu sefer daha güçlü bir sesle. Ormanın girişine doğru yürüdüm. "Anne, neredesin?"

"Buraya gel," dedi annemin nadiren kullandığı, otoriterliğini bir kenara bırakan şefkatli sesi. "Ormandayım. Buraya gel."

Hayal ve gerçek iç içe girmiş gibiydi, aklım ve düşünme yetim ellerimden alınmış gibi. Neyin mantıklı, neyin gerçek ve neyin yalan olduğunu ayırt edemiyordum.

Tek bildiğim ailemin yanına gitmek istediğimdi.

"Anne..." dedim hıçkırıklarımın arasından, fütursuzca ormana yürürken. "Geliyorum. Gitme, gitmeyin."

"Efsan, buraya gel." Ben ormana doğru adım attıkça annemin taktığı bileklik kolumu sıkmaya, damarlarımı, tenimi acıtmaya başladı. Önemsemeden çamurlaşan yolda yürüdüm. Ben ormanın içine girdikçe annemin sesi daha da uzaklaştı. "Buraya gel, Efsan."

"Neredesin?" dedim, kapkara gökyüzünün altında, tüm yapraklarını dökmüş kuru, zayıf ağaçların arasından yürüyüp bastığım odunların çıkardığı çıtırtıları bastırarak. Orman, dibi görünmeyen bir kuyu, ıssız bir çöl gibiydi. Ne kimse vardı ne bir iz. "Seni göremiyorum, neredesin?"

"Efsan!" Bir anda duyduğum ses değişti. Bu ses anneme değil, kız kardeşim Efser'e aitti. Gözlerim haddinden fazla açılırken aynı şekilde, "Efser," diye karşılık verdim. Ancak o da görünmüyordu, sadece sesini duyuyordum. Ağlamaya devam ederken elimi boğazıma koyup, "Neredesiniz?" diye bağırdım. Rüya görmek istemiyordum, hayal olmasını istemiyordum. Seslerini duyuyordum, onları hissediyordum. Buradaydılar, buna emindim. "Neredesiniz? Beni alın buradan!" dedim yalvaran sesimle. "Sizi özledim. Yalvarırım çıkın ortaya!"

"Kızım." Bu sefer bir erkek sesi işittim. Bu yumuşak ses, babamın sesiydi ve diğerlerine nazaran oldukça yakından geliyordu. Sağıma döndüm ve ormanın içinden bir ışığın yansıdığını gördüm. Gözlerim sevinçle parlarken babamın nidasını bir kez daha duydum. "Buraya gel, seni bekliyoruz. Işığa gel." Görüşümü engelleyen ıslak, yapışkan saçlarımı tek elimle geriye attım ve titreyip dişlerimi takırdatan çenemle var gücümle üç gölgenin

beni beklediği ışıklı alana doğru yürümeye başladım. Biraz sonra gideceklerini düşünerek içimdeki heves ve kurtulma düşüncesiyle koşmayı denedim.

Ayağım kaydı, bedenim dikenli dalların döşeli olduğu çamurlaşan toprak yolu yüzüstü boyladı. Bileklerime taşlar, dikenler battı. Canım yandı, boğazımdan tok bir inleme yükseldi, önemsemedim. Avuçiçlerimi dikenli yüzeye bastırıp tekrar ayağa kalkmayı denedim. İlk seferinde başarısız olup sendeleyerek dizlerimin üzerine düştüm.

Derin bir nefes alıp tekrar kalkmaya çalıştım, bu sefer başarılı olmuştum. Elimdeki çamurları silkelemeye uğraşmadan koşar adımlarla ailemin yanına gitmeye devam ettim. Bu sırada bileklığim iyice çığırından çıktı, keskin kenarlarının tenimde büyük çizikler oluşturduğunu anlayabiliyordum. Kanadığını gördüm. Bu ayrıntıya da takılmadan, siyah giydiklerini çözebildiğim, mesafemin azaldığı üç kişiye doğru koştum.

Rüzgârın sesi ormanın uzaklarından gelen kurt ulumalarına karışırken beyaz giysili, yüzleri üçgen uçlu şapkalarıyla gizlenmiş üç kişinin pelerinlerinin uçları arkaya doğru gölgeleniyordu. Üçünün de boyu aynı görünüyordu; oysaki babamın boyu, Efser ve anneminkine göre biraz daha kısa sayılırdı. Adımlarım yavaşlarken, gördüğüm manzarayı çözmeye çalışıyordum.

"Buraya gel..." Üç pelerinli kişiden biri konuştuğunda duyduğum sesle afalladım. Adımlarım olduğum yere çivilenirken gözlerimi büyüttüm. Bu tiz kadın sesi ne anneme ne de kız kardeşime aitti. "Buraya gel..." Soldaki, aynı ses tonuna sahip siyah pelerinliden de bu cümle çıktığında bir adım geriledim. Aydınlık sandığım alan bir anda kararmıştı. Şimdi ne ışık ne de ailem sandığım sıcak bedenler vardı. Orman, olduğundan daha karanlık bir hale bürünmüştü.

Ve gerçek beni tamamen içine almış, hayal dünyası sonlanmıştı.

Ne yapacağımı bilemez bir halde önümdeki karanlık siluetlere bakarken yutkundum. Bu ormanda şahit olduğum infaz sahnesi canlandı gözlerimin önünde. Önünde simsiyah pelerinli bir adamın durduğu genç kızın ağzından, burnundan, gözlerinden kan akarak can vermesi bir bir oynadı hafızamda. Gerilerek dişlerimi sıktım. Tekrar yutkunmayı denedim.

Bilgiler yapboz gibi zihnimde bir bütün oluştururken, önce karşımdaki üç kişinin hangi türden olduğunu anlamaya çalıştım; yüzleri görünmüyordu. Sonrasında yapmam gerekenin bu olmadığı kanaatine vardım. İçimden, beni yönlendirmeye çalışan bir kişinin, "KAÇ!" diye bağırdığına yemin edebilirdim.

Neden bilmiyorum ama daha fazla düşünmeden iç sesime uyarak kaçmayı kafama koydum. Ne ben bir kâbus görüyordum ne de buradakiler annem, babam ve kız kardeşimdi. Ben gerçeğin ta kendisindeydim ve kaçmam gerekiyordu. Hiçbir kâbus bu kadar korkunç olamazdı. Akciğerime son yakıcı nefesi çektikten sonra hızla pelerinlilere arkamı döndüm ve koşmaya başladım.

Sadece üç adım kadar uzaklaşmıştım ki ayak bileğimde hissettiğim kuvvetle yere çekildim. Dudaklarımdan kuvvetli bir çığlık koparken suratım sertçe yere yapıştı. Burun kemiğim çok feci bir halde sızladı.

Korkuyla suratımı yerden çekip yana yatırarak arkama baktığımda ayağımı tutanın pelerinli yaratık olduğunu görüp bir çığlık daha attım. Beyaz saç ve sakalı birbirine karışmıştı, ince ama geniş ağzının kenarlarından salyalar akıyor, köpek dişi kadar sivri dişleri görünüyordu. Teni bir ceset kadar beyaz, buruşuk suratı korkunç bir maske kadar tüyler ürperticiydi. İnce parmaklı elleri tenimi sıkıca kavramış, bedenimi aşağı çekmeye çabalıyordu. Uluma şiddetini artırırken ormana bir de tiz, tehlikeli bir kahkaha hâkim oldu.

Nihayet neredeyse bedenimi ele geçirecek olan yaratığa, "Bırak beni!" diye bağırıp boşta kalan ayağımla yüzüne bir tekme

atabildim. Ayak bileğimdeki kuvvet beni şaşırtıcasına geri çekilirken bunu fırsat bildim ve beklemeden kalkıp kaçmak istedim. Seri bir şekilde önüme dönüp ayağa kalkacağım esnada aniden önümde beliren diğer yaratıkla dudaklarımdan bir bağırtı daha koptu. Ben daha kalkamadan omuzlarımdan tutup beni sertçe fırlattığında sırtım bir ağacın gövdesine çarptı ve bir kez daha yeri boyladım. Belime batan dikenli dallarla beraber hissettiğim acıyla bilmem kaçıncı kez inledim. Bilekliğim titremelerini artırıp bileğimin neredeyse kopmasını sağlayacak raddeye gelmişti. Gücümün son damlalarını kullanarak gerilemeye çalıştım; fakat daha parmağımı bile oynatamadan, hangisi olduğunu bilmediğim pelerinli beden üzerime çullandı ve ince, kemikli ellerini omuzlarıma batırdı. Yüzünü hâlâ göremesem de kafasını boynuma doğru eğdiğini anlayabiliyordum. Kafamı hareket ettirip hamlelerimden kaçmaya çalışırken, "Bırak beni!" diye bağırdım. Başımda birleştirdiği ellerimi kurtarmaya çalışırken ayaklarımla tekme atmayı deneyip, "İmdat!" diye çığlık attım.

Lakin yardım çığlıklarımı duyan hiç kimse olmadı. Yaratık sol kolunu kaldırdı, pelerininin geri sıyrılmasıyla bir iskeleti andıran kemikli eli göründü. Parmaklarının ucundan pençesi yükseldiğinde öleceğimi düşündüm. Gözlerimi sıkıca kapattığımda pençe boğazımda büyük bir çizik bıraktı, nefesim kesildi. Gözlerimi açtım ve yaratığın eline bulaşan kanımı gördüm. Parmağını dudağına götürdü. Nefeslerim artık kesik kesikti. Bu sefer muhtemelen boğazımı ortadan ikiye yarmak için pençelerini tekrar tenime batırdı.

Ölümün kollarına atılmayı beklediğim o an yaratığın birden üzerimden bir başka kuvvet tarafından sertçe çekilmesi beklediğim şeyler arasında son sırada bile değildi. Ne olduğunu anlayamadan üzerimden alınıp fırlatılan yaratığa bunu kimin yaptığını görmek için kafamı kaldırarak baktığımda sadece koyu giysilerini seçtim.

Olayları kavramak amacıyla bana yardım eden adamı gözlerimle takip ettiğimde, üç yaratığın da gördükleri beden

karşısında değişik bir çığlık atarak gökyüzüne doğru yükseldiğini ve adamdan çıkan dumanla kara bir bulut gibi yok olduklarını gördüm. Kafasıyla gökyüzüne bakıp yaratıkların gittiğinden emin olan adam bana baktığında o kişinin Alaz olduğundan emin oldum.

Simsiyah gözlerini üzerimde tutarak yanıma geldi, boylu boyunca sırtüstü uzanan bedenimi gelişigüzel süzdükten sonra yere eğilip bakışlarını gözlerimle buluşturarak, "Efsun," dedi nefes nefese. Eğildi, parmağını boynuma atıp kontrol ederek, "İyi misin?" diye sordu.

Kollarıyla dizlerimden ve koltuk altlarımdan tutmadan hemen önce, "Değilim," demeyi istedim fakat bunu başarıp başaramadığımdan emin olamadan, kucağında kapanan bilincime teslim oldum...

Bölüm On Sekiz

PLAN

Dehşet bir acı içerisinde gözlerimi açtım.

Bulanık bakışlarımın ardından gördüğüm ilk şey tavan oldu. Kulağıma tiz bir çınlama hâkimdi, bedenimin her yerine dikenler batırılıyordu sanki. Bir yatakta değil de altı çiviyle döşeli işkence aletinin üzerinde uzanıyor gibiydim. Ağırlaşan gözkapaklarım kapanmak için direniyorlardı. Güçlükle açıyor, kırpıştırıyor, kapanmasına engel olamıyor ve tekrar açıyordum. Birkaç kez aynı şeyi tekrarladıktan sonra kulağımdaki çınlama dinmeden gözümü daha net açabildim. Hâlâ tavana bakıyordum, kulaklarım artık uğulduyordu. Zihnim çorak bir arazi kadar boştu, bir boşluğa uyanmıştım sanki. Bilincim yerine gelmeden nerede olduğumu anlamak için doğrulmayı denediğimde boynumda hissettiğim keskin sızıyla duraksadım ve acı içinde tıslayıp başımı tekrar yastığa gömmek zorunda kaldım.

"Hareket etme, yaran çok taze."

İşittiğim sesle başımı sağıma çevirmek için yeniden hareketlendim ancak bir kez daha tenime bıçakla çizikler atılıyormuş gibi hissedince bakamadan tekrar önüme dönüp inledim. Gözlerimi sıkı sıkıya yumup acı içinde soluklar alıp verirken, "Bana ne oldu?" diye sordum sağımdaki tekli koltuğa oturan Alaz'a.

"Hatırlamıyor musun?" Tekrar ona dönecektim ki, "Başını yavaş çevir," uyarısıyla acıyan boynumu hatırladım.

Göz ucuyla ona baktım. Odanın ucundaki simsiyah duvarın önünde, yine aynı renkteki deri koltukta sırtını yaslamış oturuyordu. İşaretparmağını çenesinin altına koymuş, pürdikkat beni izliyordu. Konuşmadan önce zihnimi zorladım. Elimi kaldırıp boynumun acıyan kısmına değdirdim ve oranın bir bezle kapandığını anladım. Sonra elimde bir sızı hissettim ve bilekliğimin etrafının yara bere içinde olduğunu gördüm. Bununla birlikte kâbus olarak hatırladığım gece zihnimde oynadı; bilekliğimin tenimi sıktığını, boynumun korkunç bir yaratığın pençesi tarafından çizildiğini hatırlıyordum. Ama... bir kâbus olarak.

"Kâbus değil miydi?"

Başını olumsuz anlamda hareket ettirdi. "Dün gece dışarı çıktın, Efsun."

Yutkunmayı denedim lakin boğazım kupkuruydu, ağzımda sıvı hiçbir şey yoktu. Göz ucuyla pencereye baktım, nefesimi serbest bırakıp, "Ailem..." dedim. Bir anda yaşadıklarımın gerçek olduğunun bilinciyle dirseklerimden destek alarak yattığım yatakta doğruldum, bu defa boynumun acımasını önemsemeden, "Onlar nerede?" diye sordum. Kaşlarımı çatarak Alaz'a baktım. "Onları gördüm. Onlar için çıktım. Zindandalar mı? Zindana mı attırdın onları!"

"Ne?"

"Ailem nerede?" Bağırdım.

"Burada değil."

"Ne yaptın onlara?" Kalkmak için hareketlendiğim gibi boynum yeniden sızladı ve acı içinde gerisin geriye yatağa düştüm. Sık nefesler alıp verirken çatık kaşlarımla Alaz'a bakmayı sürdürüyordum.

"Yataktan kalkmaya çalışmayı bırak," dedi kızar gibi. "Ailene bir şey yaptığım yok, hiçbiri burada değildi."

"Onları gördüm!"

"Bir kâbusun peşinden gittin."

"Kâbus görmediğimi söyledin. Dün onlar için dışarı çıktım."

"Dün, onları gördüğünü sandığın için dışarı çıktın," diye düzeltti beni. Benim aksime oldukça sakin görünüyordu ve bu çıldırtıcıydı. "Raganaların zihnine girip seni acılarınla ve arzularınla kendilerine çekmelerine izin verdin."

"Ne saçmalıyorsun?"

"Saçmalamıyorum," dedi dik dik bakarak. "Raganalar kadın kanıyla beslenen tehlikeli yaratıklardır. En büyük tuzakları da düşlerdir, bilincinde yatan isteklerinin kokusunu alırlar, en çok arzu ettiğin şeyi görmeni sağlayarak seni ağlarına düşürürler. Çoğu kadın, tıpkı senin dünkü halin gibi Raganaların oluşturduğu bu sahte düşe kapılır ve kendi sonlarını kendileri yazar."

Tüyler ürperten bu bilgiyle kalakaldım. Elim istemsizce korkudan buz gibi olan tenimin üzerinden tekrar boynuma uzandı. Öyle ciddi konuşuyordu ki inanmamak güçtü. Bir anlığına afalladım, ağzım açık kaldı. Söylediklerini zihnimde tarttım, böyle bir evrende böyle bir yaratığın olması anormal miydi? Kesinlikle normaldi. Ama kulaklarımda duyduğum sesler, Efser'i görüşüm... Hepsi gerçek gibiydi; evet, yaşadıklarım zihnimde bir kâbus gibi canlanıyordu ama...

"Kimi kandırıyorsun?" diyerek doğruldum. "Ailem..."

Boynum yeniden sızlayınca tıslamak zorunda kaldım. Aynı zamanda alnımdan damla damla ter akıyordu.

"Yaranı zorluyorsun, yeniden açılacak," diye uyardı beni. "Seni neden kandırayım? Ailen burada olsa ve onları zindana atsam bunu seninle paylaşırım, güzel bir tehdit unsuru olurdu."

Yapar mı yapardı. Çatık kaşlarımla ona bakmayı sürdürdüğümde konuşmaya devam etti. "Bir ragananın tuzağına düşerek ormana gittin, pençe darbesi aldın. Hâlâ yalan söylediğimi düşünüyorsun, Efsun. Ben yalan sevmem."

Yeri izlerken sıkıntıyla nefes alıp verdim. Ardından sakinleşerek, "Ben..." dedim. Yeniden ona baktım. "Hepsi... gerçek gibiydi."

"Aksi olsaydı kimse onların peşinden gitmezdi."

Doğruydu. Neden bilmiyordum ama hiç de yalan söylüyormuş gibi hissetmiyordum, yalan söylemek için bir nedeni de yoktu. Dudaklarımı birbirine bastırıp yeniden tavanı izledim. "Buna sevinsem mi üzülsem mi bilmiyorum."

"Burada olmamaları iyi bir şey," dediğinde bakışlarım tekrar ona dokundu. "Hayatlarının güvende olması bakımından. Eğer burada olsalardı..."

"Onları yakalar ve gözünün yaşına bakmadan öldürürdün, değil mi? Diğerlerine yaptığın gibi. Başta bana da yapacağın gibi."

"Bunu ben yapmasam bile bir başkası yapar."

Şaka yapıyor gibi güldüm. "Böyle mi masum göstermeye çalışıyorsun kendini?" *Hepsi birbirinin aynıydı.*

"Kimseye kendimi masum göstermeye ihtiyacım yok."

Sessiz kaldım. Konuyu daha fazla uzatmamak için başımı soluma çevirdim ve ailemin hayalini gördüğüm anların etkisiyle dolan gözlerimden bir yaş akmasını engellemek için kendimi zor tuttum. Patlayacağım anı bekliyordum, bir gün yaşadığım her şeye karşılık hıçkıra hıçkıra ağlayacağımı düşünüyordum ve o anın şimdi gelmesinden korktum. Şu an değildi. Onun yanında olmazdı.

Gitmedi.

Biraz sonra konuşan tekrar o oldu. "Bundan sonra daha dikkatli olmalısın Efsun," diye uyardı. "Dün seni yaraladılar ve artık düşlerine daha kolay hükmedebilirler. Tekrarı olabilir."

İçim korkuyla dolsa da dışarıdan hiçbir tepki vermedim. Alaz da daha fazla konuşmak istemeyeceğimi düşünmüş olacak ki ayağa kalktı. Bir iki adım attığını duydum. Derken o daha çıkmadan kaldığım odanın kapısı gıcırdayarak açıldı. Refleksle gelenin kim olduğuna baktığımda Arzen'i gördüm.

Elindeki tepsiyle içeri giren Arzen, Alaz'ı görür görmez tepsiyi bırakmadan reverans yaptı. "Efendim, pansumanı yenilemeniz

için ihtiyacınız olanları getirdim, biraz da çorba ve su. Yanında hazır bulunsun." Bana baktı. "Ah, uyanmışsınız!"

Onu sadece gözlerimle onayladım.

"Pansumanı sen yaparsın Arzen, eminim Efsan da bunu isteyecektir," dedi Alaz ve bana başka hiçbir şey söyleme fırsatı vermeden dışarı çıktı.

Arzen yanıma yaklaşırken konuştu. "Yaralandığınız geceden beri başınızda bekledi. Kendinize gelir gelmez tartışmayı nasıl başardınız?"

"Alaz mı başımda bekledi?"

"Evet." Yanıma ulaştığında tepsiyi komodinin üzerine bırakıp yatağın kenarına oturdu. Eline aldığı pamuğu çelik kâsedeki suyla ıslattıktan sonra tekrar bana baktı. "Tedavinizi de o yaptı, nasıl endişeli olduğunu görmeniz lazımdı." Bana yaklaştı ve artık fısıldayarak konuştu. "Efendimi ilk kez öyle gördüm. Kesinlikle size âşık."

Şaşırmıştım. Elbette âşık olmadığını biliyordum, şaşırdığım nokta benimle bu denli ilgilenmesiydi. Kendime geldiğimde gördüğüm ilk yüz ona aitti ve bu da Arzen'in doğru söylediğini ispatlıyordu. Az önceki davranışımdan rahatsız oldum, kendimi suçlu hissedip suratımı astım. Ardından bu rahatsızlığımın sebebinin ne olduğunu sorguladım. Bu adam bana öylesine yardım etmiyordu, benden isteyeceği bir şey vardı ve bu her neyse kendisi için çok önemli olmalıydı. Bana, benim için yardım etmiyordu. Bunu aklımdan çıkarmaya çok hevesliydim.

Arzen sargı bezini açıp içeriğini bilmediğim sıvıyla ıslattığı pamuğu yarama sürdüğünde acı içinde tısladım. "Biraz acır ama geri kapattığımda hiçbir şey hissetmeyeceksiniz."

"Çok mu büyük?"

Bana bakmadı. "Çok sayılmaz." Yarayı temizlemeyi sürdürdü. Bir süre sonra sargıyı yeniden kapattı.

"Terlemişsiniz," deyip elini açtı, tepsideki nemli beze uzandı. "Kötü görünüyorsunuz. Doğrusu, iyi görünmeniz de

beklenemez. Ragana saldırısından sağ kurtulan azdır." Islak bezi alnıma değdirdiğinde iyi hissettim. "Topladığım şifalı bitkilerle yaptığım sebze çorbası var. Seversiniz umarım."

"Karnım aç değil," dedim sessizce. "Biraz dinlenmek istiyorum." Nefes aldıktan sonra geri çekildim.

"Anlıyorum efendim," dedi Arzen. "Kap çorbayı birkaç saat sıcak ve taze tutar, iştahınız gelince yersiniz."

Gözlerimle onayladım.

Kirlileri alıp ayağa kalktı. "Arkadaşlarınıza başka zaman gelmelerini söyleyeyim."

Kaşlarımı çattım. "Arkadaşlarım?"

"Yandaki evde kalan iki kardeş. Sizi görmeye gelmişlerdi. Ama iyi değilsiniz. Başka zaman gelmelerini söylerim," deyip arkasını döndüğünde, "Bekle," diyerek durdurdum. "Yanıma gelebilirler. Buna izin var, değil mi?"

"Elbette," dedi nahifçe gülümseyerek. "Burası hapishane değil, Bayan Kılıç."

Ne demezsin, diye yanıtladım içimden onu. O odadan çıkar çıkmaz ellerimle saçlarımı geriye attım. Dün gece yaşadıklarımı düşündüm, etkisi hâlâ benimleydi ve zaten karanlıktan korkan biri olarak bir müddet ışık açık yatacağıma emindim. Başımı yanıma çevirip gardırobun aynasındaki bitkin halime baktım, sonrasında boğazımdaki sargıya kaydı bakışlarım. Alaz'ın beni kurtarışını ve onu gördüğümde hissettiğim, kurtarılmış olmanın verdiği rahatlığı anımsadım. Dün gece beni iyileştirenin, yaramı saranın kendisi olduğunu anımsayarak elimi kaldırdım ve sargının kenarından tenime dokundum.

Biraz öyle bekledikten sonra kapının tıklatılmasıyla irkilerek elimi indirdim. "Girin," dediğimde kapı açıldı. Yan yana duran iki kardeşle göz göze geldiğimde Mehsa, "Şükürler olsun," dedi ve rahat bir nefes verip koşar adımlarla yanıma geldi. Yatağımın kenarına oturduktan sonra, "Gerçekten iyisin," dedi. Elini elimin üstüne kapattı. "İyisin, değil mi?"

"İyi sayılırım," diye onayladıktan sonra arkasındaki Barın'a baktım. Elini açıp yukarı kaldırarak, "Selam," dedi. "Geçmiş olsun."

"Siz nereden öğrendiniz?"

"Abimi dün gece uyku tutmamış, camdan dışarıyı izlerken Alaz'ın kucağında seni taşıdığını görmüş. Efsan, ne kadar korktuk bilemezsin! Ragana saldırısıymış... İnanamıyorum! Nasıl kurtuldun?"

"Alaz sayesinde."

"İnsanları gözünü kırpmadan yakalayıp zindana attıran Prens'ten beklenmeyecek hareketler," dedi Barın. "Bu adam senden ne isteyecek iyice merak ettim doğrusu. Baksana, ölmene de yakalanmana da izin vermiyor."

Barın kadar ben de merak ediyordum ama açıkyüreklilikle soramıyordum. Sorsam da doğru düzgün bir yanıt alamamıştım, sır gibi saklıyordu.

Barın odayı incelerken Mehsa hâlâ benimle ilgileniyordu. Gözleri boynumdaki yara izine ilişti, suratını buruşturdu. "Yaran derin mi?"

"Bilmiyorum, bakmadım. Arzen derin olmadığını söylüyor ama epey sızlıyor."

Eliyle bol, rahat bir tişörtün sardığı omzumu sıvazladı. "Canım benim, umarım bir daha böyle bir şeyle hiç karşılaşmadan evine gidebilirsin."

Gardırobun kulplarını eliyle inceleyen Barın bizim konuşmamıza dahil olmamıştı. "Vay canına," dedi ıslık çaldıktan hemen sonra. "Kızım, Alaz'ın seni alması iyi oldu. Bizim evde fukara hayatı sürerdin, söyleyeyim."

"İstersen yer değiştirebiliriz?" dediğimde Mehsa kıkırdadı.

Barın yanımıza gelip Mehsa'nın yanına oturduktan sonra, "Alaz'ın tercihi erkekler olsaydı..." dediğinde Mehsa, "Abi..." diyerek Barın'ın koluna vurdu. İnleyerek kolunu tutan Barın, "Ne

vuruyorsun kızım, yine de kabul etmezdim. Ben kızları seviyorum," diye ekledi.

Gülüşlerine eşlik edemedim çünkü aklımda binlerce soru vardı. Onlar yeniden bana döndüklerinde ciddileşip, "Sizinle bir şey paylaşmam gerekiyor," dedim.

Ciddileştiğimi fark ettiklerinde duraksayıp birbirlerine baktılar. Mehsa kaşlarını çatıp, "Ne paylaşacaksın?" diye sordu.

"Şşş..." diye uyardı Barın sessizce. "Her ne paylaşacaksan sessiz ol." Sesi fısıltı tonundaydı. "Efendimiz Alaz'ın hizmetçisini gözüm tutmadı. Dinliyor olabilir. Masum görünenler hiçbir zaman masum değildir."

Tek kaşımı kaldırdım. "Siz de masum görünüyorsunuz."

Barın'ın ifadesi hiç beklemediği bir yanıt almış gibi sekteye uğradı. Kafasını salladı. "Biz istisnayız."

Tekrar yaklaştıklarında konuşmadan önce bileğimi onlara çevirip kaşlarımla yaramı işaret ettim.

"Ah, ragana saldırısında mı oldu?"

"Evet," dedim sonrasında, "Hayır," diye düzelttim. İkisi de kaşlarını çatarak bana baktılar. "Yani, tehlikeli anlarda oluyor. İçimde çok fazla sıcaklık hissediyorum ve bir an sonra bileklibğimin bileğimi sıktığını hissediyorum. Daha önce de olmuştu."

"Bilekliğe bağlı olduğuna emin misin?" diye sordu Barın. "Yaşadığın arbede sonucunda çalıya çırpıya takılmış gibi görünüyor."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Bu yaraları bilekliğim yaptı. Eminim."

Mehsa sağ elini yukarı kaldırıp başını kaşıdı. "Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?"

"Gerçekten böyle bir evrende yaşayıp, bunun nasıl mümkün olabileceğine mi şaşırıyorsunuz?" diye sordum.

"Hayır ama o... sıradan bir bileklik gibi görünüyor."

"Motelde karşılaştığımız hizmetli kızı hatırla," dedim Mehsa'ya. Gözleri kısıldı. "Bilekliğimi eline aldığında bunu bir kitapta görmüş olabileceğini söylemişti."

Başıyla onayladı. "Ama emin de değildi."

"Üstelersek emin olabilir."

"Efsan, bu dikkat çeker. Bilekliğin kendi yurduna ait taşlarla yapılmış olabilir ve bu kimliğini deşifre eder," dedi Barın.

"Üstünü mü kapatalım?"

"Hayır ama o kıza da gidip sormayalım. Kendimiz bulmayı deneyelim. Sonuçta taşlarla ilgili bilgi veren sürüyle kitap var. İnternetten de araştırabiliriz. Güzel bir derleme yapalım ve neyse araştıralım."

"Buraya geleli kaç gün oldu Barın, farkında mısın?" dedim. "Bir arpa boyu yol kat edemedik. Ne kitaba ulaştım ne de başka bir şey."

"Çabaladık," dedi hemen. "Çabalayacağız. Bak, Alaz'ın yanındasın ve seni yine saraya götürmesi kuvvetle muhtemel. Artık iş daha kolay. Üstelik sana yardımcı olacak."

"Yardımcı olup sonunda benden canımı istemeyeceği ne malum? Sonunda istediği bir şey var."

"Canını istese şimdi almaz mıydı? Ya da dün bırakırdı, raganalara yem olurdun; böylece ne kimliğini açıklamak zorunda kalırdı ne başka bir şey. Temiz iş. Ama adam seni kurtardı, her ne isteyecekse bunun canın olmadığı ortada."

"Belki de isteyeceği şey bilekliktir," dedi Mehsa ve ikimiz de ona baktık. Yatağın üzerinde kıpırdandı. "Efsan haklı, belki de gerçekten önemli bir şey. Ne bileyim... Buradan Efsan'ın dünyasına gitmiş kıymetli bir taş belki de! Takana güç veriyor olmasın?"

"Aynen," dedi Barın Mehsa'yı onaylayarak. "O yüzden baksana, Efsan aramızdaki en güçlü kişi. Tek hareketiyle dünyayı yakıyor."

Dalga geçtiğini anlayınca Mehsa'nın yüzü düştü. "Ne var, sadece fikir yürütüyorum."

"Mantıklı fikirler olsun lütfen," dedi Barın ve tekrar bana döndü. "Böyle konuşmanın bir anlamı yok. Hem bu evde çok dillendirmeyelim de. Araştıracağız, tamam mı?"

Tamam demekten başka çarem yoktu. Onu yaramı acıtmamaya özen göstererek başımla onayladım.

Barın yatağın ayakucum olan kısmına sırtüstü uzandı, ellerini başının altında birleştirip tavanı izledi. "Oh, ama nasıl rahat. Kaz tüyü mü bu?" Sırıtarak bana baktı.

"Bilmem."

"Aşağısı değildir. Efsan, hadi söyle de şu Arzen'e, bize bir şeyler ikram etsin. Karnım çok aç."

"Abi..."

"Ne var kızım, kaç kez bir kral süitine gireceğiz. Burada ne yemekler yapılıyordur saat başı."

"Şifalı çorba var, içer misin?" dediğimde suratını buruşturdu.

"Daha etçil... bir şeyler..."

Der demez kapı tıklatıldı ve Barın ışık hızıyla oturur pozisyona geçip kapıya baktı, Arzen içeri girdiğinde nefesini rahatlamış gibi serbest bıraktı. Muhtemelen geleni Alaz sanmıştı.

Arzen her zamanki kibarlığıyla ellerini önünde birleştirip hafiften gülümseyerek, "Misafirlerimize ne ikram edebilirim?" diye sordu.

Az önce havadan havadan konuşan Barın dut yemiş bülbüle döndü, çekimser bir ifade takındı. Aç olduğunu bildiğimden, "Varsa biraz yemek alabiliriz Arzen," diye rica ettim.

Arzen onaylayarak dışarı çıktığında benim aklım hâlâ bilekliktеydi. Belki biraz da... odamdan bir anda çıkan Alaz Şahzade'de.

☽

Ragana saldırısının üzerinden beş gün geçmişti.

Bu beş gün boyunca odamdan pek çıktığım söylenemezdi. Yaramın tam olarak iyileşebilmesi için eğitime de gitmemiştim. Hemen her gün beni ziyarete gelen Barın ve Mehsa'yla konuşmanın dışında evin içindeki Arzen'den başka kimseyle iletişim

kurmamıştım. Bir kez Liva, bir kez de Kuray odama gelip geçmiş olsun dileklerini iletmişti, elbette beni sevmediği her halinden belli olan Bars bunu yapmamıştı. Umurumda da değildi.

Burada kaldığım diğer geceler gibi o gece de yatağımda rahat uyuduğum söylenemezdi. Bunun Barın'ın tabiriyle kaz tüylü yatakla hiçbir alakası yoktu. İçerisinde başrolün annem, babam ve kardeşim olduğu çeşitli kâbuslar görmüştüm. Gördüğüm şeyler kesik kesikti fakat duyduğuma emin olduğum şeylerden biri yine kulakları sağır edecek şekilde çıkan bebek çığlığı ve sözlerini hatırlayamadığım o ninniydi. Her gece gördüğüm kâbusları tam hatırlayamasam da hissettiğim acıyı anımsıyordum. Kaldı ki sabah uyandığımda sırılsıklamdım. Ter sadece bedenimi değil, ipek pijama takımımı hatta yatağımı bile ıslatmıştı. Bu nedenle aşağıya inmeden önce güzel bir duş alıp kıyafetlerimi yüksek bel, dar bir kot pantolon ve salaş bir siyah kazakla değiştirdim. Ardından Arzen'in kahvaltıyı haber vermesiyle aşağı inmek için kaldığım odadan çıktım.

Evin diğer odaları kadar geniş olan mutfağın kapısına geldiğimde içeride sadece Alaz'ı görmeyi beklemiyordum. Kahve makinesinin önüne bardağını koymuş, içeceğinin hazırlanmasını bekliyordu ve bunu yaparken bile ölesiye karizmatik duruyordu. Biçimli kaslarını belli eden siyah gömleğin altına koyu renkli bir kot pantolon giymişti. Saçları ıslaktı, muhtemelen o da duş almıştı.

Peki, bu ayrıntılardan bana neydi?

Dikkatimi kaslarından, kıyafetinin etkileyiciliğinden ve kahveyi nasıl içtiğinden kurtararak derin bir nefes alıp mutfağın girişinde durdum. Alaz eline aldığı beyaz fincanı dudaklarına götürüp arkasını döndü, kahvesinden bir yudum alırken gözleri benimkilerle buluştu. Günler sonra ilk kez karşılaşmıştık. Kalbim sebepsiz yere hızlanırken Alaz fincanı indirip içtiği kahveyi yuttu, beni baştan ayağa süzdü ve bakışları kollarımdaki tüyleri diken diken ederken, "Erkencisin," dedi.

Başımla onayladım. "Günaydın," deyip içeri girdim. "Arzen bir şeyler konuşulacağını söyledi."

Gözlerini kısıp mutfağın penceresinden dışarı baktı, ardından tekrar bana döndü. "Pek de aydın sayılmaz."

Pekâlâ, kabul etmeliydim ki hoş bir espriydi ve sonuna kadar haklıydı. Zaten burada günlerin hiç tam olarak aydın olduğunu görmemiştim. "Lafın gelişi yani," diyerek elimi enseme attım.

Mutfakta yürümeye devam ettiğimde bakışlarıyla beni takip etti. Bedenim onun göz hapsinde gibiydi ve bu elimin ayağımın dolaşmasına neden olacaktı, biliyordum. Boğazımı temizleyip onu geçmeme rağmen bakışlarının üzerimde olmasına aldırmamaya çalışarak tezgâhın önüne geldim. Evin her detayı gibi siyah olan kahve makinesinin etrafına göz gezdirdim. Kahve kutusu ortalıkta yoktu. Karşımdaki dolabın en üstünde olduğunu biliyordum. Bu nedenle gocunmadan mutfak dolabının kulpunu tutup açtım.

Kahve kutusuna yetişmek için parmak uçlarımda doğruldum hafifçe. Belimin gerilmesi kalçamı dar pantolonum nedeniyle daha çıkık gösterirken Alaz'ın arkamda olduğu aklıma geldi ve bir anda kahve kutusunu indirmek yerine bir porselen fincanı gürültüyle yere düşürdüm. Fincan yerle buluşup kırılmadan yuvarlandığında onunla ilgilenmedim ve Alaz'a döndüm.

"Beni şöyle izlemeyi keser misin?"

Gayet laubali bir tavırla, "Nasıl izlemeyi?" dedi.

Sabrımı sınadığını belli ederek gözlerimi kapatıp açtım. "Tek ilgilendiğin benmişim gibi."

Dudağının sağ kenarı havalandı ve yanağındaki çukur kendini belli etti. "Öylesin."

Kırmızı kan hücreleri yanaklarıma hücum ederken bir kez daha boğazımı temizledim. Sonrasında nefeslenip bir kez daha ona arkamı döndüm. Ve tekrar kahve kutusunu almaya çabalarken, "Benimle eğlenip durmayın," dedim. Müstakbel prenses olayını unutmuş değildim.

"Fark ettim."

"Neyi?"

"Utandığın zaman sizli bizli konuşuyorsun."

Öyle mi yapıyordum? Farkında değildim.

Yeniden kahve kutusunu almak için yükseldiğimde, "Utandığım falan yok," dedim ama yanaklarım hâlâ sıcacıktı. Onunsa beni izlemeyi sürdürdüğünün farkındaydım. Büyük çabalarımın sonucunda nihayet işaretparmağım kutuya değdi ancak yapabildiğim tek şey kahve kutusunu kendime çekmek yerine onu biraz daha ileriye atmak oldu. Kaşlarımı çatıp kendime içten içe kızdım ve mücadelemi sürdürmeye devam ettim. Bu sırada, "Bana bakmama..." diyecektim ki tam arkamda hissettiğim varlığı buna engel oldu.

"Seninle eğlenmiyorum," derken gövdesi sırtıma dokundu ve içimde sayısız kıvılcım yükseldi. "Burada yalnızca sen varsın." Sol omzuma temas eden kalbinin hızlı sayılacak ritimlerini hissettiğimde titredim. Bedeninin bedenime olan temasını umursamadan benim uzanamadığım kahve kutusunu tek hareketle alıp tezgâhın üzerine bıraktığında gözlerimle onu takip ettim. Kalbim yakınlığının etkisindeydi. Odunsu kokusu büyülü bir tütsü gibi burnumdan içeri akın ediyordu.

Yakınlığının tesirine kapılmışken ona cevap vermeye çalışırsam saçmalayacaktım. Bu yüzden gözlerimi tekrar kahve kutusuna odaklayıp, "Teşekkür ederim," diyerek bedeninin etkisi altından kurtulmak amacıyla yana bir adım attım. Ancak Alaz uzaklaşmadı.

Belim tekrar mutfak mermerine değdiğinde, şaşkınlığımı yaşayamadan Alaz'ın siyah gözleri benimkileri buldu. "Saldırı gününün sabahı... o adamla nereye kayboldun?"

Kaşlarımı çattım. "Hangi adamla?"

"Sana nefesveren gülünü veren adamla."

"Sıraç'la mı?"

"Adı her neyse."

"Anlamıyorum..." dedim gözlerimi kısarak. "Neden sorguya çekiliyorum?"

"Çünkü bilmem gerekiyor."

"Neden bilmen gerekiyor?"

"Çünkü sevgiliyiz," dedi. "Bunu sürekli unutuyorsun ve seni daha önce uyarmıştım." Tam ağzımı açtığım anda ekledi. "Çünkü o adam bir caris ve carisler tehlikeli yaratıklardır. Ayrıca sen burada başına gelecek tehlikelerle baş edebilecek güçte değilsin."

Yakınlığından korkmadan çenemi dikleştirdim. "Sıraç kötü niyetli biri değil."

"Ona bu kadar çabuk güvenebildin mi?"

"Evet," dedim hiç korkmadan. "Buluştuğumuzda da bana hiç kaba davranmadı."

"Seni bulduğumda iki adam tarafından neredeyse..." Sustu.

"Sıraç fark etmeden ayrıldım oradan. Yoksa peşimden gelirdi."

Gözlerinde bir şimşek çaktığını görür gibi oldum. Fakat bu öyle kısa bir anda gerçekleşti ki doğruluğundan emin olamadım. Dudakları kilitlenirken çenesi hafifçe kasıldı. Gözlerini biraz daha benimkilere yaklaştırdıktan sonra, "Eğer başına bir bela almak istemiyorsan beni dinleyip cadılardan ve carislerden uzak dur," dedi, bugüne kadar duyduğum en keskin tonlarından biriyle. Başını öyle yaklaştırmıştı ki ben ufak bir hareket yapsam aramızdaki tüm mesafenin kapanacağından şüphem yoktu.

Ve bu beni germişti.

Mutfak kapısından gelen uyarıcı öksürük sesi kulaklarımızda yer ettiğinde duymak istediğim zil sonunda çalmış gibi birbirimizden ayrıldık. "Sizi yalnız gördüğüm her an özelinizi bölmüş gibi hissetmek benim de hoşuma gitmiyor ama karnım aç. Bundan sonra böyle anlar için kamuya kapalı alanları seçerseniz iyi olur."

Kuray konuşması bitince eline bir salam alıp ağzına attı ve kahvaltı masasından bir sandalye çekip beklemeden oturdu. Dikkatinin bizde değil de yemeklerde olduğu fazlasıyla belliydi. Benimse kalbim kocaman ayaklarla üzerine yürünmüş bir serçeninki kadar hızlı atıyordu.

"Evimin neresinde ne yapacağımı sana mı soracağım?" diye azarladı Alaz onu.

Kuray ne zaman şiştiğini bilmediğim yanaklarındaki lokmaları çiğnerken Alaz'a baktı ve yutmadan konuştu. "Ben sadece sizin rahatınız için söylüyorum, dostum."

Alaz bir şey söylemeden araya girdim. "Kendini rahatsız hissetmene gerek yok, Kuray. Sadece konuşuyorduk. Bizim aramızda düşündüğün gibi bir şey yok, olamaz da."

Artık insan olduğumu bildikleri için Alaz'la sevgili rolünü onların yanında oynamamıza gerek yoktu.

Açılan mesafemizle tenimin sıcaklığı tekrar eski derecesine düştü. Alaz'ın gözleri yeniden bana değdi, kirpikleri birbirine yanaştı. Bu söylediklerim onun zıddına gitmiş gibiydi. Bir an sonra tekrar arkadaşına döndü. "Sen yine de biz yalnızken rahatsız etmemeye çalış, Kuray. Ben Efsan kadar net konuşamam."

Adımı doğru söylemesine takılmadım. Tek kaşımı kaldırarak Alaz'a baktığımda arsız bir tavırla göz kırptı. Açık açık, kendisinden etkilenip ona kapılacağımı söylüyordu ve bundan hiç şüphesi yok gibiydi.

Bars ve Liva mutfağa girdiğinde üzerimdeki Alaz etkisini dağıtmayı denedim. Üstüne giydiği deri ceketin fermuarını sonuna kadar çeken Liva'nın yeşil gözleri ilk olarak Kuray'ı buldu. Sonra bana, ardından Alaz'a baktı. "Bugün bir şeyler olacakmış gibi hissediyorum."

Onlar masaya oturduklarında ayakta kalan sadece Alaz'la ikimizdik. Alaz fincanını dudaklarına götürüp bir yudum aldıktan sonra onu başıyla onayladı. "Bu gece ilk operasyonumuza başlıyoruz."

Kuray yumruk yaptığı elini havaya kaldırarak bir, "Vuhu!" sesi çıkardı, Liva başını aşağı yukarı sallarken Bars öylece durdu.

İçimde heyecan kıpırtıları oluşurken hevesle göğsümü şişirip Alaz'a baktım. "Bu operasyon kitabı bulmak için mi?"

Elindeki fincanı tezgâhın üzerine koyup kara gözlerini benimkine odakladı. "Tam olarak."

Bölüm On Dokuz

DAHA GÜVENDE

"Efsan!"

Karanlık ormanın en derinliklerinde kendi etrafımda döndüm. İsmimi haykıran bu sese ilerlemek istiyordum fakat hangi yöne gitmem gerektiğini bilmiyordum. Yabancı değildi, annemin sesiydi. Vertigo hastalarından halliceydim, kuru dallı ağaçlar etrafımda dönüyordu. Bir adım atmalıydım ancak ayağımı kaldırdığımda başıma şiddetli bir ağrı saplanıyordu.

"Anne," dediğimde sesim beklediğimden daha yüksek çıktı. Öyle ki dalların arasına saklanan birkaç siyah kuş gaklayarak uçuştu. Bu görüntü beni ürpertti ama yoluma devam etmek istedim. Kuru dalların üzerine basarak, çıkardığım çıtırtıları umursamadan birkaç adım attım. İsmimi bir kez daha duyduğumda anneme koşmak istedim.

Ancak ayağımın bir çalıya takılmasıyla ansızın yeri boyladım. Acıyı iliklerime kadar hissediyordum. Dudaklarımdan kulakları sağır edecek bir feryat koptu. Biraz sonra düştüğüm yerin sıradan bir yol değil de değişik otlarla kaplı olduğunu anladım. Bu kadar acı çekmemin sebebi üzerine düştüğüm bitkiydi.

Kalkıp sese doğru gitmek istedim fakat ben ayaklanmaya çalıştıkça etrafım daha çok bitkiyle sarıldı. Yeşil dallar bedenime bir sarmaşık misali dolandı, soluğum kesildi, gözlerim kararardı.

Acı veren, "Neredesin?" fısıltısı kulaklarımı doldurunca tiz ve güçlü bir çınlama beynime kadar ulaştı.

Derin çığlığım boğazımı tahriş etti ve bedenim alev alev yandı.

Dehşet içinde gözlerimi açtığımda kalbim göğsümü delecek gibi atıyor, göğsüm hızla yükselip alçalıyordu. Zorlu bir maratonda koşu yapmış gibiydim, soluğum ciğerlerime yetmiyordu. Boğazım ölesiye kurumuş, dudaklarım çatlamıştı. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalıştım, hızımı düzeltmeyi deniyordum. Açık pencereden içeri dolan sert rüzgâr tenime ilaç gibi değiyordu. Yanan bedenim o rüzgâra daha fazla ulaşmak istediğinde beklemeden ayağa kalktım.

Çıplak ayaklarım odadaki kaliteli yün halıya bastığında dizlerimde –uykumda kendimi kastığımdan olacak– hafif sızı hissettim. Bu beni durdurmadı, pencerenin pervazına koştum. Ellerim güvercinliğin soğuk mermeriyle birleşti ve rüzgâr bedenimi daha yakından istila etti. Ciğeri yakan soğuk havada rahatlayana dek soluklandım. Önü demir korkuluklu, Fransız balkon tarzı açılan pencere ormana bakıyordu. Gökten damlayan yağmur sularının temizlediği ağaçların dalları esen yelle bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Orman kesinlikle huzur verici durmuyordu.

Yarım yamalak hatırladığım kâbusun izleri bedenimin ve ruhumun her köşesindeydi. Havanın soğukluğundan değil, korkudan titriyordum. Gündüz olmasına rağmen karanlık görünen ormana bakmanın ruh halim için pek de iyi olmayacağını düşünerek ellerimi korkuluktan çekip uzaklaşmak için arkamı döndüm.

"Efsan!"

Odanın içine attığım tek adımla dışarıdan ismimin seslenilmesi bir oldu. Yüreğim üzerine koca ayaklarla yürünen bir serçeninki kadar hızlı atarken başımı arkaya çevirdim. Orman boştu, gökyüzü hâlâ karanlıktı ve güçlü bir şimşek çakmıştı. Hemen ardından tam üç tane karga ormanın içinden gökyüzüne doğru gaklayarak kanat çırptılar.

Tıpkı rüyamdaki gibi.

Galiba kafayı yiyordum. Başımı ellerimin arasına yerleştirdim ve rahatlamak istercesine nefesler aldım. Hiçbir şey yoktu, bir şizofren gibi hayal kuruyor, gaipten sesler işitiyordum. Delirmeme ramak kalmıştı.

"Efsan!"

Bir kez daha ismimi duyduğumda korkuyla yerimde sıçrayıp sesin geldiği yöne, bu defa odanın içine döndüm.

"Nihayet uyanmışsın. Seni görmeyeli çok oldu," dedi Alaz'ın kız kardeşi Ladin, son hecesini uzatarak kollarını iki yana açmış yanıma gelirken. "Çok özlemişim," diyerek üzerime atladığında zihnim hâlâ gördüğüm kâbusta ve sesin göremediğim sahibindeydi. Ladin kollarını geri çekerken yeşil gözlerini üzerimde tutmaya devam etti. Elleri omuzlarımdaydı. Gülümsemesi ise kesinlikle güzel suratından kaybolmamıştı. "Geceden beri uyanmanı bekliyorum. Abimin saraya seninle gelmesini beklemiyordum doğrusu. Bizi bilgilendirmedi."

Gece uzun bir saray yolculuğu geçirmiştik. Yolun bir kısmında uyumuş olmalıydım ki devamı zihnimde yoktu. Daha önce geldiğim fakat çalışma odasında uyuduğum Alaz Şahzade'nin odasına nasıl geldiğim muammaydı. Bu işte Alaz'ın parmağı olduğunu düşündüm ve göz ucuyla yatağı inceledim.

Yanımda yatmış olsaydı hissederdim, değil mi?

Bunu düşünce gücüyle yanıtlayamayacağımı bildiğim için, "O nerede?" diye sordum.

Manalı manalı sırıttı. "Uyanır uyanmaz aklına gelen ilk şey abiciğimi görmek oluyor demek."

Yanaklarım ısındı. "Ondan demedim..." Boğazımı temizledim. "Gece varlığını hissetmedim de."

Ladin'in dudaklarından küçük çapta bir kahkaha döküldü. "Seni rahatsız etmemek için sakin yatmıştır. Ah!" derken ellerini önünde birleştirdi. "Abimin böyle düşünceli bir âşığa döneceğini hiç düşünmezdim. Prensliğini bir kenara bırakıp seni odasına kadar taşıması..."

Bir anda aklımdaki korku dolu tüm düşünceler dağılıp yerini büyük bir hayrete bıraktı. Gözlerim saniyede beş kez kırpışırken Ladin'e bakmayı sürdürerek, "Ne?" dedim.

Güldü. "Sen de mi beklemiyordun? Yakında krallığı üzerine yaparsa şaşırmam," deyip bir kahkaha daha attı.

Bu sevgililik olayı Alaz Şahzade için gerçekten önemli olmalıydı ki adam rolünü kusursuz oynuyordu. Uyuyakalan beni uyandırmak yerine odasına kadar kucağında taşımıştı. Peki bunu sarayda bulunan herkes görmüş müydü? Eğer öyleyse güneş gücü olmadan utanmaktan dolayı bronzlaşan ilk insan olarak tarihe geçecektim. Ben aval aval suratına bakarken Ladin konuşmaya devam etti. "Annem ve babam bugün Alkandros Sarayına gidecekler. Abim de bu yolculuk öncesi babamla ufak bir toplantı yapıyor."

Kalbimden akan ılık kanı, Alaz Şahzade'nin yatağına kadar kucağında taşınmış olmayı, onunla uyumuş olma ihtimalimi elimin tersiyle bir kenara ittim ve Ladin'in söylediklerine dikkat kesilmeyi denedim. Anladığım kadarıyla yapacağımız operasyon her neyse bu saraydaydı ve Alaz'ın bugünü seçmesinin nedeni Kral ve Kraliçe'nin sarayda olmayışıydı. Daha mantıklı bir olay için heyecanlandım.

"Seninle ilgilenme göreviyse yine bende. Bu harika, değil mi? Balo günü hiç vakit geçiremedik, çıkan olaydan sonra saray çok çabuk boşaltıldı. Abim nasıl öfkeliydi o gün... Gözlerinden ateşler çıkıyordu." Gözlerini kapatıp açtı. "Kâbus gibi bir gece... Kimse öyle sonlanmasını istemezdi. Ama her neyse, buradayız ve iyiyiz. Tekrarları olacaktır." Ben hâlâ art arda aldığım birkaç haberin etkisinde olduğumdan Ladin'in nefes almadan kurduğu yeni cümlelere odaklanamıyordum. "Aç mısın? Yeni uyanmış görünüyorsun. Elini yüzünü yıkayıp kıyafetlerini değiştirene kadar seni beklerim. Sonra da birlikte kahvaltıya ineriz."

Ablak ifademi dağıtıp genç kadına bir tepki vermem gerektiğini anlayınca başımı *tamam* dercesine eğdim ve gereksiz yere

boğazımı temizledim. Ardından rutin işlerimi halletmek için banyoya girdim.

Koyu kırmızı rengin, altın yaldız kabartmalı işlemelerin göz doldurduğu, kristal taşlı sarkıt avizelerinin aydınlattığı sarayın koridorlarında Ladin'le yürüyorduk. Yer yer yüzleri kapalı muhafızların önünden geçerken yine o suçlu olduğumun anlaşılacağı hissiyle kasılıyordum. Böyle anlarda yürüdüğüm yol biraz daha uzuyor, hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Ladin sürekli konuşuyor, bana balo gecesini, elbisesini ne kadar sürede seçtiğini, ilk dansı Alaz'la benim etmemi beklediğini anlatıp duruyordu. Muhabbeti belki samimiydi ancak aklım anlattıklarını dinleyemeyecek kadar doluydu.

Muhafız tehlikesini atlatıp kahvaltı salonuna girdiğimizde rahatlayacağımı sanmıştım. Fakat karşılaştığım manzara mideme sancılar girmesine neden olacak kadar rahatsız ediciydi. Ladin'le yalnız olacağımızı sanıyordum ama kahvaltı masası kalabalıktı, Alaz'ın iki ablası ve ablasının eşi Mirza gayet ciddi bir şekilde tabaklarındakileri yiyorlardı. Gözlerim Liva'yı, Bars'ı ve Kuray'ı aradı fakat onlar muhtemelen aileden olmadıkları için burada değillerdi.

Suratsız ablalarından bekâr olan Şimay ve evli olan Lidya'nın gözleri anında bana ilişti. Bakışlarında yine hiçbir memnuniyet ifadesi yoktu. Mirza'nın bakışları da eşininkileri takip edip bana dokunduğunda, "Kimler gelmiş," dedi dalga geçer gibi.

"Sarayın artı biri," diye yanıt verdi Şimay. Rencide edici bir tavırla kıkırdadılar.

Dakka bir gol bir. Sözleriyle beni alt etme denemelerine şimdiden başlamışlardı. Aranan lanetli bir insan olarak bu masadakilerin pek fazla gözüne batmamam gerektiğini, kendimi tutmak zorunda olduğumu aklımdan çıkarmayıp onları duymamış gibi yaptım.

Masaya ulaştığımda, "Günaydın," demekle yetindim. Neyse ki bu nezaketimi karşılıksız bırakmayıp aynı şekilde yanıtladılar.

"Buraya gel." Ladin heyecanla yanındaki sandalyesine dokunup oturmamı işaret etti. Dediğini yaptım.

Kahvaltı masası, bir insanın sadece bakarak doyabileceği kadar doluydu. Dışı kabartmalı kristal işlemeli kapların içindeki standart kahvaltılıkların yanında ismini bilmediğim çeşit çeşit iştah açıcı yiyecek ve meyveler diziliydi. Bu masayla bir ülke çok rahat doyabilirdi.

Çekimser davranmadan tabağıma birkaç dilim tütsülenmiş hindi sosisi, elma dilim doğranmış patatesler, domates, peynir ve iyi kızarmış çöreklerden aldım. Masadaki sessizliği bozmadan kendimi yemeğe verdim ve pek iştahım olmasa da gözlerimi tabağımdan ayırmadan gayet rahatmışım gibi yemeye başladım.

Bir süre sonra üzerimdeki bakışları hissederek ağzımdaki lokmayı bitirir bitirmez kafamı kaldırdım. Şimay'ın dirseklerini masaya koyarak beni izlediğini gördüm ve tek kaşımı kaldırdım. "Bir problem mi var?"

Dudaklarını öne doğru büküp kafasını salladı. "Alaz'ın sende ne bulduğunu çözmeye çalışıyordum sadece."

"Ölçülerden kurtarıyor," diye araya girdi Mirza, bedenimi çaktırmadan süzerek.

Bu yaptığı beni gerdi, karısının yanında oturmasını umursamadan sertçe suratına baktım. "Tek hanımınız olmasına rağmen kadınların ölçülerinden iyi anlıyor olmalısınız. Kadınlarla dolu bir evde mi büyüdünüz yoksa başka türlü bir şey mi düşünmeliyim?"

Mirza'nın yüzündeki uyuz tebessüm yavaş yavaş kayboldu. Evet, yapmak istediğim tam olarak da buydu.

Ladin hiç bozuntuya vermeden, "Eniştemler tam yedi kardeş ve hepsi erkek. Ailelerindeki tek kadın annesi," diye araya girdi.

Lidya'nın yemyeşil bakışları sorgularcasına kocasınınkilerle buluştu.

"Yapmayın canım," dedi Mirza tekrar gülmeye çalışarak. "Kadınların ölçülerinden her erkek anlar. Ayrıca ben üstüne ölçü

tanınmayacak bir şaheserle evliyim," diye ekledikten sonra Lidya'nın elini havaya kaldırıp öptü.

Lidya yapay bir edayla gülümsedi. "Bağırsaklarının saray meydanında halka ibret olsun diye açılmasını istemiyorsan öyle bir şeye cesaret dahi etmemelisin, aşkım."

Ladin enişteşini küçümser gibi kıkırdadı, ben de aynı şekilde tebessüm ettim. İçimden, *Umarım bir daha bana ileri geri konuşmaması gerektiğini anlamıştır,* diye geçirdim yoksa kendimi tutamayıp daha ağır sözlere kalkışacaktım. Susmak çok zor oluyordu doğrusu. Dikkat çekmemeye çalışmanın da bir sınırı vardı.

"O değil de Efsan," dedi Mirza, tekrar meydan okurcasına. "Baloda bir anda nereye kayboldun? Ruhlupus saldırısının ardından herkesin güvenli bir şekilde dışarı çıktığına emin olmak için görevlendirilmiştim. Senin saraydan çıktığını görmedim."

Ağzımdaki lokmayı yutmak üzereydim lakin damağımda kaldı. Şüpheci bir tavırla gözlerini kısarak beni izleyen Mirza'ya bir cevap vermek için ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Onu herkesten önce saraydan çıkardım." Sesiyle birlikte irkildim, arkamı dönecektim ki sandalyemin iki kenarına konan büyük ellerle duraksadım. "Sevgilimi öyle bir kaosun içinde savunmasız bırakamazdım," diye ekleyen Alaz kafasını eğip başımın tepesine, saçlarımın üzerine dudaklarını bastırdığında vücudumun her köşesine çeşitli kıvılcımlar yayıldı. Geri çekildiğinde hemen başımı çevirdim ve tam yanımda, tepemde dikilen Alaz'ın güzel suratına baktım. Ancak o, az önce saçımı öpen kendisi değilmiş gibi kardeşlerini izliyordu. "Afiyet olsun."

Ladin, "Ah... Ne büyük aşk ama!" diye araya girdi, diğerleriyse pek oralı olmadı.

"Güzel bir toplantıdan çıkmış gibisin," dedi Şimay konuyu değiştirerek.

Alaz başıyla onayladı. "Her şey yolunda," dedikten sonra nihayet bana baktı. "Benimle gel."

Masanın yine tek odağı olduğumu hissettim. Hiçbirini umursamadan Alaz'ı izlemeyi sürdürdüm. "Nereye?"

"Biraz stres atacağız."

Ladin'in kıkırdadığını duydum fakat diğerlerinin dili lal olmuş gibiydi. Alaz'ın yanında bana laf söylemeye çekiniyor olmalıydılar. Bu da iyi bir şeydi, en azından yanımda o varken çeşitli imalardan uzak duruyordum. *Bazen.*

Her an birinin bir şey söyleyebileceğini düşünerek sandalyemi hafifçe geri itip itiraz etmeden ayağa kalktım. Alaz elini önüme uzatıp yürümemi işaret ettiğinde çıkan, "Ormanı mı gezeceksiniz?" sesi enişteşi Mirza'ya aitti.

Alaz umursamaz ve sert bir ifadeyle Mirza'ya baktı. "Tutanak mı tutacaksın?"

Ladin bir kez daha alaylı alaylı güldü ama ablalarının yüzünde en ufak mimik oynamadı. Mirza bozuntuya vermeden gülümsemeye çalıştı. "Ruhlupuslar şu sıra artış gösterdi, dikkatli olun diyecektim."

"Aklından çıkarmamanı isterim Mirza," dedi Alaz, bakışlarını kesinlikle ondan ayırmadan. "Karşında topraklarının en güçlü adamı duruyor. Ve inan bana, birilerinin uyarısı olmadan kendimi koruyabilecek kapasitedeyim." Ardından Mirza'ya göz kırptı.

Mirza'nın tebessümü tamamen yok oldu, kumral tenindeki parlaklığa bakılırsa terlemişti. Gergin bir hal aldı. Eh, yaklaşık on beş dakikanın içinde Şahzadelerden birden çok uyarıcı ima almıştı, terlemesi normaldi. Alaz elimi tutarak kendisiyle yürümeme neden olduğunda başım da kendiliğinden gittiğimiz yere çevrilmişti. Parmaklarım avcunun içindeydi, sıkı tutmuyordu fakat çeksem de bırakmayacağını biliyordum. Ellerimin soğuklığunu büyük elinin sıcaklığıyla fark etmiştim. Gergin olduğumda elim istemsizce soğuyordu; kahvaltı masasında da çok rahat olduğum söylenemezdi. Peki, kalbimin hızı, o da mı gerginlikten kaynaklanıyordu?

Sarayın koridorlarından, muhafızların önünden el ele geçtik. Sarayın bahçesine çıktığımız an biraz daha öyle yürürsek anlık bir kalp krizi geçireceğimi düşündüğümden elimi sertçe elinden çektim. Bu hareketime karşılık Alaz yürümeyi bıraktı ve kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bana döndü. Kara gözleri gözlerime değdiğinde alt ve üst kirpikleri birbirine yaklaştı. Büyük ihtimalle, bir anda neden böyle bir hamle yaptığımı çözmeye çalışıyordu.

Bakışlarının etkisine kapılmayı es geçerek nefes aldım. "Sana son kez söylüyorum," dedim işaretparmağımı ona doğru tutup. Bakışları bir an oraya yönelse de tekrar gözlerimi buldu. Bense parmağımı sallayarak devam ettim. "Bir daha iznim olmadan beni öpmeyi deneme." Aslında kızgınlığım kendimeydi. Ondan açık bir şekilde etkileniyordum ve bu olmamalıydı.

"Bilmem kaçıncı kez seni zor bir durumdan çekip çıkarıyorum ve bana tek söylediğin bu mu?"

"Gelmeseydin de Mirza'ya iyi bir cevap verecektim."

"Öyle mi?" derken tek kaşını kaldırdı. "Ne diyecektin? Saray muhafızlarından birini bayıltıp arkadaşlarının kiraladığı arabanın bagajına saklanarak dışarı çıkabildiğini ve günlerce bir kaçak gibi yaşadığını mı?"

Saray muhafızını etkisiz hale getirdiğimizi öğrenmiş olmalıydı. Gözünden hiçbir şey kaçmayan bir adam için bunlar çok normal sayılırdı. Derin bir nefes aldım, aldığım nefes göğsümü şişirirken, "Elbette öyle bir cevap vermeyecektim," dedim dik dik. "Neyse ne. Beni kurtarmış olman beni öpebilirsin demek değildir."

"Haklısın, özür dilerim. Plansız oldu. Ama hoşuna gittiğini sanmıştım."

Gitmişti de ve bu beni esas sinirlendiren durumdu. Önce gözlerim açıldı, ardından dudaklarım ona eş bir şekilde aralandı. Araladığım dudaklarımı hemen kapatıp kafamı salladım. "Hoşuma gitmiş olması istediğin zaman yapacağın anlamına gelmez."

Ciddileşeceğini düşündüm ama aksine daha net bir şekilde gülümsedi. "Demek sahiden hoşuna gidiyor."

"Ne?" derken kazık yemiş gibi dikildim. Ardından bir kez daha başımı *hayır* der gibi salladım. "Elbette hayır, öyle demek istemedim." İşaretparmağımı hâlâ ona doğru tutuyordum.

"Ne yapalım," derken elini havalandırdı ve ona doğru kaldırdığım elimi tuttu. Buz tutan tenim yine tek dokunuşuyla ısınmıştı. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Şimdilik benim hislerimle ilerleyeceğiz o zaman," dedi ve ben söylediğinin gerçekliğini sorgulayamadan elimi yavaşça indirdi.

Kendi kendime gözlerimi kapatıp başımı salladım. Dünyamda izlediğim aşk dizileri, zihnimin bir köşesine sızmış ve beni uyutmaya çalışıyor gibiydi. Alaz'ın kimseden hoşlanmayacağını, etkilenmeyeceğini, kimseye bir duygu beslemeyeceğini biliyordum. En azından çevredekiler öyle söylüyordu. Benim de buna dair şüphem yoktu. Adam beni yanında bir amaç uğruna tutuyordu, benden isteyeceği bir şey vardı ve bu aklıma hayalime sığmayan bir şey olabilirdi. Büyük düşünmeye çalışsam da ne istediğini bulamıyordum, içim de hiç rahat değildi.

Akıllı ol Efsan, diye uyardı zihnim, ona uymakta kararlıydım.

Alaz'ın içerisinde en ufak bir parıltı görmediğim etkileyici siyah gözleri en fazla bir adım ötemden bana odaklanmışken yüreğimin sesini kapattım ve elimi elinden kurtarıp başımı soluma çevirdim. "Ee?" dedim mevsimin kış olmasına rağmen yapraklarından bir şey kaybetmemiş gür ağaçlara bakarak. "Nereye gidiyoruz?" Sesim mi titremişti?

Bakışlarını birkaç saniye daha üzerimde tuttuğunu hissettim. Soyut olmasına rağmen gözlerinin insan bedeninde somut bir etkisi oluyordu. Biri, nasıl olur da bakışlarıyla dokunabilirdi ki?

Kendine gel Efsan, nefeslen...

İç sesimin uyarısını dikkate alırken Alaz'ın bakışlarının üzerimden çekildiğini fark ettim. Tekrar yürümeye başladığında ona eşlik ettim.

Ne yağmur ne de kar yağıyordu fakat hava soğuktu. Arada bir rüzgâr esiyor, bağlamakla uğraşmadığım saçlarımı hafiften savuruyordu. Sarayın geniş bahçesinin dışına doğru yürüdüğümüzü gördüğümde, "Gerçekten ormana mı gideceğiz?" diye sordum. Ragana travmasını atlatabilmiş değildim. Hem ormandan korkuyor hem de üşümek istemiyordum. Üzerimdeki kazağın beni ne kadar sıcak tutacağını bilmiyordum. Burası kat kat giyinildiğinde bile üşüten bir iklime sahipti. Her an her şey olabilirdi.

"Yalan söylemeyi sevmem," diye yanıtladı sorumu.

"Ama..." derken yutkundum. "Orası tehlikeli değil mi? Ne yapacağız?"

Bahçenin ormana açılan kapısına ulaştığımızda, "Korkma," dedi. Demir parmaklıklı büyük kapı kendiliğinden iki yana açıldı, kapının etrafını koruyan muhafızlar bizi izlemiyorlardı. Alaz ilerlemeden önce tekrar yüzüme baktı, gözlerini gözlerime sapladı. "Sana bir şey olmasına izin vermem."

Kalbim tekledi. Ritimleri duyabileceği seviyeye çıktı ve heyecandan avuçlarım terledi. Ne yapacağımı bilemeden aceleyle bakışlarımı kaçırdım. "Üstüm ince, bari bir mont alayım."

"Gerek yok," dedi açılan kapıdan dışarı çıkarken. "Üşürsen ısıtırım."

Üzerini inceledim. O da benden farklı sayılmazdı; üzerinde sadece kaslarını gizlemeye yetecek siyah kazağı, pantolonu ve postalları vardı. "Neyle ısıtacaksın?" dedim buna dayanarak. "Enerji gücüyle mi?"

Bu sefer yüzünün yarısını bana çevirdi. Yine o arsız gülümsemelerinden biri hâkimdi kalın dudaklarında. "İyi fikir, üşüdüğün an haber ver."

Yanaklarıma kırmızı kan hücreleri hücum ederken, yumruk yaptığım ellerimden birini havaya kaldırdım ve hafifçe omzuna vurdum. *Elimden kaçmıştı.* "Her söylediğime edepsiz anlamlar yüklemekten vazgeç!"

Önce vurduğum omzuna baktı. Ardından, "Edepsiz mi?" diye sordu yanına ulaştığımda. "Bence sen fesatsın. Ben sadece sağlığını düşünüyorum. Benim için önemlisin."

İçimde bir yerlerde *benim için önemlisin* cümlesine karşın dansa kalkan hücrelerimi hissediyordum. Bu benimle alakalı bir durum değildi, her kız yalan da olsa bu tip sözlere maruz kaldıkça etkilenirdi. Yine de ipleri elimden bırakmadım. "Tabii, öyledir," dedikten sonra toprak yollarından yürüdüğümüz ormanı inceledim. "Gerçekten, neden buradayız?"

"Bir şey bulmalıyım."

Kaşlarımı çatıp bir kez daha ona döndüm. "Ne bulmalısın?"

"Benim için önemli olan bir şey. Buralarda bulacağımı umuyorum."

"Ben neden buradayım?"

"Tek başıma sıkıcı olurdu." Bakışları tekrar beni buldu. "Sarayda sürekli sorguya çekilmenden iyidir."

İtiraz etmeden, "Kesinlikle," dedim. Alaz'ın yanında da çok rahat olduğum söylenemezdi fakat en azından ondan saklayacak bir şeyim yoktu artık ve kısmen de olsa daha rahattım. "Nasıl bir şey arıyorsun? Değerli mi?"

Gözlerini gözlerimden çekmeden, "Oldukça değerli," dedi.

"Mücevher mi? Ya da broş? Ne zaman kaybettin? Ona göre toprağı eşebiliriz. Altında olabilir, televizyondaki arkeoloji programlarından biliyorum, eski şeyler genelde toprağın altından çıkıyor."

Başını sol omzuna doğru eğdi. "Arke... Ne?"

Altdudağımı ısırdım, bu sırada gülümsememi tutmaya çalıştım. Alaz'ın bilmediği bir şeyin çıkması garibime gitmişti. "Arkeoloji," diye yanıtladım sonra. "Kazıbilim demek. Toprağı kazıyorsun ve eski, değerli şeyleri buluyorsun."

Yanlış bir şey yapmışım gibi kafasını salladı. "İnsancıl terimleri unut Efsun, böyle basit şeylerden dolayı yakalanmanı ikimiz de istemeyiz."

Bir anda takındığı ciddiyetle benim keyifli tebessümüm de silindi. "Hangi kelimelerin insancıl hangi kelimelerin *büyücücül* olduğunu nasıl ayırt edebilirim? Çoğu şeyimiz aynı. Ayrıca burada kimse yok."

Başıyla *hayır* işareti yaptı. "Aslında hiçbir zaman, olduğunu sandığın kadar değildir."

Ses tonu oldukça gizemli ve ürkütücüydü. Aynı zaman diliminde hem ciddi hem esprili olmayı nasıl başarıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Geçişleri muazzamdı. "İnsan..." dedikten sonra boğazımı temizledim. "Yani, 'kişi'leri korkutmakta üstüne yok." Önüme döndüm ve toprağa eğilerek yürümeye devam ettim.

"Korkutmuyorum, uyarıyorum. Burada yaşadığın süre boyunca dikkatli olmalısın. Her konuda."

Toprağa baka baka ilerlerken, "Bir an evvel kendi dünyama dönsem de omzumdaki tüm bu yüklerden kurtulabilsem keşke," diye mırıldandım. Başımı birkaç adım arkamda kalan Alaz'a çevirdim. "Sarayda ne kadar kalacağız?"

"Belli olmaz."

"Kütüphaneye ne zaman gireceğiz peki?"

"Kitap, kütüphanenin yasaklı bölgesinde," diye yanıtladı. "Kral harici kimsenin, *ben dahil*, girmesinin yasak olduğu bölgede."

Kaşlarım yukarı kalktı. Öyleyse epey korunaklı olmalıydı. Oraya gizli gizli girmeyi, üstüne üstlük kitabı bulmaya çalışmayı düşünmüştük, bu bizim için büyük bir risk taşıyabilirdi, denemesi bile. Sadece benim değil, Barın ve Mehsa'nın, teyze ve eniştelerinin dahi ölümünü gerektirebilirdi sonucu. Tüylerim diken diken oldu.

"Ne yapacağız?"

"O kütüphaneye gidiş yolu labirent gibidir. Döner dolaşır hep aynı yere çıktığını sanırsın, etrafta seni hipnotize edecek birçok nesne dizilidir, birine yanlışlıkla gözün değse dahi etkisi altında

kalırsın. O yolda kafayı yiyenler, ömrünün orada sona ereceğini sanıp ağlayarak kendini ifşa ettiği için yakalananlar oldu."

"Daha önce girmeye çalışanlar oldu yani."

"Evet," diye yanıtladı beni. "Sayısız girişim oldu. Fakat kimse başarılı olamadı."

"Nasıl gireceğiz?"

"Bir harita çıkardım," dedi. "Ne zaman nereden geçmem gerektiğini biliyorum."

Heyecanlandım. Prensle bile zor görünen bu işi Noyan ve Aynil nasıl halletmeye çalışmışlardı aklım almıyordu. Tek kaşımı kaldırdım. "Yakalanırsak?"

Önüne bakıp omuz silkti. "Ona o zaman karar veririm."

Güldüm. "Yakalanınca ne yapacağına dair bir planın yok mu?"

"Sonuçta bu sarayın prensiyim Efsun, yakalansam da işler çok kötü gitmez."

"Güzel, kendin için bir sorun olmayacağı ortada. Ama ben bu sarayın prensesi değilim." Kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Prenses adayısın," diye karşılık verdi. "Endişelenme *sevgilim*, seni kimseye yem etmem." Göz kırptı.

Gülümsedim. Konuşma konusunda ustaydı. Hızlanan ritimlerimin aksine, "Keşke sözlerine güvenebilsem," diye takıldım ve başımı olumsuz anlamda sallayıp önüme döndüm.

Yaklaşık yarım saat boyunca ormanı dolaştık ancak Alaz'ın aradığı şey her neyse ona dair hiçbir şey bulamadık. Karanlık ortam, sahiden bu sefer korkunç gelmemişti. Alaz'la dolaşmamın bunda bir etkisi var mıydı bilemiyordum. Ancak yanımda olmasının bana güven vermeye başladığını inkâr edemezdim. Bu normal bir şeydi, adam neredeyse bu gizemli diyara geldiğimden beri yanımdaydı ve defalarca kez gücüne şahit olmuştum. Elbette yanında kendimi korumalı hissedebilirdim.

Bu bölgede de bir şey bulamadığımda, "Burada da yok. Ormanda kaybettiğine emin misin?" diyerek kafamı tekrar onun da

benim gibi yeri incelediğini düşündüğüm Alaz'a doğru çevirdim. Ancak o, yeri değil beni inceliyordu. Bakışlarıyla buluşmak beni heyecana sürüklese de bunu belli etmeden, "Hey!" dedim. "Beni değil, yeri incelemen gerekiyor."

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ormanda kaybettiğimi söylemedim, burada bulabileceğimi umuyordum. Fakat aramam gereken yerin burası olmadığını anladım, bu yüzden seni inceleyebilirim."

Midemdeki hareketlenmeye ne anlam verebileceğimi bilmiyordum. Ya da bakışlarının üzerimde olmasının beni nefessiz kalabilecek raddeye getirmesini neye bağlayabileceğimi... Soludum. Dişlerimi birbirine kenetledikten sonra gözlerimi kıstım. "Madem araman gereken yerin burası olmadığını anladın, bana niye söylemiyorsun?" derken elimi belime atarak doğruldum. "Fıtık olacağım."

Ellerini cebine atarak gayet rahat bir tavırla doğruluşumu izledi. Sırıtarak konuştu. "Sen arama yaparken keyif alıyordun, ben de seni izlerken... Söylemem için bir sebep yoktu yani."

Gözlerimi kapatıp açtım. "Sen, cidden..."

"Ne o?" derken kendini beğenmiş sırıtması yüzünden silinmedi. "Yoksa benden etkilenmeye mi başlıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Çok beklersin. Kendi hislerinle yetinmeye devam et," dedikten sonra önüme döndüm ve kızaran yüzümle birlikte gülüşümü görmemesi için tam karşıya baktım. Ve birkaç saniye öylece kaldım. Ormanda yer yer kar kalıntıları vardı ama karşımdaki alan tamamen bembeyazdı. Yer kar ve buzdan oluşuyordu ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde karın üzerinde çiçekler açmıştı. Bembeyaz, ismini bilmediğim çiçekler süslemişti karı ve bu harika bir görüntüydü.

"Muhteşem," dedim oraya ilerlerken. Biraz daha yaklaştıkça, ak yapraklarının üzerine sim dökülmüş gibi parlayan çiçekleri daha yakından süzme imkânı buldum. "Bu nasıl oluyor?"

dedim karlı alana girip bir çiçeğin önüne çöktüğümde. Ardından çiçeğin beyaz yaprağına parmaklarımla nazikçe dokundum. İpek kadar yumuşaktı.

"Buranın altı göl," diye yanıtladı beni. "Ve bu çiçekler de su perilerinin eseri. Göllerinin yüzeyi ne zaman buz tutsa, güzel görünmesi için onları bu çiçeklerle süslerler."

"Su perileri," dedim hayran kalmış gibi gözlerimi çiçekten çekmeden. "Sıraç bahsetmişti. Gündüzleri kendilerini göstermezlermiş. Eserleri bu kadar güzelse kendileri nasıldır kim bilir."

"Beni dinle ve o adamla artık görüşme."

"Neden?"

"Cadılar tehlikeli varlıklardır."

Kaşlarımı kaldırdım. "Herkese inanarak hareket edersem burada konuşacağım kimse kalmaz. Senin de pek tekin olduğun söylenmiyor."

"Burada konuşacağın kimsenin kalmaması, her önüne gelenle konuşmaktan iyidir. Sen sadece bir insansın ve inan bana insani güçlerin burada karşına çıkanlarla başa çıkmaya yeterli olmaz."

Ayağa kalkarken alay edercesine gülümsedim. "İnsani güçlerimle eğitimde neredeyse seni yeniyordum. Kılıç taliminde."

Gülümser gibi oldu. "Neredeyse?" diye sordu. Bu sırada buzla kaplı alandan çıktık. "Bu, neredeyse kısmı neden benim aklımda yok?"

"Güç kullanmama kuralı koyduğumuz andan itibaren seninle daha iyi dövüştüm. Sadece, yorulmuştum."

"Öyle mi?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Efsun, ben o gün hiç güç kullanmadım."

Dudaklarım kendiliğinden aralandı, kaşlarım aynı şekilde çatıldı. "Buna inanmamı bekleyemezsin. Çok hızlı hareket ediyordun."

"Beş yaşımdan beri eğitiliyorum."

Adımlarım yavaşladı, kafam karışmıştı. Gözlerimi kıstım. "Yine de..." Elimle başımı kaşıdım. "Böyle bir şey olması... Güç."

"Demek öyle."

"Evet. Çünkü ben de çocuk yaştan beri eğitiliyorum. Babam tarafından."

"Pekâlâ..." dedi Alaz, benden birkaç adım uzaklaştı, bir ağacın karşısında durup eğildi. Ne yaptığını çözmek için onu izlerken bir anda doğrulup bana attığı şeyi refleksle havada yakaladım. Bu orta uzunlukta bir sopaydı. Yağan kar ve yağmur nedeniyle ıslak ve soğuktu. Kendine de bir sopa alıp doğrulan Alaz'a bakarken kaşlarımı çattım. "Madem inanmıyorsun. O zaman rövanşını yapalım."

Gülmekle gülmemek arasında kaldım. "Ciddi misin?"

"Hiç olmadığım kadar," diye karşılık verdi. "Gücümün zerresini kullanmayacağıma yemin ederim. Varilok Kraliyeti yemini. Bozulmaz."

Aramızda beş-on adımlık mesafe vardı. Bana bir adım attığında ben de tam tersine geriledim. Sık nefesler alıp verirken dudaklarımı birbirine bastırdım. Biraz düşündükten sonra *madem adamla inatlaştım, o zaman karşılığını vermeliyim* diye düşünerek kafamı eğdim. "Peki..." dedim. "Başlayalım o zaman."

Dayanıklı görünen uzun dal parçasını bir kılıç misali kaldırıp bana doğru tuttuğunda ben de elimdeki sopayı iki elimle kavradım ve saniyeler içinde tahtalar birbirleriyle çarpıştı. Tahtaları bir sağa bir sola tutup vurarak karşı hamlenin bedenimize dokunmasını çevik hareketlerle engelliyorduk. Bir ben ileri gidiyordum, bir Alaz geliyordu ve ben geriliyordum fakat ikimizin de pes etmeye, yenilmeye niyeti yoktu. Tahtalarımız X şekli oluşturduğunda nefes nefese durduk, sık soluklar alıp verirken, "Kendimi koruyabileceğime ikna oluyor musun, Efendimiz Alaz?" diye sordum.

"Bunu konuşmak için erken," dedi ve hızla etrafımda dönüp arkama geçti. Sopayı boğazımdan geçirecekti ki yere eğildim, ters takla atarak ondan uzaklaştım. Yeniden karşı karşıya kaldığımızda sopayı ona doğru tuttum ve tekrar elimizdeki yapay silahları çarpıştırdık. Aynı anda ayağa kalktığımızda hamlesini engellemek için sağ ayağımla tekme atar gibi yaptım ve ayağımın ucuyla onu biraz uzaklaştırdım. Sendelediğinde beklemeden ona iyice yaklaştım, sağ elinde tuttuğu sopasına büyük bir hızla vurdum, sopa yere düştüğünde gülümsememe hâkim olamadım. Yerden almaması için sağ kolunu tutup engel oldum. Gövdelerimiz birbirine değdi, suratlarımız oldukça yakından birbirine bakıyordu artık. Çok fazla hareket etmemizden dolayı göğüslerimiz büyük bir hızla yükselip alçalıyordu, dudaklarımızın arasından dökülen nefesler birbirimizin çehresini okşuyordu.

Onu engellemek için kolundan tutmayı sürdürürken hafiften yutkundum ve aklımın neden bu halde olduğumuzu unutmasına izin vermeden, "Ya şimdi?" diye sordum. Sesim oldukça kısık çıktı.

Terlemişti. Sık nefesler alıp verirken bana bakarak diliyle dudaklarını temizledi. "Hâlâ erken."

"Silahını yitirdin."

"Ama hâlâ ayaktayım." Sesi yatıştırıcı bir mırıltıdan farksızdı ve kalbimde anlam veremediğim tepkiler oluşturuyordu.

Gövdesine yapışık olan yüreğimin yakınlığıyla hızlanan ritimlerini hissedecek olması düşüncesiyle gerildim, yeniden neden bu halde olduğumuza verdim kendimi. Tek bacağımı kaldırdım, Alaz'ın dizkapaklarının arkasına doladım. *Kalbim tekledi.* Alaz da kendini savunmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Derin bir nefes aldım, bakışlarımız hâlâ birbirine odaklıyken Alaz'ı düşürmek için bacağımı kullandım. Tek hamlemle geriye düştüğünde başardığımı anlayarak güldüm ancak hesap etmediğim bir şey gerçekleşti. Kolunu tuttuğumdan ötürü ondan

ayrılamadım ve ben de üstüne düştüm. Sırtı kar birikintilerinin üzerine değdiğinde dizlerimi iki yana açarak karnının alt tarafının üzerinde oturdum, kalkamaması için ellerimle omuzlarından tuttum. Dudaklarımı zaferimden doğan bir gülüş esir alırken, "Şah ve mat," diye mırıldandım. "Artık ayakta değilsin."

Altımda derin derin nefesler alıp verirken dudakları belli belirsiz bir gülüşle şekillendi. "Bu kesinlikle güçlerimle alakalı bir durum değil."

Kaşlarımı çattım. "Yenilgiyi kabul etmemekte çok istikrarlısın."

Kesik nefesler eşliğinde, "Düşmanımı bu durumdayken bile alt edebilirim," dediğinde çattığım kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Ama sen..." dedi ve cümlesini tamamlamadan önce hiç beklemediğim bir hareketle doğruldu, dengemi bozdu ve beni kucağından sırtüstü karla kaplı zemine düşürdü. Dudaklarımdan dökülen kısık sesli inlemenin ardından Alaz'ın bedeninin üzerime kapanmasıyla dut yemiş bülbül gibi kaldım. Alaz ayağa kalkmama engel olmak için üzerimdeydi. Avuçiçlerini başımın iki yanından yere koyması bedenime yapışmasına ve bu yakınlığı karla birleşen sırtımın soğuğu hissetmesine engel oluyordu.

Bir anda tüm dengeleri altüst etmişti.

Siyah gözleri gözlerime gayet yakından bir ok gibi saplandığında ritmini kontrol altına almaya çalıştığım kalbim yine bir sekteye uğradı ve göğsümden fırlamak istercesine attı. Aralık kalan dudaklarının arasından çıkan nefesi taze bir bahar esintisi gibi suratıma yayılırken, "Efsun," dedi. Yutkunduğunu âdemelmasındaki hareketlenmeden anladım. "Nasıl bir gücün var bilmiyorum ama beni dikkatsiz birine çeviriyorsun."

Yeniden yutkundu. "Etrafımda olduğunda başka yere bakmama izin vermiyorsun. Nasıl bir kalkanın var bilmiyorum ama beni sürekli içine alıyorsun. Senin bir büyücü olmadığına inanmak... güç."

Başını biraz daha eğdiğinde odunsu kokusu tüm hücrelerime ulaşmıştı. Kalbim itiraflarıyla birlikte dörtnala koşmaya başladı. Kocaman açılan iri gözlerim, şokla aralanan dudaklarımla heyecanlanan bir yavru kedi gibi durduğuma emindim. Bir şey söyleyecek gücü bulamıyordum kendimde. Çenesinin ucuyla çeneme dokunduğunda aralık duran altdudağı dudağıma değmek üzereydi. "Geri çekil," demeyi, elimi göğsüne atıp onu kendimden itmeyi düşündüm. Ancak ikisini de yapamadım. Çünkü istediğimin o olmadığını biliyordum.

"Bu yüzden," derken yakınlığını bozmadı. "Sana bir ders vermeliyim."

Ona kapıldım, zihnimde bir yerlerde *yapma* diye haykıran ses vardı lakin o ses şimdi duyulmayacak raddeye gelmişti. Tek duyduğum yüreğimin sesiydi. İçgüdülerime engel olamadan başımı kaldırdım ve anın akışına kapılarak Alaz'ın kısalttığı mesafeyi tamamen kapatmak istedim.

Fakat tam da o an Alaz'ın arkasında beliren siyah, dumandan yapılmış bir pelerin giymiş gibi duran yaratık, anın tüm büyüsünü bozdu. Dudaklarımı güçlü ve tiz bir çığlık esir aldı.

Her şey bir anda oldu.

Alaz çığlığımla üzerimden çekildi ve sırtına atlayan şeyi, *ruh, hayalet ya da her neyse*, tek eliyle üzerinden savurdu. Ruha benzeyen, elleri büyük ve pençeleri sivri yaratığın yalnızca siyahtan ibaret, beyazı olmayan gözleri savrulmasıyla feci bir ışık yaydı. Hemen ardından değişik bir çığlık atarak beklemeden tekrar Alaz'a hücum etti. Bununla birlikte tekrar çığlık attım. Alaz, hiç de rahatsız olmadan tek elini kaldırıp yaratığa doğru tuttu. Yaratık bir kez daha geriledi ve bu sefer üzerine atlamak yerine o da pelerinin altında kalan pençelerini Alaz'a doğru tuttu. Alaz, bu hareket karşısında sertçe geriledi fakat düşmedi. Onun yerine öfkeyle bağırarak ruhun üzerine âdeta uçtu. Eliyle ince boynunu kavradı ve dudaklarından anlamını bilmediğim cümleler döküldü.

Ne söylediğini, söylediğinin ne anlama geldiğini bilmiyordum fakat büyü yaptığını anlayabiliyordum. Yaratık Alaz'ın elinden kurtulamadı; birkaç saniye geçti geçmedi, bedeninden dumanlar yükselmeye başladı. Yanıyordu. Nutkum tutulmuş gibi onları izlerken, arkası dönük olan Alaz'a az öncekinin aynısı bir yaratığın daha yaklaştığını gördüm ve korkuyla, "Alaz!" diye bağırdım.

Önündeki yaratık küle döndüğü sıra seslenişimle arkasını döndü ve üzerine gelen ikinci yaratıkla çetin bir mücadeleye tutuldu.

Ne yapacağımı şaşırmış halde onları izliyordum, ta ki üçüncü yaratığın tam dibimde bitmesine kadar. Çürümüş, siyaha dönmüş bir iskeleti andıran yüze sahip yaratığın içerisinde lazer olduğunu düşündüğüm korkunç, simsiyah gözleri gözlerime iliştiğinde oturduğum yerde korkuyla geriledim. Tekrar Alaz'a baktığımda sayının ikiye çıktığı yaratıklarla arbede yaşadığını gördüm.

Önümdeki yaratık bana yaklaştığında oturduğum yerde aynı şekilde geriledim. Oldukça belirgin olan burun deliklerinin açılmasıyla nefes aldığımı anladım. "Taze ruh..." dedi, sesi oldukça kısıktı. Öldürücü bir robotunki gibi çıkıyordu. Yutkundum ve kaçıp kaçamayacağımı anlamak için arkama baktım. Buzun üzerinden ormanın derinliklerine karışmama yaklaşık iki metre kadar mesafe vardı; düşmeden koşup uzaklaşabilir miydim, bilmiyordum. Denemeden bilemezdim, hiç olmazsa zaman kazanırdım.

Korkunç yaratık mesafemizi biraz daha kapatırken ellerimle yerden destek aldım. Son adımını atacağı zaman ayaklarımı sertçe yere bastım ve az önce defalarca deneyip yapamadığım şeyi başardım: Ayağa kalktım.

Göz ucuyla Alaz'a baktığımda sayısı üçe çıkan yaratıklarla mücadele ettiğini gördüm. Karşımdaki beni avı belleyerek biraz daha yaklaştığında daha fazla düşünmeden arkamı dönüp

koşmaya başladım. Bir kere ayağım kaysa da düşmedim ve koşmaya devam ettim. Gözüm buz alanının bitişindeydi, ormana girdiğim an kaçışım daha kolay olabilirdi.

Olmadı.

Ben daha doğru düzgün uzaklaşamadan yaratık birden önümde belirdi. Dudaklarımdan kocaman bir çığlık daha koptu. Pelerinin altından uzun, bir kurdun pençesini andıran tırnakları olan ellerini bana doğru attığında geri çekilmek istedim ama pençe darbesinden kurtulamadım. Tenimde sızı hissetmiyordum; fakat kazağım ortadan ikiye bölünmüş, içimdeki siyah sutyeni gözler önüne sermişti. Kazağımın iki yanımdan sallanmasını umursamadan geri geri gitmeye çalışsam da ayağımın kaymasını engelleyemedim ve bu sefer sertçe yere düştüm.

Yaratık bu defa beklemekle uğraşmayıp hemen üzerime eğildi. İki bileğimden sertçe tutup ellerimi başımın üzerinde birleştirdi. Sıktığı elim acıyordu. Bilekliğimin ısındığını hissettim. Ruh kısık sesiyle tekrar, "Taze ruh..." dedikten sonra üzerime eğildiğinde bağırdım. Beni ısıracağını düşündüm. Yapmadı. Gözleri yırtılan kazağımın açıkta bıraktığı boynumun hemen aşağısına takıldı. Öylece durdu. Birden, beyazlarının renk değiştirmeye başladığını gördüm. Neler olduğunu, neden durduğunu bilmiyordum. Çırpınıp onu üzerimden atmaya çalışmam fayda etmiyordu. Renk değiştiren gözleri, göğsümün üzerinden yukarıya doğru çıktı. Başımın üzerine, ellerime baktığını anladım. Sonra tekrar gözlerime baktı. Bununla birlikte başımda şiddetli bir akım hissettim; beynim, anılarımla birlikte benden alınmaya çalışılırken kulaklarımda yeniden o, *"Neredesin?"* sesi belirdi. Ağzımdan oldukça güçlü naralar çıkarken acı içinde gözlerimi açtım ve beynimin etki altına alınmasından bu sayede kurtuldum. Başım sızım sızım sızlıyordu ve yaratık hâlâ üzerimdeydi.

"Sssen..." dedi.

Ve başka bir şey söyleyemeden Alaz'ın onun boynunu tutmasıyla saniyeler içerisinde tiz çığlığıyla küle dönüştü.

Ruhun varlığı üzerimden yok olduğunda bakıştığım göz Alaz'ınkilerdi. Göğsüm korkuyla inip kalkıyor, bedenim buzun üzerinde olmam nedeniyle tir tir titriyordu. Alaz'ın bakışları önce suratımda, ardından yırtılan kazağımın açıkta bıraktığı gövdemde gezindi. Kaşları gözlerinin üzerine inmiş vaziyette tam yanımda diz çöktü ve kazağın parçalarını hiç sormadan üzerimden çekip çıkardı. "Yara aldın mı?" diye sordu, elini omzuma koyup gövdemi incelerken.

Kalbim ağzımda atıyordu. Başım hâlâ sızım sızım sızlıyordu ve kulaklarımda sağır edici bir çınlama hâkimdi. Sorusunu algılayamıyordum.

"Efsun," dedi Alaz bir kez daha soluk soluğa. Elini çıplak sırtıma koydu ve beni hafiften kaldırarak, "Yara aldın mı? İyi misin?" diye tekrarladı.

Çınlama ve ağrı hafif hafif yok olurken gözlerimi kırpıştırdım, sıkıca yumup açtıktan sonra, "Onlar... neydi?" diye sordum sadece.

Soruma cevap vermeden önce başını arkasına çevirip etrafı süzdü. Tekrar bana baktı. "Ruhlupuslar."

Ürperdim.

Daha önce defalarca adlarını duymuştum ama kafamda hiç böyle canlandırmamıştım, bu kesinlikle çok daha korkunç görünüyordu. Beynime yaptığı şey acı vericiydi; anılarımı, benliğimi kendine çekmeye çalışıyormuş gibiydi ve bir an ruhumu ellerine teslim edip öleceğimi sanmıştım. Ölümle yaşam arasında kalmıştım. "Bu kadar... korkunç olduklarını düşünmemiştim." Göğsüm hâlâ korkuyla çarpıyordu ve nefes alış verişlerim düzene girmiş değildi.

"Eğer yaralansaydın daha da korkunç olduklarını düşünürdün," dedikten sonra elleriyle kendi üzerindeki siyah kazağı tek hamlede çıkardı. Bunu neden yaptığını anlamamıştım ki kazağını bana uzatmasıyla kendime geldim. Ruhlupus isimli yaratık

pençe darbesiyle kazağımı yırttığından üstümde sutyenden başka bir şey yoktu. Alaz bana döndüğünde kaslı gövdesi bir anlığına dikkatimi dağıttı. Üzerimde bir şey olmadığının bilincine yeni vararak koruma içgüdüsüyle ellerimle gövdemi kapatmak istedim lakin buna zaman kalmadan Alaz tek eliyle kazağını tutarken omzumdaki elini sırtıma attı. Garipti, bedenim neredeyse buz tutacaktı ama o hâlâ sıcacıktı. Doğrulmamı sağlamasının ardından kokusunun her zerresine yayıldığı kazağını başımdan geçirdi. Ellerimi kollarına geçirdikten sonra boyun kısmını geçirdi ve kazağın üstüme oturmasını sağladı.

"Bir an evvel buradan gitmeliyiz," dedi saçlarımı bana bol gelen kazağın içinden çıkararak. "Tekrar gelebilirler."

Bu ihtimal beni korkuturken hemen başımı salladım ve kalkmak için hareketlendim. Bir eliyle bacağımdan, diğer eliyle koltuk altımdan tutup beni kucağına aldığında afalladım. "Ne yapıyorsun?" dedim şaşkın bir halde çarçabuk ensesinden tutarak. "Yürüyebilirim."

"Benimle gelip aradığımı bulmama yardımcı oldun. Saldırıya da benim yüzümden maruz kaldın. Bu da karşılığın. Tadını çıkar."

İtiraz etmek için dudaklarımı aralasam da dizlerimde derman kalmadığını, çok da yürümek istemediğimi düşünerek bunu yapmaktan vazgeçtim. Yolun kalanını Alaz'ın kucağında taşıdığı küçük bir bebek gibi huzur içinde ilerledim. İtiraf etmem gerekir ki kokusu ve vücuduma yaydığı sıcaklık... huzur saçıyordu.

Ne kadar aksini hissetmem gerekirse gereksin.

☽

Ormandaki ruhlupus macerasından sonra tekrar saraya gelir gelmez kendimi Alaz'ın odasındaki banyoya atıp duşa girdim. Tepemden akan sıcak su âdeta bir buz kütlesine dönen bedenimi yavaşça çözerken gözlerimi kapattım. Yaşadığımız ruhlupus saldırısı zihnimin derinliklerinden kendini yüzeye çıkardı.

Üzerime eğilmesi, değişik, korkunç gözleriyle gözlerime bakması ve "Sen..." demesi aklımdan çıkmıyordu.

Öyle bir yaratığın ilk karşılaşmamızda insan olduğumu öğrendiğini düşündüm ve bu fikir beni daha da korkuttu. Bu kadar kolay fark edilmek kötüydü. Belki o canavarlarla tek başıma olsaydım şimdi bu konumda olmayacaktım; muhakkak olmayacaktım. Yakalanacaktım ve gözümün yaşına bakılmadan öldürülecektim. Ürperdim. Alaz'ın yanında kalmam iyiydi, birilerinden destek almam iyiydi. Tek başıma bir şey beceremezdim.

Su akmaya devam ederken alnımı banyo fayansına yasladım ve gözlerimi kapattım. Açtığımda kendi dünyamda olmayı diledim, daha önce yaptığım gibi. Burası bana göre fazla tempoluydu, aklımda sürekli bir şeyler dönüyordu ve ben baskıcı olduklarını düşündüğüm ailemi özlemiştim; bu madde hepsinden daha çok itiyordu beni kendi dünyama.

İyice daraldığımda duşun artık beni rahatlatmayıp boğduğunu hissettim, elimi musluğa atıp suyu kapattım. Duşakabini açıp işlemeli lüks fayanslarla çevrili zemine çıplak ayaklarımla bastım. Alaz'ın saraydaki banyosu orta halli bir ailenin evi kadar büyüktü. Altı kişilik bir aile hiç abartısız burada yer sıkıntısı çekmeden yaşayabilirdi.

Duşakabinin yanında bulunan askılıktaki pamuklu beyaz mini bornozu giyip kuşağını bağladım. Herhangi bir sorun yaşamayayım diye kıyafetlerimi yanımda getirmiştim. Bornozu çıkarıp iç çamaşırlarımı çarçabuk giydim. Kıyafetimi giyeceğim sıra banyo kapısının tıklatılmasıyla irkildim. "Efsun, artık çıkmalıyız."

"Geliyorum," diye seslendim. İçimde tarifi imkânsız bir heyecan vardı. Buraya geldiğim günden beri kitaba dolayısıyla evime dönüşe ilk kez bu kadar yaklaşacaktım. Elimin ayağıma dolaşmasından korkuyordum. Her şeyin yolunda gitmesi için sayısız dualar ediyordum. Üç kez derin nefes alıp verdim. Siyah deri taytımı

ve aynı renk kazağımı da üzerime geçirdim. Islak saçlarımı havluyla birkaç kez silktim ve kurutup yukarıdan topuz yaptım.

Omzunu siyah gardırobuna yaslamış olan Alaz'ın bakışları ben çıkar çıkmaz gözlerime ulaştı. Bedenimi gelişigüzel süzdükten sonra dikleşti. "Sadece bana uyum sağlayacaksın," diye hatırlattı. "Ben ne dersem onu yapacaksın."

Üzerinden defalarca geçtiğimiz konuşmayı tekrar hatırlattığında, "Tamam," diye onayladım.

Karşıma geçti, elini uzattı. "Birlikte akşam gezisine çıkıyoruz."

İki sevgili olarak.

Boğazımı temizledim ve tekrar soluklandım. Elini tutup Alaz'la dışarı çıktım.

Saat epey geçti; bundan dolayı zaten sessiz olan saray daha korkutucu görünüyordu. Koridor boyunca sakin adımlarla el ele ilerledik. Merdivenlerden inip muhafızların önünden geçmeden hemen önce Alaz elimi bıraktı ve belimden tutarak beni kendine çekti. Ben *ne oluyoruz?* moduna girdiğim an kulağıma, "Sorun çıkarma ve bana sırnaş," diye fısıldadı.

Bir bildiği olduğuna emindim ve askerlerin halimizde bir gariplik sezmemeleri amacıyla dediğini yaptım. Ben de kolumu Alaz'ın beline doladım. Bu sefer koridorda gayet yapışık bir vaziyette yürümeye başladık. Sadece gözleri açık olan muhafızları teker teker geçerken Alaz, "Bu gece, sarayın her köşesine bir iz bırakmak istiyorum," dedi ve saçlarımı öptü. Cümlesinden çıkan anlamı çok rahat kavradım lakin her şeyin benim için düzenlenen bir oyun olduğunu bildiğimden rahatsız olmadım.

Onun yerine, bana hiç yakışmayacak bir şey yapıp, söylediği hoşuma gitmiş gibi edepsizce kıkırdadım. Yakınlığımızın da bir oyun olduğunun bilincindeydim ancak yine de tenim alev almış gibiydi, Alaz'ın bunu hissetmemesi için dua ettim.

Duvarlarını meşalelerin sardığı koridoru bitirip sağa döndüğümüzde buranın boş olduğunu gördüm ve rahatladım.

"Bırakabilirsin," dedim sanki sarılması beni rahatsız ediyormuş gibi. Oysa bu, rahatsızlığın çok da zıttı bir histi.

"Şimdi değil," diye yanıtladı. "Her an biri çıkabilir."

Üstelemedim, haklı olabilirdi. *O da bana sarılmaya bayılmıyordu ya.*

Elimi tekrar beline yerleştirdiğimde sarılıp sarılmamak konusunda kararsız kaldım. "Çekinme," dedi halimi anlamış gibi. "Rahatsız olmuyorum."

Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktığımda sırıttığını gördüm. Elim tekrar belini sararken gülüşüne odaklanarak, "İlk günler hiç gülmeyen biri olduğunu düşünüyordum," diye itiraf ettim.

"Doğru düşünmüşsün," diye yanıtladı, bir merdiven basamağını daha inerken.

Kaşlarımı çattım. "Ama gülüyorsun."

Başını *hayır* anlamında salladı. "Güldürüyorsun."

Gözlerimiz yine birbirine kenetliydi. Okuduğum kitapların birinde başroldeki kadın sevdiği adam ona güzel bir şey söylediğinde, *midemde bir avuç dolusu kelebek dolaştı* diye düşünmüştü. O zaman anlayamamıştım bunun nasıl bir his olduğunu; yani midede kelebekler nasıl dolaşabilirdi ki? Hangi duygu insana böyle hissettirebilirdi?

Şimdi anlıyordum. Hakkında tüm söylenilenlere rağmen Alaz'dan bana gelen her türlü hamlede ya da sözde midemde bir şeylerin hareketlendiğini hissediyordum. Bu kesinlikle iyi değildi. İrademi kontrol altına almak zorundaydım. Belki benden hoşlandığı yoktu ancak dilini kullanmayı çok iyi biliyordu. O bu evrenin prensi, bense öldürmesi gereken lanetli bir insan kızıydım. Beni afallatmak hoşuna gidiyordu belki keza ilgilendiği Sara Halya olmalıydı.

"Ağzın da iyi laf yapıyor," dedim. "Tıpkı dizilerdeki zengin ve şımarık adamlar gibisin."

Basamakları inmeyi bitirdikten sonra bir koridora daha girdik. Söylediğimle beraber gözleri kısıldı. "Nasıl?"

Eh, adamın öyle dizilerden haberi var mıydı ki acaba? Kendi kendime gülsem de cümlemi açtım. "Makam sahibi, özgüvenli, yakışıklılığının farkında ve kızları nasıl etkileyeceğini iyi bilen."

Düşünür gibi dudaklarını büktü. Sonrasında kafasını eğip kaldırdı. "Doğru."

"Hah"ladım. Bu kadar çabuk kabul etmesi kendini beğenmişlikten başka bir şey değildi. Kim bilir kaç kızı o gülümsemesiyle etkilemiş ve sonra değersiz hissettirip bırakmıştı. *Efsan*, diye uyardım kendimi. Çok yanlış kişinin midende kelebek oluşturmasına sebep oluyorsun kızım, sakın. İç sesime hak verdim. Kaşlarımı kaldırıp uyarır bir ifadeyle Alaz'a baktım. "Ama bu adamların karşısına hep tabularını yıkacak bir kız çıkar."

Tebessüm etti. "Belki de çıkmıştır."

Göz temasımız bir kez daha birbirimize çok değişik enerjiler yolladı. Suratında şaka yaptığını gösteren hiçbir ifade yoktu, kastettiği kızın kendim olduğunu düşünüyordum. Belki de öyle düşünmemi sağlamaya çalışıyordu ve ben de çok çabuk kanıyordum.

Koridordan gelen ayak sesleriyle başımı önüme çevirmeyi akıl edebildim ve Alaz Şahzade etkisinden kaçtım. Boğazıma koca bir mıh oturmuş gibi hissediyordum. Tükürük bezem işlevini yitirmiş ve tüm uzuvlarım kurak bir hal almıştı. Karşıdan gelen muhafız Alaz'a reverans yaptı, burada ne aradığımızı ya da ne yaptığımızı sormadı. Hemen ayrılmadık. Ne o geri çekildi ne de ben ellerimi bırakması için bir harekette bulundum.

Yolun kalanında aramızda başka bir diyalog geçmedi. Bir muhafızla daha karşılaşmadık. Sarayın çok aşağılarına, mahzen denebilecek bir alana indiğimizde Alaz, duvardaki meşalelerden birini eline aldı. Çünkü geçtiğimiz yolların çoğunda bir ışık kaynağı yoktu. Karanlıktan dolayı çaktırmadan ona biraz daha sindim. Taş bir kapının önüne geldiğimizde cebinden siyah bir ipek mendil çıkarıp bana uzattı. Meşaleyi kapının yanındaki kulpa asarken, "Arkanı dön," dedi. "Gözlerini kapatmalıyız."

"Neden?"

"Kütüphaneye girişin tuzaklarla dolu olduğunu söylemiştim. Neye bakmamamız gerektiğini bilmiyoruz, yol boyunca gözlerimiz kapalı olmalı."

"Nasıl ilerleyeceğiz?"

"Her şey hafızamda. Tüm yolu ezbere biliyorum. Sen sadece bir kez olsun bana güven ve elimi bırakma."

Bir taş kapıya, bir Alaz'a baktıktan sonra yutkundum. Ona güvenmekten başka çarem yoktu, buraya kadar gelmişken arkamı dönüp kaldığım odaya geri dönemezdim. Kütüphaneye girmek bunu gerektiriyorsa yapacaktım. Yavaşça yutkunduktan sonra bezi bağlaması için Alaz'a sırtımı döndüm. Önce benimkileri ardından kendi gözlerini kapattı. Elimi tutmasına izin verdim ve nihayetinde taş kapı aralandı. Hiçbir şey göremediğim halde içeriye girdikten sonra kapı arkamızdan kapandığında heyecanlandım. Oda sessizdi, dümdüz yürüyorduk. Çıt çıkarmamaya özen gösteriyordum.

Biraz ilerledikten sonra omzumda hissettiğim elle irkildim, dudaklarımdan küçük bir çığlık döküldü ve kafamı korkuyla sağıma çevirdim.

"Şşt," diye uyardı Alaz beni. "Sana kimse dokunmuyor. Bu bir tuzak. Aldırış etme."

Omzumdaki el etimi sıktığında inleyip, "Emin misin?" diye sordum. "Canımı yakıyor!"

"Kafanı önüne çevir," dedi Alaz sakince. "Yürümeye devam edersen elin ağırlığının yok olduğunu hissedeceksin."

Kalp atışlarım hızlanırken önüme döndüm lakin bu sefer de kazağımın güçlü eller tarafından çekilip beni durdurmaya çalıştığını hissettim. Zor adım atıyordum. "Umarım beni kandırmıyorsundur."

"Dediğimi yaparsan rahatlayacaksın."

Gözlerim kapalı olduğundan etrafta kimsenin olmadığına inanamıyordum ve ölesiyle korkuyordum. Alaz'ın elini biraz

sıktım, tek elimle kolundan tutarken şüpheye düşerek, "Dokunduğum sen misin?" diye sordum.

"Evet."

Rahatladım. Başımı hafiften omzuna yasladım ve çaktırmadan ona sığındım. Sola döndük ve bir süre öyle devam ettik, söylediğini yapınca beni tutan eller sahiden de yok olmuştu lakin sakinleştiğim söylenemezdi.

Kulaklarıma bir esinti sesi dolduğunda bu defa insan eliyle değil, rüzgârın şiddetiyle gerilemiştim. Hava bir anda soğumuştu, çıplak ayaklarımla kar birikintilerine basıyordum sanki. Bir morgda kilitli kalmış gibi üşüdüm. Burnumun ucu buz kesildi, ellerim de diğer tüm uzuvlarım gibi titredi. "Dışarı mı çıktık?" diye sordum güç bela.

"Hayır," dedi Alaz tok sesiyle. "His engellerinden biri. Aldırış etme. Etkisi geçecek."

"Çok," derken dişlerim takırdayarak birbirine çarptı. "Soğuk. Üşüyorum."

"Soğuk değil, odanın derecesi hiç değişmedi," diyerek sakinleştirmeyi denedi beni. Kolunu omzuma atıp bedenimi gövdesine bastırarak kolumu ısıtmayı dener gibi okşadı. "Öyle hissetmeni sağlamaya çalışıyorlar, odanın koruma büyülerinden biri. Kendini kaybedersen seni uyandıramam Efsun, sıcak bir odanın içindeyiz. Derece hiç değişmedi. Üşümüyorsun."

Bezin sardığı gözlerimi sıkı sıkı kapattım, dişlerimi birbirine bastırdım ve fırtına etkisinden çıkmayı denedim. Oldukça zor bir imtihandı, aklımı toplamak güçtü. Soğuğun da etkisi geçtiğinde titreyişlerim dindi ancak mental olarak kendimi çok iyi hissetmiyordum. Uyutucu müzikler, ayaklara dolanan sürüngen hayvanlar, bedende gezinen böcek hisleriyle zorlu bir yolculuk geçirmiştik. Gözlerim kapalıyken bu kadar etkilendiysem açıkken bu yolu nasıl bitirebilirdik, hiçbir fikrim yoktu. Burası bilmeyen biriyle gelinebilecek, kitaba öyle ulaşılabilecek bir yer kesinlikle değildi. Her yanı dâhiyane tuzaklarla çevrilmişti.

Bir kapının daha önüne geldiğimizde Alaz tek eliyle kapıyı itekledi, içeriye girdiğimizde, "Artık gözlerini açabilirsin," diye fısıldadı. Uyuşmuş ellerimi kaldırdım ve karanlıktan bir an evvel kurtulmak için söylediğini yaptım. Bezi indirdiğimde ortamdaki loş ışık gözlerimi aldı, alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. Önümüzde bomboş bir koridor vardı, sola gidiyordu. Alaz başıyla o tarafı işaret ettiğinde halsizliğimi bir kenara bırakarak tekrar ona eşlik ettim. Yolu bitirdiğinde sola dönmeden evvel duvara sindi ve gözleriyle etrafı kontrol etti. Akabinde dudaklarından sert bir küfür döküldü.

Ben, "Ne oldu?" diye soramadan Alaz elimi bıraktı ve hiç beklemeden sola döndü. Göğsümü sertçe yumruklayan yüreğimle peşinden gittim ve ilk olarak yerde boylu boyunca uzanan iki dev gördüm. Arkalarında kalan kristal işlemeli kapı açıktı ve bu, burada iyi şeyler dönmediğini gösteriyordu. Hemen telaşa kapıldım.

Alaz kapıya bir adım attığında peşinden gittim. Anında bana dönüp, "Burada bekle," diye uyardı.

İtiraz etmeme fırsat vermeden tekrar arkasını dönüp yürümeye devam etti. Sık nefesler alıp verirken ne yapmam gerektiğini düşündüm, buraya kadar gelmişken olaylarda saf dışı bırakılmak istemiyordum. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım ama ne oluyorsa kendi gözlerimle şahit olmak istiyordum. Bu nedenle Alaz'ın ikazını umursamadan peşinden ilerledim. Beni durdurmak için yeniden bir söz söylemedi. Masallardaki devleri andıran iri yapılı iki adamın başına gittiğinde dizlerinin üzerine indi, önce birinin ardından diğerinin nabzını kontrol etti. Başını öne arkaya, sağa sola çevirip etrafı kolaçan etti. Yerdeki altın rengi anahtara baktıktan sonra eline alıp ayağa kalktı. Ağır adımlarla aralık kapıdan içerisi görünen büyük kütüphaneye ilerlerken olayları zihnimde çözmeyi bırakıp hızla onu takip ettim. Kapıyı tek eliyle aralayıp beni beklemeden içeri girdi.

Kütüphane neredeyse dört katlı bir bina kadar büyüktü. Sarayın diğer detayları gibi altınla süslenmişti. Tüm duvarlar raflarla çeviriliydi ve raflar altından yapılmıştı. En tepede, tavanda kocaman kristal taşlarla çevrili lüks, gösterişli bir avize vardı ve avizenin yaydığı ışık içeriye loş bir görünüm veriyordu. Alaz odayı gözleriyle inceledikten sonra raftan oluşan sağ duvara temkinli adımlarla ilerledi. Hemen arkasındaydım. Rafın önüne geldiğimizde kırmızı kaplı, bin sayfadan fazla olduğu anlaşılan kalın bir kitabı eline aldı. Aradığımız kitabın o olduğunu düşündüm ve midem heyecanla kasılırken kitabı açmasını izledim. Tam orta sayfasını açtı. Alfabesi değişikti, hiçbir şey okuyamamıştım.

Alaz'ın gözleri sayfanın en başındaki kısa cümleyi inceledi, ardından kitabı raflardan birine bıraktı. Kitabı aldığı yere elini attığında fark etmiştim orada küçük bir kilit çarkı olduğunu. Çarkı üç kere sağa, bir kere sola, ardından tekrar sağa çevirdi ve raflar iki kanatlı bir kapı gibi ortadan ikiye ayrıldı.

Bir oda daha vardı fakat burası bomboştu, tamamen griydi, zindanı andırıyordu. Ortada betondan bir bölme vardı ve o bölmenin üzerinde kara bir kutu duruyordu. Alaz oraya yürüdüğünde peşinden ilerledim. Kara kutunun kapağına elini attı ve beklemeden açtı.

Merakla ne olduğuna baktığımda kutunun içinde kenarları yakılmış bir kâğıt gördüm. Kâğıdın üzerinde, "*Daha güvende,*" yazısı yanıp sönüyordu.

Hiçbir şey anlamadan Alaz'a baktığımda kaşlarının çatıldığını ve gözlerinin kısıldığını gördüm. Çenesi kasılmıştı ve alnında iki kaşının arasındaki koyu yeşil damar kendini belli etmişti. Daha fazla dayanamayıp, "Bu ne demek?" diye sordum.

Yutkundu, gergin ve öfkeli ifadesiyle bana baktı. Dolgun dudakları aralandığında, "Kitap, artık bu sarayda değil," dedi ve sarayı kulakları sağır edecek derecede güçlü çıkan bir alarm sesi esir aldı...

Bölüm Yirmi

BEKLENMEYEN

Alarm sesi öyle yüksek ve öyle güçlüydü ki irademi toplayamıyordum. Kanım son derece ısınmıştı, âdeta yanıyordum. Kitabın yerinde olmaması beni dehşete düşürmüştü evet; fakat kulaklarımı esir alan alarm sesi ve yakalanma duygusu da onun altında kalmış sayılmazdı. Dişlerim birbirine çarparken yutkundum ve kütüphanenin ilk giriş kapısından mahzene çıkar çıkmaz gözlerime bağlı bezi çözüp Alaz'a baktım. Göğsüm dehşet içinde çarparken konuşmadan önce dudaklarımı birbirine bastırıp sakinleşmeye çalıştım. Ne kadar sakinleşebildiğimi bilmiyordum fakat yine de konuştum. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bars birazdan burada olur. Seni alacak."

Bu planda Bars, Liva ve Kuray'ın işinin ne olduğunu merak ediyordum, ortalıkta görünmediklerine göre alarm ihtimaline karşı Alaz onları bir şekilde görevlendirmişti. Muhafızların hâlâ buraya gelmemiş olmasının başka bir açıklaması yoktu. Bu fikir içimin bir nebze rahatlamasına sebep oldu. Lakin bu rahatlık beş saniye kadar sürdü. Alaz, "*Bars seni almaya gelecek,*" demişti. *Bizi* dememişti.

Beynimin içindeki meraklı yanım gözlerini kocaman açarak ayaklandığında, "Peki ya sen?" diye sordum. "Burada mı kalacaksın?"

"Benim burada olmam garip karşılanmaz Efsun, senin burada olmaman gerekiyor."

Bir an duraksadım. Haklılık payını düşündüm. Kendisi içinde bulunduğum sarayın Veliaht Prens'iydi. Bense "artı bir"i olarak görülen sıradan bir kızdım. Alaz burada oluşuna kesinlikle bir bahane bulabilirdi, belki bulmasına bile gerek kalmazdı lakin benim burada görülmem anında ölüm emrime yol açardı.

"Alaz!" sesini işittiğimde ürpererek sesin geldiği yöne baktım.

"Geldi," dedi Alaz. Çenesinin ucuyla karanlık koridoru işaret etti. "Yürü. O taraftan."

Söylediğini yapmadan önce son kez ona baktım. Siyah bakışları her zamanki gibi kendinden emin ve korkusuz duruyordu. İşlerin sorunsuz gitmesini istiyorsam sözüne uymalıydım. Dudaklarımı araladım, bir şey söyleyecek gibi oldum. Sonrasında *ne diyeceksin ki?* diye düşünüp vazgeçtim ve korkularımın önüme geçmesine izin vermeden işaret ettiği yöne yürüdüm. Koridorun sağ tarafında buraya gelirken görmediğim gizli bir geçit bulunuyordu ve Bars taştan kapısı iki tarafa açılmış geçidin önünde beni bekliyordu.

Bars, ben karşısına geçer geçmez kolumdan tuttu ve Alaz'a bakmama fırsat vermeden beni peşinden ilerletti. Alarm hâlâ çalıyordu ve ayak seslerini işitiyordum. Kalabalık bir grubun buraya geldiği aşikârdı. Koridor boyunca ilerlemek yerine soldaki, tepesinde meşale olan boş duvara döndük.

Bars kolumu bırakmadan boşta olan sağ elini havaya kaldırdı ve tüm parmaklarını açarak avuçiçini toprak duvara bastırdı. Duvar sanki yıkılacakmış gibi birkaç saniye titredi, toprak parçaları nefesime karışarak öksürmeme neden oldu. Bars bir şeyler fısıldadıkça duvardaki titreme arttı ve en sonunda duvarın orta bölümündeki taşları bir yapboz parçası gibi yer değiştirmeye başladı. Bu işlem olurken duvardan mekanik sesler çıkıyordu.

Daha yakından gelen ayak sesleriyle kafamı soluma çevirdiğimde, meşalelerin aydınlattığı duvarlarda gölgelerin belirmeye başladığını gördüm. Dişlerim birbirine çarptı, endişeyle gözlerimi Bars'a çevirdim. "Geliyorlar."

Benimle aynı yöne baktığı sıra karşımızdaki duvarda bir boşluk açıldı. Anında kafasını çevirdi ve kolumdan tutarak beni kendisiyle beraber o boşluğun içine çekti. İçeriye öyle bir savrulduk ki hissettiğim dalgalanma yüzünden neredeyse yere düşecektim. Kolumdan tutan Bars düşmeme engel olur olmaz arkama baktım. Duvar tamamen kapandı ve bizi içine hapsetti.

Karanlık göğsümün sıkışmasına neden oldu. Ayaklarımda nem hissediyordum, bastığım yerde su olduğunu anladım. Nefes aldığım zaman burnuma oldukça keskin bir rutubet kokusu girdi. Burnum sızlarken yüzüm buruştu, midemdeki acı su boğazıma kadar çıktı. Burası lağım gibi kokuyordu. Daha fazla bu kokuyu solursam düşüp bayılacağımı düşünerek ellerimle burnumu tuttum.

"Burada mı duracağız?" dedim sonrasında. Kokunun ağzıma dolup soluğuma karışmasını istemiyordum lakin bir şekilde nefes almam lazımdı. Bars elindeki –buraya girmeden hemen önce duvardakini almış olmalı– meşaleyi bana doğru tutarken asla sakin baktığını görmediğim mavi gözleri girdiğimiz duvara döndü. Tekrar bir şey söyleyeceğim esnada boşta kalan elinin işaretparmağını kaldırıp beni susturdu ve kulaklarını dışarıdan gelecek seslere dikti.

Meşalenin alevi önümü aydınlatmakla kalmıyor aynı zamanda suratıma vuran hareler yüzümü ısıtıyordu. Başımı biraz eğsem yanacaktım sanki. Kıpırdamadan Bars'ı izledim; birkaç saniye daha duvara baktı, ardından kafasıyla karanlık yolu işaret edip gösterdiği yöne yürüdü. Konuşmayı sevmiyordu, benimle konuşmayı ise iki kat sevmiyordu. Benden hazzetmediğini biliyordum bu yüzden sessizce peşinden yürüdüm.

Attığımız her adımda bastığımız çamurlu siyah sudan vıcık vıcık sesler yükseliyordu. Buranın bir kanalizasyon olduğunu anlamak için özel güçlere sahip olmaya gerek yoktu. Duyduğum damla sesleri bir yerin su akıttığına işaretti ve ben o akan suyun bedenime temas etmesinden korkuyordum.

Uzunca bir süre aramızda hiçbir diyalog geçmeden yürüdük. Karşımıza yeniden bir duvar çıktığında Bars yine elini duvara koyup sessizce bir şeyler mırıldandı. Aynı olay tekrar yaşandı, duvardan bir boşluk açıldı ve dışarıdaki ışık içeriye doldu.

Bars bu defa ilk kendisi çıkıp etrafı kolaçan etti ve ardından bana baktı. "Gel."

Bu pis kokulu karanlık alanda daha fazla durmak istemediğim için dediğini yaptım ve hemen dışarı çıktım. Duvardaki boşluk ben çıkar çıkmaz kapandı. Nereye geldiğimizi anlamak için duvara baktığımda buranın bana tanıdık geldiğini fark ettim. Balo günü kütüphaneyi bulabilmek için yaptığım keşifte muhafızlardan birinin bu işlemeli duvarı açtığını görmüştüm, hatta iç içe girmiş dal şekillerinin arasına kalemimle işaret de koymuştum. İçten içe kendimi tebrik ettim, bilmeden güzel bir ipucu yakalamıştım. Her ne kadar o zamanlar işimize yaramamış olsa da.

Sarayın koridorlarında güçlü alarm sesi hâlâ yankılanıyordu. Bars etrafı kontrol ettikten sonra bana yeniden yürümemi işaret etti. Onunla yürürken yolda karşılaştığımız hiçbir muhafız bizi durdurup nereye gittiğimizi sormamıştı. Sarayda bir curcuna hâkimdi ama kimsenin bizden şüphelenmediği belli oluyordu.

Alaz'ın odasına geldiğimizde Bars, "Alaz gelene dek sakın odadan çıkma," diye uyardı sessizce.

İçeri girmeden evvel "Alaz'a bir şey olmaz, değil mi?" diye sordum.

Komik bir şey söylemişim alay edercesine gülümsedi. Ciddileşerek gözlerini gözlerime sapladı. "Sana yardım etmesi için endişeleniyormuş gibi yapmana gerek yok. Alaz bir şeyi yapacağım derse, yapar."

Önce afalladım, ardından hemen kaşlarımı çattım. Beni sevmemesini normal karşılayabilirdim fakat hakkımda böyle önyargılı bir tutum sergilemesi hiç hoş değildi. "Bana yardım etmesi için sormadım," dedim dik bir tavırla. "Gerçekten endişelendiğim

için sordum." Kendime bile itiraf edemediğim bu gerçek dudaklarımdan döküldüğünde içten içe şaşırdım. İçime hapsettiğim birtakım hisler zincirlerini kırıp etrafa yayıldı.

Bars'ın alt ve üst kirpikleri birbirine yakınlaşsa da tatmin olup olmadığını bilmiyordum. Yine de "Sorun olmayacaktır," diye yanıtladı.

Rahatladığım gibi tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. Ardından odaya girmek için hareketlendim. Bir anda durdum. Tekrar Bars'a bakıp, "Yardımların için teşekkürler," dedim.

"Bunu yapmaktan keyif almadığımı biliyorsun," dedi hissiz sesiyle. "Alaz istemese yapmazdım bu yüzden teşekkür etmene gerek yok."

Benimle konuşurken dudaklarından öldürücü bir zehir saçılıyordu sanki. Ama Bars'ın yapısı böyleydi sanırım, kimseyle neşeli bir ifadeyle konuştuğunu görmemiştim. Arkadaş grubundan başka kimseyle konuştuğunu da görmemiştim doğrusu.

Koridordan geçen iki muhafız Bars'ın gözlerini benden ayırmasını sağladı. "Siz ikiniz," dedikten sonra elini kaldırarak muhafızlara işaret yaptı. Yanımıza ulaştıklarında gerilip nefesimi tuttum fakat Bars istifini bozmadı. "İkinci bir emre kadar efendimizin kapısında nöbet tutun. Sevgilisinin başına bir iş gelmesi hoşuna gitmeyecektir."

Muhafızlar aynı anda, "Emredersiniz efendim," dediklerinde Bars odanın içini işaret etti. Daha fazla uzatmadan arkamı dönüp Alaz'ın odasına girdim. Önce ne yapacağımı bilemedim, yalnız kaldığımda hissettiğim tedirginlik beni her taraftan kıstırdı, odanın içinde öylece volta attım. Kitabın nereye kaybolmuş olduğunu düşünüyordum ve yüreğimde büyük bir sıkıntı vardı. Dünyam bir kez daha başıma yıkılmıştı sanki, bizden önce içeriye birilerinin girdiği aşikârdı ve bu, kitabın peşinde başkaları da var demek oluyordu. Bu gece evime dönüş yolumu bulabildiğimi sanmışken tekrar en başa döndüğümü hissetmiştim. Boğazıma

bir yumru oturdu, kendimi büyük bir tehlikenin içinde hissettim. Bacaklarımdaki güç bedenimi taşıyamayacak kadar azaldığında yatağın kenarına oturdum, dirseklerimi dizlerime koyarak başımı ellerimin arasına aldım ve düşündüm. Sonumun nasıl olacağını...

☽

Konsey odasının her sandalyesi doluydu. Varilok Büyücülük Kraliyet Sarayının içeriden ve dışarıdan görevli saygın tüm kişileri kitabın kaybolmasıyla beraber saraya akın etmişti. Neredeyse tüm kaşlar çatık, dişler birbirine kenetliydi. Etrafa hâkim olan tek ses gürleyen göğe aitti. Hava iyice kötüleşmişti, yağmur gök ortadan ikiye yarılmışçasına yağıyordu. Kralın tıpkı oğlununki kadar siyah olan lakin yaşı nedeniyle aralarına akların karıştığı kaşları çatılmıştı, kara gözlerinden âdeta alevler fışkırıyordu. Kitabın yer değiştireceği aklının ucundan bile geçmemişti ve son derece öfkeliydi.

"Akıl almaz bir olay," dedi sarayın başvekili Lodos Halya, kırlaşmış sık saçlı kafasını sallayarak. "Kitabı çalmaya kim cüret eder, kim kütüphaneye girmeyi başarabilir? Üstelik tuzaklarla dolu bir yolu ve kapısında iki koca dev varken!"

O anda tüm gözler odanın köşesindeki, başlarında iki tane elleri mızraklı askerin beklediği devlere yöneldi. Devler, maruz kaldıkları işkencelerden sonra dizleri üzerine çöktürülmüştü ve ateşten halkalarla bileklerinden bağlıydılar. Doğruyu konuşmuyorlardı; itiraf etmiyor, hiçbir şey hatırlamadıklarını söylüyorlardı. Fakat test edilmişlerdi ve hafıza büyüsünün yapılmadığı gerçeği ortaya çıkmıştı. Çetrefilli olaylar dönüyordu, içeriye giren kişiye dair en ufak bir iz bulunamamıştı. Her kimse karda yürümüş ancak izini belli etmemişti.

Kral ucu sivri burnunun kanatlarını genişçe açarak derin bir nefes aldı. Eli hâlâ yumruk vaziyetinde, cevizden yapılmış cilalı masanın üzerindeydi. Konuşmak, gereksiz sorulara yanıt vermek

istemiyordu. Zihninde dönen tek şey kitabın nereye gittiğiydi. O kitap bu sarayı diğerlerinden güçlü yapan yegâne eserdi ve kaybolması hiç iyi olmamıştı.

Konsey odasının kapısı kendiliğinden iki yana açıldığında bakışlar bu sefer oraya dikildi. Gelen kişi, Kral'ın bir an önce olaya açıklık getirmesini dilediği Bilge Âzin'den başkası değildi. Asırlardır yaşayan kadın, üzerinde çeşitli doğal taşlarla dizili bileklikleri, yüzüklerin olduğu kırışık elinin kavradığı, boyundan büyük ahşap asa sayesinde ayakta duruyordu. Giydiği siyah pelerin yere kadar uzanıyordu, başına örttüğü kapüşonu alnının yarısını kapatıyordu. Beline kadar uzanan beyaz saçlarını hiçbir zaman toplamaz, hep serbest bırakırdı. Omuzları düşük, sırtı kambur, yürüyüşü ise yavaştı. Tüm bakışlar kendisinde olsa da o kimseye bakmıyordu, bakamıyordu. Bilge Âzin'in gözleri görmüyordu, hiç görmemişti fakat gönül gözü kimsenin göremediği, asla göremeyeceği şeyleri görüyordu.

Kadının attığı her yavaş adım konsey odasındakilerin kalbinde bir sızıya neden oluyordu. Neredeyse nefeslerini tutarak izlediler yaşlı kadının masanın en ucundaki Kral'ın tam karşısına gelen sandalyeye oturmasını. Bilge Âzin gösterişli, kenarları altın işlemeli büyük sandalyeye oturdu, elindeki asasını bırakmadı.

"Şeref verdin, Bilge," dedi Kral, uzun zaman sonra odadakilere sesini duyurarak. Bilge, selamı alır gibi başını ağır ağır aşağı yukarı salladıktan sonra Kral devam etti. "Bize arz edeceğin engin bilgileri bekliyoruz." Uzatmadan aklındaki tek soruyu sordu. "Kitabı kim çaldı?"

Bilge başını olumsuz anlamda hareket ettirdi. Konsey odasındaki hemen hemen herkesin kaşları çatılmıştı, hepsi merakla yaşlı kadından gelecek cümleyi bekledi. Kadın nefeslendi, asayı tutan elleri titredi. "Kitap çalınmadı Efendim," dedi titreyen sesiyle.

Masanın etrafındaki birkaç kişiden şaşkın uğultular dökülürken, bazıları da çalınmamış olmasının verdiği rahatlamayla omuzlarını düşürdü.

Kral'sa ciddiyetinden ödün vermedi. "Öyleyse ne oldu?" diye sordu. Çenesi sağ omzuna doğru yaklaştı. "Öyleyse kitap nerede?"

Bilge, kapalı gözleri açıkmış gibi Kral'a baktı. "Kitabın kehanetine göre..." dedikten sonra asasını biraz daha sıkı tuttu. "Kötü niyetli kişilere karşı kitap kendini güvende hissetmezse kendiliğinden yer değiştirir."

Kral'ın gözleri kısıldı, böyle bir ayrıntıyı beklemiyordu. Evet, kitabı birilerinin çalmaya geleceğini biliyordu, bu defalarca olmuştu ancak gelen herkes yakalanmış ve ölümün en acı haliyle cezalandırılmıştı. Şimdiyse biri gerçekten riskli yaklaşmıştı ki kitap kendini yok etmişti.

Kral tekrar Bilge'ye baktı. "Peki kitap nerede?"

Bilge Âzin başını olumsuz anlamda salladı. Ardından kuruyan dudaklarını ıslattı. "Kitap ulu kraliyet saraylarından birindedir. Fakat hangisinde olduğunu bilmem imkânsız. Üzerindeki kehanet, onun yerini bulmama engeldir. Kendiniz bulmalısınız."

Kral yumruk yaptığı elini sertçe masaya geçirdi. Masa titredi, gürültülü bir ses ortalığa hâkim oldu. Ulu kraliyet sarayları; Varilok Büyücülük Sarayı, Kadmos Cadı ve Caris Sarayı ile Alkandros Alkanlar Sarayı olmak üzere üçe ayrılıyordu. Kitap ya Cadı ve Caris Sarayında ya da Alkandros'taydı. Lakin o iki sarayda da kalmaması gerekiyordu. Esas ait olduğu, yüzyıllar boyunca korunduğu yer burasıydı. Burada kalmalıydı.

Düşüncelere dalmış halde sağ çaprazındaki oğluna baktı. Alarm seslerini duyar duymaz kütüphaneye giren, en önce davranan kişi oğlu Alaz'dı ve bu, evladıyla bir kez daha gurur duymasına neden oldu; diğer tüm askerlerden güçlü ve kudretliydi, yapamayacağı şey yoktu. Aklına gelen fikri dile dökmeden hemen önce oğluna, "Ülkeye gelen lanetli insanlar ne âlemde?" diye sordu.

Alaz gerilmedi, istifini bozmadı. Oturduğu sandalyedeki dik konumunu düşürmedi, korkusuz görünüşü hâlâ üzerindeydi.

"Ortalık sessiz," diye yanıtladı babasını. "Uzun zamandır lanetli insan vakası yok."

"Kitap ortada yok. Ruhlupuslarınsa artış göstermesi beni endişelendiriyor," dedi Kral. "Saklanan bir insan olabilir. Devriyeleri, iz sürücülerin sayılarını artırın. Daha sıkı bir arama istiyorum. Hem kitabı çalmaya cüret eden kişinin hem de herhangi bir insanın çok geçmeden bulunması için."

Alaz itiraz etmeden başını hafifçe eğerek babasının emrini kabul etti. Sonrasında Kral devam etti. "Ayrıca sana yeni bir görev ekliyorum. Kitabın hangi sarayda gizli olduğunu bulma görevi sende. Sana yardımcı olacak askeri birliği kendin oluştur. Ne yapın edin, kimse farkına varmadan, kimse kaybolduğunu duymadan o kitabın tekrar bizim sarayımıza geçmesini sağlayın."

Alaz bu konuda da itiraz etmedi, kitabı bulmayı kendisi de istiyordu, bu plan doğrultusunda daha rahat ve dikkat çekmeden hareket edebilirdi.

"Peki ya kütüphanenin güvenliğini sağlayamayan askerler?" diye araya girdi Lodos Halya. Bir anda tüm dikkatler ona çevrildi. Alaz'ın bu soru karşısında kaşları çatıldı, yanında duran arkadaşı Bars'a bakmak istedi fakat o an yapamazdı. Lodos Halya tekin bakmayan yeşil gözlerini Bars'ın üzerine odakladı. "Sarayın baş muhafızına kadar, askeri kadromuz yenilenmeli. Bugünden bir ders çıkarmalıyız." Masanın etrafındaki neredeyse diğer herkesten Lodos'u destekleyen mırıltılar yükseldi.

"Köklü bir değişiklik yapmak için, değiştirileceklerin yerine daha iyileri gelmeli," dedi Alaz, Lodos Halya'ya dönüp. "Ve biz şu an saray yönetiminde en yetenekli askerlerle çalışıyoruz. Şimdi yapılacak bir değişiklik, sarayı kurtarmak yerine daha çok tehlikeye atar."

"Sizin gibi düşünmüyorum Efendim," diyen Lodos, oldukça kendinden emin duruyordu. "Eğitim ocağında, yetiştirilmiş çok genç ve dinç yüzlerce büyücü askerimiz var ve hepsi bu sarayı gerçekten koruyabilmek için can atıyor."

Cümlesinin içindeki *gerçekten* kelimesini vurgulamıştı. Bu sırada Alaz'ın bakışları, Bars'ın masanın üzerinde sıkı bir yumruk yaptığı eline kaydı. Arkadaşının sinirlerine hâkim olmaya çalıştığını anlayabiliyordu keza kendisinin durumunun da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

"Lodos Halya'ya katılıyorum," dedi Alaz'ın ablasının eşi olan Mirza'nın babası, aynı zamanda Botres Büyücülük Eyaleti'nin yöneticisi olan Asaf Kalender. "Sarayımızın tehlikede olması, türümüzün, hürlüğümüzün tehlikede olması demektir. Askeri kadro değişmelidir."

Buna benzer sözler, onaylayıcı kelimeler birkaç kişinin ağzından daha döküldü. Kral'ın yüzündeki ciddiyet değişmedi; masasındaki kimsenin fikrine umursamazlık yapmadan, dikkatle dinledi tüm fikirleri. Fakat susulmayacağını anladığında avcunun içiyle sertçe masaya vurdu. Bu hareketiyle tüm sözler kesildi, bakışların hepsi Kral'a yöneldi.

"Veliahdım Alaz'ın da dediği gibi, böyle ani bir değişiklik sarayı kurtarmak yerine düzeni daha çok bozacaktır." Alaz babasının söyledikleriyle rahatladı. Keza askeri kadronun değişmesini istemiyordu. Arkadaşlarının görevden alınmasına izin veremezdi, onların sürgün edilmesine göz yumacak değildi. Kral'ın dudakları tekrar aralandığında dikkatini yine ona verdi. "Tüm sarayları gezip kitabı bulma görevini atlatırsanız eğer..." dedi Kral, önce oğluna sonra Bars'a bakarak. Bakışları Bars'ın üzerinde sabitlendi. "Bir değişiklik söz konusu olmayacak. Fakat eğer bulamazsanız, görevi başarıyla tamamlayamazsanız tüm askeri kadro sürgün edilecek ve yerine yenileri gelecek."

Alaz babasının sözlerini başıyla onaylarken, Bars çenesi dik bir vaziyette, "Emredersiniz Efendim," dedi. İki genç adamın da içinde en ufak bir endişe yoktu, bu görevi alınlarının akıyla yerine getireceklerinden eminlerdi.

Konsey toplantısının Kral'ın, "Karar verilmiştir," cümlesiyle ve şartlarıyla sonlanmasının ardından odadan ilk çıkan Kral

oldu. Toplantıdan ayrılma sırası da rütbeye göre belirlenirdi ve Kral'ın hemen ardından veliahdı Alaz dışarı çıktı.

Çok uzaklaşmadan tenha koridorlardan birine girdiğinde, "Bekle," sesiyle duraksadı. Bu sesi oldukça iyi tanıyordu, sesin sahibi az önce odada herkesin kendisine korkuyla baktığı Bilge Âzin'den başkası değildi. Yavaşça arkasını döndüğünde Bilge'nin elindeki asasıyla ağır ağır kendine doğru geldiğini gördü, öylece bekledi. Yaşlı kadın Alaz Şahzade'nin önünde durdu ve boşta kalan kırışmış sağ elini kaldırıp avcunu genç adamın yanağına bastırdı.

"Nasılsın, evladım?" diye sordu titrek sesiyle.

"Nasıl olduğumu benden daha iyi bilirsin," diye yanıtladı Alaz.

Bilge üzgün bir ifadeyle, "Yorgun..." dedi, kelimelerin son hecesini uzatıyordu. "Bir şeyler hissediyorum, neyin peşinde olduğunu biliyorum."

"Doğru yolda mıyım?" diye sordu Alaz. Dışarıdan konuşmalarını duyan iki kişi ne hakkında konuştuklarını asla anlayamazdı fakat onlar birbirlerini anlıyordu.

"Hislerim..." dedi Bilge. "Hissettiklerim, güçlü. Çok güçlü. Fakat fark edilmesi an meselesi. Bir şeylerin fark edilmesi an meselesi, fazla vaktin yok."

Alaz hafifçe başını eğdi. "Bana yardımcı olduğun için teşekkürler, Bilge."

"Sana inanıyorum, evladım," diye yanıtladı Bilge ve asasını tuttuğu kolundaki sarılı bilekliklerden birinin taşını çıkardı. Turuncu ile sarının harmanlandığı renkleri olan bir taştı, içinde yanıp sönen siyah bir ışık vardı. "Garnet," dedikten sonra taşı Alaz'ın cebine attı. "Yüksek koruyuculuğu olan bir taş. Yanında bulunsun."

Alaz kadına teşekkür mahiyetinde bir şey söyleyemeden kadın bir anda kaybolduğunda ilk başta neden gittiğini anlayamadı;

ta ki arkasından işittiği kadın sesine kadar. "Ah, burada mıydın, ben de seni arıyordum."

Sesi takip ederek koridorun soluna baktı. Kendisine doğru gelen bordo rengi, kabarık, derin göğüs dekolteli bir elbise giymiş olan genç kadın, Saray Başvekili Lodos Halya'nın kızı Sara Halya'dan başkası değildi.

Koyu bakışlarıyla, yanına gelen kızı öylesine süzdü. Kabarık elbisenin derin yırtmacı her adımında açılıyor ve neredeyse sıradan bir insanın boyu kadar uzun bacaklarını gözler önüne seriyordu.

Alaz bu görüntüyü umursamadan karşısında duran kadına, "Sara," dedi sadece. "Neden beni arıyordun?"

Genç kız, Alaz'ın siyah harelerine hayranlıkla baktı. "Kitabın kaybolduğunu duydum," derken kaşlarını kaldırdı. Sağ elini Alaz'ın yeni yeni sakallarla çevrelenmiş olan sol yanağına koydu, başparmağıyla yanağına gelişigüzel dokunurken, "Konsey toplantıları sıkıcı olur. Gerilmişsindir. Gevşemek istediğini düşündüm," diye ekledi.

Alaz, kızın yanağına kadar çıkarmaya cüret ettiği bakımlı ellerine değdirdi, bir ok misali kirpiklerin çevrelediği siyah gözlerini. Sonrasında bir kedininki kadar keskin bakan yeşil irislere yöneldi. "Doğru düşünmüşsün," diye mırıldandı.

Sara Halya gülümsedi. Elini karşısındaki güçlü adamın ensesine atıp onu kendine çekmek için hareketlendi. Fakat Alaz tam da o anda başını çevik bir hareketle geri çekip Sara'nın elinin boşlukta kalmasına sebep oldu.

Genç kadının gülümseyen dudakları donuk bir ifade aldığında, "Sara," dedi Alaz. "Beni şu an gevşetebilecek tek şey odam."

"İyi ya!" derken omuzlarını kaldırıp indirdi genç kadın. "Sana orada eşlik edebilirim."

"Bana eşlik etmesini istediğim tek kişi odamda."

Genç kızın suratı, betondan bir put kadar ifadesiz bir hale büründü. Lakin Alaz onun hisleriyle ya da düşündükleriyle

ilgilenmeden yürümeye devam etti. Birkaç adım uzaklaştığında Sara ona bakmaya devam ediyordu. Kendisine sırtı dönük olan Alaz'a, "Yine o kız mı?" diye seslendi.

Alaz durdu, tüm bedeniyle ona dönme zahmetine girmeden yalnızca kafasını çevirdi. "Hangi kız?"

"O işte," dedi Sara, beyazlarının bile kırmızılaştığı alev saçan gözleriyle Alaz'a bakarak. "Şehre yeni gelen ve bir anda tüm dikkatleri kendine çekmeyi başaran vasıfsız kız."

"Benimle birlikte," dedi Alaz sert bir tınıyla. "Ona hakaret etmeden önce beş kez düşün."

Sara Halya'nın burun kanatları genişledi, altdudağı seğirdi. Dişlerini birbirine bastırıp koridorun altın varaklı duvarlarına baktı, hemen ardından Alaz'a döndü. "Yıllardır etrafındayım Alaz," derken her bir kelimenin üstüne basmıştı. "Ailelerimiz evlenmemiz için can atıyor. Küçük yaştan beri adımız birlikte anılıyor."

"Ya sen?" diye sordu Alaz.

Sara tek kaşını kaldırdı. "Ben ne?"

"Benimle evlenmek için can atıyor musun?"

Sara hemen başıyla onayladı. "Elbette!"

"Neden?"

Sara'nın dudakları gülmekle gülmemek arasında gidip geldi. Kafası karışmıştı. "Ne demek neden?"

"Neden benimle evlenmek için can atıyorsun?"

"Seni seviyorum!" dedi Sara. "Bunu belli etmiyor muyum?" Ona bir adım attı ve elini tutmak için hareketlendi ancak Alaz buna engel oldu. "Alaz, sana olan aşkımın farkında değil misin?"

Alaz'ın yüreğinde zerre hareketlenme olmadı. Karşısındaki kızın esas istediğinin kendisi olmadığını biliyordu. Evlenmeye bu kadar istekli olmasının tek sebebi, nikâh gerçekleştiğinde alacağı *Kraliçe* unvanından başka bir şey değildi. Aşkı da sevgisi de onaydı. Alaz, Sara Halya'nın kalbinde bir aşk kırıntısı taşıdığına

inanmıyordu. Bir adım daha gerilerken başını olumsuz anlamda salladı. "Gerçekten, dinlenmeye ihtiyacım var," dedi ve Sara'ya arkasını döndü.

Kendisi için süslendiğini bildiği, geride bıraktığı Sara Halya'nın hisleri umurunda değildi. Zaten ne yaparsa yapsın, bu kızın kendisini bırakmayacağını biliyordu, ilgili görünmesine gerek yoktu. Hiçbir zaman umut vermemiş, onunla bir ilişkiye girmemişti ancak Sara'nın Alaz'ın peşini bırakmaya niyeti yoktu.

Neyse neydi. Genç adamın şu an tek istediği, gece boyu yaşadığı aksiyonların stresini atmak amacıyla bir an önce odasına gitmekti. Aklında bir sürü soru işareti vardı, beyni bir zelzeleye tabi tutulmuş gibiydi. Bilge Âzin kitabın kendini tehlikede hissettiği zaman yer değiştirdiğini söylemişti. Fakat Alaz'ın amacı, kesinlikle kitabı tehlikeye atmak, saraydan çıkarmak değildi. Kitabın peşinde bir başkasının daha olduğu belliydi ve Alaz, ilk defa kitabın peşine düşenlerin kim olduğunu bu kadar çok merak etmişti.

Uzun koridoru bitirdikten sonra odasının kapısını yavaşça açtı. Odayı aydınlatan tek şey, yatağının iki yanında duran komodinlerin üzerindeki gece lambalarıydı, içeriye loş bir hava hâkimdi. Odaya girer girmez birkaç metre ilerisindeki yatağına baktı. Yatağın üzerindeki, yorgana sarılmaya ihtiyaç duymadan uyuyan beden Efsan'a aitti. Uzanmak için yatmış da uyuyakalmış gibi görünüyordu. Üzerinde, tarzına oldukça zıt duran, pembe pantolonu bol, saten bir gecelik bulunuyordu. Zaten bu kızın etek giydiğini sadece bir kez balo gecesi görmüştü. Hoş, o da nefesinin kesilmesine yetmişti.

Genç kız bacağını hareket ettirip sağ omzunun üzerine doğru döndüğünde, saten pijamanın paçası dizinin bir karış üstüne kadar sıyrılmış, sol bacağının neredeyse tamamını açıkta bırakmıştı. Alaz bu görüntü karşısında ilk birkaç saniye öylece durdu, kendisine hâkim olamadan yutkundu. Ardından Efsan uyanıkmış gibi boğazını temizledi ve güçlükle arkasını döndü.

Bir an sonra hissettiği sıcaklıkla, kendi kendine alay eder gibi gülümsedi. Bu kız DNA'larıyla oynuyordu, normal değildi. Başını, halini onaylamaz bir ifadeyle salladıktan sonra Efsan'ı düşünmemeye çalışarak kocaman gardırobuna ilerledi.

Oldukça koyu kahverengi bir meşeden yapılmış, kenarları altın işlemelerle süslü gardırobun iki kapağı Alaz önüne gelir gelmez açıldı. Genç adam vakit kaybetmeden gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Üstünü değiştirip en azından bedenen hissettiği yorgunluktan kurtulmak istiyordu zira beyni ve ruhu konsey sonrasında iyice dolmuştu.

Siyah gömleğini iki kolundan da sıyırdı, rahat hissettiği tişörtlerinden birini eline alacağı sıra küçük çapta bir çığlık duyup hemen arkasına baktı. Çığlığın sahibi Efsan'dı. Genç kızın gözleri hâlâ kapalıydı fakat elleri, altındaki yorganı sıkıca kavramıştı. Başını sola çevirip, "Hayır," diye kısık sesle bağırdı. "Ağlama..." diye ekledi sonrasında, acı çekiyormuş gibi. "Anne!"

Kâbus gördüğünü anladı. Başta bir şey yapmayıp giyinmeye devam etmeyi düşündü. Ama kızın derinden çıkan ikinci çığlığı bu düşüncesini yok sayıp hızlı adımlarla ona doğru yürümesine neden oldu. Can çekişiyor gibi acı çığlıklar atan kızın zayıf bedeni yatakta kıvranıyordu. Bu hali, Alaz'a kendisini hatırlattı. Zaman zaman o da böyle dehşet verici kâbuslarla uğraşmıştı, etkisinden kurtulmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Başucuna kadar geldi Efsan'ın, hemen sonra hafifçe eğildi ve elini saçlarının üzerine koydu. Terden alnına yapışan uzun saç tellerini geriye atarken, "Şş," diye mırıldandı. "Sakin ol."

Genç kız sanki uyanıkmış ve bilinci açıkmış gibi, Alaz'ın söylediklerini hissediyormuşçasına sakinleşmeye başladı. Başını bir kedi misali avcunun içine yasladı. Önce çığlıkları dindi, ardından nefes alış verişleri düzene girdi. Birbirine kapanan uzun kirpikleri ıslanmıştı, belli ki uykusunda ağlamıştı. Alaz kızın esmer yüzünü biraz daha inceledi. Bunu, onu göz hapsine almayı, kızın

bilinci açıkken yapmayı daha çok seviyordu fakat fırsatı varken onu daha yakından incelemeyi kaçırmak istemedi. Önce koyu kahverengi gözlerini kaliteli bir yelpaze misali saran kirpiklerine baktı, kaşları da ona uyumlu bir şekilde gözlerinin üzerinde kusursuz iki çizgi gibi belirmişti, genelde çatık dursa da bu ifade ona ayrı bir çekicilik katıyordu; küçük burnunun ucu hafiften yukarı kalkıktı ve keskin kıvrımlarla çizilmiş dudakları bir yapbozun en uyumlu iki parçası gibi kapanmıştı. Nefeslendi. Onu izlemek büyülenmiş hissettiriyordu. Kız teninde en etkileyici büyülerden birini taşıyordu sanki. İradesini toplaması için kafasını gelişigüzel salladı, onu öylece incelemeyi bırakmalı ve doğrulmalıydı.

Zihninin onu yönlendirmesine uyarak doğrulmadan önce elini kızın alnından yavaşça çekti. Doğrulacağı an, "Gitme," dedi ağlamaklı sesiyle Efsan. "Yalnız bırak...ma. Lütfen..." derken bir çığlık daha yayıldı dudaklarından. Elini karşısında biri varmış gibi havaya kaldırdığında parmakları Alaz'ın yüzüne değdi. Alaz'ın geri çekilme hamlesi o anda yok oldu. Ensesine kayan parmaklar, uzaklaşmak için yaptığı her harekette onu daha sıkı sarıyordu. Bir süre ne yapması gerektiğini düşündü. Rahatsız olacağını bildiği için çalışma odasında bugün kendisi yatacak ve Efsan'a yatağını bırakacaktı lakin onun bu şekilde kalmasına gönlü razı gelmedi. Daha fazla böyle durmak yerine Efsan'ın yüzünü bu açıdan son kez inceledikten sonra yanına, yatağa girdi. Çünkü uzaklaştığı an kız tekrar çığlık atıyor, kâbuslara dalıyordu. Eh, bunu yapmasa kızın çığlıkları kim bilir belki sabaha kadar dinmeyecekti ve Alaz'ın kafa dinlemesi imkânsızlaşacaktı. Kendisinin de deliksiz bir uykuya ihtiyacı vardı nihayetinde.

Fikirlerine hak vererek başını rahatça yastığına koydu, ardından tekrar Efsan'ın suratına baktı. Çığlıkları yine dinmişti.

Ona değmemeye özen göstererek yanına uzandı. Gözünü kapatıp uykuya dalmak isteği an gövdesine çarpan bir kolla şaşkınca açtığı gözlerini kıstı. Efsan, Alaz'a sarılmıştı ve bu da yetmiyormuş gibi başını omzuna yaslamıştı. Yukarıda kalan burnu

Alaz'ın çenesine değiyordu. Genç adam, üzerinde sanki her an kırılabilecek değerli bir mücevher taşıyormuş gibi öylece durdu. Efsan'ın gövdesine değen göğsünün ardındaki kalp atışlarını teninde hissediyordu ve işin garibi kendi yüreğinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Bu gerçekle yüzleşirken kızın pürüzsüz, her zaman ciddi duran fakat şimdi son derece masum görünen suratını derince inceleyip, "Ne yapacağım ben seninle?" diye mırıldandı sanki dinliyormuş gibi. "Nasıl baş edeceğim?" diye ekledi. Elbette bir cevap alamadı. Daha fazla konuşmadan çiçeksi kokusunu içine çekti, koluyla ona destek olup daha sıkı sarıldı. Gözlerini uzun zaman sonra ilk kez bu kadar huzurlu bir uyku için kapattı, öncesinde neler yaşamış olursa olsun...

☽

Uyku güzel şeydi, insanı kan ter içinde bırakan kâbuslar barındırmadığı müddetçe. Aksi halde çekilmez oluyor, geceler bitmek bilmiyordu. Güzel, sıcak bir uykudan sorunsuz bir şekilde uyandığım günlerin sayısı nadirdi. Vücuduma yayılan sıcaklığın kaynağına biraz daha sokuldum. Her nerede yatıyorsam hem çok rahattı hem de güzel kokuyordu. Nefesime karışan ferah, tanıdık kokuyu içime çektikçe çekesim geliyordu. Ruhuma ılık bir esinti gibi yayılıyordu. Biraz daha kokladım, biraz daha, biraz daha...

"Daha ne kadar bir avcı köpeği gibi beni koklamaya devam edeceksin?"

Kulaklarımın en derininden, yakından, oldukça yakından işittiğim bu sesle uykumdan hızla ayrılıp şok içinde gözlerimi açtım. Gördüğüm ilk şey oldukça yapılı, çıplak bir vücut oldu. Gözlerim yukarı çıktığında ise...

"Aaaaaa!"

Attığım bu tiz çığlıkla beraber ellerimi Alaz'ın üstsüz, kaslı kollarından ve bacağımı bacaklarından hızla çekip onu yataktan itmeye çalışma çabalarım aynı anda gerçekleşti. Fakat değil

itmek, gerilemesini bile sağlayamadım. "Senin ne işin var burada!?" dedim sanki o benim odama girmiş de burada olmaması gereken ben değilmişim gibi.

"Yatağımda ne işim mi var?" derken kaşları gözlerinin üzerine indi. "Bu soruyu benim sana sormam gerekiyordu."

Artı sonsuz kere haklıydı. Yutkundum. Ayaklarımı geri çekip ondan uzaklaşırken, "Ben..." dedim ve duraksadım. Sonrasında elimi başıma koydum ve kendimi açıklamak istedim. "Nasıl oldu bilmiyorum, aslında gelmeni bekliyordum. Ama uyuyakalmışım birden."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Bence bunu bilerek yapıyorsun. Üstelik uykuda beni kendine çekerken de pek kendinde değilmiş gibi görünmüyordun."

"Ne?" derken sesim titredi. Gülmeye çalıştım fakat becerebilmiş miydim bilmiyorum. "Dalga mı geçiyorsun?"

Dilini üst dişlerinin arkasına koyarak *cık*ladı ve ellerini başının altında birleştirip sırtüstü yatarak tavana baktı. "Dalga geçmiyorum ama merak etme, rahatsız olmadım. Kadınlar beni tavlamak için böyle numaralar sergiliyorlar, alışkınım."

Bana bakıp göz kırptığında esmer suratımın kırmızılaştığına emindim. Kaşlarım kendiliğinden çatılırken, "Ben öyle bir şey yapmam," diye yanıtladım. "Yani... yaptıysam da hatırlamıyorum."

Gözlerini kapatıp açarak onayladı fakat siyah gözlerindeki haylazlık silinmedi. "Öyle olsun," dediğinde bana inanmadığını biliyordum; hoş, inandıysa bile beni sinirlendirmek için inanmıyormuş gibi yapma ihtimali vardı, onu artık az biraz tanıyordum. Bazı konuları bile isteye alaya alıp kelime oyunları yaptığı oluyordu.

Bu nedenle uzatmadım ve sabahın ilk saatlerinde, dağınık saçlarına ve yeni uyanmış olmasına rağmen hâlâ etkileyici görünen çehresini incelerken nihayet aklıma dün geceyi getirebildim. Aradığımız kitabı bulamayışımız, çalan alarm sesi ve Alaz'ın o

kütüphanede kalışı aklımda sanki az önce yaşamışım gibi belirdi. Yüzüme düşen saçlarımı sağ kulağımın arkasına sıkıştırdığımda Alaz hâlâ tavana bakıyordu. "Dün gece aklım sendeydi."

Göz ucuyla bana baktı. "Bende mi, kitapta mı?"

Güzel soruydu. Konuşmadan önce dudaklarımı birbirine bastırdım, istemsizce parmaklarımla oynuyordum. "Yani..." dedim ilk olarak. "Kitabı bulabilmem için her koşulda senin iyi olman gerekiyor. Nihayetinde benim çıkış biletimsin ve kaybolmuş bir bilet hiçbir işe yaramaz."

"Bilet mi?" derken yüzünü buruşturdu. "Gururuma dokunuyorsun."

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve artık ciddileşmeyi seçtim. "Kitap bulundu mu?"

Hâlâ aynı yataktaydık, Alaz yarı çıplaktı ve ikimiz de bunu şimdilik sorun etmiyorduk. "Hayır," diye yanıtladığında kalbimin üzerinde derin bir baskı hissettim. "İki ulu saraydan birinde olduğunu biliyoruz sadece. Kitap kendini korumaya almış durumda. Kötü niyetli kişilere karşı."

"Çalınmadı mı?"

"Yeri değişti."

"Kütüphaneye giren kişiyi buldunuz mu?"

"Hiçbir iz yok. Ama çok geçmeden bir açığının bulunacağına eminim."

"Şimdi ne olacak?"

"Kitabı, diğer saraylarda arayacağız."

Alkandros Sarayını biliyordum, içinde Karan'ın bulunduğu saraydı, onu son görüşümde Alaz tarafından etkisiz hale getirilmişti. Sonrasında kaçmıştım ve o günden beri Karan'ı görmemiştim. Uyandığında beni bulamayınca tepkisi ne olmuştu, tahmin bile edemiyordum.

O geceyi bir kenara bırakarak tekrar olduğumuz ana odaklandım. "Kendi sarayında bile kütüphaneye girebilmek için bir hayli

zahmet çektin. Diğer saraylarda yakalanmadan nasıl ulaşabiliriz ki?"

"Kendi sarayımdaki kütüphaneye girmek için yaptığım plandan daha iyisini yaparak."

Elini kolunu sallaya sallaya girmeyi düşüneceğini sanmıyordum tabii. Adam bu detayları, zorlukları benden daha iyi biliyordu ve önlemini de ona göre almıştı muhakkak. Bu can sıkıcı detaylarda daha fazla boğulmak istemedim. Hâlâ Alaz'ın yatağında yattığımı hatırlayarak bakışlarımı kaçırdım, ayaklarımı yataktan sarkıttım. Komodinin üzerine bıraktığım kıyafetlerimi elime aldıktan sonra omzumun üzerinden ona baktım. "Bu arada, bir daha yatağında uyuyakalırsam beni uyandır."

Ne kadar güzel bir his olsa da... Sabah sarmaş dolaş uyanmamıza lüzum yoktu.

"Uğraşamam," dedi doğrulurken. İnce yorgan üzerinden kayıp vücudunu açıkta bıraktığında gözlerim benden izinsiz göğsüne, karnına ve kollarına kaydı. Hemen toparlandım, bakışlarımı yüzünde sabit tutmaya özen gösterdim. "Uyuyakalmamaya çalış, benim de çok hoşuma gitmiyor boynuma yapışmış bir burunla uyanmak."

Kırmızı kan hücreleri yanaklarıma hücum ederken dudaklarım kendiliğinden aralandı. Tükürüğüm boğazıma kaçmadan önce yutkunmayı denedim ancak nafileydi. "İsteyerek yapmadım, uyku halinde nereden bilebilirim nereye yapıştığımı?"

"Yapma Efsun," derken doğruldu. "Beni deli gibi arzuladığını ikimiz de biliyoruz. Dünkü sahneyi unutmuş değilim."

İma ettiğinin ruhlupus saldırısından hemen önce aramızda geçen küçük yakınlaşma olduğunu anında anlayarak dikleştim ve şiddetle karşı çıktım. "Beni öpmeyi deneyen sendin."

"Sen de karşılık vermeye gayet meyilliydin."

Yüzümün kırmızıdan mora dönüştüğüne emindim. Dudaklarım açılıp kapandı. Arkasından hızlıca, "Evet, tokat olarak,"

diye cevapladım ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden bir hışımla odasındaki banyoya ilerledim. Oldukça öfkeli yürüyordum, bu öfkemin sebebinin Alaz'ın söyledikleri mi yoksa söylediklerinin doğruluğu mu olduğunu ise bilmiyordum. Kapıya gelmeden hemen önce ayağımın takılmasıyla sendeledim ve düşmekten son anda kurtulup doğruldum.

"Yalan kötüdür Efsun, sonucunda böyle şeylerle karşılaşabiliriz."

Arkamdan konuşurken sesindeki o ifadeden dahi yüzünde ukala sırıtmasının canlandığını belli ediyordu. "Salak Efsan," dedim kendi kendime. Ardından kendime içten içe bir düzine küfrü yedirerek sinirle banyonun kapısını açıp içeri girdim.

Banyodan çıktığımda Alaz odada değildi. Dünkü kayıp kitap vakasından sonra halen konuşmaları gereken bir şeyler olduğunu düşündüm, sarayın bu olayı çok kolay örtbas etmeyeceğini biliyordum. Saraya her zamankinden daha sessiz ve daha soğuk bir hava hâkimdi; dün gece kitabın kaybolmuş olması, bu ürkütücü yerin neredeyse duvarlarına bile yansımıştı. Herkes daha bir ciddi, daha bir öfkeli duruyordu. Hal böyle olunca kahvaltı masasına inip inmemek konusunda kararsızlığa düştüm ancak bu da dikkat çeker diye inmeye karar verdim. Yine de o gergin masaya inesim, suratsız insanları göresim yoktu, bacaklarım geri dönmek için bana âdeta yalvarıyordu.

"Pişt, seviye atlayan kız."

Sarayın ıssız koridorlarında yemek masasının bulunduğu salonun kapısından gireceğim sıra arkamdan işittiğim bu sesle duraksadım ve omzumun üzerinden sesin geldiği yöne baktım. Koridorun başından bana doğru gelen uzun boylu, dalgalı saçlara sahip kişi Kuray'dan başkası değildi. Göz göze geldiğimiz an gülümsedi ve yeşil gözlerini çevreleyen kirpiklerini kapatıp açtı, kısa tabirle göz kırptı. "Ne haber?"

Sorusuna karşılık omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Dün geceden sonra nasıl olunabilirse..."

Karşıma geçtiğinde elleriyle saçlarını silkeledi, gözlerini arkamda olduğunu bildiğim muhafızlara dikti. Hemen sonra bana döndü. "Evet, dün gece hepimizi olumsuz etkiledi. Fakat üstün yeteneklerimiz bunun üstesinden gelecektir."

Gülümsedi. Ardından girmek üzere olduğum kapıya baktı. "Kahvaltıya mı girecektin?"

Dudaklarımı büktüm. Hâlâ o gergin ortama girip girmemek konusunda kararsızdım. "Pek girmek istediğim söylenemez."

"Hmm," derken gözlerini kıstı. Birkaç saniye bekleyip bana doğru eğildi. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı. "Yerinde olsam ben de istemezdim. Kahvaltıda bize eşlik etmek ister misin?"

"Siz?" derken tek kaşım havalandı.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bars, Liva ve ben."

Pekâlâ, kabul etmemek için hiçbir sebebim yoktu. Onlarla arkamdaki salonda hissedeceğim gibi gerilmeyeceğim kesindi. Hevesle kabul etmeden hemen önce takımdaki eksik aklıma gelince, "Alaz nerede?" diye sordum. Bars bile kahvaltı yapıyorsa Alaz'ın da önemli bir işi yok demekti.

"O mu?" dedi Kuray yürümeye başladığımızda. "Bilmiyorum. Başvekilin kızı buradaydı, belki de birlikte keşfe çıkmışlardır."

Başvekilin kızı tabiri hafızamı hiç zorlamadı. Anında anımsadım o Sara isimli kızın yeşil gözlerini ve namını bana anlatırken yüzünde canlanan ifadeyi... Sara Halya'nın burada olduğunu bilmiyordum, söylediklerinin doğru olup olmadığını da bilmiyordum. Fakat burada olması, Alaz'la beraber olması kızın yalan söylemediğini ortaya çıkarıyordu. Sahiden de Alaz'ın müstakbel eşi olmalıydı.

Alaz ve içimin zerre kadar ısınmadığı Sara'yı yan yana düğünlerinde hayal ettiğimde yüreğim inceden inceden sızladı. Beynim bu görüntüyü göstermeye itiraz ederek anında sahneyi değiştirdi.

"Ne keşfi?" diye sordum, içimdeki manasız sızlamayı gizlemeye çalışsam da daha fazlasını merak etmeme mani olamayıp.

Sırıttı. "Orman keşfi," dedi fakat bu normal bir söyleyiş tarzı değildi, altında değişik anlamlar yattığını anlamamak zor olurdu. Aralık kalan dudaklarımı kapattım ve başka yöne bakıp nefeslendim. Daha fazlasını bilmeme gerek yoktu.

Saray, halkına kitabın kaybolduğunu duyurmamak, işlerin yolunda gitmediğini belli etmemek kararı almıştı. Bundan dolayı gizlice kütüphaneye giren kişiyi bulma görevi konseyin ayarladığı deneyimli iz sürücü grubundaydı. İçte olan fırtınalara rağmen hayat normal akışında devam ediyormuş gibi gösteriliyordu.

Kuray, Liva ve Barslı kahvaltım, saltanatın aile üyeleriyle yaptıklarıma nazaran tahmin ettiğim gibi daha sakin ve rahat geçmişti. En azından karnımın doyduğunu hissetmiştim ve aşağılanmamıştım.

"Artık doymadın mı?" dedi Liva dik dik Kuray'a bakarken. Masada sadece üçümüz bulunuyorduk. Bars birkaç lokma atıştırıp hemen dışarı çıkmıştı. "Tüm günü yemek yiyerek geçiremezsin. Halletmemiz gereken işler var."

"Tüm bu koşuşturmacanın içinde bir yemek yeme zevkim var, ona da karış Liva. Orta yaş annelerden betersin yemin ederim, çekilir yanın yok."

Kuray ağzındaki lokmaları bitirme zahmetine girmeden konuştu fakat tüm söyledikleri net bir şekilde anlaşıldı. Gözlerimi Liva'ya iliştirdiğimde alt ve üst kirpiklerinin birbirine yaklaştığını fark ettim. Çenesi seğirdi, dudaklarını birbirine kenetledi. Derin bir nefes alıp, "Senin de dayanılacak zekân yok, aptal," dedi ve bir hışımla ayağa kalktı. Kuray'ın ona cevap vermesine izin vermeden dışarı çıktı, kapıyı sertçe çarptı.

Oturduğu sandalyede istifini bozmayan Kuray ellerini yukarı kaldırdı. "Ne dedim ben şimdi ya?" diye sordu yayvan yayvan.

Aslında Liva'nın Kuray'a karşı arkadaşlığın ötesinde bir şeyler hissettiğini düşünüyordum. Ona bakışı, davranışı, sözleri bile ayrıydı. Liva'nın kendisine has bir tarzı, kimseden korkmaz bir

havası vardı ancak mesele Kuray olduğunda porselen bir bebek kadar kırılgan olabiliyordu.

Elbette bu düşüncelerimi dile getirmeyip, "Bilmem," diye mırıldandım. "Sen onu daha yakından tanıyorsun. Sebebini sen bilmelisin," deyip ayağa kalktım.

Hâlâ Liva'nın çıktığı yere bakarken gözlerini kıstı, suratı düşünür bir hal aldı. Biraz öyle bekledi, ardından başıyla *hayır* işareti yaptı. "En iyisi biraz daha yiyeyim," dedi Liva'nın tabağını önüne çekerek. "Dün akşamdan bu yana tek lokma yemedim. Karnım tokken daha iyi düşünebiliyorum."

Gülümsemeyi deneyerek başımla onayladım ve ayağa kalktım.

"Sen nereye?" dedi Kuray lokmalarını yutmadan.

"Bunaldım. Biraz hava alacağım. İzin varsa."

Diliyle dudaklarındaki peynir kalıntılarını temizledi. "Başına bir bela alma da..." dedi ve çöreğinden bir ısırık aldı. "Alaz'ın azarını hiç çekemem, biliyor musun? Dün yeterince şiştim... Doydum azarlanmalara."

"Senin için beladan uzak durayım," dediğimde gülümsedi.

Verandaya açılan mutfak kapısından bahçeye çıktım. Ellerimi verandanın ahşap korkuluğuna koydum, derin nefesler alarak temiz oksijeni soludum. Soğuk hava kendimi dinç hissetmemi sağlamıştı. Rahatladığımda hafiften eğilip ormanı izledim. Kuru dallı ağaçların üzerinde birkaç karga yüksek sesle gaklayarak uçuyordu. Bu, asla huzur veren bir görüntü değildi, kargaları hiçbir zaman sevmemiştim.

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettiğimde ceketimi masadan almadığıma pişman oldum ve ısınmak için tekrar içeri girmeyi planlayıp arkamı döndüm. Tek adım bile atamadan kulaklarımda tiz bir çınlama işittim. Bu, birkaç gündür kâbuslarımda gördüğüm çınlamanın gerçek versiyonu gibiydi. Ellerimle kulaklarımı kapatıp olduğum yerde durarak sakinleşmeye çalıştım. Normal bir çınlama, birkaç saniye içinde geçerdi.

Öyle de oldu. Kulağımdaki acı verici çınlama saniyeler içinde dindi. Gözlerimi kapatıp açarak kendime gelmeyi bekledim, daha iyi hissettiğimde yeniden hareketlendim.

"Efsan!" Arkamdan, ormanın derinliklerinden isminin seslenildiğini duyduğumda duraksadım. Kaşlarım gözlerimin üzerine indiğinde *doğru mu duyuyorum?* diye düşünerek arkamı döndüm. Gözlerim ormanı taradı, sağ tarafında bir kız bedeni gördü.

Görüşümü netleştirmek amacıyla gözlerimi kısıp verandanın korkuluklarına doğru birkaç adım daha attım ve ağaçların arasından tam bana bakan esmer kızı daha net tanımaya çalıştım. Korkuluklardan tutunduğumda, "Abla!" sesini işittim.

O an bacaklarımdaki tüm gücün çekildiğini hissettim, neredeyse yere düşecektim. Nasıl ayakta kaldığımı bilmiyordum. Nefesim kesildi, boğazımda oksijenin ciğerlerime ulaşmasını engelleyen bir barikat oluştu. Kuruyan dudaklarımın arasındansa tek cümle çıktı: "EFSER!"

Bölüm Yirmi Bir

KIRMIZI İRİSLER

Gördüğüm siluetle birlikte kalbim ağzımda atarken verandanın çıkış kapısına ilerledim, Efser'in hâlâ orada olduğunu görünce titreyen ellerimle ahşap kapıyı açtım ve kız kardeşime ulaşmak için üç küçük basamağı indim.

"Sarayın köşelerinde gezmek hoşuna gitmiş olmalı."

İşittiğim sesle kız kardeşimin silueti bir dumana dönüşerek gökyüzüne yükseldiğinde gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Hâlâ ormanın içine, ağaçların arasına bakıyordum. Az önce ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, uyanıkken rüyaya dalmış gibiydim.

Yanıma gelen adamın belirgin nefeslerini işitmemle bakışlarımı güç bela ormandan ayırdım, başımı soluma çevirip Mirza'ya baktım. "Ne?"

Aklım hâlâ ormandaydı.

Mirza iki elini de kumaş pantolonunun ceplerine sokup iç çekti. Ormana bakarken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Sarayı diyorum, gezmekten çok hoşlanıyor gibisin."

Öylece ona bakarken içten içe göz devirmek istedim. Gereksiz muhabbetlerinden kaçarken yine yakalanmıştım ve Mirza'yla konuşmak şu an istediğim şeyler arasında son sırada bile değildi. Hiç imalarını dinleyecek havamda olmadığımdan, "Evet, öyle," diye karşılık verdim ve burada kaldıkça konuşmasına fırsat vereceğim için tekrar verandaya girmek üzere arkamı döndüm.

"Dün de kitap kaybolmadan hemen önce Alaz'la sarayı dolaşıyordunuz... Sanırım yeterli gelmedi."

Sesindeki sorgulayıcı tonu fark ettiğimde durdum ve sağ omzumun üzerinden yeniden ona baktım. "Dün sarayı gezdim diye bugün odamdan çıkmamam mı gerekiyordu?"

Gülümsedi. Fakat bu samimi bir gülümseyişten çok uzaktı. Gözleri bakışlarıma ilişti̇ğinde, "Gayet tabii çıkabilirsin," dedi. "Sonuçta saray çok büyük ve keşfedilmesi gereken çok fazla yeri var, değil mi?"

Bana imada bulunuyordu, söylemek istediği şeylerin olduğu belliydi. Ancak deşmek yerine anlamazlıktan gelmenin daha iyi olacağı kanaatindeydim. Bundan dolayı hızlanan nabzımı, titreyen ellerimi ve gerginliğimi ona çaktırmamaya çalışarak dik durdum. Hafiften tebessüm ettim ve "Kesinlikle öyle," dedikten sonra merdivenden bir basamak çıktım.

"Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum."

Cümlesiyle adımlarım merdivenin ilk basamağında çakılı kaldı. Kalbim tekledi. Başımı çevirip Mirza'ya bakım, vücudu hâlâ ormana dönüktü. Derken gözleri bana ulaştı, sinsi gülümsemesi yok olmamıştı.

"Ne saçmalıyorsun?"

"Saçmalamadığımı sen de çok iyi biliyorsun."

Beni deniyor olabileceğini düşünerek kendimi tuttum ve söylediklerini umursamıyormuş gibi önüme döndüm. "Gerçekten, sizinle laf yarıştıracak modda değilim hiç. Neden eşinizi bulup güzel vakit geçirmeyi denemiyorsunuz?"

"Laf yarıştırmak?" diye sordu. "İnan durum bunun çok ötesinde."

İçimdeki telaş iyice büyürken adamın kastettiğinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Aklımı karıştırmak, beni denemek ve hiç yoktan yere şüpheli birine dönüşmemi sağlamak için konuşuyor olabilirdi. Aklımdan geçenlere uyum sağlayarak

söylediklerine odaklanmamış gibi yaptım ve ona dönüp başımı eğdim. "İzninizle," deyip bir basamak daha çıktım.

"Seni balo günü sarayı gezerken gördüm."

Bu söylediğiyle merdivene âdeta çivilendim. Geçtiğimiz gün sofrada bunu ima etmişti, balodan çıktığımı görmediğini söylemiş ve Alaz beni o durumdan kurtarmıştı. Şimdi yalnızken, söylediğini daha çok açarak beni sıkıştırmıştı. Aldığım nefesin ciğerlerime ulaşmadığını hissettim. Kalbim daha hızlı atmaya başladı, omuzlarım çökmek için direniyordu.

Yine de dik duruşumdan taviz vermedim ve tekrar ona baktım. "Gördüysen ne olmuş?"

"Bir şey arıyor gibiydin gizli gizli."

"Evet, bir şey arıyordum," diye karşılık verdim. Hafiften gülümsedim. "Lavaboyu. Ne aradığımı sesli sesli bağırarak mı gezmem gerekiyordu?"

"Aradığının lavabo olmadığına emindim desem?"

Gülüşümü bozmamayı denedim. "Sen kafayı yemişsin derim. Baksana, benimle uğraşmaktan daha önemli işlerin yok mu senin? Sonuçta sarayda bir hırsız var ve eminim ki herkes onu bulmak için canla başla çalışıyor. Sense durmuş, benimle saçma sapan laf yarıştırıyorsun. Alaz görmesin."

Bu defa o bir adım attı. "Emin ol, kitabı çalmaya cüret edeni bulmak için çok fazla çaba harcıyorum." Göz bağımızı kesmedi, sesi duyduğum en tehditkâr tonundaydı. "Duvara koyduğun işareti gördüm."

Tüylerim diken diken oldu. Kendimi savunmak için ne söyleyeceğimi bilemezken dudaklarımı araladım ama Mirza benden evvel davrandı. "Hiç boşuna güzel sesini yorma, canım," dedi sakin sakin. "Saraya bir anda geldin, hiçbirimiz hakkında hiçbir şey bilmezken Alaz'ın sevgilisi olarak aramıza sızdın. Geldiğin ilk gün sarayın yasaklı bölgesinin alarmı çaldı ve yine ne hikmetse sen buradayken yasaklı kütüphaneye girildi. Sen yine odanda değildin."

Hareket edemedim. Korkunun rüzgârı tenime sert sert çarparken parmak uçlarımı avcuma batırdım. Tek kelime dahi edemiyordum.

Mirza bir adım daha atıp bir basamak çıktı. Ardından bir basamak daha çıktı ve tam yanımda durup gözlerini gözlerime daha net sabitledi. Boyu benden çok uzun sayılmazdı fakat ürkütücü duruyordu. *İlk defa.* "Gözüme batıyorsun, Bayan Efsan," dedi, fısıltı gibi çıkan tehditkâr ses tonuyla. "Fazlasıyla."

Sık aldığım nefeslerle Mirza'ya baktığım esnada verandanın kapısının açılmasıyla bakışlarımız birbirinden ayrıldı ve ikimiz de gelen kişinin kim olduğuna baktık. Dışarı çıkan Kuray soran gözlerle ikimize de baktıktan sonra, "Bay Mirza," dedi. "Sizin burada ne işiniz var?"

Mirza artık sadece Kuray'a bakıyordu. Sempatik bir tavırla gülümsedi ancak artık o gülüşünün altındaki sinsiliği daha net seçebiliyordum. "Veliahdımızın güzide sevgilisini bu tehlikeli günde yalnız başına görünce bir selam verip içeri geçmesini söylemeden olmaz diye düşündüm."

Kuray'ın gözleri kısıldı fakat bozuntuya vermedi. "İyi yapmışsınız," diye yanıtladı. "Bayan Efsan, cidden hava soğuk. İçeri girseniz iyi olur."

Kuray'ı başımla onayladım ve Mirza'nın gerginliğe sebep olan konuşmalarından kaçmak için içeriye yürüdüm.

Arkamdan seslendi. "Yerinizde olsam gideceğim güne kadar odamdan çıkmazdım Bayan Efsan. Çok üşüdünüz."

Alttan alttan beni ayakaltında dolaşmamam için uyarıyordu. Bir cevap vermeden Kuray'ın yanından geçip mutfağa girdim. Kuray da peşimden gelip kapıyı kapattı; hemen, "Neyin var?" diye sordu. "Ruhlupus görmüşe dönmüşsün."

"Ruhlupus görmeme gerek yok," diye karşılık verdim Mirza'nın içime attığı kurt beni yemeye başladığında. "Hanedanlığın herhangi bir üyesini görmem o etkiyi veriyor."

Kuray birkaç saniye boş boş baktı, ardından omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ne diyebilirim ki... Haklısın."

"Alaz'ın odasına çıkabilir miyim? Dün gecenin yorgunluğunu atabilmiş değilim. Biraz dinlenmek istiyorum."

"Tabii ki," derken gözlerini kıstı. "Sana eşlik edeyim mi?"

"Gerek yok," dedim ve hemen arkamı döndüm. Mirza'nın dikkatini çekmiş olmak kötüydü, ortalıkta pek fazla görünmeyip daha fazla dikkat çekmemem iyi olacaktı. Alaz'a bu konu hakkında bir şey söylemeli miydim, bilmiyordum ve iyi düşünebilmek için kafamı toplamam gerekiyordu. İçimde büyüyen endişeyle Alaz'ın odasına ilerlerken dilediğim tek şey bir başka kraliyet ailesi üyesiyle karşılaşmamaktı. Nitekim öyle de oldu.

☽

Ertesi gün uyanmama sebep olan şey, kulaklarıma çalınan hoş bir piyano ezgisi oldu. Başta bunun rüyamda işittiğim bir melodi olduğunu sandım ancak hem rüyalarımın bu kadar hoş sonlanmadığını bildiğimden hem de gözlerimi açtığımda bile devam ettiğinden yanlış düşündüğümü anladım.

Uzandığım koltuktan gözlerimi ovuşturarak doğrulduğumda hâlâ Alaz'ın çalışma odasında olduğumu anladım. Dünkü gibi bir sürprizle karşılaşmamış olmanın verdiği rahatlıkla gerindim ve uykulu bakan gözlerimi daha net bir görüşe kavuşmak için ovuşturdum. Çalan rahatlatıcı müziğin kaynağının neresi olduğunu merak ederek doğruldum ve etrafıma bakındım. O an, önceden sadece bir kitaplık gibi gördüğüm kısmın sürgülü bir kapı gibi iki yana açıldığını ve altından aralık duran bir kapının daha çıktığını gördüm. Burada da gizemli bir kapı görmeyi beklemediğimden kaşlarım hayretle yukarı kalktı. Sarayın her tarafından gizemli bir kapı çıkıyordu.

Çalışma odasının kapısı kapalıydı. Müzik çalan odada neler olup bittiğini merak ettiğimden daha fazla yerimde duramadım ve çıplak ayaklarımla kalkıp o tarafa ilerledim. Siyah kapının

önüne geldiğimde elimle hafifçe itip tamamen açılmasını sağladım.

İlk gördüğüm, üzeri tamamen siyah çarşaflarla örtülmüş sıra sıra dizili şövalelerdi. Odanın resim atölyesi olduğunu anladım. Müziğin kaynağını görmek için etrafa baktığımda metrelerce uzağımdaki adamı gördüm. Önündeki şövalelerin üzerindeki büyük tuvallere çizim yapıyordu. Onun Alaz olduğunu öğrenmek için yanına varmama gerek yoktu. Arkamı dönüp sessizce gitmek ile varlığımı hissettirmek arasında kısa bir süre arafta kalmamın ardından çok düşünmeden odaya girdim ve hemen, "Alaz," diye seslendim. İsmi dudaklarımdan daha çok sorar gibi çıkmıştı.

Ona yaklaştığım an önündeki tuvalin üzeri siyah bir örtüyle kapandı. Fırçasını şövalenin kenarına bıraktıktan sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Ne zaman uyandın?"

"Çok olmadı," diye yanıtladım ve yanına vardığımda ekledim: "Burada ne yapıyorsun?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Belli olmuyor mu?"

Pekâlâ, her şey açıktı. Tuvaller, boyalar, fırçalar... Burası Alaz Şahzade'nin resim atölyesiydi. Kız kardeşi Ladin bana resme ilgisi olduğunu söylediğinde apaçık şaşırmıştım, daha bu ilginin hayretini yaşarken şimdi onu resim yaptığı esnada yakalamak şaşkınlığımı ikiye katlamıştı.

Alaz ve resim? Alaz ve sanat?

Hafifçe gülmek istedim. "Kamera şakası mı?" derken gülmeyi başarmıştım belki de. "Senin sanatla ilgilenmen... kulağa imkânsız geliyor."

"Karakterim hakkında kafanda canlananları çok merak ediyorum." Diliyle kalın dudaklarını ıslattı ve deminkinden daha net bir ifadeyle bana baktı. "Sandığının aksine sanattan anlarım, Efsun."

"Kafamda daha çok... savaşçısın," dedikten sonra yaptığı resmi incelemek için tuvale doğru bir adım attım. Ancak Alaz'ın anında kolumdan kavrayan eli buna engel oldu.

"Yaptığım resimleri kimsenin görmesine izin vermem."

Tam kulağıma yaklaşan dudaklarından yayılan, bu itiraz istemeyen sert sesinin ardından ona baktım. "İddiasızsın demek."

Şeytani bir ifadeyle gülümsedi. "Hayır. Yetişkin çalışıyorum, bunu kaldıramazsın."

Hayal kırıklığına uğramış gibi gözlerimi devirdim ve başka yöne bakıp, "Senden başka bir şey beklenmezdi zaten," dedim ve kolumu geri çektim.

"Neye bozuldun?" diye sorduğunda gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. "Yoksa kıskandın mı?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp tekrar ona baktım ve kaşlarımı çatıp, "Neyi kıskandım mı?" diye sordum.

"Resimlerini yaptığım kadınları," derken elleri cebindeydi.

Ellerimi belimin iki yanına koydum ve çok kötü bir espri yapmış gibi kahkaha attım. Ardından aklıma gelen detayla devam ettim. "Neden kıskanayım? Sevgili müstakbel prensesin Sara kıskansın." Sara'nın ismini öyle vurgulamıştım ki kelime dudaklarımdan tükürür gibi çıkmıştı âdeta. Alaz'ın ona karşı olan sebepsiz kinimi anlamamasını istedim. Ayrıca o kızdan bahsetmek hiç aklımda yoktu.

Bu sefer gözlerini kısan Alaz oldu; çenesini sol omzuna doğru hareket ettirdikten sonra, "Sara'yla tanıştın mı?" diye sordu.

Gerçeği söyleyip söylememek konusunda bir ikileme düştüm, hemen sonra söylemenin daha doğru olacağını düşünerek dudaklarımı araladım. "Eğitim alanının lavabosunda beni sıkıştırıp tehdit etti."

Bu biraz sert mi oldu?

"Tehdit mi?" derken çenesi seğirdi. "Bunu neden söylemedin?"

"Niye söyleyeyim ki?" Tek kaşımı kaldırdım. "Evleneceğim adamın evinde kalan ve yanından hiç ayrılmayan bir kız olsa ben de öyle bir tepki gösterirdim."

Kurduğum cümleye ve imalarıma takılmadı. "Bir daha böyle bir olay yaşarsan kim olursa olsun bana söyle."

Gerçekten ciddi olduğunu fark ettiğimde ben de aynı dikkatli tavrı takınıp, "Evleneceğin kadına güvenmiyor musun?" diye sordum.

"Ben kimseye güvenmem Efsun, kendime bile," dedi, sesinde en ufak bir alay belirtisi yoktu. Lakin ben böyle bir cevap beklemiyordum; benim beklediğim cevap, nedendir bilinmez, *onunla evlenmeyeceğim* gibi bir şeydi, hatta bu yanıtı alamayınca içimde bir yerlerde rahatsızlık kıpırtıları hissettim. "Ayrıca Sara'yla..."

Bir açıklama yapacağını anladığımda, "Her neyse," diye araya girdim. Vereceği yanıtın bu kadar umurumda olması sinirime dokunmuştu. Kendimi kaptırmaya başladığımı seziyordum ve bu kesinlikle hoşuma giden bir durum değildi. "Kiminle nasıl bir ilişkin olduğuyla ilgilenmiyorum. Kaldı ki beni de ilgilendirmez zaten." Hâlâ gözlerimin içini hedef alan bakışlarında dağınık bir sis bulutu görür gibi oldum. İlgilenmedim ve ellerimi belimin arkasında birleştirip esas konuya geçtim. "Dün tüm gün kütüphaneye giren kişiyi bulmak için mi çalışıyordun? Ortalıkta yoktun."

"Evet."

"Bizi... oraya girerken bir gören olabilir mi? Suçun üstümüze kalmasını gerektiren bir durum..."

Aslında Mirza'dan bahsetmek istiyordum ama bunun ne kadar doğru olacağına emin değildim. Alaz'a bahsederek Mirza'yı iyice hedef gösterip adamın bana daha fazla takmasına sebep olabilirdim ve bu benim için olumlu sonuçlanmazdı.

"Hayır. Düşünseler bile... kimse buna dair bir kanıt gösteremez."

Gözüm boşluğa dalarken nefesimi sıkıntıyla serbest bıraktım. "Yine de... burada kendimi rahat hissetmiyorum. Bir şekilde... biri tarafından... kimliğim anlaşılacak ve..."

"Benim alanımdasın Efsun," diyerek sözlerimi kestiğinde kafamı kaldırıp ona baktım. Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi çok

aza indirdi. Başını biraz eğip yüzünü yüzüme yaklaştırdığında kalp atışlarım kulaklarımda yankılandı. "Seni hiç kimse, hiçbir şey benden alamaz."

Yakınlığının vücuduma yaydığı sıcaklık bir anda neredeyse küle dönmeme neden oldu. *Seni hiç kimse benden alamaz,* sözü kulaklarımda birkaç kez yankılandı, midemde tatlı bir kasılma hissettim. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda Alaz'ın gözü tam da oraya kaydı. Yüreğim hızla atarken nefeslenmeyi denedim fakat odunsu kokusunun beni daha da sersemleteceğini bildiğimden yapamadım.

"Beni bu denli koruman aklımda sadece bir soruyu alevlendiriyor..." dediğimde gözleri tekrar gözlerime çıktı ve tek kaşını havalandırdı. "Bir cevaba ihtiyacım var. Tüm bunlar bittiğinde benden ne isteyeceksin?"

"Anlaşmayı unutma," derken kaşları havalandı. "İstediğim şeyi sadece her şey bittiğinde öğreneceksin."

Yuvası sol göğsümün altında olan kalbim uçmaya yeni başlamış küçük bir serçeninki kadar hızlı atıyordu. Hiç beklemediğim bir şey yaptım, düşünmeden kaldırdım elimi ve tam Alaz'ın sol göğsünün üzerine koydum. Siyah bakışları elime kaydığında ne yaptığımı anlamaya çalışıyor gibi baktı. Avcum tam kalbinin üzerinde duruyordu ve ritimlerini hissedebiliyordum. Bana karşı kurduğu tüm o etkileyici sözlerde, yakınlaşmalarımızda benim kalbim depar atarken onun ne durumda olduğunu merak ettiğimden yapmıştım bunu. Benimkinden farksız atışlarını hissetmek iyiden iyiye bir kafa karışıklığı yaşamama sebep oldu.

"Korkmalı mıyım?" diye sordum, yüreği ellerimin altında arsızca atarken.

Alaz'ın elinin yüzüme çıkmasını beklemiyordum. Büyük avcu sağ yanağıma dokunduğunda sevgilicilik oynamıyorduk, etrafta kendimizi yakın göstermemiz gereken kimse yoktu; ama bu hareketi rahatsız hissettirmemiş, bilakis gözlerimi kapatıp

dokunuşunu daha net hissetmeyi istememe sebep olmuştu. Başparmağı nazikçe yanağımı okşadığında ürperdim. "Korkmalısın," diye fısıldadı. "Çünkü bu kesinlikle küçük bir şey değil."

Kastettiğinin benden isteyeceği şeyle alakalı olmadığını düşündüm. Aklımı dolduran tek şey, elimin altında atan yüreğinin sesiydi. Parmaklarımın ucunu göğsüne değdirdim, bana yaklaştığında çenemi hafiften kaldırdım.

"Alaz, burada mısın?"

Alaz'ın etkisiyle büyülenmiş bir halde ona kapılmaya ramak kala işittiğim ince fakat tok ses frekansı bozdu. Aynı anda kapının ardından gelen sesin sahibine baktığımızda henüz birbirimizden ayrılmış değildik ve içeriye giren kişi bizi o halde gördü.

Sara'nın delici yeşil gözleri önce Alaz'ın ardından benim yüzümde gezindi. Birkaç saniye öylece kapı eşiğinden bizi izledi ve ardından yutkunup çenesini dikleştirdi. "Siz bu bomboş odada ne arıyorsunuz?"

İçten içe *boş mu* derken tekrar etrafa bakındım. Sara üzerleri siyah çarşaflarla örtülü şövaleleri görmüyor muydu? Bunu daha sonra düşünmeye karar verdim. Hemen Alaz'ın göğsündeki elimi indirdim ve hakkında evleneceklerine dair dedikodular çıkan kıza baktım. Elini kolunu sallaya sallaya odasına girebildiğine göre hayatında gerçekten önemli bir yere sahip olmalıydı. Bir adım uzaklaştığımda Alaz'ın da eli yanağımdan çekilmiş oldu fakat yakıcı etkisi yerinde sabitti.

Gergin bir tavırla, "Konuşuyorduk," diye açıkladım hemen, böyle yapmam gerekiyormuş gibi.

Sara daha bir şey söyleyemeden Alaz araya girdi. "Aslında sevgilimle romantik dakikalar geçiriyorduk."

Sara sorgularcasına tek kaşını kaldırdı. Bembeyaz suratına bir kızıllık yerleşti, çenesinin seğirdiği fark ediliyordu. Eğer gerçekten evlenecek olsalardı Alaz ona böyle bir şey söylemezdi, değil mi? Yine de kız bozguna uğramış duruyordu. Dudaklarını

birbirine bastırdı, başını eğerek hafifçe boğazını temizledi. Ağzını açıp nefes aldı ve nihayet konuşabildi. "Her yerde seni arıyorlar. Annen seni bulma görevini bana verdi. Bilirsin, çoğu zaman benden kaçışın yoktur." Burada lafı bana dokundurmuş gibi düşündüm. "Kaslan dövüşü için bekleniyorsun. Herkes tarafından."

Alaz'ın ağzını açmasına imkân vermeden endişeyle, "Kaslan dövüşü mü?" dedim. Kaslan ismi verilen yaratığın gücü, kudreti ve diğer tüm yırtıcı özellikleri aklıma geldi. "O da ne?"

Alaz bir şey söylemeden Sara küçümser bir ifadeyle araya girdi. "Daha önce bir kaslan dövüşü izlememiş olamazsın, değil mi?"

Ben bir pot kırdığımı düşünüp içten içe gerildiğim an Alaz, "Herkes kraliyet ailesinin merkezinde doğmuyor, Sara," diye araya girdi. Ardından bana baktı. "Sana bahsetmediğim için beni mazur gör sevgilim. Dün gece, sarayın sınırları içinde suikast için gönderilmiş bir kaslan yakalandı. Karşılık olarak onu alt etmem gerekiyor."

Duyduklarım karşısında dehşete kapılmışken Sara gururla gülümsedi. Sivri topuklularını takırdatarak yanımıza kadar geldi. Eliyle Alaz'ın sol omzunu kavradı. Bu manzaraya karşısında kalbimin üzerine birkaç diken batıyormuş gibi hissettim. *Neden böyle oluyordum?*

Tekrar bana döndü ve solmayan gülümsemesiyle ekledi. "Alaz bir kaslanla güreşecek. Ayrıca bu bir nevi askerlere ders gibi. Askerler beşli gruplar halinde güreşebiliyor ama Alaz bunu tek başına yapabiliyor."

Alaz sanki bu bahsedilenler çok normal bir şeymiş gibi kasılmadan, böbürlenmeden kabullendi ve omzunu Sara'nın elinden kurtarıp elini belime koydu. "Telaş etme," diye fısıldadı endişelendiğimi sezmiş gibi. Başını eğip saçlarımın üzerine bir öpücük kondurduğunda kalbimdeki yanardağ patladı ve lavları mideme doğru yol aldı. "Hiçbir şey olmayacak. Galibiyetimi de sana armağan edeceğim."

Sara sesli bir şekilde öksürdü. Eliyle dışarıyı işaret etti. "Çıkalım o halde. Daha fazla beklemesinler."

Alaz bana göz kırpıp başıyla kapıyı işaret ettiğinde etkisiyle sersemleşmiştim, daha fazla itiraz edemedim ve kaslan dövüşünü izlemek üzere odadan çıktım.

Geldiğimiz alan dev bir arenaydı. Kendi dünyamda tarih araştırması yaparken birkaç kitapta gördüğüm dev Efes Antik Kenti'nin gladyatörler arenasını andırıyordu. Devasa arenanın etrafı kum rengi taşlarla çember şeklinde sarılmıştı. Fakat kimse taşlarda oturmuyordu, hemen hemen herkes ayaktaydı ve üst kısımlardaki çoğu büyücü arenanın korkuluklarına tutunmuş, büyük bir heyecanla dövüşün başlamasını bekliyordu.

Arenanın en ön tarafında kraliyet ailesi oturuyordu. Bu ailenin yanında Sara Halya da vardı ve bu, kızın bana söylediği *müstakbel prenses* olayının doğruluğunu büyük bir gerçeklikle anlatıyordu. Her ne kadar Alaz henüz onaylamamış görünse de bu kızın onun için biçilmiş bir kaftan olduğu belliydi.

Müstakbel prenses, müstakbel prensini en önden izleyecekti.

Bu düşünceler içime kötü kokulu bir sis gibi yayılıp moralimi bozdu. Endişeme biraz da moral bozukluğunun karışmasına engel olmak için gözlerimi Sara'dan ayırdım.

"Veliaht çıkıyor!"

Bir anda birçok ağızdan bu ve buna benzer diğer cümlelerin dökülmesiyle az evvel gökyüzüne diktiğim bakışlarımı aşağı indirip arenanın sağ ucuna baktım. Alaz'ın üzerinde ne gömlek ne tişört ne de çelik bir zırh vardı, kaslı vücudu yüzlerce kişinin gözleri önündeydi. Altında siyah pantolonu vardı. İki kolunun üst tarafına da siyah bir bandaj bağlanmıştı. Arkasında üç muhafız bekliyordu, bunlardan birisi Bars'tı. Bars başıyla Alaz'ı işaret ettiğinde muhafızlardan biri bir adım öne çıktı ve elinde yeni gördüğüm siyah bandajı Alaz'ın kafasının hizasında kaldırdı.

Göz ucuyla yanımdaki Kuray'a bakıp, "Gözlerini mi bağlayacaklar?" dedim.

Kuray gayet rahat bir tavırla bana bakmadan, "Evet," diye yanıtladı.

"Nasıl yani?" derken sesim haddinden yüksek çıkmıştı. "Neden?"

"Kaslanlarla göz göze gelmenin zararını biliyorsun," derken elindeki abur cubur paketinden bir avuç aldı ve yutmayı beklemeden konuşmaya devam etti. "Buna ek olarak, duyu gücünü geliştirmek için.'"

"Bir veliaht prens, nasıl böyle bir tehlikeyle baş başa bırakılabilir?"

"Ne derler bilirsin," derken bir avuç yemişi daha ağzına attı. Bu adam bu kadar yemeye nasıl fit halini koruyabiliyordu? "Böyle tehlikelerle başa çıkamasaydı asla bir veliaht prens olamazdı."

"Ağzındakini yutmadan konuşmamayı ne zaman öğreneceksin?" Liva'nın sesini duyduğumuzda ikimiz de tepemizde dikilen savaşçı görünümlü kıza baktık. Bana göz kırptıktan sonra iğrenir gibi Kuray'a baktı ve başını sallayarak yanına oturdu.

Kuray elindeki abur cubur paketini Liva'ya uzattı. "Yer misin, canım?"

"Her yiyişinden sonra ağzına soktuğun ıslak parmaklarınla tekrar tekrar o cipsleri avuçlamasaydın, belki."

"Ne?" derken gözlerini kıstı Kuray. "Sen benim salyamdan mı tiksiniyorsun?" diye ekledi ve birden ellerini Liva'nın yüzüne kapatmaya çalıştı.

"Yapma, geri zekâlı!" Liva başını çevirmeye çalışırken aynı zamanda istemsizce kaçan gülüşlerini tutmaya çabalıyordu. Onlar kendi aralarında şakalaşırken arenada güçlü bir kükreme sesi duyuldu ve istisnasız diğer tüm sesler kesildi. Herkes bütün dikkatini oraya verdi. Kaslanın boyu Alaz'ın boylarındaydı, eniyse ondan daha genişti. Alaz'ın karşısında kocaman, baş edilemez bir canavar duruyor gibiydi. Hayvanın tıpkı aslan gibi yelesi vardı fakat siyahtı. Boyu bir aslana göre çok daha uzun ve genişti. Göz-

lerinin kırmızılığı oturduğum yerden, ondan metrelerce uzak olmama rağmen belli oluyordu. Alaz elindeki ucu hilal şeklinde olan büyük kılıcı hayvana doğru bir kez salladığında hayvandan bir kükreme daha yayıldı. Bu seferki kükreyişi ilkinden daha şiddetliydi, öyle ki kulaklarım uğuldadı. Çınladı.

Alaz kılıcını tekrar salladığında hayvan bu kez kükremekle yetinmedi ve iki ön ayağını kaldırarak –parçalamak için olacak– Alaz'ın üzerine atladı. Alaz öyle çevik bir hareketle sıyrıldı ki kaslanın ayaklarının buluştuğu yer tekrar toprak zemin oldu. Alaz arkasında kalmıştı.

Hayvan boğazından yayılan hırıltılar ve ağzından uzayan salyalarla başını çevirip Alaz'a baktı. Sağ ön ayağıyla toprak yeri eşeledi, hırladı. Tam üstüne atlayacakken bir anda duraksadı. Önüne döndü ve bir kez daha kükreyip gözü dönmüş bir vaziyette alanın dışına, seyircilerin, benim olduğum tarafa atladı. Herkes çığlıklar içinde kaçışırken ben olduğum yere mıhlandım, kalbim durdu sanki, öylece kaldım.

Kaslan tam üzerime atlayacağı sıra birinin, "Efsan!" diyerek önüme siper olduğunu fark ettim lakin hayvan o bedeni kolaylıkla kenara savurdu. İçimde bir şeylerin kaynadığını, birtakım kabarcıklar oluştuğunu hissediyordum. Bilekliğim, belki de bedenimden aldığı sıcaklık sebebiyle kaynama noktasına geldi. Üzerime atlamasına ramak kalan yaratıktan kaçmak için ayaklandım ancak tam da o an kaslan üstüme atladığından sırtüstü yere düştüm. Alnım bir taşa sertçe çarptı, başım anın etkisiyle sızladı. Hissettiğim acı korkumun yanında hiçbir şeydi.

Sırtüstü uzandığımda yaratık iki koca ön ayağını başımın iki tarafına koydu; tam üzerimde duruyor, hırıltıları daha yakından duyuluyordu. Ağzından uzayan salyaları yüzüme değdiğinde kafasını suratıma eğdiğini anladım. Tüylerim diken diken oldu.

Birileri arkamdan, "Sakın gözlerine bakma!" diye bağırdı.

Ancak çok geçti. Çünkü ben çoktan kaslanın kıpkırmızı irisleriyle göz göze gelmiştim.

Bölüm Yirmi İki

SEVGİ VE ÇIKAR

Kırmızı. Zehir kırmızısı, cehennem kırmızısı, kan kırmızısı.

Kaslanın ağzından çıkan salyalar yakıcı, delici, eritici bir asit gibi yanağıma aktı ve çeneme doğru yavaşça süzülmeye başladı. Hırıltıları kulaklarımın en derin noktasında hissediliyordu, bir ölüm senfonisi gibi. Gözleri ise gözlerimdeydi. Saniyelerin hızı saatlere dönüşmüştü. Şu an nefes alıyordum fakat biraz sonra bunu yapamayacağımı biliyordum. Önce tiz bir çınlama duyacaktım, sonra bu çınlama giderek büyüyecekti ve nihayetinde beynimin içinde yankılanan tek ses o olacaktı. Beynim, bedenim bunu kaldıramayacak, gözlerimden ve kulaklarımdan kanlar fışkıracaktı.

Ölecektim. Üzerimdeki hayvan tarafından öldürülmeyi bekledim.

Ama hiçbir etki hissetmedim. Simsiyah, heybetli hayvan bana bakarken zihnimde ne bir uğultu ne de kulaklarımda tiz bir çınlama oluştu. Üstelik başta öfkeli bakan gözlerinde şimdi bir sakinlik vardı, akan salyası durdu, hırlaması kesildi. Sadece bakıyor fakat hiçbir şey yapmıyordu.

Ben durumu çözmeye çalışırken bir anda kaslanın başında geçirilen sert bir kılıç darbesiyle öylece kaldım. Yüzüme sıcak kanı sıçrayarak başı kopan yaratığın bedeni üzerimden yan tarafıma düştüğünde gözlerimi sanki hâlâ üzerimdeymiş gibi yukarıda tutuyordum. Donmuştum, bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Bir tıkırtı hissettiğimde istemsizce sesin geldiği yöne baktım. Yanıma gelen Alaz, elindeki kanlı kılıcı yere attı ve hızla eğildi. Bense nefes alıp almadığımdan bile emin değildim. Tamamen boşluktaydım. Alaz ellerini bana dolayıp bedenimi yerden kaldırırken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Avazın çıktığı kadar bağır."

Sadece sesini duydum, ne söylediğini anlayamıyordum. Hâlâ boşluğa bakıyordum. Şu an ne oluyordu? Ben ne durumdaydım? *Bilmiyordum.* "Efsun," dedi yalvarırcasına. Sanki sesini sadece ben duyuyordum, beynimin içine konuşuyormuş gibiydi. "Sende bir gariplik olduğunu anlamalarını istemiyorsan bağır."

Cümlesini kavradığım yine söylenemezdi. Zihnimde dönen şeyler kaslanın kırmızı gözleri, bana son bakışı ve yüzüme sıçrayan kanıydı.

Bir anda kalçamın üzerinde derin bir acı hissettim ve gözlerimi kapatıp acı içinde bir çığlık attım. Tenim bir bıçakla delinmişçesine sızlıyordu. "Özür dilerim," dedi Alaz, yine o içten sesiyle. "Biraz daha sesli bağırman gerekiyor. Bunu kendin için yapmalısın."

İşte şimdi söyleyebildiklerini tamamen anlamıştım. Kaslan burada kiminle göz göze gelirse gelsin karşısındakinde öldürücü bir etki bırakırdı. Fakat onun gözleri benim üzerimde hiçbir etki bırakmamıştı. Kaslan bana etki etmemişti! Neden yapmamıştı? Neden canım acımamıştı? Bunu herkes fark etmiş miydi?

Düşünme Efsan, diye uyardım kendimi. *Bağır.*

Kaslan bana etki etmişçesine gözlerimi kapatıp acı içinde çığlıklar attım. Öyle bağırıyordum ki sesim benim bile kulaklarımı rahatsız etti. Lakin ara vermedim. Alaz beni oldukça hızlı bir şekilde alandan uzaklaştırıyordu, nereye gittiğimizi bilmiyordum ama gözlerden uzak bir alana götüreceğinden emindim. En azından, öyle olmasını ümit ediyordum.

Birkaç dakika boyunca yürüdü ve ben Alaz'ın kucağında geçirdiğim bu birkaç dakikada asla susmadan canım çıkıyormuş gibi bağırmaya devam ettim. Ses tellerimin yıprandığını

anlayabiliyordum, boğazım acıyordu ve sesim ilk zamanki kadar gür çıkmıyordu. Alaz'ın bir kapıyı açtığını, işittiğim gıcırtıyla anladım. Sonra kapı arkamızdan kapandı, gözlerim hâlâ kapalı olduğu için nereye geldiğimizi bilmiyordum. Bağırmaya devam ediyordum çünkü Alaz *sus* dememişti.

"Neler oldu?" Kendi sesimden hariç işittiğim bu yaşlı ses yabancı gelmedi. "Kaslan saldırısı mı?" diye sordu aynı ses. Bu soruyla beraber sesin kime ait olduğunu hatırladım. Bu, Liva yaralandığında Alaz'ın getirmiş olduğu şifacı adamdı.

"Pek sayılmaz," dedi Alaz, eğilerek beni yumuşak bir zemine sırtüstü bırakırken. Sonra bana, "Gözlerini açabilirsin," dedi.

Bu aynı zamanda *susabilirsin* de demek oluyordu muhtemelen, zaten boğazımda daha fazla bağıracak hal kalmamıştı.

Söylediğini yaparak gözlerimi açtığımda ilk karşılaştığım şey bir hastane odasını andıran bembeyaz tavan oldu. Hemen sonrasında bakışlarımı yabancı olan sese, şifacıya doğru çevirdim. Evet, yanlış hatırlamamıştım. Adam birbirine karışmış uzun beyaz saç ve sakallarıyla hafızamdaki yerini korumaya devam ediyordu.

"Sorun nedir?" dedi şifacı, bana doğru yaklaşırken. Gözleri beni inceliyordu ancak kulağının Alaz'da olduğu belliydi. Şifacı avcunu kaldırıp gözlerime tuttuğunda bakışlarım istemsizce elini takip etti.

"Kaslanla göz göze geldiler ama bir etkileşim olmadı."

O an şifacıyla beraber sorgular gözlerle Alaz'a baktım. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Bu adam anlamayacak mıydı şimdi benim kimliğimi? Ne yapmaya çalışıyordu?

O ise kapkara gözlerini hemen benimkilerle buluşturup, "Agnes seni biliyor, ona güvenebilirsin," dedi.

Bir şey diyemedim. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum, aklımda dönen esas şey kaslanın bana son bakışı, kesilen kafası ve yüzüme sıçrayan sıcak kanıydı. Neden bana bir etkisi olmamıştı?

Adının Agnes olduğunu öğrendiğim şifacı, gözlerini birkaç saniye daha Alaz'ın üzerinde tuttuktan sonra tekrar bana bakıp

elini aşağı indirdi. "Bunu fark eden oldu mu?" derken bakışları yine Alaz'daydı.

Alaz başını *hayır* der gibi salladı. "Olmadığını umuyorum. Kaslan Efsan'ın üzerine atladığı an kafasını kestim. Bakıştıkları an çok kısa bir süreydi."

Agnes başını aşağı yukarı sallayıp, "Güzel," dedikten sonra yattığım yatağın yanındaki beyaz çekmeceyi açıp karıştırmaya başladı.

O sırada yutkundum ve halsiz bakan gözlerimi Alaz'a doğru kaldırdım. Bakışlarımda korkunun hüküm sürdürdüğüne emindim. Öte yandan sağ kalçamda keskin bir sızı vardı, hareket ettiremiyordum. "Ben..." dedim bağırmaktan kısılan sesimle. "Kaslandan neden etkilenmedim?" Endişeli bakışlarım Alaz ve şifacı arasında gidip geliyordu.

"Sana özgü bir şey değil, kızım." Beni yanıtlayan Agnes oldu ve böylelikle gözlerim yaşlı adama yöneldi. "Kaslanlar insanlara etki etmez."

Bir sürü şey düşünmüştüm; bunun birçok fantastik olaydan ötürü olabileceğini aklımdan geçirmiş, zihnimde bir sürü senaryo kurmuştum ama esas sebep düşüncelerimin hiçbirine uymadı. İşittiğim bu cümle çok açıklayıcı ve mantıklıydı. Evet, bir insandım, buranın kurallarına aykırı bir canlıydım. Onlara zarar vermeyen çoğu şey bana zarar verebilirdi ama ilk defa, onlara zarar veren bir şeyin bana hiçbir etki etmediğine şahit olmuştum.

Kaslan bana zarar verememişti çünkü ben bir insandım. Sıradan bir insan. Normal bir insan. Unutmaya yüz tuttuğum o kelime, uzun zaman sonra ilk kez beni bu kadar rahatlatmıştı. Neredeyse kendi kendime güleceğim sıra kalçamda hissettiğim sızıyla acı içinde inledim.

Şifacının altında torbalar oluşan kahverengi gözleri kısıldı. "Yaralandın mı?"

"Bilmiyorum," dediğimde sesim can çekişiyormuşum gibiydi. "Kalçam acıyor."

"Çığlık atması için bir uyarıcı gerekiyordu," diye araya girdi Alaz. Surat ifadesi son derece ciddiydi, en ufak bir alay eder tavrı yoktu. Ne yani, bu acıyı o mu bana vermişti?

"Anladım, bıçak etkisi," dedi şifacı ve hemen çekmecesine yöneldi. Evet, kalçama tam da bıçak kadar keskin bir şeyin saplandığını hissetmiştim. "Bıçak etkisi, bıçak etkisi," diye tekrar ederek çekmeceyi karıştırdı ve en sonunda gümüş renkli minik, eskitme bir kutu çıkardı. "Bu merhem iyileştirecektir," dedi. Birkaç adımda yanıma geldi. "Pantolonunu açıp yüzüstü döner misin?"

Şifacının dediklerini yapacaktım, en nihayetinde o bir doktordu ve benim bu ince, rahatsız edici sızıdan kurtulmam gerekliydi. Fakat odada Alaz da vardı ve onun bu manzaraya şahit olmasını istemiyordum. Bu nedenle ellerimi pantolonumun düğmesine atmadan önce Alaz'a bakıp, "Arkanı dön," dedim.

Alaz'ın kavisli kaşları hafiften çatıldı. Başta dalga geçeceğini ya da alayla gülümseyeceğini düşündüm ancak o ikisini de yapmadı. Ciddiyetinden ödün vermeden sessizce boğazını temizleyerek arkasını döndü ve böylece kaslı vücudunu izleme eziyetinden beni kurtarmış oldu.

O döner dönmez boğazımda rehin tuttuğum nefesimi hızla serbest bıraktım ve fermuarımın üzerindeki ellerimi harekete geçirerek düğmemi açtım. Şifacı tekrar çekmecesini kurcalarken ben pantolonumu hafifçe aşağı sıyırdım ve yüzüstü dönmeye hazırlandım.

O sırada bulunduğumuz odanın dışından gürültülü bir ses duyuldu. "ŞİFACI!" diye gürledi biri. Bu sert sesin sahibini tanıyordum. Bars'ın sesiydi bu. "Şifacı!" dedi tekrar. "Neredesin!"

Şifacı çekmecesini karıştırmayı bıraktı ve kafasını kaldırıp önce bana, sonra da arkası dönük olan Alaz'a baktı. "Bir yaralı daha mı var?"

"Evet," dedi Alaz, ben daha soruyu bile doğru düzgün anlayamadan. "Kuray kaslandan pençe darbesi aldı."

Duyduğum bu bilgiyle gözlerimi kıstım ve şifacıdan önce, "Ne?" diye bağırdım. "Kuray yaralandı mı? Nasıl?"

"Kaslan üzerine atlarken seni korumaya çalıştı." Alaz bu cevabı verdiğinde çoktan bize dönmüştü. Ona bakıyordum fakat zihnimde kaslanın üzerime atlayışı ve o sırada birinin, "Efsan!" diyerek beni kurtarmaya çalışması oynuyordu. Bana zarar gelmesin diye kaslanın önüne atlayan kişi Kuray mıydı yani?

Sempatik yüzü gözlerimin önünde canlanırken içim acıyla titredi.

"Onunla ilgilenmeliyim. Kaslan pençesi önemli bir yaradır." Şifacı alelacele bu cümleleri kurduktan sonra çekmeceden çıkardığı pamuğu açık renkli ahşap masanın üzerine bıraktı. Hemen ardından biz ağzımızı açamadan hızlı adımlarla çıktı. Kapıyı kapattı ve kilit sesi duyuldu. Aklım tamamen Kuray'daydı bu yüzden birkaç saniye boyunca şifacının ardından kapıya baktım. Sonrasında büyük bir endişeyle Alaz'a bakıp, "Kuray iyi midir?" diye sordum.

"Öyle olmak zorunda," dedi Alaz sakince. Sonrasında yatağın etrafından dönüp çekmecenin bulunduğu kısma doğru ilerledi. Bense istemeden çattığım kaşlarımla onu izledim.

"Kötü olma ihtimali yoktur, değil mi?" derken sesim tedirginlik ve korkuyla kavruluyordu. Kalçamdaki keskin sızı bir kez daha kendini belli ettiğinde kısılan gözlerimle nefes verir gibi inledim. Sonra güçlükle konuşarak ekledim. "İyidir yani."

"Daha ağır yaralarla sınanmıştık," demesinin ardından masanın üzerinde bulunan pamuğu eline alıp kapağını açtığı kutunun içindeki merheme batırdı. Net bir bilgi alamamış olsam da bu cümle beni biraz rahatlattı. Hem Kuray Alaz'ın en yakın iki arkadaşından biriydi, durumu ciddi olsa burada benimle ilgilenmek yerine onun yanında olurdu.

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken yutkundum. Bu sırada Alaz tekrar bana baktı. Kara gözleri vücudumun aşağı taraflarına değdiğinde, "Dön arkanı," dedi.

Kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. Bu komutu neden verdiğini anlamamıştım ve bunu hemen dile getirdim. "Neden?"

Kaşlarını kaldırıp belimi işaret etti. "İlacını sürmeliyim."

Gözlerim kaşlarının işaret ettiği yere kaydığında pantolonumu hafifçe indirdiğimi fark ettim, o an Alaz bana elektrik şoku vermiş gibi gözlerimi açtım ve pantolonumu hızla yukarı çektim. Bu halimle sonradan alay edebileceğini biliyordum ancak umursamadım. "Bunu ben halledebilirim."

Başını sağ omzuna doğru eğdi. "Nasıl halledeceksin?"

Amansız bir sızı daha kalçamda belirdiğinde bir kez daha inleyip, "Ne bileyim..." dedim. Sonrasında sırtımı hafifçe kaldırarak elimi arkama atıp yaranın tam olarak yerini anlamaya çalıştım. Alaz bu sırada ne yapmaya çalıştığımı anlamak ister gibi beni süzüyordu.

Elim yaranın olduğu bölgeye değdiğinde büyük bir acıyla inledim.

"İyi misin?" diyen Alaz bana doğru bir adım attı.

Elimi kaldırıp onu durdurdum ve acı etkisini kaybetmeye başladığında, "İyiyim," dedim. Boğazımı temizleyip güçsüz görünümümü yok etmeye çalıştım. Sonrasında kendi kanıma bulanmayan elimi Alaz'a uzattım. Gözleri hemen elime ilişti. "Pamuğu ver." Bana sorar gözlerle baktığında ekledim. "Yara uzanamayacağım bir yerde değil," diye açıkladım. "İlaç sürme kısmını kendim halledebilirim."

Tıslar gibi güldü. "Efsun, tahrik olacağımı falan düşünmüyorsun, değil mi?"

Sesi tam da beklediğim gibi alay eder tondaydı. İmasına kapılmadan, "Senden her şey beklenir," deyip meydan okudum. "Gördüğün şeyi resmetmeyeceğini nereden bileceğim?" Daha sabahki resim meselesine atıfta bulundum, biraz alaylı bir tonlamayla.

Bu sefer gülümsemesi dudak hareketleriyle sınırlı kalmadı ve küçük bir kahkaha tatlı bir melodi gibi etrafa yayıldı. Kendini toparladığında dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Emin ol

Efsun," derken sesi buğuluydu. "Resmini yapmam gereken daha ilgi çekici şeyler var."

Üzerine basarak söylediği *ilgi çekici şeyler* kısmının ne olduğunu bilmiyordum, içimden bir ses bilmek de istemeyeceğimi söylüyordu. Bu nedenle uzatmadan ona doğru tuttuğum elimi sallayıp, "Şu pamuğu verecek misin artık?" diye sordum.

Soluğunu serbest bıraktı ve uzatmadan dediğimi yaptı. "Al."

Pamuk avcumun üzerine düştüğünde kullanmaya başlamadan, "Merhemi sürmeden önce temizlememe gerek var mı kanı?" diye sordum.

"Gerek yok," dedi gözleri hâlâ benim üzerimdeyken. "Merhem tüm hepsini hallediyor. Panzehir gibi düşün."

İçimden *keşke benim dünyamda da tıp bu kadar ilerlemiş olsaydı* diye geçirdim. Burada yaşayanlara göre biz insanlar çok zorlu şartlar altında yaşamamızı sürdürmeye çalışıyorduk, bu adil değildi.

Bir sızı daha kendini belli ettiğinde düşüncelerimi bir kenara savurdum. Pantolonumu indirmeden hemen önce tekrar Alaz'a döndüm. "Bakma."

Başını onaylamaz bir ifadeyle sallayıp bir kez daha arkasını döndüğünde karşılaştığım şey yine bel gamzeli sırtıydı. Adamın fiziği, neresinden bakılırsa bakılsın kusursuzdu. Kim bilir bu vücudu yapabilmek için ne kadar çalışmış, hangi ağırlıkları kaldırmıştı. Kol kaslarını ok atmayla yaptığından şüphem yoktu, o oku geriye doğru çekerken gerilen kasları gerçekten kusursuz duruyordu.

Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi bakışlarımı hemen sırtından çektim ve tekrar kendi vücuduma odaklandım. Onun bana yardım etmesine izin vermezken benim onu sapık gibi dikizlemem, üstüne üstlük vücudu hakkında fikir yürütmem ne kadar doğruydu?.. Doğru değildi.

Yatakta biraz doğrularak pantolonumu acı içinde tekrar indirdikten sonra hissettiğim ağrılar dinmeden pamuğu yaranın

olduğu kısma bastırdım. Dudaklarımdan kopan gür feryada hâkim olamadım.

Yarama bastırdığım şey pamuk ya da panzehir değil de bir avuç dolusu tuzdu sanki. Kaslan üzerime atladığında bu kadar acı hissetmemiştim, bu kadar canım yanmamıştı. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, iki gözümden de yaşlar akmaya başladı. Alnımdan boncuk boncuk terler süzülüyordu ve nefes alış verişlerim sıklaşmıştı.

Köklü bir acı daha tüm uzuvlarımda yeşerdiğinde yüksek sesle inledim. Boşta kalan elimle yattığım yatağın çarşafını sertçe sıktım, birbirine kenetlediğim dişlerim çenemin sızım sızım sızlamasına neden oluyordu.

Acı bir anda kesildiğinde dudaklarımdan ölmek üzere olan bir insanın son nefesini andıran bir nefes döküldü ve başım sertçe yastığa gömüldü.

"İyi hissediyor musun?"

Alaz'ın sesiyle yüzüstü gömüldüğüm yastıktan kafamı hafifçe sola çevirdim ve kısık bakan buğulu gözlerimi yüzüne odakladım. "Bunu bana neden yaptın?" dedim halsiz fakat imalı bir sesle. "Amacın sana karşı olan tüm aykırılıklarımın intikamını almak mıydı?"

Alnımdan akan terler yastığın yüzeyine süzülüyordu. Pek terleyen bir insan sayılmazdım, hele ki yüz bölgemin bu denli terlediğine –yüksek ateşli hasta olduğum zamanlar dışında– hiç şahit olmamıştım.

Alaz üç büyük adımda yanıma geldi, bana cevap vermeden önce ellerini belime attı. Başta ne yapacağını anlamadığımdan irkildim, sonrasında sakince onu izledim. Pantolonumu tekrar yukarı çekti, ardından omuzlarımdan tutup beni sırtüstü döndürdü. İlacın bu kadar çabuk etki edeceğini düşünmüyordum ancak sırtüstü döndüğümde ilki kadar büyük bir sızı hissetmemiştim. Beni çevirdiğinde gözlerimi yukarı diktiğim an Alaz'ın kara bakışlarıyla karşılaştım.

"Senden intikam almak isteseydim Efsun," dedi keskin ses tonuyla tane tane. "Seni kaslanla baş başa bırakır, etkilenmediğini herkesin görmesini sağlardım."

Bakışları gözlerime kasvetini oldukça yakınımdan için için işlerken biraz öyle kalıp gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Bu bıçak zımbırtısını beni korumak için yaptığını ima ediyordu. Sadece kendi de değil, arkadaşı Kuray da beni korumak için kaslanın önüne atlamıştı ve bu yüzden şu an buradaki odaların birinde tedavi için yatıyordu. Nankörlük ediyordum. Başından beri Alaz'a nankörlük ediyordum. Bana çok kötü bir adam gibi anlatılmıştı, kimseden hakkında iyi bir cümle duymamıştım. Kendisine yanlış yapanları hiçbir şey söylemeden, sadece bakışlarıyla öldürebildiği efsanesi bile dolaşıyordu dilden dile. Fakat geçirdiğimiz bunca zaman boyunca bana bir kötülük yapmamıştı. Hatta ne zaman *burada kötülüğümü isteyecek* diye düşünsem yaptığının aslında iyiliğime olan bir davranış olduğunu öğreniyordum.

Derin bir nefes alıp nefesimi yavaşça serbest bıraktım. "Bazen, sizin yaşadığınız bu konforlu hayatı, güçlerinizi düşününce bana ve diğer insanlara yapılmış bir haksızlık olduğunu düşünüyorum," dedim dalga geçmeyi bırakıp ciddileşerek. Nefeslendim ve dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Ve buraya gelmemin de bir haksızlık olduğunu düşünüyorum. Buradaki yaratıklara..." yapay bir şekilde gülümsedim. "Daha doğrusu buradaki herkese karşı büyülü bir gücün yoksa bir hiçten ibaretsin."

Tüm söylediklerimi pürdikkat dinleyen Alaz başını hafifçe sağ omzuna doğru eğdi. "Kendini bir hiç olarak mı görüyorsun?"

"Yani, burada öyleyim," derken dudaklarımı büktüm. Sonrasında yapay bir gülümsemeyle ekledim. "Kendi dünyamda da pek farklı olduğum söylenemezdi." Görünmezin tekiydim.

Bana karşı bir şey söyleyeceğini, *hiç* olmadığım konusunda beni yatıştıracağını ve bunun gibi şeyleri düşündüm bir an. Ama o ikisini de yapmayıp yatağın kenarına oturdu, elini sol

yanağımın üzerine koydu. Büyük ve soğuk eli, alevler içerisindeki yüzümün sol tarafını neredeyse tamamen kaplamıştı. Dokunduğu an tenimde tatlı bir soğukluk, rahatlama hissettim.

Yine de elleriyle yanağımdaki saçlarımı geriye atarken, "Ne yapıyorsun?" diye sormaktan geri duramadım.

Tüm saç tellerimi geriye atıp yüzümü tamamen açıkta bıraktı. Gözleri tekrar gözlerime iliştiğinde kaşlarını çattı. "Alnından da tahrik olabileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Kırmızı kan hücreleri yanaklarıma hücum ederken içten içe kızarmamak için dua ettim. Dudaklarımı birbirine bastırıp ona bakmayı sürdürerek, "Hayır," dedim. "Gerçi, belli de olmaz ama..."

Gülümserken kafasını salladı. Bakışları harelerimden alnıma doğru çıktığında gözlerim konuşacağını belli eden dudaklarındaydı. Birbirine yaklaşan alt ve üst kirpikleriyle alnımı inceledi. "Burayı da tedavi etsek iyi olur," diye mırıldandı. Sağ eli yanağımı okşar gibi aşağı indiğinde gözlerim elini takip etti. Hoş bir dokunuştu ve tüylerim ister istemez ürpermişti. Bir an, elini hiç çekmemesini diledim.

Elini yatağın yanındaki küçük komodine uzatıp yine küçük bir parça pamukla gümüş renkli minik bir ilaç kutusu aldı. Kutunun kapağını açtıktan sonra pamuğu hafifçe oraya batırıp tekrar bana döndü. Hiçbir tepkide bulunmadan pamuğu alnıma değdirmesini bekledim. Kaslı kolu havalandığında gözlerimin yüzünden başka bir yere odaklanmaması için kendimi zorladım. Üzerime hafifçe eğildiğinde odunsu kokusu kendini belli etti. Enteresan bir kokusu vardı; ameliyatlarda sorunsuz ve huzur içinde bir baygınlık gerçekleştirilmesi için etkileyici, hoş bir narkoz olarak kullanılabilirdi.

Pamuğu alnıma değdirmeden önce uzun, sık kirpiklere sahip gözlerini hafifçe kısıp yaranın olduğu yere baktı. Yüzü yüzüme haddinden fazla yakındı ve bu bana manasız bir rahatsızlık veriyordu, kendimi normalden daha sıcak hissediyordum.

Pamuğu tekrar alnıma yaklaştırdığında, "Bu biraz acıtabilir," diye ikaz etti.

"Sorun değil," diye mırıldandım ancak sorundu. Demin yaşadığım acı çok beterdi, bir kez daha aynısını yaşarsam bu sefer çok daha farklı tepkiler verebilirdim.

Pamuk alnıma değeceği sıra korkuyla gözlerimi kapattım.

Başparmağı ile işaretparmağının arasına sıkıştırdığı pamuğu yukarı kaldırdığında az önceki acım aklıma geldiğinden korkuyla geriledim. Gerildiğimi fark eden Alaz, "Sakin ol," diye uyardı. Çok kolay bir şeymiş gibi.

Derin bir nefes alıp dişlerimi sıkıca birbirine kenetledim ve pamuğu izlemeye devam ettim. Bir anda alnıma değdirdiği ilaçla beraber dudaklarımdan küçük bir çığlık koptu. Yine ilginç bir sızı hissettim ve istemsizce elimi kaldırıp Alaz'ın kolunu sıktım. Sıkıca yumduğum gözlerimin arasından bir kez daha yaşların süzüldüğünü hissettim. Dudaklarımdan dökülen ıstırap dolu iniltiler; ölüm anındaki son, kesik nefesleri andırırcasına etrafa yayılıyordu. İstemsizce tırnaklarımı geçirip kolunu daha çok sıktım.

"Tamam, geçti, sakinleş." Alaz'ın sesi çok yakından çalınıyordu kulaklarıma, acının yanında bir panzehir gibiydi sesinin tınısı. Duydukça rahatlıyordum sanki.

Acı yavaş yavaş izlerini kaybettirmeye başladığında ıslanan alt ve üst kirpiklerimi birbirinden ayırıp gözlerimi açtım; bunu yapar yapmaz, tekrar Alaz'ın koyu renkli bakışlarına rast geldim. Yanağımda hissettiğim sıcaklığın kaynağına takıldı bir an gözlerim; yüzümün sağ tarafını kaplayan avuçiçiydi bunun sebebi. Başparmağı dudağımın tam kenarında hareketsizce duruyordu. Bu içimde nahif, tatlı bir hisse neden oldu.

Gözlerim kendiliğinden tekrar gözlerine çıktığında hâlâ bana baktığını gördüm. Haddinden fazla yakın olduğumuzu anladığımda, istemeden de olsa boğazımı temizledim ve ambiyansın bozulmasını sağladım. "Ben... teşekkürler, iyiyim."

Üzerimden doğrulmadan başını aşağı yukarı salladı. "İyi ol."

Bu cümle neden bende dünyanın en güzel iltifatını almışım gibi bir duygu uyandırdı anlayamadım. Sıradan bir cümleydi işte: "İyi ol." Ona söylediğime verilecek en doğal cevaptı bu ve ben en normal yanıtı almıştım. Fakat içimde çok tuhaf hareketlenmeler oluyordu.

Gözlerinin etkisi beni yine ele geçiriyordu. Sanki o bir girdaptı; bense yüzme bilmeyen zayıf, güçsüz bir kız çocuğuydum. Ona baktığım an tüm çırpınışlarım bir anda yavaşlayacak, en sonunda duracak ve boşluğuna kapılıp gidecektim, kendimi kaybedecektim. Nefesim sıklaşır gibi oldu. Bu güzel, büyülü zehirden kurtulmam gerekliydi ve bu yüzden beklemeden tekrar gözlerimi kaçırdım. "Kuray da iyidir umarım," dedim ana uymayan bir şekilde, hiç alakasız yere.

"Efsun," dedi Alaz, biraz doğrulup hâlâ bana bakarken. "Neden kaçıyorsun?"

Yakınlığı etkisini kaybetmemişti ve ben mümkün olduğunca az nefes almaya çabalıyordum. Gözlerim kısılırken tek kaşım havaya kalktı. "Anlamadım?"

"Anladın," dedi düz bir sesle. "Anlıyorsun," diye ekledi, başını biraz daha bana doğru eğdi. O an, geri çekilmem gerektiğini düşünmeye çalışıyordum, bir şekilde bu anı bozmam gerektiğini.

"Sana yaklaşmamdan," dedi yüzüme çok yakın bir mesafeden yayılıp giden ılık nefesiyle. Ardından hâlâ yanağımın üzerinde olan sağ elini hatırlatmak için başparmağıyla yavaşça yüzümü okşadı. Bu hareketine karşılık tüylerim ürperdi, boğazıma bir barikat yerleşti, yutkunamadım. Gerilmiştim. Derken, konuşmasını devam ettirdi. "Sana dokunmamdan neden kaçıyorsun?"

"Ben..." dedim lakin kelime hazinem azılı bir soyguna uğramış gibiydi, ne söyleyeceğimi bilemedim. Kendimi toparlamaya, mantıklı bir cümle kurmaya çalıştım ve en sonunda, "Ben gideceğim," dedim bir anda, kendime bile itiraf edemediğim o sebep

dudaklarımın arasından dökülüp gitti. Evet, ben gidecektim. Ben gidecektim ve Alaz Şahzade'ye ne olursa olsun bağlanamazdım. Onunla duygusal bir ilişki kuramazdım. Bu bile bile ölüme yürümek olurdu. Biz yakınlaşamazdık.

Alaz'ın kaşları çatıldı, böyle bir yanıtı beklemiyor gibiydi. Uzun, sık kirpiklere sahip gözleri kısıldı. "Eğer aksi olsaydı sana yaklaşmama izin verir miydin?"

İşte, Alaz Şahzade'nin insanı çıkmaza götüren sorularından biri daha. Bu aynı zamanda benim de ne cevap vereceğimi bilemediğim sorulardan biriydi. Girdabının yerini çıkmazı aldığında dudaklarımın kuruduğunu hissettim ve elimde olmadan dilimle ıslattım. Her sorusu karşısında böyle yeni konuşmaya başlamış küçük bir çocuk gibi kalmam iğrenç bir durumdu. Sakin kalıp mantıklı bir cevap vermek istedim. Soruya karşılık soru, böyle anlarda güzel bir sıyrılma yöntemi olabiliyordu.

Hiç düşünmediğim sorusuyla kafamı allak bullak ettiğinde ben ne cevap vermeliyim diye kara kara düşünürken bulunduğumuz odanın kapısı tıklatıldı. Başımı sesin geldiği yöne çevirmedim çünkü hâlâ Alaz'ın sorusunun etkisindeydim.

Fakat o çoktan bakışlarını kapıya iliştirmişti. Birkaç saniye kapıya baktıktan sonra tekrar bana dönüp, "Gözlerini kapat," diye fısıldadı.

Sorgulamadan söylediğini yaptım, artık bir komut verdiğinde hemen uymam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden hem karşı gelmemek hem de şu gergin diyaloğumuzu anında bitirmiş olmak adına gözlerimi kapattım. Alaz'ın gölgesini hâlâ üzerimde hissediyordum. İnce yorganı üzerime kadar çekti. Doğrulduğunda adım seslerini duydum.

Kapı kilidi açıldıktan kısa bir süre sonra, "Kız nasıl?" sorusu duyuldu. Bu gür, boğuk ses Alaz'ın babasına, Varilok Büyücülük Sarayının kralına aitti. Kralın durumumu öğrenmek için ziyarete gelmesi beni hem şaşırttı hem de tedirgin etti.

Uyuyor numarası yapmakta her zaman zorlanmışımdır, anneme tutmazdı hiç bu numaram. Kirpiklerimin oynamasına engel olamazdım çünkü. Şimdi de aynı şeyin olmasından korkuyordum, bu yüzden neredeyse nefesimi bile tuttum.

Adım sesleri yaklaşırken, "Henüz nasıl olduğunu bilmiyoruz," dedi Alaz. Yüzüme düşen gölgeler sayesinde ikisinin başucuma geldiğini anladım. "Kaslanla göz göze geldiği süre çok kısa. Bu yüzden aldığı zarar çok değil."

"Çığlıkları acınasıydı," derken iç çekti Kral. Güzel, böyle düşünmeleri iyi bir şeydi, *sanırım*. "Varilok'a yakışmayan ikinci olay. Bu haberi alanlar aleyhimize çalışmaya devam edecektir. Mümkün olduğunca kimse duymamalı. Kız uyanınca uyar."

"Böyle olayları anlatmaya hevesli bir dedikodu meraklısı değil."

Babasına karşı beni savunması hoşuma gitmişti doğrusu.

Kral, konuşmadan önce alayla kahkaha attı. "Ne zamandır sadece yatağına aldığın kızları bu kadar iyi tanıyorsun?"

Suratıma okkalı bir tokat yemişçesine dondum yattığım yerde. Bu zamana kadar sarayın içinde birçok imaya maruz kalmıştım. Fakat Kral'ın da hakkımda böyle düşüneceğini sanmazdım, bu ailede ısınabildiğim –Ladin'den sonra– tek kişiydi. *Artık değil.*

"Baba, ona bir bak," dedi Alaz; ben hayal kırıklıklarımla, boğazıma oturan yumruyla uyuyan halimi bozmamak adına kendimi zorlarken. Tüm fikirlerimi dağıtıp devamını beklemeye koyuldum. "O sadece yatağıma alıp eğlenebileceğim kadar kolay biri gibi mi duruyor?"

Midemin içine onlarca ateşböceği kaçmış gibi hoş bir hisse kapıldım. Alaz'ın beni korumasının bedenimde ve ruhumda bu kadar önemli bir etki oluşturacağını tahmin edemezdim ancak tam da şu an kalkıp boynuna sarılmak istiyordum.

Konuşulanları duyduğunu biliyor, dedi birden zihnimdeki kötümser yan. *Elbette lehine cümleler kuracak. Zindana atılan insanları unutmaya ne kadar meyillisin.*

Pekâlâ, Pollyanna gibi düşünmek buraya kadardı. Sarsılıp kendime gelmem gerekiyordu, neye kapıldığımın farkında değildim.

"Ona değer mi veriyorsun?" Babasının sesi odaya girdiği andan itibaren ilk defa bu kadar sert çıktı. Sanki Alaz *evet* derse onu evlatlıktan reddedecek yahut beni öldürecekmiş gibi. İşin garip yanı, benim de bu soru karşısında heyecanlanmamdı. Cevabı beklerken elimle çarşafı sıkmamak için kendimi zor tuttum.

Bana bir ömür gibi geçen birkaç saniyenin sonunda Alaz'ın yanıtı odanın sessizliğini bir bıçak misali kesti. "Benim kimseye değer verme lüksüm yok."

Bu cümleyle beraber, ruhumda bir yerlerde birçok cam kırığı efekti yankılandı. Sebepsizce kırıldım, yükselen hevesim kendini aşağı bıraktı.

Benim aksime babası, istediği tek cevabı almışçasına, "Güzel," dedi. Biraz rahatladığını hissettim lakin ses tonu hâlâ sert ve sinirliydi. "Değer vermen gereken şeylerin sadece ailemiz, sarayımız ve soyumuz olduğunu hiçbir zaman unutma."

Alaz babasına bir şey söylemedi, belki sadece başını sallayarak onaylamıştı, bilmiyordum. Derken tekrar Kral'ın sesi duyuldu. "Kızın ailesinin olaylardan haberi yok, değil mi?"

Burada olmayan ailemin, yaşadığım olayların hiçbirinden elbette haberleri yoktu. Olsa annemin bu yaşadıklarıma yüreği dayanmazdı, kaslan gibi bir hayvanın üzerime atladığını görse hatta duysa ufak çapta bir kalp krizi bile geçirebilirdi. Kim bilir şimdi ne haldeydiler, aylardır ortalıkta yoktum ve onlarla son anımın çok da iyi olduğu söylenemezdi. Doğum günümde olduğumdan daha soğuk ve sıkılgandım onlara karşı, içten bir öpücük bile kondurmamıştım yanaklarına, sarılmaktan keyif almamıştım.

Şimdi pişmandım.

Onları hatırlamak yüreğimi burkuyordu, her an gözlerimden yaşlar dökülecekmiş gibi bir ruh halinde olduğumdan, annemin,

babamın ve kardeşimin görüntüsünün zihnimden dağılması adına biraz daha kendimi zorlayıp dikkatimi konuşmalara vermeye çalıştım.

"Babası il dışında, ticaret için Sardes'te, olaylardan çok uzakta yani. Haberin ulaşması çok zor. Gazetelere yayılmadığı müddetçe."

"Güzel," dedi Kral ikinci heceyi uzatarak. "Bu çok iyi." Kral'ın bakışlarını tekrar üzerimde hissettim. Sanırım uyuyor numarası yapmakta artık daha iyiydim.

Konunun bittiğini ve halimden tatmin olan Kral'ın odadan çıkacağını düşündüm. Doğru düşünmüş olacaktım ki odada ayak sesleri yankılandı. Bu beni biraz olsun rahatlatmıştı. Ayak sesleri durduğunda Kral'ın sesi bu sefer daha uzaktan duyuldu. "Bu arada, Sara'yı ihmal etme. Senin için en uygun eş adayını incitme."

"Annemin ağzından konuşuyormuş gibisin," dedi Alaz, babasının söylediğini onaylamak yerine. Demek dedikodular doğruydu, kraliyet Alaz'ın Sara'yla evlenmesini istiyordu.

"Bunu hepimiz istiyoruz. Sözlerimi dikkate al," dedi Kral tekrar ve başka bir şey söylemeden odanın kapısını açtı. Çıktığına emin olduğumda bu sefer Alaz'ın emrini beklemeden gözlerimi açtım. O kadar zaman zoraki bir şekilde kapatmak güçtü.

Babasının ardından bana doğru gelen Alaz daha fazla konuşmak istemiyor gibiydi. Biraz önce aramızda hiçbir şey yaşanmamış, az önce ondan neden kaçtığımı soran kendisi değilmiş gibi. Yatağın önünden geçip odanın bir ucundaki kanepeye oturduktan sonra dirseklerini dizlerinin üzerine koyup çenesini ellerine yaslayarak bana baktı. "Karnın aç mı?"

Aç mı yoksa tok mu olduğumu bilmiyordum. Midem, sanki karnımın içinden söküp çıkarılmış gibiydi. Ne canım bir şey yemek istiyor ne de karnım guruldamaktan geri kalıyordu. Yine de şu an bir şey yiyemeyeceğimi, midemin bir şey kaldıramayacağını

biliyordum. Kaldı ki aklımda dönüp duran açlığım ya da tokluğum değil, Kral'ın hakkımda düşündükleriydi.

"Babanın beni sevdiğini düşünüyordum," dedim düşüncelerimi dile dökmeme engel olamadan.

Bakışları sivrildi. Muzip tavrı yoktu. Babasıyla konuştuğu andan itibaren o soğuk, duygusuz ve umursamaz tavrını takınmıştı. "Sevgi, çıkarla doğru orantılıdır," dedi kasvetli, gizemli ifadesine gölge düşürmeden. "Çoğu, kimden daha işe yarar çıkar elde ederse, onu seçer."

Sevginin çıkarla doğru orantılı olduğuna inanıyordu. Bana göre bu yanlıştı. Bana göre, işin içine sevgi girdiğinde tüm çıkarlar korkak bir suçlu gibi bir kenara sinerdi. En güzel sevgi, birini karşılıksız sevmekti; ondan hiçbir şey beklemeden, sonsuz bir aşkla.

"Sen de seveceğin kişileri çıkarlarına göre mi seçersin?" diye sordum Alaz'a, dudaklarından dökülecek yanıtı duymak için.

Oturduğu kanepeye sırtını yasladı, siyah kot pantolonunun sardığı uzun bacakları birbirinden ayrı duruyordu. Kafasını koltuk başlığına yasladı. Biraz düşündükten sonra, "Aslına bakarsan bir kısmını," diye karşılık verdi. "Ama... hiçbir çıkar beklemeden yıllarca sevdiğim biri oldu. Sadece yanımda durması yeterliydi. Bu... çıkara girmez, değil mi?"

Kafasını kaldırıp tekrar bana baktığında ne düşünmem gerektiğine emin değildim. Bu gözü kara adamın çıkarsız sevdiği birinin olduğunu bilmek beni rahatsız etmişti. Kesinlikle. Kötü hissetmiştim. Rahatsız olmuştum. Kendimi kaptırıyordum. Elimde olmadan, en olmaz kişiye kendimi kaptırıyordum. Bir daha göremeyeceğini bildiğin bir kişiden etkilenmek saçmalıktı. Saçmalığın daniskasıydı. Kendime gelmeliydim. Düşünmem gereken şey Alaz'ın kimi sevip sevmediği değil de buradan ne zaman gideceğim olmalıydı. Beynimi, aklımı, fikrimi başka şeylerin meşgul etmesine izin veremezdim.

"Öyle," dedim sadece. Hemen toparlandım ve boğazımı temizledim. "Kral'ın söylediklerileriyle buradakilere rahatsızlık verdiğimi daha iyi anladım. Kendimi de buraya ait hissetmiyorum zaten, bir gemiye kaçak binmiş yolcu gibi tedirgin ve diken üstündeyim. Kitabı bulmak için Alkandros Sarayına ne zaman gideceğiz?"

Konular arası geçiş hızım, onları bağlayışım takdire şayandı. Alaz bir anda neden konuyu değiştirdiğimi anlasa da uymamazlık etmedi. "Uygun anı bekliyorum. Karan sarayına gitmemize şüpheyle bakmamalı."

Doğru söylüyordu, oraya gitmeden önce yalan sebepleri, altyapıyı hazırlamalıydı. Sessizce, "Anladım," dedim.

"Kirli görünüyorsun," dedi, oturduğu yerden kalkmadan bana bakmaya devam ederek. "Yemeğin gelene kadar bir duş alsan iyi olur."

Üzerimi inceledim. Ceketimin dirsek kısmı yırtılmış, çeşitli yerlerine çamurlar bulaşmıştı. Ellerim yine aynıydı, tırnaklarımın arasına varana kadar çamura bulanmıştım. Suratımda hissettiğim gerginliğe bakılırsa bu pislikten yüzüm de nasibini almıştı. Tekrar Alaz'a döndüm. "Bu odada banyo var mı?"

Başıyla onaylarken ayağa kalktı. Ben de ayaklanmak için önce sağ bacağımı yatakta sarkıttım. Ne bir acı ne de bir ağrı hissettim, yaram iyileşmiş olmalıydı. *Mucizevi.* Alaz'ın kapıya ilerlediğini görünce gözlerimi biraz daha açtım. Beni odada yalnız mı bırakacaktı?

"Nereye gidiyorsun?" dedim tek kalmayı hiç istemediğim için.

Elini kapı koluna atmadan önce bana doğru döndü. "Yemek getireceğim."

"Beni tek mi bırakacaksın?"

"Ne o Efsun?" derken gözleri hafifçe kısıldı. "Duşa seninle beraber girmemi mi istiyorsun? Öyleyse tüm yapacaklarımı iptal edebilirim."

Kaşlarımı çattım. "Ne?" diye sordum alelacele."Çok beklersin." Gülümsedi. Alay ettiğini biliyordum. Kendimi daha iyi açıklamak için konuşmamı sürdürdüm. "Ben banyodayken biri gelirse ne yapacağım?"

"Sen banyodayken birinin gelme ihtimali olsa bu odadan çıkmam." Hafiften gülümseyerek göz kırptı.

Kalbime etkilenmemesi için yalvardım ama nafileydi. Yine de Alaz'a cevap vermedim; o da tatmin olduğumu anlamıştı sanırım, başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Aldığım sıcak duşun ardından banyoda bulunan dolaptan pamuklu bir pijama çıkarıp üzerime giydim. Burası tam teşkilatlı bir hastane odası gibiydi. Kadın, erkek hatta çocuklar için bile giyilecek hasta kıyafetleri bulunuyordu. Bu, çamura bulanmış benim için çok iyi olmuştu çünkü pislik içindeydim. Saçımı da kuruttuktan sonra banyodan çıktığımda Alaz'ın hâlâ gelmemiş olduğunu gördüm. Banyoda çok uzun süre kalmamıştım, o gelmeden çıkayım diye acele etmiştim ve sadece yaklaşık on beş dakikamı orada geçirdim. Odada kimsenin olmadığına emin olduktan sonra hasta yatağına ilerledim.

Yatağa oturur vaziyette uzandığım sıra kapı tıklatıldı, gelenin Alaz olduğunu bildiğim için heyecanlandım. Kapı açıldığında onu görünce heyecanımda hiç azalma olmadı. Pembe Bisiklet'in Furkan'ından sonra kalbim ilk kez bir erkeği görünce bu denli hızlanıyordu. Elinde odaya oldukça iştah açan kokular yayan yiyecek kabı bulunuyordu. Yanıma ulaştığında kabı bana uzattı. Teşekkür ederek elinden aldım ve acıkmış bir halde pek nazik olmayan bir tavırla kapağını açtım. Kahvaltı dahi yapmamıştım. Alaz'ın üzerimdeki bakışlarını önemsememeye çalışarak dikkatimi tamamen yemeğe vermeye çabaladım. Sulu bir yemekti, içindeki patatesi ve et parçalarını seçebiliyordum fakat daha önce görmediğim bir sunumu vardı. Sosundaki baharat kokusu çok güzeldi ama bana pek tanıdık gelmemişti. Bu nedenle yemeğe

başlamadan önce gözlerimi yiyeceğim şeyden ayırmadan, "Bu ne?" diye sordum.

"Dana etli köritof. Kral'ın özel seçimi."

Bir anda tek kaşımı kaldırıp ona baktım. "Kaslan eti falan değil, değil mi?"

Neredeyse kahkaha atacakmış gibi güldü. "Kaslan eti yemiyoruz, Efsun."

Kaşlarımı kaldırdım. Tekrar yemeğe döndüğümde, "Rahatladım," dedim.

Şaşırmadığım bir şekilde adını hiç duymadığım bu yemeği yemeden önce yutkundum. Neyse neydi, kokusu fazlasıyla iştah açıcıydı. Hem buranın yemeklerini seviyordum. Metal kaşığı elime alıp sabırsızca yemeğimden bir kaşık alacağım sıra başımı kaldırıp tekrar Alaz'a baktım. Sırtını içerisinde sağlık malzemelerinin bulunduğu dolaba yaslamış beni izliyordu. "Sen yemeyecek misin?" diye sordum.

"İzlemeyi tercih ediyorum."

Dudaklarım gülümsemek için hareketlendi fakat onlara bu yetkiyi vermedim, kendimi tuttum. "Beni izlemek karnını doyurmaz ama sen bilirsin," derken kaşığımı yemeğe daldırdım, bakışlarına aldırmadan yemek dolu kaşığımı ağzıma attım ve çiğnerken ne yanıt verecek diye şiş yanaklarımla ona baktım.

Keskin çizgilere sahip kıvrımlı dudaklarının sol kenarı hafifçe yukarı kalktı. Fazlasıyla çekici siyah bakışları hâlâ arsızca üzerimdeydi. "Ben karnından önce gözünü doyuranlardanım."

Söylediğiyle ağzımdaki lokma boğazıma kaçtı ve ölecekmiş gibi öksürmeye başladım. Aynı zamanda henüz yutamadığım yemek parçaları dışarı saçılmasın diye elimi ağzıma götürdüm. Bu sırada beni izleyen Alaz'ın dudaklarından keyifli bir kahkaha döküldü. Hem öksürüp hem de yutkunmaya çalışırken çatık kaşlarımla ona bakıyordum. "Senin benimle derdin ne?" dedim ağzımdaki son yemek kalıntılarını da yuttuktan sonra. "Ölecektim."

Güzel suratında o ukala gülümsemesi hâkimdi. "Tek cümlemle ölecek hale geliyorsun, üzerindeki etkimin bu kadar fazla olduğunu düşünmüyordum."

Aferin Efsan, saçma sapan cümleler kurarak eline koz vermeye devam et böyle, harikasın! İşte böyle kalırsın adamın karşısında.

İç sesim beni dünyanın en kötü hatasını yapmışım gibi azarlarken ona hak vererek suratımı astım. Dudaklarımda kalan yemek kalıntılarını temizledikten sonra, "Seninle ne alakası var?" diye sordum dik dik bakarak. Ardından hemen gözlerimi kaçırdım. "Yemek yerken sohbet ettiğimde böyle olur genelde." Sözlerimi tamamladıktan sonra konuşmayı daha fazla uzatmamak için –uzatırsam daha da batacağımı biliyordum– yemek kabını elime aldım ve ona arkamı döndüm. Onun karşısında yemeye devam edersem bakışlarını düşünmekten lezzete odaklanamayacaktım. Arkamda durması çok daha iyiydi.

Söylediğime o da inanmamış olacaktı ki muhtemelen beni daha da küçük düşürmek istemediğinden uzatmadı. Birkaç dakika içinde yemeğimi büyük bir iştahla yedim. Kaslan saldırısı, çektiğim bıçak acısı, korkular derken fazla acıkmıştım ve şu an dünyanın en güzel yemeğini yiyormuş gibi hissediyordum.

Saldırıyı hatırlamamla, aklımdan çıkan bir detay tekrar zihnimde yer etti: *Kuray.*

En son beni kurtarmak isterken yaralandığını öğrenmiştim, şu an o da bu binanın içindeydi. İçime yerleşen acıyla ve büyük bir umutla başımı Alaz'a çevirdim. Hâlâ olduğu yerde duruyordu fakat bakışları bana değil yere odaklanmıştı. Suratındaki kendini beğenmiş gülümsemesi silinmişti, bir şey düşünüyormuş gibiydi, aklını kurcalayan birtakım sorunlar vardı sanki...

Eh, koca bir krallığın veliahdıydı ve düşünmesi gereken onlarca şey vardı. Kitap bunların içinde kim bilir kaçıncı sıradaydı.

Alaz'a neden baktığım tekrar aklıma geldiğinde zihnimi toparlayıp hemen dudaklarımı araladım. "Kuray iyi mi?"

Bakışları anında yerden ayrılıp bana odaklandı. Düz bir sesle, "İyi," dedi.

İçim biraz daha rahatlamıştı ancak yeterince tatmin olmamıştım. Onu görmek istiyordum. Bu isteğimi dile getirmekte zorluk çekmedim. "Onu görebilir miyim?"

İki avcunu da arkasındaki dolabın üzerine yaslamıştı. Böylelikle artık üzerine siyah tişörtün geçirilmiş olduğu omuz kasları gerilip kendini daha çok belli ediyordu. "Şu an değil. Biraz dinlenmesi gerekiyor. Zaten gün aydınlanmadan Nephan'a döneceğiz, Kuray da bizimle olacak, orada görürsün."

"Nephan'a mı?" diye sordum çok garip bir şey söylemiş gibi. "Kaslan tedavisinin daha uzun sürmesi gerekmiyor mu? Gerçekten yaralanmadığımı anlamazlar mı?"

"Dönmemizi isteyen Kral," diye yanıtladı. "Tedavinin orada sürmesini istiyor. Bizim açımızdan da böyle olması iyi Efsun, burada kalman tehlikeli olabilir. Her an odaya biri girebilir ve sen her an hasta taklidi yapamazsın."

Kesinlikle haklıydı ve bu beni inanılmaz sevindirmişti. Saraydan gideceğimiz yani. Burada ister istemez geriliyordum, ayrıca Alaz'ın da dediği gibi sürekli hasta numarası yapmak hiç kolay olmayacaktı. Kim bilir kaç kişi girecekti bu odaya ve kaç kişinin kötü imalarını işitecektim. Kendi kendime tiksinircesine başımı salladım.

Oturduğum yatağın üzerinde tamamen Alaz'a doğru dönüp, "Tamam," dedim. Elimdeki boş yemek kaplarını yatağın sağındaki komodine koyup Alaz'a baktım. "Teşekkür ederim. Çok lezzetliydi."

Belli belirsiz gülümsedi. Sırtını yasladığı duvardan ayrıldı ve yanıma geldi. Yatağın kenarına oturduğunu görünce şaşırdım. "Rica ederim," dedikten sonra elini kaldırıp sol yanağıma koyduğunda afalladım. İrileşen koyu kahverengi gözlerimle Alaz'a

bakarken bunu neden yaptığını çözmeye çalışıyordum. Şaşkın bir balık gibi göründüğüme emindim.

Alaz önce birkaç saniye sadece yüzüme baktı, bu sırada ben de onu incelemekle meşguldüm. Sıkı sıkıya kapattığım dudaklarımı aralayıp beni neden durdurduğunu soracağım sıra, sol elini havaya kaldırdı. Avcunu sağ yanağımın üzerine koyduğunda gözlerim bir anlığına eline değdi. Soğuk yanağım tek dokunuşuyla bir alev topuna dönmüştü. Burnum ve soluk borumun arasına bir kalkan girmişti de nefes almamı engelliyordu şimdi. Ne kadar kabullenmesem de üzerimdeki etkisi büyüktü, çok büyüktü. Başını hafifçe bana doğru eğdiğinde geri çekilmek yerine gözlerimi kapattım. İçimde bir şey geri çekilmemi engelliyordu. Ona uydum. Bu çok nadir olurdu.

Kendimi ondan gelecek her şeye hazır hissederken Alaz'ın nefesini suratımda hissettim. "Dudakların, gelişigüzel bir öpücükle katledilecek kadar değersiz değil Efsun," dediğinde gözlerim hâlâ kapalıydı. Parmağı dudağımın sol alt köşesinde gezindikten sonra ekledi. "Sadece kenarını silecektim."

Ve bu cümleyle, içinde bulunduğum duyguların derisine bir jiletle çizik atılmış gibi irkildim. Alaz'la karşı karşıya geldiğimizde, bana yaklaştığında, dokunduğunda benliğimi kaybettiğimi hissediyordum; ona çok çabuk kapılıyordum, bu duyguyu daha önce tatmamıştım. Kendimi bir başkasının karşısında hiç bu kadar kaybetmemiştim. Hoş, daha önce hiç karşı cinsle bu kadar yakınlık da kurmamıştım.

Bu... sıradan bir his olarak tarif edilemezdi. Adlandıramadığım, kesinlikle çözemediğim bir şeydi bu.

Gözlerimi açtım, Alaz'a hızlıca bir, "Teşekkür ederim," dedim ve utanç içinde, daha fazla yüzüne bakmaya cesaret edemeyip ona arkamı döndüm. "Ellerimi yıkamalıyım," diye saçma sapan bir açıklamadan sonra bacaklarımı yataktan sarkıttım ve ona bakmadan banyoya girdim.

☽

Ölüm senfonisi...

Bu melodiyi nerede duysam tanırım. Beni çok ürküttüğünden hiçbir zaman çalmaya cesaret edemedim. Tüylerimi ürpertirdi ve dinlerken bile neredeyse ellerimle kulaklarımı kapatıp duymamak için uğraşırdım.

Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum, çalan kişiyi bulsam gerekirse kemanı sertçe ellerinden alacağım. Fakat burası uçsuz bucaksız bir orman. Varilok'un soğuk, ıssız ve karanlık ormanlarından biri. Buraya nasıl geldiğimi bilmediğim gibi, buradan nasıl çıkacağımı da bilmiyordum. Senfoni koro halinde söyleniyor, bense kendi etrafımda dönüp buradan nasıl çıkabileceğimi çözmeye çalışıyorum.

Ormanın ucunda bir gölge gördüğümde bakışlarımı o gölgeye iliştiriyorum. Gölge kafasını hafifçe yana çevirince gözlerimi kocaman açıyorum. Kalbim göğsümü deler gibi atıyor. "Efser!" diye bağırıyorum.

Bu sefer hayal olmayacak kadar gerçek duruyor.

Sıkı sıkıya kapattığı dudakları hareketlenince konuşacağını anlıyorum. "Beni yalnız bıraktın!" diye bağırıyor ve ben olduğum yere mıhlanıyorum.

"Efser..." derken kekeliyorum. "Sen... sen hayaldin. Öyle olduğunu söylediler."

Biz konuşurken ölüm senfonisi arkadan çalmayı sürdürüyor.

"Kim söyledi?" derken sesi titriyor. "Bak..." Yüzünü tamamen bana dönüyor. Açık kahverengi gözleri benimkilerle buluşunca kalbimden mideme doğru bir sıcaklık aktığını hissediyorum. Gözlerim doluyor. İçimde taşan özlemi ve bunun son bulacağını düşününce ürperiyorum. "Buradayım işte."

Ellerini iki yanına açıp kendini gösteriyor. Siyah bol bir tişört ve siyah dar bir tayt giymiş, yüzünde gotik tarzda bir makyaj var. "Efser," diyerek ona doğru bir adım atıyorum.

Kafasını olumsuz anlamda sallayıp, "Hayır," diyor ve bir adım geri gidiyor.

"Efser, özür dilerim." Aynı hareketi yapıyor ve beklemeden bana arkasını dönüp hızla koşmaya başlıyor.

Senfoninin ses seviyesi artıyor.

Arkasından koşuyorum. Hem koşuyor hem de adını seslenıyorum ancak müzik öyle yüksek ki sesim Efser'e yetişmiyor. İkimiz de koşuyoruz fakat aradaki mesafe asla kapanmıyor.

Ağaçlar seyreliyor; orman yerini boş, karanlık bir araziye bırakıyor. Gök gürlüyor, yıldırımın mor ışığı Efser'in üzerine yansıyor. Efser'in koşarak gittiği yolun sonunun bir uçuruma çıktığını görüyorum. Yüreğim ağzıma geliyor. Korkuyla, "Efser!" diyorum bir kez daha. Senfoninin sözlü kısmı başlıyor. Sesim yine iletilmiyor. "Efser, dur!"

Beni duymuyor. Arkasına bakmıyor. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımı delecek seviyeye ulaşıyor. Gözlerimden tuzlu, ılık yaşlar boşanıyor. "Efser, yalvarırım dur!"

Olmuyor, ben daha cümlemi tamamlayamadan onu yakalamama bir adım kalmışken Efser kendini uçurumdan aşağı bırakıyor. Uçurumun ucuna geldiğimde kendimi frenliyorum ve tüm bunların kâbus olmasını dileyerek aşağı bakıyorum. Uçurumun aşağısında bir kaslan sürüsü var. Efser'in bedeni onların arasında kalıyor, hayvanlar Efser'in tüm uzuvlarını parçalara ayırıyor.

Gördüğüm manzarayla birlikte dudaklarımdan kulak zarını delecek düzeyde bir çığlık yayılıyor sisli dağların yüzeyine. Öyle ki bu çığlık senfoniyi bile susturuyor.

Dehşet içinde gözlerimi açtığımda nefes alış verişlerim oldukça sık ve şiddetliydi, alnımdan sıcak ter damlaları akıyordu. Boğazım kuruydu, yutkunmak istedim ancak bunu başaramadım. Onun yerine daha fazla soluyarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ses tellerim gerçekten çığlık atmışım gibi acıyordu. Korkunç bir kâbus görmüştüm. Efser'in parçalara ayrılmış

bedeni hâlâ gözlerimin önündeydi. Kirpiklerim ıslaktı, gerçekten ağlamıştım.

Başımı ellerimin arasına alarak sakinleşmeye çalıştım. Bir iki saniye öyle durdum. Hiçbir şey düzelmedi. Ne boğazımın kuruluğu geçti ne de nefes alış verişlerim düzene girdi. Ellerim titriyordu.

Biraz daha bu şekilde kalırsam nefessizlikten öleceğimi düşündüm. Yatakta doğruldum ve sağıma dönüp komodinin üstündeki bardağa titreyen ellerimle su doldurdum. Alaz'ın Nephan'daki evine döneli iki gün olmuştu. Bu iki gün boyunca eğitimlere Prens'in sevgilisi olma ayrıcalığımı kullanarak katılmamış, evden çıkmamıştım.

Suyu ağzıma götürdüm ve birkaç yudum içtim. Boğazım rahatlamıştı lakin başım hâlâ kazan gibiydi. Bardağı eski yerine bırakıp elimi kaldırdım ve rahatlamak için alnımı ovuşturdum. Gördüğüm kâbus tekrar gözümde canlandı. Efser'in bana, "Beni yalnız bıraktın!" deyişi beynimde yankılanıyordu. Çok gerçekçiydi. Ben onu sahiden yalnız bırakmamıştım, değil mi? Konser gecesi ondan ayrılmak, istediğim son şey bile olamazdı. Kaybolacaksak beraber kaybolmayı isterdim, benim yanımda ona bir zarar gelmesine asla müsaade etmezdim çünkü. Güvende olduğundan emin olurdum. Ama şimdi... gerçekten evde olup olmadığını bile bilmiyordum.

Ya o da benim gibi, buraya, belki de başka bir dünyaya düştüyse?.. düşüncesi yontuyordu beynimin tüm kıvrımlarını. Düşüncelerle boğuşmak beni yoruyordu, ölümüne üç saniye kalmış bir hastaya çeviriyordu. Gün geçtikçe daha da eritiyordu.

Gözlerimi kapatıp bir kez daha nefeslendim. Birkaç saniye sonra odanın penceresine bir şeyin çarptığını duyarak sıçradım ve sesin geldiği yöne baktım. İnce tül, pencereye çarpanın ne olduğunu görmemi engelliyordu. Başta bir kuş tıkırtısı sandım ama aynı ses üç kereden fazla tekrarlanınca dayanamadım ve pencereye yürüdüm.

Yaklaştığımda tülün ardından cama çarpan şeyi görebildim. Bu ritmik bir şekilde pencereye çarpan şey bir zarftı. Tıpkı bir ağaçkakan gibi camı gagalıyordu. Nephan'da mektupların nasıl geldiğini daha önce hiç görmemiştim. Bana kim mektup gönderirdi ki? Burası Alaz'ın evi olduğuna göre mektubun sahibi de o olabilirdi.

Önemli bir şey olduğunu düşünerek tülü kenara çekmeden pencereyi hafifçe araladım. Zarf, camın tam açılmasını beklemeden hızla içeri girdi ve parkenin üzerine düştü. Hemen camı kapatıp arkamı döndüm ve çıplak ayaklarımla birkaç adımda kâğıdın düştüğü yere vardım. Beklemeden eğildim ve dikdörtgen şeklinde katlanmış zarfı ellerimin arasına aldım. Üzerinde bir şey yazıyor mu diye kontrol edip arkasını çevirdim.

Şaşkın bir halde gözlerimi kıstım. Kâğıdın arka yüzeyinde el yazısıyla "Efsan Kılıç'a" yazıyordu.

İyiden iyiye meraklandım. Kimin bana ne niyetle bir mektup göndereceğine dair hiç fikrim yoktu. Aceleyle içinde ne yazdığını görmek amacıyla büyük bir merakla zarfı açtım. İçindeki mektup kâğıdı benim çıkarmama gerek kalmadan kendisi yükseldi ve açıldıktan sonra tam göz hizamda durdu Yine siyah bir mürekkep kullanılarak el yazısıyla bir not yazılmıştı.

Hissetmezsen sevgilinin acısını,
beden boşuna taşımasın, kalbin ağırlığını.
Sevgili Efsan,
Başına gelenleri duydum,
en kısa zamanda seni görmek,
iyiliğinden emin olmak isterim.
Alkandros Sarayı, Kral Karan Alkan

Bölüm Yirmi Üç

EFSUN

Elimdeki nota, notun yazılış gayesini anlamak amacıyla bir müddet daha baktım. İçimde bir kıpırdanma hissediyordum; hayır, bu kıpırdanma Karan'ın bana yazdığı şiirden etkilendiğim için falan değildi. Tamamen, tüm saflığıyla kitabı bulmaya yaklaşmış olmanın heyecanıydı. Alkandros'a gitmeye bahane arıyorduk ve ben iyi olduğuma göre Karan'ın beni görmek istemesini bunun için kullanabilirdik. Nota daha fazla bakmadan hazırlandım ve dışarı çıkmak için çabucak odamın kapısını açtım.

Çıkacağım esnada içeri girmek üzere olan kişiyle çarpışacakken son anda durdum. Gelen, Alaz'ın hizmetlisi Arzen'di. Kapıyı tıklatmak üzere yumruk şeklinde kaldırdığı elini indirirken kirpiklerini birkaç kez kırpıştırdı. "Bayan Efsan," dedi şaşkınca. Parlak gözlerine yerleşen endişeyle beni inceliyordu. Üzerine her zamanki kalem eteklerinden birini ve beyaz gömleğini giymiş; saçlarını çizgisini bozmadan, en ufak bir teli havada uçuşmayacak şekilde topuz yapmıştı.

"Arzen?" dedim sorar gibi. "Bir şey mi oldu?"

"Kuzenleriniz geldi efendim, sizi görmek istiyorlar. Onu haber verecektim."

"Barın ve Mehsa mı?"

Başıyla onayladı. Saraya gittiğim günden beri onlarla tek iletişimim mesajlaşmak olmuştu. Kaslan saldırısını da bu şekilde

haber vermiştim. Daha erken geleceklerini bekliyordum ancak çok fazla çalışmak zorunda kaldıklarından, buldukları ilk fırsatta gelmiş olmalıydılar. Saraydan gece dönmüştük ve henüz tedavi sürecim devam ettiği için dışarı çıkmamın yasak olduğu düşünülünce benim onların yanına gitmem zor olacak, zaman alacaktı. Neyse ki Alaz onları içeri almıştı da en azından *Nephan'daki ailem* olarak saydığım kişileri görebilecektim.

Arzen'i onaylayıp yanından geçmek için hareketlendim. Sağa doğru kayıp bana yol verdi, ben daha çıkmadan, "Efendim..." dedi. Bana öyle hitap etmemesini defalarca söylememe rağmen bırakmıyordu. "Bir rahatsızlığınız mı var? Teniniz çok solgun görünüyor."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. Bu kadar belli olduğunu düşünmüyordum. Efser'i gördüğüm sarsıcı kâbus, ormandaki siluetler aklımda yeniden oynadığında kasıldım. Elimdeki notu biraz sıktım. "İyiyim, sadece kötü bir kâbus gördüm."

Arzen birkaç kere kâbus sonrası uyanışıma denk gelmişti; hem bu yüzden hem de onu samimi ve iyi niyetli bulduğumdan ona böyle şeyleri söylemekten çekinmiyordum.

"Kâbuslarınız sizi çok kötü etkiliyor efendim," dedi gerçekten üzgün bir surat ifadesiyle bakışlarını yere eğerek. Sonra önemli bir gelişme söyleyecekmiş gibi bana baktı. Gözlerine yine o güzel parıltısı yerleşmişti. "Ben sizin için birkaç iyi karışım bulmayı deneyeceğim. Bakın görün, kâbuslarınız azalacak. Aslında birkaç ot aldım ama biraz denemem gerekiyor."

Tebessüm ettim. "Düşündüğün için teşekkürler," dedim ve konuşmayı uzatmadan yoluma devam ettim. Kâbuslarımın dineceğine dair umudum yoktu, onlar benliğimde vuku bulmuştu, ayrılmaz soyut bir parçam gibiydiler.

Elimdeki kâğıdı bırakmadan aşağı indim. Alaz'ın evinin kasvetli salonunun siyah koltuklarını ilk defa bu kadar dolu gördüm. İkili siyah koltukta çekingen bir tavırla Barın ve Mehsa

oturuyordu; Mehsa'nın bakışları yerdeydi, bir şeyden utanıyormuş gibiydi. Tam karşılarındaki üçlü koltukta Liva ve Bars vardı. Mehsa'nın neden bakışlarını kaçırdığını anlamak artık çok da zor değildi, Bars ara sıra mavi gözleriyle sert sert kıza bakıyordu. Doğrusu Bars'ın bulunduğu ortamda ben de çoğu zaman başımı yere eğmek istiyordum.

Alaz tekli koltuktaydı ve benim salona girdiğimi ilk fark eden oydu, gözlerim onunkilerle buluştuğunda yüreğimde bir kıpırdanma hissettim. *Son zamanlarda ne de sık oluyordu bu!* Şifacının benim için ayarladığı odasında aramızda geçen o konuşmalar Alaz'la olan kaçak ve hükümdar ilişkimizi farklı bir boyuta taşımıştı sanki. Adını koyamasam da aramızda sadece düşmanlığın getirdiği birtakım hislerin barınmadığını artık biliyordum. Tüm bu düşüncelerle biraz daha ona bakarak yürürsem ayaklarıma dolanıp düşeceğimi anladığım için gözlerimi hızla ondan kaçırdım ve Mehsa'yla Barın'a baktım.

"Selam," dedim, vücudumda hissettiğim yorgunluğun sesime yansımasına mâni olamadan. Sesimi duyan Mehsa başını yerden kaldırdı ve tıpkı abisi gibi bana baktı. Yüzümü gördüğünde, "Efsan!" diye bağırıp ayağa kalkarak bana doğru koştu, beklemeden sarıldı.

İlk birkaç saniye ellerim havada kalmış olsa da ben de ona sarıldım. "Ay, şükürler olsun!" dedi Mehsa, beni daha da sıkarken. "Sana bir şey olacak diye çok korktuk. Kaslan saldırısından sağ çıkmayı başardığına inanmak güçtü!"

Mehsa beni öyle sıkıyordu ki biraz daha böyle durursak kaslan saldırısından değil ama nefessizlikten ölebilirdim. Bu yüzden, "Mehsa... boğulacağım," dedim işkence çekiyor gibi bir sesle.

Mahcup bir halde, "Ay, özür dilerim..." dedi ve kollarını gevşetip benden ayrıldı.

Ona tebessüm ettikten sonra arkasında bekleyen Barın'a baktım. Kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Kollarını açtığında ona

sarılmaktan da çekinmedim ve kendimi kollarına bıraktım. Mehsa'dan daha normal bir şekilde doladı kollarını belime. Çok garipti, onlara sarılırken kendimi aile üyelerimden biriyle hasret gideriyormuş gibi hissedebiliyordum. Barın'da bir abinin verdiği güven, Mehsa'daysa bir kız kardeşin verdiği sıcaklık vardı.

Barın hafifçe sırtımı sıvazlarken kulağıma, "İyi olmana sevindik," diye mırıldandı. Kafam omzuna yaslı olduğu için yüzümü göremiyordu ama ona da bir tebessümle karşılık verdim. Hissedeceğini biliyordum.

Bu sırada tekrar Alaz'la göz göze geldik. Dirseğini koltuğun kolluğuna yaslayıp çenesini başparmağıyla işaretparmağının arasına kıstırmıştı. Kara gözleri bizim üzerimizdeydi, yine o sert ifadesini almıştı. Dondurucu bir soğukluk vardı bakışlarında ve neden bilmiyorum, bu soğukluk benim Barın'la olan sarılmamızı bitirmeme neden oldu.

"Kahvaltı hazır efendim, kalabalık olduğunuz için büyük salonda hazırladım, buyurun." Arzen küçük odanın kapısında belirmişti.

Herkes gibi ben de Arzen'e bakıyordum. Mehsa, "Biz artık gidelim o zaman," deyince hemen ona döndüm.

"Kahvaltıya kalabilirsiniz!" dedim itiraz eder gibi. Onların ne zor şartlar altında yaşadığına şahit olmuştum. Geceleri gündüzleri belli olmadığından kesinlikle doğru düzgün yemek yemiyorlardı. En azından bugün güzel bir ziyafet çekmelerini sağlayabilirdim. Ardından hemen Alaz'a baktım; sonuçta onun eviydi, burada onun kuralları geçiyordu ve bu isteğimi ona teyit ettirmek için, "Değil mi?" diye sordum. İtiraz etmemesini istiyordum, etmeyeceğini düşünüyordum.

Öyle de oldu. Alaz bana sözlü bir yanıt vermedi ancak *evet* dercesine başını salladı.

Bu onayla Barın ve Mehsa bakıştılar. Onları ikna etmek için tekrar konuştum. "Lütfen. Sizinle biraz daha vakit geçirmek istiyorum."

"Peki, madem," diye mırıldandı Mehsa. Bakışlarını arkasındaki Bars'a çevirmemek için kendini zorladığını anlayabiliyordum. Mehsa'yı ilk defa bu kadar çekingen ve tırsmış olarak görüyordum. Bars'tan gerçekten çekiniyordu.

"O zaman buyurun." Arzen tekrar konuştuğunda ben de aynı şekilde başımla yemeğin yenileceği salonu işaret ettim. Fakat onlar benim unuttuğum kuralı iyi hatırlıyorlardı. Burada öğrendiğim bir şey varsa o da hiçbir yerde kraliyet ailesinden daha önde olmaman gerektiğiydi. Yürümek için Alaz, Bars ve Liva'yı bekledik. Önümden geçen Alaz bana kısa bir bakış attı, bu boş bir bakış değildi, sorgulayıcıydı. Yalnız kaldığımız ilk an bana bir şey soracak gibiydi. Gerginliğimi hissetmiş olabilir miydi? Sonuçta Arzen kafama taktığım bir şey olduğunu anlamıştı. Alaz Şahzade'nin de gözünden böyle şeylerin kaçtığını pek görmemiştim.

Barın'ın kolumu dürtmesiyle Alaz'ın arkasından bakıp düşünmeyi zoraki olarak bıraktım. "Yürüsene kızım artık, ben acıktım."

Yemek yemek için benim de yürümemin gerektiğini hatırladığımda Barın'ın dediğini yaptım ve Alaz'ın gün ışığında bile karanlık bir hava taşıyan evinde yemek salonuna ilerledim.

Arzen, gerçekten söylediği gibi, değil altı kişinin, şehrin tamamının doyabileceği bol malzemeli bir kahvaltı hazırlamıştı. Tam karşımda oturan Barın'ın sofraya bakan gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum ve bu beni biraz olsun mutlu hissettiriyordu.

"Duyduğuma göre burada oldukça zengin bir kahvaltı gerçekleşecekmiş." Bu sözler ortamdaki sessizliği bir balta görevi üstlenerek böldüğünde herkes gibi ben de sesin geldiği yöne baktım. Topallayarak masaya yaklaşan, tek kolu sarılı olan Kuray'ı görünce ayaklandığını görmenin verdiği heyecanla içime bir nefes çektim. Ayağına da bir yara aldığından haberim yoktu ancak görünüşe bakılırsa öyleydi.

"Oğlum, yataktan niye çıkıyorsun?" diye kızdı Bars, Kuray'ı görür görmez konuşmasına fırsat vermeden. Onu bir abi gibi

sahiplendiğinden bu söylediklerini garipsemedim, iyiliğini istiyordu. Bars herkesin iyiliğini istemezdi, buna ben güzel bir örnektim.

"Ne yapayım?" diyen Kuray'ın yeşil hareleri masanın üstünü süsleyen yiyeceklerde gezindi. "Siz burada envai çeşit yemek yerken benim çanotlu şifa çayı içmem adaletli değil. Zor bile dayandım."

"Onu geri zekâlı gibi kaslanın önüne atlamadan önce düşünecektin." Bars yine laflarının odak noktasına alttan alta beni yerleştirmişti. Alnına düşüp bakışlarına gölge oluşturan sarı saçları gözlerinin içinde yatan öfkeyi gizleyemiyordu. Bana bakmasa da tüm sinirinin esas kaynağı bendim, bunu biliyordum. Ama ben ona ne yapmıştım ki? Buraya gelmek, isteyerek yaptığım bir şey değildi, gidecektim de zaten. Ne diye sürekli laflarıyla üzerime geliyordu?

"Kaslanın önüne mi atladın?!" Mehsa, hipnotize olmuş gibi kahvaltı yapan abisinin aksine konu ilgisini çekmiş olacak ki dehşetle açılan iri mavi gözleriyle Kuray'a baktı. Onu şöyle bir süzdü, kolundaki sargıya baktı ve gözleri daha da açıldı. "Hi!" diye korku dolu bir ses çıkardı küçük fakat dolgun dudaklarından. Çok şaşkın, bir o kadar da tatlı görünüyordu. "Kolunuzdaki sargı, kaslan yarasını kapatmak için mi sarıldı?"

Mehsa'nın ilgisini gören Kuray'ın yüzünde halinden memnun, çapkın bir gülümseme canlandı. "Ah, şaşkın kız," dedi, masanın en ucundaki sandalyeyi çekip otururken. Bir saniyeliğine gözleri bana değdi. "Yoksa Efsan sana, onu nasıl kurtarmaya çalıştığımı anlatmadı mı?" Ona belli belirsiz gülümsedim. Bakışları tekrar Mehsa'yı buldu.

Mehsa'nın gözlerindeki ışıltı biraz daha arttı ve birleştirdiği ellerine yasladığı yüzünde hayranlık dolu bir gülüş yeşerdi. "Efsan'ı kurtarmaya mı çalıştınız?"

Kuray iyice havalandı. Boşta kalan elini ensesine doğru götürüp gerindikten sonra bukleli, kumral saçlı kafasını aşağı yukarı

hareket ettirdi. "Bir kurtarıcı olarak bunu yapmam gerekliydi." Bana bakıp göz kırptı; bakışları, tepkisini görmek için olacak, tekrar Mehsa'yı buldu.

Mehsa'nın gözbebeklerinden kırmızı kalpler çıkıyordu âdeta, ağzı hayranlıkla açılmıştı. "Siz... gerçekten muhteşemsiniz."

O sırada kahvaltısını yapmaya devam eden Bars ağzındaki lokmayı çiğnerken iğnelercesine güldü. Ancak bu Mehsa'nın umurunda olmadı, duymadı bile, ilgi odağı hâlâ Kuray'dı. Bars kafasını onaylamaz bir ifadeyle salladı ve tabağındakileri yemeye devam etti. Liva'ysa bu konuların hiçbirine dahil olmamıştı fakat arada çaktırmadan Kuray ve Mehsa'nın samimileşen konuşmasına baktığını yakalamıştım.

Kuray'ı seyrederken elimde olmadan hüzünle gülümsedim. Gözleri hafiften baygın duruyordu; evet, neşeliydi fakat her zamanki neşesinden bir tutam daha azdı bu. Yaralandığı açıkça belliydi. "Nasılsın?" diye sordum, bu olayı benim yüzümden yaşamış olmasının verdiği mahcubiyetle doluydum.

"Güzel bir kızı kurtarmaya çalışırken âdeta bir süper kahraman gibi yaralandım, daha iyi nasıl olabilirim ki?"

Tebessüm ettim fakat Bars'ın, "Aptal," diye homurdanışıyla tebessümüm suratımda asılı kaldı. Bakışlarımı ona diktim ancak duyduğumu anlamasına rağmen hiç de rahatsız gibi değildi hatta sırf benim duymam için söylediğine emindim. Kuray'ın benim için yaralanmasını aptallık olarak görüyordu.

Kuray'dan acılı bir inleme duyulduğunda Liva oturduğu koltukta endişeyle kıpırdandı. Ben de anında tüm ilgimi tekrar ona verdim. "İyi misin?"

"Aslında..." dedi kıvranır gibi. Kısık gözleriyle bana bakıyordu. "Bu yaptıklarıma karşılık beni bir öpücükle ödüllendirseydin daha iyi olabilirdim."

Dudaklarını öne doğru büzüştürdüğünde söylediğinde ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Kendine gel, yoksa ben öpeceğim seni."

Kuray sağında kalan Alaz'a baktı. "Sen de bunun için an kolluyorsun, bilmiyorum sanma."

Gözlerimi Alaz'a dokundurduğumda kaşlarını çattığını gördüm. Hemen sonrasında Kuray'ı yanıtladı. "Biraz daha saçmalamaya devam edersen seni on kaslanın önüne atarım."

Kuray kaşlarını kaldırarak bana bakıp, "Kesinlikle beni kıskanıyor," diye fısıldadığında gülümsemeden edemedim. Hiç yara almış gibi değildi, adamın neşesi üstünden hiç eksik olmuyordu ve biraz muhabbet etsen en üzgün halinde bile gülebilirdin.

Ortam yeniden sessizliğe gömülünce ben de karnımı doyurmak için tabağıma yöneldim. İri domates dilimini kestim, çatalıma batırdıktan sonra ağzıma atmak için hareketlendim. Yemek istedim lakin lokmayı ağzıma atamadan gözlerimin önünde tekrar kız kardeşim Efser'in yüzü belirdi. Ağzım açık kaldı, domatesi yiyemedim ve tekrar yerine bıraktım. Boğazımdaki o yumru yeniden dirilince gözlerim sızladı, elimi boynuma götürüp sakinleşmek amacıyla ovaladım.

Berbat bir kâbustu, her ayrıntısı kaliteli bir plak gibi beynimde oynuyordu. Uzun zamandır bu kadar gerçekçi bir kâbus görmemiştim. Ve bu gerçekçilik bana *acaba* dedirtiyordu. Acaba Efser gerçekten burada olabilir miydi? Benimle rüyalar aracılığıyla iletişim kurmaya çalışıyor olabilir miydi? Belki o da usta bir büyücünün yanındaydı ve kendisine yardım edilmesini sağlamıştı. İmkânı var mıydı?

"Neyin var?" Kulağıma ılık bir nefes gibi yayılan bu sesle düşüncelerim cam misali kırılıp parçalara ayrıldı. Yanımda oturduğunu unuttuğum Alaz kafasını bana çevirmiş ve kulağıma eğilmişti. Çoğu zaman bende ters bir şeyler olduğunu büyük bir ustalıkla çözebiliyordu. Bu yüzden sorusuna şaşırmadım.

Hâlâ tabağıma bakmaya devam ederken başımı gelişigüzel salladım. O, Efser'in burada olamayacağını söylemişti. Bu

olaydan şüphelendiğimi anlarsa yine beni burada olmadığına ikna edecekti; bundan dolayı, "Hiç..." dedim kısık bir sesle. "Hiçbir şeyim. Sadece... seninle paylaşmak istediğim bir şey var."

Kaşları çatıldı. Ona Efser'le ilgili yaşadıklarımdan bahsetmesem de hâlâ anlatabileceğim bir şeyler vardı. Sandalyemi biraz geriye çektim, dar cebime sıkıştırdığım not kâğıdını çıkardım ve Alaz'a uzattım. Bana burada yardım edebilecek tek kişi oydu, bunu biliyordum ve artık hiçbir gelişmeyi ondan saklayamazdım, ondan saklamanın yararıma olmayacağının farkındaydım. Bundan dolayı notu ona uzatırken hiç endişe etmedim.

"Ne bu?"

"Karan yaralandığımı öğrenmiş ve bana bir not yollamış. Güzel haber. Beni görmek istiyor. Düşündüm ki sarayına tekrar gidebilmek için bu..."

Alaz'ın elimdeki notu bir hışımla almasıyla açıklayıcı cümlemi yarıda kesmek zorunda kaldım. Beklemeden yazıları okumaya koyuldu. Bense bu sırada, "Harika bir gelişme, değil mi?" diye sordum.

Yazıları okudukça Alaz'ın ifadesinin rahat bir hal alacağını düşündüm ama aksine kaşları daha da çatıldı, elindeki notu buruştururken ağzının içinde bir küfürle homurdandı. Böyle bir tepki vermesine şaşırdım. Beni Karan'ın sarayına en başta benden etkilenmesi için götürdüğünü söyleyen kendisiydi. Evet, bunu unutmamıştım. Alaz da bu notla amacına ulaştığını anlayıp sevinmeliydi. Bir taşla iki kuş vurulmuştu işte. Hepimiz o saraya yeniden nasıl girebileceğimizi düşünüyorduk ve bu altın bir biletti. Yani öyle olacağını düşünüyordum. Fakat Alaz'ın tepkisi, bunun tam tersi olduğunu söylüyordu.

Gözlerimi kısarak, "Sevinmedin mi?" diye sordum.

Kafasını kaldırdı ve kurşun saçan bakışları gözlerime isabet etti. "Neyine sevineceğim?" dedi tersler gibi, sesi oldukça sert çıkmıştı. "Karan'ın kaslan olayını öğrenmiş olmasına mı?"

Siyah gözlerine öyle bir öfke bulutu yerleşmişti ki bir an Karan'a bu olayı anlatan benmişim gibi gerildim. Dudaklarımı birbirine bastırıp yutkundum. Sonra nefeslendim. "Elbette hayır. Ama beni görmek istediğini söylemiş. Yani sarayına..."

"Unut bunu," dedi Alaz, yine beni dinlemeyi seçmeyerek. O sırada avcunun içinden duman çıktığını fark ettim. Kâğıdın içinde olduğu avcundan duman çıkıyordu, kâğıdı yakmıştı. Elini kapatıp açtığında ne duman ne alev ne de kâğıt kaldı. Tekrar bana döndü. "Onunla tek başına bir münasebete girmeyeceksin. Saraya girmenin bir başka yolunu bulacağım, bu daveti kabul edemezsin."

"Neden?" diye çıkıştım, söylediklerinin hiçbirini mantıklı bir açıdan düşünemeden. Bu sefer siniri gözlerine yansıyan ve öfkesinin sesine yansımasına engel olamayan taraf bendim. "Bundan daha iyi bir yol nasıl bulabiliriz? Ben artık bir şekilde bir sonuca ulaşmak ve bir an evvel evime dönmek istiyorum."

O sırada Kuray boğazını temizledi. "Biz doyduk. Kalksak iyi olacak."

Sandalyesinden destek alarak ayaklandığında Liva onu başıyla onayladı. Barın ve Mehsa kuşkulu gözlerle bana baktıklarında gözlerimi kapatıp açarak onları teskin ettim. Artık Alaz Şahzade'yle yalnız kalmak beni korkutmuyordu çünkü bu ilk kez olan bir şey değildi. Masadakilerin gitmesini sessizce bekledik.

Yalnız kaldığımızda Alaz'a döndüm. Bakışları ciddiyetini korudu, asla yumuşamadı. "Ben de düzgün adımlarla sadede gelmeni istiyorum," diye devam etti tane tane. "Sen... benim sevgilimsin ve Karan'ın sarayına onun davetiyle gitmeyi istiyorsun. Bu akla mantığa sığan bir olay mı? Üstelik tek başına ne yapabileceksin? Böyle bir notun karşılığında o saraya gideceksen yanında ben olmayacağım demektir."

"Neyin düzgün adım olup neyin olmadığına nasıl karar veriyorsun?" derken sesimde bir avuç diken taşıyordum âdeta. "Bir

plan yapılır. Oldukça saf bir mektupla güzel bir davet aldım. Hem..." deyip çenemi kaldırdım. "Sen değil miydin Karan'ın benden etkilenmesi için beni onun sarayına götüren? Şimdi ne oldu?"

"Sen de buna inandın mı?"

Kaşlarımı çattım. "İnanmamam mı gerekiyordu?"

"Gerçekten, sana gün içinde onlarca şey söylüyorum ve sen sadece aklında bunu mu yaşatıyorsun?"

"Hiç şaka yapıyor gibi değildin."

"Şaka yapmıyordum çünkü. Benimle içeri girdiğin andan itibaren Karan'ın senden etkilendiğini anlamıştım. Fakat seni oraya götürme sebebim kesinlikle bu değildi."

"Ya neydi?"

"İnsan olduğunu biliyordum," dediğinde duraksadım. "Birkaç gün buralarda olamayacaktım ve ben buralarda yokken senin tek başına yanlış bir şey yapıp yakalanmana engel olmak istedim. Bu yüzden benimle gelmen en iyisi olacaktı." Dudaklarım büyük bir hayretle aralandı. "Orada Karan'ın senden etkileneceği hiç aklıma gelmemişti. Güzelliğinin sadece bana görünmesini isterdim ancak ne yazık ki metrelerce öteden bile herkes tarafından fark edilebiliyor."

Ansızın söyledikleriyle kalbimde birkaç gül tomurcuklandı, kırmızı yaprakları yanaklarıma renk verdi. Asla böyle bir yanıt beklemiyordum. İnsan olduğumu o zamandan bilmesine de şaşırmıştım ama bana büyüyle yatak yapmamı söylediğinde anlamam lazımdı. Bir şekilde beni sınıyordu ve böyle düşününce söylediklerini mantıklı buluyordum.

"Tabii, hakkımdaki gerçeği bildiğini bana söylemediğinden, yeni bir gerekçe sunman gerekiyordu."

Başıyla onayladı.

"Madem o zamanlar biliyordun insan olduğumu, neden bu kadar geç söyledin?"

"Bir karar vermem gerekiyordu."

"Hangi konuda?"

"Yine sorguya çekilen ben oldum," dedi. "Efsun. Daveti kabul etmiyorsun. Bitti."

Tuttuğum nefesimi yavaşça serbest bıraktım. Gözlerimi kısıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sürekli bir şeyleri yapmam ya da yapmamam konusunda emirler veriyorsun ama doğru düzgün hiçbirinin sebebini söylemiyorsun."

"Sebep söylememe gerek mi var? Buraya dışarıdan gelen bir başkasını yanımda tutup yapması ya da yapmaması gereken şeyleri söylesem hayatta kalmak uğruna sözümden çıkmazdı."

"Normalini bulsaydın o zaman," dedim. Sorgusuz sualsiz beni yanında tutmasını, etten kemikten bir kuklaya çevirmesini izleyemezdim. Bana bir şeyleri açıklaması gerekiyordu, bir plan yapacaksak benim de öncesinde her detayından haberdar olmam gerekiyordu. Alaz'ın yaptığıysa beni işe planın ortasında hatta sonunda dahil etmekti. Yanında neden kaldığımı bile tam olarak bilmiyordum. Adam gizemle doluydu.

Çatık kaşlarımla ona bakarken o ciddiyetini kaybetmeden komik bir şey söylemişim gibi gülümsedi. "Ben anormal seviyorum."

Bu değişik bir andı. Bir anda bedenimdeki tüm kanın ısınmaya başladığını hissettim. Bu ılıklık hissi, Alaz'ın katı ifadesine rağmen yanaklarında iki kusursuz çizgi oluşmasını ve bembeyaz dişlerinin gözler önüne serilmesini sağlayan gülümsemesinden mi yoksa *seviyorum* kelimesinden mi kaynaklanıyordu, karar vermek çok zordu. Yanaklarıma nükseden sıvıyı hissederken hafifçe boğazımı temizleyip başımı ondan başka yöne çevirdim. "Her şeye bir cevabın var."

"Buna hayıflanmak yerine, sana cevap verdiğim için onur duymalısın."

Gözlerimi ondan ayırıp odadaki siyah şifonyere bakmam çok uzun sürmedi ki söylediğiyle tekrar Alaz'a baktım. "Ah, doğru.

Karşımda bir veliaht prens olduğunu ne çabuk unutuyorum. Şeref duydum, Efendimiz Alaz."

"Ha şöyle," dedi tatmin olmuş gibi, kaşlarını havaya kaldırarak. Ardından çenesiyle yatağın üzerine bırakmış olduğu kahvaltı tabağını işaret etti. "Şimdi karnını doyur. Hiçbir şey yemedin."

"Bana emir verme," diyerek çatalımı elime aldım.

"Ağız alışkanlığı," diye karşılık verdi. Güzel, en azından bu emrivaki sözleri bile isteye söylemediğini ima ediyordu. Bunu bilmek işleri biraz daha katlanılır yapabilirdi.

Çatalıma sosis dilimi taktığımda, "Evine gitmek için sabırsızlandığını biliyorum," dedi. Lokmayı ağzıma atamadan ona baktım. Kollarını göğsünde birleştirmiş, sandalyesinde geriye yaslanmıştı. "Sana yardımcı olacağımı da söyledim, sözümden dönmüş değilim. Ama bu... bu şekilde olmaz. Karan'ın sarayına gitmek için ona bir zarf gönderdim, daha bu sabah."

Kaşlarım yukarı kalktı, dudaklarım aralandı. "Bilmiyordum."

"Saraya girmek için sana gönderilen o saçma nota ihtiyacım yok, Efsun. Karan'ın yaptığı kesinlikle etik değil ve bu not ben davetiyeyi göndermeden önce gelmiş olsaydı... kapısına hoşgörüyle gitmezdim."

"Sevgiline sarkıntılık yaptığı için mi?"

"Sana, sarkıntılık yaptığı için," dedi. Gözlerimi kıstığımda ekledi. "Bu yüzden," elini ters çevirdi, dudaklarını büzdü ve kalan külleri üfleyerek yok etti. "Bu yersiz not ne senin eline ulaştı ne okudun ne de bana gösterdin. Ufak bir büyü hatasıyla gökyüzünde süzülürken kayıplara karıştı." Elini indirirken omuz silkti. "Anlaştık mı, sevgilim?"

Gözlerimi birkaç saniye daha üzerinde tuttum. Ardından kafamı sallayarak hipnoz olmuş gibi onu izlemeyi bıraktım. "Anlaştık, efendimiz Alaz," dedim ve çatalımdaki sosis dilimini ağzıma götürüp çiğnemeye başladım. Beni izlerken gülümsediğini biliyordum.

☽

Geçen beş günün ardından Alkandros Sarayına gitmek için yola çıktık. Bu beş gün boyunca ben eğitimlere katılmadan evde durdum. Alaz'ı ise çok gördüğüm söylenemezdi, günlerinin çoğunu sarayda geçirmişti. Bazen sabaha karşı gelmiş, bazense hiç uğramamıştı.

Nihayetinde üç saatlik yolu bitirip devasa ağaçların çevrelediği ormanları aştıktan sonra Alkandros'a ulaştığımızda hava henüz kararmamıştı fakat akşam olmak üzereydi. Bahçe kapısının önünde duran yüzleri kapalı iki Alkan muhafızı ellerindeki koca büyülü kılıçlarla yaptıkları X işaretini bozdular, bu sayede bahçenin büyük demir kapısı kendiliğinden açıldı. Bununla beraber Alaz zaten çalışır vaziyette olan arabasını bahçeye sürdü. Liva ve Bars olası bir duruma karşı sarayın dışında pusuda bekleyecekleri için bizimle değillerdi.

Karan Alkan üzerine geçirdiği, kavruk teniyle uyum sağlayan simsiyah takımlarından biriyle sarayına çıkan merdivenlerin ucunda bekliyordu. Yanında kız kardeşi Arya vardı, kabarık bir elbise giymişti, elbisesi bu sefer yerlere sürünüyordu, diğerlerine nazaran daha usturuplu olduğu söylenebilirdi.

Alaz'ın gözlerinin nerede olduğunu bilmek amacıyla çaktırmadan onu süzdüğümde Karan'a baktığını gördüm ve anlamsızca rahatladım.

"İnebilirsin," dedi çalıştırmak için bir anahtara ihtiyacının olmadığı arabasını durdururken. Dediğini yapmak için emniyet kemerimi açmaya koyulduğumda, "Karan'la arandaki mesafeye dikkat et," diye ekledi.

"Bu bininci söyleyişin," dedim ona ters ters bakarken. "Adamın dibine girmeye meraklı değilim."

"Aferin," dedi ve hafiften gülümsedi. "İnince elini tutacağım."

"Gerek var mı?"

"Sevgiliyiz ya."

"Belki ben öyle şeylerden hoşlanmıyorumdur?"

"Kimse benimle el ele tutuşmaktan hoşlanmazlık etmez, Efsun."

Ona yan yan baktım. "Bu kendini beğenmişlik ruhunda mı vardı yoksa aldığın eğitimlerle mi ilgili?"

"Doğamda var, sevgilim," diye karşılık verdi. "Öznel bir durum değil."

Bana göz kırptıktan sonra arkasını dönüp arabadan indiğinde gülmek üzere olduğumu fark ettim. Son zamanlarda Alaz Şahzade'nin hareketleri sinirime dokunmak yerine hoşuma gitmeye başlamıştı ve bu kesinlikle doğru değildi. Barın, Alaz'ın evine geldikleri gün yalnız kaldığımız bir an beni büyük bir ciddiyetle uyarmıştı. Uykudayken bile uyanık olmam, ne olursa olsun tamamen güvenmememem konusunda. İşin altında neler döndüğünü bilmiyorduk ve haklıydı da. Ama bazen, ne aklıma ne de kalbime söz geçirebiliyordum.

Alaz kapısını kapattığında bu düşüncelerle daha fazla boğuşmamam gerektiğini kendime hatırlattım. Üstesinden gelmemiz gereken bir görev vardı. Kapımı açtım ve dışarı çıktım. Akşamın ayazı kendini daha da sert esen yelleriyle belli ediyordu. Ellerim anında üşümüştü; taba rengi, ince askılı saten elbisemin üstüne giydiğim suni kürk görünümlü ceket beni ısıtmaya yeterli olmuyordu. Arabanın tampon tarafında Alaz'la yan yana geldik. Alaz arabanın içinde bahsettiği gibi elimi tuttuğunda kalbim bir an hızlandı ve bu hoş etkiyi ona yansıtmadan içimde tutmak için çok çaba sarf etmem gerekti. Sıcacık parmakları tenimi kavradığında yüzüne bakmadan karşıya odaklandım. Eli alev alev yanan bir şömineydi sanki, anında ısıtmıştı tüm bedenimi.

Birlikte yürümeye başladığımızda kafasını eğdi, nefes aldığını duydum. "Başını da omzuma yaslayabilirsin."

Göz ucuyla ona baktım. "Oldu, hatta saraya da senin kucağında gireyim."

"Bana uyar."

Alay ettiğini biliyordum, hafiften gülümseyişi de bunu tescilliyordu. Kaşlarımı kaldırdım. "Çok beklersin."

"Çok güzelsin." Kan akışım hızlandı, bir cevap vermek yerine tek kaşımı kaldırdığımda, "Sevgilim," diye ekledi. Role girdiğimizi hatırlayınca yutkundum ve adamın her sözünün beni serseme çevirmesine sinirlendim.

Dilimle dudaklarımı ıslattım ve gülümsedim. "Teşekkür ederim, *sevgilim*."

Her adımımızda Karan'a biraz daha yaklaşıyorduk ve her adımımızda Karan'ın bakışlarını biraz daha net hissediyordum. Onu en son Alaz'ın insan olduğumu bildiğini söylediği gün, kraliyet balosunda görmüştüm. Alaz onu büyüyle bayıltmıştı.

Ne utanç verici anılar.

"Sizi ikinci kez krallığımızda ağırlamak ne büyük onur!" Karan, tam karşılarına geçtiğimizde koyu kahverengi gözlerini nihayet benden ayırıp sadece Alaz'a odaklandı. Yüzüne, kesinlikle sevecen ya da sıcakkanlı olmayan, kendine has bir tebessüm hâkimdi.

"O onur bize ait," dedi Alaz ama aslında bu söylediğinde ciddi olmadığını biliyordum. Karan'la el sıkıştıktan sonra güzel kız kardeşi Arya'ya döndü. "Prenses," dedi etkileyici bir tonla ve elini uzattı. Arya bunu bekliyormuş gibi hafif bir gülümsemeyle taçlanan beyaz suratının ardından elini Alaz'ınkinin üzerine koydu. Alaz tuttuğu eli kaldırarak dudaklarına bastırdı ve benim içim *cız* etti. Bu manzarayı daha fazla görmemek için bakışlarımı kaçırdım.

"Bayan Efsan, üşümüş görünüyorsunuz." Karan'ın sesiyle koyu gökyüzüne ilişen harelerimi yere indirip tekrar onlara döndüm. Bu sırada Alaz ve Arya'nın ellerinin ayrıldığını gördüm. İkisine de bakmadan tüm ilgimi Karan'a vererek, "Sadece ellerim," dedim.

Tıpkı Alaz'ın Arya'ya yaptığı gibi elini, elimi tutup öpmek için uzattı. Hiçbir şey düşünmeden avcumu avcuna bastırdım.

Parmakları elimi kavradığında, "Ah, bu narin ellerin üşümesi çok üzücü," diye yanıtlayıp dudaklarına götürdü. Alaz'ın bakışlarını tam o noktada hissettim fakat umursamadım. Aksine Karan'a hoşnut bir gülümseme yolladım. Ancak yabancı bir erkeğin dudaklarını tenimde hissetmek çok da hoşuma gitmemişti.

"Ama sizi iyi görmek sevindirici. O elim kaza yüzünden bir şey olacak diye çok endişelendim," derken gözleri Alaz'a değdi. *Elim kaza* diye bahsettiği şey kaslan saldırısıydı.

Alaz, Karan'ın attığı yeme düşmedi ve ona cevap vermedi. Bense üzüntülerini dile getirmesine karşılık bir teşekkür olarak hafiften tebessüm ettim. Karan daha derinden gülümsedi ve nihayet elimi bırakıp sarayın kapısını gösterdi. "Buyurun lütfen, daha fazla üşümenizi istemem."

İlk önce içeriye krallığın sahipleri, yani Karan ve Arya girdi. Ben de Alaz'la arkalarından ilerledim. Kapıdan içeri girmeden hemen önce belime yerleşen elle kaşlarımı gözlerimin üzerine indirip Alaz'a baktım. Elinin ardından dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, benim sormama gerek kalmadan sessizce konuştu. "Karan'la olan mesafene dikkat et demiştim."

"Sadece selamlaştık, elini havada mı bıraksaydım?" dedim altta kalmayan bir tavırla.

"İyi fikir," diye yanıtladı beni. "Gerekirse öyle yap." Konuyu üstelememe imkân vermeden geri çekildi.

Sarayın aydınlatması meşalelerle desteklenmiş ihtişamlı koridorlarından ilerleyip yemek salonuna geldiğimizde Arya yüzünde açan gülümsemeyle gösterişli demir kapıdan girmeden önce bize –daha doğrusu Alaz'a– dönüp, "Sizin için Alkan mutfağının en güzel yemeklerinden hazırlattık," dedi. Alaz da karşılık olarak ona çekici bir tebessüm bahşetti.

Sadece teşekkür mahiyetinde gülümsemişti fakat bu beni sinirlendirmişti. Bu sinirin formalite sevgililik mevzusu yüzünden olduğunuysa hiç düşünmüyordum.

Onları izlemenin asabımı bozduğunu daha buraya girdiğimiz an anlamıştım, bu nedenle tekrar Karan'a bakmanın daha sağlıklı olacağını düşünüp öyle yaptım. Büyük demir kapı kendiliğinden açıldığında Karan'ın yine bizi beklemeden içeri gireceğini düşündüm fakat o bu sefer durdu, elini nazikçe havalandırıp, "Buyurun lütfen," dedi içeriyi göstererek. Salona yumuşak tonlarda çalan bir keman hâkimdi, Karan'ın müziğe önem verdiğini biliyordum ve o kendiliğinden çalan enstrümanları tekrar görebileceğim için heyecanlandım.

Alaz bana bir işaret vermeden yemek salonuna ilerledi. Ben de müziğin etkisinden çıkıp arkasından bir adım atacaktım ki Arya denen yılışık kız çevik bir hareketle önüme geçti ve hızla Alaz'ın yanına ulaştı.

"Bayan Efsan." Karan bana tekrar salonu işaret ettiğinde ne ara çattığımı bilmediğim kaşlarımı kaldırdım ve bakışlarımı o ikisinden ayırdım. Tebessüm etmeyi denedim. Ardından Karan'la yemek masasına yürüdüm. Birkaç adım attıktan sonra gözlerim hemen kendiliğinden çalan orkestrayı seçti ve dudaklarım bu sefer gerçekçi bir gülümsemeyle şekillendi.

"Sizin için," dedi Karan, ben şevkle orkestrayı izlerken. Kafamı ona çevirdiğimde açıkladı. "Normalde yemek salonunda bu orkestra yoktu; ama ilk geldiğinde çok beğenmiştin ve artık burada olmasına karar verdim."

Kabul etmek gerekirse fazlasıyla zarif bir düşünceydi. "Bu çok ince bir hareket," diye yanıtladım Karan'ı genişleyen gülümsememle. Gözlerim yemek masasına oturan Alaz'ın simsiyah olmuş uyarıcı hareleriyle buluşunca gülümsemem hafiften soldu.

Tekrar önüme döndüm ve boğazımı temizleyerek masaya ilerledim. Karan'ın adımları da bana uyum sağladı. Dört kişiye göre hayli uzun olan masanın önüne geldiğimizde Karan oturmam için Alaz'ın yanındaki, bir tahtı andıran sandalyeyi geriye çekti.

Oturduğumda masanın etrafından döndü, Alaz'ın tam karşısındaki sandalyeye de kendisi oturdu.

Uzun dikdörtgen masanın üzeri meyvelerle, peynir çeşitleriyle, salatalarla, rulo böreklerle ve çöreklerle doluydu. Fakat bu yetmemiş olacaktı ki Karan'ın parmak şıklatmasıyla az önce girdiğimiz kapıda orta yaşlarda, zayıf, dazlak, siyah smokinli bir erkek hizmetli belirdi. Hizmetlinin sürdüğü, küçük olmayan servis sehpasına bakılırsa masaya daha konacak şeyler vardı.

"En iyi balık, Alkandros sularında yetişir," dedi Karan, hizmetli adam yemek kapağını açarken. Ben *bir balık en fazla ne kadar iyi ve değişik olabilir ki?* diye düşündüğümde gümüş kapak açıldı ve baharat kokan buharlar etrafa yayıldı. Tütsülenmiş balığın kokusunu içime çektiğim an acıktığımı fark ettim. Buharlar dağılınca esas şaheseri gördüm. Kenarları fırınlanmış patateslerle çevrili balık iri bir kuzu kadar vardı, öyle ki kuyruğunu ve yüzünü görmesem buna kesinlikle bir kuzu derdim.

Dört kişiye bunca şey çok çok fazla değil miydi? Bununla Afrika'daki bir ülkenin insanlarını doyurabilirdik.

"Halkı kıtlıkla savaşan bir kral için, gereksiz şişirilmiş bir sofra değil mi?" Bu cümle, tam garson balığı masanın ortasına koyduğu an Alaz'dan çıktı.

Karan'ın koyu kahverengi gözleri anında Alaz'a değdi, sinirleneceğini düşünüyordum. Lakin aksine gülümsedi. "Kral olduğum için böyle bir sofradayım, halkla aynı seviyede olamam."

Cevabı beni rahatsız etti. Madem halkı açtı, ne diye böyle lüks peşindeydi? Sadece dört kişiye hazırlattığı bu sofranın çeyreği bile yenmeyecekti, buna emindim. Kim bilir halkı bunun çeyreğinden azını alabilmek için neler yapıyordu.

"Hem sofradan arta kalanlar kaplara konularak ihtiyaç sahiplerine götürülüyor," dedi Arya hafiften tebessüm ederek. "Çöpe atılmıyor yani." Bu sefer ben kendimi tutamayıp kıkırdadım. Kendilerini rahatlatmak için artıkları halka vermek... Komik bir

durumdu. *Trajikomik.* Arya'nın bakışları bana iliştiğinde çenesi biraz yukarı kalktı. Ona bakarken gülüşümü tuttum ve meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım.

Nihayetinde genç kadın, "Her neyse, halkın sorunlarını konuşmanın sırası değil," dedi ve garsondan önce davranıp ayağa kalktı. Bıçağı eline aldı, balığın üst kısmından büyük bir parça kesti. Beklentiyle Alaz'a baktı. "Tabağını uzatır mısın, buna bayılacaksın."

Alaz da konuyu uzatmak istemiyor olacaktı ki Arya'nın çağrısına yanıt vererek kafasını hafifçe eğip kendisine denileni yaptı. Arya ise cilveli bir edayla balığı tabağına bıraktı ve bu andan sonra yemek merasimi başladı.

Birkaç gündür kendi kendime, dünyama döndüğümde burada özleyeceğim şeyleri sorguluyordum, bugün yediğim balık listeye dahil olmuştu. Önümdeki sıcak çikolatalı keki yerken de *bunun da tarifini alsam iyi olur* diye düşünüyordum. Tatlımdan son lokmamı aldıktan sonra midemi dinlendirmek için sırtımı sandalyeye yasladım.

Sandalyesini geriye çeken Karan ayaklandığında gözlerimi ona çevirdim. Bana bakıyor, bakmakla kalmayıp yanıma geliyordu. "Yemeğimizi daha güzel bir şekilde sonlandırmaya ne dersiniz?" dediğinde tek kaşımı kaldırdım.

Bir şey anlamadan, "Nasıl?" diye sordum.

Kaşlarıyla orkestrayı işaret edip elini uzattı. "Bize vereceğin keman ziyafetiyle."

Geldiğimizden beri uzaktan dinlemenin içimde harekete geçme dürtüsü oluşturduğu düşünülünce gelen bu teklifle heyecanlandım. Gözlerime heyecanın parıltılarının yansıdığını düşünüyordum. Yine de memnuniyetle gülümsemeden önce Alaz'a baktım. Tepkisiz durduğunu görünce kabul etmemin çok büyük bir sorun doğurmayacağını düşündüm ve tekrar Karan'a dönüp gülümsedim. Karan'ın nezaketen uzattığı elini tutup ayağa kalktım.

Önüne geldiğimizde orkestra sustu. "Seni bekliyor," dedi Karan, önümdeki kendiliğinden havada duran kemanı çenesiyle göstererek.

Dudaklarımı kapatarak tebessüm ettim. Beklemeden kemanı elime alıp çenemle omzumun arasına yerleştirdim, kafamı hafifçe yana eğdim. Bu huzur vericiydi, yeni doğan bebeğini kucağına alan anne gibi hissediyordum. Arşeyi nazikçe kavrayıp tellerin üzerine değdirdim. Daha ilk çıkan nahif ses beni yatıştırmıştı. Bildiğim ezgileri çalmak yerine tamamen içgüdüsel ilerledim notaların üzerinde, ortaya güzel bir müzik çıkıyordu. Beni memnun bir gülümsemeyle izleyen Karan birkaç adımda arkama geçtiğinde ne yapacağını bilmemedim. Gövdesi sırtıma değdiğinde irkildim, kolları omuzlarımın iki yanından dolandı ve benim tuttuğum kemanı o da hafifçe tuttu. Bu sırada hâlâ çalmaya devam ediyordum fakat her an detone bir ses çıkarabilirdim.

"Kemanı omzuna tam yerleştirmiyorsun," dedi yumuşak bir mırıltıyla aleti hafifçe sola iterek. Yakınlığı beni rahatsız etti. Eliyle çıplak bileğimi kavradığında, "El hareketlerin daha serbest olmalı," derken bileğimi sanki kendi eliymiş gibi hareket ettirip kemanı çalmaya devam ettirdi.

Hakkı vardı, bu sayede hem daha rahat tutuyordum hem de etrafa daha kontrollü bir ses yayılıyordu. Ancak yine de bu, bana bu kadar yaklaşmasından hoşlandığım anlamına gelmezdi. Üstelik ben kemanda özgürlüğümü bulduğum için onu seviyordum, bir başkasından komut alarak çalmaya devam etmek onaylayacağım bir şey değildi. Bundandır ki baştaki şevkim yerini doyuma bıraktı, müziği yavaşça sonlandırma isteğiyle dolup taştım.

Fakat ben daha bu isteğimi gerçekleştiremeden çalmak üzere olduğumuz kemanın tüm yayları koptu, arşenin sürgüsü tahta zemine değdi ve cızırtılı bir ses çıkardı. Yay elimden düştüğünde hemen Karan'dan uzaklaşarak kaşlarımı çattım ve elimde olmadan karşıya baktım. Alaz çatık kaşlarıyla bizi izlemeye devam

ediyordu fakat şu andan itibaren daha rahat görünüyordu. Bu işte onun parmağı olduğunu düşündürecek kadar rahat.

Sessizliği bölen şey Arya'nın alkışları oldu. "Ah, müthiş uyumunuza keman bile dayanamadı," dedi ayağa kalkarken alkışlamasını sürdürerek. Abisine beni yamamak istiyor gibi bir havası vardı. Alaz'a baktı. "Öyle değil mi?"

Ben de onun gibi Alaz'a döndüğümde, siyah gözlerinden âdeta alevlerin fışkırdığını gördüm ya da bana öyle gelmişti çünkü taş çatlasın bir saniye sonra suratına dişlerini göstermeden çekici bir tebessüm ekleyip Arya'ya baktı. "Öyle," derken sesi boğuk çıkmıştı. Hemen ardından Karan'a döndü. "Ama bu gecelik bu kadar eğlence yeterli," diyerek ayağa kalktı. "Toplantıya başlayalım."

Karan yüzündeki o kurnaz gülümsemeyi silmeden Alaz'ı başıyla onayladı. Sonrasında Alaz bana bir kez daha bakmadı.

☽

Karan'ın sarayındaki Alaz'la ikimiz için ayrılmış odadaydım. Yatağa uzanmış Alaz'ı bekliyordum. Üzerimdeki elbiseyi çıkarmış, daha rahat edebileceğim kot pantolonla siyah bir triko giymiştim. Bir sağa bir sola dönüp beklemek sıkıcı bir olaydı fakat kitabı aramaya çıkacağımızı bilmek bekleyişimi katlanılabilir kılıyordu. Saat gece yarısını geçmişti, toplantı gerçekten önemli olmalıydı ki hayli uzun sürmüştü. Biraz Barın ve Mehsa'yla mesajlaştım, buradaki sosyal medya ağlarını incelemeyi denedim ama karışık geldiğinde bıraktım. Alaz Şahzade'yle ilgili haberlere baktım, yüzünün ilk kez göründüğü fotoğraflar kocaman başlıklarla paylaşılmıştı, hepsinde de gerçekten yakışıklı ve çekici çıkmıştı. Ben henüz haberlere çıkmamıştım ve bu da iyi bir gelişmeydi.

Araştıracak pek bir şeyim kalmayınca oflayarak koca yatağın üzerinde soluma döndüm. Beklemek sıkıcıydı, üstelik uyku bastırmıştı. Sık sık esniyor, gözlerimin kapanmaması için direniyordum. Tam gözkapaklarım uykuya yenik düşeceği sıra koridordan

bir tıkırtı işittim. Anında gözlerimi açıp hafifçe doğruldum. Bakışlarımı sanki arkasını görebilecekmişim gibi kapıya diktim ve tamamen oraya dikkat kesildim.

Yanlış duymamıştım, bu bir ayak sesiydi ve gitgide yaklaşıyordu. Durdu ve odanın kapısı küçük bir tıkırtının ardından nihayet açıldı. İçeriye giren Alaz'ın gözleri anında benimle buluştu. Kapıyı yavaşça kapatırken, "Neden uyumadın?" diye sordu.

"Uyuyamazdım," dedim yatakta doğrulurken. "İçim içime sığmıyor."

"Neden?"

"Kitabı bulacağız ya."

Biraz durdu öylece. Beni izledi. Ben yatağın kenarına bıraktığım ayakkabılarımı almak için eğildiğim sıra, "Efsun," dedi. Bağcıklarımı bağlamaya başladım. "Kitap kesin buradadır diye bir şey yok. Bu kadar heveslenme."

"Biliyorum," derken omuz silktim. Eğdiğim başımı ona çevirdim. "Umarım buradadır. Ama değilse de en azından aklımızdaki bir yeri elemiş olacağız, seçenekler azalacak."

"Kitap burada çıkmazsa bir yıkım yaşamayacaksın yani?"

Bağlama işlemini bitirdim. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bir şeyler biliyormuş gibi iç karartıcı konuşuyordu. Durgunlaştım, sorgulayıcı bir ifadeyle ona baktım. "Yoksa burada değil mi?"

Omuz silkti. "Göreceğiz."

"Görelim bakalım," diyerek ayağa kalktım. Ellerimi cebime soktum ve omuzlarımı kaldırdım. "Planımız nedir?"

Bana bir cevap vermeden önce derince nefes aldı, sesli bir şekilde serbest bıraktı. "Kütüphanenin nerede olduğunu öğrendim."

Bilgiyle birlikte heyecanlandım. "Kimden?"

"Hizmetlilerin birinden."

"Kadın mı?"

Durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu sorunun kitabı bulma ve planımızla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Kadın olsa ne olacak Efsun, yoksa beni kıskanacak mısın?"

Sorusuna hazırlıksız yakalandım ve durdum. Bir iki saniye öylece ona baktıktan sonra gözlerimi kırpıştırdım, sessizce boğazımı temizleyip, "Ne alakası var?" diye sordum. "Kadınları çok kolay etkileyebiliyorsun, bir tahminde bulunmak istedim."

"Kolay etkileyebildiğimi sanıyordum," dedi. "Seninle karşılaşana dek."

Yüreğimin sesi kulaklarımda yankılandı. Benimle karşılaşana dek mi? Adamdan nefret etmem gerekirken her söylediği sözle etkisiz elemana dönüşüyordum. Konuyu değiştirmek için, "Kıskanmak demişken..." dedim. Gözlerimi kıstım. "Kemandan ne istedin?"

"Demek fark ettin."

"Fark etmemek mümkün değildi. Bakışlarınla âdeta kurşun atıyordun."

"Konu sen olunca hislerimi de kontrol edemiyorum demek ki, şu işe bak."

Ona dik dik baktım. "Konunun benimle bir ilgisinin olmadığını biliyorum."

"Karan'ı kıskandığımı düşünmüyorsun, herhalde?"

"Elbette hayır ama beni de kıskanmadığını biliyorum. Yani... neden kıskanasın?"

"Neden mi?" derken güldü. "Sevgilimsin Efsun, herkes bunu böyle biliyor ve o adam bu gerçek ortadayken senin dibine giriyor."

Tabii ya, *sevgilicilik oyunu*. Başka neden olacaktı ki?

"Ne var bunda?" derken tek kaşımı kaldırdım. "Senin de Arya'dan pek ayrı durduğun söylenemez."

"Ben sadece centilmenlik yapıyorum."

"Karan da sadece centilmenlik yapıyor."

"Karan sana farklı bakıyor."

"Arya da sana farklı bakıyor."

Yanıma yaklaştı. Attığı her adımda kalp ritmim biraz daha hızlandı. Tam karşıma geçtiğinde, "Öyle mi?" derken dudaklarını büktü. Bakışları yüzümü mercek altına aldı. "Farkında değilim. Ben senden başkasına bakamadım pek."

Sözleriyle yanıp tutuşmaya can atan yanımı güçlükle zor zapt ettim. Üstelik bu denli yakınken onu yanıtlamak normalde olduğundan daha güç bir duruma dönüşüyordu. Kokusunu solumamaya özen göstererek yutkundum ve başımı sağıma çevirdim. "Her neyse... planımız neydi?"

Nefesini yüksek sesle aldı. Bana doğru bir adım daha attığında kolumu tutacağını düşünerek yersiz bir heyecana kapıldım lakin yanımdan geçip gittiğinde şaşkına döndüm. Başımla onu takip ettiğimde odadaki ahşap, altın yaldızlı eskitme gardıroba ilerlediğini gördüm. Gardırobun kapağını açmadan evvel, "Yardımcı kız, benim için buraya bir şey bıraktı," dedi.

İçimden *demek gerçekten kadındı* diye geçirdim. Ne umuyordum ki?

Kollarımı göğsümde birleştirip onu izledim. Gardırobun kapağını açtı, içindekileri karıştırdı ve sonra küçük bir makara ip çıkardı. İpin ne işe yarayacağını düşünüp, "İp mi?" diye sordum.

"Aslında değil," diye karşılık verdi. Kısık gözlerle onu izlerken tekrar yanımdan geçti, başımla takip ettim. Yatağın yanındaki pencerenin karşısına geçti, beyaz tülü çekti. Pencereyi açtığında soğuk ve şiddetli rüzgâr, çığlığıyla beraber anında içeri doldu. Kafasını uzatıp aşağıyı kontrol etti. Geri çekildiğinde tuttuğu ipi pencerenin mermerine koyup aşağı sarkıttı, iki eliyle ucuna bastırdığında ip şeffaf bir hal aldı.

Birden Alaz ortadan yok oldu ve ben ne olduğunu anlayamadan gözlerimi kırpıştırıp, "Alaz?" diye sordum.

"Buradayım," dedikten sonra onu yeniden pencerenin kenarında bana dönük bir halde gördüm.

Kafam karışmıştı. Alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. "Büyü mü yaptın?"

"Büyülü merdivene dokundum," dediğinde hâlâ bir şey anladığım söylenemezdi.

"Merdiven?" diye sorduğumda çenesiyle pencereyi işaret etti. Artan merak duygusuyla daha fazla olduğum yerde durmadım ve pencereye ilerledim. Neyi gösterdiğini anlamak için başımı camdan dışarıya uzattım. Yüksekliği fark edince kalbim korkuyla gümbürdedi. Burası Alkandros Sarayının en üst katlarından biriydi, aşağısıyla aramızda yüz metreden fazla olduğuna şüphem yoktu. Bakmak bile midemin bulanmasına yetmişti. Rüzgâr saçlarımı havalandırırken kaşlarımı çatıp, "Ben merdiveni göremiyorum," dedim.

Kaşlarıyla penceredeki metal tokayı gösterdi. "Dokununca göreceksin."

Söylediğini yaparak elimi uzattım ve soğuk metale dokundum. Bununla birlikte vücudumda hissettiğim elektriklenme nedeniyle gözlerimi kapatıp açtım. Tekrar aşağıya baktığımda yere kadar uzanan metal ipten oluşmuş duvar merdivenini gördüm ve gözlerimi kocaman açtım. Merdiven rüzgârın şiddetiyle bir o yana bir bu yana sallanıp duruyordu.

"Bana... aşağıya bu şekilde ineceğimizi söylemeyeceğini umuyorum."

Elimi geriye çektiğimde merdiven kayboldu. "Tam da o şekilde ineceğiz," diye yanıtladı gocunmadan. Elimde olmadan gözlerimi kocaman açtım.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Son derece ciddiyim." Başını pencere tarafına çevirdi ve bu defa metale o dokundu. Tekrar görünmez oldu. "Bu, yalnızca dokunanın gördüğü, aynı zamanda dokunanı da kendisi gibi görünmez yapan büyülü bir merdiven. Fark edilmeden dışarı çıkmanın en sağlıklı yolu."

"Sağlıklı mı?" dedim dalga geçer gibi. "Düşersek ortada sağlık diye bir şey kalmayacak." Kafamı hiddetle iki yana salladım. "Ben bunu yapamam. Başka bir yol bulalım."

Hareketlendiğim sıra kolumdan tutup beni durdurdu. "Tek şansımız bu Efsun," dedi, ciddiydi. Korku dolu gözlerle tekrar pencereye baktığımda ekledi. "Özel kütüphane dışarıda. Ormanın içindeki gizli bir tünelin ardında saklı, sarayın içi muhafız kaynıyor, kapıdan çıkamayız. Hem, senden önce ben ineceğim. Korkmana gerek yok."

"Ben..." derken yutkundum ve yine ona baktım. "Yapamam. Unuttuğunu sanıyorum ama benim büyülü güçlerim yok. Dengemi kaybettiğim an... düşerim."

"Düşmeyeceksin çünkü seni tutmak için aşağıda olacağım. Bana güven. Daha önce yapmıştın."

Sesi öyle güven saçıyordu ki ona inanmamak güçtü. Fakat her ne kadar orada duracağını söylese de bu... çok zor bir görevdi, bir sınavdı! Kim tek bir cümleye sığınarak bunu kabul edebilirdi ki? Adamın beni bu şekilde ölüme götürmeyeceğini nereden bilebilirdim? Belki de sadist herifin tekiydi, benim başından beri bu şekilde ölmemi bekliyordu ve etrafa saçılan parçalarım onu memnun edecekti.

Pekâlâ, saçma düşünüyordum. Bundan daha acı verici, sadistçe bir planla hayatıma son vermek için çok fazla zamanı olmuştu.

Kararsızlığımı fark eden Alaz, "Fazla vaktimiz yok," dedi ve pencereye yöneldi. Kalbim tekledi. "Aşağı indikten sonra sana otuz saniye vereceğim, eğer o otuz saniye içinde gelirsen bekleyeceğim. Yoksa tek başıma gideceğim."

Son bir kez bana baktı, ardından ayağıyla pencerenin pervazına bastı. Çevik bir hareketle metal ipten yapılmış merdivene ayak basmadan hemen önce endişeyle, "Alaz!" dediysem de işe yaramadı, görünmez oldu ve nefes sesleri saniyeler içinde uzaklaştı.

Zaman geçti ve ben korkak bir çocuk gibi öylece durdum. Yükseklik korkum yok sanıyordum ama hiç bu kadar yüksekte olmamıştım ki!

Kendine gel Efsan, diye uyardım kendimi. Bunu yapmalıydım. Bunu kendim için yapmalıydım. Evime dönmek için yapmalıydım. Ben neleri göze almıştım. Bundan mı korkacaktım? Neyi bekliyordum, madem bir yola baş koymuştum, her şeyi göze almalıydım. Korkup caymak hiç benlik bir hareket olmazdı.

İçten içe kendimi cesaretlendirdikten sonra ürkek adımlar atarak cama yöneldim, metale dokundum ve Alaz'ın yere çok yaklaştığını gördüm. Birkaç saniye içinde atladı, ayakları yere değdiğinde sağ salim inmesinin verdiği rahatlamayla tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. Alaz kafasını kaldırdığında aramızdaki metrelerce mesafeye rağmen bakıştık. Beni bekliyordu. Yine geri çekildim. Otuz saniyem başlamıştı. Nasıl yapacağımı bilmiyordum, kendimi böyle bir tehlikeye nasıl atacağımı bilmiyordum.

Yirmi beş saniye.

Bir öne bir arkaya volta attım odanın içinde. Yapamazdım. Bu evime gitmeden ölüme atlamak gibi bir şeydi. Kendime bunu yapamazdım. Düşersem parçalarım bile bulunmazdı.

On beş saniye.

Öte yandan Alaz aşağıdaydı. O beni bırakmazdı, düşmeme izin vermezdi. Ne kadar reddetsem de başım belaya her girdiğinde onu karşımda görmek içten içe ona güven beslememe sebep olmuştu. Kabul etmek gerekirse ona inanıyordum, dün ona inanacağımı söylemiştim ve şimdi de başka çarem yoktu.

Üç saniye.

Ve son karar.

Hızla başımı camdan aşağı sarkıttım. O sıra Alaz'ın güldüğünü gördüm, gülüşünü düşünmeyi bırakıp gözlerimi kapattım ve ayağımı pencere pervazına koydum, kalbimin gümbürtüsünü kulağımda duyuyordum. Derin bir nefes aldım ve merdiven

ipine sarıldım. Birkaç saniye tıpkı bir koala gibi ipe yapışık bir şekilde durdum. Bacaklarım korkudan titriyordu ama Alaz'ın, *"Fazla vaktimiz yok,"* dediğini anımsadım.

Korkulacak bir şey yoktu, başladıysam devamını getirecektim. Bu düşünceyle bir basamak indim. Merdiven hafifçe sallandı fakat bu dengemi bozmaya yetmedi. Aşağı bakmamaya özen göstererek bir basamak daha indim. Hâlâ tam olarak rahatlamış sayılmazdım, tüm bedenim titriyordu.

Yolu yarıladığımı düşündüğümde kısık gözlerimle başımı çevirerek aşağı bakma hatası yaptım. Evet, yarılamıştım fakat mesafe çok da alçalmamıştı, hâlâ yüksekteydim. Aşağıya bakmanın başımı döndürdüğünü hissederek kafamı kaldırdım ve tekrar merdivene bakarak bir basamak daha inmeyi denedim. Ancak tam da o an öyle şiddetli bir rüzgâr esti ki ayağımı koyacak bir yer bulamadım. Ayağım boşlukta kaldı, düşmemek için ipe biraz daha sarıldım.

Hava sakinleştiğinde bir basamak daha inebildim. Aldığım nefes ciğerlerimi yakıyordu. Bir basamak daha inecektim ki yine bir yel esti ve bu sefer atkuyruğu yaptığım saçlarım yüzüme yapıştı. O sıra, tek elimi halattan çekip saçımı geriye atma gafletinde bulundum. Saçımı yüzümden çekip elimi tekrar merdivene atacağım an şahit olduğum en şiddetli rüzgâr gösterdi kendini, merdiveni tutamadım, tuttuğum elimi de basamaktan atan şiddetli rüzgâr beni âdeta geriye savurdu. Tutunabilmek için hiçbir dayanağım kalmadı ve bedenim boşluğa doğru süzüldü. Dudaklarımdan çıkmaya can atan tiz çığlığı zapt etmeyi nasıl başarabildiğimi bilmiyordum, bedenim saniyeler içinde bir sonbahar yaprağı gibi yere süzüldü.

Ve düştüm.

Ama acı hissetmedim.

Yüreğim göğsümü parçalayıp dışarı çıkmak ister gibi atıyordu, nefes alış verişlerim sıklaştı, her nefeste göğüs kafesime doğru

bir acı yükseliyordu. Ağzımdan art arda nefesler alırken gözlerimi açtım ve Alaz'ın simsiyah gözleriyle buluştum. Beni tutmuştu, beni kurtarmıştı. Dediğini yapmıştı. Gecenin karanlığında dudaklarımızdan bir sis bulutu gibi yayılan soluklarımız birbirine karışıyordu. Ne o hareket edebiliyordu ne de ben kucağından inmek için atılabiliyordum. Hâlâ anın şokundaydım. Saniyeler içinde hissettiğim o yorgunluk ve kurtarılmanın verdiği etkiyle alnımı göğsüne yasladım. Odunsu kokusunu içime çekerek biraz öyle soluklandım.

Alaz kafasını eğdi, dudakları kulağıma yaklaştığında hissettiğim nefesi tenimi gıdıkladı. "Sen sadece bana güvenmeye devam et güzelim," diye mırıldandığında başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerinde gizli bir şefkat belirmişti, kapkara bakışları yumuşak ve yoğundu. "Bu eller seni hiç bırakmayacak."

Kalbim onun için dörtnala koşuyordu. Kokusu içime için için işlerken burnumu o güzel kokusunun kaynağı olan köprücükkemiğine yaslamamak için kendimi zorladım. Sanki biraz onu solusam sakinleşecektim ama... yapamazdım, yapmamalıydım.

Vazgeçmek ne zordu, yüreğe söz geçirmek... Buna daha ne kadar direnebilecektim?

Cevabım yoktu.

Kimliklerimizi unutuyordum. Onun ne olduğunu, aramızdaki ilişkiye koyulması gereken mesafeyi ve ona kapılıp durmamam gerektiğini göz ardı etmeye amma hevesliydim. Kalbim elden gitmişti, aklım da ona uymak için beni zorluyordu. Kendimi zorladım. Barın'ın söylediklerini unutmadım, Alaz'ın buraya gelen insanlara uyguladığı prosedürleri belleğimde oynattım ve ondan uzak durmam gerektiğini kendime milyonuncu kez hatırlattım. Nihayetinde yine kaçmayı seçtim. "Teşekkürler," dedim biraz sakinleştiğimde. "Hızlı olmalıydık," diye ekledim ve Alaz'ın kucağından ayrılmak için bacaklarımı hareket ettirdim.

Engel olmaya çalışmadan beni bıraktı.

Alkandros Sarayının gizli kütüphanesine ulaşmak için Alaz'ın oluşturduğu haritayla beraber ormana girdik. İkimizden de çıt çıkmıyordu; etrafı gözetliyor, bir başkasının gelmesi ihtimaline karşılık tetikte bekliyorduk. Yanımda bir büyücü veliaht prens duruyordu; bundan dolayı belki de orman ilk defa bana korkunç gelmiyordu. Çok yavaş hareket ediyorduk ve herhangi bir olaya karşın, yerimizin belli olmaması için konuşmuyor, hatta bastığımız yerlere bile dikkat ediyorduk. Ama yaklaşık yarım saattir yürüyorduk ve ben artık yorulmaya başlamıştım.

"Daha ne kadar..." diyecektim ki Alaz ben konuşmaya başladığım saniye duraksadı, cümlemi bitirmeme izin vermeden, "Biri var," dedi.

Ben daha, "Nerede?" diye soramadan kolumdan tutup çekti. Sırtını bir ağacın kavuğuna yasladı, beni de kendisine bastırdı. Tek eli sırtımdayken omzunun üzerinden arkasını kontrol etti. Sonra bana dönüp işaretparmağını dudaklarının üzerine bastırdı.

Neredeyse nefes bile almadan bekliyordum. Alaz yine omzunun üzerinden saat on yönüne baktığında sağ tarafta bir ışık gördüm ve heyecanla ne yapacağımı bilemeden, "Alaz!" dedim. Bana baktığı an alelacele parmak uçlarımda yükselip elimi dudaklarına kapattım ve onu öptüm. Yani... onu öpüyormuş gibi yaptım. Öptüğüm şey parmaklarımdı. Ne yaptığımı bilmiyordum, sadece bir an bu durumdan kurtulmamız gerektiğini düşündüm ve en iyi seçenek bu gibi geldi. Düşünmeden davranmıştım ki Alaz da büyük ihtimalle bunu beklemediğinden öylece kaldı. Bir an sonra ne yapmaya kalkıştığımı yeni fark etmiş gibi iki elini bel kıvrımıma yasladı ve elimin altındaki dudağı çok hafif hareket etti. Avuçiçimi öptü ve bulunduğumuz koşula rağmen bu, ruhumda kıvılcımların uçuşmasına sebep oldu.

"Kim var orada?!" sesi ve yüzümüze düşen ışık huzmesi olmasa nasıl geri çekileceğimi bilemezdim ama şimdi korkuyla kafamı

geri çektim. Alaz'sa hâlâ ağzından nefes alıp vererek bana bakıyordu. Yakalanmıştık.

Alaz ellerini belimden çekmeden geri çekilip kafasını bize ışık tutan adama çevirdiğinde hiç olmaması gereken bir yerde değilmişiz gibi oldukça rahat bir tavırla, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Adamın muhafız olduğunu gümüş renkli zırhı sayesinde hemen anladım. Yüzü kapalı olsa da yeşil gözleri karanlıkta bile kendini belli ediyordu. "Efendim," dedi adam, beklemiyormuş gibi. Başını eğerek Alaz'ı selamladı. "Böldüğüm için üzgünüm ama bugün ormanda talim var. Yabancı kimsenin olmaması gerekiyor."

"Talim mi?" diye sordu Alaz. Bundan haberi olmadığı ortadaydı. Ben de bilmiyordum haliyle ve bu beni fazlasıyla üzdü. Şimdi bu kadar şey, o camdan sarkışım, düşme tehlikem, yürüdüğümüz bunca yol boşa mı gitmişti yani? Kütüphaneyi kontrol edemeyecek miydik?

"Evet efendim, birazdan kralımız da teşrif ederler. Dilerseniz ona sizden bahsedebilirim."

Suratım endişeli bir hal aldı. Karan'a bahsetmemesi gerekiyordu, hiçbir şekilde. Alaz da buna izin vermedi. "Hayır, gerek yok. Biraz... hava alalım demiştik sadece. Odamıza döneceğiz. İyi çalışmalar."

"Teşekkürler efendim," dedi asker ve büyük ihtimalle gittiğimize emin olmak için bizi izlemeye devam etti. Alaz ellerini belimden çekti, beni serbest bıraktı. Evet, bitmişti. Kütüphaneyi kontrol edemeden dönecektik. Alaz'ı bu konuda zorlayamazdım, her an karşımıza bir muhafızın çıkabileceği günde kütüphaneye gitmeye çalışmamız delilik olurdu. Üstelik bu askerin de belli ki gözleri üzerimizde olacaktı.

Alaz'la yan yana geldiğimiz yolu geri yürümeye başladık. Muhafızdan biraz uzaklaştığımızda bana baktığını hissettim ve ben de Alaz'a döndüm.

Hemen konuştu. "El gerekli miydi sahiden?"

İlk başta ne dediğini anlamadım. Birkaç saniyenin ardından az önce onu öpme taklidim aklıma geldi ve belli belirsiz gülümsedim. "Ne sandın?" diye diklendim; ona bakarken aklıma gelen Arya, Sara, okulda takıldığı kız ve ona yardımcı olan hizmetli kızın profilleriyle. "İlk öpücüğümü önüne gelenle düşüp kalkan bir adama vereceğimi mi?"

Gülüşümü düşürmeden, gol atmış bir futbolcu edasıyla omuz silkip daha hızlı yürüyerek onu geçtim.

Arkamdan, "Günahımı alıyorsun," dedi. Ardından, "Demek ilk olacaktı," diye seslendiğinde kızardım. Bir yanıt vermeden yürümeye devam ettim. "O zaman bu burada kalsın Efsun," diye ekledi. "Rövanşı olacak."

Kızarmaya devam ettim ama karanlıkta bunun pek belli olmadığını düşünerek arkamı dönüp ona baktım. "Olur, belki rüyanda."

Dilini üst dişlerinin arkasına bastırıp çekerek cıkladı ve yüzündeki edepsiz gülümseme genişledi. "Rüyalarımda o aşamayı çoktan geçtik."

Domatese döndüğüne emin olduğum suratım ve içimdeki saçma kıvılcımları engelleyememenin verdiği sinirin katkısıyla daha çok çatılmış kaşlarımla ona döndüğümde dudaklarındaki gülümseme yerini güzel tınılı bir kahkahaya bıraktı. Gözlerimi kapatıp açtım, bir şey söylemekten vazgeçip önüme döndüm ve hızla yürümeye devam ettim. Yol boyunca kalp sağlığım ve vücut ısımın ayarı için bir daha onunla konuşmamam en iyisi olacaktı.

☽

Ertesi sabah oldukça erken uyandım ve kendimi sıcacık bir duşa attım. Dünkü başarısızlıkla sonuçlanan kütüphaneyi arama girişimimizden sonra odaya geldiğimizde Alaz'a ne yapacağımızı sormuştum, o ise gündüz karar verebileceğimizi söylemişti. Odaya geldiğimde yatağa uzanır uzanmaz uyumam hiç de zor

olmamıştı. Uyandığımda kendimi kirli hissettiğimden Alaz gözlerini açmadan kıyafetlerimi de yanıma alarak kendimi duşa atmıştım. Yeterince temizlendiğime emin olduktan sonra havluya sarınarak küvetten çıktım, hızlıca üzerimi değiştirdim. Üstümdeki diyafram üstü saten gömleğin göğüs bölgemdeki düğmesini kapattım. Gömlek aslında straplezdi de kolları sonradan dikilmiş gibiydi. Bedenime tam oturmuştu. Boş kalan gerdanıma takı kutusundan aldığım iki üç zincir kolyeyi taktım, saçımı ensemden topuz yapıp başımın iki tarafından birer tutamı serbest bıraktım. Altımda aynı renk yüksek bel kumaş pantolon vardı, pantolon bileklerimi sıkıca sararken kalçamı belirginleştirmişti. Güzel, çekici ve resmi görünüyordum; bunların kıyafetlerin kalitesiyle doğrudan ilişkisi vardı elbette.

Nude tonlarda bir rujla renklendirdiğim dudaklarımı birbirine bastırdığımda aklımda dün gece canlandı. Alaz Şahzade'nin parmaklarımın ardında kalan dudakları ve avcuma kondurduğu o küçük buse ne gece ne de gündüz aklımdan çıktı. Parmak uçlarım hâlâ karıncalanıyordu. Odanın içinde olduğunu bilmekse bu arsız heyecanı ikiye katlıyordu. Gözlerimi kapatıp açtım, derince soluklandım ve tuttuğum nefesimi sesli olarak serbest bıraktıktan sonra banyodan çıktım.

O sırada açtığı gardıroptan aldığı kazağı giymekte olan Alaz'ın kaslı sırtını görünce yeniden nefes aldım ve hemen başımı çevirip uyarır gibi boğazımı temizledim. "Günaydın."

Dolabın gıcırtısını işittim, bana döndüğünü fark ettim. "Günaydın," diye karşılık verdiğinde giyindiğini düşünerek başımı çevirdim. Kazağı gövdesine tam oturmuş, az önceki görüntüyü kusursuz bir şekilde kapatmıştı. Saçlarını yukarı kaldırıp hafiften sola yatırmıştı, her zamanki gibi iyi görünüyordu. Onu tarif etmek için iyi kelimesi az kalabilirdi.

Hayran hayran onu izlemenin bana bir şey kazandırmayacağını bilmek ağzımı açmamı sağladı. "Ne yapacağız?"

"Kahvaltı," diye karşılık verdiğinde gözlerimi kıstım.

"Sormak istediğim, karnımızı ne zaman doyuracağımız değildi."

Gülümsedi. Arkasını döndü ve yatağın yanındaki komodine ilerledi. Eğilip komodinin üstündeki iki küçük taşı aldı, doğrulduktan sonra birini bana uzattı. "Bu sende duracak." Yanına gittim ve üzerinde yanıp sönen parıltıları olan taşı elime aldım. İşaretparmağımla ortaparmağımın arasına kıstırdığım taşı incelerken Alaz kafasını geriye atıp beni şöyle bir süzdü. "Pantolonunun cebi var mı?"

Başımla onayladım. "Bu taş nedir?"

"Haberci taş, ikinci plan için yanımda getirdim. Yollarımızın ayrılması durumunda..."

"Yollarımız mı ayrılıyor?"

"İkinci kez ormanda yakalanmamız iyi olmaz. Planı tamamen değiştirdim," dediğinde kıstığım gözlerim yüzüne tırmandı. "Ben kütüphaneyi aramak için ortadan kaybolacağım, sen burada kalacak ve etrafı kolaçan edeceksin. Ters giden bir şeyler olduğunda," deyip kendi elindeki taşı okşadı, bununla birlikte elimdeki taş titredi. "Sana bununla sinyal göndereceğim. Aynı şekilde sen de bir kargaşaya tanıklık edersen taşla bana sinyal göndereceksin."

"Bu planda en büyük sorumluluk senin üstünde oluyor."

"Hep öyleydi," diye karşılık verdiğinde kaşlarımı kaldırdım. "Kitabı bulduğumuzda yalan dolan olmadan direkt sana vermek için yanımda olmana müsaade ediyordum fakat Efsun, bu noktada birlikte aramamız zorlaşacak. Benim güçlerim var, kendimi koruyabilirim öte yandan sen..."

"Ayak bağı oluyorum."

"Senin yanındayken aklımı başka bir şeyde toplamak güç oluyor," dediğinde gözlerimi kırpıştıramadım bile. Yüreğim tekrar zamansız tekledi. "Her ne kadar başımızın sıkıştığı ilk anda beni

öpecek olma ihtimalin beni cezbetse de..." dediğinde yanaklarımın kızardığını fark etmiş gibi güldü. "Bu defa ayrı hareket etmemiz daha iyi olacak."

Boğazımı temizledim. "Bir daha öyle bir şey yapmaya kalkışmazdım."

"Kim bilir, belki de bu defa buna ben kalkışırdım. Arada hiçbir engel olmadan."

Dudaklarım gülümsemek istercesine hareket ettiğinde bakışlarımı kaçırdım. "Ayrılıyoruz."

"Böyle söyleyince kötü hissettim."

Gözlerimi yüzüne diktim. "Benimle alay etmek neden bu kadar hoşunuza gidiyor Efendimiz Alaz?"

"Seninle alay etmiyorum, sevgilim," diye mırıldandı aramızdaki mesafeyi açmadan. Sevgilim kelimesine iyice alışmıştı. "Ama yanaklarının renk değiştirdiği halinin hoşuma gittiği yalan değil. Benden etkilendiğini gösteriyor."

"Ya da sadece utandığımı."

Bir adım daha attığında nefesimi tuttum. "Benden etkilendiğin için utandığını."

"Senden etki..." diyecektim ki tek elini açıkta kalan belime yerleştirmesiyle susmak zorunda kaldım. Tenimde anında alevler yükseldi, kelimelerim boğazımda takılı kaldı. Kalp atışım hızlanırken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum ama sesim bir fısıltıdan farksız çıktı.

Diğer elini de kalçamın biraz üstüne koydu, başını hafifçe eğdi, dudakları yanağıma yaklaştı. Kokusu soluğuma karıştığında başım döndü. Dudağı neredeyse kulağıma değdi, içim titredi. "Hançerini unutuyorsun," diye fısıldadığında henüz ne söylediğini anlayabilmiş değildim. İki eliyle pantolonumun arka cebinin üzerine hançeri yerleştirdiğini, hissettiğim ağırlıkla fark ettim. Burnum neredeyse Alaz Şahzade'nin boynuna değiyordu ve bu noktada anlama güçlüğü yaşamam hiç garip değildi. Alaz elini kaldırdı ve elimi tutup arka cebimdeki hançerin metal kabzasına dokunmamı sağladı. "Burada," dedi sessizce.

Kafamı hafiften çevirip arka cebime baktığımda gümüş kabzalı hançeri gördüm. Alaz'ın onu ne ara eline aldığını bilmiyordum. Buraya hançer getirmiş de değildik, muhtemelen onu da tıpkı ip merdiven gibi sonradan ayarlamış olmalıydı. "Nerede olduğunu hisset, unutma. Başkaları göremiyor ama sen çıkarmak için dokunduğunda görünür olacaktır."

Eli hâlâ elimin üstündeydi, yakınlığıysa ruhumu sarmalayıp yakmayı sürdürüyordu. "Bunu nereden buldun?"

"Böyle riskli bir yola çıktıysan yanında yardımcı araçların mutlaka bulunmalı," diye mırıldandı. "Başına bir şey geleceğini ummuyorum ama olası her ihtimale karşı kendini savunacak bir silahının olması seni daha rahat hissettirir. Hançeri iyi kullanıyorsun."

Gülümsedim. "Bir evrenin veliaht prensini alt edebilecek kadar iyi?"

"Bir evrenin veliaht prensini sadece hançerle alt etmiyorsun," diye karşılık verdi. "Hançer yanında çok hafif kalır." Başparmağıyla dış yüzeyini okşadığı elimi bırakıp geri çekildiğinde yüreğimi çoktan kelebekler istila etmişti. İlgili bakışlarla Alaz'ı izledim, ondan etkilenmediğimi söylemek yalanın daniskasıydı. Şiddetli alevlerle yanan bir mumdan farksızdım. Erimeye yüz tutmuştum. İşin kötü yanı, artık söylediklerinin gerçek yahut yalan olma ihtimalini önemsemiyordum. Dizginler benim elimde değildi.

Öyle ki Alaz, "Kahvaltıya inebiliriz," demese peşine takılıp odadan dışarı çıkmak aklıma gelmezdi.

Kahvaltı faslı akşam yemeğine nazaran daha normaldi. Karan'la aramızda çok farklı bir konuşma geçmemiş dolayısıyla Alaz'ın rahatsız olduğunu belli eden koyu bakışlarıyla pek karşılaşmamıştım. Yapılacak operasyonun farkında olduğumuzdan mıdır bilmem, ikimiz de oldukça sakin ve sessizdik. Arya Alkan, Alaz'a birkaç kahvaltılık ve çay önerisinde bulunmuş, yine ona olan ilgisini yanında benim olmama aldırış etmeden apaçık belli etmişti. Alaz'sa Arya'yla düne nazaran daha resmi konuşuyordu.

Kahvaltıdan sonra Alaz biraz dinlenmek istediğini söyleyerek izin alıp odaya çıktı ama elbette dinlenecek değildi.

Bundan sonrası benim için sancılı bir dönemdi.

Biraz etrafı kolaçan ettikten sonra kütüphaneye girme işini hava kararınca yapacağını biliyordum. Bu gece nasıl sabah edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ve içimdeki telaşla sarayın koridorlarında gezinip duruyordum. Güneş, yerini kendinden küçük yıldızlara bıraktığında sarayın avlusundaydım. Alaz'ın şu anda nerede, ne halde olduğunu bilmiyordum. İçim içimi kemiriyordu. Hâlâ cebimde bulunan sinyal taşının titremesinden korkuyordum; tüm hislerim oradaydı, sanki her an bir şeyler ters gidecek ve bu devasa saray bize mezar olacaktı. Kollarımı göğsümde birleştirip soğuyan tenimi ısıtmayı denerken derin bir nefes aldım. Gökyüzündeki yıldızlar belirgin olduğu için yarın yağmur yağmayacağını düşündüm, bir de kocaman dolunay görünüyordu. Göğün tablo gibi görünmesine rağmen içimde kasvetli bir sis bulutu büyüdükçe büyüyordu.

"Yorgun ve güzel, salınıyor gönül bahçemin tozlu yolunda,

Tozlu yol mu demişim, bastığı her yer olur bana cennetten bir parça."

Arkamdan işittiğim bu sesle ürkerek kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Omuzlarıma örtülen ceketle birlikte başımı sağıma çevirdim ve Karan'ı gördüm. Göz göze geldiğimizde kalın dudakları gülümserken iki yana açıldı. Şaşkınlığımı gizleyemeden, "Karan?" diye sordum.

Benim hayret dolu bakışlarımın aksine o gayet rahat görünüyordu. "Efsan," dedi sakince. "Korkuttuysam beni bağışla. Çok yalnız ve düşünceli görünüyordun. Bir o kadar da üşümüş." Ceketin üstünden omuzlarımı sıktı. "Yanına gelmemin iyi olacağını düşündüm."

Bir anda onun sesini duyunca aklımdan bin bir türlü senaryo geçmişti. Sadece beni görmek için buraya geldiğini öğrenince

sakinleştim. Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattım, ceketini iki yanından tuttum ve biraz daha üzerime bastırdım. "Ah, öyle bir dolaşıyordum," diye yalan söyledim. Bende bir gariplik olduğunu sezmesine izin veremezdim. "Sarayınız çok büyük ve güzel. Özellikle bahçenin bu tarafı..." deyip kafamı çevirdim ve etrafı inceledim. Önümüzde fıskiyeli, içinde son derece estetik heykelleri olan bir süs havuzu bulunuyordu. Fıskiyeden çıkan sular havuzdan hoş bir şırıltı sesinin yayılmasını sağlıyordu. Işıklandırmalar da güzeldi, yalan söylemiyordum. "Çok huzur verici."

"Öyledir," dedi. "Sen de buradaki huzur oranını artırdın," diye iltifat ettiğinde rol gereği tebessüm ederek onu onayladım. Çok garipti, aynı sözler Alaz Şahzade'nin dudaklarından dökülmüş olsa kalbimin de ruhumun da vereceği tepkiler çok farklı olurdu. Karan ya da bir başkası iltifat ettiğinde asla Alaz'la sıradan konuşmalarımızda yaşadığım o duygu patlamalarını yaşayamıyordum.

Aklımı Alaz'dan ayırmak için tekrar Karan'ı incelediğimde o da benim gibi havuza baktı. "Ben de canım çok sıkıldığında, ruhum daraldığında hep buraya gelirim. Şu sıralar neredeyse çıkamıyorum bile."

"Canınızı sıkacak bir şey mi var?"

Ellerini pantolonunun cebine koyarak omuz silkti. "Ülkemin dertleri beni uyutmuyor."

Karan'ın ülkesi hakkında pek fikir sahibi değildim. Güçlerinin tükenmeye yüz tuttuğunu duymuştum ancak tam sebebini bilmiyordum. Pat diye de soramazdım, bu da yanlış bir hareket olabilirdi. Bu yüzden sadece, "Anlıyorum," demekle yetindim.

"Her neyse..." derken dudaklarını birbirine bastırıp kafasını gelişigüzel salladı. "Burası güzel ama hava şartları düşünülünce çok soğuk. Daha huzur verici bir ortam görmek istiyorsan... Atölyeme gitmeyi düşünüyorum, gelmek ister misin?"

"Atölyen?"

Başıyla onayladı. "Sarayımın doğu kısmında kalıyor. Saray sınırları içinde ama biraz daha uzak. Oraya genelde kafamı dinlemeye giderim, ilgini çekecekse eğer içinde yüzyıllar öncesinden kalma müzik aletlerinin bulunduğu bir oda var. Ciddiyim Efsan, bunu neden yapmıyoruz? Sana Alkandros Sarayının tüm güzelliklerini gezdirmeme izin ver."

Cevap vermeden önce biraz düşünmeyi seçtim. Kütüphaneye giden yol batı kısmında kalıyordu, Karan'ın bahsettiği atölye ise onun tam zıttı olarak doğudaydı. Alaz kütüphaneye girmeyi deneyecekti ve Karan'ı buralardan biraz uzaklaştırma fikri iyi olabilirdi. Fırsat altın tepsiyle ayağıma kadar gelmişti. Yine de... bunun doğru bir karar olup olmayacağını bilmiyordum.

Ben düşüncelerimle boğuşurken Karan, "Lütfen," dedi. "Hem ben de biraz kafamı dağıtmış olurum. Burada pek fazla konuk ağırlamıyorum, sıkıcı toplantılar haricinde. Akşam yemeğini yer, döneriz. Hizmetlilere söylerim şimdi, hemen bizim için bir masa hazırlarlar."

Doğru ya, burası bir saray alanıydı. Her taraf hizmetlilerle ve yardımcılarla doluydu. Kabul edersem riskli bir şey yapmış olmaz, aksine Alaz'a yardımcı olurdum. Cebimde haberci taş vardı, pantolonumda hançer asılıydı. Olası riskli bir durumda taşla Alaz'a sinyal gönderebilirdim. Aynı şekilde o da bana gönderirdi ve onun cephesinde ters giden bir şeyler olursa eğer Karan'ı uzaklaştırmış olmam vakit kazanmasını sağlardı.

Yine de çok istekli görünmemek için, "Ben... bilemiyorum," dedim.

"Pekâlâ, kararı sana bırakıyorum," dedi gülümseyerek. "Zorlamayacağım. Yine de dilersen yemeği orada yemek zorunda değiliz. Sofra hazır olana dek dönmüş oluruz. Hem Alaz da o zamana dek yemeğe inmiş olur."

Alaz'ın işi uzayabilirdi ve belki akşam yemeğine hiç katılamazdı. Bunun da Karan tarafından dikkat çekici bir durum

olacağının o an farkına vardım. Hemen soluklandım ve cebimdeki taşa sığınarak, "Gidelim o halde," dedim. "Yemeği de orada yiyebiliriz. Benim için de değişiklik olur."

Adamı ne kadar oyalarsam kârdı.

"Harika," dedi Karan, en sahici gülümsemelerinden birini takınarak. "Hemen aracımı hazırlatıyorum."

Samimi bir gülüşle karşılık verdim ama içten içe hiç de gülmüyordum. Tek istediğim Alaz'ın kütüphaneye girmesi, kitabı bulup çıkarması ve her şey bittiğinde sorunsuz bir şekilde bu saraydan kaçıp gitmemizdi.

Sarayın, içinde Karan'ın atölyesinin bulunduğu kısmı bahsettiği gibi Alkandros'un sınırları içinde ve saraya yaklaşık bir saatlik uzaklıktaydı. Ormanın içinden geçtiğimiz yolculuk süresince Karan'la müzikten, buna nasıl ilgi duyduğumuzdan bahsetmiştik. Benim cevaplarım biraz kaçamak ve buraya uyarlanmıştı. Bu evrene ışınlandığım günden beri yalan konusunda âdeta profesöre dönüşmüştüm.

Karan, arabasını orta büyüklükte ahşap bir kulübeyi andıran yapının önünde durduğunda onunla aynı anda araçtan indim. Kulübenin yeşil çatısı üçgen şeklindeydi, ön tarafı tamamen camdan oluşuyordu ve verandasının korkulukları LED ışıklarla aydınlatılmıştı. Hava soğuk olmasına rağmen içeride sıcacık bir ortam varmış gibi görünüyordu. Doğrusu, Karan atölyesinden bahsettiğinde böyle sıcak görünen bir yapıyla karşılaşmayı beklemiyordum, sarayın esas binası fazlasıyla kasvetliydi.

"Beğendin mi?" diye sorduğunda yanıma gelmişti.

Ona bakıp başımla onayladım. "Böyle bir yer ummuyordum."

"Bazı yerlerin bir yönetici olduğumu unutturması gerekiyor. Ancak o zaman kafamı dinleyebiliyorum."

Geçmem için eliyle işaret etti. "Önden buyur lütfen."

İçimdeki henüz dağılmayan tedirginlik bulutuyla söylediğini yaptım ve dağ evini andıran yapıya ilerledim. Yerlerde biriken

dallar üstüne baktıkça çıtırdıyor, arada yabani bir kuşun uğultusu duyuluyordu. Rüzgâr, ağaç dallarını sallıyor ve kulağımıza mistik bir ezgi fısıldıyordu. Bunların haricinde ormanda sükût hâkimdi. Karan yanıma geldiğinde kilitli kapıyı açtı, yine bir centilmenlik yaparak içeriye ilk benim girmemi bekledi. Sol tarafta büyükçe bir salon vardı. Taş duvara monteli şömineden yükselen alevler sayesinde dışarıdaki kış buraya işlememişti. Tavanda çemberinin üstünde sıra sıra beyaz mumların dizili olduğu bir avize asılıydı, mumlar yanıyordu fakat içeriyi esas aydınlatan spot ışıklarıydı. Avize dekoratif amaçlı konulmuş gibiydi. Yere döşenmiş koyu kestane parkenin üzerine rengi süt köpüğünü andıran yün halı serilmişti. Eskitme görünen koltuklar kahverengiydi ve hepsi cam duvar sayesinde ormanı görüyordu. Atölyem olarak adlandırdığı yer oldukça güzeldi fakat sessiz olması ve hiç yaşam belirtisinin olmayışı insanı ürpertiyordu.

"Ceketini verebilirsin, içerisi oldukça sıcak."

Karan'ın ikazıyla korkunç bir şey söylemiş gibi irkildim ve ona döndüm. Kaşlarını hafifçe çattı. "Daldın mı?"

"Salonu inceliyordum," diye karşılık verdim sessizce. Yutkundum ve kaliteli ceketini omuzlarımdan indirip ona uzattım. "Burada kimse yok mu?"

"Hizmetliler vardı ama çıkmış olmalılar. Benim geleceğimi duyunca buradan giderler, yalnız olmayı sevdiğimi biliyorlar."

Kaşlarımı kaldırdım. Saraydan bir hayli uzaklaşmıştık ve içinde kimsenin olmadığı bir evde pek tanımadığım bir adamla –ki her ne kadar bir kral olsa da– yalnız kalmak rahatsız hissettirmişti. Gerçekleşebilecek her türlü duruma karşılık cebimdeki taşı ve belimdeki hançeri hatırlamak biraz olsun iyi hissettiriyordu ama adamın büyülü güçleri vardı.

Sakin olmalıydım, bana bir şey yapacak olsa yolda bunu çok kolay gerçekleştirebilirdi. Issız ormandan gelmiştik buralara.

"Rahatsız hissettiysen dönelim," dedi Karan, ben içimde felaket senaryoları kurarken. Bakışları oldukça yumuşaktı ve bu

hali düşüncelerim adına utanmamı söylüyordu. Adamı bu kadar uzaklaştırmışken tekrar saraya dönmek akıl kârı değildi, kötü senaryoları aklımdan çıkardım ve gülümsemeyi denedim.

"Hayır, iyiyim," dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak. O sırada dışarıdan hiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Hava muhtemelen bozacaktı. "Müzik aletlerinin bulunduğu oda neredeydi?" Birkaç keman görmek, belki bir şeyler çalmak beni yatıştırabilirdi.

Karan nefesini bırakır gibi güldü ve başıyla koridoru işaret etti. "Beni takip et."

İçime derin bir nefes çektim ve söylediğini yaparak peşinden ilerledim. Taş döşemeli merdivenden alt kata indiğimizde endişem hâlâ dağılmış değildi, tek elim cebimdeki haberci taşı tutuyor, tek elimse hançerimin kabzasını kavrıyordu. Karan'dan gelecek en ufak bir olumsuz harekete karşılık kendimi savunmaya hazırdım. Adamdan neden bu kadar işkillendiğimi bilmiyordum, bana hiçbir yanlışı olmamıştı ama Alaz'ın sözleri beni etkilemiş gibiydi. Burada her an herkesin içinden bir canavarlık çıkabilirdi.

Karan önüne geldiğimiz odanın kapısını araladığında nefesimi tuttum, benden önce içeri girdi. Oda karanlıktı ve bu aklımdaki felaket senaryolarını destekliyordu. Koridorun da ışığı kapandığında kalbimin atışları hızlandı, tuzağa düştüğümü anladım ve hançerimi çıkarmak için çektim.

Tam Karan'a doğru tutacaktım ki ışıklar yandı ve bir sanat yuvası gibi görünen oda karşımda belirdi. "Işık neden bu kadar geç açıldı anlamadım," dedi Karan, bana bakarken. "Girdiğim an aydınlanması gerekiyordu, kusura bakma."

Öyle şaşırmıştım ki neredeyse çıkarmak üzere olduğum hançeri elimden düşürecektim. Hançeri çaktırmadan eski yerine sokarken gülümsemeye çalıştım. "Hiç sorun değil."

Kalbimin atışları kulaklarımda yankılanıyordu. Paranoyaklığı bırakmazsam Karan Alaz'ın kütüphaneye girmeyi denediğini

benim bu aptal hallerim nedeniyle anlayabilirdi. Bir şeyler çevirdiğimizi çok belli ediyordum.

Gülümsememi biraz daha derinleştirerek elimi kabzadan çektim ve bir müzeden eksiği olmayan odaya girdim. Etrafı inceledim. Duvarda Rönesans dönemine ait tablolar bulunuyordu. Nota şeklinde biblolar beton sehpaların üzerine yerleştirilmişti. Odanın içinde yatıştırıcı klasik müzik çalıyordu. Sanatla ilgilenen herkes burada keyifli saatler geçirebilir, hatta bir beste dahi oluşturabilirdi. Karan haklıydı; burada yüzyıllar öncesine ait antika kemanlar, çellolar, mandolinler bulunuyordu. Önümde duran keman, bunca zaman gördüklerimin aksine oyma desenliydi ve cilalanmamıştı. Elimi üzerindeki oyuklara götürerek hafifçe dokundum. Bu şekillerin ne anlama geldiğini bilmiyordum ancak çok hoş duruyorlardı.

"Büyük büyükbabamın kemanı." Ben hayran hayran işlemelere bakarken tekrar Karan'a döndüğümde elinde iki fincanla yanımda belirdiğini gördüm. Fincanlardan birini bana uzattı. Vakit kaybetmeden bardağı ellerimin arasına aldım ve meraklı gözlerle kemana bakmaya devam edip hikâyesini anlatmasını bekledim. "Asırlar önceden kalma. Karanlık güçler tarafından öldürüldüğünde bu kemanı çalmaktaymış. En zevk aldığı işi yaparken yummuş hayata gözlerini. Son nefesinde oyukları kendi kanıyla dolmuş, canından bir parça gibi gördüğü enstrümanının."

Bu cümleyle birlikte oyukların üzerine giden elimi irkilerek geri çektim. Koyu kahverengi lekeler süs olsun diye yapılmış sanmıştım ancak sahibinin kanı olduğu asla aklıma gelmemişti. Karan'a baktım. "Bu, çok acı."

Başını salladı. "Öyle," derken sesi durgun çıkmıştı. "Sonumun, daha doğrusu krallığımın, Alkan ırkının sonunun böyle olmasını istemiyorum."

Daha fazla içimde tutamadan, "Krallığının sorunu ne?" diye sordum. Sadece üstünkörü biliyordum ve nedense artık öğrenmek istemiştim.

Karan derin bir nefes aldı. "Lanet," dedi sessizce. Kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdiğimde, sözlerini biraz daha açtı. "Topraklarımın, ırkımın üzerinde, çözümünü bulamadığımız bir lanet var. Büyük saldırıdan kalma. Gün geçtikçe güçlerimiz azalıyor, halkım güçsüz, bu iş güçlerini de engelliyor. Ne ailem ne de kendimden başka fikir alabileceğim birisi var hayatta. Soyumuzu kurtarmak için cadı ve büyücü kökenliler bana onlara geçerek Alkan soyumdan vazgeçmeyi, asimile olmayı teklif ediyorlar. Ama bunu kabul edemem. Ailemin bıraktığı bu şanlı krallığın ve Alkan ırkının yok olmasına müsaade edemem."

Şimdi Alaz'la Karan'ın toplantılarının ne hakkında olduğunu tam olarak anlamıştım. Alaz, Karan'ın ve ırkının büyücülere dahil olmasını istiyordu, bundandı bu krallığa gelip Karan'la konuşması. İlk geldiğimiz gün de sebebi buydu demek ki.

"Başka bir çaren yok mu?"

Karan'ın gözlerinde bir yıldız çaktığını hissettim. "Var," dedi sessizce. "Şükürler olsun ki var. Artık var."

"Neden onu kullanmıyorsun?"

"Aslına bakarsan..." dedi, konuya nasıl başlayacağını bilemiyor gibiydi. "Uzun zamandır ben de seninle bunu konuşmayı planlıyordum Efsan."

Hiçbir şey anlamadığımı belli eden bakışlarımla onu izlemeyi sürdürdüm. *Benimle mi?* Benimle bu konu hakkında konuşacak neyi olabilirdi ki?

"Neyi?" dedim tereddüt ederek.

"Alkan bilgesiyle beraber uzun zamandır bu lanete bir çözüm arıyorduk. Yıllarca bir şey bulamadık..." Sonunu nereye bağlayacağını bilemediğimden pürdikkat onu dinlemeye devam ettim. "Ama şu son zamanlarda, bilge sürekli birini görmeye başladığını söyledi. Bir büyücü kızı... Sonrasında o kızın ırkımı kurtarabileceğini söyledi."

Sustuğunda, "Ve?" diye sordum.

"O kız sensin, Efsan."

Söylediklerileyle beraber Karan'ın yüzüne birkaç saniye öylece baktım. Ardından tüm bu anlattıklarına karşılık elimde olmadan gülerek, "Dalga mı geçiyorsun?" diye sordum. Öyle olmalıydı çünkü medet umduğu ben, büyücü bile değildim. Kahkaha atmamak için kendimi tuttum.

Ama Karan'ın suratında mimik dahi oynamadı. "Son derece ciddiyim," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Benimle evlenmen... birlikte olmamız gerekiyor. Sen, ihtiyacım olan o kadınsın. Hayatımın kadınısın. Krallığımın kadını. Buraya kraliçe olması gereken kişisin."

Art arda sıraladığı sözcükler beni hayrete uğratırken yüzümdeki gülümseme silinmeye yüz tuttu. Karan'da şaka yaptığını belli eden bir emare aradım ancak asla yoktu. Kafayı yediğini düşündüm ve hemen, "Daha neler," diyerek elimdeki fincanı yanımdaki sehpaya bıraktım. Odadan dışarı çıkmak için bir adım attım. Fakat Karan benimle aynı anda hareketlenip buna engel oldu

"Söylediklerimde ciddiyim," dedi yalvarırcasına bir ifadeyle gözlerimin içine bakarak. "Bugün dolunay günü, tıpkı lanetin yerleştiği saldırı günü gibi ve birlikte olmamız için en iyi gün. Sen bana soyumu bahşedecek, ırkımı eski gücüne kavuşturacak kadınsın, Efsan. Lütfen beni kırma. Eğer istediğimi yaparsan, eğer benimle birlikte olursan seni tüm bu varlığın sahibi yaparım. Kraliçem olursun. Halkımın kraliçesi olursun. Sen bunun için doğmuşsun!"

Onunla birlikte olmak düşüncesi bile midemin acı ve korkuyla burkulmasına neden oluyordu. Gözü dönmüş gibiydi ve o sakin, yumuşak huylu adam maskesinin altındaki suratını ilk defa gün yüzüne çıkardığını anladım. Aralık kapıyı gözüme kestirdim. Bir an önce buradan çıkmam gerekiyordu. Konuşma mantıklı bir yere gitmiyordu ve kurtulmam gerekliydi.

"Benden ne istediğinin farkında mısın?" dedim sertçe. O sırada boşta kalan elimle hançeri tuttum, taşın olduğu cebimin tarafındaki kolumu Karan tuttuğu için taşa dokunmam imkânsızdı. "Bırak beni. Böyle bir saçmalığı dile getirmen bile mantıksız." Sözlerim sonlanır sonlanmaz onu geçerek odadan çıkmak için hareketlendim ama Karan beni bırakmadı, kolumu daha sıkı tuttu.

"Bırakamam, bugün nikâh akdimizi gerçekleştirmeliyiz."

"Ne?" diye bağırdım ve tekrar kolumu çekmek için çırpındım. Bana mısın demediğinde dişlerimi sıkarak hançeri çıkardım ve gözümü bile kırpmadan Karan'ın bileğimi tutan koluna sapladım. Karan, yabani bir hayvan gibi kükreyip elimi serbest bıraktığında ayağımla bir tekme savurarak zayıflığından faydalanıp onu ittim, yere düşmesini sağladım. Yerde yaralı bir hayvan gibi kıvranırken vakit kaybetmeden kapıya koştum. Kapının önüne geldiğimde kapı yüzüme sertçe kapandı. Rüzgârdan olduğunu düşünerek elimi kapı koluna attım ve aşağı indirip açmayı denedim. Ancak olmadı. Açılmıyordu.

Akabinde bedenim ağaçtan düşen bir yaprak gibi savruldu, neredeyse uçtum ve sırtım odanın duvarlarından birine sertçe çarptı, yere düştüm. Dudaklarımdan dökülen inlemeyle birlikte kafamı kaldırdığımda Karan'ın elini yukarı kaldırdığını gördüm ve bana büyü yaptığını anladım. Ben sırtımda ve bacaklarımda hissettiğim acıyla yerde kıvranırken Karan tek eliyle zeminden destek alıp ayağa kalktı. Koluna saplı hançeri tek hareketle çıkardı, gözünü kıstı ama tıslamadı bile. Hançeri arkada, bana da kendine de çok uzak görünen, ulaşmamın imkânsız olduğu bir yere fırlattı.

Üzerime doğru gelirken oturduğum yerde korkuyla geriledim. Elleri kendi kanıyla lekelenmişti. Sarsak ve öfkeli adımlarla üzerime yürürken geriledim. "Gelme!" diye bağırdım. Haberci taşı okşayıp sinyal göndermek için elimi cebime attım, Alaz her neredeyse bir an önce gelmesini istiyordum. Ancak cebim boştu, taş yoktu. Savrulduğum sıra düştüğünü anlayıp sarsıldım.

Karan tam karşıma geçtiğinde ondan kurtulmak için soldan kaçacaktım ancak kolumdan tutup beni tekrar duvara yapıştırarak buna izin vermedi. Bedenimi boş bir çuval gibi kolaylıkla ayağa kaldırdı. Kanlı eliyle tuttuğu iki elimi birleştirip başımın üzerinden duvara yasladı, hiçbir şekilde savunma imkânı bırakmamıştı. Gözlerinde korkunç, aynı zamanda yalvaran bir ifade vardı. "Soyum zayıflıyor," dediğinde korkuyla ona bakıyordum. "Bana ve ırkıma iyi geleceksin, bunu yapmalıyız."

"Sen kafayı mı yedin!" diye kükredim dişlerimin arasından. "Ben büyücü bile değilim!" İtirafında bulundum çünkü yol pek de tekin görünmüyordu.

Fakat bırakmak yerine suratını suratıma yaklaştırdı. Başını olumsuz anlamda sallayıp, "Sen, gördüğüm en güçlü büyücüsün," diye karşılık verdi. "Benim ihtiyacım olansın."

"Git başımdan!" diyerek son bir gayretle dizlerimi kullanıp hassas yerine tekme atarak onu üzerimden ittim. Aramızdaki mesafe açılınca yeniden arkamı dönüp odadaki merdivene koşmaya başladım. İki adım sonra ayaklarımın azizliğine uğrayıp tökezledim ama düşmedim.

Tekrar koşacağım sıra hissettiğim güçle bu defa odanın solundaki duvara savruldum, çarptığım kemanlardan biri yere düşüp parçalandı. Başımın arkası duvara çarptı, sızım sızım sızladı. Sırtüstü yere düştüğümde gözlerim kapanmamak için direniyordu. Her yanımda öldürücü ağrılar hissediyordum. Karan'ın yeniden bana doğru ilerlediğini görünce tekrar kalkıp kaçmak için hareketlendim, bunu fark etmiş gibi elini kaldırıp avuçiçini bana tuttu. Her ne yaptıysa yere yapışmış gibiydim, ellerimi ve bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Büyülendiğimi anlamak zor değildi.

Bileğimdeki bileklik tenimi sıkmaya başlarken hareket edemeyişimin verdiği çaresizlikle, "İmdat!" diye bağırdım. Alaz her neredeyse beni bulmasını istiyordum. Buradan kurtulmak istiyordum. Evrenden. Tamamıyla.

Çığlığımla birlikte Karan yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Efsan, ses kirliliğinden hoşlanmıyorum," dedi ve yeniden avcunu bana doğru tuttu. Bu defa dudaklarım birbirine yapıştı, sesim sadece boğuk bir inilti olarak yükseliyordu. Ne çırpınabiliyor ne de bağırabiliyordum. Delicesine ağlamak istiyordum.

"Bana kalsa zihnini de kapatırım, gözlerini açtığında her şey bitmiş olur ama işe yaraması için açık kalması gerekiyor," diye cümlesini devam ettirdi.

Ben olduğum yerde kıvranırken Karan arkasını döndü, merdivene ilerledi ve saniyeler içinde gözden kayboldu. Kendimi zorlasam da ne bağırabildim ne de kalkabildim, kıpırdayamıyordum bile. Gözlerimden yaşlar süzüldü, içime içime ağladım. Bir kurtarıcı bekliyordum, kendimin kurtarıcısı olmam için çok geçti; elim, kolum, dilim görünmez iplerle bağlanmıştı. Tüm uzuvlarım sızım sızım sızlıyordu, başımın kanadığını hissediyordum, saçlarıma sıcak bir ıslaklık yerleşmişti.

Karan dakikalar sonra yeniden merdivenlerde belirdiğinde baygın bakışlarım ona ilişti. Seke seke iniyordu, elinde küçük metal bir kutu vardı. Basamakları bitirdiğinde bana bakmadı, betondan sehpalardan birinin yanına gitti, kutuyu sehpaya bıraktı. Kilidini açtı. İçinden demirden yapılmış uzun ince bir çubuk ve gümüş görünümlü küçük tabağı andıran bir şey çıkardı. Onları da sehpanın üstüne bıraktı. Kutunun içinden yeşil ota benzer bir bitki çıkardı, bitkiyi tabağa koydu ve elinden çıkan ateşle tabağın içindeki bitkiyi yaktı. Odanın içindeki is kokusu anında nefesime karışmıştı. Hâlâ çırpınıyor, bağırmayı deniyordum, direniyordum ama üstümde öyle güçlü bir büyü vardı ki yapamıyordum.

Gömleğinin düğmelerini bir bir sökmeye başladığında gözlerimi sıkıca yumdum ve avazım çıktığı kadar bağırmaya çalıştım. Boğazım tahriş oluyordu fakat ağzımdan fısıltı dahi çıkmıyordu. Dakikalar içinde ömrümde hiç akıtmadığım kadar ter ve gözyaşı

akıtmıştım. Gözlerimi açıp tekrar Karan'a baktığımda gömleğini çıkarıp yere attığını gördüm, artık vücudu çıplaktı ve içimdeki korku seviye atladı. Metal çubuğu ateşe tuttu. İyice kızgınlaşan çubuğu sol göğsüne yaklaştırdı ve bir şeyler fısıldayarak sivri ve kızgın ucu göğsüne bastırıp çıkan dumanları umursamadan derisini kazıyıp kanatarak daire çizdi. Bunu yaparken tısladı, bense korkuyla dişlerimi sıktım, gözlerimden sağanak yağmuru aratmayacak derecede yaşlar süzüldü, bakışlarım bulanıklaştı. Gözlerimi kırpıştırarak netlik sağladığımda Karan'ın çubuğu tekrar ateşe batırdığını gördüm, bu defa derisinde kanayıp kabaran yuvarlağın içine bir üçgen çizgi. Üçüncü kez çubuğu ateşe batırıp çekti ve üçgenin içine minik bir yıldız şekli yaptı. Terlemişti, saçlarından akan ter damları yüzünü siliyordu. Yıldızı bitirdikten sonra tıslayarak kafasını geriye attı, derin derin soluklar alıp veriyordu. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi, son kez seslice nefeslenmesinin ardından, "Benim mührüm tamam," dedi soluk soluğa çıkan sesiyle.

"Sıra, eşimin mühründe," diye mırıldandı. Demir çubuğu tekrar eline aldı, ateşe tutup kızdırdı. Yanıma geldikçe telaşım arttı, bilekliğim tenimi sıktı. Ruhum hareket etmek için can atıyordu lakin bedenim buna engel olan tonlarca ağırlık taşıyor gibiydi. Karan yanıma gelip dizleri üstüne çöktüğünde sıcak gözyaşlarım dudaklarıma süzüldü, canım yandı. Büyük eli gömleğimin düğmelerini kavrayıp tek hamlede hepsini açtı ve düğmeler etrafa saçıldı. Çığlık attım ama çığlığım sadece içimde yankılandı. Uzun zamandır akıtmaya alışık olduğum gözyaşlarım Karan'ın eline süzüldü. Direnmeyi bırakmadım, Karan'ın istediğini yapamaması için elimden geldiğince kıvranıyordum.

Yine oldu, yine parmaklarımda o akışkan gücü hissettim. Bilekliğim yine beni yakmaya başladı. Bedenim, büyük bir enerjiyle dolup taştı. İçimde kaynayan bir şey hissettim, parmaklarımın ucuna kadar gelen bir akım vardı ama hayır bu, acı değildi.

Karan elindeki çubuğu, kendine yaptığı evlilik mührünü bana da çizmek için göğsüme dokundurdu ve işte o an

bedenimdeki tüm güç kendini serbest bıraktı. Nasıl oldu bilmiyordum ama dudaklarımdan yükselen koca feryadın eşliğinde ellerimin arasından koca bir fırtına koptu sanki. Işıklı bir kalkan yükseldi benden Karan'a doğru, göğsümden ellerime akan. Bu öyle bir güçtü ki Karan geriye savruldu, sırtı odanın iki metre ötesindeki kapıya çarptı, kapı ortadan ikiye yarıldı ve Karan kapının ardına düştü. Bedenimdeki düğümler çözüldü, beni engelleyen görünmez bağlar koptu. Gözlerimden alevlerin yükseldiğini hissediyordum.

Bakışlarım tüm bu gücü dışarı çıkaran ellerime yöneldi, avuçiçlerimi kendime çevirdim, bilekliğimin takılı olduğu bileğim kanıyordu, bu yabancısı olduğum bir görüntü değildi fakat... Hızlı bir şekilde inip kalkan göğsüm ile öylece üzerinde hâlâ bir elektriklenmenin olduğu ellerim... Şaşkındım, ölesiye şaşkındım ve hiçbir şeyi anlamlandıramıyordum. Çünkü ben, sıradan bir insan olan ben, Nephan'dan gelen lanetli insan kızı...

Ben...

Ben, güç kullanmıştım.

Ben, büyü yapmıştım.

Ruh çeşitli acılarla sınanırdı, beden buna şahit olurdu. Ruh acırdı, beden bunu dışavurur ya da belli etmezdi. Bu insanın elindeydi.

İçimde bir fırtına kopuyordu. Bir hortum geziniyordu tüm uzuvlarımda sırasıyla. Avuçlarım bu hortuma kafa tutacak şekilde sıcaktı, sımsıcaktı. Birine dokunsam onu yakabilecek gibiydim. Elimin içine iki küçük ampul konmuştu sanki, içeride karanlık bir odaya girsem önümü aydınlatabileceğim derecede bir ışık yanıyordu. Parmaklarım titriyordu, bedenim titriyordu.

Bu gerçek olamazdı. Bir rüya olmalıydı. Bir rüyada olmalıydım.

Hayal âleminde olduğumu tescillemek istercesine ışık saçan avuçiçimi parmaklarımla kapattım. Birkaç saniye öylece düzelmesini bekledim. Yavaşça parmaklarımı açtığımda istediğim şey

ışığın gitmiş olmasıydı. Fakat öyle olmadı, avuçlarım hâlâ içine bir güneş kaçmış gibi parıldıyordu. Bu... Nasıl olurdu? İmkânsızdı, hayır, ben güç kullanmış olamazdım. Ben büyü yapmış olamazdım. Ben sıradan bir insandım.

"Sen..."

Varlığını unuttuğum Karan, kırdığım kapının ardından seslendiğinde refleks olarak korkuyla elimi dizime koydum. Gözlerimi dehşet içinde açtım, çok sık nefes alıyordum. Bu nasıl olmuştu? Bakışlarım disko topu gibi yanıp sönen ellerime odaklandı bir kez daha. Gözlerimi birkaç kez kırptım, eğer kâbus görüyorsam hemen şimdi uyanmayı diliyordum. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Efsan..." Karan'ın iniltileri arasından yayılan sesini tekrar duyduğumda yeniden ona baktım ve bacaklarını hareket ettirmeye çalıştığını gördüm. Ardından içinde bulunduğum anın farkına vardım ve kaçmam gerektiğini kendime hatırlattım. Az önce her ne yaşadıysam bunu çıktıktan sonra düşünmem gerekiyordu, ruh hastası bir sapığın beni hapsettiği bu zindandan acilen kurtulmalıydım. Ne olduysa olmuştu, etkisiz hale gelmişti ve kalkıp kaçmam gerekiyordu. Buradan kurtulur kurtulmaz neler olduğunu anlamak için düşünebilirdim.

Düşüncelerime uyum sağlayarak avuçlarımdan destek alıp ayağa kalktım. Kırdığım kapıya yürüdüm, ayağa kalkmak üzere olan Karan avcunu bana doğru kaldırdığında korkmadan eline bastım ve öbür ayağımla yüzüne güçlü bir tekme savurup bayılmasını sağladım. Arkama bakmadan koştum, yukarı çıktım ve bu zindandan kurtuldum. Kendimi dışarıya attığımda gözüme ilk çarpan şey Karan'ın siyah arabası oldu. Araba kullanmayı bilmiyordum ama yapabileceğimi düşünerek en mantıklı davranışın bu olacağına karar verip bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında araca ilerledim. Şoför kapısını açmayı denedim fakat kilitliydi. Başım sızlıyor, gözlerim kapanmak için

direniyordu ama kaçmam gerektiği düşüncesiyle güçlükle ayakta duruyordum. Yeniden ellerime baktığımda o yanıp sönmenin kaybolduğunu gördüm fakat bileklerimin kanaması durmamıştı.

Baştan ayağa ıslanmıştım, titreyerek elimi cebime atıp telefonumu çıkardım. Kapalıydı ve açılmıyordu. Ondan da ümidimi keserek nereden gitmem gerektiğini düşünmek amacıyla etrafıma bakındım. Ormanı inceledim, sağlam olan sol elimi kaldırıp gözlerimi sildim. Yoldan ilerlemenin, uyanırsa eğer Karan'ın beni bulması için harika bir fırsat olacağını bildiğimden ormana gitmenin daha iyi olacağını düşündüm. Ancak ormanda da öldürücü yaratıkların olduğunu biliyordum. İki yol da benim için zor ve mantıksız geliyordu. Kapana sıkışmış gibi hissediyordum, dışarıdaydım ama dört bir yanım duvarla çevrilmiş gibiydi.

Hızlı bir karar vermem gerektiğini biliyordum. Tekrar ormana baktım ve o sıra daha önce gözüme çarpmamış bir gölge fark edince oraya döndüm.

"Efsan!" sesini işittiğimde başımı sağıma çevirdim ve o an kalp krizi geçirdiğimi sandım. Yanımdaki kişi Efser'den başkası değildi. Ritmi hızlanan yüreğimle öylece durduğumda kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Başımı çarpmıştım ve her şey bir halüsinasyonun kopuk parçaları gibiydi.

"Bu zihninin bir oyunu Efsan. Sakin ol."

Kendime bu komutu verip rahatlamaya çalıştım, kâbuslara sürüklenmek istemiyordum. Gözlerimi kapatıp açtım ve...

Donakaldım.

Kalbimin sıkıştığını hissettim; dudaklarımın bir anda kuruduğunu, gözlerimin büyüdüğünü. Esen soğuk rüzgâr sertçe yüzüme çarpıyor ve bu bir düşün içinde olduğumu düşünmeme engel oluyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, ağzım kurak çöllerden birine dönüştü. Tekrar gözlerimi kapatıp açtım, bu işlemi tam beş kez tekrarladım.

Tam karşımdaydı.

Benimkinden daha açık renkte olan dağınık bıraktığı kahverengi saçları, parlak kahverengi gözleri ve sevimli yüzüyle kız kardeşim Efser, tam karşımdaydı.

Film gibiydi, hayal gibiydi ama değildi. Tam karşımdaydı, bir adım ötemdeydi. Kanlı canlı bir şekilde önümdeydi. Elimi kaldırsam yüzüne dokunabilecektim.

Dudaklarım titredi, vücudum titredi, zihnimdeki tüm kelimeler döküldü, saçıldı. Hayal sandım, kâbus sandım, koşacak, uzaklaşacak sandım. Lakin hiçbiri olmadı, önümde durmaya devam etti. Dilim lal oldu, konuşmayı denedim, ağzımı bile açamadım. Kalbim coşkuyla çarpıyordu, ortamda işitilen tek şey rüzgârın şiddetli uğultularıydı. Bu uğultuları benim sesim bastırmalıydı; sevinç çığlıklarım, ağlayışlarım bastırmalıydı. Ama donmuştum.

Nefes almaya çalıştım. En sonunda, "Efser?" diyebildim sadece. Başım hâlâ sızlıyordu. Kafasını salladı. Eğer bir kâbus olsaydı bu, ben adını söylediğim an kaçar, uzaklaşırdı. Benim ona yaklaşmama izin vermezdi. Lakin şu an tam önümdeydi, aramızda sadece bir adım vardı.

Soluklarım yavaşladı. Gerçek olduğunu idrak ettiğim an içimdeki sarılma dürtüsü kendini ortaya çıkardı ve bir anda onu kendime çekerek sarıldım. Birkaç kez adını tekrarladım, onu yüreğime sokmak ister gibi sardım. "Kardeşim," dedim, özlemimi dile getirdim. Ağladım, tüm hasretimi serbest bırakarak hıçkıra hıçkıra ağladım. Buradaydı, yalan değildi, rüya değildi, buradaydı. Rüya olsaydı ona dokunamazdım, onu hissedemezdim. Ama şimdi ona sarılıyordum, onu hissediyordum. Rüya, bu kadar gerçek olamazdı. "Şükürler olsun," dedim birkaç kez üst üste. Kokusunu içime çektim. "Şükürler olsun... Şükürler olsun."

Ben ona defalarca sarılmak istedim lakin o ilk geri çekilmemde etrafı kolaçan ederek, "Gitmemiz gerekiyor," dedi. Kaşlarımı çatıp ıslak gözlerimle yüzüne baktım. Bana sıcak bir gülümseme

sunmasını bekledim ama yapmadı. Suratında büyük bir telaş vardı, gözleri sürekli sağa sola bakıyor, arada bir beni buluyordu.

"Nereye?" derken olayları halen düzgünce kavrayabilmiş değildim. Büyük bir şoka girmiştim.

Gerçekten karşımdaydı, değil mi?

"Evimize abla," derken elini bana uzattı.

Bir eline bir de yüzüne baktım. "Evimize mi?" diye sordum sesimden gitmeyen hayretle.

Kafasını *evet* der gibi salladı. "Artık burada yaşamak zorunda değilsin."

"Sen... burada mıydın? Benim gibi! Kitabı buldun mu?"

Başıyla onayladı.

"Yolu buldum," derken uzattığı elini salladı. "Detayları sonra konuşuruz. Daha fazla burada durmamalısın. Hadi, fazla vaktimiz yok."

Efser'in elini tutmak istiyordum, kardeşimin elini tutup arkama bakmadan uzaklaşmak. Detayları sonra sorar, özlemimi sonra giderirdim, şimdilik sadece onun elini tutup buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Bitmişti, Nephan esaretim, ailemden ayrı geçirdiğim günlerim, yabancılığım, korkularım bitmişti. Efser'in elini tutacaktım.

Sağ elimi kaldırdım, elim titredi.

Omzumun üzerinden arkama baktım.

Mehsa ve Barın... Onlara bir veda edemeyecektim, buraya geldiğim ilk andan beri yanımdaydılar. Onları sevmiştim, belki de gerçek arkadaşlık duygusunu biraz olsun onlarda tatmıştım. Ama onlar benim iyiliğimi isterdi, bunu biliyordum. Beni göremediklerinde, kurtulduğumu anladıklarında buna sevinirlerdi, buraya geldiğim günden beri bunun için çalışıyorduk. Yadırgamazlardı.

Ve şimdi benim için kitabı bulmaya çalışan...

Alaz.

Karanlığın, üzerine en çok yakıştığı adam. Böyle itiraflar hep giderayak olurdu. Onun, kalbimin üzerinde oluşturduğu değişik hisleri bu yaşıma kadar hiç yaşamamıştım. Kalbimin takla atmasına sebep olan karşı cinsten ilk kişiydi. Bana yakın olan ilk karşı cins. Belki de etkilendiğim ilk karşı cins...

Yokluğumu fark eden Alaz'ın, bunu Mehsa ve Barın kadar hoş karşılayacağını düşünmüyordum. Bir anlaşmamız vardı ve bunun ihlali onu sinirlendirecekti. Fakat o da biliyordu evimi ne kadar özlediğimi, kâbuslarıma defalarca şahit olmuştu. Anlayışla karşılamalıydı. Bizim... aramızdaki o güçlü çekim her neyse... doğru değildi, bir gün zaten bir şekilde sonlanmak zorundaydı; ikimiz de biliyorduk.

Kalbimin üzerinde bir sızı hissettiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım. Buradan gitmem gerekiyordu, kendim için olmasa bile kız kardeşim Efser için. Buradan gitmem gerekiyordu. Ben kalırsam o da kalırdı ve ikimizin burada saklanması zor, hatta imkânsız olurdu. Bu, ölüme davetiye demekti. Evimizin yolunu bulmuştu ve biz... buraya ait değildik. Benden çıkan, Karan'ı iten o güç neydi, nasıl hâsıl olmuştu bilmiyordum ancak buraya ait olmadığıma emindim.

Bu kararla beraber, bir daha arkama dönmemek üzere tekrar Efser'e baktım. Daha fazla düşünmeden bana uzattığı elini tuttum.

Ve koştuk.

Ormanın derinliklerine doğru koştuk, dakikalarca, ellerimizi bırakmadan durmadan ilerledik. Karan ya da bir başkası tarafından yakalanmaktan korkuyordum ama peşimize kimse takılmamıştı, bu saatten sonra takılsalar da bulamazlardı, izimizi kaybettirmiştik. Islak toprakların üzerinde ayaklarımıza sıçrayan çamurlara aldırış etmeden koşmaya devam ederken Nephan'da geçirdiğim tüm günler tek tek aklımda belirdi. Buraya ilk gelişim, gözlerimi Mehsa ve Barın'ın evinde açışım, Alaz'la ilk karşılaşmam, şahit olduğum ilk büyü olayı, infazlar, kaslan saldırısı,

gittiğimi öğrendiğinde sevineceğini düşündüğüm Bars, komikliği ve aç karnıyla hatırlayacağım Kuray, hayatımda gördüğüm en güçlü kadın olan Liva... Hepsi aklımda ödüllü bir sinema filminin en vurucu sahneleri gibi canlandı.

Tüm bunların ardından yine tüm siyahlığıyla Alaz canlandı gözlerimin önünde. O an kalbimde bir bağ kopuyormuş gibi hissettim, göğsümün içinde tarifsiz bir acı belirdi ve dudaklarımdan küçük bir inilti yükseldi.

Koşacak gücümün kalmadığını hissettiğimde yüreğimdeki sızının yok olması, en azından bir iki saniye dinlenmek için, "Efser dur," dedim. Beni dinleyip durdu. Elimi parmaklarının arasından çektim, bırakmama izin verdi. İki avcumu da dizkapaklarıma bastırdım ve eğilerek nefeslendim. Başım hâlâ dönüyordu, Karan'ın güçleri nedeniyle duvara çarptığımda sırtımdaki kemikler de başım gibi hasar görmüş olmalıydı. Her hareket edişimde kemiklerim etime batıyordu ve kalan yolu bilincimi kaybetmeden nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum.

Öyle yorulmuştum ki her nefesimde boğazımdan ciğerlerime yakıcı bir sızı iniyor, kalbim sıkışacakmış gibi oluyordu. Kafamı yukarı kaldırmadan, "Daha ne kadar gideceğiz?" diye sordum. Aynı zamanda nefes alıp vermeye devam ediyordum.

Birkaç saniye cevap alamayınca beni yanıtlaması için kafamı kaldırdım. Fakat onu göremedim. Kaşlarım anında çatılırken, "Efser?" diye seslendim. Karşılık gelmeyince tedirginlikle yutkundum ve kendi etrafımda döndüm. Gördüğüm tek şey uzun ve yapraksız ağaçlar, yağmur sularıyla çamurlaşmış toprak zemindi.

Başım yeniden dönmeye başladığında, "Efser!" diye bağırdım bomboş ormanda, sesim yankılandı, söylediğim şey birkaç kez tekrar edildi. Elimi korkuyla sol göğsümün üzerine koydum. Ormanın soğukluğu kendini hissettirirken sağıma soluma baktım; hiç kimse, hiçbir iz yoktu. Efser'in burada olduğuna dair hiçbir iz

yoktu. Benim attığım her adım yerde iz oluşturmuştu fakat önümde durduğunu hatırladığım Efser'in çamurda ayak izi yoktu.

Korkuyla titredim. Bir kez daha ailemi gördüğümü sanıp gece evden tek başına çıktığımda Alaz'ın beni bulduktan sonra aramızda gerçekleşen konuşma yapbozun önemli tek parçası gibi canlandı beynimde.

"Raganalar kadın kanıyla beslenen tehlikeli yaratıklardır. En büyük tuzakları da düşlerdir, bilincinde yatan isteklerinin kokusunu alırlar, en çok arzu ettiğin şeyi görmeni sağlayarak seni ağlarına düşürürler. Çoğu kadın, tıpkı senin dünkü halin gibi Raganaların oluşturduğu bu sahte düşe kapılır ve kendi sonlarını kendileri yazar."

"Bundan sonra daha dikkatli olmalısın Efsun. Dün seni yaraladılar ve artık düşlerine daha kolay hükmedebilirler. Tekrarı olabilir."

Hatırladığım detaylarla dehşete düştüm. Tüm bedenim kuvvetli bir zelzeleye tutulmuş gibi titriyordu. Bu bir tuzaktı. Hiçbir yerini bilmediğim bir ormanın derinliklerindeydim ve belki de birazdan, beni ağına düşüren Raganalar ortaya çıkacaktı. Kaçmam lazımdı, kaçmam gerektiğini biliyordum fakat ne tarafa kaçacağımı bilmiyordum. Öylece etrafa bakınıyordum.

Bir anda ormanda tiz bir çığlık yükseldi ama hayır, bu bir insan çığlığı değildi. Bir hayvanın, daha çok bir yaratığın çığlığına benziyordu. Göğsümün üzerine koyduğum elimin tırnaklarını kendime batırıp sakin kalmaya çalıştım. Başım dönüyordu, her yer aynıydı. Ağaçlar çoğalıyordu; birken beş, beşken yedi oluyorlardı.

"Tın tın, kararır orman

Görünür Raganalar..."

Kulaklarımda, küçük kız çocuklarının büyük bir soğukkanlılıkla söylediği korkunç, tiz bir şarkı çalmaya başladığında başım dönme hızını artırdı. Dizlerimin üzerinde yere çöktüm.

Gözlerim kapalıydı fakat bilincim açıktı. O korkunç şarkı kulaklarımda çalmaya devam ediyordu.

"Tın tın, yolun sonu göründü

Rüyalar seni ele geçirdi."

Gözkapaklarımı hafifçe araladığımda beş altı siyah elbiseli, kâkülleri gözlerinin üzerine kadar düşmüş, bembeyaz tenli kız çocuğunun el ele tutuşarak etrafımda döndüklerini gördüm. Hepsinin saçları ve elbiseleri aynı siyahlıktaydı. Çocuk masumluğundan kesinlikle uzaklardı. Kalkıp aralarından sıyrıldım ve buradan koşarak uzaklaşmak istedim ancak buna gücüm yoktu. Ayaklanamadan tekrar yere düşerdim. Başım öyle dehşetli dönüyordu.

"İtaat et, itaat et,

Raganalar gelecek."

Şarkı devam ederken gözlerim tekrar kapandı.

"İtaat et, itaat et,

Düşler oldu bir gerçek."

Bilincimin kapanmaması için direniyordum, saçlarımın altında yumuşak çamurun soğukluğunu hissediyordum.

"İtaat et, itaat et,

Raganalar gelecek."

Çocuklar, dinledikçe insanı sersemleştiren bu şarkıyı sürekli başa alıp etrafımda dönerek söylediler. Şarkı duraksadığında tamamen bitmiş hissediyordum.

Tekrar gözlerimi açtığımda başımda dönen küçük kızları göremedim. Şarkının kesilmesiyle onlar da yok olmuştu. Alnımdan aşağı soğuk terler akıyordu, gözlerimi kapatmak istemiyordum, kapatırsam bilincim tamamen kapanacaktı ve yapacağım hiçbir şey kalmayacaktı. Ölüme, dönüşmeye teslim olacaktım, uyumamam gerekliydi.

Belki de uyumalıydım, bu halde sıradan bir insana bile karşı koyamazdım, bir yaratıkla baş edeceğimi ise hiç sanmıyordum. Tüm gücüm tükenmişti.

"İtaat et, itaat et,

Bu duyacağın *son ses.*"

Gözlerimi kapatıp kapatmamayı düşünerek içimde bir rekabet başlattığım an şarkının bu cümlesini, esas son cümlesini duydum. O sırada baktığım ağaçların tepesinden vahşi bir çığlıkla üzerime inen, beyaz pelerinli yaratığı gördüm. Ellerimi yüzüme doğru kaldırıp bana yaklaşmasını engellemek istedim. Uyuşturucu bir iğne yemiş gibiydim, hiçbir şey yapamadım.

Yaratık üzerime yapışacağı an ölüme teslim oldum, gözlerimi kapatarak başımı yana çevirdim.

Ve bir çarpma sesi işittim. Ama üzerimde ağırlık hissetmedim.

Gözlerimi açtım. Başımı tekrar yukarı çevirdiğimde bir yarımay gibi üzerime kapanan mavi, büyülü bir kalkan gördüm. Ragana denen yaratık kalkanın dışına düşmüştü. Gözlerim kısıldı. Kalkanın nereden çıktığını, bunu kimin yaptığını çözmeye çalıştım.

O sırada Ragana ayaklandı, ne kalkana ne de bana baktı. Bana sırtını dönüp kuzey yönüne baktı. Ardından tiz çığlıklarından birini atıp o yöne koştu. Ben de aynı yöne baktığımda onu gördüm. Siyahlar içinde, zayıf bir bedendi. Karanlıktan dolayı yüzünü göremiyor, kim olduğunu seçemiyordum.

Yabancı beden, üzerine gelen yaratıkla baş etmeye çalıştı, uğraştı, büyük bir çatışmaya girdi. Fakat galip gelemedi. Önce bir ağacın gövdesine savruldu, ardından yere yığıldı. Ragana aç bir kurt gibi yapıştı avının üzerine ve dişlerini boynuna geçirdi. Çığlık atmak istiyordum, bağırmak, şu üzerime kapanan şeyden kurtulup yaratığın altındaki kişiye destek olmak istiyordum. Ancak kendimde değildim, yapamadım. Boş gözlerle izledim karşımdaki dehşet verici manzarayı.

Göz altımdan aşağı bir sıcaklık aktı; anladım, bu gözyaşımdı.

Ragana yabancı bedenin üzerinden kalktığında tekrar bana gelecek sandım. Fakat vahşi yaratık gökyüzüne doğru uçtu.

Üzerimdeki kalkan silindi, vücudum yavaş yavaş kendine geldi. Önce bilincim açıldı, sonra ellerimi yukarı kaldırabildim. Nefes alış verişlerim düzene girdi, ayaklarımı oynatabildim.

Nihayetinde tüm vücudum eskisi gibi işlevlerini yerine getirebildiğinde beklemeden ayağa kalktım ve en fazla elli metre ötemdeki sırtüstü yere uzanmış bedene doğru hızla koştum.

Başucuna geldiğimde yere oturdum ve başını dizlerimin üzerine koyarken, "İyi misin?" diye sordum endişe dolu bir sesle. Gözleri kapalı yabancı bedenin kafasını hafifçe kaldırınca kapüşonu saçlarının arasından aşağıya düştü ve uzun kumral saçları ortaya çıktı.

Büyük bir şaşkınlık yaşadım. Bana yardım eden bu yabancı beden, bir kıza aitti.

Yaralı kız, soruma karşılık çamura bulanmış beyaz yüzündeki parlak ela gözlerini kısık bir biçimde açtığında bir şaşkınlık daha ele geçirdi tüm uzuvlarımı.

Onu hatırlamam asla zor olmamıştı. Bu, Sıraç'ın beni götürdüğü festivalde gördüğüm maglo kızdı. Adamlar onu zorla götürürken kendisini kurtarmak için gizlice deli cesaretiyle peşlerinden gitmiştim ve sonradan devreye giren Alaz'ın yardımıyla kızı kurtarmayı başarabilmiştim. Şimdi yarı baygın bir şekilde kucağımda yatan, o günkü çaresiz kızdan başkası değildi.

"İyiyim," dedi maglo kız, çatlayan dudaklarıyla gülümsemeye çalışarak. "Borcumu..." derken sesi kısıldı, acı dolu bir inilti çıkardı. "Ödedim."

"Kendini zorlama," dedim kızın boynunu incelerken. Yarasını bulduğumda gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. Boğazının sağ kenarındaki bir karış deri kopmuştu, oluk oluk kan akıyordu görünen kemiğinin altından. Ne yapacağımı düşündüm.

Eğer kendi dünyamda olsam böyle bir durum karşısında kanamayı yavaşlatabilmek için kızın boynuna bir bez sarardım.

En iyi çare, çaresizlikten iyiydi. Siyah gömleğimin ucunu tutup yırtmaya çalıştım. Bunu başaramayınca havanın soğukluğuna, iç çamaşırımla kalacağım gerçeğine aldırmadan Karan'ın düğmelerini söktüğü gömleği hızla çekip çıkardım.

"Beni bırak," dedi kız, fısıltı şeklinde çıkan sesiyle. Konuşması iyice kötüye gidiyordu. "Ben yok olacağım ama sen..." dediğinde ona aldırmadan başını kaldırdım ve çıkardığım gömleğimi tek elimle nazikçe kızın boynuna sardım. "Sen..." diye tekrar etti, alnından akan terlerin yüzündeki çamurların üzerine beyaz bir iz bıraktığı güzel kız. "Kendine iyi bak. Sen... önemlisin."

Ve bu, kızın söylediği son şey oldu. Birden bilinci kayboldu, ela gözleri tamamen kapandı. Onu uyandırmaya, kendine getirmeye çalıştım fakat hiçbir çabam işe yaramadı. Önce ayakları küle dönüştü maglo kızın. Sonra dizleri, sonra uzun, ince elleri, gövdesi, güzel yüzü ve saçları.

Genç kız kucağımda küle dönüştü. Ondan geriye avcumda kalan iki tutam külü rüzgâr aldı, götürdü. Avuçlarım göğe doğru açık kaldı. Son sözleri kulaklarımda yankılandı.

Avuçlarıma bakmaya devam ediyordum, parmaklarım da tıpkı bedenim gibi, şiddetli bir zelzeleye tutulmuştu sanki; güçlü bir ayazda, kuru daldaki tek yaprak misali titriyordum. Düşmem için tek bir dokunuş yeterdi. Yarılacakmışçasına gürleyen göğün mor ışıklarının ardından çiseleyen sular avuçlarıma damlıyor, kalan külleri söndürüyordu. Gözlerim, uçsuz bucaksız kaynağa sahip bir çeşme gibi akıyor; ölen maglo kızın, *senin yüzünden ölen* diye düzeltti bilincim, benim yüzümden ölen maglo kızın yüzü gözlerimin önünde canlanıyordu.

Üzerime yaptığı kalkan, Raganayla güçsüzce boğuşması ve ona teslim olması. Gözlerime son bakışı...

Kül oluşu.

Boğazımdan ufak bir kedininki kadar acınası bir mırıltı yükseldi.

Sesi.

Hıçkırdım.

"Sen, önemlisin."

Bunu neden dediğini bilmiyordum, beni neden önemli gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Beni kendi canından önemli görmüştü. Kendisini benim için feda etmişti. Ellerime baktım, bir katilin parmaklarına bakıyormuş gibi hissettim. "Hayır," dedim sessizce. "Hayır, hayır, hayır."

Avuçlarımı çamurlaşan toprağa sürdüm sertçe. Aynı zamanda, "Hayır," demeyi eksik etmiyordu dilim, boğazımdan güçlü hıçkırıklar yükseliyordu. Şu yaşıma kadar kendime faydam olmamıştı. Doğduğum günden beri tıkılmıştım bir evin içine, çıkmaya cesaretim olmamıştı. Kendini güçlü göstermeye çalışan zavallının tekiydim.

Lanetliydim.

Buraya gelenlere neden *lanetli insan* denildiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Gittiğim şehri kararttığım yetmiyordu, tanıdığım kişileri de karartıyordum. Yardım ettiğim kızın bile yok olmasına ben sebep olmuştum.

Lanetliydim, belki de önemim, taşıdığım bu lanetten kaynaklanıyordu.

Kız kardeşimi kurtaramamıştım, belki elini bırakmasam onu hiç kaybetmeyecektim.

Maglo kızı kurtaramamıştım; gücümü toparlayamamış, ayağa kalkamamıştım.

"Hayır!" diye kükredim bir kez daha, avuçlarımı toprağa sürmeye devam ederken. Çıplak gövdeme damlayan yağmur suları yakıcı bir asit gibi hissettiriyordu. Sanki toprağı eşelersem az önce kollarımın arasındaki kızı bulabilecektim. Bir anda yok olması asla mantıklı gelmiyordu. Olamazdı. Böyle ölüm olmazdı.

Avuçiçlerimin tahriş olduğunu, duyduğum acıdan anlıyordum ama umurumda değildi.

Ellerime biriken tüm kirin silinmesini ister gibi sürdüm toprağa avuçlarımı, her sürüşümde daha da sertleşiyordum. Bir zamandan sonra uyuşmuştu parmaklarım, toprağın üzerinde bulunan irili ufaklı taşların derimde oluşturduğu çiziklere ait sızıları hissetmiyordum. Hem kızı bulmayı deniyor, hem de deli gibi ağlıyordum. Hiçbir acı hissetmemeye başladığımda, yaptığım bu işlem artık ilgimi çekmemeye başladı. Çamura bulunan ellerimi kaldırdım ve tekrar üzerinde kan kırmızısıyla toprağın karıştığı avuçlarıma baktım.

Avuçlarımın üzerinde önce ölen kızın başı canlandı, görüntü kesintiye uğradı. Bu sefer elimin üstünde bir avuç dolusu kül gördüm. Kızın külleriydi. Aynı görüntü sürekli oynadı, iki görüntü gitti, geldi. Bu döngü hiç şaşmadı. Boğazıma dizilen hıçkırıklar beni tekrar ele geçirdiğinde toprağa doğru eğildim ve başımı kızın kanının bulunduğu yere koyarak yüksek sesle ağladım. Düşünceler aklıma dizildikçe gözlerimden yaşlar boşanıp kanlı toprağa karışıyordu. Burnuma dolan metalik kan kokusu mide bulandırıcı gelmiyordu, sesli bir ağıt gibiydi.

Defalarca hıçkırdım, art arda kesik nefesler aldım, toprakla bütünleştim. Ormanın soğukluğu, derinliklerinden gelen uğultular ya da buradan gitmezsem karşıma çıkacak türlü yaratıklar... hiçbiri umurumda değildi.

☽

"Kim var orada?"

Çamurlaşan toprağın üzerinde yüzüstü yattığım süreyi hesaplayamadım. Belli belirsiz duyduğum bu sese karşılık gözlerimi açamadım. Ne doğruldum ne de kaçtım. Olduğum yerde kaldım.

"Kimsin sen?"

Suratıma düşen gölgeyle, sesin sahibinin yanıma geldiğini anlamıştım. Gelen kişi celladım da olsa gözlerimi açamadım. Öyle hissizleşmiştim.

"Hey!" Sesin sahibi kolumdan tutup beni kendine çevirdiğinde güçsüz bedenim direnmedi ona, cansız bir bez bebek gibi döndü ve bilincim yeniden kapandı. Bir kez daha ses duyup gözlerimi açtığımda zihnim dalgalandı. Görmek istediğim siyah gözbebekleri tam karşımdaydı. İlk önce bunun da bir hayal olduğunu, biraz sonra karşımdaki kişinin de yok olacağını düşündüm. Hatta buna emindim. Heveslenmedim, heyecanlanmadım. Öylece boş boş bakmaya devam ettim. Ancak gerçek olmasını dilerdim.

Karşımdaki beden büyük ellerini yüzüme koydu ve yanaklarımı avuçlarken, "İyi misin?" diye sordu endişeyle.

Sesi gerçek gibiydi, sıcak dokunuşu gerçekti. Yüzümde hissettiğim ılık nefesi gerçekti. Belki de ben öyle olmasını istiyordum. Yine de kalbimden aşağı bir ısı yayıldı.

"Alaz..." demeye çalıştım, sesim oldukça kısık çıkmıştı.

"Merak etme, güvendesin."

Başımdan aşağı bir şey geçirildiğini anladığımda hafifçe gözlerimi açtım ve neler olduğunu anlamak amacıyla baktım. İç çamaşırıyla kalan gövdeme siyah bir kazak geçirmişti. Ardından belime ve bacaklarıma dolanan ellerle beraber ayaklandım.

Ne "beni bırak" diyebildim ne debelendim. Hayatımda ilk kez, çırpınmaktan yorulduğumu hissettim. Nereye giderse eşlik edecektim ne "beni götür" demeye yüzüm ne de "beni bırak" demeye cesaretim vardı.

Biraz olsun rahatlamak amacıyla beni kaldıran, Alaz olduğunu sandığım kişinin çıplak boynuna değen burnumu fırsat bilip onu kokladım. Eksik bir şeyler hissettim, istediğim rahatlığı alamadım. Bir kez daha kokladım, yine o huzur verici kokuya ulaşamadım.

Hayır, bu Alaz'ın kokusu değildi.

Onun tertemiz bir ormanı teninde taşıdığını düşündüren ferah kokusunu alamadım. Kapattığım gözlerimi bir kâbusa daha

hapsolduğumu düşünerek bir kez daha açtım dehşetle ve kimin kucağında olduğumu çözmeye çalıştım. Ama bunu başaramadım.

"Alaz..." diye fısıldadım bir kez daha.

"Şş!" sesi çıktı kucağında olduğum adamdan. "Tamam," dediğini duydum. "Güvendesin."

İşittiğim cümle beni rahatlatmadı. Gözlerim sızladı, kuruyan dudaklarımı birbirine bastırdım. Derince soludum.

Baygın gözlerimi tekrar açtım ve uzaklaşmaya başladığımız yere baktım. Kızın cesedinin kollarımda küle dönüştüğü yere. Bulanık da olsa görüyordum. Kuruduğunu sandığım gözlerimden bir damla yaş daha aktı. Art arda iç çektim ve gözlerimi sıkı sıkıya yumdum.

Evet, kurtarılmıştım.

Beni bulan kişi Karan değildi.

Ama...

Alaz da değildi.

Devam edecek...

Doğduğu günden beri ailesinin son derece korumacı ve baskıcı tutumuyla yetiştirilen Efsan Erez, doğum gününde en sevdiği grubun konserine gitmek üzere kardeşiyle beraber gizlice evden çıkar.
Masum bir istekle başlayan bu çıkış, Efsan'ın kendini küçük dünyasından tamamen farklı bir evrende bulmasıyla sonuçlanır.

Krallıklar tarafından yönetilen topraklarda yaşayan tehlikeli yaratıkların ve büyü kullanabilen ırkların hüküm sürdüğü evrende biçare ve kimsesiz kalır.
Artık o, olmaması gereken bir yerde, olmaması gereken kişidir.
Yabancıların hoş karşılanmadığı bu karanlık şehirde tanımadığı kişilerin yardımına muhtaç olmasıyla, sonun başlangıcı için zaman akmaya başlayacaktır.

Bir yandan eve dönüş yolunu ararken, diğer yandan hayatta kalabilmek için kimliğini gizleyerek tehlikeli seçimler yapmak zorunda kalır; fakat bu girişimleri, yakalanmaması gereken en önemli kişinin,
Alaz Şahzade'nin dikkatini çeker. Artık olmaması gereken yer,
bu karanlık şehir değil, yanında dahi durmaması gereken bu adamın geceden daha siyah harelerinin içidir.

Canını kurtarmak için kaçarak ailesine geri dönmeye çalışan Efsan karanlık şehirden kaçabilecek midir ya da tan vaktini bile görebilecek midir, belli değildir.

Üstelik ne kadar engel olmak isterse istesin kalbi de yavaş yavaş
Alaz Şahzade için çarpmaya başlarken...

ISBN 978-625-7671-69-9